PHILOKALIA

ആദ്ധ്യാത്മപ്രേമം

7851

അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം

മൂലം—പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ സഭയിലെ
വന്ദ്യ വൈദികർ

വിവർത്തകൻ:
സിദ്ധിനാഥാനന്ദസ്വാമി

കുരിശുമല ആശ്രമം; വാഗമൺ—685503
കോട്ടയം; കേരളം

ADHYATMAPREMAM was first released on September 14, 1983, Feast of the Holy Cross and 25th anniversary of the Dedication of Kurisumala Ashram. The original title PHILOKALIA means Love of the Good and Beautiful. The book is offered for the self-renewal of all seekers who wish to uphold and commit themselves to the cause of world welfare by improving the quality of the life of all through peace with justice and love with harmony.

ADHYATMAPREMAM—Malayalam. Translation of *Writings from the Philokalia on the Prayer of the Heart*, by the Saintly Fathers of the Eastern Orthodox Church, pp. XXXII-466. Price : Paperback Rs. 25. Hardboard Rs. 30. Translator: Swami Siddhinathananda, Sri Ramakrishna Mission Sevashrama, Kallai, Calicut-18. Publisher : Kurisumala Ashram, Vagamon 685503 Kottayam, Dt. Kerala. First Impression: September 1983. Second Impression April 1985. Printed at Ashram Press, Manganam, Kottayam. Copyright: Translator.

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ

ΤΩΝ ΓΕΡΩΝ

ΝΗΠΤΙΚΩΝ

ΣΥΝΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣΑ

ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ

ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ

ΕΝ ΗΙ,

Διὰ τῆς ἐν τῷ Πρᾶξιν καὶ Θεωρίαν Ηθικῆς Φιλοσοφίας ὁ νοῦς καθαίρεται, φωτίζεται, καὶ τελειοῦται

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΜΕΝ ΟΤΙ ΠΛΕΙΣΤΗ, ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ·

ΝΥΝ ΔΕ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ

ΔΙΑ ΔΑΠΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΥ, ΚΑΙ ΘΕΟΣΕΒΕΣΤΑΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΥ

ΕΙΣ ΚΟΙΝΗΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ Ω'ΦΕΛΕΙΑΝ.

αψπβ'. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ, 1782.

ΠΑΡΑ ΑΝΤΩΝΙΩ ΤΟΥ ΒΟΡΤΟΛΙ.

CON LICENZA DE' SUPERIORI, E PRIVILEGIO.

M/2482

ഉള്ളടക്കം

		പേജ്
	പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്	v
	അവതാരിക	ix
	മുഖവുര	xvi
	ആമുഖം	xxvi
1.	ഏകാന്തതാപസനായ നിസെഫൊറസ്	1
2.	സിനായിയിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗോറി	16
3.	സിനായിയിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗോറി	52
4.	നവീന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ സൈമൺ	78
5.	നവീന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ സൈമൺ	139
6.	സാന്താപൗലോസിലെ കാലിസ്റ്റസ് പാത്രിയക്കീസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകൻ ഇഗ്നേഷ്യസും	163
7.	ധന്യനായ കാലിസ്റ്റസ് പാത്രിയർക്കീസ്	294
	രണ്ടാം ഭാഗം	
8.	ജറുസലേമിലെ ഹെസിക്കിയസ്	301
9.	സിനായിയിലെ ഫിലോത്യസ്	355
10.	പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ ബഴ്സനൂഫിയസും യോഹന്നാനും	376
11.	ഫിലാഡെൽഫിയായിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തയായ തിയോലെപ്തസ്	426
	മൂന്നാം ഭാഗം	
12.	വി. അബ്ബാ ഫിലെമോൻ	447

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം ഒരു സദ്വാർത്തയാണു്. ഇന്ത്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചു കേരളത്തിൽ, വ്യത്യസ്ത മത വിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തു് ഫിലോക്കാലിയാ അഥവാ Love of the Good and Beautiful എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുന്നതു സന്തോഷപ്രദമല്ലേ? ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ക്രൈസ്തവാദ്ധ്യാത്മികതയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥമാണിതു്. വിവർത്തനം ചെയ്തതോ ഒരു പ്രമുഖ ഹിന്ദുസന്ന്യാസി.

ഫിലോക്കാലിയ രചിച്ചതു ഗ്രീക്കു ഭാഷയിലായിരുന്നു. അധികനാളുകൾ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അതു റഷ്യൻഭാഷയിലേയ്ക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. റഷ്യൻ ഭാഷയിലുള്ള വിവർത്തനത്തിലൂടെയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അംഗീകാരം ഉണ്ടായതു്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷം മിക്ക പാശ്ചാത്യ ഭാഷകളിലേയ്ക്കും അതു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഫിലോക്കാലിയായിൽനിന്നു തെരഞ്ഞെടുത്ത ഭാഗങ്ങൾ Writings from Philokalia എന്ന പേരിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ മലയാള വിവർത്തനമാണു് അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം.

ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിലൂടെ ഔന്നത്യം പ്രാപിച്ചവരായ ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ക്രൈസ്തവതാപസരുടെ എഴുത്തുകളിൽനിന്നു തെരഞ്ഞെടുത്ത ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു സമാഹരിച്ച ഭാഗങ്ങളാണു് അദ്ധ്യാത്മപ്രേമത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ പൗലോസു് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസു് മെത്രാപ്പൊലീത്താ പറയുന്നതുപോലെ 'തിന്മയെ കൈവെടിഞ്ഞു് നന്മയെ പ്രേമിക്കാനുള്ള ശക്തി മനുഷ്യനു് എങ്ങനെ ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതായിരുന്നു പുരാതന ക്രൈസ്തവ പിതാക്കന്മാരുടെ ചിന്തയുടെ പ്രധാന ഭാഗം.' അവരുടെ സൂക്തങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു് അവയുടെ പൊരുൾ ജനങ്ങൾ ധ്യാനിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെയുള്ള സൂക്തങ്ങളുടെ ശേഖരം പിന്നീടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഈ ശ്രമങ്ങളുടെയെല്ലാം പരിണതഫലമാണു് ഫിലോക്കാലിയാ.

ശ്രുതിഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നു പറയാവുന്ന സുവിശേഷങ്ങൾക്കു് ഇന്ത്യയിൽ നല്ല പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ സ്മൃതിഗ്രന്ഥ

ങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന ഫിലോക്കാലിയാപോലെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് അത്ര പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥം കത്തോലിക്കരുടെയോ ഓർത്തഡോക്സുകാരുടെയോ മാത്രം ഗ്രന്ഥമായി കണക്കാക്കുവാൻ പാടില്ല. ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു ക്രിസ്തീയ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ വെളിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വേദപുസ്തകസമ്മതമായ ഉൾക്കാഴ്ചകൾതന്നെയാണ്.

ഈ ഗ്രന്ഥം വിവർത്തനംചെയ്ത സ്വാമി സിദ്ധിനാഥാനന്ദജി രാമകൃഷ്ണ മിഷനിലെ ഒരു പ്രമുഖ സന്ന്യാസിയാണ്. മതങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംവാദത്തിന്റെ മേഖലയിലുള്ള ഈ അമൂല്യ സംഭാവനയ്ക്ക് ഇന്ത്യാക്കാർ, വിശേഷിച്ചും കേരളീയർ, സിദ്ധിനാഥാനന്ദജിയോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയമായ ആധ്യാത്മിക പാരമ്പര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അദ്ദേഹം ഒരു പുതുമുഖമല്ല. അദ്ദേഹം വിവർത്തനംചെയ്ത 'ഒരു സാധകന്റെ സഞ്ചാരം' എന്ന ഗ്രന്ഥം പതിനഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അന്നുമുതൽ അതിന്റെ ധാരാളം കോപ്പികൾ വിറ്റഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാത്മപ്രേമത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് മൂലഗ്രന്ഥം വായിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ പ്രേരണമൂലം ക്രിസ്തീയ സഹോദരരെ ആധ്യാത്മികതയിലേയ്ക്ക് ഉണർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി അത് കുറേശ്ശെയായി ദിവസം തോറും മനോഹരമായ ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തുവന്നു. ആ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണ് മലയാള വിവർത്തനമായ അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം. ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ സഞ്ചിതനിധിയായ ഈ കൃതി വായിക്കുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് അധ്യാത്മ ജീവിതത്തിന്റെ ഉയർന്ന പടികൾ ചവിട്ടിക്കയറുവാൻ സാധിക്കും. മാത്രമല്ല, കേരളത്തിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നിരുന്ന ഹിന്ദു–ക്രിസ്ത്യൻ സൗഹാർദം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനും ഉള്ള പ്രചോദനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. ആ സൗഹാർദം നമ്മുടെ ഇടയിൽ സജീവമാക്കുന്നതിനു ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം സഹായിക്കും എന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഡയലോഗിലൂടെ സാധിക്കാവുന്ന മതസൗഹാർദത്തിന്റെ ഒരു സാക്ഷ്യം എന്നതിനു പുറമെ അനുദിനജീവിതത്തിൽ പരസ്പരം സംശയദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്തീയ സഹോദരഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രതീകംകൂടിയാണിതു്.

കോതമംഗലം മാർ അത്തനേഷ്യസ് കോളജിൽ ദീർഘകാലം പ്രൊഫസറായി ജോലിചെയ്തതിനുശേഷം ഇപ്പോൾ മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിന്റെ എഡിറ്ററായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീ കെ. എം. തരകൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം വായിച്ചു. പ്രൗഢമായ ഒരു മുഖവുര എഴുതി. ഡൽഹി മെത്രാപ്പോലീത്തായും പ്രമുഖനായ ഒരു സഭാനേതാവു

മാന്യ പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് അവതാരിക എഴുതിത്തന്നു. രണ്ടു പ്രശസ്ത ക്രിസ്ത്യീയാശ്രമങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. ക്രൈസ്തവാശ്രമം കോട്ടയത്തുള്ള ഒരു ഇൻറർ ഡിനോമിനേഷണൽ ആശ്രമമാണ്. വളരെ നാളുകളായി അതു ക്രൈസ്തവരുടെയും ക്രിസ്തേതരരുടെയും ഇടയിലുള്ള അനുരഞ്ജന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഉത്തേജനം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കുരിശുമല ആശ്രമം കത്തോലിക്കാ സന്ന്യാസിമാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ഏകൃമെനിക്കൽ ആശ്രമമാണ്. അതു് കത്തോലിക്കാസഭയിലെ മലങ്കര റീത്തിൽ ആശ്രമജീവതത്തിനേറതായ പൗരസ്ത്യ പാശ്ചാത്യ ആശയങ്ങളെ സമന്വയിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതിൽ മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം പടിഞ്ഞാറുനിന്നു വരുന്ന അന്വേഷകർക്ക് അഭയം അരുളുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഫിലോക്കാലിയ കണ്ടുപിടിച്ചതിനെപ്പറ്റി സിദ്ധിനാഥാനന്ദജി തൻെറ ആമുഖത്തിൽ വിവരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഹിന്ദു വിശ്വാസി എന്ന നിലയിലുള്ള തൻെറ നിലപാടു് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഒരാൾ ജനിച്ചു വളർന്ന വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നതാണ് അയാൾക്കു നല്ലതു് എന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിപ്രായം. ഇതേപ്പറ്റിയുള്ള ക്രിസ്തീയ വീക്ഷണം ഒരു കത്തിലൂടെ അദ്ദേഹത്തെ വിനീതമായി അറിയിച്ചു. മലയിലേയ്ക്കുള്ള ഒരുവഴി മറെറാന്നിനെക്കാളും മെച്ചമായിരിക്കുമെന്നുള്ള ഒരു ഉപമാലങ്കാരം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹമെഴുതി: 'സെമിറ്റിക് പാരമ്പര്യവും ഇന്ത്യൻ പാരമ്പര്യവും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു വ്യത്യാസമാണ് ഇവിടെയുള്ളതു്. ആധ്യാത്മികപരിണാമം ആന്തരിക വളർച്ചയാണ്. അതു് ഒരു മല കയറുന്നതുപോലെയല്ല. നിങ്ങളുടെ ആശ്രമം ഒരു മലയുടെ മുകളിലായതുകൊണ്ടു മല കയറുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തം നിങ്ങൾക്കു സ്വാഭാവികമായിരിക്കും. ഒരു മരത്തിൻെറ ദൃഷ്ടാന്തമാണ് അതിനെക്കാളും നല്ലതു്. ഉഷ്ണമേഖലയിലുള്ള ഒരു വൃക്ഷം ശീതമേഖലയിൽ കൊണ്ടുപോയി നട്ടാൽ അതു നശിച്ചുപോകും. സ്വന്തം മണ്ണിൽ അതിൻെറ സ്വാഭാവികമായുള്ള അന്തരീക്ഷത്തിൽ അതു തഴച്ചു വളരുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് എൻെറ ആമുഖത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും അതുപോലെതന്നെ ഉൾപ്പെടുത്തുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതിൽ എന്തെങ്കിലും വ്യത്യാസം വരുത്തിയാൽ ഞാൻ എൻെറ വിശ്വാസത്തോടു വഞ്ചനകാട്ടുകയായിരിക്കും. നിങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച കാര്യം എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ എഴുതിയതു് അതുപോലെതന്നെ നിലനിർത്തുക. നിങ്ങൾ ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യ

സ്തമായി ചിന്തിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു വ്യക്തമാക്കാമല്ലോ.' ഇവിടെ ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രശ്നം വിശദമാക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ സ്ഥലവും സമയവും ആവശ്യമാണു്. എപ്പോഴും പച്ചനിറമുള്ള മലകളിലേയ്ക്കും താഴ്വരകളിലേയ്ക്കും കണ്ണോടിച്ചുകൊണ്ടു് സ്വാമിജിയുടെ ദൃഷ്ടാന്തത്തെ ഞാൻ ഒന്നു സ്പർശിക്കുകമാത്രം ചെയ്യട്ടെ. നമ്മുടേതെന്നു പറയാവുന്ന സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും ഇവിടെയുണ്ടു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ജീവൻ നിലനിർത്തുന്നതിനും ഐശ്വര്യപൂർണമാക്കുന്നതിനും സഹായിച്ചിട്ടുള്ള സസ്യാദികളിൽ ഒരു വലിയ പങ്കു് അയൽരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നോ വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നോ വന്നിട്ടുള്ളതല്ലേ? ചൈനയിൽനിന്നു തേയിലയും തെക്കേഅമേരിക്കയിൽനിന്നു റബ്ബറും കേരളത്തിലെത്തി. കേരളീയരുടെ ദേശീയ ഭക്ഷണമായ കപ്പയും, കാപ്പി, കശുവണ്ടി എന്നിവയും പുറമേനിന്നു വന്നതാണു്. പശുവിനുവേണ്ടപുല്ലു തന്നെ ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നു വന്നിട്ടുണ്ടു്. വേദപുസ്തകപാരമ്പര്യത്തിൽ രക്ഷയെ 'ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കുന്ന പ്രക്രിയ'യോടാണു് സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. അതു് ഒരു പുതിയ സൃഷ്ടിയാണു്. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ മനുഷ്യന്റെ ദൈവികരണം അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും ആത്യന്തിക പരിണാമം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് വ്യക്തികളും സമൂഹങ്ങളും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്നു് ഉയരണമെന്നാണു്. സ്വാമിജിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടു് ആദരിച്ചുകൊണ്ടതന്നെയാണു് ഇത്രയും കാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞതു്. സ്വാമിജിയുടെ ചിന്ത, പ്രസാധകനിരിപ്പു് ഒരു വലിയ ഡയലോഗായി മാറുന്നതിനു സഹായിച്ചു. അതിൽ ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്.

ഫ്രാൻസിസ് ആചാര്യ
കുരിശുമല ആശ്രമം
തിരുവോണം 1983.

അവതാരിക

നല്ലതിനെ സ്നേഹിക്കുക, മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിനേക്കാൾ പ്രധാനമായി മറെറാന്നുംതന്നെയില്ല.

പക്ഷേ പ്രാരംഭത്തിൽ തോന്നുന്നതുപോലെ അത്ര എളുപ്പമല്ല അത്. ഒന്നാമത് നല്ലതേതാണെന്നു വിവേചിച്ചറിയാൻ കഴിയണം. മനുഷ്യനു ഈശ്വരദത്തമായ ഒരു പ്രത്യേകശക്തിയാണത്. പക്ഷേ അഭ്യാസംകൊണ്ടും നിദിധ്യാസംകൊണ്ടും വളർത്തിയെടുത്തെങ്കിലെ ഈ കഴിവ് ആവശ്യത്തിനുപകരിയ്ക്കൂ. നല്ലതാണെന്നു തോന്നുന്ന പലതും യഥാർത്ഥത്തിൽ നല്ലതല്ലെന്നു പലപ്പോഴും അനുഭവംകൊണ്ടേ മനുഷ്യർ പഠിക്കുന്നുള്ള. അനുഭവംകൊണ്ടുപോലും പഠിക്കാത്തവരാണ് അധികവും. പണം നല്ലതാണെന്നു തോന്നുന്നതും സ്വാദുള്ളഭക്ഷണം നല്ലതാണെന്നു തോന്നുന്നതും ലഹരിപിടിപ്പിക്കുന്ന മദ്യം നല്ലതാണെന്നു തോന്നുന്നതും നിലനിലയ്ക്കുന്ന തോന്നലുകളല്ലല്ലോ.

പക്ഷേ നല്ലതേതാണെന്നു് അറിഞ്ഞാലും തിന്മയെ പ്രേമിക്കാനുള്ള ഒരു പ്രവണതയാണ് പല മനുഷ്യരിലും കണ്ടുവരുന്നത്. അറിയുന്ന നന്മയെ അനുധാവനം ചെയ്യാനുള്ള മനഃശക്തികൂടി ഉണ്ടാകുമ്പോഴേ യാഥാർത്ഥ സത്പ്രേമിയായി ഒരാൾ തീരുന്നുള്ള. അങ്ങനെയുള്ളവരെയാണു നാം സിദ്ധന്മാരും പരിശുദ്ധന്മാരുമായി പരിഗണിക്കുന്നത്.

തിന്മയെ കൈവെടിഞ്ഞു നന്മയെ പ്രേമിയ്ക്കാനുള്ള ശക്തി മനുഷ്യനെങ്ങനെ ലഭിക്കുമെന്നതായിരുന്നു പുരാതന ക്രൈസ്തവ പിതാക്കന്മാരുടെ ചിന്തയിലെ പ്രധാന ഭാഗം. അതേക്കുറിച്ചുള്ള സിദ്ധസൂക്തങ്ങളെ സമാഹരിച്ചു് എഴുതിവച്ചു ധ്യാനിക്കുവാൻ പല സത്പ്രേമികളും ഉദ്യമിച്ചു. നാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ ആസ്യയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പരിശുദ്ധനായ മാർ ബസേലിയോസ് ഇങ്ങനെയൊരു സമാഹാരമുണ്ടാക്കിയതിന്റെ പേരുതന്നെ 'സത്പ്രേമം' എന്നായിരുന്നു. ഗ്രീക്കിൽ ഫിലോക്കാലിയ (philokalia) എന്നു പറഞ്ഞാൽ നന്മയോടുള്ള സ്നേഹം എന്നുതന്നെയാണർത്ഥം. താപസവര്യന്മാരായ അന്തോനിയോസിന്റെയും മറ്റും സൂക്തങ്ങളെ സമാഹരിച്ചു ധ്യാനിക്കുകയെന്നതു് ആദിമ ക്രൈസ്തവ സന്ന്യാസികളുടെ നിരന്തരപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഗ്രീസിലെ ആഥോസ് ഗിരിയിലുള്ള സന്ന്യാസാശ്രമങ്ങളിൽ ഈ പ്രവർത്തനം പത്താം ശതാബ്ദത്തിനുശേഷം വളരെ

ശക്തി പ്രാപിച്ചു. ആഥോസ് ഗിരിയിലെ സന്ന്യാസാശ്രമങ്ങളിൽ ഗ്രീക്കുകാരേക്കാൾ ക്ഷേത്രപ്രിയന്മാരായ സ്ലാവ് വർഗക്കാർ (ഇന്നത്തെ റഷ്യാക്കാർ, യുഗോസ്ലാവിയാക്കാർ, ബൾഗേറിയർ മുതലായവർ) ഇങ്ങനെയുള്ള അനേകം സത്സൂക്ത സമാഹാരങ്ങൾ രചിച്ചു. പ്രാചീന സ്ലാവോണിക് ഭാഷയിൽ 'ദോബ്റൊതെലൂബിയേ' (Dobrotolubiye) എന്നുള്ളതു് ഗ്രീക്കിലെ ഫിലോക്കാലിയായുടെ പരിഭാഷയാണു്. ഇന്നു് ഈ വിധത്തിലുള്ള രണ്ടു സത്സൂക്ത സമാഹാരങ്ങൾ റഷ്യൻ ഭാഷയിൽനിന്നു് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഗ്രീക്കു ഫിലോക്കാലിയാ സമ്പാദിച്ചതു താപസരായ കോരിന്തിലെ മക്കാറിയോസും ആഥോസിലെ നിക്കോദീമോസും ആയിരുന്നു. 1792-ലാണു് ആ സമാഹാരമുണ്ടായതു്. റഷ്യൻ ദോബ്റൊതലൂബിയേ 1877-ൽ ഏകാന്തവാസിയായ തെയോഫാൻ എന്ന റഷ്യൻ സന്ന്യാസി സമാഹരിച്ചു. രണ്ടു സമാഹാരങ്ങളും തമ്മിൽ കുറെയേറെ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്.

രണ്ടിലും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ധ്യാനത്തിനുമാണു മുഖ്യസ്ഥാനം. രണ്ടിലും നാലാം ശതാബ്ദംമുതൽ ഏതാണ്ടു പതിനൊന്നാം ശതാബ്ദംവരെയുള്ള ക്രൈസ്തവ സന്ന്യാസികളുടെ വചനങ്ങളാണു സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ഉള്ളടക്കത്തിൽ കാര്യമായ അന്തരം ഉണ്ടു്. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ നമ്മുടെ സിദ്ധിനാഥാനന്ദജി തന്നെയത്തോട്ടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തവതരിപ്പിക്കുന്നതു് തെയോഫാന്റെ റഷ്യൻ ദോബ്റൊ തലൂബിയയിലെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങളാണു്.

ക്രൈസ്തവ താപസരുടെ ഉപദേശങ്ങളുടെ സിംഹഭാഗവും ഹൈന്ദവ താപസർക്കു സ്വീകാര്യമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ പ്രത്യേകം ആകർഷിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യമാണു്. ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം അല്ലെങ്കിൽ ഭഗവാനോടു് ഭഗവത്കൃപമൂലവും മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിമൂലവും ഉണ്ടാകുന്ന ഐക്യം ആണു് എല്ലാ താപസരും തേടുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണു് ഗ്രീക്കിൽനിന്നു റഷ്യൻ ഭാഷയിലേയ്ക്കും റഷ്യനിൽനിന്നു് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കും, ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു മലയാളത്തിലേയ്ക്കുമുള്ള മൂന്നു വിവർത്തനങ്ങളും കഴിഞ്ഞിട്ടും ഹൈന്ദവരും ക്രൈസ്തവരുമായ ഭാരതീയർക്കും ഈ സൂക്തങ്ങളും ഇന്നും അതിഹൃദ്യമായി അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. നമ്മുടെ മലയാളത്തിലെ ആദ്ധ്യാത്മികപാരമ്പര്യത്തിനു് സുപ്രധാനമായ ഒരു സംഭാവനയാണു സിദ്ധിനാഥാനന്ദജി ഇപ്പോൾ കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നതു്.

1792-ൽ രണ്ടു ഗ്രീക്കു് താപസർ സമാഹരിച്ച ഈ സത്പ്രേമ സൂക്തങ്ങളുടെ പിറകിലുള്ളതു് പതിനാലാം ശതകത്തിൽ

ആഥോസിലെ സന്ന്യാസാശ്രമങ്ങളിലൊന്നിൽ വസിച്ചിരുന്ന നി
ക്കേഫോറസ് എന്ന ഗ്രീക്ക് സന്ന്യാസി ഉണ്ടാക്കിയ സൂക്തശ്ലോക
ലയായിരുന്നു. നിക്കേഫോറസ് ആയുസ്സിന്റെ സിംഹഭാഗവും
ആഥോസ് ക്രമമനുസരിച്ചുള്ള നിശ്ശബ്ദ താപസവൃത്തി നിർവ
ഹിച്ച സിദ്ധനായിത്തീർന്നു. ഈശ്വരനുമായി, മനസ്സും ഹൃദയവും
ഒരുമിച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് ഉറ്റ ഐക്യത്തിൽ വരുന്നതിനുള്ള
മാർഗമാണ് നിക്കേഫോറസ് തന്റെ ശിഷ്യരെ പഠിപ്പിച്ചതു്.

ക്രൈസ്തവ ശൈലിയിലെ പല പ്രയോഗങ്ങളും ഹൈന്ദവ സു
ഹൃത്തുക്കൾക്കു പുത്തരിയായിരിയ്ക്കാൻ വഴിയുണ്ട്. ക്രൈസ്തവ താ
പസരുടെ ചിന്തയിലെ രണ്ടു പ്രധാന ആശയങ്ങൾ—ഒന്നു് നന്മയു
ടെ ശത്രുവാണു് സാത്താനെന്നുള്ളതു്, രണ്ടാമത്തേതു് ഈശ്വര സാ
ക്ഷാത്കാര മാർഗങ്ങളായ മാമ്മോദീസാ, കർബാന മുതലായ
സത്കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിചിന്തനം—ഈ രണ്ടു് ആശയങ്ങളും
ക്രൈസ്തവ താപസരുടെ ചിന്തയിൽ മൌലികവും കേന്ദ്രഭൂതവു
മായി കണ്ടുവരുന്നു. ഈ ഫിലോക്കാലിയയിൽ അങ്ങനെയുള്ള
ആശയങ്ങൾ പൊന്തിവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ സിദ്ധിനാഥാനന്ദ
ജി, അവയെ ചുരുക്കുകയോ ഒഴിവാക്കുകയോ ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു
ണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു ഹൈന്ദവ താപസനെ സംബന്ധിച്ചിട
ത്തോളം അതു് തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണു്. അടുത്ത പതിപ്പിൽ
ഇങ്ങനെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വിശദമായിത്തന്നെ വിവർത്തനം ചെയ്തു്
പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു് മൂലകൃതിയുടെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കു
ന്നതിനു സഹായിക്കും.

സിദ്ധിനാഥാനന്ദജി നൽകിയിട്ടുള്ള ഈ അമൂല്യ സംഭാവന
യ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തോടു വളരെയധികം കടപ്പെട്ടവരാണു മലയാള
ത്തുള്ള സത്പ്രേമികൾ. മുൻപു് അദ്ദേഹം നമുക്കു 'സാധകന്റെ സ
ഞ്ചാരം' (The Way of a Pilgrim) ഇംഗ്ളീഷിൽ നിന്നു വിവർത്ത
നം ചെയ്തു നൽകി. ഇപ്പോഴിതാ അതിനേക്കാളും ഉദാത്തമായ ഒരു
ഉത്തമഗ്രന്ഥം ക്രൈസ്തവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക ഭണ്ഡാഗാരങ്ങളിൽ
നിന്നു പൊടി കുടഞ്ഞെടുത്തു് നമുക്കു സംഭാവന ചെയ്തിരിക്കുന്നു.
ഇതുപോലുള്ള അനേക സേവനങ്ങളും ഭാവിയിലും മലയാളത്തി
ലുള്ള ആദ്ധ്യാത്മിക സാഹിത്യത്തിനു കാഴ്ച വെയ്ക്കുവാനുള്ള
ആരോഗ്യവും ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യവും ഈശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തി
നു നൽകട്ടെ.

കേരളത്തിലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോ
ളം ഈ പിതാക്കന്മാരിൽ പലരും പാരമ്പര്യത്തിലുള്ളവരല്ല. ഇതി
ന്റെ ആദ്യഭാഗത്തു കാണുന്ന അന്തോനിയോസ്, മക്കാറിയോസ്
മർക്കോസ്, എവാഗ്രിയസ് മുതലായ താപസവര്യന്മാർ
ഏഷ്യൻ ആഫ്രിക്കൻ സഭയും യൂറോപ്യൻ സഭയും തമ്മിൽ അഞ്ചാം

ശതാബ്ദത്തിലുണ്ടായ പിരിയലിനു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നവരും ഏഷ്യയിലും ആഫ്രിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും ഒരുപോലെ അംഗീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടവരുമാണു്. നിക്കേഫോറസും (14–ാം ശതാബ്ദം) സീനായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസും (14–ാം ശതാബ്ദം) നവവേദശാസ്ത്രി ശിമെയോനും (10–ാം ശതാബ്ദം), കാലിസ്റ്റോസും (14–ാം ശതാബ്ദം) മറ്റു പലരും പൌരസ്ത്യ സഭ (അർമ്മേനിയൻ, ഈജിപ്ഷ്യൻ, എത്യോപ്യൻ സിറിയൻ, ഇന്ത്യൻ സഭകളും) അംഗീകരിക്കുന്ന പിതാക്കന്മാരല്ല. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ ഉപദേശം നിഷിദ്ധമാണെന്നർത്ഥമില്ല. പുരാതന പൌരസ്ത്യ സഭയിലെ ഒരു പ്രത്യേക താപസ പാരമ്പര്യം വളർത്തിയെടുത്തു് പുഷ്ടിപ്പെടുത്തിയ താപസവര്യന്മാരുടെ ഈ ഉപദേശം ഇന്നത്തെ ഭഗവദ്ഭക്തന്മാർക്കു വളരെയധികം പ്രായോജനം ചെയ്യാവുന്നവയാണു്. ഈ പ്രത്യേക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സവിശേഷത ആന്തരിക നിശ്ചലബ്ദത എന്നുള്ളതാണു്. സെൻ (zen) ബുദ്ധമത ദർശനത്തിലുള്ള ജ്ഞാനാന്വേഷണം തന്നെയാണു് ഇവിടെയും കേന്ദ്രമായിട്ടുള്ളതു്. നമ്മുടെ ഉള്ളിലലയ്ക്കുന്ന വികാരവിചാരങ്ങളുടെ ഓളംതള്ളൽ നിർത്തിയിട്ടു്, നിശ്ചലജലപ്പരപ്പു പോലുള്ള, കണ്ണാടിപോലുള്ള, വിശുദ്ധത ആന്തരികമായി നേടുമ്പോഴാണു് ഈ ശ്വാസനിരീക്ഷണത്തിൽ മനുഷ്യൻ എത്തുന്നതു എന്ന ചിന്തയാണു് നിശ്ചലബ്ദസന്ന്യാസത്തിന്റെ (hesychia) അടിസ്ഥാനം. 'നിശ്ചലബ്ദതയാണു് ആത്മശുദ്ധീകരണത്തിന്റെ നാന്ദി; നിശ്ചലബ്ദതയുടെ നിശ്ചിതലക്ഷ്യം എല്ലാ അലട്ടിൽനിന്നുമുള്ള ശാന്തതയും.' ഇതാണു പ്രമാണം. എല്ലാവസ്തുക്കളിൽനിന്നുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അലസതയില്ലാത്ത അനുസ്യൂത ധ്യാനാർച്ചന, ആരും കവർന്നുകൊണ്ടുപോകാത്ത ആന്തരിക ചൈതന്യം ഈ മൂന്നുമാണു് ഈ നിശ്ശബ്ദതാ ധ്യാനശൈലിയിലെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളും.

വായ്കൊണ്ടു് സംസാരിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, വിചാരംകൊണ്ടുള്ള ആന്തരികമായ ചിലസ്സുലും നിൽക്കണം. മനസ്സു് അച്ചുസ്ഫടിക സമാനം നിഷ്കളങ്കവും ഹൃദയം മുകുരസമാനം കറയില്ലാത്തതുമായിത്തീരണം.. അന്തരംഗം സദാ പ്രാർത്ഥനാമന്ത്രം ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. യാതൊന്നിനെക്കുറിച്ചും ആകാംക്ഷയോ ഉൽകണ്ഠയോ അരുതു്. ആവശ്യങ്ങളും ഒന്നും ഉണ്ടാകരുതു്. വികാരങ്ങളെല്ലാം ആത്മനിയന്ത്രണത്തിൽ ഒതുങ്ങണം. ശാന്തി, സ്നേഹം, പ്രാർത്ഥന ഇവ മൂന്നും തമ്മിലിണങ്ങി സന്ന്യാസിയിൽ കാണണം. പതിന്നാലും പതിനഞ്ചും ശതകങ്ങളിൽ യൂറോപ്യൻ സഭയിലെ ഗ്രീക്കുകാരും ലത്തീൻകാരും തമ്മിൽ വികാരക്ഷുഭിതമായ വാഗ്വാദത്തിനു് വഴിതെളിച്ച ഒന്നായിരുന്നു ഈ നിശ്ചലബ്ദതാ സന്ന്യാസപ്രസ്ഥാനം (hesychast movement). പിന്നീടു "ചുമ്മായിരുപ്പു്" (quietism) എന്നു് പറഞ്ഞു് ലത്തീൻകാർ ഈ

സന്ന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തെ കളിയാക്കി. മനുഷ്യൻ പൂർണത പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ ഇച്ഛാശക്തിയെ ഇല്ലാതാക്കി, പൂർണ നിഷ്ക്രിയത്വം പ്രാപിച്ച് സ്വത്വത്തെ മുഴുവനായി പരിത്യജിച്ച്, സർവത്തെയും ഈശ്വരനന്ധീനമാക്കി, സ്വർഗത്തേയോ നരകത്തേയോ കാംക്ഷിക്കാതെ, നന്മയ്ക്കായോ തിന്മയ്ക്കായോ ദാഹിക്കാതെ, നിഷ്കാമത മാത്രമല്ല നിഷ്കർമ്മതയും പ്രാപിച്ച് ഈശ്വരസ്നേഹത്തിലും ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യത്തിലും ഈശ്വരപ്രവൃത്തിയിലും ലയിച്ചിരിക്കണമെന്നുള്ള തത്ത്വത്തിനാണ് ക്വയറിസം (quietism) എന്നു പേർ പറയുന്നത്. 1687–ൽ റോമായിലെ ഇന്നസന്റ് പതിനൊന്നാമൻ പാപ്പാ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഔദ്യോഗികപ്രഖ്യാപനംമൂലം നിരോധിച്ചു.

ആദ്ധ്യാത്മികതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കിഴക്കായാലും പടിഞ്ഞാറായാലും ഹിന്ദുവോ, മുസ്ളീമോ, ബൌദ്ധനോ, ക്രിസ്ത്യനോ ആരായാലും ഈശ്വരസേവനം വാഞ്ഛിക്കുന്നവർ പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു പ്രശ്നം ഇതിൽ അന്തർഗതമായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ പൂർണതയെ പ്രാപിച്ചാൽ മറ്റു പ്രശ്നങ്ങളെ താനേ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടുകൊള്ളും എന്ന ചിന്താഗതി ഹൈന്ദവ ചിന്തയിൽ ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യരുടെ വ്യാഖ്യാനപ്രകാരമുള്ള വേദാന്തത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

ഓം പൂർണ്ണമദ:പൂർണമിദം
പൂർണാത്, പൂർണമുദച്യതേ
പൂർണസ്യ പൂർണമാദായ
പൂർണ്ണമേവാവശിഷ്യതേ.

എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചു ശ്രേയസ്സിലേയ്ക്കുയരുന്നതാണു നല്ലതെന്ന സർവോദയചിന്തയും അന്ത്യോദയചിന്തയും ഒരുപോലെ പ്രധാനം, സകല പ്രശ്നങ്ങളുടെയും മൂലം നാനാത്വബോധമായതുകൊണ്ട് ബോധതലത്തിൽ മാത്രമേ പ്രശ്നമുള്ളുവെന്നും ബോധത്തിൽ 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' എന്ന പ്രജ്ഞയുയരുമ്പോൾ അന്യപ്രശ്നങ്ങളെ സിദ്ധനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം താനേ തിരോധാനം, ചെയ്തുകൊള്ളുമെന്നുള്ള ശാങ്കരചിന്ത മറുപുറത്തും ഉള്ളതു രണ്ടും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ പ്രയാസമാണ്.

ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിലുള്ള സമീപനം ഇവ രണ്ടും ഒരുപോലെ ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതാണ്. രാത്രി മുഴുവൻ നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പകൽ ഉദയം മുതൽ അസ്തമയംവരെ അദ്ധ്വാനിച്ച് ദരിദ്രരെ പോഷിപ്പിക്കുകയും രോഗികളെ രോഗമുക്തരാക്കുകയും അറിവില്ലാത്തവരെ പഠിപ്പിക്കുകയുമാണു ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ചെയ്തുത്, തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെയും അതുതന്നെയാണു പഠിപ്പിച്ചതു്.

സഭ എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ ഇതു രണ്ടും നടക്കണം. നിശ്ചബ്ദധ്യാനവും നിരന്തരപ്രാർത്ഥനയും ഒരു വശത്തും തളർച്ചയില്ലാത്ത മനുഷ്യസേവനം മറുവശത്തും ഉണ്ടായിരിക്കണം. സഭ എന്ന ക്രിസ്തുശരീരത്തിൽ ചിലർ പ്രാർത്ഥനയുടെ സേവനത്തിനായി പ്രത്യേകം വിളിക്കപ്പെട്ടവരും, മറ്റു ചിലർ മനുഷ്യാവശ്യങ്ങളെ സേവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വിളിക്കപ്പെട്ടവരുമാണു്. പക്ഷേ തികച്ചും വ്യതിരിക്തമായ ഒരു 'ജോലിതിരിക്കൽ' (division of labour) അല്ലിതു്. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നവൻ മനുഷ്യസേവനം ചെയ്യേണ്ട എന്നില്ല. മനുഷ്യസേവനത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നവൻ പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ല എന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ലല്ലോ.

ക്രിസ്തുഭഗവാൻതന്നെയാണു് ക്രൈസ്തവർക്കു മാർഗദർശകമായ ഉദാഹരണം. പ്രാർത്ഥനയും പ്രവൃത്തിയും ഒരാളുടെ രണ്ടു കൈകൾപോലെ പ്രവർത്തിക്കണം. സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും പ്രവർത്തനംകൊണ്ടും ഫലമൊന്നുമില്ലെന്നു പൌലോസപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു.

ഹെസിക്കാസ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ സ്നേഹത്തിനു വലിയ സ്ഥാനംതന്നെ കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ഈ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകും. ലോകത്തെ പിറകിൽ തള്ളിയിട്ട ആഥോസിലെ വിശുദ്ധ ഗിരിയിലെ താപസവര്യന്മാർ കരുപ്പിടിപ്പിച്ച ഈ ഹെസിക്കാസ പ്രസ്ഥാനം അനേകരെ ഭഗവദ്ദർശനത്തിലേയ്ക്കു വഴികാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അന്തരാത്മാവു് ശാങ്കരവേദാന്തത്തിന്റെ ആത്മാവിനോടു വളരെയടുത്തതാണു്. പക്ഷേ ഇന്നത്തെ ഭാരതത്തിൽ എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിലെ ആദിശങ്കരന്റെയും പതിന്നാലാം ശതകത്തിലെ ആഥോസ് സന്ന്യാസികളുടെയും ആദ്ധ്യാത്മികത അതേപടി പകർത്താനൊക്കുമോ എന്നു സംശയമാണു്.

ഈ സംശയത്തിന്റെ പിറകിൽക്കിടക്കുന്നതു് 'സത്യമെന്താണു്?' എന്നു പീലാത്തോസ് ചോദിച്ച ചോദ്യംതന്നെയാണു്. പിന്നീടുണ്ടാകുന്ന അനുഭവംകൊണ്ടു പരിവർത്തനം വേക്കാത്തതേതോ അതാണു സത്യം എന്നാണു ശാങ്കരവേദാന്തത്തിലെ നിർവചനം. പരിവർത്തനമുള്ളതു സത്യമല്ലെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചവും ചരിത്രവും മുഴുവൻ അസത്യമാണെന്നുവരും.

പാരമാർത്ഥികസത്തയും വ്യാവഹാരികസത്തയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്നതുമൂലം ശാങ്കരവേദാന്തം ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പക്ഷേ, പാരമാർത്ഥികസത്തയാകുന്ന ബ്രഹ്മം മായാവിക്ഷേപവും അവിദ്യാവരണവുംകൊണ്ടു വ്യാവഹാരികസത്തയായി കാണപ്പെടുന്നതു മാത്രമേയുള്ളുവെങ്കിൽ,

ചരിത്രം, കാലം, ലോകം മുഴവൻ അസത്യമാണെന്നവരും. കാരണം മായയും അവിദ്യയും നീങ്ങിക്കഴിയുമ്പോഴും ഈവകയൊന്നും പിന്നെ കാണുകയില്ലല്ലോ.

ഏറെക്കുറെ ഈ ചിന്തതന്നെയാണു ഹെസിക്കാസത്തിന്റെ (നിശ്ശബ്ദതാ സന്ന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ) അടിത്തറയെന്നു തോന്നുന്നു. ഇന്നു് ഏതു മതത്തിലായാലും ആദ്ധ്യാത്മികതയെ നേരിടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം പാരമാർത്ഥിക സത്തയേയും വ്യാവഹാരികസത്തയേയും സത്യത്തോടു ഘടിപ്പിച്ചു്, കാലികവും കാലാതീതവുമായ സത്യങ്ങളെ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണു്. ഈ പരസ്പരബന്ധം ഒട്ടും ഇല്ലാത്ത മതം മനുഷ്യരെ വഴിതെറ്റിക്കുന്നതാകാൻ വഴിയുണ്ടു്.

ഇതു സംബന്ധമായ ഒരു നല്ല ചർച്ചയിലേയ്ക്കും ധ്യാനത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുവാൻ ഈ ഉത്തമഗ്രന്ഥം സഹായിക്കട്ടെ.

കോട്ടയം — പൌലോസ് ഗ്രീഗോറിയോസ്

മേയ് 10, 1983

മുഖവുര

'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി ഞാൻ വായിച്ചതാണു്. കൊച്ചു കൊച്ചക്ഷരം. കുറെയധികം പുറങ്ങൾ. പൊതുവെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി വായിക്കുന്നതു ശ്രമകരമാണു്. പക്ഷേ, പ്രതിപാദ്യവും പ്രതിപാദനവും ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുടക്കി.

ഫിലോക്കാലിയാ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഭാഷയാണിതു്. പരിഭാഷ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നതു സിദ്ധി നാഥാനന്ദ സ്വാമികളാണു്. സ്വാമികളെ മലയാള വായനക്കാർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അനുഗൃഹീതനായ ഒരു ഗദ്യകാരനാണദ്ദേഹം. അദ്ധ്യാത്മതത്ത്വങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്ന ഏതാനും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിരവധി ലേഖനങ്ങളും. സ്വാമികളുടെ യാത്രാവിവരണങ്ങളുടെ മാധുര്യമൊന്നു വേറെയാണു്! മലയാളത്തിൽ മാത്രമല്ല ഇംഗ്ലീഷിലും അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും അഗാധ പാണ്ഡിത്യം നേടിയ ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതൻ; ഹൈന്ദവദർശനങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും സ്വാംശീകരിച്ചിട്ടുള്ള തത്ത്വവേദി, ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹംസന്റെ അനുയായി, തപോധനനായ ബ്രഹ്മചാരി. അങ്ങനെയൊരാളിന്റെ വിവർത്തനം അകൃത്രിമമധുരമാവാതിരിക്കുക വയ്യ.

സത്യം ഒന്നാണു്, പണ്ഡിതന്മാർ അതിനെ പല പേരുകളിൽ വിവരിക്കുന്നു. ദൈവം ഒന്നാണു്. അവിടുത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിനു പല മാർഗങ്ങളുണ്ടു്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹംസൻ ഈ വിശ്വാസം ഘോഷിച്ചു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ആഴത്തിൽ അദ്വൈതവാദികളാണു്; അതേസമയം വ്യാവഹാരിക പ്രപഞ്ചത്തെ അവർ അംഗീകരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ ലോകത്തെ നേരിടണം, അതിജീവിക്കയും വേണം. ഇതിനു മതസ്ഥാപകർ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള മാർഗങ്ങളും സഹായകരമാണു്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമങ്ങളിൽ ശ്രീരാമനും ശ്രീകൃഷ്ണനും സമാനമായ സ്ഥാനം ശ്രീയേശുവിനും നൽകിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണകേന്ദ്രങ്ങളുടെ ദർശനത്തിൽ ശ്രീയേശുവും അവതാരപുരുഷനാണു്.

ക്രിസ്തുമതത്തിനു പല മേഖലകളിലും ഹിന്ദുമതത്തോടു് അകൃത്രിമമായ സാമ്യമുണ്ടു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ബോധനങ്ങളും, ജീവിതവും ഭാരതീയരെ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്രിസ്തീയസഭ പൗരോഹിത്യസമ്പ്രദായം, കുദാശകൾ, കാനോനകൾ, മതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയുടെ ഭാരതീയ മനസ്സുകളെ ആകർഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ക്രൈസ്തവരുടെ ലോകോപകാരപ്രവർത്തനങ്ങളെ സർവ്വരും പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതേസമയം ഹൈന്ദ

വരുംപ്പെടെയുള്ള ക്രൈസ്തവേതര സമൂഹത്തിനു ക്രിസ്തീയമായ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ എല്ലാ തലങ്ങളിലേയ്ക്കും കടന്നുചെല്ലാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ക്രൈസ്തവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ ആധാരശിലകം ദിവ്യബലിയും വചന പ്രസംഗവുമാണ്. ഇവയെ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കാനും ആസ്വദിക്കാനും അക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിനു വൈഷമ്യമുണ്ട്. പൊതുവെ ഭാരതീയർക്കു ക്രിസ്തുമതത്തിലെ ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽ ആദരണീയങ്ങളായി ഭവിച്ചതു് അതിന്റെ സന്ന്യാസപ്രസ്ഥാനവും യോഗാത്മകതയുമാണ്.

ഈശ്വരനുവേണ്ടി ലോകസുഖങ്ങളെ ത്യജിക്കയും, ഭഗവദ്ദർശനത്തിനായി സാധന നടത്തുകയും, സഹജീവികൾക്കുവേണ്ടി ആത്മത്യാഗം ചെയ്യുകയും ചെയ്ത ക്രൈസ്ത്വസിദ്ധന്മാർ സർവജനസമാരാധ്യരാണു്: ഭാരതത്തിലെ സജ്ജനങ്ങളും അവരുടെ അപദാനങ്ങളെ വാഴ്ത്തുന്നു.

വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് സിദ്ധിനാഥാനന്ദസ്വാമി രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തി; 'സാധകന്റെ സഞ്ചാരം' 'സാധകൻ സഞ്ചാരം തുടരുന്നു' എന്നിവ അതിമനോഹരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു്. കേരളത്തിലെ സഹൃദയർ ഇവയെ അർഹിക്കുന്ന ഗൗരവത്തോടെ അംഗീകരിച്ചു. (ആത്മത്യാഗിയായ സത്യാന്വേഷിയെന്ന നിലയിൽ ഭാരതത്തിലെ മഹർഷിമാരെപ്പോലെ ആ സാധകനും കേരളീയർക്കു പ്രിയംകരനാണു്).

സാധകനായ ആ സഞ്ചാരി ഒരു സഞ്ചിയും പേറിയാണു് സഞ്ചാരം നടത്തിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഞ്ചിയിൽ ഒരു വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽനിന്നും അദ്ദേഹം പ്രചോദനം കൈക്കൊണ്ടിരുന്നു. 'ഫിലോക്കാലിയ'യുടെ ഒരു പ്രതിയായിരുന്നു ആ ഗ്രന്ഥം.

സാധകനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട സ്വാമികൾ സാധകനെ സ്വാധീനിച്ച ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രതി തേടിപ്പിടിച്ചു, വായിച്ചു; അതേക്കുറിച്ചു് അനുധ്യാനിച്ചു. ഫിലോക്കാലിയയുടെ മലയാള പരിഭാഷ ഉണ്ടാവണമെന്നു് ആഗ്രഹിച്ചു. ആത്മാർത്ഥമായ ആ ആഗ്രഹത്തിന്റെ സാഫല്യമാണു് 'അധ്യാത്മപ്രേമം.'

വിവർത്തനം അനായാസേന നിർവഹിക്കാവുന്ന കർമമല്ല. ഏതൊരു ഭാഷയും ഏതെങ്കിലുമൊരു സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണല്ലോ. സമൂഹസംസ്ക്കാരത്തോടു ഭാഷ ഗാഢമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. സംസ്ക്കാരത്തിൽനിന്നു ഭാഷയെ എങ്ങനെയാണു വേർപെടുത്തുക?

സംസ്ക്കാരത്തിൽ ആചാരമര്യാദകൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, വിധികൾ, നിഷേധങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ, മതം തുടങ്ങിയവ ലയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാഷയിലെ ഓരോ ശബ്ദവും ഇവയിൽ

പലതിന്റെയും പ്രതിരൂപങ്ങളായിരിക്കും. ഭാഷ സംസ്ക്കാരത്തെ ഉറപ്പിച്ചുനിർത്തുന്നു. അന്യസംസ്ക്കാരങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുന്നു. പൊതുവായ ഭാഷയിൽക്കൂടി ഒരേ സംസ്ക്കാരത്തിൽപ്പെട്ടവർ അന്യോന്യം ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെടുന്നു. ഭാഷാഭേദം സമൂഹങ്ങളെ അകറ്റി നിർത്തുന്നു.

അതേസമയം ലോകം പുരോഗമിച്ചതോടെ സമൂഹങ്ങൾ തമ്മിൽ അന്യോന്യം ബന്ധപ്പെടേണ്ടിവന്നുവെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. വിവിധ സമൂഹങ്ങളിൽപ്പെട്ടവർക്ക് അന്യോന്യം വികാരവിചാരങ്ങൾ സംവേദനം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടപ്പോൾ ഭാഷകൾ തമ്മിലും ബന്ധപ്പെട്ടു. പരിഭാഷ സമൂഹങ്ങളുടെ ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അന്യഭാഷയിലെ ഓരോ വാക്കും എന്തിന്റെ പ്രതിരൂപമാണെന്ന് ആദ്യപരിഭാഷകൻ അന്വേഷിക്കുന്നു; അതിനു സമാനമായി എന്താണു സ്വന്തം സംസ്ക്കാരത്തിലുള്ളതെന്നു തെരയുന്നു. സ്വന്തം ഭാഷയിൽ അതിനുള്ള പദമേതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. അതുപയോഗിച്ചു ഭാഷാന്തരം നിർവഹിക്കുന്നു. ആദ്യപരിഭാഷകനുപയോഗിച്ച വാക്കുകളെ പിന്നാലെ വരുന്നവർ ഉപയോഗിക്കുന്നു: പരിഷ്കരിക്കുന്നു; ക്രമേണ തൽസ്ഥാനത്തു പുതിയ പദങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു.

ഭാരതത്തിലെ പ്രാദേശിക ഭാഷകളിൽ വേദപുസ്തകം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ പാശ്ചാത്യമിഷനറിമാർ അശ്രാന്തപരിശ്രമം നടത്തി. മിക്കവാറും എല്ലാ പ്രാദേശിക ഭാഷകളിലും അവർ ശബ്ദകോശങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു; ഭാഷകളുടെ വ്യാകരണം അവർ സംഘടിതമാക്കി. ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം പ്രാദേശികഭാഷാപദങ്ങളിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിബന്ധിച്ചു. മിഷനറിമാർക്കു മലയാളത്തിൽത്തന്നെ പല പുതിയ പ്രയോഗങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ മലയാളത്തിന്റെ സംസ്കാരപൈതൃകത്തോടു വേണ്ടത്ര ഇണങ്ങിയവയായിരുന്നില്ല. മിഷനറിമലയാളത്തെ പലരും സങ്കരമലയാളമായാണു വീക്ഷിച്ചതു്. അതു കൃത്രിമസൃഷ്ടിയായി തോന്നി. പക്ഷേ ബൈബിളിന്റെ ആദ്യപരിഭാഷകർക്കു പുതിയ ശൈലികളും പ്രയോഗങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കാതെ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. മലയാളത്തിലെ ഓരോ ശബ്ദവും മലയാളസംസ്ക്കാരദ്യോതകമാണു്; അതിനെ ക്രൈസ്തവസംസ്ക്കാരദ്യോതകവും ക്രൈസ്തവവേദാർത്ഥ സംഭൃതവുമാക്കുകയെന്നതു ഭാരിച്ച കൃത്യമായിരുന്നു.

ദൈവമെന്ന പദത്തിനു സംസ്കൃതഭാഷയിൽ അനേകം പര്യായപദങ്ങളുണ്ടു്. അവയിൽ പലതും ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിനു നിരക്കുന്നവയല്ല. വിഷ്ണുസഹസ്രനാമത്തിൽനിന്നും ഭിന്ന

മാണ ക്രിസ്തുസഹസ്രനാമം. വിഷ്ണവും ലോഗോസും തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ട്; പക്ഷേ രണ്ടും തമ്മിൽ അതിലേറെ അന്തരവും കാണാം. ത്രിമൂർത്തിയല്ല, ത്രൈകദൈവം. ദൈവപുത്രന്റെ അർത്ഥം മലയാളത്തിലെ മറെറാരു വാക്കിനും കൊടുക്കാനാവില്ല. 'റൂഹാ'യ്ക്കു പററിയ മലയാളപദമില്ല. ആത്മാവു് എന്ന പരിഭാഷ അർത്ഥശങ്കയുളവാക്കുന്നു. എങ്കിലും ഏതെങ്കിലുമൊരു പദമുപയോഗിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. ക്രൈസ്തവദർശനത്തിൽ 'രക്ഷ' എന്ന പദത്തിനു സവിശേഷാർത്ഥമുണ്ടു്, രക്ഷ നിവ്വാണമല്ല, മുക്തിയല്ല, മോക്ഷവുമല്ല. 'രക്ഷകൻ' എന്ന വാക്കിനും പ്രത്യേകമായ അർത്ഥമുണ്ടു്. അങ്ങനെ എത്രയെത്ര വാക്കുകൾ! പള്ളിയെന്നതു് ദൈവാലയമോ ദേവാലയമോ? ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ദൈവമുണ്ടു്, ബ്രഹ്മമില്ല; മാലാഖമാരുണ്ടു്, ദേവീദേവന്മാരില്ല, സാത്താനുണ്ടു്, അസുരനില്ല. ജനനമുണ്ടു്, ജന്മം കൈക്കൊള്ളലുണ്ടോ എന്നു സംശയം. പുനരുത്ഥാനമുണ്ടു്, പുനർജന്മമില്ല. പാപമോചനമുണ്ടു്; ശാപമോക്ഷമില്ല.

ക്രിസ്തുമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിലാക്കുക എളുപ്പമല്ല. ക്രിസ്തീയവേദശാസ്ത്രത്തിൽ അവ അവഗാഢമായി പരിനിഷ്ഠിതങ്ങളാണെന്നതാണു് കാരണം. സന്ന്യാസം യോഗാത്മകത എന്നിവയെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവമതഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ക്രിസ്തീയവേദശാസ്ത്രത്തോടു പ്രഗാഢബന്ധമുണ്ടു്. അതേസമയം, ക്ലേശകളെക്കുറിച്ചും മറ്റും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കാൾ അവയ്ക്കു സാർവലൗകികതയുണ്ടു്. അവ ദൈവമെന്തെന്നോ ആരെന്നോ, ദൈവികരഹസ്യങ്ങളെന്തെന്നോ വിശദീകരിക്കയല്ല ചെയ്യുന്നതു്. ഭഗവദ്ദർശനം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു് അവലംബിക്കേണ്ട മാർഗങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നു ഭദ്രമായി എടുത്തുകാട്ടുന്നതിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അവയിൽത്തന്നെ ക്ലേശപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് അനുഷ്ഠേയങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളെന്തെന്നു വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ താരതമ്യേന ദുർഗ്രഹങ്ങളായി സാധാരണ വായനക്കാരനു് അനുഭവപ്പെടും.

ഫിലോക്കാലിയാ, ഏതാനും ക്രൈസ്തവസന്ന്യാസിമാർ ഭഗവദ്ദർശനം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു് അവലംബിക്കേണ്ട മാർഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു സ്വന്തം ശിഷ്യന്മാർക്കു നൽകിയ വിശിഷ്ടോപദേശങ്ങളുടെ സംഹിതയാണു്. ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്തെന്നു് അവർ വ്യക്തമാക്കുന്നു. തുടർന്നു് അതു പ്രാപിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നു വിശദമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലക്ഷ്യത്തെപ്പോലെ വിശുദ്ധമാണു മാർഗ്ഗവും. സുവിശദമാണു വിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രതിപാദനം. ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും അവരുടെ ശ്രദ്ധ

പതിയുന്നു. ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകമായി അവർക്കു പലതും ശിഷ്യരെ അറിയിക്കുവാനുണ്ട്.

സന്ന്യാസം, യോഗം, സാധന തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലുണ്ട്. അവയിൽ പലതും സിദ്ധിനാഥാനന്ദസ്വാമികൾക്കു പരിചിതവുമാണ്. അവയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളും ഫിലോക്കാലിയായിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളും തമ്മിൽ ധാരാളം സാമ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയിരിക്കണം. ഈ സാമ്യദർശനം പരിഭാഷാകർമ്മത്തിൽ സ്വാമികൾക്കു നവ്യമായ പ്രചോദനം നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നതിനു സംശയമില്ല. യോഗസംബന്ധങ്ങളായ സർവപദങ്ങളുടെമേലും ആധിപത്യം നേടിയ സ്വാമികൾക്കു ഫിലോക്കാലിയായുടെ പരിഭാഷ ക്ലേശകരമായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ആനന്ദപ്രദമായും ഭവിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ ഈ വിവർത്തനം ഇത്രമേൽ ഹൃദയാവർജകമായി തീരുമായിരുന്നില്ല. തികച്ചും വേദശാസ്ത്രപരവും ക്ലിഷ്ടാശയസ്പർശിയുമായ ഭാഗങ്ങൾ സ്വാമികൾ വിവർത്തനത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിനു അവയുമായി സാത്മ്യം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയാതെ പോയതുകൊണ്ടാവണം. സമ്പൂർണമായും തനിക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ആശയങ്ങളെ തന്മയത്വത്തോടെ വിവർത്തകൻ സ്വയം ഭാഷയിലേയ്ക്കു സംക്രമിപ്പിക്കയാണു ചെയ്തതു്. വിവർത്തകന്റെ ആത്മാർത്ഥതയും അഗാധജ്ഞാനവും വിവർത്തനത്തെ അമൂല്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

'അദ്ധ്യാത്മ പ്രേമ'ത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന അധികം പദങ്ങളും ഭാരതീയസംസ്ക്കാരത്തിൽ വേരുന്നി നിൽക്കുന്നവയാണ്. വിവർത്തകൻ അവയെ സമുചിതമായി സംയോജിപ്പിച്ചു മൂല ഗ്രന്ഥത്തിലെ അർത്ഥഭാവങ്ങളെ സംവഹിക്കുവാൻ സമർത്ഥങ്ങളാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ നിന്നും പല ഭാഗങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെ തികച്ചും സ്വതന്ത്രമായ രീതിയിലാണു വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. തൽഫലമായി വിജ്ഞാനകുതുകിയായ അനുവാചകൻ വിനോബാഭാവെയുടെ 'ഗീതാപ്രവചന' മെന്നപോലെ 'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമ'വും വായിച്ചുപോകുന്നു. ഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യവും ആശയത്തിന്റെ ഗഹനതയും സഹൃദയനെ പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ ഉള്ളറയിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും ഏതൊരു ഭാഗമെടുത്തു കാണിച്ചും ഈ വസ്തുത വിശദമാക്കാവുന്നതാണു്.

അത്യന്തം സുന്ദരമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ശൈലി. മനോഹരങ്ങളായ നിരവധി പ്രതീകങ്ങൾ, ഹൃദ്യങ്ങളായ ഉപമകൾ, രമണീയങ്ങളായ രൂപകങ്ങൾ, വാക്യങ്ങൾക്കു തടുക്കാനാവാത്ത ശക്തി, മനസ്സിന്റെ കവാടങ്ങളെ ഭേദിച്ചു ഹൃദയത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലിലേയ്ക്കു കടന്നുചെല്ലാൻ അവയ്ക്കു കഴിയുന്നു. ഓരോ

വിശുദ്ധന്റെയും രചനയിൽനിന്നും ഏതെങ്കിലുമൊരുഭാഗം പരിശോധിക്കുക. വാക്കുകളുടെ ശക്തി അതു നമ്മെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തും.

'ഈശ്വരപ്രേമമാകുന്ന മധുരശരത്താൽ തീവ്രമായി വ്രണിതനായിരുന്ന വിശുദ്ധ തിയോഡോസിയസ്.' പുറം. 4.

'പ്രാർത്ഥനയെ ഹൃദയത്തോടു് ഇണക്കിയിട്ടുള്ളവനെ എളുപ്പത്തിലൊന്നും മാനസതസ്കരന്മാർ കൊള്ളയടിക്കുകയില്ല.' പുറം. 8.

'പാപാചരണംകൊണ്ടു് അനുഗ്രഹം തീർത്തും നഷ്ടമായിപ്പോകുന്നു. എന്തെന്നാൽ വികാരകാമിയും പാപരാഗിയും ആയ ജീവനിൽനിന്നും അനുഗ്രഹം തടയപ്പെടുന്നു.' പുറം. 19.

'വികാരങ്ങളാകുന്ന പെരുവെള്ളം മൗനമാകുന്ന കായലിനെ ഇളക്കി മറിച്ചു കലക്കിയശേഷം ആത്മാവിലേക്കു് ഇരമ്പിപ്പായുന്നു.' പുറം 36.

'കണ്ണിനു കൺമൂടിപോലെയാണു് മനസ്സിനു് അഥവാ ആധ്യാത്മികനേത്രത്തിനു ലൗകികചിന്തകളും ജീവിതസ്മരണകളും.' പുറം. 85.

ഇങ്ങനെ നിരവധി വാക്യങ്ങൾ ഏതൊരു സഹൃദയനും എടുത്തുകാണിക്കാൻ കഴിയും. ഇതാ ആശയനീരസ്രവും സാമാന്യം ദീർഘവുമായ ഒരു ഭാഗം:

'ദിവ്യാനന്ധകാരം അഗമ്യമായ പ്രകാശമത്രേ. ദൈവം അതിലാണധിവസിക്കുന്നതു് എന്നല്ലോ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അപരിമേയമായി വ്യക്തനായതുകൊണ്ടു് അവിടുന്നു് അദൃശ്യനും അഭൗമമായ തേജസ്വിയായതുകൊണ്ടു് അഗമ്യനുമാകുന്നു. ഈശ്വരദർശനവും ജ്ഞാനവും ലഭിച്ച ഓരോരുവനും ഈ അന്ധകാരത്തിലാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ദർശനത്തിനും ജ്ഞാനത്തിനും അതീതനായവനിൽ തന്നെ കാണുമ്പോഴും, മനസ്സുകൊണ്ടോ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ടോ ഗ്രഹിക്കാവുന്നവയുടെ പരിധിക്കെല്ലാം അപ്പുറമാണു് ഈശ്വരൻ എന്നു് അവൻ ഗ്രഹിക്കുമ്പോഴും, അപ്പോഴും അവൻ വാസ്തവത്തിൽ കാണുന്നുമില്ല അറിയുന്നുമില്ല.' പുറം. 264.

ഫിലോക്കാലിയയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന താപസന്മാർ വിശിഷ്ട വ്യക്തികളാണു്. അവരെക്കുറിച്ചുള്ള ലഘുവിവരണങ്ങളും ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ക്രൈസ്തവസഭയിൽ ഇവരുടെ സ്ഥാനമെന്താണു്? സത്യേ ശക്തി പകരുന്നതിൽ ഇവർ വഹിച്ച പങ്കിനെക്കുറിച്ചു ചരിത്രകാരന്മാർക്കെന്താണു പറയാനുള്ളതു്? ഇവരെ മറ്റു ക്രൈസ്തവ ചിന്തകരും പിതാക്കന്മാരും എങ്ങ

നെയാണ് അഭിവീക്ഷിച്ചതു്? ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പണ്ഡിതന്മാർക്കു് ഒട്ടൊക്കെപ്പറയാനുണ്ടാവും. ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽ സവിശേഷമായ ആഭിമുഖ്യമുള്ളവരെ ഈ വിശ്രുതന്മാർ ആകർഷിക്കുന്നു. ഭഗവദ്ദർശനമെന്ന മഹത്തായ അനുഭവം നേടുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ഗ്രന്ഥം മൂല്യവത്തായിരിക്കുന്നതു് അക്കാരണംകൊണ്ടാണു്.

'ഫിലോക്കാലിയാ' ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ആദർശങ്ങളും മാർഗങ്ങളും എല്ലാ ക്രിസ്തീയ വൃത്തങ്ങളും ഒരേ വിധത്തിൽ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നവയല്ല, അവയ്ക്കെതിരെ ധാരാളം വാദങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാവുന്നതാണു്.

യേശുക്രിസ്തു നാൽപതു ദിവസം നാൽപതു പകലും ഉപവസിച്ചു; സാത്താനെ ജയിച്ചു, അവിടുന്നു പലപ്പോഴും ജനമദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നും ഏകാന്തതയിലേയ്ക്കു പിൻവലിഞ്ഞു. തന്റെ പിതാവുമായി, രഹസ്യസമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടു. ഇതു ശരിയാണു്. അതേ സമയം യേശു മൗനത്തിന്റെ സാധകനായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഭക്ഷിച്ചു, പാനം ചെയ്തു. ജനങ്ങളോടിടപ്പെട്ടു; അവരോടു സംസാരിച്ചു, അവരെ ഉപദേശിച്ചു. വി. നിസെഫൊറസ് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ജീവിതമാതൃകയിൽനിന്നും യേശുവിന്റെ ജീവിതം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ലേ?

ശരിയാണു്, പരീക്ഷകളെ ജയിക്കണമെന്നും ലോകത്തെ അതിവർത്തിക്കണമെന്നും യേശു പഠിപ്പിച്ചു. ജഡമോഹം, കൺമോഹം, ജീവനത്തിന്റെ ഗർവ്വം എന്നിവയെക്കുറിച്ചു വിശുദ്ധ പൗലോസ് വിശ്വാസികൾക്കു മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ ചില ഭോഗ്യങ്ങൾ: ലോകം പതിച്ചതാണു്. എങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണു്. അതിനെ സമ്പൂർണമായും നിഷേധിക്കണമെന്നുണ്ടോ? ആത്മാവും ശരീരവും വിശുദ്ധ ശക്തികളാണോ? ശരീരവും പാവനമല്ലേ? മനുഷ്യനു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളും മനസ്സും ബുദ്ധിയും നൽകിയിരിക്കുന്നതു ലോകത്തെ യഥായോഗ്യം അറിയാനും അനുഭവിക്കാനുംകൂടിയല്ലേ? കണ്ണു നമുക്കു ദൂഷ്യം ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അതു ചൂഴ്ന്നെടുത്തു കളയണം. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടു ദൂഷ്യം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലോ? ലോകത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കാനുള്ളതല്ലേ? സുന്ദരമായ ലോകത്തെ മനുഷ്യൻ സുന്ദരതരമാക്കണോ? വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെയും രംഗങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ നേടിയ അത്ഭുത വിജയങ്ങളെ നാമെങ്ങനെയാണു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്? അവ നശ്വരങ്ങൾതന്നെ. എങ്കിലും മനുഷ്യപ്രയത്നങ്ങളുടെ നേട്ടങ്ങളാണു്; മനുഷ്യന്റെ ആർജിതസംസ്ക്കാരത്തെ മുഴുവൻ തിന്മയുടെ വ്യാപാരഫലങ്ങളായി നമുക്കു ചിത്രീകരിക്കാനാവുമോ?

മനുഷ്യശരീരം മൂടപ്പെട്ട ഭൗതികലോകത്തിൽനിന്നും ആത്മാവു് വിഘടിച്ചു നില്ക്കുന്നില്ലെന്ന ചിന്താഗതിക്കു് ഇന്നു ശക്തി സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സർവസംഗപരിത്യാഗികളായ സന്ന്യാസിമാരുടെ 'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമത്തെ' എങ്ങനെയാണു് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതും ആദരിക്കേണ്ടതും? ഫിലോക്കാലിയാ ഉയർത്തുന്ന മർമ്മപ്രധാനമായ പ്രശ്നം ഇതാണു്. ഇന്നത്തെ സാംസ്കാരികവും ധൈഷണികവുമായ പരിതോവസ്ഥയിൽ ശ്രദ്ധമായ 'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം' എത്രമേൽ പ്രസക്തമാണു്.

പ്രശ്നം ലളിതമല്ല; ഗൗരവപൂർവമാണു് അതിനെ സമീപിക്കേണ്ടതു്. മനുഷ്യന്റെ നേട്ടങ്ങളെ നമുക്കംഗീകരിക്കാം. പക്ഷേ നാം നേട്ടങ്ങളെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നവയെല്ലാം നേട്ടങ്ങളാണോ? ജ്ഞാനമെന്നു വിവരിച്ചതു ജ്ഞാനമാണോ? പുരോഗതിയെന്നു ധരിച്ചതു പുരോഗതിയാണോ?

ലോകത്തിൽ എത്രയെത്ര സംസ്കാരങ്ങളുണ്ടായി. അവ ഉദിച്ചു, വികസിച്ചു, അവസാനം പതിച്ചു. ഓരോ സംസ്കാരവും അതിന്റെ പ്രഭാവകാലത്തു സ്വന്തം നേട്ടങ്ങളെച്ചൊല്ലി അഭിമാനിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. പിന്നീടതു പതറി, തകർന്നു, നാമാവശേഷമായി.

ദേശീയത, സോഷ്യലിസം, സാങ്കേതികവിജ്ഞാനം, ശാസ്ത്രം, ദർശനം തുടങ്ങിയവയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ആധുനിക സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രാണനെന്താണു്? അതിന്റെ ആത്മാവിനെ എവിടെയാണു നാം തേടേണ്ടതു്? നിലനിർത്തുന്ന ഒരു ജൈവശക്തിയുടെ അഭാവത്തിൽ അതു തകർന്നുപോകില്ലേ? എലിയറ്റ്, പൊള്ളമനുഷ്യരെക്കുറിച്ചും തരിശുഭൂമിയെക്കുറിച്ചുമെഴുതി; നമ്മുടെ ലോകം തരിശുഭൂമിയാകുമോ? മനുഷ്യർ പൊള്ളമനുഷ്യരാകുമോ?

നാമും നമ്മുടെ സംസ്കാരവും നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ അജയ്യമായ ഒരു ജൈവശക്തിയിൽ അതിനെ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തണം. മതത്തിനു മാത്രമേ അങ്ങനെയൊരു ജൈവശക്തിയുടെ സംഭരണിയായി വർത്തിക്കാനാവൂ. മതത്തിന്റെ പൊരുളിനെ എവിടെയാണു നാം തേടുക? മതവിശ്വാസികളുടെ ഈശ്വരാഭിമുഖ്യമാണു മതത്തിന്റെ ചൈതന്യധാര.

അങ്ങനെ നാം ആധുനിക സംസ്കാരത്തിന്റെ ആഴത്തിലും മതത്തെയും മതത്തിന്റെ ചൈതന്യധാരയേയും തേടുന്നു. സംസ്കാരത്തെ നവീകരിക്കുവാനും, സജീവമാക്കുവാനും ആ പ്രവാഹത്തിനു

മാത്രമെ സാധിക്കയുള്ള. ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യമില്ലാത്ത സംസ്ക്കാരത്തിനു നിലനിൽപ്പില്ല; മനുഷ്യനെ നിലനിർത്താനും അതിനു കഴിയില്ല.

മതജീവിതത്തിന്റെ കാതലാണു് ഈശ്വരാഭിമുഖ്യം. അതിനെ വളർത്തുന്നവർ ഈശ്വരനു സ്വയം സമർപ്പിക്കുന്നു; ഈശ്വരനു മൊത്തു വസിക്കുവാൻ കേഴുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ പല മേഖലകളിൽ പല വിധങ്ങളിൽ മനുഷ്യനു് ഈശ്വരസമ്പർക്കം അനുഭവിക്കാനാവും. എങ്കിലും അതിനുവേണ്ടി അതിശക്തമായി കാംക്ഷിക്കുന്നവൻ അതിനായവനെ സഹായിക്കുന്ന സുവ്യക്തമാർഗങ്ങളിൽക്കൂടി ചരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മാർഗങ്ങളം തേടുന്നവർ ആധുനികയുഗത്തിലും 'ഫിലോക്കാലിയാ' പോലുള്ള മോക്ഷമാർഗോപദേശഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയ്ക്കു മടങ്ങുന്നു; അവയിലേയ്ക്കു മുങ്ങിയിറങ്ങുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ സംഖ്യ കുറവായിരിക്കാം. പക്ഷേ അവരുടെ വിശുദ്ധജീവിതത്തിനു മനുഷ്യജീവിതത്തെത്തന്നെ പ്രഭാമയമാക്കുവാൻ കഴിയും. ലോകത്തെ പാലിക്കുന്നതു് മഹത്തുക്കളുടെ ദർശനങ്ങളും വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവിതവുമാകുന്നു. ഒരാളുടെ തപസ്സിനു് അനേകരെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമെന്നതു നിർവ്വിവാദമാണു്. ആജ്ഞാസക്തിയിലും സുഖലോലുപത്വത്തിലും മുഴുകിയ ലോകത്തിനു് 'ഫിലോക്കാലിയ' ഫലപ്രദമായ ചികിത്സാവിധി നിർദേശിക്കുന്നു. ഇതിനു വഴങ്ങുന്നവർക്കു തങ്ങളെത്തന്നെയും ലോകത്തെയും നാശങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും. ഇതുപയും വമ്പിച്ച ഭൗതികങ്ങളായ അഭ്യുന്നതി കൈവരിച്ച മനുഷ്യസമൂഹം ഇപ്പോഴും ശക്തി സംഭരിക്കുന്നതു ബുദ്ധനിൽനിന്നും, കൃഷ്ണനിൽനിന്നും, യേശുവിൽനിന്നും, മുഹമ്മദ്നബിയിൽനിന്നുമെല്ലാമാണെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. ആധുനിക ഭാരതത്തിലെ വിശിഷ്ടപുരുഷന്മാരായിരുന്നല്ലോ, ശ്രീരാമകൃഷ്ണനും, സ്വാമി വിവേകാനന്ദനും, ശ്രീ അരവിന്ദനും മഹാത്മാഗാന്ധിയും. ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യത്തിന്റെ സംഭരണികളായിരുന്ന ഈ മഹാപുരുഷന്മാർ. ഇവരുടെ നേട്ടങ്ങളം ആധുനികഭാരതത്തിന്റെ ഭൗതികനേട്ടങ്ങളെ നിഷ്പ്രഭമാക്കിയിട്ടില്ലേ? ലോകത്തിലെ ദിവ്യപുരുഷന്മാരുടെ നേട്ടങ്ങളെ നമുക്കു വിലയിരുത്താനാവില്ല. അവരിൽക്കൂടി ഭൂമിയിലേയ്ക്കു പ്രവഹിച്ച ദിവ്യകാരുണ്യം മനുഷ്യരാശിക്കു പകർന്നിട്ടുള്ള നന്മകളെ എണ്ണിപ്പറയാനും സാധ്യമല്ല.

ഫിലോക്കാലിയാ രചിച്ചവരും, അതിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടവരും പുണ്യവാന്മാരാണു്. അവർ ഒരു ദേശത്തിലോ, കാലത്തിലോ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നില്ല. എന്നെന്നും മാനവരാശിയെ സമ്പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിർവൃതിയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന അഗ്നിസ്തംഭങ്ങളാണവർ. അദ്ധ്യാത്മപ്രേമത്തിൽക്കൂടി കേരളീ

യക്കും അവ വിതറുന്ന പ്രകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ സൗകര്യം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലെ ആദ്ധ്യാത്മികസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള അതിവിശിഷ്ടമായ സംഭാവനയാണ് 'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം.' ഈശ്വരാഭിമുഖ്യമുള്ളവരും ശിഷ്ടരുമായ സർവ്വകേരളീയരും ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യും. ഈ പുസ്തകം വെറുതെ വായിക്കാനുള്ളതല്ല: ബേക്കണിന്റെ ശൈലിയിൽ പറഞ്ഞാൽ ചവച്ചരച്ചു തിന്നു ദഹിപ്പിക്കാനുള്ളതാണ്. സ്വർഗത്തിലേയ്ക്കുള്ള പാതയ്ക്ക് 'ഇടുക്കവും ഞെരുക്കവുമുണ്ട്''; അതുപോലെ ദുർഗമമാണ് വി. നിസെഫൊറസ് തുടങ്ങിയവർ വിവരിക്കുന്ന പാതയും. പക്ഷേ അതു ചെന്നെത്തുന്നതു ദൈവസന്നിധിയിലേയ്ക്കാണ്. ഭഗവദ്ദർശനം കാംക്ഷിക്കുന്ന ഭക്തനു് ഏതു ദുഷ്കരമായ പാതയും പൂവിരിച്ചതായി അനുഭവപ്പെടും. ലോകത്തിലെ മഹാവിശുദ്ധന്മാർ തങ്ങളുടെ താപസജീവിതത്തെ അങ്ങനെയാണു കണ്ടതു്. അവരിൽനിന്നു് പ്രചോദനവും ആദ്ധ്യാത്മികശക്തിയും സ്വീകരിക്കുവാൻ അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം അനേകർക്കു പ്രേരണ നൽകുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

ഇതിന്റെ വിവർത്തനം നിർവഹിച്ച സ്വാമി സിദ്ധിനാഥാനന്ദജിക്കും ഇതിന്റെ പ്രസാധനം ഏറ്റെടുത്ത ഫ്രാൻസിസ് ആചാര്യയ്ക്കും എന്റെ വിനയാന്വിതവും സ്നേഹാദരനിർഭരവുമായ അഭിനന്ദനം. 'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമ'ത്തിനു സർവഭാവുകങ്ങളും നേർന്നുകൊള്ളുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി,
15–6–'83.

കെ. എം. തരകൻ

ആമുഖം

'അസതോ മാ സദ്ഗമയ
തമസോ മാ ജ്യോതിർഗമയ
മൃത്യോർമാ അമൃതം ഗമയ.'

ഇതത്രേ അദ്ധ്യാത്മസാധകന്മാരുടെ ഏവരുടെയും പ്രാർത്ഥന. അനിത്യവും അജ്ഞാനാവൃതവും മൃത്യുഗ്രസ്തവുമായ ജീവിതത്തെ നിത്യവും പ്രകാശപൂർണ്ണവും ശാശ്വതവുമായ സത്യത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ സമർപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടേ മാനവജന്മം ധന്യവും സഫലവുമാകയുള്ളു. മാനവരാശിയുടെ സത്യാഭിമുഖമായ ഈ പ്രയാണമാണ് മതമെന്നപേരിൽ രൂപംകൊണ്ടിട്ടുള്ളതു്. മനനശക്തി ഉള്ളവനാണു മനുഷ്യൻ. മനനം ചെയ്യ കിട്ടുന്നതും അനിഷേധ്യവുമായ അറിവത്രേ മതം. അങ്ങനെ മനുഷ്യനും മതവും സഗർഭ്യരാകുന്നു. മതമുള്ളവനേ മനുഷ്യപദത്തിനു് അർഹനാകൂ. മതം മനുഷ്യനു് അനുപേക്ഷണീയമാണു്. ഇവിടെ സത്യസാക്ഷാത്കാരം എന്നാണു് മതത്തിനർത്ഥം. ആ അർത്ഥത്തിൽ ലോകത്തിലാകെ മതം ഒന്നുമാത്രം. ആ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാനുള്ള മാർഗത്തിനും മതം എന്നു പറയാറുണ്ടു്: അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അനേക മതങ്ങളുണ്ടു്; ലക്ഷ്യമൊന്നു്, മാർഗം പലതു്, ഏതു മാർഗവും യഥാവിധി അനുസരിച്ചാൽ ലക്ഷ്യത്തിലെത്താം. ഓരോരുവനും അവനവൻ ജനിച്ചുവളർന്ന മാർഗംതന്നെ സുഗമവും ഉത്തമവും. എല്ലാ മതങ്ങളിലും സത്യദർശികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ലോകത്തിലെ മുഖ്യമതങ്ങൾ രണ്ടു ഗോത്രത്തിൽ പെട്ടവയാണു്: ഒന്നു് ഭാരതീയഗോത്രം; രണ്ടു്, സെമിറ്റിക് ഗോത്രം. സെമിറ്റിക് ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ക്രിസ്തുമതത്തിലെ ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമാണു് അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം. ക്രിസ്തുമതത്തിലെ പൂർവ്വപശ്ചിമ വിഭാഗങ്ങളിൽ പൂർവവിഭാഗത്തിന്റെ സമ്പത്താണിതു്.

അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രങ്ങളെ ശ്രുതി എന്നും സ്മൃതി എന്നും രണ്ടായി ഭാരതീയാചാര്യന്മാർ തിരിക്കാറുണ്ടു്. സത്യദർശനം ശ്രുതി. അതിനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിശദീകരണങ്ങൾ സ്മൃതി. ശ്രുതി നിത്യം; സ്മൃതി ദേശകാലവിധേയം. ശ്രുതിക്കു് എതിരായാൽ സ്മൃതി സ്വീകാര്യമല്ല. ശ്രുതിവിഹിതങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ പ്രാപിക്കാനുള്ള മാർഗങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുന്നു സ്മൃതികൾ. ദേശവും കാലവും മാറുന്നതിനനുസരിച്ചു് സ്മൃതിക്കു് മാറ്റം വരാം. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ഇങ്ങനെ നിയതമായ ഒരു വിഭജനം ഇല്ല. 'സ്വർഗരാജ്യം തേടുവിൻ, മറ്റെല്ലാം താനേ വന്നു ചേർന്നു

കൊള്ളും.' 'സത്യം തേടുക, സത്യം നിന്നെ മോചിപ്പിക്കും.' 'ചുമടു ചുമന്നു തളർന്നവരെ, എന്റെ അടുത്തു വരുവിൻ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു താങ്ങുതരാം' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ശ്രുതിയിൽ പെടുന്നു. ഇവയുടെ സത്യതയ്ക്ക് ഒരു കാലവും മാറ്റമില്ല. പൊതുവേ, സുവിശേഷങ്ങളെ ശ്രുതി എന്നു കണക്കാക്കാം. സത്യദർശനത്തിനു വിശുദ്ധന്മാർ നൽകിയിട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ സ്മൃതികളാണ്. അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം ക്രിസ്തുമതത്തിലെ ഉത്തമ സ്മൃതിയായി കരുതാം. സുവിശേഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും വിശിഷ്ടമായ ഗ്രന്ഥമാണിതു് എന്നർത്ഥം.

ബുദ്ധമതത്തെപ്പോലെ ക്രിസ്തുമതവും പ്രാരംഭദശയിൽ ത്യാഗതപോനിഷ്ഠമായ സന്ന്യാസത്തിനു് പ്രഥമസ്ഥാനം നല്കിയിരുന്നു. മതം മനുഷ്യന്റെ അനിവാര്യമായ ഒരാവശ്യമാണു് എന്നും, ഈശ്വരപ്രാപ്തിയാണു് മതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്നും അംഗീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതിനായി, മറ്റെല്ലാം വെടിയുക എന്നതു് യുക്തിയുക്തംതന്നെ. 'ആത്മാവു നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടു മറ്റെന്തു കിട്ടിയിട്ടും എന്തു പ്രയോജനം?' എന്നല്ലൊ വേദവാക്യം. മറ്റൊക്കെ, 'വ്യർത്ഥം വെറും വ്യർത്ഥം' എന്നു പറയുന്നതോമസ് അകെമ്പിസ്.

മതത്തിന്റെ കാതലായ ഈശ്വരദർശനത്തിനുവേണ്ടി സർവാത്മ സമർപ്പണം ചെയ്ത ഏകാന്തതാപസന്മാരുടെ അനുഭൂതിസമ്പന്നങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളാണു് അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു്. അതിലെ ഓരോ വാക്യത്തിലും അനുഭൂതിയുടെ ഊഷ്മാവു് അനുഭവപ്പെടും. സത്യദർശികളുടെ ആത്മചരിതങ്ങളാണവ. തങ്ങൾ കണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണവർ പറയുന്നതു്. അതിനാൽ കേൾക്കുന്നവരുടെ ഉള്ളിൽ അവ മായാതെ പതിയും.

അദ്ധ്യാത്മസാധകന്റെ ആചാരം, വിചാരം, അനുഷ്ഠാനം എന്നിവയും അവനു് അഭിമുഖീഭവിക്കാവുന്ന വിഘ്നങ്ങളും അവയെ തരണം ചെയ്യാനുള്ള ഉപായങ്ങളും സത്യദർശനത്തിന്റെ ധന്യതയും ആനന്ദവും ഈ ഉപദേശങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണാം. വി. ഇസ്ഹാക്കിന്റെ ഈ മൊഴികം ശ്രദ്ധിക്കുക: 'നിന്റെ അകക്കാമ്പിലെ ഉള്ളറയിൽ കടക്കാൻ നോക്കുക. എന്നാൽ നീ സ്വർഗത്തിലെ ഉള്ളറ കണ്ടെത്തും. എന്തെന്നാൽ അവ രണ്ടും ഒന്നുതന്നെ. ഒരേ വാതിൽ രണ്ടിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നു' (പുറം 237). മാർഗവും ലക്ഷ്യവും അറിഞ്ഞവന്റെ അരുളപ്പാടുകളാണിവ. ഉള്ളറയിലെത്തിയവന്റെ നിലയെന്തു്? പ്രേമത്താൽ നെഞ്ചകം നിറഞ്ഞൊഴുകി അയാൾ, 'പ്രഭോ യേശുനാഥാ' എന്നു മാത്രമേ വിളിക്കുന്നുള്ളൂ' (പുറം 239). അതെ, അവൻ സർവദാ സർവേശ്വരസന്നിധിയിൽത്തന്നെ.

വഴിയിൽ പലേ വൈരികളും പതിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. കത്തി യുടെ വായ്ത്തലയിൽ നടക്കുംപോലെ അപകടം നിറഞ്ഞതാണ് ഈ യാത്ര എന്നത്രെ ആ വഴിക്കു പോയിട്ടുള്ളവരുടെ മൊഴി. വൈരികളിൽ കാമക്രോധങ്ങളാണ് പ്രബലർ. അവരുടെ മൂത്തി യത്രെ സാരതാൻ. അവനെ എങ്ങനെ വെല്ലും? അവനോട് നേരിട്ട് പൊരുതി ജയിക്കുക സാധ്യമല്ല. പിന്നെയെന്തു വഴി? നേരെ ഈശ്വരന്റെ അടുത്തേയ്ക്ക് ഓടുക; 'ആകയാൽ ക്രിസ്തുവി ന്റെ നാമത്തോടൊത്തു വാഴുക. നെഞ്ചകം കർത്താവിനെ വിഴു ങ്ങട്ടെ. കർത്താവു നെഞ്ചകത്തെ വിഴുങ്ങട്ടെ. അങ്ങനെ രണ്ടും ഒന്നായിത്തീരട്ടെ. എന്നാൽ, ഇക്കാര്യം ഒന്നോ രണ്ടോ നാൾ കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതല്ല; അതിനു നിരവധി വർഷങ്ങളും ദീർഘകാലവും വേണം. എന്തെന്നാൽ, ക്രിസ്തു നമ്മിൽ വാണ രുളുമാറാകുന്നതിനു്, വൈരിയെ പുറത്താക്കാൻ, നെടുനാളത്തെ കഠിനയത്നം കൂടിയേ കഴിയൂ' (പുറം 240) സത്യാന്വേഷ ണത്തിൽ വിജയം സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടല്ല ഈശ്വരകാരുണ്യം കൊണ്ടാണ് കൈവരുന്നതു്. എന്നാൽ സ്വപ്രയത്നം കൂടിയേ കഴിയൂതാനും. പ്രാർത്ഥനയോടെ, പ്രതീക്ഷയോടെ, നമുക്കു കാത്തിരിക്കാം; കനിവരുളുകയെന്നതു് അവിടുത്തെ തിരുവുള്ളം പോലെയും. അതിനു കാലപരിധിയില്ല. സാധന വിടാതെ നിലനിർത്തുകതന്നെ—അതിനും അവിടുത്തെ കാരുണ്യം വേണം— നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിജയമത്രെ. എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം നാം ഈശ്വരസന്നിധിയി ലാണ്. സർവദാ സ്വയം മോചിപ്പിച്ചു നമ്മുടെ നാഥന്റെ, ദൈവത്തിന്റെ ഒപ്പം അവിടുന്ന് തന്റെ കാരുണ്യം വർഷിക്കും വരെ വസിക്കുക. ആ മഹാപ്രഭുവിനോടു് ഈ കാരുണ്യമല്ലാതെ മറെറാന്നും തേടരുതു്; വിനീതവും ഊഷ്മളവുമായ ഹൃദയത്തോടെ ഈ കാരുണ്യത്തിനുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കുക; പുലരുമ്പോഴുമുതൽ അന്തിവരെ, കഴിയുമെങ്കിൽ ഇരവിലും. 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, അടിയനിൽ കനിഞ്ഞാലും,' എന്നു് അപേക്ഷിക്കുക; പ്രാണാവ സാനംവരെ ഈ പ്രാർത്ഥന തുടരാൻ നിന്റെ മനസ്സിനെ നിർബ ന്ധിക്കുക' (പുറം 241).

കഷ്ടങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളുംകൊണ്ടു് നിരാശനാകരുതു്. അവ സാധകനു നേരിടേണ്ടിവരുന്ന പരീക്ഷകളാണ്. ആ ബോധം നിലനിർത്തിയാൽ അവയുടെ രൂക്ഷത കുറയുകയും ചെയ്യും. 'വിശപ്പും ഭക്ഷണത്തിൽ രുചിയും നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കു് കയ്പേറിയ കയ്പയ്ക്കു ഗുണംചെയ്യുംപോലെ, ദുഃഖിലങ്ങളുള്ളവർക്കു കഷ്ട പ്പാടുകളും ഗുണകരമാകുന്നു' (പുറം 316).

നിഷിദ്ധങ്ങളായവ വർജിക്കുകയും വിഹിതങ്ങളായവ അനു ഷ്ഠിക്കുകയും വേണം: കടം മേടിക്കാതെ ധനം നേടണം. അതി നെന്തുചെയ്യണം? 'ആന്തരയെറുശലേമിലേയ്ക്ക—മനോനിഗ്രഹത്തി

ലേയ്ക്ക നയിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ വാതിൽ വിവേകപൂർവം പൂട്ടിയ വായാണ്, മനസ്സിനിയും ശാന്തമായിട്ടില്ലെന്നിരുന്നാലും. രണ്ടാമത്തേത്, കൃത്യമായി അളന്ന അല്പാഹാരമാണ്. മൂന്നാമത്തേത്, ഇടവിടാതെയുള്ള മരണസ്മൃതിയും മരണധ്യാനവുമത്രേ. അത് ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും ശുദ്ധമാക്കുന്നു' (പുറം. 357). ശുദ്ധഹൃദയത്തിൽ ഈശ്വരൻ പ്രകാശിക്കും. സംയമം പാലിക്കുന്നവൻ ശരിയായ യതി; ഹൃദയത്തിൽ യതിയായവൻതന്നെ സംയമമുള്ളവൻ—ഹൃദയത്തിൽ താനും ദൈവവും മാത്രമുള്ളവൻ.' (പുറം. 343). അതാണ് അധ്യാത്മസാധകന്റെ ലക്ഷ്യം—ഈശ്വരനോടൊത്തു വാഴൽ.

സാധനയിൽ നൈരന്തര്യവും തീവ്രതയും നിലനിർത്തുകയെന്നതാണ് സാധകന്റെ മുഖ്യ കർത്തവ്യം. ധ്യാനവും ജപവും സ്വാധ്യായവുമാണ് മുഖ്യസാധനകൾ. ജപധ്യാനങ്ങൾ ചെയ്യുമനസ്സിനു മടുപ്പുതോന്നുമ്പോൾ സ്വാധ്യായം ശീലിക്കുക. എങ്ങനെയാണതു ചെയ്യേണ്ടതു്? 'പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉറപ്പു കുറയുന്നു എന്നു തോന്നുമ്പോൾ, ഒരു പുസ്തകമെടുക്കുക, വായിക്കുന്നതിൽ മനസ്സു നിർത്തിക്കൊണ്ട് അതിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. ശ്രദ്ധയില്ലാതെ വായിക്കരുതു്; അർത്ഥം ആലോചിച്ച് ബോധപൂർവ്വം വായിക്കുക; എന്നിട്ടു മനസ്സിലായതു്. മനസ്സാകുന്ന കലവറയിൽ സൂക്ഷിച്ചു വയ്ക്കുക. പിന്നെ, ജ്ഞാനത്താൽ ഹൃദയത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുമാറു് വായിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു മനനം ചെയ്കു; വായിച്ചതു് മറക്കാത്തമാതിരിയാക്കിവെയ്ക്കുകയും വേണം....ആഹാരം വേണ്ടതുപോലെ ചവയ്ക്കുമ്പോൾ നാവിനു രുചി നൽകുന്നതുപോലെ ദിവ്യവാക്കുകൾ മനനംകൊണ്ടു മഥിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിനെ പോഷിപ്പിക്കുകയും ഹൃദയത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു' (പുറം. 437).

അദ്ധ്യാത്മസാധനയിൽ ഗുരുപദേശം അതിപ്രധാനമാകുന്നു. സാധനയുടെ നിഗൂഢനിർദ്ദേശങ്ങൾ ഗുരുമുഖത്തുനിന്നുതന്നെ ശ്രവിക്കണം; പൊതുതത്ത്വങ്ങൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നറിയാം. വ്യക്തിപരമായ ഉപദേശങ്ങൾ ഗുരുവിൽനിന്നും നേരിട്ടു നേടണം. അങ്ങനെ സാധനയിൽ ശാസ്ത്രമാർഗവും ഗുരുശിഷ്യപാരമ്പര്യവും ഉണ്ട്. പാരമ്പര്യം ഗുരുശിഷ്യന്മാർക്കു മാത്രമേ അറിയാവൂ; അതു രഹസ്യമാണ്. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ഈ പാരമ്പര്യത്തിനു വിച്ഛിത്തി വന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. പൗരസ്ത്യസഭയിലാകട്ടെ അതു സജീവമാണ് എന്നു് ഈ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഒട്ടുമുക്കാലും ആചാര്യൻ ശിഷ്യനു നൽകുന്ന ഉപദേശമാണ്. 'ആചാര്യവാൻ പുരുഷോ വേദ' 'ആചാര്യന്റെ അടുത്തുനിന്നു് അറിവു നേടിയവനാണ് അറിവുള്ളവൻ' എന്നു് ഉപനിഷത് അരുളുന്നു.

സാധനയിൽ ശ്രവണം, മനനം, നിദിദ്ധ്യാസനം എന്നു മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. ഗുരുമുഖത്തുനിന്നും അർത്ഥത്തോടുകൂടി ശാസ്ത്രം ശ്രവിക്കുന്നതു ശ്രവണം; ശ്രവിച്ചതു് മനനം ചെയ്തു് ഉറപ്പിക്കുന്നതു മനനം; ഉറപ്പിച്ചതിനെ ധ്യാനിച്ചു സാക്ഷാത്കരിക്കൽ നിദിദ്ധ്യാസനം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളടങ്ങിയ സുവിശേഷം ശ്രവിക്കണം. അവയുടെ അർത്ഥം 'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം' വഴി ചിന്തിച്ചു് ഉറപ്പിക്കാം. 'സാധകന്റെ സഞ്ചാര'ത്തിൽ അതു സാക്ഷാത്കരിക്കുന്ന രീതി കാണുകയും ചെയ്യാം. ഈ പ്രക്രിയയിൽമനനത്തിനു സഹായിക്കുന്ന മഹത്തായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു് അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം. വെറുതേ വായിച്ചു പോകാവുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമല്ല ഇതു്. ഏകാന്തത്തിലിരുന്നു്, ഇന്ദ്രിയങ്ങളടക്കുന്ന വാതിലുകളടച്ചു്, ഈശ്വരസാന്നിധ്യം ഭാവനചെയ്തുകൊണ്ടു് ഓരോ ഉപദേശവും സശ്രദ്ധം വായിച്ചു ധ്യാനിച്ചു് അർത്ഥം ഉള്ളിലുറപ്പിക്കണം. ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ വായിച്ചതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ അർത്ഥം മുഴുവൻ—അതിന്റെ ഗഹനതയും വ്യാപ്തിയും—മനസ്സിലായെന്നു വരില്ല. വീണ്ടും വീണ്ടും വായിക്കണം, നിത്യവും വായിക്കണം. ഈശ്വരദർശനം ഗൗരവമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവക്കുള്ളതാണിതു്.

സംഘടനയിൽ വിദഗ്ദ്ധരത്രേ പശ്ചാത്യർ. മതമണ്ഡലത്തിലും അതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ കാണാം. സാധാരണജനങ്ങൾ, വൈദികർ, എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വിഭാഗം. സധാരണജനങ്ങൾക്കു ചില പ്രാർത്ഥനകളും കടമകളും ഉണ്ടു്; എന്നാലും അവരുടെ അദ്ധ്യാത്മഭാരം വൈദികർ വഹിക്കുന്നു. വൈദികരെത്തന്നെ വീണ്ടും പുരോഹിതരെന്നും സന്ന്യാസിമാരെന്നും രണ്ടായി തിരിക്കുന്നു. പുരോഹിതർ സമുദായത്തിന്റെ അദ്ധ്യാത്മകാര്യങ്ങൾ നോക്കി നടത്തുന്നു. സന്ന്യാസിമാർ ജപം, ധ്യാനം, സ്വാധ്യായം, തപസ്സു് എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. ഈ കർത്തവ്യവിഭജനം കൊണ്ടു് സാമുദായികമായി വളരെ നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്; പക്ഷേ സാധാരണക്കാരന്റെ വ്യക്തിഗതജീവിതത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മികതയ്ക്കു് അത്ര വലിയ സ്ഥാനമില്ല. ഭാരതീയമതം വ്യക്തിനിഷ്ഠമാണു്, സാമൂഹികമല്ല. മതത്തെ ഗൗരവമായി കരുതുന്നവർ വ്യക്തിപരമായി സാധന അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിലും ആദ്യകാലത്തു് വ്യക്തിഗതമായ സാധനകൾക്കു മുഖ്യസ്ഥാനം നൽകിയിരുന്നു എന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ബുദ്ധമതത്തെപ്പോലെ ക്രിസ്തുമതവും പ്രാരംഭദശയിൽ ത്യാഗയുക്തവും സന്ന്യാസനിഷ്ഠവുമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു എന്നു് ഈ ഏകാന്തതാപസന്മാരുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നും ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നും കാണാവുന്നതാണു്. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ വ്യക്തിഗതമായ അദ്ധ്യാത്മനിഷ്ഠയ്ക്കു് നിശ്ശബ്ദവും വിപ്ലവകരവുമായ പ്രചോദനം നൽകാൻ കഴിവുറ്റതാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഇതിന്റെ

പ്രചാരണവും അനുശീലനവും ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മികതയ്ക്ക് മഹത്തായ ഒരു സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുക്കും. ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിച്ച നാടുകളിലൊക്കെ, അതതു നാട്ടിലെ പൂർവ സംസ്കാരങ്ങളെ അതു് ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത കാലത്തായി ഭാരതീയമായ ഒരു ക്രൈസ്തവസന്ന്യാസപാരമ്പര്യം വളർത്തിയെടുക്കാനുള്ള പരിശ്രമം നടന്നുവരുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സാധനാപദ്ധതികളും പലതും ഭാരതീയപാരമ്പര്യത്തിനു് അനുരൂപങ്ങളാണു്. ആകയാൽ ഈ പുതിയ സംരംഭത്തിനു് 'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമത്തിന്റെ സംഭാവന നിസ്തുലമായിരിക്കും.

ഈ വിവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയും അൽപം ചിലതു കുറിക്കട്ടെ. 'നിർത്താതെ പ്രാർത്ഥിക്കുക' എന്ന വിശുദ്ധ പൗലൊസിന്റെ ഉപദേശം അനുസരിച്ചു് ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥന നിരന്തരം ജപിക്കുക എന്നതാണു് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രധാന പല്ലവി. ആ ജപസാധന അനുഷ്ഠിച്ചു സിദ്ധിവരുത്തിയ അജ്ഞാതനായ ഒരു റഷ്യൻ സാധകന്റെ ആത്മകഥയുടെ ഒന്നാംഭാഗം, 'ഒരു സാധകന്റെ സഞ്ചാരം' എന്നപേരിൽ 1969–ലും, 'സാധകൻ സഞ്ചാരം തുടരുന്നു' എന്ന രണ്ടാം ഭാഗം 1971–ലും തൃശ്ശൂർ രാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധം ചെയ്കയുണ്ടായി. ആ പുസ്തകങ്ങൾക്കു് ക്രൈസ്തവരുടെയും ഹിന്ദുക്കളുടെയും ഇടയിൽ നല്ല പ്രചാരം ലഭിച്ചു. ആ സാധകൻ സുവിശേഷത്തോടൊപ്പം 'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം' എന്നൊരു പുസ്തകവും കൊണ്ടുനടന്നിരുന്നു. സാധകനെ പരിചയപ്പെട്ടവർ പലരും 'അദ്ധ്യാത്മപ്രേമ'വും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാം എന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ചിലർ അതിനുവേണ്ടചെലവു വഹിക്കാം എന്നും പറഞ്ഞു. സാധകന്റെ സഞ്ചാരംപോലെ സരളമല്ലിതു്; വിവർത്തനം വിഷമകരവുമാണു് എന്ന കാരണത്താൽ അതേറ്റെടുക്കാൻ മടിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കെ, ശ്രീമദ്ഭാഗവതത്തിന്റെ ഗദ്യപരിഭാഷ വായിച്ച ഒരു സോദരൻ എഴുതിയയച്ചു, ഇനി ക്രൈസ്തവരുടെ ആ ഭാഗവതംകൂടി ഒന്നെഴുതിക്കൂടേ?' എന്നു്. അതൊരു ഈശ്വരപ്രേരണയായി കരുതി വിവർത്തനം തുടങ്ങി. ക്രൈസ്തവരല്ലാത്തവർക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമായ ചില ഭാഗങ്ങളും വിട്ടുകൊണ്ടാണു് ആദ്യത്തെ ഏതാനും ഭാഗം വിവർത്തനം ചെയ്തതു്. ഇക്കാര്യം അറിയാൻ ഇടയായ ഒരു വൈദികൻ പറഞ്ഞു: 'അതേ സ്വാമീ, ഇനിയാരും ഇതൊന്നും ചെയ്യാൻ പോണില്ല; സ്വാമി ചെയ്യുമ്പോലെ മുഴുവനങ്ങു ചെയ്യു്.' അതും ശരിയാണെന്നു തോന്നി. തീരെ മനസ്സിലാകാത്ത അല്പം ചില ഭാഗങ്ങളൊഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാം വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആദ്ധ്യാത്മികപ്രാധാന്യമുള്ളതൊന്നും വിട്ടിട്ടില്ല. 24–2–75–ൽ തൃശ്ശൂരാശ്രമത്തിൽവച്ചു് ആരംഭിച്ചു് 28–3–77–ൽ വിവർത്തനം പൂർത്തിയാക്കി. അഞ്ചുകൊല്ലത്തിലേറെ അച്ചടിക്കാനിടയാകാതെ കിടന്നു. നേരത്തെ സഹായിക്കാമെന്നേറ്റിരുന്നവരും പിൻവലിഞ്ഞു. അങ്ങനെയിരിക്കെ

പോഴാണ് വന്ദ്യ ഫ്രാൻസിസ് ആചാര്യജി 1982–ൽ ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം ഏറെറടുത്തത്. ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷ അനുസരിച്ച് പ്രൊഫസർ കെ. എം. തരകൻ കൈയെഴുത്തു പ്രതി മുഴുവൻ വായിച്ചുനോക്കി വേണ്ട തിരുത്തലുകളും നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകി. മാങ്ങാനം ക്രൈസ്തവാശ്രമം അച്ചടിക്കാര്യവും ഏറെറടുത്തു. അഭിവന്ദ്യ പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് അവതാരികകൊണ്ടും പ്രൊഫ. തരകൻ മുഖവുരകൊണ്ടും അദ്ധ്യാത്മപ്രേമത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകാശനത്തിനു പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും സഹായിച്ച, മുകളിൽ പരാമൃഷ്ടരും അല്ലാത്തവരും ആയ എല്ലാ സുഹൃത്തുക്കൾക്കും വിവർത്തകന്റെ വിനീതവും ഹാർദ്ദവുമായ കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

സർവേശ്വരനെ നമിച്ചുകൊണ്ട് ഈ അദ്ധ്യാത്മപ്രേമം സജ്ജനങ്ങൾക്കു സാദരം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ശ്രീരാമകൃഷ്ണസേവാശ്രമം,
കല്ലായ്, കോഴിക്കോട്–18,
22–5–1983.

സിദ്ധിനാഥാനന്ദസ്വാമി.

ഏകാന്തതാപസനായ നിസെഫൊറസ്

(പരിശുദ്ധപിതാവായ നിസെഫൊറസ് മൗണ്ട് ഏഥോസ്സിൽ അദ്ധ്യാത്മസാധനാനിരതമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ചു. ഏ. ഡി. 1340–ൽ അല്പം മുൻപാണ് അദ്ദേഹം ചരമഗതി പ്രാപിച്ചതു്. നിശ്ചിന്തനായി നിശ്ശബ്ദനായി അദ്ദേഹം ആന്തര ധ്യാനത്തിൽ മുഴകി. ദൈവവുമായി ഐക്യം അനുഭവിച്ചു. അവിടത്തെ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു പാത്രമായി. ദൈവാനുഗ്രഹ സമ്പന്നനായ അദ്ദേഹം ഒരു പിതാവു തന്റെ പൈതങ്ങളെയെന്നപോലെ തന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽക്കൂടി നമ്മെ അതേ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. പൂർവ്വന്മാരായ പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാരുടെ ജീവിതങ്ങളിൽനിന്നും ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നും അധ്യാത്മപാഠങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചു തന്റെ അനുഭൂതികളും ചേർത്തു് അദ്ദേഹം നമുക്കു പ്രാർത്ഥനാപാഠങ്ങൾ പകർന്നുതരുന്നു. ഹൃദയത്തിൽക്കൂടിയുള്ള ആന്തര പ്രാർത്ഥനവഴി ഈശ്വരനുമായി നിരന്തര യോഗം നേടാൻ അദ്ദേഹം നമ്മെ മാടിവിളിക്കുന്നു).

നമ്മുടെ നാഥനായ ക്രിസ്തുദേവന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ ദിവ്യപ്രകാശം നേടാൻ നിനയ്ക്കുന്ന നിങ്ങൾ—ദൈവികമായ അഗ്നിയുടെ ഊഷ്മാവു് ഉൾക്കാമ്പിൽ അനുഭവിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിങ്ങൾ—ഈശ്വരനുമായി ഇണങ്ങിയാലുണ്ടാകുന്ന ശാന്തി തേടുന്ന നിങ്ങൾ—സ്വന്തം നെഞ്ചകമാകുന്ന വയലിൽ മൂടിക്കിടക്കുന്ന നിധിയുടെ മറ നീക്കി നിധി കൈവശമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ലൗകികമായതൊക്കെ കൈവിട്ട നിങ്ങൾ—ആത്മദീപം ഇപ്പോൾത്തന്നെ തെളിഞ്ഞു കത്തുന്നതു കാണാൻ കൊതിക്കുകയും അതിനായി ദൃശ്യദ്രവ്യങ്ങളെയെല്ലാം വെടിയുകയും ചെയ്ത നിങ്ങൾ—തന്നുള്ളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സ്വർഗരാജ്യം ബോധപൂർവം അറിയുന്നതിനും കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും കൊതികൊള്ളുന്ന നിങ്ങൾ—നിങ്ങൾ വന്നാലും: ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നിത്യമായ സ്വർഗ്ഗീയ ജീവിതത്തിന്റെ ശാസ്ത്രം, അഥവാ അതു് അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനെ ക്ലേശമോ നാശമോ കൂടാതെ കാപട്യത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചു്, പിശാചിന്റെ ചതിയിൽ പതിക്കാതെ, രാഗദ്വേഷരഹിതമായ ശാന്തസങ്കേതത്തിൽ

എത്തിച്ചേരാനുള്ള ഉപായം ഉപദേശിച്ചതരാം. അമ്മാതിരി ഭീതികരം, ഞാൻ പഠിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ പരിധിക്കു വളരെയകലെ അധർമത്താൽ ജീവിതചക്രം കറങ്ങുമ്പോഴും മാത്രമേ നേരിടൂ. എന്തെന്നാൽ അപ്പോഴും ആദാമിനു പറ്റിയതുപോലെ പാറും നമുക്കും; സർപ്പത്തോടൊത്തുചേർന്ന് അവൻ ദൈവത്തിന്റെ കല്പനയെ നിരാകരിച്ചു, പാമ്പിന്റെ വാക്കുകേട്ട് അവൻ വിലക്കപ്പെട്ട കനി തിന്നു, അവൻ തികച്ചും മൂഢനായി. അവൻ അങ്ങനെ നമ്മെ നിത്യദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തുമാറ്, നാശത്തിന്റെയും അന്ധകാരത്തിന്റെയും മൃത്യുവിന്റെയും അഗാധഗർത്തത്തിൽ വീഴുകയും പിൻഗാമികളെയെല്ലാം വീഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു.

ആകയാൽ സോദരരേ, നമുക്കു നമ്മിലേക്കു മടങ്ങാം; പാമ്പിന്റെയും നിലത്തിഴഞ്ഞുനടക്കുന്ന സകലത്തിന്റെയും ഉപദേശങ്ങളുടെ നേർക്കു് അറപ്പുകൊണ്ടും വെറുപ്പുകൊണ്ടും ഉൾക്കാമ്പു നിറയ്ക്കാം. എന്തെന്നാൽ, നമ്മാലാവുംപോലെ നമ്മിലേക്കു മടങ്ങാതെ, അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഉള്ളറയിലേക്കു് ഇറങ്ങാതെ, നമ്മുടെ അകക്കാമ്പിൽ വിളങ്ങുന്ന സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ മനസ്സു നിരന്തരം നിലനിർത്താൻ യത്നിക്കുകയും—ഹാ എന്തൊരത്ഭുതമാണതു്!—വ്യർത്ഥങ്ങളായ നാനാവ്യാധികളും നിറഞ്ഞ ലോകചക്രഭ്രമണത്തിൽനിന്നു നമ്മെ ചീന്തിമാറ്റിയെടുക്കുകയും ചെയ്യാതെ, ഈശ്വരനുമായി ഒത്തിണങ്ങാനും ഒന്നായിത്തീരാനും സാധ്യമല്ല.

സന്ന്യസ്തജീവിതം കലകളിൽവെച്ചു കലയായും ശാസ്ത്രങ്ങളിൽവെച്ചു ശാസ്ത്രമായും അറിയപ്പെടുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതു നശ്വരങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ—ഉത്തമമായതിൽനിന്നും മനസ്സിനെ ആട്ടിയകറ്റുന്നതും മനസ്സിനെ മുക്കിക്കളയുന്നതുമായ ലൗകികവസ്തുക്കൾക്കു സദൃശങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ—നേടിത്തരുന്നില്ല. പ്രത്യുത 'കണ്ണുകണ്ടെത്തുകയോ, കാതു കേൾക്കുകയോ മനുഷ്യന്റെ മനക്കാമ്പിൽ കുടിയേറുകയോ ചെയ്യാത്ത' (1 കൊരി. 2.9), അത്ഭുതകരങ്ങളും അവർണ്ണനീയങ്ങളുമായ നിധികളും നല്കാമെന്നു് സന്ന്യസ്തജീവിതം നമ്മോടു പ്രതിജ്ഞചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ നാം 'മജ്ജാമാംസങ്ങൾക്കെതിരെയല്ല പൊരുതുന്നതു്. പിന്നെയോ, രാജരേണത്തിനെതിരെ, പ്രഭുക്കന്മാർക്കെതിരെ, ഈ ലോകത്തിന്റെ അന്ധതകളുടെ അധീശന്മാർക്കെതിരെയാണു പൊരുതുന്നതു്. (എഫിസസ് 5. 12).

അപ്പോഴും നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലനില്പ് ഇരുളല്ലാതൊന്നുമല്ലെങ്കിൽ, നമുക്കു് അതിൽനിന്നു് ഓടിമാറാം. നമ്മുടെ മനക്കാമ്പും ഉൾക്കാമ്പും മറെറാരു ശ്രുതിയിലേക്കു തിരിച്ചുവച്ചു നമുക്കു് അകന്നുപോകാം. ദൈവത്തിന്റെ വിരോധിയുമായി നമുക്കു്

യാതൊന്നിലും ഇണക്കം വേണ്ട, എന്തെന്നാൽ ഉലകത്തിന്റെ മിത്രമാരോ അവൻ കർത്താവിന്റെ ശത്രു ആയിരിക്കും' (ജെയിംസ് 5.4). പിന്നെ, ദൈവദ്വേഷിയെ തടുക്കാൻ ആർക്കു കഴിയും? ആകയാൽ നമുക്കു നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരെ അനുകരിക്കാം; അവരെപ്പോലെ നമുക്കും, നമ്മുടെ നെഞ്ചകത്തു നിലകൊള്ളുന്ന നിധിയെ തേടുകയും, തേടി കണ്ടെത്തി ഓർത്തും കാത്തും ഇറുക്കിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്യാം: ആദിമുതൽ ആ കൃത്യം സാധിക്കുന്നതിനു നാം വിധിവിഹിതരാകുന്നു. എന്നാൽ 'ഒരു മനുഷ്യൻ എങ്ങനെയാണ് വീണ്ടും അമ്മയുടെ വയറ്റിൽ പ്രവേശിക്കുകയും പിന്നെയും പിറക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു?' എന്നു് ഒരുവൻ കർത്താവിനോടു ചോദിച്ചതുപോലെ വേറൊരു നിക്കൊഡെമസ്* വന്നു്, ഒരുവനെങ്ങനെയാണു് തന്റെ നെഞ്ചകത്തു കടക്കാനും അവിടെ കിടക്കാനും കഴിയുന്നതു?' എന്നു ചോദിച്ചാൽ 'കാറ്റു് അതിനു തോന്നിയതുപോലെ വീശുന്നു' (യോഹന്നാൻ 3. 4,8) എന്നതും കൂടി അവൻ ചെവിക്കൊള്ളട്ടെ. പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിലെ സംവേഗങ്ങൾക്കിടയിൽപ്പോലും, വിശ്വാസത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ നാം ഇത്തരം സംശയങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുമെന്നു വരുമ്പോൾ, ധ്യാനജീവിതത്തിന്റെ നിഗൂഢരഹസ്യങ്ങളിലേക്കു് നമുക്കെങ്ങനെ പ്രവേശിക്കാൻ സാധിക്കും? എന്തെന്നാൽ ധ്യാനത്തിലേക്കുള്ള ആരോഹണം പ്രായോഗികജീവിതമത്രേ.

അമ്മാതിരി അവിശ്വാസികൾക്കു ലിഖിതരേഖ കൂടാതെ വിശ്വസിക്കാൻ സാധ്യമല്ല; ആകയാൽ ഏവർക്കും പ്രയോജനപ്പെടുമാറു നമുക്കു് ഈ പ്രഭാഷണത്തിൽ സിദ്ധന്മാരുടെ ജീവിതത്തിലെ ചില ഭാവങ്ങളും അവർ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ചില ആശയങ്ങളും, ഈ സംഗതിയുടെ സത്യതയെ തെളിയിക്കുന്നതിനായി, സംശയങ്ങൾ നീങ്ങി ഏവരും ഇവയെ സ്വീകരിക്കാൻ വേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്താം.

നമുക്കു് നമ്മുടെ പ്രഥമപിതാവു് മഹാനായ അന്തോണിയിൽനിന്നു തുടങ്ങി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളിൽക്കൂടി ക്രമേണ തുടർന്നു്, നമ്മാലാവുംപോലെ അവരുടെ ആചാരങ്ങളും ആശയങ്ങളും സംഭരിച്ചു് അവിശ്വാസികളുടെ വിശ്വാസത്തിനു വേണ്ടി സമർപ്പിക്കാം.

വിശുദ്ധ അന്തോണിയുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു്

ഒരിക്കൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ വിശുദ്ധ അന്തോണിയെ കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. വഴിക്കു വെള്ളം തീർന്നപ്പോൾ അവരിൽ ഒരാൾ

---

* പവിത്രഗിരിയിലെ നിക്കൊഡെമസ്–ഗ്രീക്കു് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്ഥാപകരിൽ ഒരാൾ.

മരിച്ചു. അപരൻ മരണത്തിന്റെ പടിക്കലെത്തി. മുന്നോട്ടു നീങ്ങാൻ കരുത്തില്ലാതെ അയാളും മരണത്തെയും കാത്തു് അവിടെ നിലത്തു കിടന്നു. തത്സമയം വിശുദ്ധ അന്തോണി മലമുകളിലിരുന്നു് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന താപസന്മാരോടു പറഞ്ഞു: 'ഒരു കുടം വെള്ളവുമെടുത്തുകൊണ്ടു് ഈജിപ്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയേ ഓടിച്ചെല്ലുവിൻ. അവിടെ ഇങ്ങോട്ടു വരുന്ന രണ്ടാളുകളുണ്ടു്; അവരിലൊരാളും ഇപ്പോഴത്തന്നെ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, മറ്റെയാളും മരിക്കും, നിങ്ങളും ഓടിയെത്തിയില്ലെങ്കിൽ. ഞാൻ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു കണ്ടതാണിതു്.' അവർ ഓടിയെത്തി. ഒരാളും മരിച്ചതായി കണ്ടു. അയാളെ അവർ കഴിച്ചിട്ടു. മറ്റെയാളെ വെള്ളം കൊടുത്തു ജീവിപ്പിച്ചു. കൂട്ടി പിതാവിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഒരു പകൽ മുഴുവൻ നടന്നാലേ അവിടെയെത്തൂ, അത്ര ദൂരമുണ്ടവിടേയ്ക്കു്. എന്തുകൊണ്ടാണു വിശുദ്ധൻ നേരത്തേ, ഒരാളും മരിക്കുംമുമ്പേ, ആളയയ്ക്കാഞ്ഞതു് എന്നു ചോദിച്ചാൽ അതു് അനുചിതമായ ഒരു ചോദ്യമാണു്. മൂത്ത സഹോദരനെ മരിക്കാൻ വിട്ടതു ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണു്, അന്തോണിയുടെയല്ല. ദൈവം മൂത്തവനു് ഒരു വിധി നിശ്ചയിച്ചു. രണ്ടാമനെക്കുറിച്ചു വിശുദ്ധനു വെളിപാടും കൊടുത്തു. താനിരിക്കുന്ന പർവ്വതത്തിൽനിന്നു് ഇത്രയകലെ നടക്കുന്ന ഒരു സംഗതി കാണാനുള്ള സിദ്ധി അന്തോണിക്കു നല്കി; അങ്ങനെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ മാത്രം പരിശുദ്ധനായി ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിച്ചു. ഇത്രയുമേ അതിൽ അന്തോണിക്കു പങ്കുള്ളൂ. ഹൃദയശുദ്ധിമൂലം അന്തോണിക്കു ദിവ്യദൃഷ്ടിയും ദൂരദർശനശക്തിയും ലഭിച്ചു. സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാന്റെ വാക്കുകളിൽ, ഈശ്വരൻ നെഞ്ചകത്തിന്റെ ഉള്ളറയിൽ ആദ്യം അറയെ പവിത്രമാക്കുന്ന ഒരു ദീപനാളമായും പിന്നീടു് അറയെ പ്രകാശമാനമാക്കുന്ന ഒരു ദീപമായും ആവിർഭവിച്ചു് ഉള്ളറയെ ദിവ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

തിയോഡോസിയസിന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു്

ഈശ്വരപ്രേമമാകുന്ന മധുരശരത്താൽ തീവ്രമായി വ്രണിതനായിരുന്ന വിശുദ്ധ തിയോഡോസിയസു്; പ്രേമശൃംഖലയാൽ ദൃഢബദ്ധനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഈശ്വരാജ്ഞകളിൽ സർവ്വശ്രേഷ്ഠമായ ഈ ആജ്ഞയെ സ്വജീവിതത്തിൽ തികച്ചും അനുശീലിച്ചുപോന്നു; 'നീ ദൈവം തമ്പുരാനെ, നെഞ്ചകം നിറഞ്ഞു്, പ്രാണൻ കവിഞ്ഞു്, മനം വഴിഞ്ഞു് ഉള്ള കരുത്തെല്ലാം ചേർത്തു് സ്നേഹിക്കണം' (ലൂക്കോസു് 10. 27). ഉടയവനെ നേടണമെന്ന ഉല്ക്കടമായ ഒരൊറ്റ ആഗ്രഹത്തിൽ ആത്മാവിന്റെ സർവ്വശക്തികളും ഏകാഗ്രമാക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ അതു സാധിക്കൂ. അദ്ദേഹം സ്വാന്ത്വനം നൽകുമ്പോഴും ശ്രോതാവിൽ ആദരം ജനിപ്പിക്കും. ആരെ

യെങ്കിലും ശകാരിക്കുകയാണെങ്കിലോ, മധുരമായും ദയാപൂർവ്വവും ചെയ്യും. പലരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുക, ഏതു നേരവും അവരുടെ സേവനത്തിനു സന്നദ്ധനാണു താൻ എന്നു കാണുന്നവർക്കു തോന്നുക, അതേസമയം ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ പിൻവലിച്ചു് ഉള്ളിലേക്കു് പിൻവാങ്ങി ജീവിക്കുക, ഇതു് അദ്ദേഹത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കു സാധിക്കും? കോലാഹലങ്ങൾക്കിടയിലും, മണലാരണ്യത്തിലെ താപസന്മാരെപ്പോലെ ആന്തരശാന്തി അനുഭവിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കു കഴിയും? ഏകാന്തതയിലെന്നപോലെ ആൾത്തിരക്കിലും സമചിത്തനായി വേറാരു ജീവിച്ചിട്ടുണ്ടു്? അങ്ങനെ മഹാനായ തിയോഡോസിയസ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കി അകത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചു കർത്താവിനോടുള്ള പ്രേമത്താൽ ബദ്ധനായിരുന്നു.

മഹാനായ അർസേനിയസിന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു്

ദിവ്യനായ അർസേനിയസ്, ഈ നിയമം—ആക്കം എഴുത്തെഴുതാതിരിക്കുക, ആരുടെയടുത്തുനിന്നും എഴുത്തു സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുക, മിക്കപ്പോഴും മൗനമാചരിക്കുക—ഈ നിയമം അദ്ദേഹം തികച്ചും അനുസരിച്ചു. ഇതു്, അദ്ദേഹത്തിനു വയ്യാഞ്ഞിട്ടല്ല—മറ്റാരെയുംപോലെ വശ്യതയോടെ സംഭാഷണം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചതു മൗനശീലംകൊണ്ടാണു്; പിന്നെ ഗർവം ഒഴിവാക്കാനും. അതേ കാരണത്താൽ പള്ളിയിൽ ആളുകൾ കൂട്ടുന്ന വേളകളിൽ താൻ ആരെയും കാണാതെയും തന്നെ ആരും കാണാതെയും നില്ക്കാവുന്ന സ്ഥാനത്തു് അദ്ദേഹം നിലയുറപ്പിക്കും, സോദരന്മാരുടെ സമ്മേളനങ്ങളിലൊന്നും അദ്ദേഹം ചേരാതെ എവിടെയെങ്കിലും പോയി ഒളിച്ചിരിക്കും. വിക്ഷേപങ്ങളൊന്നുംകൂടാതെ മനസ്സു് ഈശ്വരനിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു്, മനസ്സിനെ അലയാൻ ഇടവരുത്താതെ തന്നുള്ളിൽ നിലനിർത്തുന്നതിനു് അദ്ദേഹം അത്രയും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ആ ദിവ്യമനുഷ്യൻ, മന്നിലെ ആമാലാഖ, നമുക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള മാതൃക അമ്മാതിരിയിലുള്ളതത്രേ.

ലത്രോസിലെ പൗലോസിന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു്

ഈ ദിവ്യ പൗലോസ് തന്റെ ജീവിതകാലം ഒട്ടുമുക്കാലും വനാന്തരങ്ങളിലും മണലാരണ്യങ്ങളിലുമാണു കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകാന്തതയിലും ആഹാരത്തിലും പങ്കുകൊള്ളാൻ വന്യമൃഗങ്ങളല്ലാതെ മറ്റാരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചുരുക്കമായേ അദ്ദേഹം മഠത്തിൽ വരാറുള്ള സോദരരെ കാണാൻ; ഭഗ്നാശയരാകാതെ തീവ്രങ്ങളും ക്ലേശകരങ്ങളുമായ സാധനകളും സർവ

ശക്തികളും ഉപയോഗിച്ച് സശ്രദ്ധം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണ്; സർവാത്മനാ നാസ്തികശക്തികളെ അകറ്റി, സുവിശേഷം അനുശാസിക്കുന്ന തരത്തിൽ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നൊക്കെ അദ്ദേഹം സോദരരെ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു. പൂർവഭോഗവാസനകളെ നീക്കുകയും പുതിയ വാസനകളുടെ വിത്തുകൾ വളരാതെ കാക്കുകയും ചെയ്യുകയുള്ള ഒരു ഉപായം അദ്ദേഹം അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തെ പരിചയമില്ലാത്ത ഈ ശിഷ്യന്മാർക്ക്, നോക്കു അദ്ദേഹമെങ്ങനെ പ്രലോഭനങ്ങളുടെ പ്രഹാരങ്ങളെ തടുത്തുനിർത്താനുള്ള വഴി കാണിച്ചുകൊടുത്തു എന്നു്. ആ വഴി മറെറാന്നുമല്ല, ഇതത്രേ: മനസ്സിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുക; എന്തെന്നാൽ പ്രലോഭനങ്ങളും പ്രതിരോധമനസ്സിൻെറ പ്രവൃത്തിയാണു്, മറെറാന്നിൻെറയുമല്ല.

വിശുദ്ധ സബ്ബാസിൻെറ ജീവിതത്തിൽനിന്നു്

ലൗകികജീവിതം വെടിഞ്ഞ ഒരു സന്ന്യാസി, ത്യാഗജീവിതത്തിൻെറ നിയമങ്ങളും തികച്ചും ശീലിക്കുകയും, വിശുദ്ധചിന്തകളെ ചെറുത്തുനില്ക്കാൻ തക്കകരുത്തു നേടുകയും, ലൗകികവിഷയങ്ങളുടെയും പ്രവൃത്തികളുടെയും വാസനകളെ തൻെറ മനസ്സിൽനിന്നു നിർമ്മൂലം നിർമാർജ്ജനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ അയാളുടെ ശരീരം ബലഹീനവും രോഗഗ്രസ്തവുമാണു് എന്നു കണ്ടാൽ അദ്ദേഹം അയാൾക്കു പാർക്കാൻ മഠത്തിൽ ഒരു മുറി കൊടുത്തിരുന്നു; എന്നാൽ അയാൾ ആരോഗ്യവാനും ബലിഷ്ഠശരീരനും ആണെന്നു കണ്ടാൽ സ്വന്തമായി ഒരു കുടിൽ കെട്ടി തനിയെ താമസിക്കാൻ അനുവദിക്കാറുണ്ടു്. സർവോപരി അദ്ദേഹം തൻെറ ശിഷ്യന്മാരിൽനിന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതു് അവർ തങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കണമെന്നതായിരുന്നു എന്നും ഈ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ അനുവേദാർഢ്യം നേടാതെ തനിച്ചു് ഒരു കുടിലിൽ താമസിക്കാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല എന്നും കാണാമല്ലോ. അലസമായി നമ്മുടെ കുടിലിൽ പാർക്കുന്ന നാം, മനസ്സിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയെന്നുവെച്ചാൽ എന്താണെന്നറിയാൻപോലും പാടില്ലാത്ത നാം എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്?

അബ്ബാ അഗത്തോണിൻെറ ജീവിതത്തിൽനിന്നു്

ഒരു സോദരൻ അബ്ബാ അഗത്തോണിനോടു ചോദിച്ചു: 'പിതാവേ, ശരീരംകൊണ്ടു പ്രയത്നിക്കുന്നതോ ഹൃദയത്തെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതോ ഏതാണു കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠമെന്നു പറഞ്ഞുതന്നാലും.' പിതാവു പറഞ്ഞു: 'മനുഷ്യൻ ഒരു മരത്തെപ്പോലെയാകുന്നു. ശാരീരിക പ്രയത്നം ഇലകളും ഹൃദയനിയന്ത്രണം ഫലവുമത്രേ. "നല്ല ഫലം നല്കാത്ത മരത്തെ വെട്ടിമുറിച്ചു തീയിലിടും"

(മത്താ. 3. 10) എന്ന വിശുദ്ധ വേദം പറയുന്നതിൽനിന്ന് നമ്മുടെ യത്നമെല്ലാം ഫലത്തിനുവേണ്ടിയായിരിക്കണം, അതായത് മനോനിയന്ത്രണത്തിനുവേണ്ടി, എന്ന വ്യക്തം. അതേ സമയം ദലങ്ങളാകുന്ന ആവരണവും അലങ്കാരവും, അതായത് കായികയത്നം, അതും നമുക്ക് അത്യാവശ്യമത്രേ.' 'നല്ല കനി തരാത്ത, അതായത് മനോനിയന്ത്രണമില്ലാത്ത, ഇലമാത്രം നിറഞ്ഞ, അതായത് പുറമേയ്ക്കുമാത്രം ശരിയായ ആചാരം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന, ഓരോ മരവും വെട്ടിമുറിച്ച തീയിൽ തട്ടും' എന്ന അത്ഭുതകരമായ ഈ ഉപദേശത്തിൽക്കൂടി ആ വിശുദ്ധൻ, മനോനിയന്ത്രണമില്ലാതെ തങ്ങളുടെ ബാഹ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽമാത്രം അഹങ്കാരം കൊള്ളുന്നവരെയെല്ലാം നിന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു. താതപാദരേ, താങ്കളുടെ നിർവചനം യുക്തമത്രേ!

അബ്ബാ മാർക്കോസ് നിക്കൊളാസിനു് അയച്ച കത്തിൽനിന്ന്

'മകനേ, ഈ കാലത്തിന്റെ കുരിശുകളിൽ കാലിടറാതെ നടക്കാൻ, നാഥൻ നിന്റെ കാലടികളെ നയിക്കണം' (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 37. 23) എന്നു നീ കൊതിക്കുന്നെങ്കിൽ, ആത്മജ്ഞാനമാകുന്ന ആന്തരപ്രകാശം പൊഴിക്കുന്ന ദീപം നിനക്ക് നിന്നുള്ളിൽ നേടണമെങ്കിൽ—സുവിശേഷങ്ങൾ കാണിച്ചുതരുന്ന വഴി നിനക്ക് വളരെ സന്തോഷപ്രദമാകയാൽ, അഥവാ ക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പനകൾ കൃത്യമായും അത്യുഷ്മള വിശ്വാസത്തോടെയും പ്രാർത്ഥനയോടെയും അനുസരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ—ഇതു നേടാൻ അത്ഭുതകരമായ ഒരു മാർഗം, അഥവാ ഉപായം, കായികമായ ക്ലേശമോ യത്നമോ ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു മാർഗം, ആദ്ധ്യാത്മിക സാധന അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു മാർഗം, അതായത് ഈശ്വര സ്നേഹത്തിന്റെയും ദൈവഭയത്തിന്റെയും തുണയോടെയുള്ള ചിത്തൈകാഗ്ര്യവും ചിന്തയും, ഞാൻ നിനക്ക് ഉപദേശിച്ചുതരാം. ഈ ഉപായം ഉപയോഗിച്ചാൽ നിനക്ക് നിഷ്പ്രയാസം വൈരിസേനയെ തുരത്താം. ആകയാൽ നിനക്കു വികാരവേഗങ്ങളുടെമേൽ വിജയം നേടണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടും പ്രാർത്ഥനയോടുംകൂടി നിന്നുള്ളിൽ നിലകൊള്ളുക; നിന്റെ ഉൾക്കാമ്പിന്റെ ഉള്ളറയിൽ ഈ മൂന്നു പ്രബലരായ അസുരരെ കണ്ടുപിടിക്കുക: വിസ്മൃതി, അലസത, അജ്ഞത, എന്നിവരെ. കാമത്തിന്റെ കാമുകന്മാരുടെ അകക്കാമ്പുകളിൽ കയറിക്കൂടി തടിച്ചു കൊഴുക്കാൻ പുറമേനിന്നു ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളെയുംകൂട്ടിവരുന്ന കയ്യേറക്കാർക്ക് ഇവർ മൂവർ താങ്ങും തുണയുമേകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടൊപ്പം തികഞ്ഞ ജാഗ്രതകൊണ്ടും മനോയത്നംകൊണ്ടും, അജ്ഞാതരായ ഈ ദുഷ്ടശത്രുക്കളെ കണ്ടെത്തിയ നിങ്ങൾക്ക്, പ്രാർത്ഥനയും ശ്രദ്ധയും വഴി പിന്നീട് അവരെ തുരത്തി പുറത്താക്കാൻ എളുപ്പമായിരിക്കും.

അപ്പോഴും യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനത്തിനും ഈശ്വരവാണിയുടെ സ്മരണത്തിനും, നിങ്ങളുടെ ഇപ്പഴയെയും ജീവിതത്തെയും ഈശ്വരവാണിയുമായി ഇണക്കുന്ന യത്നത്തിനും, ഉള്ള നിങ്ങളുടെ തീവ്രാഭിലാഷം, കർത്താവിന്റെ കനിവിനാൽ പേർത്തും പരിരക്ഷിതമായ ജാഗ്രത നെഞ്ചകത്തെ ഇടവിടാതെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കെ, വിസ്മൃതിയുടെയും അജ്ഞതയുടെയും അലസതയുടെയും അവസാനത്തെ അവശിഷ്ടത്തെയും നിർമാർജനം ചെയ്യും.'

സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാനിൽനിന്ന്

'ദേഹാത്മബുദ്ധിയില്ലാതെ ആത്മാവിനെ ശരീരഗൃഹത്തിൽ നിലനിർത്താൻ യത്നിക്കുന്നവനത്രേ ധ്യാനസിദ്ധൻ. ദുർലഭവും അദ്ഭുതാവഹവുമായ ഒരു കസർത്താണത്' (അ. 27. 6). 'ഞാൻ ഉറങ്ങുന്നു, പക്ഷേ എന്റെ ഉൾക്കണ്ണു് ഉണർന്നിരിക്കുന്നു' എന്നു പറയുന്നവനത്രേ ധ്യാനസിദ്ധൻ (സോളമഗീതം 5.2). 'ശരീരത്തെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ കടിയുടെ പടിയടയ്ക്കുക, സംഭാഷണത്തിനെതിരെ വായുടെ വാതിൽ അടയ്ക്കുക, ആത്മാവിന്റെ ഉള്ളറ ദുഷ്ടാത്മാപികയ്ക്കെതിരെ പൂട്ടിയിടുക' (അ. 27. 17–18). 'ഉച്ചസ്ഥാനത്തിരുന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുക, നിങ്ങൾക്കു് ആ കല അറിയാമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ; അപ്പോഴും കാണാം എങ്ങനെ, എപ്പോഴും, എവിടെനിന്നു്, എത്ര, എന്തെല്ലാംതരം കൊള്ളക്കാരാണു മുന്തിരിത്തോട്ടം മോഷ്ടിക്കാൻ ഉള്ളിൽക്കടക്കാൻ കിണഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് എന്നു്. കാവൽക്കാരൻ മടുക്കുമ്പോഴും അവൻ എഴുന്നേറ്റു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു; വീണ്ടുമിരുന്നു്, പുതുതായി നേടിയ ധീരതയോടെ തന്റെ വേല തുടരുന്നു' (അ. 27. 22–23). 'ചിന്തകൾക്കു കാവലിരിക്കുന്നതൊരു കാര്യം; മനസ്സിനെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതോ മറ്റൊരു കാര്യവും; പടിഞ്ഞാറുനിന്നു കിഴക്കു് എത്ര അകലെയോ' (സങ്കീ. 103. 12). അത്രയും മേലെയാണു മനോഭദ്രത, ചിന്താകാവലിനെക്കാൾ. പക്ഷേ ഗണനാതീതമാംവണ്ണം കൂടുതൽ പ്രയാസമേറിയതാണു്' (അ. 26. 78). 'അരചന്റെ ആയുധങ്ങൾ ഒരിടത്തു സജ്ജമായി കിടക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ചോരന്മാർ ആ സ്ഥാനം അശ്രദ്ധമായിട്ടു് ആക്രമിക്കാത്തതുപോലെ, പ്രാർത്ഥനയെ ഹൃദയത്തോടു് ഇണക്കിയിട്ടുള്ളവനെ എളുപ്പത്തിലൊന്നും മാനസതസ്കരന്മാർ കൊള്ളയടിക്കുകയില്ല.'

മഹാനായ ഈ പിതാവിന്റെ അദ്ഭുതകരങ്ങളായ ആന്തരവ്യാപാരങ്ങളെ വെളിവാക്കുന്ന ഈ വാക്കുകൾ നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ? എന്നാൽ ഇരുളിൽ അലയുന്ന നാം ആത്മരക്ഷാകരങ്ങളായ ഈ അദ്ധ്യാത്മോപദേശങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല; പെരിപൊട്ടനെന്ന നടിക്കുന്നവനെപ്പോലെ നാമവയെ കേൾക്കുന്നില്ല.

അബ്ബാ ഇസയ്യായിൽനിന്ന്

'ഇടതുവശത്തുനിന്നു പിൻവാങ്ങുമ്പോഴും ഒരുവൻ, താൻ ദൈവത്തിന്റെ തിരുമുമ്പിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പാപങ്ങളും എന്തൊക്കെയെന്നു തെളിവായി അറിയും. എന്തെന്നാൽ കയ്പേറിയ വേർപാടിൽക്കൂടി, നെഞ്ചിൽ ഒട്ടേറെ നൊമ്പരത്തോടെ, അവയിൽനിന്നു മാറിനില്ക്കാതെ അവൻ തന്റെ പാപങ്ങളും കാണുകയില്ല. കണ്ണുനീരും പ്രാർത്ഥനയും കാമാദികളുമായുണ്ടായിരുന്ന കൂട്ടുകെട്ടിനെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോഴും ദൈവത്തിന്റെ തിരുമുമ്പിൽ ലജ്ജ തോന്നാനുള്ള കഴിവും, ഈ നിലയിലെത്തിയവർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്" (അ. 17. 21). 'ആകയാൽ കൂടെപ്പിറപ്പുകളേ, നമുക്കു നമ്മുടെ കഴിവനുസരിച്ചു യത്നിക്കാം, ഉടയവൻ തന്റെ അതിരറ്റ അൻപിനാൽ നമുക്കു തുണയരുളും. നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ ചെയ്തതുപോലെ നമുക്കു നമ്മുടെ അകക്കാമ്പു് ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, കർത്താവു കല്പിക്കുംപോലെ നമ്മുടെ ശരീരമെങ്കിലും പാപപങ്കിലമാകാതിരിക്കാൻ നമുക്കാവതൊക്കെ ചെയ്യാം. ദുർഭിക്ഷകാലങ്ങളിൽ, അങ്ങനെയൊരു കാലം വരുന്നപക്ഷം, ദൈവംതമ്പുരാൻ തന്റെ വിശുദ്ധന്മാർക്കരുളിയതുപോലെ നമുക്കും അവിടുത്തെ തിരുവരുൾ നൽകുമെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു' (അ. 21. 20).

'അകക്കാമ്പിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ശരീരത്തെയെങ്കിലും നമുക്കു ശുദ്ധമാക്കിവെയ്ക്കാം. കർത്താവു കനിയും,' എന്നരുളി ഈ ഉത്തമ പിതാവു് അതീവ ദുർബലരായവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പിതാവിന്റെ കൃപയും വാത്സല്യവും അപാരംതന്നെ.

മഹാനായ സെയ്നിന്റ് മക്കേറിയസ്സിൽനിന്ന്

'അകക്കാമ്പിൽ പ്രവേശിക്കുക, അവിടെ പിശാചുമായി പടപൊരുതുക; അവനെ വെറുക്കുക, അവന്റെ വികാരങ്ങളെ എതിർത്തു് അടരാടുക.' ഇതത്രേ അദ്ധ്യാത്മ സാധനയിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ പ്രവൃത്തി. ഒരുവൻ തന്റെ ശരീരം ബാഹ്യമായി കാമത്തിൽനിന്നും പാപത്തിൽനിന്നും മുക്തമാക്കിവെയ്ക്കുകയും അതേസമയം, അന്തരാ മനസാ പരദാരഗമനം ചെയ്തു ദൈവസമക്ഷം ഉള്ളാലെ പാപമാചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം ദേഹം മാത്രം ശുദ്ധമാക്കി വയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ, 'നാരിയെ ഭോഗബുദ്ധ്യാ നോക്കുന്നവൻ ഉള്ളാലെ വ്യഭിചാരം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു' (മത്തായി. 5. 28) എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു ശരീരം ചെയ്യുന്ന വ്യഭിചാരമത്രേ. ജീവന്റെ വ്യഭിചാരവുമുണ്ട്: പിശാചുമായുള്ള സംസർഗം.'

ഈ മഹാനായ പിതാവു മേൽകൊടുത്ത അബ്ബാ ഇസയ്യയുടെ വാക്കുകളെ നിഷേധിക്കുന്നുവെന്നു തോന്നാം; എന്നാൽ അതങ്ങനെയല്ല; എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹവും ശരീരത്തെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കാനും ദൈവം കല്പിക്കുംപോലെ അതിനെ രക്ഷിക്കാനും ഉപദേശിക്കുന്നു; ദൈവം ശാരീരികശുദ്ധി മാത്രമല്ല ആത്മശുദ്ധിയും പാലിക്കണമെന്നു് ആജ്ഞാപിക്കുന്നതായി സുവിശേഷത്തിലെ അനുശാസനത്തിൽനിന്നു കാണാവുന്നതാണല്ലോ.

ബിഷോപ് ഡയഡോക്കസിൽനിന്നു്

'സർവദാ സ്വഹൃദയത്തിൽ വാഴുന്നവൻ ഈ ലോകത്തിലെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം വളരെ അകന്നു നില്ക്കുന്നു; ആത്മാവിൽ വർത്തിക്കുന്ന അവനു പിന്നെ കായികകാമങ്ങളും അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. അത്തരമൊരുവൻ പുണ്യകർമങ്ങളാൽ പരിരക്ഷിതനായി പുരോഗമിക്കുന്നു; ഈ പുണ്യകർമങ്ങളെ പടികാവൽക്കാരാക്കിക്കൊണ്ടു് എന്നു പറയട്ടെ, ഭയാനകം തന്റെ പരിശുദ്ധിയാകുന്ന നഗരിയിലേക്കു മുന്നേറുന്നു. അപ്പോഴപ്പിന്നെ അവനെതിരെ പിശാചു പ്രയോഗിക്കുന്ന കാപട്യങ്ങളൊക്കെ പരാജയമടയുന്നു' (അ. 57).

നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലെ ഉള്ളറയ്ക്കുള്ളിൽ വാഴുമ്പോഴും ശത്രുവിന്റെ സൂത്രങ്ങളൊക്കെ പൊളിക്കുമെന്നു പവർത്തിപിതാവു് അരുളിയതു് എത്രയോ സത്യം; നാമവിടെ എത്രയും ഉറച്ചിരിക്കുന്നുവോ അത്രയും സത്യമാണു് അക്കാര്യം.'

സിറിയയിലെ വിശുദ്ധ ഇസാക്കിൽനിന്നു

'നിന്റെ നെഞ്ചകത്തെ നിധിനിലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക: എന്നാൽ നീ നാകലോകത്തിലെ നിധിനിലയം കണ്ടെത്തും. എന്തെന്നാൽ ഇതും അതും ഒന്നുതന്നെ. ഒരേ വാതിൽ രണ്ടിനെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. സ്വർഗരാജ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഏണി നിന്നുള്ളിൽ, അതായതു് നിന്റെ ആത്മാവിൽ ആണു് ഒളിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതു്. പാപങ്ങളെ കഴുകി കളയുക, അപ്പോഴം സ്വർഗത്തേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന ഏണിയുടെ പടികളും നിനക്കു കാണുമാറാകും.'

കർവേത്തിയയിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാനിൽനിന്നു

'വിക്ഷേപരഹിതമായ ധ്യാനാവസ്ഥ നേടാൻ, പ്രാർത്ഥനയിൽ ഒട്ടേറെ യത്നവും ക്ലേശവും ആവശ്യമുണ്ടു്. ഹൃദയത്തിലെ ആ സ്വർഗം, പുണ്യാത്മാവിന്റെ വാക്കുകളിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ

പറഞ്ഞിടം, നേടാൻ: 'നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ആത്മാവിനെ അതായതു യേശുക്രിസ്തു നിങ്ങളിൽ വാഴുന്നതെങ്ങനെ എന്നു്, അറിയുന്നില്ലേ, നിങ്ങൾ പാപപങ്കിലരല്ലെന്നു വരുകിൽ' (2കൊരി. 13.5).

നവീന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ സൈമണിൽനിന്നു്

'അതിക്രമം മൂലം മനുഷ്യനെ ദൈവത്തിൽനിന്നു് അകറ്റാനും ഈഡൻ തോട്ടത്തിൽനിന്നു പുറത്താക്കാനും കൂട്ടുകാരായ പിശാചുക്കളോടൊരുമിച്ചു പിശാചിനു സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും യുക്തിചിന്തയിലേക്കു പ്രവേശിക്കാൻ രാവും പകലും അവനെ അലട്ടാൻ വേണ്ട വഴി കീഴടക്കി; ചിലപ്പോൾ ഏറെ, ചിലപ്പോൾ കുറവു്, മറ്റു ചിലപ്പോൾ കണക്കറ്റു്, അലട്ടാൻ. ഇതിനെതിരെ മറ്റൊരു രക്ഷാകവചവുമില്ല. നിരന്തരമായ ഈശ്വരസ്മരണയല്ലാതെ; അതായതു്, ദൈവത്തിന്റെ സ്മരണ കുരിശിന്റെ കരുത്തിനാൽ ഹൃദയത്തിൽ തറച്ചു മനക്കാമ്പിനെ അതിന്റെ നിഷ്ഠയിൽ ബലിഷ്ഠമാക്കാതെ മറ്റു മാർഗമൊന്നുമില്ല. വിശ്വാസതലത്തിൽ മനോയത്നങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളൊക്കെ ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു; വിശ്വാസതലത്തിൽ ഇതനുഷ്ഠിക്കാൻ ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും കർത്തവ്യബദ്ധനാകുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യത്തെ ഉന്നംവെയ്ക്കാത്തവന്റെ യത്നങ്ങളൊക്കെ വ്യർത്ഥമായിത്തീരും. ദീനദയാലുവായ ദൈവത്തിന്റെ കനിവു നേടാനും ഈ നിരന്തരസ്മരണ സമ്പാദിക്കാനുമാണു തപസ്സു് തുടങ്ങിയ അദ്ധ്യാത്മ സാധനകളൊക്കെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ അവനു് വീണ്ടും തന്റെ ആദ്യത്തെ അവസ്ഥ അനുവദിക്കപ്പെടും. അങ്ങനെ അവന്റെ മനക്കാമ്പിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുദ്ര കുത്തപ്പെടും; സെന്റ് പോൾ പറയുംപോലെ; 'എന്റെ കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ, നിങ്ങളിൽ ക്രിസ്തു രൂപംകൊള്ളുംവരെ ഞാൻ വീണ്ടും പ്രാണവേദന അനുഭവിക്കും' (ഗലേ. 4:19).

കൂടെപ്പിറപ്പുകളേ, രാഗമോചനത്തിലേയ്ക്കും ദൈവദർശനത്തിലേക്കും വളരെ വേഗം നയിക്കുന്ന ഒരു അദ്ധ്യാത്മമാർഗം ഉണ്ടു് എന്നു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായോ? കായ് തരാത്ത മരത്തിന്റെ ഇലകളായിട്ടു മാത്രമേ സമസ്തലൗകികജീവിതത്തെയും ഈശ്വരൻ കരുതുന്നുള്ളു എന്നും മനസ്സിനു കാവൽ ഏർപ്പെടുത്താത്ത ജീവന്മാരൊക്കെ പാഴ്വേലയാണു ചെയ്യുന്നതു് എന്നും നിങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമായോ? ആകയാൽ ഫലമൊന്നും നൽകാതെ മരിക്കാനും ആചന്ദ്രതാരം വ്യർത്ഥമായി പശ്ചാത്തപിക്കാനും ഇടവരാതിരിക്കാൻ നമുക്കു ശ്രദ്ധചെലുത്താം.

നിസെഫൊറസിൽ നിന്നുതന്നെ

ചോദ്യം (നിസെഫൊറസിനോട്): കർത്താവിനു പ്രിയരായ പിതാക്കന്മാർ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്ന സാധനയെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ട്: അതുപോലെ 'ആത്മാവിനെ രാഗാദികളിൽനിന്നു വേഗത്തിൽ വമുക്തമാക്കുന്നതും സ്നേഹത്താൽ ഈശ്വരനുമായി ബന്ധിക്കുന്നതും ആയ ഒരു സാധന ഉണ്ടെന്നും, ക്രിസ്തുവിനു വേണ്ടി പോരാടുന്നവർക്കെല്ലാം ആ സാധന അത്യാവശ്യമെന്നും, ഞങ്ങൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ തെളിവുകളിൽനിന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സംശയങ്ങളെല്ലാം നീങ്ങിയിരിക്കുന്നു; ഞങ്ങൾക്കിതിൽ ദൃഢവിശ്വാസം വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനസ്സിന്റെ ഏകാഗ്രത എന്നാൽ എന്താണെന്നും അതു നേടാൻ അർഹത സമ്പാദിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നും ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചാലും: എന്തെന്നാൽ ഈ കാര്യം ഞങ്ങൾക്കു തികച്ചും അജ്ഞാതമാകുന്നു.

ഉത്തരം (നിസെഫൊറസ്): 'എന്നെക്കൂടാതെ നിനക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല' (യോഹ. 15.5) എന്നരുളിയ നമ്മുടെ നാഥനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുനാമത്തിൽ: താങ്ങിനും തുണയ്ക്കുമായി കർത്താവിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ട്, ഏകാഗ്രത എന്നാലെന്തെന്നും, കർത്താവിന്റെ കനിവുണ്ടെങ്കിൽ അതിലെങ്ങനെ ഒരുവനു വിജയം വരിക്കാമെന്നും. എന്റെ കഴിവിനനുസരിച്ച് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരാം.

ഏകാഗ്രതയെ ചില വിശുദ്ധന്മാർ മനസ്സിന്റെ സുരക്ഷിതത്വമെന്നു വിളിക്കുന്നു; ചിലർ നെഞ്ചകത്തിന്മേലുള്ള കാവൽ എന്നു; മറ്റു ചിലർ മനശ്ശാന്തിയെന്നു; പിന്നെ ചിലർ മാനസിക നിശ്ചലത എന്നു; മറ്റു പലരും മറ്റു പല പേരുകളിലും വിളിക്കുന്നു. പക്ഷേ പേരുകളുടെയൊക്കെ പൊരുൾ ഒന്നുതന്നെ. അപ്പത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു കഷണമെന്നോ തുണ്ടെന്നോ നുറുങ്ങെന്നോ പറയുംപോലെ ഇതും മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളുക. ഏകാഗ്രതയെന്നാലെന്തെന്നും അതിന്റെ സവിശേഷലക്ഷണങ്ങളെന്തെന്നും ഇതാ കേട്ടോളൂ:

ആത്മാർത്ഥമായ പശ്ചാത്തപത്തിന്റെ ഒരു അടയാളമാണ് ഏകാഗ്രത. ആത്മാവിനു തന്നോടുള്ള ആകർഷകത്വം, ലോകത്തോടുള്ള വിരക്തി, ഈശ്വരാഭിമുഖമുള്ള പ്രയാണം, ഇതത്രേ ഏകാഗ്രത. പാപം വെടിയലും പുണ്യംനേടലുമത്രേ ഏകാഗ്രത. ധ്യാനത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പടിയാണ് ഏകാഗ്രത, അഥവാ അതിന്റെ അനുപേക്ഷണീയമായ ദയാവിശേഷം; എന്തെന്നാൽ ഏകാഗ്രതയിൽക്കൂടി ഈശ്വരൻ അടുത്തെത്തുന്നു, മനസ്സിനു തന്റെ ദർശനമരുളുന്നു. മനസ്സിന്റെ പ്രസന്നതയത്രേ ഏകാഗ്രത, അഥവാ

കർത്താവിന്റെ കനിവിനാൽ മനസ്സ് അലഞ്ഞുതിരിയാതെ സ്ഥിരമായി ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നതത്രെ ഏകാഗ്രത. ചിത്തവൃത്തികളുടെ വിച്ഛേദമത്രേ ഏകാഗ്രത; അതു് ഈശ്വരസ്മരണയുടെ നിലയനവും എന്തുതന്നെ വന്നാലും താങ്ങാനുള്ള കരുത്തിന്റെ ഭണ്ഡാരവുമാകുന്നു. ആകയാൽ വിശ്വാസത്തിന്റെയും ആശയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ഉറവിടം ഏകാഗ്രതയാണു്; എന്തെന്നാൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവനു പുറമേനിന്നു വരുന്ന പീഡകളം താങ്ങാനാവില്ല. അവയെ സന്തോഷത്തോടെ താങ്ങാത്തവനു്, 'കർത്താവാണു് എന്റെ അഭയസ്ഥാനവും രക്ഷാസങ്കേതവും' (കീർത്തനം 91. 2) എന്നു പറയാൻ കഴിവില്ല. സർവേശ്വരനെ അഭയസ്ഥാനമാക്കാത്തവനു് അവിടത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ വാസ്തവമായും ആത്മാർത്ഥത പുലർത്താൻ സാദ്ധ്യവുമല്ല.

മുഖ്യസാധനകളിൽ സർവശ്രേഷ്ഠമായ ഇതു പലർക്കും സമ്പാദിക്കാം. പോരാ ഏവർക്കും സമ്പാദിക്കാം, വേണ്ടതുപോലെ ശിക്ഷിതരായാൽ ചുരുക്കം ചിലർക്കു് ശിക്ഷണമൊന്നുംകൂടാതെ ഈ അനുഗ്രഹം ഈശ്വരനിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നു, ആന്തര പ്രചോദനത്തിന്റെയും വിശ്വാസോഷ്മളതയുടെയും പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു്. പക്ഷേ വിരളമായതു സാമന്യനിയമമല്ലല്ലോ. ആകയാൽ അജ്ഞനല്ലാത്ത ഒരു ആചാര്യനെ തേടുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളനുസരിക്കുകയും, അങ്ങനെ ഏകാഗ്രതയ്ക്കുതിരെ പൈശാചിക പ്രചോദനങ്ങളംകൊണ്ടു്, വന്നുചേരുന്ന ഇടതോ വലതോ ആയ അബദ്ധങ്ങളെയും അതിക്രമങ്ങളെയും തിരിച്ചറിയാൻ പഠിക്കുകയും, ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. പ്രലോഭനങ്ങളംമൂലം തനിക്കേർപ്പെട്ട ക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നും ആചാര്യൻ നമുക്കു് ആവശ്യമുള്ളതു വിശദീകരിച്ചു തരുകയും, നമുക്കു വലിയ തടസ്സങ്ങളില്ലാതെ അനുസരിക്കാവുന്ന മാനസിക മാർഗം ശരിയായി കാണിച്ചുതരുകയും ചെയ്യും. അത്തരം ഒരാചാര്യനെ പരിചയമില്ലെങ്കിൽ അമ്മാതിരിയൊരാളെ കണ്ടെത്താൻ സർവപ്രകാരേണയും പ്രയത്നിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അങ്ങനെ തേടിയിട്ടും ഒരാചാര്യനെ കണ്ടുകിട്ടാത്തപക്ഷം നീറുന്ന നെഞ്ചോടെ, കണ്ണുനീരോടെ ഈശ്വരനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടും വിനയത്തോടും ശ്രദ്ധയോടും അവിടത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെ ചെയ്യുക.

വായുവിനെ അകത്തേക്കു വലിക്കുകയും പുറത്തേക്കു തള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ നമ്മുടെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം. ഇതിനു് ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണമത്രേ ശ്വാസകോശം; അതു നിലകൊള്ളുന്നതു ഹൃദയത്തിനു ചുറ്റുമാണു്. ആകയാൽ ശ്വാസകോശങ്ങളിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്ന വായു ഹൃദയത്തെ ആവരണം ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ഹൃദയത്തിലേക്കുള്ള ഒരു സ്വാഭാവിക

പാതയാകുന്നു. ആകയാൽ മനസ്സിനെ ഉള്ളിൽ അടക്കിനിർത്തി ഹൃദയത്തിലേക്കു വായു പ്രവേശിക്കുന്ന ശ്വാസോച്ഛ്വാസമാർഗത്തിലേക്കു മനസ്സിനെ നയിക്കുക; ഉള്ളിലേക്കു വലിക്കുന്ന വായുവിനോടൊപ്പം ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനും അവിടെ നിലയുറപ്പിക്കാനും മനസ്സിനെ നിർബന്ധിക്കുക. ആദ്യമൊക്കെ അകക്കാമ്പിലെ ബന്ധനത്തിലും വിജനതയിലും, അതിനു വല്ലാത്ത ഏകാന്തത തോന്നുമെങ്കിലും സോദരാ, അകക്കാമ്പിൽനിന്നു വേഗത്തിൽ പുറത്തുകടക്കാതിരിക്കാൻ അതിനെ പരിശീലിപ്പിക്കുക. അത്രമായി പരിചയമായിക്കഴിഞ്ഞാലോ, പിന്നെ പുറമെ വെറുതെ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നതിനു് അതിനു് ഇഷ്ടമല്ലാതായിത്തീരും; എന്തെന്നാൽ അതിനപ്പോൾ അകത്തു വാഴുന്നതു് അസുഖകരമോ ശ്രമാവഹമോ അല്ല. പരദേശം പോയിരുന്ന ഒരാൾ തിരിച്ചു വീട്ടിൽ വന്നാൽ തന്റെ ഭാര്യയേയും മക്കളെയും കണ്ട മതിമറക്കുന്നു; അവരെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നു. അവരോടു് എത്ര വർത്തമാനം പറഞ്ഞാലും അയാൾക്കു മതിവരുന്നില്ല; അതുപോലെ മനസ്സും ഹൃദയവുമായി ഇണങ്ങിച്ചേരുമ്പോൾ വാചാമഗോചരമായ ആനന്ദത്താലും ആഹ്ലാദത്താലും നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം യഥാർത്ഥമായും തന്നുള്ളിൽത്തന്നെയെന്നു് അവനപ്പോൾ കാണുന്നു; അതു തന്നിൽ അങ്ങനെ കാൺകെ, അതവിടെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കാനും ബലപ്പെടുത്താനും അവൻ പരിശുദ്ധ പ്രാർത്ഥനവഴി പരിശ്രമിക്കുന്നു; അപ്പോൾ ബാഹ്യമായതൊക്കെ അഗണ്യമെന്നും അനാകർഷകമെന്നും കരുതുന്നു.

ഞാൻ കാണിച്ചുതന്നപ്രകാരം നീയിങ്ങനെ ഹൃദയതലത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഈശ്വരനു നന്ദി നല്കുക; അവിടുത്തെ കാരുണ്യത്തെ വാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു് ഈ സാധന തുടർന്നുപോവുക: അങ്ങനെ ചെയ്താൽ മറെറാരുവിധത്തിലും നിനക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ അതു നിന്നെ പഠിപ്പിക്കും. പിന്നെ, മനം ഹൃദയത്തിൽ ദൃഢമായി ഉറച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതവിടെ നിശ്ശബ്ദം അലസമായി നിലകൊണ്ടാൽ പോരാ: അതു് ഇടവിടാതെ, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനേ, എന്നിൽ കനിവാർന്നാലും' എന്ന പ്രാർത്ഥന ജപിച്ചുകൊണ്ടുമിരിക്കണം; ആ ജപം നിന്നുപോകരുതു്. ഈ സാധന, മനസ്സിനെ സ്വപ്നാടനങ്ങളിൽനിന്നു മുക്തമാക്കിവെയ്ക്കുകയെന്നതു്, അതിനെ ശത്രുവിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു ദുഷ്പ്രവേശവും ദുർഗ്രഹവും ആക്കിത്തീർക്കുന്നു; അനുദിനം അതു് ഉത്തരോത്തരം ഈശ്വരപ്രീതിയിലേക്കും ഈശ്വരപ്രേമത്തിലേക്കും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ എത്രയൊക്കെ പണിപ്പെട്ടിട്ടും, ഞാൻ പറഞ്ഞ മാതിരിയിൽ ഹൃദയത്തിലെത്താൻ നിനക്കു സാധിക്കാത്തപക്ഷം,

ഞാൻ പറയാൻ പോകുന്ന രീതിയിൽ ശ്രമിക്കുക; തമ്പുരാന്റെ തുണയോടെ നീ തേടുന്നതു നേടും. ഓരോ മർത്യനിലും ആന്തര ഭാഷണം അന്തഃകരണത്തിലാണു നടക്കുന്നതെന്നു നിനക്കറിയാമല്ലോ. എന്തെന്നാൽ, നാവു നിശ്ചലമാകുമ്പോഴും അന്തഃകരണത്തിലാണു നാം നമ്മോടുതന്നെ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും കീർത്തനം ചൊല്ലുന്നതും മറ്റുമെല്ലാം. ഈ ആന്തര സംഭാഷണത്തിൻനിന്നു ചിത്തവൃത്തികളെയെല്ലാം ബഹിഷ്ക്കരിച്ചശേഷം—നിനക്കു വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു സാധ്യമാണ്—അന്തഃകരണത്തിനു് ഈ ചെറിയ പ്രാർത്ഥന കൊടുക്കുക: 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനേ, എന്നിൽ കനിവാർന്നാലും!' മറ്റു ചിന്തകളെയെല്ലാം തുരത്തിയിട്ടു് ഉഴക്കൊമ്പിൽ തുടരെ ഈ ഒരൊറ്റ കേഴൽ മാത്രം നിലനിർത്താൻ അതിനെ നിർബന്ധിക്കുക. തികഞ്ഞ ശ്രദ്ധയോടെ നിരന്തരം നീയിതു തുടർന്നുപോകുന്ന പക്ഷം ഇതു ഞാൻ മുമ്പേ വിവരിച്ച ഹൃദയത്തിലേക്കുള്ള വഴി കാലക്രമേണ തുറന്നുതരും. ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവും ഉണ്ടാവേണ്ടതില്ല, കാരണം നാം തന്നെ അനുഭവംകൊണ്ടു് ഇതു തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ശ്രദ്ധയോടും തീവ്രാഭിലാഷത്തോടും പ്രേമത്തോടുംകൂടി നീ ഇതു് അനുഷ്ഠിക്കുന്നപക്ഷം, സ്നേഹം, ആനന്ദം, ശാന്തി തുടങ്ങിയ അനേകം സദ്ഗുണങ്ങൾ നിനക്കു് സ്വായത്തമാകും; അവയിൽ ക്ഷമകൂടി പിന്നീടു്, നിന്റെ എല്ലാ അപേക്ഷകളും നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ സഫലീകരിക്കപ്പെടും. അവിടേയ്ക്കും പിതാവിനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനും ഇന്നും എന്നും സ്തുതി, പ്രഭാവം, ആദരം, ആരാധന. ശുഭം.

സിനായിയിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗോറി

(വിശുദ്ധ ഗ്രിഗോറി സീനായ്മലയിൽവെച്ചാണ് സന്ന്യാസം സ്വീകരിച്ചതു്; അതിനാലാണ് അദ്ദേഹം ഈ പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്. പതിന്നാലാം ശതകത്തിന്റെ മധ്യത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നതു്. മൗണ്ടു് ഏഥോസിൽ വന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹം എല്ലാ മഠങ്ങളും താപസാശ്രമങ്ങളും സന്ദർശിച്ചു. പവിത്ര ജീവിതം നയിക്കുന്ന ജ്ഞാനസമ്പന്നരായ അനേകം പിതാക്കന്മാരെ അദ്ദേഹം അവിടെ കണ്ടു. പക്ഷേ അവരുടെ പ്രയത്നങ്ങളൊക്കെ പ്രായോഗികജീവിത പരിമിതമായിരുന്നു. യഥാർത്ഥമായ മൗനം, ധ്യാനം എന്നിവയെക്കുറിച്ചു് അവർക്കു തീരെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥംതന്നെ അവർക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.

അല്പമെന്തെങ്കിലും ധ്യാനം ശീലിക്കുന്നവരായി മൂന്നു പേരെ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. ശാന്തി, ധ്യാനം മുതലായവയെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം താപസന്മാർക്കും ആശ്രമങ്ങൾക്കും പരിശീലനം നൽകി. അദ്ദേഹം തന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ ഹൃദയത്തിലെ ആന്തരപ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുന്നു. സാധകന്മാർക്കും സിദ്ധന്മാർക്കും ഒരുപോലെ പ്രയോജനപ്രദങ്ങളത്രേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളും. ശ്രദ്ധാലുക്കൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ മഹത്തായ അധ്യാത്മനിക്ഷേപം കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. അദ്ദേഹം 1360 ൽ ചരമഗതി അടഞ്ഞു.

വിധികൾ, നിഷേധങ്ങൾ, പ്രതിജ്ഞകൾ; ചിന്തകൾ, വികാരങ്ങൾ, പുണ്യങ്ങൾ, മൗനം, പ്രാർത്ഥന

1. മനുഷ്യനു് ആദിയിലുണ്ടായിരുന്ന യഥാർത്ഥ മുക്തി; പവിത്രനും വിരക്തനും ആകാത്ത ഒരുവനും നേടാവതല്ല. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രാകൃതിക വാസനകളും പവിത്രതയെ അപഹരിക്കുന്നു, ശരീരത്തിന്റെ പാപപങ്കിലത വിരാഗതയേയും.

2. പവിത്രത നേടി സിദ്ധന്മാരായവരുടെ സമ്പത്താണ് യഥാർത്ഥ യുക്തി. വെറും വാചാലന്മാർക്കു് ഒരിക്കലും ശുദ്ധ

യുക്തി ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ല, എന്തെന്നാൽ പിറവി മുതൽ അവർ തങ്ങളുടെ യുക്തിയെ അനുചിത ചിന്തകളാൽ പങ്കിലമാകാൻ അനുവദിച്ചു. വാക്കുകളിൽ സമ്പന്നവും മഹത്തായ ജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രതിഭാസം ഉളവാക്കുന്നതുമത്രെ, ഇക്കാലത്തെ ഐന്ദ്രിയകവും വാഗ്ജടിലവുമായ വിദ്യാരൂപം; പക്ഷേ അതു വാസ്തവത്തിൽ ഒരുവനെ പ്രാകൃതചിന്തകനാംകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. വാഗ്ജാലത്തിലാണു് അതിന്റെ സങ്കേതം; അതു മനുഷ്യനിൽനിന്നു സത്യജ്ഞാനത്തെയും യഥാർത്ഥ ധ്യാനത്തെയും അവിഭാജ്യവും ഏകവുമായതിന്റെ ബോധത്തെയും അപഹരിക്കുന്നു.

3. സത്യജ്ഞാനമെന്നാൽ, ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ ലഭിക്കുന്ന സത്യസാക്ഷാത്ക്കാരം എന്നു മനസ്സിലാക്കുക. മറ്റു ചിന്തകളെയെല്ലാം സത്യത്തിന്റെ മഹത്ഭാങ്ങളുടെ പ്രകാശനങ്ങളെന്നും സത്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രകാശനങ്ങളെന്നും വേണം വിളിക്കാൻ.

4. അനുഗ്രഹം നഷ്ടപ്പെട്ടവർ, ആ നഷ്ടത്തിനു പാത്രമാകുന്നതു വിശ്വാസത്തിന്റെ അഭാവംകൊണ്ടും അവഗണനകൊണ്ടുമത്രെ. അതു വീണ്ടെടുക്കുന്നവർ അതു സാധിക്കുന്നതു വിശ്വാസത്തിൽക്കൂടിയും ഉത്സാഹത്തിൽക്കൂടിയുമാകുന്നു. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞവർ അനുക്രമം മുന്നേറുന്നു; ആദ്യത്തെ കൂട്ടർ നേരെ തിരിഞ്ഞു പോകുന്നു.

5. ശിലപോലെയുള്ള നിർവികാരത പ്രാപിക്കുകയെന്നാൽ മരണംതന്നെ; അതേപോലെ അന്തർദൃഷ്ടി നഷ്ടപ്പെടുകയെന്നാൽ പുറമേയുള്ള കണ്ണു നഷ്ടപ്പെട്ടംപോലെയത്രെ; എന്തെന്നാൽ വികാരശക്തി പോയവന്റെ ചൈതന്യം നശിച്ചു; അന്തർദൃഷ്ടി പോയവനു്, ദിവ്യപ്രകാശം നഷ്ടമായി—അതുകൊണ്ടാണല്ലോ അവൻ കാണുകയും കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു്.

6. ദുർലഭം ചിലർക്കേ ഈശ്വരനിൽനിന്നു് ശക്തിയും ജ്ഞാനവും ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്തെന്നാൽ ജ്ഞാനം ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളിലെ ഭോഗഭോഗിത്വമാകുന്നു; ശക്തി അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കലും. ഈ ഭോഗഭോഗിത്വവും സംവിഭോഗവും മനുഷ്യശക്തിക്കതീതമായ, തികച്ചും ദിവ്യമായ ഒരു പ്രവർത്തനമത്രെ.

7. ആത്മാവിനാൽ അനുപ്രാണിതവും ചിന്താമുക്തവുമായ ഒരു ഹൃദയം, അടുത്ത ജന്മത്തിനു മുമ്പേതന്നെ കിട്ടുന്ന യഥാർത്ഥമായ ഒരു ശ്രീകോവിലത്രേ. എന്തെന്നാൽ അവിടെ ചെയ്യുന്നതും ചൊല്ലുന്നതുമെല്ലാം ആദ്ധ്യാത്മികമാകുന്നു. ആ നിലയിലെത്താത്തവൻ, പുണ്യകർമങ്ങളുടെ ബലത്താൽ കോവിൽ പണി

യാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു കല്ല് ആയി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടാലും അവൻ സ്വയം ഒരു കോവിലോ ആത്മാവിന്റെ പുരോഹിതനോ ആകുന്നില്ല.

8. മനുഷ്യൻ ദൈവശരനായിട്ടത്രേ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്—അന്നിലയിൽ അവൻ പരേതരിൽനിന്നു് ഉയർത്തപ്പെട്ടതും; എന്നിരുന്നാലും മാറിക്കൊണ്ടോ മാറാതെയോ അല്ല, പിന്നെയോ അവന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കാത്ത മാറാനോ മാറാതിരിക്കാനോ കഴിയുമാറത്രെ അവന്റെ സൃഷ്ടി. സ്വഭാവത്തിനു പൂർണ്ണമായ പരിണാമരഹിതത്വം അരുളാനുള്ള ശക്തി ഇപ്പുസ്തകത്തിനു് ഇല്ല; അതു ഭാവിയിലെ അവ്യയമായ ദിവ്യത്വപ്രാപ്തിയുടെ അടയാളമാകുന്നു.

9. പരിണാമം ജഡത്തിന്റെ സ്വഭാവമത്രെ. ആഹരിക്കുക, വിസർജിക്കുക, കിടക്കുമ്പോഴംപോലും ഗർവത്തോടെ തല പൊക്കിപ്പിടിക്കുക ഇവയൊക്കെ നാട്ടുമൃഗങ്ങൾക്കും കാട്ടുമൃഗങ്ങൾക്കും ഉള്ള സ്വഭാവങ്ങളാണു്; അവയിൽ മനുഷ്യനും പങ്കുചേരുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതിക്രമങ്ങൾമൂലം നാം മൃഗങ്ങളുടെ ഇണങ്ങരായി, ദൈവം തന്ന നൈസർഗികാനുഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം കളഞ്ഞുകുളിച്ചു; യുക്തിയുള്ള ജീവികൾക്കു പകരം മൃഗങ്ങളെപ്പോലെയായി; ദിവ്യരാകുന്നതിനുപകരം മൃഗീയരായി.

10. സ്വർഗം രണ്ടുതരമുണ്ടു്; ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെയും മനസ്സിന്റെയും; അതായതു് ഈഡൻ തോട്ടവും അനുഗ്രഹസ്വർഗവും. നാനാ തരത്തിലുള്ള സുഗന്ധങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന ചെടികൾ ദൈവം നട്ട തോട്ടമാണു് ഈഡൻ. അതു തികച്ചും പാപപൂരിതമോ തീർത്തും പാപമുക്തമോ അല്ല. പുണ്യത്തിനും പാപത്തിനും നടുക്കു വർത്തിക്കുന്ന അതു് എന്നും പഴത്തതും പച്ചയുമായ കായ്കൾകൊണ്ടും പൂക്കൾകൊണ്ടും നിറഞ്ഞതത്രേ. മരങ്ങളും പഴത്ത പഴങ്ങളും താഴെ വീഴുമ്പോൾ സുഗന്ധമുള്ള മണ്ണായി മാറുന്നു; ഈ ലോകത്തിലെ മരങ്ങൾക്കുള്ള ചീഞ്ഞ മണം ആ മണ്ണിനില്ല. ഇതു് ഈഡൻ തോട്ടത്തിൽ എന്നെന്നും കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന പവിത്രാനുഗ്രഹംകൊണ്ടത്രെ.

11. ചൈതന്യത്താൽ ഗർഭിതരും ആവിഷ്കൃതരുമായവരത്രെ അനുഗ്രഹത്തിനു പാത്രമാകുന്നവർ. അധഃപതനംകൊണ്ടോ, ഉള്ളിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന വൈരിയുമായുള്ള സംസർഗ്ഗത്താൽ ദൈവവുമായി വൈവിധ്യം വന്നിട്ടോ അവർ ഈ ദിവ്യബീജം ദൂരെ എറിയുന്നു. വികാരങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടാണു്—വികാരവേഗങ്ങളിൽ ഒരുവൻ സന്തോഷം കൊള്ളുന്നുവെങ്കിൽ—അനുഗ്രഹത്തിന്റെ തിരസ്ക്കാരം വന്നുകൂടുന്നതു്. പാപാചരണംകൊണ്ടു് അനുഗ്രഹം തീർത്തും നഷ്ടമായ്പോകുന്നു. എന്തെന്നാൽ വികാരകാമിയും പാപരാഗിയും ആയ ജീവനിൽനിന്നും അനുഗ്രഹം

തടയപ്പെടുന്നു; അവൻ അടിച്ചു തുരത്തപ്പെടുന്നു; അവനു വൈധവ്യം ഏറ്റപ്പെടുന്നു. പിന്നെയവൻ വികാരവേഗങ്ങളുടെ—പിശാചിന്റെയല്ലെങ്കിൽ—ആവാസമായിത്തീരുന്നു, ഇഹത്തിലും പരത്തിലും.

12. ധൈര്യവും കാരുണ്യവുംകൊണ്ടു മാത്രമേ കോപത്തെ ഇണക്കാനും മിത്രമായി മാറ്റാനും പറ്റൂ; ജീവനാകുന്ന നഗരത്തെ നിരോധിക്കുന്ന വൈരികളെ നശിപ്പിക്കുന്നതു് ഇവരത്രേ; ധൈര്യം ബാഹ്യശത്രുക്കളെയും കാരുണ്യം ആന്തര വൈരികളെയും തുരത്തുന്നു.

13. പല ആളുകളും നിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നിരുന്നാലും, വഴിയേ തന്നെ പോയാലും പട്ടണത്തിലെത്താതെ പുറത്തുതന്നെ കറങ്ങുന്ന വഴിപോക്കരെപ്പോലെയാണു്. വെളിവോ തെളിവോ ഇല്ലാതെ, കവലകളിൽ തെറ്റായ വശംതിരിഞ്ഞു് അവർ രാജപാതയിൽനിന്നും വിട്ടു് അകന്നു പോകുന്നു. അതായതു്, സത്കർമങ്ങളോടു് സദൃശ്യങ്ങളായ ദുഷ്കർമങ്ങളെ അവർ രാജപഥമെന്നു തെറ്റുദ്ധരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ നിയമങ്ങളുടെ ശരിയായ അനുഷ്ഠാനം ആധിക്യന്യൂനതകൾ വരാതെ നോക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം പൂർണമാകുന്നില്ല; പിന്നെയോ, അതിനു് ഈശ്വരനു സ്വീകാര്യമായ ഒരു ലക്ഷ്യവുംകൂടി ആവശ്യമത്രെ—അതായതു് സകലതിലും ഈശ്വരേച്ഛയുടെ അനുസരണം മാത്രം എന്നതു്. നാമിങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കാഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളൊക്കെ വ്യർത്ഥം; കാരണം, ഇതിനെ വിട്ടാൽ 'ഈശ്വരന്റെ ശരിയായ മാർഗങ്ങളെ' അനുസരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലതന്നെ. ഒരു മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിലൊക്കെ, അവൻ ചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം ഈ ലക്ഷ്യം നിരന്തരം മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടേയിരിക്കണം.

14. നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്ന മാർഗത്തിൽ, നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കർത്താവിനെ തേടുക. 'നീ കർത്താവിനുള്ള വഴി തെളിയിക്കുക, അവന്റെ വഴികളും നേരും പൊള്ളും ഉള്ളതാക്കുക,' (മാർക്കു്. 1.3) എന്നു യോഹന്നാൻ വനത്തിൽ നിന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഈ വാക്കുകൾ ഹൃദയത്തിനും കർമത്തിനും ഉള്ള ആജ്ഞകളാണെന്നു് അറിഞ്ഞുകൊൾക. എന്തെന്നാൽ ഹൃദയവുംകൂടി നേരെയാവാതെ വിധികളെ വേണ്ടവിധം അനുസരിക്കാനും അനുഷ്ഠിക്കാനും സാധ്യമല്ല.

15. 'നീ നിന്റെ കർത്താവായ ദൈവത്തെ ഓർമിക്കണം' എന്ന കല്പന സർവോപരി ആദരിക്കപ്പെടണം എന്നു വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നമ്മെ നശിപ്പിക്കുന്നതെന്തോ അതിനു വിപരീതമായതു നമുക്കു രക്ഷയേകും. ഈശ്വരവിസ്മരണമാണു് നമ്മെ നശിപ്പിക്കുന്നതു്; അതു് അനുശാസനങ്ങളെ അന്ധകാരത്തി

ലാഴ്ത്തുന്നു; നമ്മിൽനിന്നു് എല്ലാ നന്മയെയും അപഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

16. സാധകന്മാർ രണ്ടു് അനുശാസനങ്ങളും അനുസരിക്കുന്ന പക്ഷം അവരുടെ ആദിമസ്ഥിതി വീണ്ടുകിട്ടും: അനുസരണവും ഉപവാസവും. ഇവയ്ക്കെതിരായ ആചാരങ്ങളിൽനിന്നാണു മാനവ ജന്മത്തിൽ സകല ദോഷങ്ങളും കടന്നുകൂടിയതു്. അനുസരണത്തിൽക്കൂടി അനുശാസനങ്ങളെ അനുശീലിക്കുന്നവർ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ഈശ്വരപാദത്തിലെത്തുന്നു; ഉപവാസത്തിൽക്കൂടി പോകുന്നവർ താരതമ്യേന മെല്ലെയും. എന്നു മാത്രമല്ല, സാധനയുടെ ആരംഭഘട്ടത്തിലുള്ളവർക്കു് അനുസരണമാണു കൂടുതൽ അനുകൂലം; ഉപവാസം വഴിയേ യാത്ര തുടങ്ങിയവർക്കു്, മനോബലവും ദീർഘദൃഷ്ടിയും ഉള്ളവർക്കു്. പക്ഷേ അനുശാസനങ്ങളും അനുശീലിക്കുന്നവരിൽ വളരെ ചുരുക്കം പേർക്കു മാത്രമേ വഞ്ചിതരാകാതെ ഈശ്വരനെ അനുസരിക്കാനാവൂ; അതീവ ധീരന്മാർക്കുപോലും ഈ ലക്ഷ്യത്തിലെത്താൻ വളരെ പ്രയാസമാണു്.

17. അനുശാസനങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തണം എന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ—അവയ്ക്കു പ്രതികൂലമായ കർമം, പുണ്യം, ധർമം എന്നിവ വഴിക്കു്— കാരുണ്യദുഷ്ടത്തിന്റെ സത്യവചസ്സിനെ കണ്ടെത്തണം. എന്തെന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിൽ ഉത്കർഷം പ്രാപിക്കണമെന്നു് ആശിക്കുകയും യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ അതു പോഷിപ്പിക്കുന്നു. അതിലെ വിജ്ഞാനം വളർച്ചയ്ക്കു വേണ്ട ചൂട നൽകുന്നു. പോഷകമായ മധുവെന്നപോലെ അതു പൂർണതപ്രാപിച്ചവർക്കു പവിത്രതയുടെ പരമാനന്ദവും അരുളുന്നു. 'തേനും പാലും നിൻനാവിന്നടിയിൽ,' എന്നു പാടുന്നു സോളമൺ. ഇവിടെ പാൽ എന്നതുകൊണ്ടു സോളമൺ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു പോഷകവും വൃദ്ധികരവും ആയ ആത്മൈതന്യത്തെയാണു്; തേൻ എന്നതുകൊണ്ടു് ആത്മാവിന്റെ പവിത്രീകരണശക്തിയും. മഹാനായ പുണ്യവാളൻ, ആത്മാവിന്റെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു പറയുന്നു: 'ശിശുക്കളെയെന്നപോലെ ഞാൻ നിങ്ങളെ ഊട്ടിയതു പാലാണു്, മാംസമല്ല' (1കൊറി. 3.1–2).

18. അനുശാസനങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കാതെ അവയെ അറിയാൻ ശ്രമിക്കുന്നവൻ, വായനയിലും പഠിത്തത്തിലും കൂടി ആ അറിവു നേടാൻ തേടുന്നവൻ, അവൻ നിഴലിനെ ഉണ്മയെന്നു് എണ്ണുന്നവനെപ്പോലെയത്രേ. സത്യത്തിൽ പങ്കാളികളായവർക്കേ—അനുശീലനംകൊണ്ടു് അതു് ആസ്വദിച്ചവർക്കു മാത്രമേ—സത്യത്തിന്റെ അറിവു നേടാനാകൂ. സത്യത്തിൽ പങ്കാളികളാകാത്തവർ, അതിനു വേണ്ട ഉപദേശം ലഭിക്കാത്തവർ, അവർ ഈ അറിവു നേടാൻ നോക്കുമ്പോഴും വികലമായ ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നാണു് അവരതിനെ

ഗ്രഹിക്കുന്നതു്. അമ്മാതിരിയാളുകളെക്കുറിച്ചു സെൻറ് പോയം പറയുന്നു: 'പ്രാകൃതമനുഷ്യനു് ആത്മാവിൻറെ സംഗതികളും ലഭിക്കുന്നില്ല' (1 കൊറീ. 2.14); സത്യം തങ്ങൾക്കു് അറിയാമെന്നു് അവർ അഹങ്കരിക്കുമെന്നാലും.

19. ബാഹ്യനേത്രങ്ങളും ലിഖിതരേഖകളും നോക്കി അവയിൽനിന്നു് അറിവു നേടുംപോലെ, മനസ്സു പരിശുദ്ധമാകുകയും അതിൻറെ ആദിമാവസ്ഥയിലേക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അതു മേലേ ഈശ്വരനിലേക്കു നോക്കുകയും ഈശ്വരനിൽനിന്നു ദിവ്യജ്ഞാനം നേടുകയും ചെയ്യുന്നു. പുസ്തകത്തിനുപകരം അതിനു് ആത്മാവുണ്ടു്; ലിഖിതസ്സൂപകരം നിനവും നാവും:('എൻറെ നാവാണു ലിഖിത.' എന്നു സങ്കീർത്തനം 14.1 പറയുന്നു), മഷിക്കുപകരം പ്രകാശം. ചിന്തയെ പ്രകാശത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു് അങ്ങനെ ചിന്തതന്നെ പ്രകാശമായി മാറി, ആത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന മനസ്സു ശ്രദ്ധിക്കുന്നവൻറെ പവിത്രഹൃദയത്തിൽ വാക്കുകളും എഴുതുന്നു. ആ മനസ്സിനു് ഈ വാക്കുകളും മനസ്സിലാകും: 'അവരെല്ലാം ഈശ്വരനാൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെടും' (യോഹന്നാൻ 6.45); 'മർത്യനു ജ്ഞാനം ഉപദേശിക്കുന്നവനെയും' (സങ്കീർത്തനം 94.10).

20. അനുശാസനങ്ങളുടെ നിയമം എന്നുവെച്ചാൽ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അപരോക്ഷമായ വിശ്വാസം എന്നറിഞ്ഞുകൊൾക. എന്തെന്നാൽ വിശ്വാസമാണു് ഓരോ അനുശാസനത്തിനും ജന്മംകൊടുക്കുന്നതും ആത്മാവിനു പ്രകാശം അരുളുന്നതും; അതു പിന്നെ സത്യവും പ്രായോഗികവുമായ വിശ്വാസത്തിൻറെ ഈവക ഫലങ്ങളെ ഉളവാക്കുന്നു: ഭോഗത്യാഗവും പൂർണതയുടെ പരമഫലമായ പ്രേമവും; ഇവയെ ദൃഢമായി കോർത്തുനിർത്തുന്നതും ഈശ്വരൻറെ സവിശേഷാനുഗ്രഹവുമായ വിനയവും.

21. ശരിക്കുള്ള യാഥാസ്ഥിതികവാദം ദൃശ്യവും അദൃശ്യവുമായ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അറിവാണു്: ദൃശ്യം, അതായതു് ഇന്ദ്രിയഗോചരം; അദൃശ്യം അതായതു ചിന്തയേ, ബുദ്ധിയേ, ആത്മാവിനെ, ഈശ്വരനെ, സംബന്ധിച്ചതു്.

22. അനുഗ്രഹപൂർണമായ വിശ്വാസം, അനുശാസനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്താൽ പിൻതാങ്ങപ്പെട്ടതെങ്കിൽ അതു സ്വയം മോചനത്തിലേക്കു നയിക്കും—യേശുക്രിസ്തുവിൽ സജീവവും പ്രായോഗികവുമായ വിശ്വാസത്തിനു പകരം നിർജീവവും നിശ്ചേഷ്ടവുമായ വിശ്വാസത്തെ വരിക്കാതിരിക്കുകയും, വിശ്വാസത്തെ അതിൻറെ സമസ്തശക്തിയോടെ പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം. ഒരു വിശ്വാസി സഹൃദയത്തിൽ വിശ്വാസത്തിൻറെ ഒരു വിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ക്രിസ്തുവിൽ സജീവമായ വിശ്വാസത്തോടെ സജീവി

തത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഇക്കാലത്ത് അനുഗ്രഹത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അജ്ഞത പഠിപ്പിക്കുന്നതു നിർജീവവും നിർവികാരവും വാക്കുകളിൽക്കൂടി വിളങ്ങുന്നതുമായ ഒരു വിശ്വാസമത്രേ.

23. സകല വസ്തുക്കളിലും ഈശ്വരൻ അറിയപ്പെടുന്നതുപോലെ സഹജസത്തകളിൽക്കൂടിയാണ്; അവിടുന്നു സകല വസ്തുക്കളെയും പാലിക്കുന്നതും പോഷിപ്പിക്കുന്നതും പരിശുദ്ധാത്മാവിലെ സ്വപുത്രനിൽക്കൂടിയാകുന്നു. മറ്റു രണ്ടു പേരുകളിൽനിന്നു വേറിട്ട മൂവരിൽ ഈശ്വരനെ വിളിക്കുന്നിടത്തെങ്ങും ആരും സ്മരിക്കപ്പെടുന്നില്ല.

24. അതേപോലെ മനുഷ്യനു മനസ്സും വാക്കും പ്രാണനും ഉണ്ട്. മനസ്സിനു വാക്കിനെക്കൂടാതെയോ വാക്കിനു പ്രാണനെക്കൂടാതെയോ നിലനിൽപില്ല; മൂന്നും എപ്പോഴും ഒന്നിച്ചു വാഴുന്നു; എന്നിരുന്നാലും അവയ്ക്കു പ്രത്യേകം സത്തയുണ്ടുതാനും. മനസ്സ് വാക്കിൽക്കൂടി സംസാരിക്കുന്നു; വാക്കു പ്രാണൻ വഴിക്കു പ്രകടമാകുന്നു. മനുഷ്യൻ തന്നിൽ, അനിർവ്വചനീയവും സ്വബിംബഭൂതവുമായ ആ ത്രിത്വത്തിന്റെ ഒരു ദുർബലമായ പ്രതിബിംബത്തെ വഹിക്കുന്നു: മനുഷ്യൻ ഈശ്വരന്റെ പ്രതിരൂപമായിട്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് ഇതു കാണിക്കുന്നു.

25. മനസ്സാണു പിതാവ്, വാക്ക് പുത്രൻ; പ്രാണൻ അരൂപിയും; അങ്ങനെയാണു വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. വേദാനുശാസനമനുസരിച്ച് ഏകനായ ഈശ്വരനെ അറിയുകയാണ് അമൃതത്വത്തിന്റെ മൂലം; ഏകതയിലെ ത്രിതയത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തെ അറിയുകയത്രെ സമഗ്രവും സമ്പൂർണവുമായ ജ്ഞാനം.

26. പുണ്യത്തിനുള്ള പ്രതിഫലം ഭിന്നമായിരിക്കുംപോലെ പാപത്തിനുള്ള പീഡനവും ഭിന്നമാകുന്നു. പീഡനങ്ങളൊക്കെ നരകത്തിലാണ്. വേദവാക്യമനുസരിച്ച്, 'ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞ, ഇരുട്ടുതന്നെയായ, മരണത്തിന്റെ നിഴലായ, യാതൊരു ക്രമവുമില്ലാത്ത, വെളിച്ചം തന്നെ ഇരുട്ടായ' (ജോബ് 10.22) ഒരിടമത്രെ നരകം. ദൈവവിധിക്കു മുമ്പേ പാപികൾ പാർക്കുന്നതും അന്ത്യവിധിക്കുശേഷം തിരിച്ചുപോകുന്നതുമായ ഇടമത്രെ നരകം. 'ദുഷ്ടരെ നരകത്തിലേക്കു തിരിച്ചയയ്ക്കും' (സങ്കീർത്തനം 9.17) എന്നും 'മൃത്യു അവരെ ആഹാരമാക്കും' (സങ്കീർത്തനം 49.14) എന്നും ഉള്ള വേദവാക്യത്തിനു ഇതല്ലാതെ മറെന്താണർത്ഥം?

27. തീയ്, ഇരുട്ട്, പുഴു, നരകം ഇവ കാമാദികളുടെ പ്രതിനിധികളത്രേ. എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള ലോഭങ്ങൾ, സർവാശ്ലേഷി

യായ അജ്ഞാനാന്ധകാരം, ഇന്ദ്രിയ ഭോഗങ്ങൾക്കായുള്ള തീരാ ദാഹം, ദുഷ്ടതയുടെ മണം വമിക്കുന്ന പാപത്തിന്റെ നാറ്റം എന്നിവ, ദീർഘകാലത്തെ അഭ്യസനംകൊണ്ടുണ്ടായിത്തീരുന്ന പാപജീവന്മാരേ, നരകയാതനയുടെ പൂർവഗാമികളായും പൂർവാനുഭവങ്ങളായും ഇപ്പോഴത്തന്നെ പീഡിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.

28. പുണ്യകർമങ്ങളും സ്വർഗരാജ്യത്തിന്റെ മുന്നോടികളായിരിക്കുംപോലെ രാഗലോഭാദികളും നരകയാതനകളുടെ മുന്നോടികളാകുന്നു. വേദവിധിക്കു് അനുസൃതങ്ങളായ കർമങ്ങളെത്രെ സത്കർമങ്ങൾ; അവയുടെ അഭ്യാസത്താൽ ശുദ്ധമൂലമായിട്ടുള്ള സദ്വാസനകളത്രെ പുണ്യകർമങ്ങൾ ഇതുപോലെ പാപകർമങ്ങൾക്കും പാപവാസനകൾക്കും തമ്മിൽ ഭേദമുണ്ടു്.

29. ഭാവിയിലെ പ്രതിഫലങ്ങളും ശിക്ഷകളും ഒരുപോലെ അനന്തങ്ങളാകുന്നു, ചിലർക്കു ഇക്കാര്യത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിലും. ചിലർക്കു് ദൈവനീതി നിത്യജീവിതം നല്കുന്നു; ചിലർക്കു് നിത്യ പീഡനവും. ഓരോരുവർ താന്താങ്ങളുടെ ഐഹിക ജീവിതം നന്നായിട്ടോ ചീത്തയായിട്ടോ നയിക്കുന്നതു് എന്നതിനനുസരിച്ചു് അവർക്കു് പ്രതിഫലം കിട്ടും. പ്രതിഫലത്തിന്റെ സംഖ്യയും സ്വരൂപവും, അഭ്യാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ പുണ്യത്തെയോ രാഗത്തെയോ അനുസരിച്ചിരിക്കും.

30. പാപികളുടെ ആത്മാവിൽ ഭാവിയിലെ നരകയാതനകളുടെ വിത്തുകൾ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുംപോലെ, ഭാവിയിലെ അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ വിത്തുകൾ സദാചാരനിഷ്ഠരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു; അവിടെ അവ ആധ്യാത്മികമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു, ആസ്വദിക്കപ്പെടുന്നു. എന്തെന്നാൽ സ്വർഗരാജ്യം സദാചാരനിരതമായ ജീവിതമാകുന്നു, കാമാദിവാസനകൾ നരകയാതനകളാകുംപോലെ.

31. സ്വഭാവം ആത്മാവിനാൽ തികച്ചും പരിശുദ്ധമാക്കിവയ്ക്കാത്തപക്ഷം, അതായതു് യഥായോഗ്യം ആയതു് പാവനമല്ലെങ്കിൽ, ശരീരത്തിനും ആത്മാവിനും ഈ ജന്മത്തിലും വരാനിരിക്കുന്ന ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിലും ക്രിസ്തുവുമായി ഏകീഭവിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ സർവാശ്ലേഷിയും സർവസ്പർശിയും ആയ ആത്മശക്തി കരുണയാകുന്ന ഉടയാടയിൽ കാമാദികളാകുന്ന പഴയ കുപ്പായം തുന്നിച്ചേർക്കുക പതിവില്ല.

32. കാമാദിരഹിതമായ സ്ഥാനമത്രേ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യപ്പെട്ട ഇടം; അവിടെ ആത്മാനന്ദം, തേനരുവിയും പാലുറവയും പോലെ, ഉറന്നൊഴുകുന്നു.

33. വരുംജന്മത്തിൽ (അഥവാ സ്വർഗത്തിൽ) സിദ്ധന്മാർ പരസ്പരം പരിശുദ്ധാത്മാവിൽക്കൂടി ഹൃദയ സംവാദം നടത്തും.

34. ഈശ്വരൻ നമ്മെ എന്തായിട്ടാണ് സൃഷ്ടിച്ചതു് എന്നറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, പാപത്തിൽക്കൂടി നാം എന്തായിത്തീർന്നു എന്നു് നമുക്കറിയാനൊക്കില്ല.

35. ഇഹത്തിൽ ക്രിസ്തുവിൽ പൂർണത നേടിയവർ അദ്ധ്യാത്മമഹത്വത്തിൽ സമന്മാരാകുന്നു.

6. വേല ചെയ്യുന്നവനെവനോ, കൂലിയും അവനു്. എന്നാൽ കൂലിയുടെ എണ്ണവും തരവും അതായതു്, അവയുടെ അളവു്, ഉയരം, നിലപാടു് എന്നിവ വാസ്തവമായ വേലയിൽ വെളിപ്പെടും.

38. ഈ ലോകത്തിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ഔന്നത്യത്തിന്റെ ഛായ നേടിയവനെ പൂർണത പ്രാപിച്ചവൻ എന്നറിയുക: പൂർണതയുടെ തെളിവു് അതാണെന്നു പറയട്ടെ; എന്നാൽ വരാനിരിക്കുന്ന ജീവിതത്തിൽ ദിവ്യതപ്രാപ്തിയുടെ മാത്രയെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കും പൂർണത വെളിവാക്കപ്പെടുന്നതു്.

38. അദ്ധ്യാത്മജീവിതത്തിൽ ഒരുവനു് ഇപ്പോഴുള്ള പൂർണതയുടെ മാത്രയനുസരിച്ചായിരിക്കും ഭാവിയിൽ ദിവ്യതപം ലഭിക്കുന്നതു്.

38. യഥാർത്ഥമായ മഹിമ ജ്ഞാനമാണു്, അഥവാ അദ്ധ്യാത്മധ്യാനമാണു്, അഥവാ സത്യമതത്തിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടെയും ജ്ഞാനത്തിന്റെയും യഥാതഥമായ ബോധമാണു്, എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

39. ദൈവത്തിന്റെ അദ്ഭുതമഹിമയ്ക്കു് അഭിമുഖമായി ആത്മശക്തികം കൊണ്ടാകുന്ന സാന്ദ്രാനന്ദമത്രേ അദ്ഭുതം; അഥവാ പ്രകാശത്തിന്റെ അതിരറ്റ പ്രഭാവത്തിനു നേരെ മനസ്സിനുണ്ടാകുന്ന പാവനവും സമഗ്രവുമായ ആകർഷണമത്രെ അദ്ഭുതം. സമാധിയെന്നാൽ ജീവചൈതന്യത്തെ സ്വർഗത്തിലേക്കു് ഉയർത്തുക മാത്രമല്ല, ഇന്ദ്രിയ വ്യാപാരങ്ങളുടെ അതിർത്തിയെ അതിക്രമിക്കുകയുംകൂടിയാണതു്.

40. ആത്മാവിൽ രണ്ടുതരം സമാധിയുണ്ടു്: ഒന്നു്; ഹൃദയത്തിനേറ്റതു്—ബാഹ്യവസ്തുക്കളെയെല്ലാം വിസ്മരിച്ചു് ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതയിലേക്കു പോവുകയെന്നതു്; മറേറതു്, ആനന്ദപരവശത—ദൃശ്യസീമയുടെ അതിക്രമണം. ആദ്യത്തേതു് സാധന ആരംഭിച്ചവർക്കുള്ളതാകുന്നു; രണ്ടാമത്തേതു് പ്രേമത്തിൽ പൂർണത നേടിയവർക്കും. രണ്ടും മനസ്സിനെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനപരിധിക്കു് അപ്പുറത്തു്, അഥവാ ബാഹ്യബന്ധ

ബോധത്തിനു് അപ്പുറത്തു നിർത്തുന്നു. എന്തെന്നാൽ ദിവ്യ പ്രേമം, സർവോത്തമമായതിന്റെ നേർക്കു് ആത്മാവു മനസ്സിനെ ബലാത്കാരേണ നയിക്കുന്ന ഒരു ലഹരിയത്രേ; അതവനിൽ നിന്നും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അഥവാ ബാഹ്യബന്ധങ്ങളെ അപഹരിക്കുന്നു.

41. ഏകവും നിരവയവുമായ സ്മൃതിയെ, ധർമ്മാതിക്രമംമൂലം മനുഷ്യൻ ഛിന്നഭിന്നമാക്കിയതിലാണു ചിന്തകളുടെ മൂലവും ഹേതുവും നിലകൊള്ളുന്നതു്; അതിനാൽ സ്മൃതിക്കു് ഈശ്വരസ്മൃതി നഷ്ടമായി; നിരവയവത്വം പോയി സാവയവമാകയും ഏകത്വം പോയി നാനാത്വം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്കയാൽ അതു് അതിന്റെതന്നെ ശക്തികൾക്കു ശരവ്യമായിത്തീർന്നു.

42. ഈ ആദിമസ്മൃതിയെ അതിനു്, ഏർപ്പെട്ട കപടവും ദോഷകരവുമായ ചിന്താധാരയാകുന്ന രോഗത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ അതിനെ അതിന്റെ ആദ്യത്തെ സരളതയിലേക്കു തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരുക എന്നാണർത്ഥം. പാപായുധം—അധർമാചരണം—ആ സരളസ്മൃതിയുടെ ആത്മാവിലെ നന്മയെ താറുമാറാക്കുക മാത്രമല്ല സത്കർമത്തിനുള്ള സ്വാഭാവികമായ അതിന്റെ വാസനയെ മറച്ചു് അതിന്റെ ശക്തികളെയെല്ലാം ദുഷിപ്പിക്കുകയുംകൂടി ചെയ്യുന്നു. പ്രാർത്ഥനയാൽ സന്തുഷ്ടവും നിരന്തരവുമായ ഈശ്വരസ്മരണകൊണ്ടു്, സ്മൃതിക്കേർപ്പെട്ട ദോഷം നീക്കാം; അപ്പോഴും അതു് ആത്മാവിനാൽ ആവിഷ്കൃതമാകും, അങ്ങനെ ലൗകിക തലത്തിൽനിന്നും അലൗകിക തലത്തിലേക്കു് അതു നയിക്കപ്പെട്ടും.

43. വികാരങ്ങൾക്കു മൂലം പാപകർമങ്ങളാകുന്നു; ചിന്തകൾക്കു മൂലം വികാരങ്ങളും; സങ്കല്പങ്ങളുടെ മൂലം ചിന്തകളത്രേ; വിശ്വാസങ്ങൾക്കു് ആധാരം നാനാരൂപമായിത്തീർന്ന സ്മൃതിയാകുന്നു. സ്മൃതിക്കുമൂലം സത്യവും അപരിത്യാജ്യവുമായതിന്റെ വിസ്മൃതിയും. വിസ്മൃതിയുടെ മാതാവു് അജ്ഞാനമാകുന്നു. അജ്ഞാനത്തിന്റെ അമ്മ അലസതയാണു്; അലസത വിഷയാശയിൽനിന്നാണു് ഉളവാകുന്നതു്; ആശ അസന്മാർഗസഞ്ചാരംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു; അസന്മാർഗസഞ്ചാരം ക്രിയാഫലമാണു്; അമ്മാതിരി ക്രിയ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലും ഇന്ദ്രിയ വിഷയങ്ങളിലും ഉള്ള ആസക്തിയുടെയും പാപത്തിലേയ്ക്കുള്ള മൂഢമായ ഒരു പ്രവണതയുടെയും ഫലമത്രേ.

44. ആത്മാവിന്റെ വിചാരശക്തിയിൽനിന്നു ചിന്തകളും ക്രിയയും പുറപ്പെടുന്നു: വൈകാരികഭാഗത്തുനിന്നും വന്യമൃഗ

ങ്ങളുടെ വികാരങ്ങളും ഉടലെടുക്കുന്നു; ആശാവശത്തുനിന്നും മൃഗീയ കാമങ്ങളും; മനസ്സിൽ ഭാവനകളും ദിവാസ്വപ്നങ്ങളും; ബുദ്ധിയിൽനിന്നു് അഭിപ്രായങ്ങളും.

45. ദുശ്ചിന്തകളുടെ പ്രവാഹം ഒഴുകുന്ന ഒരു പുഴപോലെയാണു്. അവയിലടങ്ങുന്ന നിർദ്ദേശം മേലാൽ പാപവുമായി ഒത്തിണങ്ങാൻ ഇടവരുത്തുന്നു; അതു പിന്നെ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കംപോലെ ഹൃദയത്തെ മുക്കിക്കളയുന്നു.

46. ശരീരധാതുക്കളുടെ മാധുര്യത്തെ ചെളിനിറഞ്ഞ ആഴമേറിയ ഒരു കിടങ്ങായിട്ട കണക്കാക്കുക. അതേപോലെതന്നെ കരുതണം വ്യഭിചാരമെന്ന കെട്ട ശീലത്തെയും ലൗകികസമ്പത്തുകളുടെ സ്വാധീനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഡംഭുകളെയും. ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളും വികാരചപലമായ മനസ്സിനെ ഭാരമഗ്നമാക്കുകയും അതിനെ നൈരാശ്യത്തിന്റെ അഗാധഗർത്തത്തിലേക്കു വലിച്ചെറിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

47. വൈകാരികചിന്തകളും ലോഭനീയങ്ങളായ വിഷയങ്ങളുടെ സങ്കല്പങ്ങളും ഉണർത്തുന്നു. ചിന്തയുടെ വ്യാപാരം സ്ഥൂലമല്ല; എന്നിരുന്നാലും അതു് സ്ഥൂലവസ്തുക്കളെ ഓർമിപ്പിക്കുകയും ഒരുവനെ അവയിലേക്കു് ആകർഷിക്കുകയും അങ്ങനെ ഐന്ദ്രിയ പാപങ്ങളിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

48. ചിന്തകളും പിശാചുക്കളുടെ വാക്കുകളും കാമങ്ങളുടെ പുരോഗാമികളുമാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ നല്ലതോ തീയതോ ആയ യാതൊന്നും ആദ്യം അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചനയും ചിന്തോദ്ദീപനവും കൂടാതെ ചെയ്യുക സാധ്യമല്ല. ചിന്തയെന്നാൽ എന്തിനെക്കുറിച്ചെങ്കിലും ഉള്ള അരൂപമായ സൂചനയുടെ ഒരു പ്രവാഹമാകുന്നു.

49. ബാഹ്യവിഷയങ്ങളും നിർദ്ദോഷങ്ങളായ ചിന്തകളെ ഉണർത്തുന്നു; എന്നാൽ പിശാചിന്റെ സൂചനകളും ദുഷ്ടചിന്തകളെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. നൈസർഗിക ചിന്തകളെ കൃത്രിമചിന്തകളിൽനിന്നും അഭൗമചിന്തകളിൽനിന്നും താരതമ്യവിവേചനത്താൽ വേർതിരിച്ചറിയാം.

50. ചിന്തകളും നിമിഷംപ്രതി ഒന്നിൽനിന്നു മറെറാന്നിലേയ്ക്കു മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. നൈസർഗികമായവ കൃത്രിമങ്ങളായവയിലേയ്ക്കും; ലൗകികങ്ങളും അലൗകികങ്ങളിലേയ്ക്കും. എന്നാൽ പിശാചിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളും എന്തിലും, ദൈവിക ചിന്തകളിൽപ്പോലും, ഒട്ടിനിൽക്കാം.

51. ചിന്തകൾക്കു മുമ്പേ അവയുടെ കാരണങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നു എന്നതോർമിക്കുക; പിശാചുക്കളുടെ മുമ്പേ ചിന്തകൾ, വികാരങ്ങൾക്കുമുമ്പേ സങ്കൽപം; പിശാചുക്കളുടെ മുമ്പേ വികാരങ്ങളും; അങ്ങനെ നീചഭൂതങ്ങൾ കൈകോർത്തുപിടിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഇടവിടാതെയുള്ള ഒരു ചങ്ങല. എന്നാൽ പിശാചുക്കളുടെ വ്യാപാരം കൂടാതെ ഇവിടെ ഒന്നും നടക്കുന്നില്ല. സങ്കല്പം പ്രതിരൂപങ്ങൾ ഉരയ്ക്കുന്നില്ല; പിശാചുക്കളുടെ മറവിൽനിന്നുള്ള പ്രേരണയില്ലാതെ വികാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും അവർക്കു നമ്മുടെമേൽ ആധിപത്യം നല്കുന്നതു് ഒട്ടുമുക്കാലും നമ്മുടെ അശ്രദ്ധതന്നെയാണു്.

52. പിശാചുക്കൾ നമ്മുടെ മനസ്സിനെ പ്രതിരൂപങ്ങൾകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുന്നു; അഥവാ അവർ സ്വയം നമ്മുടെ പ്രയോജനത്തിനായി ഓരോ പ്രതിരൂപമായി വേഷം കെട്ടുകയും നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ സ്വാഭാവികമായി വ്യാപരിക്കുന്ന മുഖ്യവികാരത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ നമ്മെ ആവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവർ നമ്മിൽ തീവ്രസങ്കൽപങ്ങൾ കണക്കില്ലാതെ പെരുക്കാൻ നമ്മിലെ വൈകാരികങ്ങളായ ദുഃശീലങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നു; ഉറക്കത്തിൽപ്പോലും അവർ നമ്മുടെ കിനാവുകളെ നാനാതരം ഭാവങ്ങൾകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല കാമപ്പിശാചുക്കൾ ചിലപ്പോൾ പന്നികളായും ചിലപ്പോൾ കഴുതകളായും, ചിലപ്പോൾ വെരുളിപിടിച്ച കോപംപൂണ്ട കുതിരകളായും രൂപംകൊള്ളുന്നു. കോപത്തിന്റെ പിശാചുക്കൾ അവിശ്വാസികളായും ചിലപ്പോൾ സിംഹങ്ങളായും മാറുന്നു. അമിതഭോജനത്തിന്റെയും മദ്യപാനത്തിന്റെയും പിശാചുക്കൾ മ്ലേച്ഛന്മാരായി മാറുന്നു; ലോഭത്തിന്റെ പിശാചുക്കൾ ചിലപ്പോൾ ചെന്നായ്ക്കളായും ചിലപ്പോൾ കടുവകളായും രൂപംപ്രാപിക്കുന്നു. വഞ്ചനയുടെ പിശാചുക്കൾ പാമ്പുകളായോ അണലിപ്പാമ്പുകളായോ കുറുക്കന്മാരായോ കാണപ്പെടുന്നു; നിർലജ്ജതയുടെ പിശാചുക്കൾ നായ്ക്കളായി മാറുന്നു; അലസതയുടെ പിശാചുക്കൾ പൂച്ചകളായിത്തീരുന്നു. കാമത്തിന്റെ പിശാചുക്കൾ പാമ്പുകളാകുന്നു; ചിലപ്പോൾ കാക്കകളോ കടൽക്കാക്കകളോ ആയിത്തീരുന്നു. ഉയർന്ന മണ്ഡലങ്ങളിലെ പിശാചുക്കളാണു് സാധാരണയായി പക്ഷികളുടെ രൂപമെടുക്കുന്നതു്.

53. പാപകാമങ്ങളാകുന്ന പിശാചുക്കൾ പലപ്പോഴും തീയ്പോലെയോ കനൽക്കട്ടപോലെയോ എതിർക്കുന്നു. ഈ കാമപ്പിശാചുക്കൾ അന്തഃകരണത്തിലെ വികാരശക്തിക്കു തീയ് കൊളുത്തുന്നു; അതേസമയം അന്തഃകരണത്തിലെ വിവേകശക്തിയെ സംഭ്രമിപ്പിച്ചു് ആത്മാവിനെ അന്ധകാരത്തിൽ ആഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭോഗദാഹത്തിനും ചിന്താവിഭ്രാ

ന്തിക്കും ആത്മാന്ധ്യത്തിനും പ്രധാന കാരണം കൂടികൊള്ളുന്നത് ഈ കാമവികാരത്തിലാണ്.

54. വികാരങ്ങളുടെ രാത്രിയാണ് അജ്ഞാനമാകുന്ന അന്ധകാരം. അഥവാ വികാരങ്ങളും പിറക്കുന്നതും ഇരുളിന്റെ അരചൻ തേർവാഴ്ച നടത്തുന്നതും കാട്ടിലെ മൃഗങ്ങളും മാനത്തെ പറവകളും മണ്ണിലെ ഇഴജന്തുക്കളും അശ്രദ്ധാത്മാക്കളും നമ്മെ വിഴുങ്ങാൻ വേണ്ടി മുറുമുറുക്കുന്നതുമായ ഇടമത്രേ രാത്രി.

55. വികാരങ്ങളും വേലയിലേർപ്പെടുമ്പോളും ചില ചിന്തകളും നേതൃത്വം ഏറെറടുക്കുന്നു, മറ്റുള്ളവ പിന്നാലെ ചെല്ലുന്നു. നയിക്കുന്നവ സങ്കല്പങ്ങളും; ഭാവനകൊണ്ട് ഉദ്ദീപ്തങ്ങളായ വികാരങ്ങളാണ് അനുഗാമികളും. വികാരങ്ങളും പിശാചുക്കളുടെ മുമ്പെ പോകുന്നു; പിശാചുക്കളും വികാരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ചെല്ലുന്നു.

56. കാമത്തിന്റെ മൂലവും ഹേതുവും ദുരാചാരമാണ്; ദുരാചാരത്തിന്റെ—വാസനയും. വാസനയുടെയോ, സ്വാഭാവികമായിത്തീർന്ന ആശയുടെ പ്രവാഹവും. ആശയെ പൊറുപ്പിക്കുന്നതു് ഒരു സൂചനയാകുന്നു; സൂചന വരുന്നതോ, പിശാചുക്കളിൽനിന്നും; നമ്മുടെ സ്വതന്ത്രേച്ഛയുടെ തനിനിറം കാണിക്കാൻ വേണ്ടി നിയതി പിശാചുക്കളെ സൂചന നല്കാൻ അനുവദിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

57. മനസ്സിന്റെ കാമവാസന മാരകമായ പാപത്തിന്റെ വിഷംപുരണ്ട കുത്താകുന്നു. എന്തെന്നാൽ സ്വമേധയാ കാമത്തിനു തന്നെ അടിയറവെച്ചവന്റെ സ്വഭാവത്തെ മാറ്റാനോ നീക്കാനോ പ്രയാസമാണു്.

58. വികാരങ്ങൾക്കു പല പേരുകളുണ്ടു്. എന്നാലവയെ കായികമെന്നും ആന്തരികമെന്നും രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. കായിക വികാരങ്ങളെ ദുഃഖങ്ങളെന്നും പാപകരങ്ങളെന്നും വീണ്ടും വിഭജിക്കാം. ദുഃഖങ്ങളെ വീണ്ടും പീഡകളെന്നും ദണ്ഡനങ്ങളെന്നും തിരിക്കാവുന്നതാണു്. ആന്തരികവികാരങ്ങളും ക്ഷോഭകരങ്ങളെന്നും താമസങ്ങളെന്നും മാനസങ്ങളെന്നും വിഭജിക്കപ്പെടുന്നു. മാനസികങ്ങളെ സാങ്കല്പികങ്ങളെന്നും വിചാരപരങ്ങളെന്നും പിന്നെയും തിരിക്കാം. അവയൊക്കെ ഒന്നുകിൽ, ദുരാചാരംവഴി ബോധപൂർവ്വകങ്ങളോ അപരിഹാര്യതകൊണ്ടു് അബോധപൂർവകങ്ങളോ ആയിരിക്കും. രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടവ ലജ്ജാവഹങ്ങളല്ലാത്ത വികാരങ്ങളും എന്നു പറയപ്പെടുന്നു; പരിതഃസ്ഥിതികളുംകൊണ്ടും നൈസർഗിക വാസനകളുംകൊണ്ടു

മാണ്‌ അവ ഉണ്ടാകുന്നതു് എന്നു പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

59. എല്ലാ നന്മയുടെയും മൂലവും കാരണവും ദൈവം ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ സദാചാരങ്ങളുടെയെല്ലാം മൂലവും കാരണവും നന്മയ്ക്കു നേരെയുള്ള ഇച്ഛ അഥവാ അഭിലാഷം ആകുന്നു. നന്മയുടെ ഉറവിടമോ വിശ്വാസവും; അഥവാ വിശ്വാസത്തിന്റെ മൂലശിലയായ യേശുക്രിസ്തു. സർവ്വ സദാചാരങ്ങളുടെയും അധിഷ്ഠാനവും പ്രഭവവും ക്രിസ്തു; നാം നിലകൊള്ളുന്നതു ക്രിസ്തുവിൽ; ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടിയാണു നാം ഓരോ സത്കൃത്യം ചെയ്യുന്നതും. നമ്മെയെല്ലാം കൂട്ടിയിണക്കുന്ന മൂലക്കല്ലു് ക്രിസ്തുവാകുന്നു; അവിടുന്നു വിലയേറിയ മുത്തു് ആകുന്നു; അതു നേടിയെടുക്കുന്നതിനു് ഒരു യോഗി, നിശ്ശബ്ദതയുടെ അഗാധതലത്തിലെത്തി വിധിനിഷേധങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടുന്നതിനു പകരം തന്റെ ആശകളെല്ലാം വിലക്കുന്നു

60. സദാചാരങ്ങളെല്ലാം സമപ്രധാനങ്ങളത്രേ; എന്നുവെച്ചാൽ അവ ഒന്നിൽ ഏകീഭവിക്കുന്നു; എല്ലാം ഒരേ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു; അവയുടെ സമഗ്രതയിൽ അവ സദാചാരത്തിന്റെ ഒരു സമ്പൂർണ പ്രതിരൂപമായി പരിണമിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചില സദാചാരങ്ങൾ മറ്റുള്ളവയെക്കാൾ മഹത്തരങ്ങളത്രേ; മറ്റു പലവയേയും ചിലപ്പോൾ മറ്റെല്ലാറ്റിനെയും ഗ്രസിക്കുകയും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവ. അത്തരത്തിലുള്ളവയാണു് ദിവ്യപ്രേമം, വിനയം, ദിവ്യതിതിക്ഷ എന്നിവ. തിതിക്ഷയെക്കുറിച്ചു കർത്താവരുളുന്നു: 'നീ നിന്റെ ക്ഷമകൊണ്ടു് ആത്മാവിനെ സ്വായത്തമാക്കുക' (ലൂക്കൊസ് 21.19). ഉപവാസംകൊണ്ടോ, ജാഗരണംകൊണ്ടോ, എന്നു് അദ്ദേഹം അരുളിയില്ല. തിതിക്ഷയെന്നതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിൽനിന്നു വരുന്നതും സർവസദാചാരങ്ങളുടെയും രാജ്ഞിയും സർവപൗരുഷപ്രയത്നങ്ങളുടെയും അധിഷ്ഠാനവുമായ തിതിക്ഷയത്രേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. അതു സ്വരൂപേണ, അസ്വസ്ഥതയ്ക്കിടയിലെ ശാന്തിയും കൊടുങ്കാറ്റിൻ നടുവിലെ നിശ്ചലതയും ആകുന്നു. ആയതു നേടിയവർക്കു് അതു് അലംഘ്യമായ ഒരു താവളമത്രേ. ക്രിസ്തുവിൽ അതു നേടിയവരെ ശസ്ത്രങ്ങൾക്കോ അസ്ത്രങ്ങൾക്കോ, പാഞ്ഞടുക്കുന്ന പടയാളികൾക്കോ വിരുദ്ധശക്തികൾക്കോ പിശാചുക്കളുടെ പടകൾക്കുപോലുമോ, യാതൊരു ദ്രോഹവും ചെയ്യാനാവില്ല.

61. ധർമങ്ങൾ അന്യോന്യം പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങളാണെന്നിരുന്നാലും അവയ്ക്കു് ആത്മാവിന്റെ മൂന്നു ശക്തികളാണു്, ദിവ്യശക്തികളൊഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളവയാണു്—ഉത്പത്തികേന്ദ്രങ്ങൾ. വിജ്ഞാനം, ധൈര്യം, ചാരിത്ര്യം, സത്യം എന്നിവ നാലുമാണു

ദിവ്യമൗലിക ശക്തികളും; ഇവ മാറ്റ ധർമങ്ങളെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു; ഇവതന്നെ സർവധർമങ്ങളും. ദിവ്യശക്തിയാൽ കർമ്മോന്മുഖമാക്കപ്പെട്ട ദിവ്യജ്ഞാനങ്ങളാണിവ. ഇവയ്ക്കു മനസ്സിൽ നാല് ധാരകളുണ്ട്. എന്നാൽ അതു് ഇവയെ ഏകകാലത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നില്ല: ഓരോന്നും വെവ്വേറെ, യഥാകാലം, ദിവ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇച്ഛയെങ്ങനെയോ അങ്ങനെ. ഒന്നാമത്തേതു പ്രകാശരൂപേണ, രണ്ടാമത്തേതു ദിവ്യാവേശം അരുളുന്ന പ്രാണശക്തിരൂപേണ, മൂന്നാമത്തേതു പരിശുദ്ധിയരുളുന്ന പാവനാശക്തിരൂപേണ; നാലാമത്തേതു ഹൃദയത്തിലെ രാഗാദി ദുഷ്കതാപങ്ങളെ അകറ്റി ആനന്ദവും ശീതളിമയും അരുളുന്ന പവിത്ര തുഷാരരൂപേണയും. ഓരോ മനുഷ്യനിലും അതു് അവന്റെ അർഹതയനുസരിച്ചു് ഓരോന്നു നൽകുന്നു; പൂർണനിൽ അതു് ആചാരപൂർണതയും അരുളുന്നു.

62. ധർമാനുഷ്ഠാനം, ജാഗ്രതയോടും ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടി നടത്തിയാലും ഈശ്വരകാരുണ്യം അതിനെ ഹൃദയത്തിന്റെ മുഖ്യ സ്വഭാവമാക്കിത്തീർക്കാതിരുന്നാൽ അതു് ആത്മാവിനു തികഞ്ഞ സുരക്ഷിതത്വം നല്കാൻ സമർത്ഥമല്ല. ഓരോ ധർമത്തിനും അതിനേറ്റതായ സാമർത്ഥ്യവും അതിന്റെ സവിശേഷവ്യാപാരവും ഉണ്ടു്; ഒരിക്കലേതു നല്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അതു മാറാതെ അനുനമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഈ അനുഗ്രഹം കിട്ടിയവർ തങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളിൽ ഒരു സജീവവ്യക്തിയെപ്പോലെ അവ അനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള ദൈവികാരുണ്യം വഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ കാരുണ്യമില്ലെങ്കിൽ സദ്ധർമ്മസമുദായംതന്നെ സാധാരണമായി നിർജീവമാകുന്നു; അതില്ലാതെ അവ സ്വായത്തമെന്നും അനുസരിക്കുന്നുവെന്നും ഭാവിക്കുന്നവരുടെ ഈ ഭാവം വെറുമൊരു ഛായ മാത്രം. ധർമത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിഭാസം മാത്രം; അല്ലാതെ യഥാർത്ഥവസ്തുവല്ല.

63. അങ്ങനെ നാല് മൗലിക സദ്ഗുണങ്ങളുണ്ടു്: ധൈര്യം, ഔചിത്യം, ചാരിത്ര്യം, നീതി എന്നിവ. ഇവയിൽ ഓരോന്നിന്റെയും ആധിക്യത്തെയോ ന്യൂനതയേയോ ആശ്രയിച്ചു രൂപം കൊള്ളുന്നവയും ഇവയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി അടുത്തുനിൽക്കുന്നവയും ആയിട്ടു് വേറെ എട്ടു് നൈതികധർമ്മങ്ങളുണ്ടു്. നാമിവയെ ദുർഗുണങ്ങളെന്നാണു വിളിക്കുന്നതു്, ലോകം അവയെ സദ്ഗുണങ്ങളായി കരുതുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ധൈര്യത്തിന്റെ ഒരു വശത്തു് ധിക്കാരം, മറുവശത്തു് ഭീരുത്വം; ഔചിത്യത്തിന്റെ ഒരുവശത്തു് കാപട്യം, മറുവശത്തു് കാർക്ശ്യം ചാരിത്ര്യത്തിന്റെ ഒരുവശത്തു് ഉഛൃംഖലത, മറുവശത്തു് നിർവികാരത; നീതിയുടെ ഒരുവശത്തു് കഠിനത, മറുവശത്തു് അനീതി. ഇവയുടെയിടയിൽ നടുവേ, ന്യൂനതാധിക്യങ്ങളില്ലാത്ത മൗലിക സദ്ഗുണങ്ങൾ നില

കൊള്ളുന്നു; അവ മാത്രമല്ല, വ്യക്തിഗതങ്ങളായ സത്കൃത്യങ്ങളും. മധ്യമാർഗത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നവർ ധാർമികമായ ഹൃദയത്തിലെ സദ്വാസനയാൽ പ്രേരിതരാകുന്നു; ഇരുവശത്തുമുള്ളവർ നീചതയാലും ഗർവത്താലും. 'അപ്പോഴും നിനക്കു നീതിയും ധർമാധർമങ്ങളും ന്യായവും എല്ലാ നല്ല വഴികളും അറിയുമാറാകും' (പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ 2.9) എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലും സദ്ധർമങ്ങൾ മധ്യമാർഗത്തിൽക്കൂടിയാണു സഞ്ചരിക്കുന്നതു് എന്നു തെളിയിക്കുന്നു. അവയെല്ലാം ആത്മാവിന്റെ മൂന്നു ധർമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു; അവിടെയാണല്ലോ അവർ പിറക്കുന്നതും പുലരുന്നതും; അവയുടെ മൂലമോ നാലു മൗലിക ധർമങ്ങളിൽ, അഥവാ ക്രിസ്തുവിൽ. മാത്രമല്ല, ജന്മസിദ്ധങ്ങളായ സദ്ഗുണങ്ങൾ പ്രായോഗിക സത്കൃത്യങ്ങളാൽ പവിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു—നൈസർഗികങ്ങളായ സദ്വാസനകളും മനോഭാവങ്ങളും ശാസ്ത്രവിഹിതങ്ങളായ സത്കർമങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടു പവിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ദൈവികങ്ങളും ലോകാതീതങ്ങളുമായ സദ്ഗുണങ്ങൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ മാത്രമാണു നൽകപ്പെടുന്നതു്.

64. സദ്ഗുണങ്ങളിൽ ചിലതു് ആചാരത്തിൽനിന്നും ഉളവാകുന്നു; ചിലവ സ്വാഭാവികങ്ങളത്രെ; മറ്റു ചിലവ ദൈവികങ്ങളുമാകുന്നു (ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതു പരിശുദ്ധാത്മാവിൽനിന്നും വരുന്നവയത്രെ). സദാചാരത്തിൽനിന്നു വരുന്നവ ശ്രേഷ്ഠരായിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നവയാണു്; സ്വാഭാവികങ്ങളായവ മനുഷ്യന്റെ ജന്മപ്രകൃതിയിൽനിന്നും വരുന്നു. ദൈവികങ്ങളായവയാകട്ടെ, ഈശ്വരകാരുണ്യത്തിൽനിന്നും.

65. ആത്മാവിൽനിന്നു് സദ്ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുംപോലെ കാമാദികളും ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യത്തേതു് ആത്മാവിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു് അനുസൃതമായി ജനിക്കുന്നു, രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ അതിനു വിപരീതമായിട്ടും. ആത്മാവിൽ നന്മയുടെയോ തിന്മയുടെയോ പിറവിയുടെ ഉറവിടം അതിന്റെ ആശയുടെ പ്രവണതയാണു്. ആശ ഏതു വഴിക്കു ചായുന്നുവോ അതിനെ ആത്മാവു പ്രേരകമായി സ്വീകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

66. സുവിശേഷങ്ങളിൽ സ്വയം പങ്കെടുത്തു് ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രകാശം അന്യർക്കും പകർന്നുകൊടുക്കാൻ കഴിവുള്ളവനാണു സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവൻ. ദിവ്യമായ വിത്തുപോലെ അവൻ വേദവാക്യം തന്റെ ശ്രോതാക്കളുടെ ആത്മാവാകുന്ന വയലിൽ വിതയ്ക്കുന്നു....

67. അന്യരെ ഉപദേശിക്കാൻവേണ്ടി വായിൽനിന്നും വരുന്ന വാക്കു്, അതു നേടിയ രീതിയനുസരിച്ചു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കും. ശിക്ഷണത്തിൽനിന്നു വരുന്ന വാക്കൊന്നു്, വായനയിൽ

നിന്നു കിട്ടുന്നതു വേറൊന്നു്; ആചാരത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതോ മറ്റൊന്നു്; കാരുണ്യത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതാകട്ടെ പിന്നെയൊന്നും. ജലംപോലെ: എങ്ങും ജലം ഒന്നുതന്നെ. എങ്കിലും ഏതു മണ്ണിൽ നിന്നു് ഉറവെടുക്കുന്നുവോ അതനുസരിച്ചു് അതിനു പ്രത്യേകം ചില ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും: അതനുസരിച്ചു് കയ്പോ ഇനിപ്പോ ഉപ്പോ പുളിപ്പോ തോന്നും. അതേപോലെ ഒരു വാക്കു പലതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ പറയുന്ന ആളുടെ നിലയനുസരിച്ചു വ്യത്യാസപ്പെടും. വ്യത്യസ്ത ഫലങ്ങളും അതു് ഉളവാക്കും; അതിന്റെ പ്രയോജനം എല്ലായ്പ്പോഴും ഒന്നുതന്നെ ആയിരിക്കുകയില്ല.

68. ജീവികൾക്കു ഭാഷ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് ഉപയോഗിക്കാനാണു്; നാനാതരത്തിലുള്ള ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന പോഷണം വിഭിന്നമായിരിക്കുംപോലെ ആത്മാവിനു ഭാഷണത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ലാഭവും തൃപ്തിയും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. ശിക്ഷണത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വാക്കു് ആത്മാവിന്റെ സ്വഭാവത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു അധ്യാപകനെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. വായനയിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വാക്കു്, അതിനെ നനച്ചു വളർത്തുന്ന നിശ്ചലജലംപോലെയാണു്. അനുഷ്ഠാനത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വാക്കു് അതിനെ കൂടുതൽ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാക്കുന്ന പച്ചപ്പുൽത്തകിടിപോലെയാകുന്നു. കാരുണ്യത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വാക്കു്, അതിന്റെ ദാഹം തീർത്തു് അതിനു് ആനന്ദമരുളുന്നതും കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതുമായ ഒരു ചഷകംപോലെയത്രെ. കാരുണ്യത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന അനിർവചനീയമായ ആനന്ദമോ അകക്കാമ്പിനെ സംതൃപ്തിയിൽ ആറാടിക്കുന്നതും പ്രകാശംകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുന്നതും ആയ, അവന്റെ മുഖത്തെ മസൃണമാക്കുന്ന തൈലം'പോലെയുമാകുന്നു.

69. വാസ്തവത്തിൽ ആത്മാവിനാൽ അതിന്റെ പ്രാണനായിട്ടു് ഇതു നിലകൊള്ളുന്നുവെന്നുമാത്രമല്ല, മറ്റാളുകളിൽനിന്നു് ഈ ഉപദേശം കേൾക്കുമ്പോഴും ഉടനടി അതിനു് അതു് അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇരുവരും സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങളാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നിടത്തോളം കാലം—ഒരുവൻ വിശ്വാസത്തോടെ ശ്രവിക്കുകയും അപരൻ സ്നേഹത്തോടെ അഹങ്കാരമോ, ഗർവ്വമോ ഇല്ലാതെ, പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും. അപ്പോഴും ജീവൻ ഉപദേശവാക്യത്തെ ഒരാചാര്യനായിട്ടു സ്വീകരിക്കുന്നു; വായിക്കുന്ന വാക്കിനെ പോഷകനായി കരുതുന്നു; അനുഷ്ഠാനത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന വാക്കിനെ—ഏറ്റവും ആന്തരമായതിനെ അതിമോഹനമായ വധൂഭൂഷണമായി കാണുന്നു; ആത്മാവിന്റെ പ്രകാശപ്രദായകമായ വാക്കിനെ, വധുവുമായി ഏകീഭവിച്ചു് അവളെ ആനന്ദഭരിതയാക്കുന്ന വരവാക്യമായും സ്വീകരിക്കുന്നു. ഈശ്വരന്റെ തിരുനാവിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടുന്ന ഓരോ വാക്കും

ഒന്നുകിൽ ആത്മാവിഷ്ടരായ പുണ്യവാന്മാരുടെ മുഖത്തുനിന്നു വരുന്നു; അഥവാ ആത്മാവിന്റെ അത്യാനന്ദകരമായ ആവേശത്തിൽനിന്നു വരുന്നു—പക്ഷെ അതു് എല്ലാവർക്കും കിട്ടുകയില്ല, ചുരുക്കം ചിലർക്കു മാത്രമേ അതനുഭവിക്കാൻ ഭാഗ്യം കിട്ടൂ. എന്തെന്നാൽ, ബുദ്ധിയുള്ള എല്ലാ ജീവന്മാരും വാക്കിൽ ആനന്ദം കൊള്ളുമെങ്കിലും, ആത്മാവിന്റെ വാക്കുകളിൽ ആനന്ദംകൊള്ളാൻ കഴിയുന്ന ആളുകൾ വളരെക്കുറച്ചേ ഈ ലോകത്തിലുള്ളൂ. അധികമാളുകൾക്കും അദ്ധ്യാത്മപദങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുന്ന നാനാരൂപങ്ങളുടെ ഓർമ്മമാത്രമേ ഉള്ളൂ; അവർക്കു് അവയിൽ അങ്ങനെ പങ്കുചേരാനേ കഴിയൂ. എന്തെന്നാൽ അവർക്കു് ഇനിയും ഈശ്വരവാണിയെ—വരാനിരിക്കുന്ന ലോകത്തിലെ സത്യമായ ആഹാരത്തെ—നേരിട്ടു ഗ്രഹിക്കാനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ അവിടെ, സർവവിധ സൗഭാഗ്യങ്ങളും അനുഭവിക്കാൻ അർഹരായവർക്കു് സുലഭമായി ഈ അപ്പം മാത്രമാണു് നല്കപ്പെടുന്നതു്—കാരണം അതൊരിക്കലും തിന്നുകയോ തീരുകയോ മോഷ്ടിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

70. ഒരുവനു് ആധ്യാത്മികമായ അഭിരുചി ഇല്ലാത്തപക്ഷം അവന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ദിവ്യവസ്തുതകളെ ആസ്വദിക്കാനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ ഇന്ദ്രിയശക്തികൾ തളർന്ന ഒരുവനു് ഇന്ദ്രീയവിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കാനാവാത്തതുപോലെ ക്ഷീണംകൊണ്ടു് അഥവാ മൃതപ്രായമായതുകൊണ്ടു് കാണാനോ കേൾക്കാനോ മണക്കാനോ വയ്യാത്തതുപോലെ—ആത്മാവിന്റെ സ്വാഭാവിക ശക്തികളെ രാഗദ്വേഷങ്ങൾകൊണ്ടു് നശിപ്പിച്ച ഒരുവനു ദിവ്യാത്മാവിന്റെ രഹസ്യങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താനോ അവയുടെ വ്യാപാരത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാനോ ഉള്ള കഴിവില്ലാതായിപ്പോകുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ആധ്യാത്മികമായി അന്ധനും ബധിരനും ഗ്രഹിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവനും മൃതപ്രായനാണു്; കാരണം, ക്രിസ്തു അവനിൽ വാഴുന്നില്ല; അവനും ക്രിസ്തുവിൽ വ്യാപരിക്കുകയോ സഞ്ചരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

71. ആത്മാവിന്റെ ശക്തികളോടൊപ്പം ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും അവ അരോഗങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ, ശരിക്കും അത്തരമല്ലെങ്കിലും അമ്മാതിരിയിലുള്ള വ്യാപാരം ഉണ്ടു്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളപ്പോൾ വിഷയങ്ങളെ വ്യക്തമായി കാണുന്നു: ആത്മശക്തികൾ മാനസികകാര്യങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നു—അവ മാനസികവും ആധ്യാത്മികവുമായ നിയമങ്ങൾക്കെതിരെ പൊരുതുന്ന പിശാചിന്റെ ആക്രമങ്ങളിൽനിന്നും, വിമുക്തങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ. എന്നാലവ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ആത്മശക്തികളും ദിവ്യാത്മാവിനാൽ ഒന്നാക്കപ്പെട്ടാൽ, ഒരേ ചിന്താഗതിയായാൽ, നേരിൽ, നേരായി ദിവ്യവും മാനവവുമായ കാര്യങ്ങളെ അറിയുന്നു; അവയുടെ സ്വഭാവവും അർത്ഥവും

വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കുകയും, ആവുന്നത്ര വ്യക്തമായി സകല തിന്റെയും ഏകമൂലകാരണമായ ത്രിത്വത്തെ കാണുകയും ചെയ്യുന്നു.

72. ഒരു സാധകൻ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും പടുത്തുയർത്താൻ അധിഷ്ഠാനമായിട്ട് താഴെ പറയുന്ന അഞ്ചു സദ്ഗുണങ്ങളും പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്: മൗനം, ഉപവാസം, ജാഗരണം, വിനയം, ക്ഷമ, ഈശ്വരനു പ്രീതിയേറുന്ന മൂന്നു അനുഷ്ഠാനങ്ങളുണ്ട്: കീർത്തനം, പ്രാർത്ഥന, സ്വാധ്യായം; കൂടാതെ ശരീരബലം കുറഞ്ഞവർക്കാകട്ടെ കൈയ്കൊണ്ട പണിയെടുക്കലും. ഇപ്പറഞ്ഞ സദ്ഗുണങ്ങളും മറെറല്ലാ സദ്ഗുണങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുക മാത്രമല്ല പരസ്പരം അനുപ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിരാവിലെ മറെറല്ലാംവിട്ട് പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും ഹൃദയശാന്തതകൊണ്ടും ഈശ്വരസ്മരണ നിലനിർത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു; ആദ്യത്തെ മണിക്കൂറിൽ ശാന്തമായി പ്രാർത്ഥിക്കണം; രണ്ടാം മണിക്കൂറിൽ സ്വാധ്യായം നടത്തണം; മൂന്നാം മണിക്കൂറിൽ കീർത്തനം; നാലിൽ പ്രാർത്ഥന; അഞ്ചിൽ സ്വാധ്യായം; ആറിൽ കീർത്തനം; ഏഴിൽ പ്രാർത്ഥന, എട്ടിൽ സ്വാധ്യായം; ഒൻപതിൽ കീർത്തനം; പത്തിൽ ആഹാരം; പതിനൊന്നിൽ വിശ്രമം, ആവശ്യമെങ്കിൽ; പന്ത്രണ്ടിൽ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥന. ഇങ്ങനെ നാം നല്ലവഴികണ്ടു നയിച്ചാൽ മനുഷ്യൻ ഈശ്വരനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നു.

73. തേനീച്ചയെപ്പോലെ ഓരോ സദ്ഗുണങ്ങളിൽനിന്നും ഏറെറവും ശ്രേയസ്കരമായതെന്തോ അതു പിഴിഞ്ഞെടുക്കണം. അങ്ങനെ എല്ലാറെറിൽനിന്നും അല്പാല്പം സംഭരിച്ചു്, ഹൃദയത്തിനു് ആനന്ദമനുഭവിക്കുന്ന വിദ്യാമകരന്ദം രൂപംകൊള്ളുന്നതിനു് ആവശ്യമായ ഒരു വലിയ സദാചാരനിധി ഒരുവനു സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

74. ഇനി, ശ്രദ്ധയുണ്ടെങ്കിൽ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ട ഉത്തമമായ മാർഗം കേട്ടോളൂ: ജാഗരണം മൂന്നു തരത്തിലുണ്ടാകാം; പ്രാരംഭകർക്കു്, സാധകർക്കു്, സിദ്ധന്മാർക്കു്. ആദ്യത്തേതു്: പകുതി രാത്രി ഉറങ്ങുക; മറെറ പകുതി ഉണർന്നിരിക്കുക; ഒന്നുകിൽ പ്രദോഷം മുതൽ പാതിരാവരെ ഉറങ്ങുക; അല്ലെങ്കിൽ പാതിരാ മുതൽ പ്രഭാതംവരെ ഉറങ്ങുക. രണ്ടാമത്തേതു്, സന്ധ്യയ്ക്കു് ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂർ ഉണർന്നിരിക്കുക; എന്നിട്ടു് ഒരു നാലു മണിക്കൂർ നേരം ഉറങ്ങുക, പിന്നെ പ്രഭാത പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി എഴുന്നേൽക്കുക. അനന്തരം നേരം വെളുക്കുംവരെ ഏകദേശം ആറു മണിക്കൂർ കീർത്തനം ചൊല്ലണം. എന്നിട്ട പിന്നെ ആദ്യത്തെ മണിക്കൂർ കീർത്തനം, മൗനമായ ധ്യാനം മുതലായി മേൽപ്പറഞ്ഞ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും തുടരുക; അല്ലെങ്കിൽ ഇടതടവില്ലാതെ നിരന്തര പ്രാർത്ഥന നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോവുക. മൂന്നാമത്തേതു്; രാത്രി മുഴുവൻ നിന്നു് ഉറക്കമിളച്ചു് കഴിക്കുക.

75. നമുക്കിനി ക്ഷേണത്തെക്കുറിച്ചു പറയാം. മൗനം ശീലിക്കുന്ന ഏവനും ഒരു റാത്തൽ റൊട്ടി മതിയാകും; പാനീയമോ, രണ്ടു കോപ്പ വെള്ളം ചേർക്കാത്ത വീഞ്ഞും മൂന്നു കോപ്പ വെള്ളവും. മറ്റു് ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ, കൊതി ചോദിക്കുന്നതൊക്കെ കൊടുക്കരുതു്; വല്ലപ്പോഴും ഉടയതമ്പുരാൻ എന്തുതരുന്നുവോ അതു കഴിക്കാം. യഥായോഗ്യം ജീവിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു് ഏറ്റവും ഋജുവും ഉത്തമവുമായ മാർഗം, സർവാശ്ലേഷികളായ മൂന്നു സദാചാരങ്ങളും അനുശീലിക്കുകയാണു്: അതായതു് ഉപവാസം, ജാഗരണം, പ്രാർത്ഥന ഇവ മൂന്നും എല്ലാ സദാചാരങ്ങളുംകൂടെ വേണ്ടേ ഉറപ്പു നൽകുന്നതാണു്.

76. മൗനത്തിനു് ആദ്യം വേണ്ടതു വിശ്വാസവും ക്ഷമയുമാകുന്നു; പിന്നെ, സർവാത്മനാ സ്നേഹിക്കാനും ആശിക്കാനുമുള്ള കരുത്തും കഴിവും. ഉത്സാഹത്തിന്റെ കുറവുകൊണ്ടോ മറ്റെതെങ്കിലും കാരണംകൊണ്ടോ ഒരു വിശ്വാസിക്കു താൻ തേടുന്നതു നേടാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വന്നാൽപ്പോലും, അവനു് ഈ ലോകത്തിൽനിന്നു പിരിയുമ്പോഴേക്കു തന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും യത്നത്തിന്റെയും ഫലത്തിന്റെ സ്ഥിരത കിട്ടാതിരിക്കാൻ വയ്യ; ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി—നമ്മുടെ ആത്മാക്കളുടെ പാപമോചനവും അനുഗ്രഹസിദ്ധിയും ആയ, അവതാരപുരുഷനായ, ദിവ്യവചനമായ, ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി—മുക്തി പ്രാപിക്കാതിരിക്കുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഒരവിശ്വാസി, ഈലോകത്തിൽനിന്നു പോകുമ്പോഴേക്കു എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി നരകത്തിൽ പതിക്കും. പോരാ, അവനിപ്പോഴത്തന്നെ, കർത്താവു പറയുംപോലെ (മർക്കോസ് 16. 16) അഭിശപ്തനാണു്. എന്തെന്നാൽ കാമാദികളുടെ കിങ്കരനായവൻ, ഈശ്വരനിൽനിന്നല്ലാതെ മനുഷ്യരിൽനിന്നു മാന്യത തേടുന്നവൻ, അവൻ വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവനല്ല (യോഹന്നാൻ 5. 44). വാക്കുകൊണ്ടു് വിശ്വാസിയായി കാണപ്പെട്ടാലും, അവൻ അറിയാതെ തന്നത്താൻ വഞ്ചിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. കാരണം, അവനു് ഇങ്ങനെ കേൾക്കേണ്ടതായി വരും: 'നീയെന്നെ ഉപേക്ഷാമ്പിൽ കൈയ്ക്കൊള്ളാതെ പിന്നിൽക്കൂടി പുറംതള്ളിയതുപോലെ നിന്നെ ഞാനും പുറംതള്ളും.' എന്നാൽ വിശ്വാസമുള്ളവൻ ആശകൊണ്ടു നിറഞ്ഞവനായിരിക്കണം; അവൻ കരകയറാനാകാത്ത നരകത്തിൽ പതിക്കാതിരിക്കാൻ തന്റെ തെറ്റുകളെ ഏറ്റുപറഞ്ഞു വേദമരുളുന്ന ഈശ്വരസത്യതയിൽ വിശ്വസിക്കുകയും വേണം.

77. ഹൃദയത്തെ പശ്ചാത്താപപൂർണവും ആത്മാവിനെ വിനീതവുമാക്കാൻ ഉചിതമായ ഏകാന്തതയും സമ്പൂർണമായ മൗനവുംപോലെ പറഞ്ഞ ഉപായം മറ്റൊന്നില്ല. മനശ്ശാന്തിയെയും ഈശ്വരകാരുണ്യത്തെയും തടയാൻ, താഴെപ്പറയുന്ന പ്രധാന

ദുസ്സഹോവങ്ങളോളം കഴിവു മറെറാന്നിനുമില്ല: ഗർവം, അമിത ഭോജനം, വ്യർത്ഥപ്രലാപം, വ്യർത്ഥചിന്ത, ഔദ്ധത്യം; പിന്നെ ദുർഗുണങ്ങളുടെയെല്ലാം നായികയായ അഹംമതിയും, ഈ ദുർഗുണങ്ങൾക്കു് അടിമയാകാൻ മടിക്കൂടാതെ തയ്യാറാകുന്നവൻ യഥാകാലം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഇരുളിൽ ആണ്ടുപോകും; അവസാനം അവൻ തികച്ചും നിശ്ചേതനനാകും. എന്നാലും, അവൻ ബോധം തെളിഞ്ഞു് അത്യാവശ്യമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും വിശ്വാസത്തോടും തീവ്രതയോടും നടത്താൻ തുടങ്ങുന്നപക്ഷം വീണ്ടുമവനു് താൻ തേടുന്നതു കിട്ടും, വിശേഷിച്ചും വിനയത്തോടെ തേടുന്നപക്ഷം. നേരെ മറിച്ചു്; അശ്രദ്ധമൂലം, മേൽപറഞ്ഞ ദുർഗുണങ്ങളിലൊന്നുപോലും അവൻമേൽ ആധിപത്യം നടത്താൻ തുടങ്ങുന്നെങ്കിൽ, ദുഷ്ടപ്പട മുഴുവൻ, ആപത്കാരിയായ അവിശ്വാസത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അവനെ അക്രമിച്ചു കീഴ്പ്പെടുത്തി അവന്റെ ആത്മാവിനെ തീർത്തും തുലയ്ക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവന്റെ ആത്മാവു് പൈശാചികമായ പ്രമാദവും പ്രക്ഷോഭവും കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു് മറെറാരു 'കോലാഹലസൗധ'മായി മാറുന്നു; അതിൻഫലമായി 'മനുഷ്യന്റെ അവസാനത്തെ അവസ്ഥ ആദ്യത്തെ അവസ്ഥയെക്കാളും മോശമായിത്തീരുന്നു' (മത്തായി 12.45).

78. വികാരങ്ങളാകുന്ന പെരുവെള്ളം മൗനമാകുന്ന കായലിനെ ഇളക്കിമറിച്ചു കലക്കിയശേഷം ആത്മാവിലേയ്ക്കു് ഇരമ്പിപ്പായുന്നു; അതിനെ കടക്കാൻ, പൂർണമായ ഉപവാസവും നിഷ്കിഞ്ചനത്വവുമാകുന്ന കനം കുറഞ്ഞ ഒഴിഞ്ഞ വഞ്ചിയിൽ മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളു. എന്തെന്നാൽ അതിഭുക്തിയും വിഷയാസക്തിയും ഹൃദയമാകുന്ന വയലിൽ രാഗങ്ങളാകുന്ന പേമാരി പൊഴിക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു, അവിടെ ചിന്തകളുടെ ചെളിയും ചണ്ടിയും കുന്നുകൂട്ടുന്നു; അങ്ങനെ മനസ്സിനെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു, ഹൃദയത്തെ ഇരുളിലാഴ്ത്തുന്നു, ശരീരത്തെ കനപ്പിച്ചു കുനിപ്പിക്കുന്നു. ആത്മാവിലും ഹൃദയത്തിലും അവ അശ്രദ്ധയും അന്ധകാരവും അചേതനത്വവും ഉളവാക്കുകയും അവയ്ക്കു് സ്വാഭാവികങ്ങളായ വികാരങ്ങളെയും വാസനകളെയും അപഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

79. തീവ്രമായി യത്നിക്കുന്നവരുടെപോലും ആത്മാവിനെ കൂടുതൽ ദുർബലവും അശ്രദ്ധവും അചേതനവുമാക്കാൻ വികാരങ്ങളുടെ പോഷകമായ അഹംമതിയോളം സമർത്ഥമായി മറെറാന്നുമില്ല. സദാചാരത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുപകരം കായികമായ അലസത തേടാനും സ്വയം കർമഭാരങ്ങളൊന്നും ഏറെറടുക്കാതിരിക്കുന്നതു ദൈവസമ്മതമായ നന്മയാണെന്നു് എണ്ണാനും മനുഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുവഴി അഹംമതി, വേദാനുശാസനങ്ങളെ അനുസരിക്കാൻ ഏറവും എളുപ്പമാർന്നതും കനംകുറഞ്ഞതുമായ കൃത്യങ്ങളും മാത്രമേ ഏറെറടുക്കാവൂ എന്നു് ഉപദേശിച്ചു്,

ആത്മാവിന്റെ മൗനാഭിമുഖമായ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആഗ്രഹവും ആവേശവും തടയാൻ ഇടയാക്കുന്നു.

80. വൈദിക വിധികളെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ അലസരായിത്തീരുകയും, ആ ഇരുണ്ട വിജ്ഞാനവിരോധിയെ ദൂരീകരിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുകയും, ചെയ്യുന്നവർക്കു്, വാദം വെടിഞ്ഞു്, വിശ്വാസപൂർവം എല്ലാറ്റിലും തികഞ്ഞ അനുസരണം എന്നതിനേക്കാൾ ഫലപ്രദമോ വീര്യമേറിയതോ ആയ ഔഷധം മറ്റൊന്നില്ല. അമ്മാതിരി അനുസരണം സദ്ഗുണങ്ങൾ പലതും കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ മരുന്നാണു്; സേവിക്കുന്നവർക്കു് അതു ജീവൻ നൽകുന്നു; പഴത്തൊലിക്കുന്ന വ്രണങ്ങളെ ഒറ്റക്കീറൽകൊണ്ടു് വരട്ടുന്ന കത്തിയുമാണതു്. സരളതയോടും വിശ്വാസത്തോടും കൂടി ഈ കത്തി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുന്ന ഒരുവൻ മറ്റൊരേയും കാൾ മെച്ചമായി ഉടനടി എല്ലാ വികാരങ്ങളെയും വെട്ടിമാറ്റുന്നു; അവൻ മൗനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, അനുസരണത്തിൽക്കൂടി അവൻ ക്രിസ്തുവിനെ കണ്ടെത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുകർത്താവും ഭൃത്യനുമായിത്തീർന്നു് മൗനത്തെ തികച്ചും സ്വാധീനമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

81. തുടരെയുള്ള കേഴൽ കൂടാതെ മൗനമാകുന്ന ചുടുവാർപ്പു് താങ്ങാനാവില്ല. മരണത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും വരാനിരിക്കുന്ന ഉഗ്രക്കിടിലങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അവ വന്നുചേരുംമുമ്പേ നിനയ്ക്കുകയും കേഴുകയും ചെയ്യുന്നവനു ക്ഷമയും വിനയവും ഉണ്ടാവാതെ വയ്യ. അവയാണല്ലൊ മൗനത്തിന്റെ രണ്ടു് ആധാരശിലകളും. അവയില്ലാതിരുന്നാൽ മൗനമാർഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവനു് അവന്റെ തോഴരായി എല്ലായ്പോഴും ഗർവ്വും അശ്രദ്ധയും ഉണ്ടായിരിക്കും; ഇവ പൂർവ്വാധികം ചിന്താചാപല്യങ്ങളെയും വിക്ഷേപങ്ങളെയും വർദ്ധിപ്പിക്കും. ബലഹീനതയായിരിക്കും അതിന്റെ പരിണിതഫലം ഇതിൽനിന്നു് അശ്രദ്ധയുടെ മകനും—ഭോഗാസക്തി—രൂപംകൊള്ളുന്നു; അതു ശരീരത്തെ ദുർബലവും അലസവുമാക്കുന്നു, മനസ്സിനെ തമോമയവും കഠിനവുമാക്കുന്നു. മനമാകുന്ന ചന്ദനത്തടത്തിൽത്തിങ്ങിക്കൂടുന്ന ചിന്തകളുടെയും സ്വപ്നങ്ങളുടെയും ബാഹുല്യത്തിൽനിന്നു് അപ്പോഴും ക്രിസ്തുവു മറയ്ക്കപ്പെടുന്നു.

82. ഇഹത്തിലോ പരത്തിലോ മനസ്സാക്ഷിയുടെ യാതന അനുഭവിക്കാൻ എല്ലാവരും വിധിക്കപ്പെട്ടവരല്ല; വിശ്വാസത്തിനും സ്നേഹത്തിനുമെതിരെ പാപമാചരിക്കുന്നവർക്കുള്ളതാണതു്. ഉഗ്രതയുടെയും ഭീഷണിയുടെയും പടവാൾ ഊരിപ്പിടിച്ചു മനസ്സാക്ഷി നിർദയം അപരാധിയെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയും പാപത്തെയും തട്ടിത്തുനിർത്തുന്നവൻ അതുവഴി ആശ്വാസിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു; എന്നാൽ അവസ്സു കീഴടങ്ങുന്നവൻ പശ്ചാത്തപിക്കുംവരെ ഇവ അവനെ പീഡിപ്പിക്കുകയും ക്ലേശിപ്പിക്കുകയും

ചെയ്യും. അവൻ പശ്ചാത്തപിക്കാത്തപക്ഷം പീഡനം അവന്റെ മരണത്തോടൊപ്പം പരലോകത്തേക്കും പിൻതുടരുകയും അവിടെയത്തു് എന്നന്നേയ്ക്കും തുടരുകയും ചെയ്യും.

83. എല്ലാ വികാരങ്ങളിലുംവച്ചു് രണ്ടെണ്ണമാണു് ഏറ്റവും ക്രൂരവും വേദനാജനകവും; കാമവും വിഷാദവും—അതായതു് അലസതയും—ഇവ ആത്മാവിൽ ആവേശിച്ചു് അതിനെ തളത്തുമ്പോഴും രണ്ടും അടുത്ത ബന്ധമുള്ളവയും തമ്മിൽ കെട്ടുപെട്ടവയുമാകുന്നു; അതുകൊണ്ടാണു് അവയെ നേരിടാനും കീഴടക്കാനും ഇത്രയേറെ പ്രയാസമുള്ളതു്. അവയുടെ മേൽ പൂർണവിജയം വരിക്കുക എന്നതു് നമുക്കു് അസാധ്യം തന്നെയാണു്. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു ആത്മാവിന്റെ സങ്കല്പശക്തിയിലാണു തഴച്ചുവളരുന്നതു്; എന്നിട്ടതു് നമ്മുടെ സംഘാതസ്വരൂപത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളായ ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും തന്റെ കരവലയത്തിൽ ഒതുക്കി ഭോഗാസക്തിയെ എല്ലാ അവയവങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടാമൻ, നമ്മുടെ അധിപതി, മനസ്സിനെ കൈയടക്കി ഇത്തിക്കണ്ണിപോലെ ആത്മാവിലും ശരീരത്തിലും സർവത്ര വ്യാപിക്കുന്നു; നമ്മെ, തളർവാതം പിടിച്ചവരെപ്പോലെ ആകമാനം അലസരും ശ്രാന്തരും ആക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തികഞ്ഞ ചിത്തവൃത്തിനിരോധം നേടുന്നതിനുമുമ്പു കാമത്തെയും അലസതയെയും തീർത്തും കീഴടക്കാനാവില്ലെന്നിരുന്നാലും, പ്രാർത്ഥനയിൽക്കൂടി ആത്മാവു് ആത്മാവിൽനിന്നു—ആത്മാവിനു് ആശ്വാസവും ശക്തിയും അനശ്വരശാന്തിയും അരുളുന്നതും ഹൃദയത്തെ കാമാദികളുടെ പിടിയിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചു സന്തോഷമേകുന്നതും ആയ ദിവ്യാത്മാവിൽനിന്നു് കരുത്താർജ്ജിക്കുമ്പോഴും അവയെ അടിച്ചുപുറത്താക്കാൻ സാധിക്കും. കാമമാണു് എല്ലാ ഭോഗാസക്തികളുടെയും മാതാവും നായികയും, രാജ്ഞിയും. ഭോഗാസക്തികളിൽ വെച്ചേറ്റവും ശക്തനായ കാമവും അവന്റെ തോഴൻ അലസതയും നമ്മുടെമേൽ അജയ്യമായ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നു. ദീനരായ നമ്മെ മറ്റെല്ലാ വികാരങ്ങളും പീഡിപ്പിക്കുന്നതു് ഇവരിൽക്കൂടിയാണു്.

84. മൗനത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പടി എല്ലാ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള പിൻമാറ്റം അഥവാ എല്ലാ അല്പലുകളിൽനിന്നുമുള്ള മോചനം ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ, ആന്തര പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രാരംഭം ദിവ്യാത്മാവിന്റെ പവിത്രീകരണ പ്രവർത്തനമോ ശക്തിയോ ആകുന്നു; ഒപ്പം മനസ്സിൽ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ രഹസ്യാവേശ പ്രവർത്തനവും. മധ്യമഘട്ടം ദിവ്യാത്മാവിന്റെ ഉദ്ദീപനവും ധ്യാനവും, അവസാനത്തേതു് സമാധി, അഥവാ ഈശ്വരാഭിമുഖം മനസ്സിന്റെ ഉന്നമനവും.

85. സാധന ആരംഭിച്ചവർക്കു് പ്രാർത്ഥന ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു പൊട്ടിവിതറുന്ന ആഹ്ലാദകരമായ ഒരു ദീപനാളമാകുന്നു:

സിദ്ധന്മാർക്കോ, ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ വിളങ്ങുന്ന മധുരഗന്ധിയായ ഒരു ദീപംപോലെയും. അഥവാ, പ്രാർത്ഥന പുണ്യവാന്മാരുടെ സുവിശേഷം, ഒരു വിശ്വാസകൃത്യം, അഥവാ പ്രത്യക്ഷമായ വിശ്വാസം ആകുന്നു. ആശയുടെ അടിത്തറയാണതു്; ജീവൻ ലഭിച്ച സ്നേഹം, ദിവ്യപ്രവർത്തനം, അമൂർത്താത്മാക്കളുടെ ശക്തി, അവരുടെ പ്രവർത്തനവും അവരുടെ ആനന്ദവും; ഹൃദയത്തെ അനുഗ്രഹപ്രവേശിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സുവിശേഷം, മുക്തിപ്രതീക്ഷ, പവിത്രതാലക്ഷണം, പരിശുദ്ധിയുടെ പ്രതീകം, ഈശ്വരജ്ഞാനം, ജ്ഞാനസ്നാനപ്രകാശനം, അഥവാ നിത്യജീവിത സ്നാനത്തിലെ പവിത്രത, ദിവ്യാത്മാവുമായുള്ള വിവാഹനിശ്ചയം, യേശുവിന്റെ സന്തോഷം, ആത്മാവിന്റെ ആനന്ദം, ഈശ്വര കാരുണ്യം, അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ അടയാളം, ക്രിസ്തുവിന്റെ മുദ്ര, മാനസസൂര്യന്റെ ഒരു കിരണം, ഹൃദയങ്ങളുടെ പ്രഭാതം, ക്രിസ്തുവിശ്വാസത്തിൽ ദൃഢീകരണം, ഈശ്വരനുമായുള്ള സന്ധിയുടെ സൂചന, ഈശ്വരകാരുണ്യം, ഈശ്വരജ്ഞാനം അഥവാ ആത്മവിദ്യയുടെ ആരംഭം, ഈശ്വരാവിർഭാവം, ത്യാഗിധർമം, മൗനികളുടെ ജീവിതരീതി, മൗനത്തിന്റെ മൂലം, ദിവ്യജീവിതത്തിന്റെ ചിഹ്നം. എന്തിനേറെ? സകലതിനേയും സചേതനമാക്കുന്ന ദൈവമന്ത്രേ പ്രാർത്ഥന. എന്തെന്നാൽ പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും പ്രവർത്തനം ഒന്നുതന്നെ—എല്ലാ പ്രവർത്തനവും യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടിയാണല്ലോ.

86. മോശസ്സു് ഈശ്വരനിൽനിന്നും അധികാരദണ്ഡു് കിട്ടിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഫരോവസ്സു് ഈശ്വരനാകുമായിരുന്നില്ല. ഫരോവയെയും ഈജിപ്തിനെയും ശിക്ഷിക്കുകയുമില്ലായിരുന്നു. അതേപോലെ മനസ്സിനെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തി കൈവശമില്ലെങ്കിൽ പാപത്തെ കീഴടക്കാനോ വൈരികളുടെ എതിർപ്പുകളെ അമർച്ചചെയ്യാനോ സാധിക്കുകയില്ല.

87. വിനയംകൂടാതെ എന്തെങ്കിലും പറയുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർ മഞ്ഞുകാലത്തോ സിമൻറുകൂടാതെയോ വീടു പണിയുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലെയാണു്. വിനയം നേടാനും അനുഭവത്തിൽക്കൂടി അതിനെ അറിയാനും വളരെക്കുറച്ചുപേർക്കേ കഴിയൂ. വാക്കുകൊണ്ടു് അതിനെക്കുറിച്ചു വർണിക്കുന്നവർ, അടിത്തട്ടില്ലാത്ത ഒരു കുഴിയുടെ അളവെടുക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നവരെപ്പോലെയാണു് ഈ മഹാ തേജസ്സിന്റെ മഹിമ ഊഹിക്കാനാവാത്ത അന്ധരായ നാം പറയുന്നു: യഥാർത്ഥ വിനയം വിനീത വാക്കുകളും പറയുന്നില്ല, വിനീതമുഖഭാവം നടിക്കുന്നുമില്ല; തന്നെക്കുറിച്ചു് താഴ്മയായി നിനയ്ക്കുവാൻ അതു നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല; തന്നെക്കുറിച്ചു് താഴ്ത്തിപ്പറയിക്കുന്നുമില്ല. അതൊക്കെ വിനയത്തിന്റെ ആരംഭവും പ്രകാശനവും നാനാഭാവ

ങ്ങളുമാണെങ്കിലും വിനയം സ്വരൂപേണ ഈശ്വരകാരുണ്യമാണ്, ഈശ്വരദത്തമാണ്. പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിക്കും പോലെ വിനയം രണ്ടു വിധത്തിലുണ്ട്: സകല ജീവികളിലും വെച്ച് ഏറ്റവും താണവനാണു താൻ എന്നു കരുതുക; ഒരുവന്റെ സർവ സത്പ്രവൃത്തികളും ഈശ്വരനിൽ ആരോപിക്കുക. ആദ്യത്തേതാണ് ആരംഭം.; രണ്ടാമത്തേതു് അവസാനവും. വിനയം തേടുന്നവർ താഴെപ്പറയുന്ന മൂന്നു ചിന്തകളും തങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്: മനുഷ്യരിൽ ഏറ്റവും വലിയ പാപികളും തങ്ങളാണ്, തങ്ങളും അസ്വാഭാവികമായ ഒരവസ്ഥയിലാകയാൽ ഏറ്റവും നിന്ദ്യരായ ജീവികളാണു തങ്ങളും; തങ്ങളും പിശാചിന്റെ അടിമകളാകയാൽ പിശാചിനേക്കാളും അഭിശപ്തരാണ്. വിനയം തേടുന്നവർ ഈവിധം വിചാരം ചെയ്യണം. ലോകത്തിൽ എനിക്കു തുല്യം—എന്നെ അതിക്രമിക്കുന്ന കഥയോ പോകട്ടെ—പാപം ചെയ്ത പാപികളുണ്ടോ? ഇല്ല. എന്റെ ആത്മാവേ, നീയും ഞാനും മറ്റാരേയുംകാളും നീചരാണ്. നാം അവരുടെ കാലടിയിലെ പൂഴിയും ചാമ്പലുമാകുന്നു. മറ്റുള്ളവർ അവരുടെ സ്വഭാവത്തിനു് അനുസൃതമായി പെരുമാറുമ്പോളും, കണക്കില്ലാത്ത പാപങ്ങളും കാരണം സ്വസ്വഭാവത്തിനു താഴെ വീണുപോയ ഞാൻ എന്നെ സർവജീവികളിലും വെച്ചു നിന്ദ്യൻ എന്നു് എങ്ങനെ എണ്ണാതിരിക്കും? വാസ്തവമായും മൃഗങ്ങളും പ്രാണികളും പാപിയായ എന്നെക്കാളും പരിശുദ്ധരാണ്, എന്തെന്നാൽ, മരണത്തിനു മുമ്പുതന്നെ എന്നെ നരകത്തിലാഴ്ത്തി അവിടെ കിടപ്പുറപ്പിക്കുക കാരണം ഞാൻ ഏവരിലും ഏറ്റവും നീചനാകുന്നു. പിശാചിന്റെ അടിയാനും കൂടിയാനുമായ പാപി പിശാചിനെക്കാളും നീചനെന്നു് അറിയുകയോ തോന്നുകയോ ചെയ്യാത്തവരാരുള്ളൂ?—ഇവിടെപ്പോലും കുരിശ്ശിൽ അവരുടെ തുറുകിൽ കടിയിരിപ്പാണല്ലോ അവൻ! പിശാചു ബാധിച്ച മനുഷ്യൻ വാസ്തവമായും പിശാചിനേക്കാളും നീചനത്രെ. ആകയാൽ അവരോടൊപ്പം അഭിശപ്തനായ ഞാനും നരകക്കുഴിക്കു് അവകാശിയായിത്തീരുന്നു. ദുഷ്പ്രവൃത്തികളും കൊണ്ടു നിന്ദ്യനായ പാപിയും പിശാചുമായി സ്വയം തീർന്നിങ്ങും, മരണത്തിനു മുമ്പുതന്നെ നരകക്കുഴിയിൽ വാഴുന്നിങ്ങും, എങ്ങനെയാണു നിങ്ങും സ്വയം ഭ്രമം ജനിപ്പിച്ചു് പവിത്രനെന്നു നിങ്ങളെ എണ്ണുന്നതു്? പിശാചിന്റെ സന്താനമേ, വൃത്തികെട്ട നായേ, ഇക്കാരണത്താൽ തീയിലും നരകത്തിലും പതിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട നിന്റെ ഭ്രാന്തിയും പ്രമാദവും നിന്ദ്യം, നീചം!

88. ദിവ്യവും പവിത്രവും മാനസികവുമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രഭാവമാണ് ദൈവപ്രേരിതമായ വിജ്ഞാനം എന്നു്

ശാസ്ത്രവേത്താക്കളും പറയുന്നു. അതിന്റെ ഒരടയാളം, പ്രാത്ഥ നാവേളകളിൽ മനസ്സ്, എല്ലാ രൂപങ്ങളിൽനിന്നും മുക്തമായിരിക്കും; നൊടിയിടപോലും മനസ്സിന്റെയോ മറെറന്തിന്റെയെങ്കിലുമോ പ്രതിരൂപം കാണുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഉള്ളിൽ വിളങ്ങുന്ന വെളിച്ചത്താൽ അതു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം ഉപംവലിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴും മനസ്സ് ഭൗതികമായ സകലതിൽനിന്നും നീക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദീപംപോലെയാണു മനസ്സപ്പോഴും. ഈശ്വരനുമായി അനിർവചനീയമാംവിധം മനസ്സപ്പോഴും സാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നു.

89. ദൈവദത്തമായ ഈ വിനയത്തിലേക്കു വഴികാണിക്കുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഏഴു തരത്തിലുള്ള കർമങ്ങളും ഭാവങ്ങളുമുണ്ടു്. അവ പരസ്പരജാതങ്ങളും പരസ്പര ഘടകഭൂതങ്ങളുമാകുന്നു; അവയിവയാണു്: മൗനം, അമാനിത്വം, വിനീത ഭാഷണം, വിനീതവേഷം, അഹംകാരനിന്ദനം, പാപാനുതാപം, സ്വീയാധമത്വബോധം. വിവേകത്തോടൊത്ത മൗനം തന്നെക്കുറിച്ചു് വിനീതമായി നിനയ്ക്കാൻ വഴിതെളിക്കുന്നു. തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള വിനീതവിചാരം മൂന്നുതരത്തിലുള്ള വിനയത്തിനു് ജന്മം കൊടുക്കുന്നു: വിനീതഭാഷണം, വിനീതവേഷം. അഹങ്കാരനിന്ദനം. ഇവ മൂന്നും പാപാനുതാപത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. താനാണു് ഏറവും താഴെ, മറോവരും തന്നേക്കായും മേലെയാണു് എന്ന അധമത്വബോധം ഉളവാക്കുന്ന അനുതാപം. ഇവ രണ്ടും പൂർണവും ദൈവദത്തവുമായ വിനയത്തിലെത്തിക്കുന്നു. സർവ സദ്ഗുണങ്ങളുടേയും പ്രഭാവവും പൂർണതയുമാണു വിനയം എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ വിനയമാണു സത്പ്രവൃത്തികളെ ഈശ്വരനിൽ അർപ്പിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ വിനയത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ സാധന വായ്പൂട്ടലാണു്. അതിൽനിന്നും തന്നെക്കുറിച്ചു എളിമയോടെ നിനയ്ക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഇതു മൂന്നുതരം വിനയത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. ഇവ മൂന്നും ഒന്നിലേക്കു്—അനുതാപത്തിലേക്കു്; അനുതാപം ഏഴാമത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട വിനയം ഉളവാക്കുന്നു: താനാണു് ഏറവും താണവൻ എന്ന ബോധം. ഇതിനെ വിധികൃതമായ വിനയം എന്നു പറയുന്നു, വിധികൃത വിനയം ദൈവദത്തവും പൂർണവും അകൃതവും യഥാത്ഥവുമായ വിനയം ഉളവാക്കുന്നു. വിധികൃതവിനയം വരുന്നതു് ഈ വിധത്തിലാണു്: ആരുമേതും തുണയില്ലാത്ത ഒരുവൻ, സർവവിധ വികാരങ്ങൾക്കും വിചാരങ്ങൾക്കും അടിമയായി, വിപരീത ശക്തികൾക്കിരയായി, വേലയിലോ, ദൈവത്തിലോ, മറെറന്തിലെങ്കിലുമോ ശാന്തിയൊന്നും കിട്ടാതെ, നൈരാശ്യത്തിൽ പതിക്കാൻ തയ്യാറായി, എല്ലാറിലും തളന്നു തകർന്നു്, അനുതാപം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു് സകലരിലും നീചനും നിന്ദ്യനുമാണു താൻ,

ഏവരുടെയും അടിമയാണു താൻ, പിശാചിനെക്കാൾ മോശക്കാനാണു താൻ—പലപ്പോഴും അവൻ പിശാചിന്റെ പീഡനത്തിനു് ഇരയാവുകയും അവനാൽ തുരത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്—എന്നു ബോധവാനാകുമ്പോൾ വിധികൃതവിനയം വന്നുചേരുന്നു. ഈ വിധികൃതവിനയം രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ, ദിവ്യശക്തി രൂപവും, സർവശക്തവും സർവവിധേയകവുമായ ഉച്ചതരവിനയം നൽകാൻ ദൈവത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ശക്തിയിൽക്കൂടി മനുഷ്യൻ തന്നെ ഈശ്വരശക്തികളുടെ ഒരു ഉപകരണമായി കാണുന്നു; ഇതിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു് അവൻ ഈശ്വരന്റെ നിഗൂഢകാര്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നു.

90. ഇക്കാലത്തു വികാരങ്ങളുടെ മർദനങ്ങൾക്കു നാം വിധേയരായാൽ, നമ്മുടെ തലമുറയിൽ, ദിവ്യദീപത്തിന്റെ ശരിയായ ആധ്യാത്മികധ്യാനം നേടാൻ, മനസ്സിനെ വിക്ഷേപങ്ങളിൽനിന്നും സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തമാക്കാൻ,—അതാണല്ലൊ ശരിയായ പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രയോജനം—ഗൃഹാന്തരാളത്തിൽനിന്നും ആ ദീപം നിരന്തരം ജ്വലിക്കുന്നതു കാണാൻ, ആത്മാവിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപും സദ്ഗതിയും സമ്പാദിക്കാൻ, ദിവ്യാദരവും പൂർണമായ ആത്മലയവും അനുഭവിക്കാൻ, ഈശ്വരപ്രേരണയാൽ ആത്മാവിനു ദിവ്യോത്തേജനം ലഭിക്കാൻ, ഇതു് ഇപ്പോഴും സാദ്ധ്യമല്ല. അർഹത നേടുംമുമ്പു് ഇവയെക്കുറിച്ചു് കിനാവു കാണുക നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഒരു പതിവാണു്, എന്തെന്നാൽ അതൊരു എളുതായ തൊഴിലാണു്. എന്നാൽ അമ്മാതിരി കിനാവുകളും കാരണം ദൈവം അതിൽ അരുളിയിട്ടുള്ള അല്പമായ നല്ല ക്രമംപോലും പലപ്പോഴും നഷ്ടമായ്പോകുന്നു. ഒട്ടേറെ സങ്കല്പങ്ങളോടെ, കാലം പാകമാകുംമുമ്പു് യഥാകാലം വരേണ്ടവയെ തേടുകയും മറെറാന്നിനെ കിനാവുകാണാൻ കൈവശമിരിക്കുന്നതു വെടിയുകയും ചെയ്യുന്നതു തെറെറാണു്. മുൻപറഞ്ഞ സിദ്ധികളും നേടുംമുമ്പേ അവയെക്കുറിച്ചു സ്വപ്നങ്ങളും കാണുകയും മനോരാജ്യത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു മനസ്സിനു് സ്വാഭാവികമത്രെ. ആകയാൽ ഉള്ളതുംകൂടി നഷ്ടപ്പെടുക എന്ന അപകടം സംഭവിച്ചെന്നുവരാം; അങ്ങനെ കാപട്യത്തിൽപ്പെട്ടു വിവേകം നശിച്ചു് അവൻ മൗനിയാകുന്നതിനുപകരം ഒരു സാപ്ല ജീവി ആയിത്തീർന്നെന്നുവരാം.

91. പൂർണതയിലേക്കു നയിക്കുന്ന ചെറുതോ വലുതോ ആയ സന്ന്യാസ സോപാനങ്ങളെക്കെല്ലാം അഞ്ചു പടികളുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തേതു ത്യാഗം; രണ്ടാമത്തേതു സമർപ്പണം, (വ്രതനിയമങ്ങളനുസരിച്ചു ജീവിക്കുമെന്ന പ്രതിജ്ഞയോടെയുള്ള ആശ്രമപ്രവേശനം); മൂന്നാമത്തേതു് അനുസരണം, വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും; നാലമത്തേതു വിനയം; അഞ്ചാമത്തേതു സ്നേഹം—

അതുതന്നെ ഈശ്വരൻ. നരകത്യാഗം കമഴ്ന്നവീണവനെ ഉയർത്തുന്നു, ബദ്ധനെ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുന്നു. സമർപ്പണം ക്രിസ്തുവിനെ നേടിത്തരുന്നു, ക്രിസ്തുവിന്റെ സേവനം ചെയ്യിക്കുന്നു—അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരുളപ്പാടനുസരിച്ചു്: 'ഏ വനെങ്കിലും എന്നെ സേവിക്കുന്നെങ്കിൽ അവനെന്റെ പിന്നാലെ വരട്ടെ; ഞാനെവിടെയോ അവിടെയായിരിക്കണം എന്റെ ഭൃത്യനും' (യോഹന്നാൻ 12: 26). എവിടെയാണു ക്രിസ്തു? സ്വർഗത്തിൽ, പിതാവിന്റെ വലത്തുവശത്തു്. സ്വാമി എവിടെയോ അവിടെത്തന്നെയായിരിക്കണം ഭൃത്യനും. പടികയറാനായി ആദ്യത്തെ പടിയിൽ കാൽ വയ്ക്കുന്നവൻ ഇതു് ഓർമയിൽ വയ്ക്കട്ടെ. ശാസ്ത്രവിധിയനുസരിച്ചുള്ള അനുസരണം, നാനാസദ്ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു് ഒരു സോപാനം നിർമ്മിക്കുന്നു; ഉയർന്നുപോകാനായി അവയെ ആത്മാവിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിനയത്തിന്റെ ഉത്തമശക്തി, അനുസരണമുള്ളവനെ ഈ സോപാനത്തിൽനിന്നു സ്വാഗതംചെയ്തു് അവനെ സ്വർഗത്തിലേക്കു് ഉയർത്തി, സദ്ഗുണങ്ങളുടെ രാജ്ഞിയായ സ്നേഹത്തെ ഏല്പിച്ചു്, മുന്നോട്ടു നയിച്ചു് ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുത്തു കൊണ്ടുചെന്നു് അവനെ അദ്ദേഹത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നു.

92. അനുസരണത്തിനെതിരായ ഈ അഞ്ചു വികാരങ്ങളെ—ധിക്കാരം, കുതർക്കം, സ്വയംകൃതാർത്ഥത, ആത്മനീതീകരണം, ആത്മസംഭാവനം—ഇവയെ കീഴടക്കുക എന്നതല്ലാതെ, രാജകീയവും ദിവ്യവുമായ സൗധത്തിലേക്കു നേരെ കയറാൻ സദ്ഗുണങ്ങളുടേതായ വേറെ ചെറിയ ഏണികളൊന്നുമില്ല. കപടയതികളെ ഗ്രസിക്കുകയും നാശനരകത്തിലേക്കു് എറിയുകയും ചെയ്യുന്ന വാശിക്കാരനായ പിശാചിന്റെ അംഗങ്ങളും കരണങ്ങളുമാണിവ. നരകത്തിന്റെ വായ് ആണു ധിക്കാരം. കുതർക്കമാണു് അതിന്റെ വാളുപോലെ മൂർച്ചയാന്നാക്കു്. സ്വയംകൃതാർത്ഥത അതിന്റെ കൂർത്തുമൂർത്ത പല്ലുകളത്രെ; ആത്മനീതീകരണമാണു് അതിന്റെ കഴുത്തു്; ഒരുവനെ നരകത്തിലാഴ്ത്തുന്ന ആത്മസംഭാവനം, സർവഗ്രാസിയായ അതിന്റെ വയററിൽനിന്നുള്ള തേട്ടലാകുന്നു. എന്നാൽ അനുസരണം വഴി ഒന്നാമനെ കീഴടക്കുന്നവൻ ഒററയടിക്കു മററുള്ളവരെ വെട്ടിയെറിയുന്നു, ഒററക്കുതിക്കു സ്വർഗത്തിലെത്തുന്നു, നമ്മുടെ ദയാമൂർത്തിയായ കർത്താവരുളിയ മഹത്തായ അത്ഭുതമത്രെ ഇതു്. അതായതു് ഒരേയൊരു സദ്ഗുണംകൊണ്ടു്, അഥവാ ഒരൊററ അനുശാസനത്തെ അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമുക്കു നേരേ സ്വർഗത്തിലെത്താനുള്ള സാധ്യത നല്കിയെന്നതു്—ഒരൊററ ധിക്കാരംകൊണ്ടു നാം നരകത്തിൽ വീഴുകയും വീണുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുംപോലെ.

93. സെൻറ് പോൾ പറയുംപോലെ 'ആകയാൽ ആരെങ്കിലും ക്രിസ്തുവിലാണെങ്കിൽ അവനൊരു പുതിയ ജീവിയാകുന്നു. (2 കൊരി. 5. 17). രണ്ടാമൻ, അതായതു പുതിയ മനുഷ്യൻ, ഒരു പുതിയ ലോകമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ, നാം അടരാടുന്നതു മാംസത്തിനും രക്തത്തിനുമെതിരായിട്ടല്ല പിന്നെയോ രാജാധികാരത്തിനും അധികാരികൾക്കും ഇഹലോകത്തിലെ ഇരുളിൻെറ മേലാളന്മാർക്കും ഉന്നതതലങ്ങളിലെ ആധ്യാത്മിക ദുഷ്ടതയ്ക്കും എതിരെയാകയാൽ,' (എഫി. 6. 16) എന്നു പുണ്യവാളൻ പറയുന്നതിനാൽ, നമ്മോട് രഹസ്യമായി പോരാടുന്നവർ, നമ്മുടെ ആത്മാവിൻെറ ശക്തികൾക്കു തുല്യമായ ശക്തികളാർന്ന മറെറാരു വലിയ ലോകത്തിലാണു വാഴുന്നതു് എന്നു നാം സങ്കല്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ മൂന്നു പിശാചുക്കൾ സാധകന്മാർക്കെതിരെയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ ആത്മാവിൻെറ മൂന്നു ശക്തികളെ എതിർക്കുന്നു; ഒരുവൻ എന്തിലെങ്കിലും തോല്ക്കുകയോ എന്തിനെങ്കിലും യത്നിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവർ അവനെ അക്കാര്യത്തിൽ അടിമപ്പെടുത്തുന്നു. പാതാളത്തിൻെറ അധിപനായ പിശാചു ഹൃദയത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നവർക്കെതിരേ 'ബലം നീവിയിലും വേഗം വയററത്തെ നാഭിയിലും' (ജോബ്. 40.16) ഉള്ളവനെപ്പോലെ അവനോടു പോരിനൊരുങ്ങുന്നു. അവൻ, കാമസ്നേഹിയായ അസുരനെ, വിസ്മൃതിയെ അവൻെറ കണക്കില്ലാത്ത അഗ്നിബാണങ്ങളോടെ അവർക്കെതിരെ അയയ്ക്കുന്നു. അലയടിച്ചാർക്കുന്ന ആഴിപോലെ അവരിൽ മദനവേഗത്തെ ഇളക്കിമറിക്കുന്നു, മദനവേഗം അവരിൽ പതയാനും എരിയാനും ഇടയാക്കുന്നു; അടക്കിയാലും ഒടുങ്ങാത്ത വികാരവേഗങ്ങളുടെ പെരുവെള്ളത്താൽ അവരെ ഉന്മത്തരാക്കുന്നു. സജീവമായി സദാചാരം അനുസരിക്കുന്നവരെയാണു് എളുപ്പത്തിൽ ഇളകുന്ന വികാരങ്ങൾക്കു നേരെ പോരാടുന്ന പിശാചു് എതിക്കുന്നതു്. അലസതയാകുന്ന പിശാചിനെ ഉപയോഗിച്ചു്, അവൻ വികാരങ്ങളുടെ നാനാവിലോഭനങ്ങൾ കൊണ്ടു് അവരെ ആവരണം ചെയ്കയും, സധൈര്യം എതിർത്തു നില്ക്കുന്നവരുമായി മല്ലടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ ഒന്നുകിൽ തോല്പിക്കുന്നു, അഥവാ സ്വയം തോല്ക്കുന്നു; അങ്ങനെ അവൻ അവർക്കു ദേവതകളുടെ സമക്ഷത്തിൽ അവമാനമോ കിരീടമോ നേടിയെടുക്കുന്നു. ഉന്നതതലങ്ങളിലെ പോരാളി മാനസിക ധ്യാനത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർക്കു് ദിവാസ്വപ്നങ്ങൾ നല്കി അവരെ എതിർക്കുന്നു. ഉന്നതതലങ്ങളിലെ ആധ്യാത്മിക ദുഷ്ടതയുടെ കൂട്ടുചേർന്ന ചിന്തയെയും സംഭോഷണത്തെയും ആക്രമിക്കുകയാണു് അവൻെറ വേല. അജ്ഞാനമാകുന്ന പിശാചിൻെറ തുണയോടെ, ഉയർന്നുപോകാൻ വെമ്പുന്ന ചിന്തയിൽ അവൻ കഴപ്പും ഉളവാക്കുന്നു; ഭൂതങ്ങളുടെയും അവരുടെ രൂപാന്തരങ്ങ

ളുടെയും അവ്യക്തങ്ങളും വിചിത്രങ്ങളുമായ പ്രതിരൂപങ്ങൾ ചിന്തയിൽ ഉദിപ്പിച്ചും, ഇടി, മിന്നൽ, കൊടുങ്കാറ്റ്, ഭൂകമ്പം ഇവയുടെ വിഭ്രാന്തി ഉളവാക്കിയും അവരുടെ ചിന്തയെ ഇരുളിലാഴ്ത്തുകയും പേടിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ മൂന്നു പിശാചുക്കളും ആത്മാവിന്റെ ഓരോ ശക്തികൾക്കെതിരായി, ഓരോരുത്തനും തനിക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശക്തിക്കെതിരായി, ആത്മാവിനോട് അടരാടുന്നു.

94. ഒരു കാലത്ത് അവരും (പിശാചുക്കളും) ചൈതന്യം ശൂന്യമായിരുന്നു; പക്ഷേ നിരാകാരവും സൂക്ഷ്മവുമായ ഭാവത്തിൽനിന്നും പതിച്ച് അവരോരോരുത്തരും താന്താങ്ങൾ അനുസരിച്ചുപോന്ന അഭ്യാസങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിനും തലത്തിനും അനുസരിച്ച് ശരീരം ധരിച്ച് ഒരുതരം ഭൗതികപരുഷത സമ്പാദിച്ചു. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യരെപ്പോലെ അവരും ദേവന്മാരുടെ ആനന്ദം (ദിവ്യവാസനയും ദിവ്യഭോഗങ്ങളും) നഷ്ടപ്പെട്ടതുമുതൽ, ഭൗതിക ശരീരവും ശാരീരികവികാരങ്ങളും ലഭിച്ചതു മുതൽ, നമ്മെപ്പോലെ അവരും ലൗകികവിഷയങ്ങളിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്താൻ തുടങ്ങി. നാമിതിൽ അദ്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരന്റെ പ്രതിരൂപത്തിൽ വിജ്ഞാനമയവും ചിന്തായുക്തവുമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട നമ്മുടെ ആത്മാവുതന്നെ ഈശ്വരനെ അറിയാൻ കൂട്ടാക്കാതെ മൃഗീയവും മൂഢവും, ലൗകിക വിഷയങ്ങളിൽ ആസക്തമായി മിക്കവാറും ഉന്മത്തവും ആയിപ്പോയിട്ടുണ്ടല്ലൊ. എന്തെന്നാൽ അഭ്യാസം സ്വഭാവത്തെ മാറ്റുകയും ഇച്ഛാശക്തിക്കൊത്തവണ്ണം അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ മാറ്റിമറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

95. വികാരങ്ങളുടെ ഉദയവും ആത്മാവിനെതിരെയുള്ള മാംസത്തിന്റെ പോരാട്ടവും അത്ഭുതരത്നമാവാം. ചിലപ്പോൾ മാംസം അതിനുള്ളതിനെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. മറ്റുചിലപ്പോൾ അതിനു സ്വാഭാവികമല്ലാത്തതു സ്വാഭാവികമെന്നോണം ചെയ്യുന്നു; മറ്റുചിലപ്പോൾ, ആത്മാവിനെതിരെ ആയുധങ്ങൾ നല്കുന്ന പിശാചുക്കളുമായി അതു സഖ്യത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നു; ചിലപ്പോൾ ആത്മാവുതന്നെ ഏതെങ്കിലും വികാരത്തിനു വിധേയനായി നിയമങ്ങൾ വെടിഞ്ഞു പെരുമാറാൻ ഇടവരുന്നു; അവസാനമായി ഈവക വഴിയിൽക്കൂടിയൊന്നും നമ്മെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, നമ്മെ കൂടുതൽ വിനീതരാക്കാൻവേണ്ടി നമ്മോടു പോരാടാൻ പിശാചുക്കൾ അനുവദിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും വരാം.

96. സകലയാളുകളും സാധനങ്ങളും നമ്മിൽ ഈ പോരാട്ടം ഉളവാക്കുന്നതിനു പ്രധാനകാരണങ്ങൾ മൂന്നാണ്. അവ: അഭ്യാസംകൊണ്ട്; സ്വാഭാവികവസ്തുക്കളുടെ ദുരുപയോഗംകൊണ്ട്

ദൈവത്തിന്റെ അനുവാദത്തോടെ പിശാചുക്കളുടെ അസൂയയും ആക്രമണവുംകൊണ്ട്. ആത്മാവിനെതിരെയുള്ള മാംസത്തിലെ മദനോദയവും മാംസത്തിനെതിരെയുള്ള ആത്മാവിന്റെ പ്രതിരോധവും അഭ്യാസത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലും ആത്മാവിന്റെ നേർക്കുള്ള കായിക വികാരങ്ങളുടെ ഉദയവും മാംസത്തിനെതിരേ ആത്മാവു നടത്തുന്ന ധീരമായ നിരോധവും വാസ്തവത്തിൽ ഒന്നുതന്നെ. നമ്മുടെ വൈരിയാകട്ടെ, നിർലജ്ജനാകയാൽ, ചിലപ്പോഴും കാരണമോ മുന്നറിയിപ്പോ കൂടാതെ ഊറ്റത്തോടെ നമ്മെ ആക്രമിക്കുന്നു. ആകയാൽ, ചങ്ങാതീ, ഘോരക്രൂടിയനായ ഈ അട്ടയെ നിങ്ങളുടെ ഞരമ്പുകളിൽനിന്നു ചോരവലിക്കാൻ അനുവദിക്കൊല്ലേ; എന്തെന്നാൽ, അവനു് എത്ര കുടിച്ചാലും മതിയാവുകയില്ല. അതുപോലെ, സർപ്പത്തെയും വേതാളത്തെയും വയറുനിറയെ നിങ്ങളുടെ മാംസം തിന്നാൻ അനുവദിക്കൊല്ലേക്കൊല്ലേ; എങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ സിംഹത്തിന്റെയും സർപ്പത്തിന്റെയും ഗർവിനെ എളുപ്പത്തിൽ കീഴടക്കാൻ കഴിയും. ആകയാൽ നിങ്ങളുടെ താഴ്വരയിൽനിന്നും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു് ഉത്കൃഷ്ട ജീവിതത്താൽ സമ്പന്നനായി, നിങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപത്തിൽ രൂപപ്പെടുംവരെ കേഴുക.

97. മാംസബദ്ധരായവർ അഹംസ്നേഹികളും സദാ വിഷയാസക്തരും ഗർവിഷ്ഠരും ആയിരിക്കും; അസൂയയും അവരിൽ വേരുറച്ചിരിക്കും. അസൂയയിൽ മുഴുകി അയൽക്കാരുടെ വിജയത്തിൽ ആർത്തരായി അവർ നന്മയെ തിന്മയെന്നു്, വഞ്ചനയുടെ സന്തതിയെന്നു്, വർണിക്കുന്നു; അതു ദൈവത്തിൽനിന്നു വരുന്നതാണു് എന്നവർ അംഗീകരിക്കുകയില്ല; അഥവാ അവരതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അക്കൂട്ടർക്കു് അവരുടെ ആന്ധ്യവും അവിശ്വാസവും മൂലം ഈശ്വരനെ അറിയാനോ ഗ്രഹിക്കാനോ ആവില്ല. ആകയാൽ അവർ അവിടെ ന്യായമായും കേഴുക: 'അറിയില്ല ഞാൻ നിന്നെ' (മത്തായി 25. 12).

98. സ്വാഭാവിക കാര്യങ്ങളിൽനിന്നും സൃഷ്ടികർത്താവിനെയും സൃഷ്ടികർത്താവിൽനിന്നു സ്വാഭാവികകാര്യങ്ങളെയും ദിവ്യകാര്യങ്ങളെയും അറിയാൻ പഠിക്കുന്നവനത്രെ ശരിയായ വിജ്ഞാനസ്നേഹി; ഉപദേശത്തിൽനിന്നു മാത്രമല്ലാതെ അനുഭൂതിയിൽനിന്നു് അറിയുന്നവരും ആ വകുപ്പിൽപ്പെടുന്നു. അഥവാ, ധാർമികവും സ്വാഭാവികവും ദിവ്യവുമായ വിജ്ഞാനസ്നേഹത്താൽ, അതായതു് ഈശ്വരസ്നേഹത്താൽ, സ്വയം പൂർണനായവനത്രെ യഥാർത്ഥ വിജ്ഞാനസ്നേഹി.

99. ദിവ്യാത്മാവിന്റെ പ്രേരണകൂടാതെ എഴുതുകയും വായിക്കുകയും സഭയെ പഠിപ്പിക്കാൻ ആശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ "ആത്മാവിന്റെ അഭാവത്തിൽ' (ജൂഡ് 19), പ്രാകൃതരാകുന്നു.

'സ്വന്തം നോട്ടത്തിൽ വീജ്ഞരും സമർത്ഥരുമായവർ തുലയട്ടെ' (ഇസയാസ് 5.21) എന്ന ശാപത്തിനു് അവർ ശരവ്യമായിത്തീരുന്നു. എന്തെന്നാൽ കർത്താവരുളുംപോലെ 'അവരിൽക്കൂടി മൊഴിയുന്ന പിതാവിന്റെ ആത്മാവിനെ' (മത്തായി 10.20) കൂടാതെ തങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെയാണു് അവർ സംസാരിക്കുന്നതു്. പവിത്രത നേടുംമുമ്പേ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ചിന്തയിൽനിന്നും സംസാരിക്കുന്നവർ ആത്മാഭിമാനത്താൽ വഞ്ചിതരാകുന്നു. ഇവരെക്കുറിച്ചു പഴഞ്ചൊല്ലു പറയുന്നു: 'ഗർവുകൊണ്ടഞ്ഞെളിയുന്നവനെ നീ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഒരു വിഡ്ഢിക്കു് അവനേക്കാളും ആശയ്ക്കവകാശമുണ്ടു്' (പഴ. 25. 12). കൂടാതെ വിജ്ഞനം ഉപദേശിക്കുന്നു; ഗർവത്താൽ വീർക്കൊല്ല' (റോമ. 12. 16). സെന്റു്പോയംതന്നെ ദൈവചോദിതനായി സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. 'ഞങ്ങളാൽ സ്വന്തമായി എന്തെങ്കിലും ചിന്തിക്കുവാൻ സ്വയം സമർത്ഥരാണെന്നല്ല: പിന്നെയോ ഞങ്ങളുടെ സാമർത്ഥ്യം ദൈവത്തിന്റെയാകുന്നു' (2 കൊറി. 3.5); 'വീണ്ടും നാം ദൈവസമക്ഷം ക്രിസ്തുവിൽ സംസാരിക്കുന്നു' (2 കൊറി. 12.18) അമ്മാതിരിയാളുകളുടെ വാക്കുകളും ആനന്ദമോ വിജ്ഞാനമോ നല്കുന്നില്ല; എന്തെന്നാൽ അവ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ സജീവ പ്രഭാവത്തിൽ നിന്നല്ല വരുന്നതു്, പിന്നെയോ അവരുടെ സ്വന്തം നെഞ്ചകത്തു നിന്നുമാകുന്നു: ആ നെഞ്ചകമോ വഴക്കുന്ന ചളികുണ്ടും; അതു നിറയെ കാമങ്ങളാകുന്ന തവളകളും പാമ്പുകളും അട്ടകളും, പിന്ന ഗർവവും ഭോഗാസക്തിയും. അവരുടെ അറിവാകുന്ന നിരോനാറുന്നതും കലങ്ങിയതും ചൂടുപിടിച്ചതും: കുടിയ്ക്കാൻ അറയ്ക്കും; കുടിച്ചാൽ തല കറങ്ങും, വെറുക്കും, മനംമറിയും.

100. ദിവ്യനായ പുണ്യവാളൻ പറയുന്നു: 'ഇനി നിങ്ങളാണു് ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം, വിശേഷിച്ചും അവയവങ്ങളും' (1 കൊറി. 12.27). വീണ്ടും; ശരീരം ഒന്നു്, ആത്മാവും ഒന്നു്, (എഫി. 4.4). പ്രണനില്ലാത്ത ശരീരം മൃതവും അചേതനവും ആയിരിക്കുംപോലെ ശാസ്ത്രവിധികളുടെ തിരസ്കാരം വഴി വികാരങ്ങൾക്കു വിധേയനായി മൃതപ്രായനായ മനുഷ്യൻ, ദിവ്യത്മാവിനാലും ക്രിസ്തുവിന്റെ കാരുണ്യത്താലും ഉദ്ദീപ്തനാകാഞ്ഞായാൽ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനുശേഷം നിശ്ചേതനനായി വർത്തിക്കുന്നു. വിശ്വാസവും പുനർജനിയും വഴി അവനിൽ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ സാന്നിധ്യമുണ്ടെങ്കിലും, അവന്റെ ആത്മാവു് മൃതപ്രായമാകയാൽ ദിവ്യാത്മാവു് അവനിൽ അനങ്ങാതെ നിഷ്ക്രിയമായി വാഴുന്നു. നമ്മുടെ ശരീരത്തിനു് അനേകം അവയവങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലും ആത്മാവു് ഒന്നേ ഉള്ളൂ. ആ ആത്മാവു് അവയവങ്ങളെയെല്ലാം ഒന്നിച്ചു ചേർത്തുനിർത്തുന്നു; പക്ഷേ, പ്രാണപ്രേഷ്ടകളെ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിവുള്ള അവയവങ്ങളെ മാത്രമേ ആത്മാവു്

ചലിപ്പിക്കുകയും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. യാദൃച്ഛികമായ എന്തെങ്കിലും രോഗം ബാധിച്ചു ചത്തു മരിച്ചു് അനങ്ങാതായവ, ആത്മാവു് അവയെ ഒന്നിച്ചുനിർത്തിപ്പോരുന്നുണ്ടെങ്കിലും നിർജീവവും നിശ്ചേതനവുമാകുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവിന്റെ സ്ഥിതിയും അതുതന്നെ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിലെ എല്ലാ അവയവങ്ങളിലും അതു പൂർണമായും വാണരുളുന്നു; ജീവിതത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ കഴിവുള്ളവക്കു് അതു പ്രാണൻ നൽകുന്നു, അവരെ അതു ചേഷ്ടിപ്പിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ ദുർബലത കാരണം നിരോധിക്കപ്പെട്ടവരെയും അതു് ദയാപുരസ്സരം സ്വന്തമായി സൂക്ഷിച്ചുപോരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഓരോ വിശ്വാസിയും വിശ്വാസം വഴി ആദ്ധ്യാത്മിക പുത്രതയിൽ പങ്കാളിയാണെങ്കിലു ആത്മാർത്ഥതയുടെയും തീവ്രതയുടെയും അഭാവത്താൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ വെളിച്ചവും ജീവിതവും കിട്ടാതെ നിഷ്ക്രിയനും അപ്രകാശിതനുമായി കഴിഞ്ഞെന്നുവരാം. ആകയാൽ ഓരോ വിശ്വാസിയും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരവയവം എന്ന നിലയ്ക്കു് ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവിനെ തന്നിൽ വഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും. അവൻ കാരുണ്യത്തിൽ പങ്കാളിയാകാൻ കഴിവെഴാതെ ഉദാസീനനും നിശ്ചേതനനുമായി തുടർന്നെന്നുവരാം.

101. പ്രധാനമായി എട്ടു ധ്യാനവിഷയങ്ങളാണുള്ളതു് നാം കരുതുന്നു: ഒന്നു്: ഈശ്വരൻ, അദൃശ്യൻ, നിരാകരൻ, അസംഭൂതൻ, അനാദി, സർവകാരണം, ത്രിത്വമായി പരിണമിക്കുന്ന ഒരു ദൈവം; രണ്ടു്: അമൂർത്തശക്തികളുടെ പരമ്പരയും ക്രമവും; മൂന്നു്: ദൃശ്യപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഘടന; നാലു്: വാക്കിന്റെ അവതാരം വഴിക്കുള്ള പാലനപോഷണങ്ങളും; അഞ്ചു്: പൊതുവായ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപു്; ആറു്: ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭയങ്കരമായ പുനരാഗമനം; ഏഴു്: നിത്യയാതന; എട്ടു്: സ്വർഗരാജ്യം. ആദ്യത്തെ നാലും വന്നുകഴിഞ്ഞവയാണു്; ഒടുവിലത്തെ നാലും ഇനി വരാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ; വെളിവായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; എങ്കിലും, കാരുണ്യംവഴി തികച്ചും പവിത്രരായവർ അവയെ വ്യക്തമായി ഭാവന ചെയ്കയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കനിവിന്റെ കിരണം കൂടാതെ ഇതിനെ സമീപിക്കുന്നവൻ, താൻ സങ്കല്പങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്, അല്ലാതെ, ധ്യാനിക്കുകയല്ല എന്നറിയുമാറാകട്ടെ; എന്തെന്നാൽ സങ്കല്പങ്ങളുടെയും സ്വപ്നങ്ങളുടെയും മായാജാലത്തിൽപ്പെട്ടു് അവൻ വെറും സ്വപ്നദർശി മാത്രമാകുന്നു.

102. കപടതയെക്കുറിച്ചു കഴിയുന്നത്ര പറയേണ്ടതാവശ്യമത്രെ; എന്തെന്നാൽ അതിന്റെ കണക്കില്ലാത്ത കൂട്ടുകളും കുരുക്കുകളും കാരണം അതിനെ കണ്ടുപിടിക്കാനോ തിരിച്ചറിയാനോ വലിയ പ്രയാസമാണു്. രണ്ടുതരത്തിലാണു് കാപട്യം പ്രത്യക്ഷ

പ്പെടുന്നതു്, അഥവാ നമ്മിൽ കടന്നുകൂടുന്നതു് എന്നു പറയപ്പെടുന്നു; ദിവാസ്വപ്ന രൂപത്തിലും ബാഹ്യാവേശങ്ങളുടെ രൂപത്തിലും; അതിന്റെ ഒരേയൊരു കാരണം എപ്പോഴും അഹംകാരം മാത്രമാണെന്നിരുന്നാലും. ആദ്യത്തേതാണു് രണ്ടാമത്തേതിന്റെ പ്രവേസ്ഥാനം; രണ്ടാമത്തേതു ചിലപ്പോൾ മൂന്നാമതൊന്നിനു് മൂലമായെന്നും വരും, ചിത്തഭ്രമത്തിനു്. ദിവാസ്വപ്നത്തിനു കാരണം വാസനയാകുന്നു. അതിൽനിന്നു ദേവതയുടെ ഏതെങ്കിലും വിചിത്രരൂപം ഉദയം ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽനിന്നു കപടത ഉടലെടുക്കുന്നു. അതു് ഈശ്വരനിന്ദയ്ക്കു് ഇടയാക്കുകയും സ്വപ്നം വഴി പ്രമാദത്തിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; കപടത: അതു്, ഉണർവിലും ഉറക്കത്തിലും ആത്മാവിൽ ഭയത്തെ വളർത്തുന്നു. അഹങ്കാരത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിന്റെ പിമ്പേ ദിവാസ്വപ്നങ്ങളിൽക്കൂടിയുള്ള കപടത വരുന്നു, കപടതയിൽനിന്നു് ഈശ്വരനിന്ദ; അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഭയം, ഭയത്തിൽനിന്നു വിറയൽ, വിറയലിൽനിന്നു ചിത്തഭ്രമവും. ദിവാസ്വപ്നത്തിൽനിന്നു് ഉളവാകുന്നതും ആദ്യത്തേതുമായ കപടതയുടെ രൂപമിതാണു്. ബാഹ്യാവേശങ്ങളുടെ രൂപത്തിലുള്ള രണ്ടാമത്തെ കപടത ഇപ്രകാരമാണു്. സ്വാഭാവികമായ കാമത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന അത്യാർത്തിയിലാണു് അതിന്റെ മൂലം. ഈ അത്യാർത്തി പറയാൻ കൊള്ളാത്ത അശുദ്ധികളുടെ അടക്കാനാവാത്ത അവസ്ഥ ഉളവാക്കുന്നു. സങ്കല്പവിഗ്രഹങ്ങളുമായി സാത്മ്യം പ്രാപിച്ച തന്റെ ഉണ്മയെ കളഞ്ഞുകുളിച്ചു്, മനസ്സിനെ ഇരുളിലാക്കി, അതിന്റെ എരിയുന്ന ലഹരി മനസ്സിനെ ഉന്മാദത്തിലേക്കും ചിത്തഭ്രമത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നു. ഈ നിലയിൽ ആ വഴിപിഴച്ച മനുഷ്യൻ പ്രവചനം നടത്താൻ ഒരുങ്ങുന്നു; കപടമായ ദീർഘദർശനങ്ങളും നല്കുന്നു; ചില വിശുദ്ധന്മാരെ താൻ കാണുന്നുവെന്നു് അവകാശപ്പെടുന്നു; അവർ പറഞ്ഞവയെന്നു പറഞ്ഞു് ചില വാക്കുകളും ഉച്ചരിക്കുന്നു—എന്തെന്നാൽ വികാരത്തിന്റെ മൂർച്ചയാൽ മത്തനായി അവന്റെ സ്വഭാവം മാറിയിരിക്കുന്നു. അവൻ ഭൂതബാധിതനെപ്പോലെ കാണപ്പെടുന്നു. കാപട്യത്തിന്റെ ഭൂതത്താൽ ആവിഷ്ടരായ സാമാന്യജനങ്ങളും അമ്മാതിരി ആളുകളെ 'വെളിച്ചപ്പാട്'' എന്നു വിളിക്കുന്നു. വിശുദ്ധന്മാരുടെ ദേവാലയത്തിനടുത്തു് അവർ ഇരിക്കുന്നതു കാണാം. ആവേശം ബാധിച്ചവരെന്നാണു് അവർ കരുതപ്പെടുന്നതു്. വിശുദ്ധന്മാരുടെ ആവേശവും സ്വാധീനവും പീഡനവും തങ്ങൾക്കു് ഉള്ളതായി അവർ അവകാശപ്പെടുന്നു; അവരിൽനിന്നു ലഭിച്ച വെളിപാടുകളെ വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. ഭാവിയിലെയോ വർത്തമാനകാലത്തിലെയോ പ്രവചനകാരന്മാർ എന്നതിലും ഇങ്ങനെയുള്ളവർ പ്രേതബാധിതർ, വഞ്ചിതർ, പ്രമാദപതിതർ എന്നുവേണം എണ്ണപ്പെടാൻ. അസത്യതയുടെ പിശാചു കാമാഗ്നിയാൽ അവരുടെ

മനസ്സിനെ ഭ്രമിപ്പിച്ച് അവരെ ഉന്മത്തരാക്കിത്തീർക്കുകയും, ചില വിശ്രുദ്ധന്മാരുടെ സ്വപ്നസ്വരൂപങ്ങൾ അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു് അവരുടെ ശബ്ദം കേൾക്കാനും മുഖം കാണാനും ഇടയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പിശാചുക്കൾതന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് അവരെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നും വരാം. ഭൂതങ്ങളുടെ നരകത്തിൽ കെട്ടി, അവരുടെ ഇച്ഛയ്ക്കെതിരെ, അവസാനം അവരെ നരകത്തിൽ തള്ളാൻവേണ്ടി പിശാചുക്കൾ അനുസരണയുള്ള വേലക്കാരെപ്പോലെ, അവരെ പാപകർമങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

103. കപടതയുടെ തുടക്കത്തിനു മുഖ്യമായി മൂന്നു കാരണങ്ങളുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കണം: അഹങ്കാരം. പിശാചുക്കളുടെ അസൂയ, ശിക്ഷയ്ക്കുള്ള അനുവാദം, ഇവയിൽ അഹങ്കാരത്തിനു കാരണം ധിക്കാരം കലർന്ന അശ്രദ്ധയാണു്. അസൂയയുടേതു്, വിജയത്തിനുള്ള ആശ; ശിക്ഷാനുവാദത്തിനേതു് പാപമയമായ ജീവിതവും. അസൂയയിൽനിന്നും ധിക്കാരയുക്തമായ അഭിമാനത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന കപടത—എളുപ്പത്തിൽ പരിഹരിക്കാം. വിശേഷിച്ചും ഒരുവൻ വിനയത്തിനു വിധേയനാകുമെങ്കിൽ എന്നാൽ ശിക്ഷാനുവാദം മൂലമുള്ള കപടത—പാപത്തിൽക്കൂടി പിശാചിനു വിട്ടുകൊടുക്കുക എന്നതു്—ഈശ്വരൻ കൈവെടിഞ്ഞു് മരണംവരെ തുടരാൻ പലപ്പോഴും അനുവദിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ നിരപരാധരെയും പിശാചിന്റെ പീഡനത്തിനു വിധേയമാക്കാറുണ്ടു്, അവർക്കു പാപമോചനം നൽകാൻവേണ്ടി. ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കാത്തവരിൽ ഗർവിഷ്ഠാഹങ്കാരത്തിന്റെ ആത്മാവുതന്നെ ചിലപ്പോൾ പ്രവചനങ്ങൾ നടത്താറുണ്ടു് എന്നതും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

104. പണ്ടത്തെ അരചരും വൈദികരും പ്രതീകാത്മകമായി അഭിഷിക്തരായതുപോലെ എല്ലാ ഭക്തിയുള്ള അരചരും വൈദികരും നൂതന കാരുണ്യത്തിൽ അഭിഷിക്തരാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ, നമ്മുടെ സത്യത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നു അവർ; ആംഗികമായിട്ടല്ലാതെ തികച്ചും നമ്മെയെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നവർ. ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നാൽ, അഭിഷിക്തനായവൻ, വികാരങ്ങളിൽനിന്നു മുക്തനും പരിശുദ്ധനുമാകയാൽ ഇന്നും എന്നും സമ്പൂർണം ഈശ്വരനു സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

105. സത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രു കപടതയത്രെ; അതു മനുഷ്യരെ നിത്യനരകത്തിലാഴ്ത്തുന്നു. കപടതയിൽക്കൂടി അജ്ഞതയുടെ ആന്ധ്യം മനുഷ്യരെ ഈശ്വരനിൽനിന്നകറ്റി, അശ്രദ്ധരായവരുടെ ആത്മാവിൽ തന്റെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ മുഖ്യസന്തതികൾ മൂന്നു വികാരങ്ങളാണു്: അവിശ്വാസം, ദുഷ്ടത, അലസത; ഇവ

പരസ്പരം ജനിപ്പിക്കുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിശ്വാസം ദുഷ്ടതയുടെ ആചാര്യനും അലസതയുടെ സഹചരനും ആകുന്നു; അവൻ നിശ്ചേഷ്ടതയിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യും. അഥവാ തിരിച്ചും: അലസത ദുഷ്ടതയെ പ്രസവിക്കുന്നു—കർത്താവരുളിയതുപോലെ: 'ദുഷ്ടനും അലസനുമായ വേലക്കാരാ!' (മത്തായി 25. 26). ദുഷ്ടത അവിശ്വാസത്തിന്റെ അമ്മയാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ ഓരോ ദുഷ്ടമനുഷ്യനും അവിശ്വാസിയാകുന്നു; അവിശ്വാസിക്കു് ഈശ്വരഭയമില്ലതാനും. ഈശ്വരഭയത്തിന്റെ അഭാവം അലസതയ്ക്കു ജന്മംകൊടുക്കുന്നു—അശ്രദ്ധയുടെ അമ്മയായ അലസതയ്ക്കു്—നന്മയെല്ലാം തിരസ്ക്കരിക്കാനും തിന്മയൊക്കെ ചെയ്യാനും അശ്രദ്ധ കാരണമാകുന്നു.

106. ഈശ്വരനെ സംബന്ധിച്ച യഥാർത്ഥമായ അറിവും കാര്യങ്ങളുടെ ശരിയായ ഗ്രഹണവുമാണു പൂർണവും യഥാർത്ഥവും വിശ്വാസാനുരൂപവും ആയ ഉപദേശം. ആകയാൽ നാം ഈശ്വരനെ ഈവിധം വാഴ്ത്തണം: 'നമ്മുടെ ദൈവമായ ക്രിസ്തുവേ, അവിടേക്കു വാഴ്വു്, ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാനവരൂപമെടുത്തുവന്ന അവിടേക്കു വാഴ്വു്. ലോകാതീതനായ ദൈവമേ, അവിടുത്തെ സകലർപവും ഇച്ഛയും ആശ്ചര്യകരമാകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ രക്ഷകനായോവേ, അവിടേയ്ക്കു വാഴ്വു്.

107. മഹാനായ മാക്സിമസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അനുഗൃഹീതരായ ആളുകളും തെറ്റോ തടവോ കൂടാതെ എഴുതുന്നതിനു മൂന്നു പ്രയോജനങ്ങളുണ്ടു്; ഒന്നു്, തങ്ങൾക്കുതന്നെ വേണ്ടിയുള്ള ഓർമക്കുറിപ്പുകൾ; രണ്ടു്, അന്യരുടെ പ്രയോജനം; മൂന്നു്, അനുസരണയ്ക്കുവേണ്ടി. വിനയപൂർവം സത്യം തേടുന്നവർക്കു വേണ്ടി, മൂന്നാമതു പറഞ്ഞ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ അനേകം രചനകൾ നടന്നിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യരെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനോ കീർത്തിക്കോ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിനോവേണ്ടി എഴുതുന്നവന്റെ പ്രയത്നഫലം നഷ്ടപ്പെടുന്നു; അവനു് അതിനു് ഇഹത്തിലോ പരത്തിലോ പ്രയോജനം ലഭിക്കുകയില്ല. മാത്രമോ, അവൻ, ഈശ്വരവാണിയുടെ കൈയേറ്റക്കാരനെന്നും വൈതാളികനെന്നും നിന്ദിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

സിനായിയിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗോറി

1. ധ്യാനഗുഹയിൽ ഇരിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ?

നിങ്ങളുടെ ധ്യാനഗുഹയിൽ, പൗലോസ് പുണ്യവാളന്റെ ആഹ്വാനത്തെ അനുസരിച്ച് (റോമ. 12. 12; കൊളോസ്സിയൻസ് 4.2) ക്ഷമയോടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ വർത്തിക്കുക. മനസ്സിനെ ഹൃദയത്തിലേക്കു സമാഹരിക്കുക; എന്നിട്ട് അവിടെനിന്നു മാനസികമായ ഒരു മുറവിളി, നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുവിന്റെ അടുത്തേക്ക്, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ അടിയനിൽ കനിയേണമേ!' എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുണയ്ക്കായി കേണുകൊണ്ടും, അയയ്ക്കുക. അലസതയ്ക്കും ഭീരുത്വത്തിനും ഇടംകൊടുക്കരുത്; ഹൃദയത്തിൽ ദൈവത്തെ തേടി ഹൃദയത്തിൽ യത്നിക്കുകയും ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ക. ഈ വേല ചെയ്വാൻ സർവപ്രകാരേണയും സ്വയം നിർബന്ധിക്കുക, എന്തെന്നാൽ, 'സ്വർഗരാജ്യം കയ്യേറ്റം അനുവദിക്കുന്നു; കയ്യേറ്റക്കാർ കൈയുക്കുകൊണ്ട് അതിനെ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നു' (മത്തായി 11. 12) എന്നിപ്രകാരം ഈ സിദ്ധി സാധിക്കാൻ തീവ്രതപസ്സിന്റെയും അദ്ധ്യാത്മയത്നത്തിന്റെയും അത്യാവശ്യകതയെ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് കർത്താവ് അരുളിയിട്ടുണ്ട്.

2. പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ?

'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനേ, എന്നിൽ കനിയേണമേ!' എന്ന പ്രാർത്ഥന പൂർണമായും ചൊല്ലണം എന്നു പറയുന്ന ചില പിതാക്കന്മാർ; മറുചിലർ പറയുന്നു, 'ഈശോ, ഈശപുത്രനേ, എന്നിൽ കനിയണമേ!' എന്നിങ്ങനെ അതു ചുരുക്കിച്ചൊല്ലിയാൽ മതിയെന്ന്. പിന്നെ ചിലർ 'പ്രഭോ യേശുനാഥാ! എന്നിൽ കനിയണമേ' എന്നു മതിയെന്ന്. ചിലവേളകളിൽ മുഴുവൻ ചൊല്ലുക, മറു ചിലപ്പോൾ ചുരുക്കിച്ചൊല്ലുക എന്നാണു ചിലരുടെ പക്ഷം. പ്രാർത്ഥനയുടെ വാക്കുകളും കൂടക്കൂടെ മാറ്റിമറിച്ച് അലസതയ്ക്ക് അടിപ്പെടുന്നതു നന്നല്ല; കൂടെക്കൂടെത്തന്നെ ക്ഷമാപരീക്ഷണമെന്ന നിലയ്ക്ക്, ഓരേ മട്ടിനു തുടരുകയാണു നല്ലതു്. പിന്നെ നാവുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലണമെന്നു ചിലർ;

മനസ്സിൽ, മനസ്സുകൊണ്ടുവേണം ചൊല്ലാൻ എന്നു ചിലർ. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ രണ്ടും സ്വീകാരയോഗ്യമാണു്. എന്തെന്നാൽ ചിലപ്പോൾ മനസ്സിനെ ആ വേലയേൽപ്പിച്ചാൽ കുറെ കഴിയുമ്പോൾ ക്ഷീണിക്കും; മനസാ പ്രാർത്ഥിക്കാനുള്ള കെൽപു് മനസ്സിനില്ലാതാകും; മറ്റവസരങ്ങളിൽ നാവും ഈ വേല ചെയ്യുമുഷിഞ്ഞുവെന്നുവരും. അതിനാൽ രണ്ടു തരത്തിലും ഉള്ള—നാവുകൊണ്ടും മനംകൊണ്ടും ഉള്ള—പ്രാർത്ഥന അനുസരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ ശബ്ദം ഏകാഗ്രതയ്ക്കു വിഘാതം വരുത്താതെയും അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു വിച്ഛിത്തിയുണ്ടാക്കാതെയും ശാന്തമായും സ്വസ്ഥമായും വേണം കർത്താവിനു്. അപേക്ഷയർപ്പിക്കാൻ അകത്തു് ആത്മാവിൽനിന്നും കരുത്തു കിട്ടി മനസ്സു് താനേ ഉള്ളിൽ സ്ഥിരമായി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതുവരെ, മനസ്സിനു് ഇതൊരു പതിവായിത്തീരുന്നതുവരെ, ഇതു തുടരണം. അപ്പോഴപ്പിന്നെ നാവുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല; ഇല്ല, അവനതു സാധ്യമേ അല്ല; എന്തെന്നാൽ അന്നിലയിൽ എത്തിയവൻ മനസാ, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്;തീർച്ചും തൃപ്തനാണു്, അവനതു വിടാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല.

3. മനസിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ആത്മാവിനാൽ നിയന്ത്രിതമല്ലെങ്കിൽ ആർക്കും താനേ മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കാനാവില്ല എന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതിന്റെ ചഞ്ചലസ്വഭാവംകൊണ്ടല്ല അതിനെ അടക്കാനാവാത്തതു്, പിന്നെയോ, അജാഗ്രതകൊണ്ടു് അതു് അങ്ങുമിങ്ങും തിരിയാനും അലയാനും ശീലിച്ചിരിക്കുന്നു. ജ്ഞാനത്തിൽക്കൂടി നമുക്കു പുനർജന്മം നൽകിയ അവിടുത്തെ അനുശാസനം അതിക്രമിക്കുകകാരണം നാം ഈശ്വരനിൽനിന്നു വേർപെട്ടുപ്പോയപ്പോൾ, നമുക്കു് ഈശ്വരനുമായുള്ള ഐക്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു; നമ്മുടെ ഭാവനയിൽ അദ്ദേഹവുമായുള്ള മനോബന്ധം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ ഈശ്വരനിൽനിന്നു് അപഹൃതവും വക്രവുമായ മനസ്സു് എങ്ങും തടവുകാരനായി നയിക്കപ്പെടുന്നു. ഈശ്വരനോടു പരിതാപം പ്രദർശിപ്പിച്ചു് അദ്ദേഹവുമായി ഒത്തിണങ്ങാതെ, ക്ഷമാപൂർവം കൂടക്കൂടെയുള്ള പ്രാർത്ഥനയില്ലാതെ, ദിനംപ്രതി അവിടുത്തോടു നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയാതെ, മനസ്സിന്റെ സ്ഥിരത വീണ്ടെടുക്കാൻ ഒരു വഴിയുമില്ല. വിനയത്തോടും പശ്ചാത്താപത്തോടും മാപ്പിരക്കുകയും അവിടുത്തെ തിരുനാമം ഇടവിടാതെ ഉരുവിടുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് ദൈവം ഉടനടി മാപ്പരുളുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനാപ്രയത്നത്തിൽക്കൂടി പ്രാർത്ഥന ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായി

ക്കഴിഞ്ഞാൽ അപ്പോഴും പ്രാർത്ഥന മനസ്സിനെ സമീപം നിർത്താൻ തുടങ്ങുന്നു, അതിൽ ആനന്ദം നിറയ്ക്കുന്നു, അതിനെ തടവിലാക്കാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഇതിനു ശേഷവും വിചാരങ്ങൾ അലഞ്ഞുനടക്കും; എന്തെന്നാൽ, ദിവ്യാത്മാവിനാൽ പൂർണത പ്രാപിച്ചവർക്കും, യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി മനശ്ചാഞ്ചല്യം നിലച്ച നിലയിൽ എത്തിയവർക്കും മാത്രമെ ചിന്തകൾ തികച്ചും അടിയറവു പറയൂ.

4. ചിന്തകളെ തുരത്തുന്നതെങ്ങനെ?

ഈശ്വരൻ തുരത്താത്തപക്ഷം പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടായ ഒരു സാധകനും ഒരിക്കലും ചിന്തയെ അടിച്ചോടിക്കാനാവില്ല. കരുത്തർക്കു മാത്രമേ ചിന്തകളുമായി മല്ലടിക്കാനും അവയെ തുരത്താനും കഴിയൂ. അവരും തനിച്ച് ഇതു നേടുന്നില്ല; എന്നാലവർ ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആയുധങ്ങളുമേന്തി എഴുന്നേറ്റ് പോരാടുന്നു. ആകയാൽ ചിന്തകൾ പൊന്തുമ്പോൾ യേശുനാഥനെ വിളിക്കുക, കൂടക്കൂടെ, ക്ഷമയോടെ; എന്നാലവ പിൻവാങ്ങും. എന്തെന്നാൽ, പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടുണ്ടായ ഹൃദയത്തിലെ ഊഷ്മാവ് താങ്ങാൻ അവയ്ക്കു കഴിവില്ല; ആകയാൽ തീയ് കൊണ്ടു പൊള്ളിയാലെന്നപോലെ അവ പായും. സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു, നമ്മുടെ വൈരികളെ യേശുവിന്റെ നാമംകൊണ്ടു പൊതിരെ തല്ലാൻ; എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ ദൈവം തീയാണ്, തിന്മയെ തിന്നുന്ന തീയ്. ദൈവം ശീഘ്രം തുണയേകും; ഇരുപകൽ അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുന്നവരുടെ വൈരികളെ വേഗത്തിൽ വെല്ലും. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥനാസാധന സ്വാധീനമില്ലാത്തവർക്കും വേറൊരുവിധത്തിൽ ചിന്തകളെ കീഴടക്കാം, മോശയെ അനുകരിക്കുന്നതിൽക്കൂടി. എന്തെന്നാൽ, അവൻ എഴുന്നേറ്റ് കണ്ണും കൈകളും സ്വർഗത്തിലേക്കുയർത്തിയാൽ (പുറപ്പാട് 17. 11) ദൈവം ചിന്തകളെ ഓടിച്ചോടിക്കുന്നു. ഇതിനു ശേഷം അവൻ വീണ്ടും ഇരുപ്പുറപ്പിച്ച് സാവധാനം പ്രാർത്ഥന തുടരണം. ഈ മാർഗം, പ്രാർത്ഥനാശീലം ഇനിയും നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവനുള്ളതാണ്. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥനാശീലം നേടിക്കഴിഞ്ഞവൻപോലും അലസത, കാമം തുടങ്ങിയ കായികവികാരങ്ങളും, ദാരുണവും പ്രചണ്ഡവുമായ വികാരങ്ങളും, അവന്റെയുള്ളിൽ ഇളകിയാടുമ്പോൾ, അവൻപോലും അവയ്ക്കെതിരെ തുണയ്ക്കായി എഴുന്നേറ്റു കരങ്ങളുയർത്തുന്നു. എങ്കിലും കാപട്യം കൂടാതെ കഴിക്കാൻ അവനിതു നെടുനേരം തുടരുന്നില്ല; തെല്ലുനേരം കഴിഞ്ഞു താഴെയിരിക്കുന്നു, വല്ല മായാരൂപവും കാണിച്ചു വൈരി അവന്റെ മനസ്സിനെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ മനസ്സു മുകളിലോ താഴെയോ, ഹൃദയത്തിലോ മറെറങ്ങോ

ആയാലും, അധഃപതനത്തിനു് ഇടയില്ലാതെയായാലും, പവിത്രനും പൂർണനുമായവനു മാത്രമേ കു്ളേശമുകു്തമായ ഒരു മനസ്സുണ്ടാകാൻ സാധിക്കൂ.

5. സങ്കീർത്തനം നടത്തേണ്ടതെങ്ങനെ?

സർവദാ സങ്കീർത്തനം ചെയ്യണമെന്നു പറയുന്നു ചിലർ; അടിക്കടി വേണ്ട എന്നു ചിലർ; തീരെ വേണ്ട എന്നു വേറെ ചിലരും. എന്നാൽ ക്ഷീണം തോന്നാത്തവിധം അടിക്കടി സങ്കീർത്തനം ചെയ്യാനോ, ദൗർബല്യത്തിലും അജാഗ്രതയിലും പതിക്കുമാറു തീർത്തും വേണ്ടെന്നു വെക്കാനോ ഞാൻ ഉപദേശിക്കുന്നില്ല; വല്ലപ്പോഴും സങ്കീർത്തനം ചെയ്യുന്നവരുടെ മാതൃക പിൻതുടരുക എന്തെന്നാൽ, സരളബുദ്ധ്യാ നോക്കുന്നതായാൽ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും മിതത്വംതന്നെ ഉത്തമം. രാജസജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്കു് അധികമായി സങ്കീർത്തനം ചെയ്യുന്നതു നല്ലതാണു്; എന്തെന്നാൽ അവർക്കു് ആന്തരികമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും അജ്ഞാതങ്ങളാണു്; അവർ ജോലിത്തിരക്കേറിയ ജീവിതം നയിക്കുന്നു, എന്നാൽ മൗനം ശീലിക്കുന്നവർക്കു് അതു നന്നല്ല; ചിന്തയിൽനിന്നു് അകന്നു്, ഹൃദയത്താൽ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് ഈശ്വരനിൽത്തന്നെ വാഴുന്നതാണു് അവർക്കു കൂടുതൽ നല്ലതു്. എന്തെന്നാൽ സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഐന്ദ്രിയകമോ മാനസികമോ ആയ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളുടെ വർജ്ജനം എന്നാണു മൗനത്തിനു് അർത്ഥം. കൂടാതെ, മനസ്സു് ഉള്ള ശക്തിയെല്ലാം ഒട്ടേറെ സങ്കീർത്തനത്തിനു ചെലവാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ, ക്ഷമാപൂർവം സ്ഥിരമായി പ്രാർത്ഥനയിൽ ഏർപ്പെടാൻ അതിനു പിന്നെ വേണ്ടത്ര ശക്തി ബാക്കിയുണ്ടായിരിക്കയില്ല. രാത്രിയിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു കൂടുതൽ നേരവും സങ്കീർത്തനത്തിനു കുറച്ചും ഉപയോഗിക്കുന്നതാണു നല്ലതു് എന്നു യോഹന്നാൻ വേറെയും ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെ വേണം നിങ്ങളും ചെയ്യാൻ. ധ്യാനഗുഹയിലിരിക്കുമ്പോഴും പ്രാർത്ഥന പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണുമ്പോഴും ഹൃദയത്തിൽ അതിന്റെ പ്രവർത്തനം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും, അതു തനിയെ വിട്ടുമാറുന്നതിനുമുമ്പു സങ്കീർത്തനത്തിനു വേണ്ടി അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു് എഴുന്നേറ്റു പോകരുതു്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അകത്തെ ഈശ്വരനെ വെടിഞ്ഞു നിങ്ങളും പുറത്തുനിന്നുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തോടു് അപേക്ഷിക്കുകയാവും ചെയ്യുന്നതു്; അങ്ങനെ ഉയർന്ന നിലയിൽനിന്നു താണനിലയിലേക്കു നിങ്ങളെയാവും കൊണ്ടിരിക്കും. മാത്രമല്ല, അങ്ങനെ നിങ്ങളും മനസ്സിനെ അലട്ടും; ശാന്താവസ്ഥയിൽനിന്നു് അതിനെ അകറ്റും. മൗനമെന്ന പദത്തിൽത്തന്നെ നിശ്ശബ്ദതയോടെയും ശാന്തിയോടെയും

ചെയ്യുന്ന വ്യാപാരങ്ങളും, എന്ന അർത്ഥം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ ദൈവം ശാന്തിയാണ്. വാക്കിനും വിക്ഷേപത്തിനുമെല്ലാം മേലേ ആകയാൽ.

നമ്മുടെ ജീവിതക്രമത്തിനു് അനുരൂപമായി നമ്മുടെ സങ്കീർത്തനവും ദിവ്യമായിരിക്കണം, ലൗകികമാവരുതു്. മാനസികമായ വിലാപത്തിന്റെ ഒരടയാളമാണു് വാചികമായ സങ്കീർത്തനം; നാം അലസരും പ്രാകൃതരും ആകാതിരിക്കാൻ, യഥാർത്ഥത്തിൽ നാം നേടേണ്ട നിലയിലേയ്ക്കു് എത്തിക്കാൻ, വേണ്ടി നിർദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണതു്. പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചു് അറിവില്ലാത്തവർ അതിന്റെ പ്രഭാവവും പ്രവർത്തനവും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ—ചെടികൾക്കു വെള്ളമെന്നപോലെ ആത്മാവിന്റെ ശക്തികൾക്കു പോഷണം നല്കുന്ന സദാചാരങ്ങളുടെ പ്രഭവസ്ഥാനമെന്നു സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന ഈ പ്രാർത്ഥന അറിവില്ലാത്തവർ—അവർ ഒട്ടേറെ സങ്കീർത്തനം ചൊല്ലണം, കണക്കില്ലാതെ ചൊല്ലണം; വിശ്രമമില്ലാതെ ഓരോ വേലയിൽ എപ്പോഴും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയും വേണം—അമ്മാതിരി അക്ഷീണയത്നത്തിൽക്കൂടി അവർ ഉൾക്കാമ്പിൽ മാനസിക പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രവർത്തനം നേടി ധ്യാനാവസ്ഥയിൽ എത്തുംവരെ അങ്ങനെ ചെയ്യണം. മൗനിയുടെ ധർമമെന്നു്; ആശ്രമത്തിൽ സമൂഹമായി ജീവിക്കുന്നവന്റെ ധർമം മറ്റൊന്നു്; എന്നാൽ ഇരുവരും താന്താങ്ങളുടെ സ്വധർമം അനുഷ്ഠിച്ചാൽ മോചിതരാകും. ആകയാൽ താങ്കൾക്കു് എഴുതാൻ എനിക്കു ശങ്കയാണു്, ദുർബലരെ ഭയന്നു്; എന്തെന്നാൽ താങ്കളും അവരുടെയിടയിൽ പെരുമാറുന്നു എന്നെനിക്കറിയാം. ആചാര്യനില്ലാതെ കേട്ടുകേൾവിയിൽ നിന്നോ വായനവഴിക്കോ പ്രാർത്ഥനയിൽ പ്രയത്നിക്കുന്നവൻ പാഴ്വേലയാണു ചെയ്യുന്നതു്. പിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം, കാരുണ്യം ആസ്വദിച്ചവൻ ചുരുക്കമായിട്ടേ സങ്കീർത്തനം ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ; അവൻ പ്രാർത്ഥനാനുഷ്ഠാനത്തിലാണു ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കേണ്ടതു്. എന്നിരുന്നാലും അവനെ അലസത ആക്രമിക്കുന്നെങ്കിൽ അവൻ സങ്കീർത്തനം നടത്തുകയോ പിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ വായിക്കുകയോ ചെയ്യട്ടെ. കാറ്റു കപ്പൽപ്പായയിൽത്തട്ടി അതിനെ വീർപ്പിച്ചു പായിക്കുമ്പോൾ കപ്പലിനു തുഴ ആവശ്യമില്ല; എന്തെന്നാൽ വികാരങ്ങളാകുന്ന ക്ഷാരസമുദ്രം തരണംചെയ്യാൻ വേണ്ട കരുത്തു് അപ്പോൾ കാറ്റു് കപ്പലിനു കൊടുക്കുന്നു. എന്നാൽ കാറ്റു നിലച്ചു കപ്പൽ അനങ്ങാതാകുമ്പോൾ തുഴകൊണ്ടോ വലിവഞ്ചികൊണ്ടോ അതിനെ മുന്നോട്ടു നീക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

ഇതിനെതിരേ ഒരു വാദമായി, രാത്രിമുഴുവൻ സങ്കീർത്തനം ചൊല്ലി ജാഗരണം അനുഷ്ഠിച്ച പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാരെ

ചിലർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അതിനു നമ്മുടെ മറുപടിയിതാണു്: എല്ലാവരും ഒരേ വഴിക്കല്ല യാത്ര ചെയ്തിരുന്നതു്. അവസാനംവരെ ഒരേ നിയമം തുടർന്നുപോയുമില്ല. അനേകംപേർ കർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ധ്യാനമാർഗത്തിലേക്കു കടന്നു; അങ്ങനെ തങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങളെ അവസാനിപ്പിച്ചശേഷം അവർ അധ്യാത്മനിയമപ്രകാരം അവധി അനുഭവിച്ചു; ഈശ്വരനിൽമാത്രം ആനന്ദമാർന്നു. മറ്റൊന്നും നിനയ്ക്കാനോ സങ്കീർത്തനം നടത്താനോ അനുവദിക്കാത്ത കാരുണ്യത്തിന്റെ ദിവ്യമാധുര്യത്താൽ അവർ പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടും പോന്നു. ഭോഗികമായിട്ടാണെങ്കിലും ആശയുടെ അറുതിയിലെത്തിയ അവർ എപ്പോഴും മനസ്സിനു് അതീതമായ ഒരവസ്ഥയിലാണു വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. തങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം പരലോകത്തിൽ ലഭിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ മരണം വരിച്ച മറ്റു ചിലർ അവസാനംവരെ പ്രവൃത്തിമാർഗത്തിൽ തുടരുകയും പാപമോചനം നേടുകയും ചെയ്തു. ചിലർക്കു് അന്ത്യവേളയിൽ തങ്ങൾക്കു പാപമോചനം ലഭിച്ചു എന്നതിനു ചില അടയാളങ്ങൾ കിട്ടി; അഥവാ അതിനു തെളിവായി മരണാശ്രമം മധുരസൗരഭ്യം വ്യാപിച്ചു. ഈ പ്രവൃത്തിപരർ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റെ പ്രസാദം നിലനിർത്തിപ്പോന്നവരാണു്: എന്നാൽ തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ ബന്ധനംകൊണ്ടോ അജ്ഞതകൊണ്ടോ, ജീവിച്ചിരിക്കെ, ആ പ്രസാദവുമായി നിഗൂഢമെങ്കിലും അനുഭവവേദ്യമായ സംയോഗം സമ്പാദിക്കാൻ അവർ അസമർത്ഥരായിപ്പോയി. മറ്റു ചിലർ ഇതും അതും, അതായതു സങ്കീർത്തനവും പ്രാർത്ഥനയും വിജയകരമായി അനുശീലിക്കുന്നു; ഇങ്ങനെ എല്ലാറ്റിനെയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതും സകല വിഘ്നങ്ങളെയും തരണംചെയ്യാൻ തുണയ്ക്കുന്നതും ആയ പ്രസാദത്താൽ ധന്യമാമാറു് സമ്പന്നരായി അവർ തങ്ങളുടെ ജീവിതം നയിക്കുന്നു. എന്നാൽ മറ്റു ചിലരാവട്ടെ, അവർ സരള പ്രകൃതികരും ആയിരുന്നെങ്കിലും അവസാനം വരെ മൗനം അനുഷ്ഠിച്ചു; ഒരേ പ്രാർത്ഥനയിൽമാത്രം തൃപ്തിപൂണ്ടു്, ഏകാകികളായ അവർ ഏകനായ ഈശ്വരനമായി ഏകീഭവിച്ചു. പൂർണത പ്രാപിച്ചവർക്കു സർവവും സാധ്യമാണു്. യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി—അവിടുന്നല്ലൊ അവരുടെ കരുത്തു്—അവിടത്തേയ്ക്കു് എന്നെന്നേക്കും വാഴ്വു്. ശുഭം.

6: ആഹാരനിയമം എന്തു്?

ഉദരത്തെക്കുറിച്ചു നാമെന്തു പറയട്ടെ, കാമങ്ങളുടെ രാജ്ഞിയെക്കുറിച്ചു്? നിങ്ങൾക്കതിനെ കൊല്ലാനൊക്കുമെങ്കിൽ, പകുതി കൊല്ലാനെങ്കിലുമാകുമെങ്കിൽ അതിനെ ഇറുക്കിപ്പിടിച്ചോളൂ, പ്രിയനേ, അതെന്നെ അടിപ്പെടുത്തി; ഞാനതിനെ ഒരു അടിമയെപ്പോലെയും അടിയാനെപ്പോലെയും സേവിച്ചുപോരുന്നു. അതിൽക്കൂടി നാം വീഴുന്നു, അതിൽക്കൂടി നാം വീണ്ടും ഉയരുന്നു,

അതു നേർവഴിക്കു നടക്കുമ്പോഴും. അതുവഴി നമുക്ക് ഒന്നാമത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും ദിവ്യസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്തെന്നാൽ പണ്ടത്തെ പതനത്തിനുശേഷം നാം ക്രിസ്തുവിൽ പുതുക്കപ്പെട്ടു; പക്ഷേ നാം വീണ്ടും ദൈവത്തിൽനിന്നും വീണകന്നുപോയി, അനുശാസനങ്ങളുടെ അനനുഷ്ഠാനംകൊണ്ട്—അവയുടെ അനുഷ്ഠാനം നമുക്കു കാരുണ്യം വീണ്ടെടുത്തു തരും, നിലനിർത്തും. എന്നിട്ട്, അതൊന്നുമറിയാതെ നാം ദൈവത്തിന്റെ കൂടെയാണെന്നു കരുതിയങ്ങനെ ഞെളിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

പിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കായികപോഷണത്തിന്റെ ആവശ്യം പലർക്കും പലതരത്തിലാണു്; ഒരുവനു് അൽപം മതി, മറെറാരുവനു് ഒട്ടേറെ വേണം. തന്റെ സ്വാഭാവികമായ കരുത്തു നിലനിർത്താൻ; ഓരോരുവന്റെയും കരുത്തും പതിവുമനുസരിച്ചു് ഓരോരുവനും ആഹാരകാര്യത്തിൽ സംതൃപ്തിനേടുന്നു. എന്നാൽ മൗനസാധകൻ എപ്പോഴും അൽപാഹാരനായിരിക്കണം; ഒരിക്കലും വയറുനിറയെ കഴിക്കരുതു്. എന്തെന്നാൽ വയറു കനത്തു്, മനം മങ്ങുമ്പോഴും അവനു് ശുദ്ധമായും സ്ഥിരമായും സാധനയനുഷ്ഠിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അമിതാഹാരംകൊണ്ടുള്ള മാന്ദ്യത്താൽ അവനു മയക്കം തോന്നുന്നു, ചെന്നു കിടന്നു് ഉറങ്ങാൻ തോന്നുന്നു—ഇതു് ഉറക്കത്തിൽ കണക്കില്ലാത്ത കിനാവുകൾകൊണ്ടു മനസ്സിനെ നിറയ്ക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ മുക്തിക്കുവേണ്ടി യത്നിക്കുകയും കർത്താവിനു വേണ്ടി ധ്യാനജീവിതം നയിക്കാൻ സ്വയം നിർബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ, എന്റെ പക്ഷത്തിൽ ദിവസം മുക്കാൽ റാത്തൽ റൊട്ടികൊണ്ടു തൃപ്തനാകേണ്ടതാണു്; മൂന്നോ നാലോ കപ്പു് വെള്ളമോ വീഞ്ഞോ, പിന്നെ എന്താണു് അടുത്തുള്ളതെന്നുവെച്ചാൽ അൽപസ്വൽപം അതും; അവൻ ചെടിക്കുംവരെ തിന്നരുതു്; അങ്ങനെ, ഉചിതമായ ആഹാരംകൊണ്ടു്, അതായതു് എല്ലാത്തരം ആഹാരവും കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, അവൻ വീമ്പിളക്കാൻ ഇടകൊടുക്കുന്നില്ല: അതേസമയം, ഈശ്വരന്റെ അതിശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ സൃഷ്ടികളോടു് അവജ്ഞകാണിക്കുന്നുമില്ല; അവൻ സകലതിനും ഈശ്വരനു് നന്ദിപറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇമ്മാതിരിയാണു് അറിവുള്ളവരുടെ ചിന്തിതമായ അഭിപ്രായം. വിശ്വാസം ദുർബലമായവർക്കു് ഉപവാസം സർവഥാ ശ്രേയസ്കരമാകുന്നു; അവരോടു് സസ്യങ്ങളും കഴിക്കാൻ സെൻറ് പോൾ(റോമ. 14.2) ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരൻ തങ്ങളെ കാത്തരുളും എന്നു് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

ഞാൻ നിങ്ങളോടു് എന്തു പറയട്ടെ? നിങ്ങളും, എന്റെ തീരുമാനം ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; ഒരു തീരുമാനം എപ്പോഴും പ്രയാസംപിടിച്ച കാര്യമാണു്, വിശേഷിച്ചും നിങ്ങളുടെ

വാർധക്യത്തിൽ യുവാക്കന്മാർക്ക് അവരുടെ തുക്കവും വണ്ണവും ഒരേനിലയിൽ നിർത്താനാവില്ല, അപ്പോഴപ്പിന്നെ നിങ്ങളെങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനത്തെ അനുസരിക്കും? ആഹാരകാര്യത്തിൽ നിങ്ങടം സ്വതന്ത്രനായിരിക്കണം. അധികമായാൽ പരിതപിക്കുക. തന്നെത്താൻ കുറപ്പെടുത്തുക, പിന്നെയും പുതുതായി പരിശ്രമിക്കുക. വീഴുക, എഴുന്നേല്ക്കുക, തന്നത്താൻ കുറപ്പെടുത്തുക—മറാരെയുമരുതു്—ഇങ്ങനെ തുടർന്നു കൊണ്ടുപോകാൻ ഒരിക്കലും മടിക്കരുതു്; അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങടംക്കു ശാന്തികിട്ടും; വീഴ്ചകളിൽക്കൂടി പകുമായ വിജയം നിങ്ങടം നേടും. നാംമുകളിൽ നിർണയിച്ച അതിരു് നിങ്ങടം അതിക്രമിക്കരുതു്. ഇതു നിങ്ങടം അനുസരിക്കണം, എന്തെന്നാൽ ദേഹത്തിനു റൊട്ടിയും വെള്ളവുംപോലെ മറൊരാഹാരവും ബലം നല്കുകയില്ല. ആകയാൽ പ്രവാചകൻ, മറൊല്ലാം അനാവശ്യമെന്നു കരുതി ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു: 'മാനവനേ, നീ റൊട്ടി തുക്കിയും വെള്ളം ഭരളനും കഴിക്കേണ്ടതാകുന്നു' (ഇസക്കി. 4. 9).

ആഹാരകാര്യത്തിൽ മൂന്നു തലങ്ങളുണ്ടു്: അല്പാഹാരം, മിതഭോജനം, അതിഭുക്തി. അല്പാഹാരമെന്നാൽ ആഹാരത്തിനുശേഷം അല്പം വിശപ്പു തോന്നണം; മിതഭോജനമെന്നാൽ വിശപ്പുമില്ല, കനവുമില്ലാത്ത അവസ്ഥ. അതിഭുക്തിയെന്നാൽ അല്പം കനം തോന്നൽ. അതിഭുക്തിയെയും അതിക്രമിക്കുന്നതു് ഉദരോന്മാദത്തിലേയ്ക്കുള്ള കവാടമാണു്; അതിൽക്കൂടി കാമം കടന്നുകൂടും. ഈ അറിവിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു് നിങ്ങടംക്കു് ഏറവും ഉചിതമെന്തോ അതു സ്വീകരിക്കുക, നിങ്ങളുടെ കരുത്തനുസരിച്ചും, അതിരുകളെ അതിക്രമിക്കാതെയും. സെൻറു് പോളിൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഉത്തമൻ, 'നിറഞ്ഞും വിശന്നും കഴിയണം; കരുത്തേകുന്ന ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ചെയ്യുകയും വേണം' (ഫിൽ. 4. 12. 13).

7. കപടതയും മറും മറും

നോക്കൂ, കപടതയെപ്പറി നേരായ അറിവു നിങ്ങടംക്കു തരണം എന്നെനിക്കുണ്ടു്, അതിനെതിരെ കരുതിയിരിക്കാൻ വേണ്ടി; നിങ്ങടംക്കു വലിയ വിപത്തു് വരുത്തിവയ്ക്കാതിരിക്കാനും. അറിവില്ലായ്മയിൽക്കൂടി ആത്മാവിനെ തുലാസ്സാതിരിക്കാനുംവേണ്ടി. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യൻെറ ഇച്ഛാശക്തി എളുപ്പത്തിൽ ശത്രുവിൻെറ വശത്തേയ്ക്കു ചാഞ്ഞാണിരിക്കുന്നതു്, വിശേഷിച്ചും പരിചയം കുറഞ്ഞവരുടെ കാര്യത്തിൽ; കാരണം അവർ ഇവയെ കൂടുതൽ താത്പര്യത്തോടെ പിൻതുടർന്നുപോന്നിട്ടുണ്ടു്. പ്രാരംഭകരുടെയും സ്വച്ഛാചാരികളുടെയും ചുറിനും ചിന്തകളുടെയും വിനാശകങ്ങളായ വിഭ്രമങ്ങളുടെയും വല വിരിക്കു

കയും അവരെ വീഴിക്കാൻ കിടങ്ങു കഴിക്കുകയും—എന്തെന്നാൽ അവരുടെ നഗരം ഇപ്പൊഴും പ്രാകൃതന്മാരുടെ കൈവശമാണു്—ചെയ്കയെന്നതു പിശാചിന്റെ പതിവു പണിയാണു്, അവരിലാരെങ്കിലും പരിചയഭാവംകൊണ്ടോ അജ്ഞതകൊണ്ടോ വഴിതെറ്റിപ്പോവുകയോ വിവേകമറവനാകുകയോ, കപടത സ്വീകരിക്കുകയോ മുമ്പേതന്നെ സ്വീകരിച്ചു കഴിയുകയോ, സത്യത്തിനു നിരക്കാത്തതെന്തെങ്കിലും കാണുകയോ, അനുചിതമായിട്ടെന്തെങ്കിലും പറയുകയോ ചെയ്താൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. ഒരുവൻ സത്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുമ്പോഴും സ്ഥിതിഗതികൾ നേരാംവണ്ണം വർണിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നറിയാതെ അജ്ഞതകൊണ്ടു് ഒന്നിനുപകരം മറ്റൊന്നു പറയുന്നു; ബുദ്ധികെട്ട ഈ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് അവൻ ശ്രോതാക്കളെ ഞെട്ടിക്കുന്നു; മൗനസാധകരുടെമേൽ നിന്ദനവും പരിഹാസവും വരുത്തിവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒട്ടേറെ പ്രയത്നത്തിനു ശേഷവും സാധകന്മാർ തെറ്റുകൾ വരുത്തുന്നതിൽ ഒട്ടും ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല; ഈശ്വരനെ തേടിയ പലർക്കും ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്, ഇന്നും പണ്ടും.

ഈശ്വരസ്മരണം അഥവാ ആന്തരപ്രാർത്ഥന മറ്റെല്ലാ പ്രവൃത്തികളെക്കാളും മേലെയാണു്; ഈശ്വരസ്നേഹം എന്ന നിലയ്ക്കു് അതു് എല്ലാ സദ്ധർമങ്ങളുടെയും നെറുകയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. ഈശ്വരനെ പ്രാപിക്കാനും പവിത്രതയോടെ ആരാധിക്കാനും ഉള്ള പ്രയത്നത്തിൽ ഉദ്ധതനും നിർലജ്ജനുമായ മനുഷ്യൻ, തന്നിൽ ഈശ്വരനെ നേടാൻ തുനിയുന്നവൻ, എളുപ്പത്തിൽ പിശാചുക്കളാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടും, അവർക്കതിനു് അനുവാദം കിട്ടിയാൽ. എന്തെന്നാൽ സാഹസത്തോടും ഗർവോടുംകൂടി, തൻനിലയ്ക്കു നിരക്കാത്തതിനെ തേടുന്നവൻ, കാലം പാകമാകുംമുമ്പു് അഹങ്കാരത്തോടെ അതു നേടാൻ നോക്കുകയാണു്. കനിവിയന്ന കർത്താവു്, നമുക്കു് അതീതമായ കാര്യങ്ങളും നേടാൻ നമുക്കുള്ള ബദ്ധപ്പാടു കണ്ടിട്ടു്, പ്രലോഭനങ്ങളിൽ വീണുപോകാതെ നമ്മെ പലപ്പോഴും തടയുന്നു; പിശാചുക്കളുടെ നിന്ദാപാത്രങ്ങളും മനുഷ്യരുടെ വിലാപവസ്തുക്കളും ആകുംമുമ്പേ, നാം നമ്മുടെ ഔദ്ധത്യം കണ്ടറിഞ്ഞു തന്നത്താൻ സത്പ്രവൃത്തിയിലേക്കു് തിരിയാൻ വേണ്ടിയാണു് കർത്താവങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്. ഈ അത്ഭുതകൃത്യം ഒരുവൻ ക്ഷമയോടും വിനയത്തോടുംകൂടി ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുന്നെങ്കിൽ അനുസരണത്തോടും അനുഭവസമ്പന്നരുടെ മാർഗനിർദേശം തേടിക്കൊണ്ടും—കതിരിനു പകരം പതിരു കൊയ്യാതിരിക്കാൻ, മധുരത്തിനു പകരം കയ്പു് അനുഭവിക്കാതിരിക്കാൻ, മോചനത്തിനു പകരം നാശം സംഭവിക്കാതിരിക്കാൻ—ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ കർത്താവു വിശേഷിച്ചും ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു്. ബലവും പകുതയുമുള്ളവൻ സർവദാ പിശാചിനെതിരെ തനിയെ, നിരന്തരം ആത്മാവിന്റെ വാളും പിടിച്ചു്—അതു ദൈവത്തിന്റെ

വാക്കല്ലൊ (എഫ്. 6. 17) പോരാടേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ ബലമില്ലാത്തവരും പ്രാരംഭകരും, കാലം പാകമാകാതെ പോരിടാൻ നിൽക്കാതെ, ആദരത്തോടും ഭയത്തോടും പലായനം ചെയ്യുന്നതിൽ അവരുടെ രക്ഷാദുർഗം കണ്ടെത്തുന്നു; അങ്ങനെ അവർ മരണത്തിൽപ്പെടാതെ രക്ഷപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ നിങ്ങളും, ഈശ്വരനെ പ്രാപിക്കാം എന്നാശിച്ചു് യഥാർത്ഥമായും മൗനം ശീലിക്കുകയാണെന്നവരുകിൽ, അകത്തോ പുറത്തോ, ഐന്ദ്രിയകമോ ആധ്യാത്മികമോ ആയ എന്തെങ്കിലും —ക്രിസ്തുവിന്റെയോ ദേവതയുടെയോ ഏതെങ്കിലും സിദ്ധന്റെയോ രൂപമായാൽപ്പോലും—ഒരുതരത്തിലും അതു് അംഗീകരിക്കരുതു്; നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു സാങ്കല്പിക പ്രകാശം പരക്കുന്നെങ്കിൽ അതും സ്വീകരിക്കരുതു്. മനോരഥങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ഒരു കഴിവു് മനസ്സിനു സ്വാഭാവികമായിട്ടതന്നെ ഉണ്ടു്; ഭയത്തോടെ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കാത്തവരുടെ മനസ്സിനു് അതെന്താശിക്കുന്നുവോ അവയെക്കുറിച്ചു് വിചിത്രങ്ങളായ രൂപങ്ങളും എളുപ്പത്തിൽ മെനയാനും കഴിയും. നല്ലതും തീയതുമായ കാര്യങ്ങളുടെ വാസനകളും പലപ്പോഴും പെട്ടെന്നു് അവയുടെ ചിത്രങ്ങളും മനസ്സിൽ പതിക്കുകയും അങ്ങനെ മനസ്സിനെ മനോരഥങ്ങളിലേക്കു വലിച്ചിഴയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതു് ഏർപ്പെടുന്ന ആളും മൗനിയാകുന്നില്ല, സ്വപ്നദർശിയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കരുതിയിരുന്നോളൂ; അനുഭവസമ്പന്നരോടു് അന്വേഷിക്കാതെയും കൂലങ്കുഷമായ ഗവേഷണം നടത്താതെയും ഒരു കാര്യത്തിൽ, അതെത്രതന്നെ നല്ലതായാലും, വിശ്വസിക്കാൻ പ്രലോഭിതനാകാതെ സൂക്ഷിച്ചോളൂ; അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ആപത്തൊന്നും വരുകയില്ല. അമ്മാതിരി സങ്കല്പവിചിത്രങ്ങളിൽ പ്രിയം തോന്നരുതു്; മനസ്സിനെ വർണമോ രൂപമോ വിഗ്രഹമോ ഇല്ലാത്തതാക്കി സൂക്ഷിക്കുക. വിജയത്തിനു മുമ്പു് ഒരു പരീക്ഷണമെന്ന നിലയിൽ ഈശ്വരൻതന്നെ അയച്ച കാര്യങ്ങളംപോലും പലർക്കും പലപ്പോഴും ദ്രോഹമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ചായ്വു് എങ്ങോട്ടാണു് എന്നറിയാൻ നമ്മുടെ കർത്താവു അതിനെ പരീക്ഷിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ മാനസികമോ ഐന്ദ്രിയകമോ ആയ എന്തെങ്കിലും, ആയതു് ഈശ്വരനിൽ നിന്നുതന്നെ വരുന്നതായാൽപ്പോലും, അനുഭൂതിസമ്പന്നനോടു് അന്വേഷിക്കാതെ അതിനെ അംഗീകരിക്കുന്നവൻ എളുപ്പത്തിൽ പ്രലോഭനത്തിനു വിധേയനാകുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ വിധേയനാകും; എന്തെന്നാൽ അവൻ വളരെ വേഗം ചിന്തകളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ ഒരു പ്രാരംഭകൻ, വഴിതെറ്റിപ്പോകാത്ത ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കണം; തന്റെ വികാര വിവശത അടങ്ങാതെ ഒന്നും സ്വീകരിക്കാൻ സമ്മതിക്കുകയുമരുതു്. പ്രലോഭനമേർപ്പെട്ടെങ്കിലോ എന്നു

ഭയന്നു്, ഈശ്വരനിൽനിന്നു വരുന്നതുപോലും പരിശോധിക്കാതെയും അന്വേഷിക്കാതെയും അംഗീകരിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതെ തന്മേൽ തികഞ്ഞ കരുതൽ ഏർപ്പെടുത്തുന്നവന്റെ പേരിൽ ഈശ്വരൻ കോപിക്കുകയില്ല. പ്രത്യുത, അദ്ദേഹം അവന്റെ വിവേകത്തെ വാഴ്ത്തുന്നു, ചിലരുടെ പേരിൽ അദ്ദേഹം കോപം കൊണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും.

എന്നാൽ ഒരുവൻ കണ്ടവരോടൊക്കെ ചോദിക്കാൻ പാടില്ല; പിന്നെയോ, മറ്റുള്ളവർക്കു് ഉപദേശമരുളാൻ നിർദ്ദിഷ്ടനായവനോടു്, തിളങ്ങുന്ന ജീവിതത്തോടുകൂടിയവനും, സുവിശേഷം അരുളുംപോലെ സ്വയം ദരിദ്രനെങ്കിലും അനേകംപേരെ ധന്യനാക്കുന്നവനും (2 കൊറി. 6. 10) ആയവനോടു വേണം ചോദിക്കാൻ. അനുഭൂതിയില്ലാത്ത അനേകംപേർ അജ്ഞരായ അനവധിപേർക്കു് ആപത്തു വരുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്; അതിനു അവർ മരണശേഷം ദണ്ഡാർഹരായിരിക്കുന്നതാണു്. എന്തെന്നാൽ അന്യരെ ഉപദേശിപ്പാൻ എല്ലാവർക്കും അധികാരമില്ല; സെൻറ് പോളിന്റെ പക്ഷത്തിൽ (1 കൊറി. 12. 10). ദിവ്യമായ വിവേകത്താൽ സമ്പന്നരായവർക്കു മാത്രമെ, അതായതു ശാസ്ത്രവാണിയാകുന്ന വാഴ്വുകൊണ്ടു നന്മയെ തിന്മയിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്ന അധ്യാത്മബോധം ഉള്ളവർക്കു മാത്രമെ അതിനധികാരമുള്ളു. ഓരോരുവനും യുക്തിയുമുണ്ടു്, പ്രായോഗികമോ ശാസ്ത്രീയമോ ആയ വിവേകമുണ്ടു്; എന്നാൽ ഏവർക്കും അദ്ധ്യാത്മവിവേകം ഇല്ല. ആകയാൽ വിജ്ഞനായ സിറാക് പറയുന്നു: 'പലരുമായും പൊറുമയോടെ വാഴുക; എന്നാൽ ആയിരത്തിൽ ഒരുവനെ മാത്രം ഉപദേഷ്ടാവായി സ്വീകരിക്കുക' (എക്ലേസ്യാസ്റ്റിക്കസ് 6. 6). ആചാരത്തിലും വാക്കിലും വിജ്ഞാനത്തിലും തെറ്റു പറ്റാത്ത ഒരു ഉപദേഷ്ടാവിനെ കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമാണു്. ഒരുവനു തന്റെ ആചാരത്തിനും വിജ്ഞാനത്തിനും അധ്യാത്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ, വിജ്ഞാനമണ്ഡലങ്ങളിൽ വിദ്യാവിനയസമ്പന്നനുമാണെങ്കിൽ, അവൻ പിഴ പറ്റാത്ത മാർഗദർശകൻ ആണു് എന്നു് അംഗീകരിക്കാം. എന്തെന്നാൽ സത്യത്തെ വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കുകയും കാരുണ്യത്തിനു വിരുദ്ധമായവരിൽനിന്നു് അകന്നു നിൽക്കുകയും എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ല. കാരണം പിശാചു് അവന്റെ വ്യാജം സത്യത്തിന്റെ വേഷത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുക പതിവാണു്; വിശേഷിച്ചും പ്രാരംഭകരുടെ മുമ്പിൽ, തന്റെ വഞ്ചനയെ ആധ്യാത്മികമായ എന്തോ ആയിട്ടു കാണിക്കും അവൻ.

ആകയാൽ ശാന്തമായി പവിത്രപ്രാർത്ഥന നേടാൻ യത്നിക്കുന്നവൻ, വലിയ വിറയോടെ, അനുഭവജ്ഞന്മാരുടെ മാർഗദർശനത്തിനുവേണ്ടി കേണും ഇരന്നും, തന്റെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു്

നിരന്തരം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ട്, നരകത്തിലേക്ക തള്ളപ്പെടുമോ, ദൈവത്തിൽനിന്ന വീണുപോകുമോ, ഇന്നോ, എന്നെങ്കിലുമോ ദൈവത്തിൽനിന്ന നീക്കപ്പെടുമോ എന്ന ഭയത്തോടും പരിതാപത്തോടും കൂടി, വേണം അവൻ പ്രാർത്ഥനാഭിമുഖം മുന്നേറാൻ. ഒരു മനുഷ്യൻ വ്യാകുലതയോടെ ജീവിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ, ആ വ്യാകുലതയിൽനിന്ന് അവനു വിനയം വന്നെങ്കിലോ എന്നു കരുതി പിശാചു് അവന്റെയടുത്തേയ്ക്ക് ഓടിച്ചെല്ലുന്നു. സത്യമായ ആഗ്രഹത്താലല്ലാതെ പിശാചിന്റെ നിർദ്ദേശത്താൽ പ്രേരിതനായി സഗവ്വം ഉച്ചപദത്തെ പ്രാപിക്കാം എന്നു് ഒരുവൻ സ്വപ്നം കാണുന്നെങ്കിൽ, അവനെ പിശാചു് തന്റെ വലയിൽ എളുപ്പത്തിൽ കുടുക്കും. പ്രാർത്ഥനയുടെ ആനന്ദത്തിൽനിന്നും അഹമ്മതിയിലേക്ക പതിക്കാതിരിക്കാൻ, ഏറ്റവും സുരക്ഷിതമായ കവചം വ്യാകുലതയോടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ തുടരുകയാണു്; തനിക്കു് ആപത്തൊന്നും വരാതിരിക്കാൻ ദുഃഖത്തിന്റെ ആനന്ദം കൈക്കൊള്ളുകയാണു്. നിർവ്യാജമായ പ്രാർത്ഥന, ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയുമായി ഒത്തു ചേരുമ്പോൾ ഊഷ്മാവാണു്: നമ്മുടെ ഹൃദയമാകുന്ന മണ്ണിനു് ക്രിസ്തു തീയ് കൊടുക്കുന്നു; ഈ ചൂടു് വികാരങ്ങളെ കളകളെ എന്നപോലെ എരിക്കുന്നു, ഹൃദയത്തിനു് ആനന്ദവും ശാന്തിയും അരുളുന്നു; അതു് ഇടത്തുനിന്നോ വലത്തുനിന്നോ മുകളിൽനിന്നോ അല്ല വരുന്നതു്; അതു് ഹൃദയത്തിൽനിന്നുതന്നെ, ഒരു നീരുറവയെന്നപോലെ, ജീവസന്ദായകമായ ആത്മാവിൽനിന്നു പ്രവഹിക്കുന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥന മാത്രമാണ ഹൃദയത്തിൽ കണ്ടെത്താനും നേടാനും നിങ്ങം ആഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്, എല്ലാ വാദങ്ങളിൽനിന്നും ചിന്തകളിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ച മനസ്സിനെ മനോരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും മുക്തമാക്കി വേണമിതു സാധിക്കാൻ. ഭയംവേണ്ട എന്തെന്നാൽ 'പ്രസന്നനായിരിക്കുക; ഇതു ഞാനാണു്; ഭയം വേണ്ട, (മത്തായി 14.27) എന്നരുളിയ കർത്താവു്, നാം തേടുകയും നമ്മെ സദാ കാത്തരുളുകയും ചെയ്യുന്ന കർത്താവു്, നമ്മോടൊപ്പമുണ്ടു്. ആകയാൽ ഈശ്വരനെ വിളിക്കുമ്പോൾ നാം ഭയപ്പെടുകയോ നെടുവീർപ്പിടുകയോ അരുതു്.

മനസ്സിനു കേടുവന്ന ചിലർ വഴിതെറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരതു സ്വോച്ഛകൊണ്ടും അഹങ്കാരംകൊണ്ടും വരുത്തിവെച്ച വിനയാണെന്നു് അറിയേണ്ടതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒരുവൻ അനുസരണത്തോടും അന്വേഷണത്തോടും വിവേകപൂർവകമായ വിനയത്തോടും ഈശ്വരനെ തേടുന്നപക്ഷം, സകല മനുഷ്യരും മോചിപ്പിക്കപ്പെടണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ കരുണയാൽ അവനെപ്പോഴും ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കപ്പെടും. അമ്മാതിരിയൊരുവനെ പ്രലോഭനം ആക്രമിക്കുന്നപക്ഷം. അത

വനെ പരീക്ഷിക്കാനും മുടിച്ചുകളയിക്കാനുമാകുന്നു; അങ്ങനെ സംഭവിക്കാൻ അനുവദിച്ച ദൈവത്തിന്റെ—അവിടത്തെ മാർഗങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചവരുണ്ടോ—തുണ അവനു വേഗത്തിൽ ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. മര്യാദയുള്ള ജീവിക്കുകയും എല്ലാവരോടുമുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ കുറ്റമറ്റവനായിരിക്കുകയും ഏഷണിയും ധിക്കാരവും കൂടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനു്, അവന്റെ വഴിയിൽ കണക്കില്ലാത്ത പ്രലോഭനങ്ങളും പിശാചുക്കളുടെ പെരുമ്പട കൊണ്ടുവന്നിട്ടാൽപ്പോലും യാതൊരു ദോഷവും ഏർപ്പെടുകയില്ല. എന്നാൽ സ്വേച്ഛയോടും അഹന്തയോടും പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ ഏഴപ്പത്തിൽ ആപത്തിലകപ്പെടും. ആകയാൽ മൗനസാധകൻ സദാ രാജപാതയിൽക്കൂടിത്തന്നെ യാത്ര ചെയ്യണം. എന്തെന്നാൽ, എന്തിലും അമിതത്വം വന്നാൽ ഗർവം കൂടെ വരും, പിന്നാലെ കാപട്യവും എത്തും.

മൗനം പാലിക്കാൻ നാം നിഷ്ഠാപൂർവം ശീലിക്കേണ്ട മൂന്നു സദ്ഗുണങ്ങളുണ്ടു്; അവയിൽനിന്നു് അകന്നുപോകാതിരിക്കാനും ഓമ്മക്കേടുകൊണ്ടു് അവ നമ്മിൽനിന്നു് അപഹരിക്കപ്പെടാതിരിക്കാനുമായി നാം അവയിൽത്തന്നെയല്ലേ നിലകൊള്ളുന്നതു് എന്നു മണിക്കൂർതോറും പരിശോധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അവ മിതാഹാരം, അസംഭാഷണം, ആത്മനിന്ദനം, അതായതു വിനയം. അവ പരസ്പരം പോഷിപ്പിക്കുകയും പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവയിൽനിന്നു പ്രാർത്ഥന ജനിക്കുന്നു, അവിരാമം വളരുകയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രാർത്ഥനയിൽ കാരുണ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രാരംഭം പ്രകടമാകുന്നതു ഭിന്നരീതിയിലാണു; സെന്റ് പോളിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ദിവ്യാത്മാവു തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെ 'തന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ' (1കൊറീ. 12. 11) പലതരത്തിൽ പങ്കിടുന്നു. ചിലർക്കു ഭയോദ്വേഗത്തിലാണതു വരുന്നതു്. വികാരങ്ങളാകുന്ന പുഴുക്കുത്തുകളെ പിളർന്നുപാറകളെ— കഠിനഹൃദയങ്ങളെ— തകർത്തുവരുന്നു; ദേഹത്തിൽ ആണി തറച്ചതുപോലെ തോന്നുന്ന, മരണത്തിലെന്നപോലെ മരവിച്ചതരം ഭയം. മറ്റു ചിലർ ആനന്ദംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു വിറയ്ക്കുന്നു—തുള്ളിച്ചാടുന്ന ആനന്ദം എന്നു പിതാക്കന്മാർ വിളിക്കുന്ന ആനന്ദംകൊണ്ടു്. മറ്റു ചിലരിൽ, വിശേഷിച്ചു പ്രാർത്ഥനയിൽ വിജയം വരിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ, ക്രിസ്തു അവരുടെ ഹൃത്തടത്തിൽ വാഴാനും ആത്മാവിൽ അചിന്ത്യമാമാറു് വിളങ്ങാനും വരുമ്പോഴും ഈശ്വരൻ അവരിൽ സൂക്ഷ്മവും സൗമ്യവും ആയ ഒരു പ്രകാശം പരത്തുന്നു. ആകയാൽ ദൈവം ഹോരേബ്മലയിൽ ഏലിജയോടു സംസാരിക്കുകയും (1 രാജാ. 19.12), കർത്താവു് ഇതിലോ അതിലോ അല്ല പ്രാരംഭകരുടെ ഏതെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയിലല്ല—പിന്നെയോ പ്രാർത്ഥനയുടെ പൂർണ്ണതയിൽ

പ്രകടമാകുന്ന സൂക്ഷ്മമായ പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രഭയിലാകുന്നു എന്നുരുളകയും ചെയ്യുക.

8. ചോദ്യം: പിശാചു ദേവതയുടെ രൂപമെടുത്തു് ഒരുവനെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും അവനെന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്?

ഉത്തരം: ഇക്കാര്യത്തിൽ, ഒരുവനു നന്മയും തിന്മയും തമ്മിൽ നേരാംവണ്ണം തിരിച്ചറിയാനുള്ള വലിയ കഴിവു് ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആകയാൽ, അശ്രദ്ധമൂലം, കണ്ണിൽപ്പെടുന്നതിനു് ഉടനടി വിധേയനാകരുതു്. ഗൗരവമായിരിക്കുക, എളുപ്പത്തിൽ ഇളകരുതു്; എന്നിട്ടു്, സശ്രദ്ധം എല്ലാം പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയ ശേഷം നന്മയെ കൈയ്ക്കൊള്ളുക, തിന്മയെ കൈവിടുക. എപ്പോഴും പരീക്ഷിക്കുകയും പരിശോധിക്കുകയും വേണം, എന്നിട്ടേ വിശ്വാസിക്കാവൂ. കാരുണ്യത്തിന്റെ ഭാവങ്ങളും വ്യക്തമാണു്; പിശാചു്, അവൻ ഏതുരൂപമൊക്കെ വേഷം മാറിയാലും ആ ഭാവങ്ങളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ സമർത്ഥനല്ല. ആ ഭാവങ്ങളും സൗമ്യം, മൈത്രി, വിനയം, ലോകവിരക്തി, കാമാദിജയം—ഇവ കാരുണ്യത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാകുന്നു. പിശാചുക്കളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളോ? ധിക്കാരം, അഹങ്കാരം, ഭീഷണി അങ്ങനെ പല ദുഷ്ടതകളും. ഉള്ളിൽ തിളങ്ങുന്ന വെളിച്ചം ഈശ്വരനിൽനിന്നോ പിശാചിൽനിന്നോ വരുന്നതു് എന്നു് ഇവയിൽക്കൂടി നിങ്ങൾക്കു് വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. കൊടിത്തൂവയും പൊറികിണവും കണ്ടാലൊരുപോലെ; വിന്നാഗിരിക്കും വീഞ്ഞിനും ഒരേ നിറം. പക്ഷേ കുടിച്ചുനോക്കൂ, നാവു പറയും അവ തമ്മിലുള്ള ഭേദം. അതേപോലെ ആത്മാവിനും, അതിനു വിവേകമുണ്ടെങ്കിൽ മാനസികാസ്വാദനംകൊണ്ടു ദിവ്യാത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളും പിശാചിന്റെ വിഭ്രമങ്ങളും മായകളും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും.

മൗനവും പ്രാർത്ഥനയും

പ്രാർത്ഥന അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ?

രാവിലെ മനസ്സിനെ ശിരസ്സിൽനിന്നു ഹൃദയത്തിലേക്കു ബലമായി നയിച്ചു്, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, എന്നിൽ കനിയേണമേ!' എന്നു് ക്ഷീണിക്കുന്നതുവരെ നിരന്തരം മനസ്സുകൊണ്ടും, ആത്മാവുകൊണ്ടും ജപിച്ചു മനസ്സിനെ ഹൃദയത്തിൽത്തന്നെ നിർത്തുക. ക്ഷീണം തോന്നുമ്പോഴും, പ്രാർത്ഥനയുടെ അടുത്തഭാഗത്തിലേക്കു്, 'ഈശോ, ദൈവപുത്രനേ, എന്നിൽ കനിയേണമേ!' എന്നതിലേക്കു് മനസ്സിനെ നയിക്കുക. ഈ അപേക്ഷ പലവാറു് സമർപ്പിച്ചശേഷം വീണ്ടും ആദ്യത്തെ ഭാഗം ആവർത്തിക്കുക. എന്നാൽ മടികൊണ്ടു് ഈ അപേക്ഷകളും കൂടക്കൂടെ മാറ്റുകയും മറിക്കുകയുമരുതു്; എന്തെന്നാൽ കൂടക്കൂടെ പറിച്ചുനട്ടാൽ ചെടികളും വേരു

പിടിക്കാത്തതുപോലെ, പ്രാർത്ഥനയിലെ വാക്കുകളും കൂടക്കൂടെ മാറിയാൽ ഹൃദയത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയും ഉറയ്ക്കുകയില്ല.

ചിന്തകളും ഉദിക്കുകയും നിങ്ങളെ വിളിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അവ ദുശ്ചിന്തകളല്ലെന്നിരുന്നാൽപ്പോലും അവയുടെനേരേ നോക്കരുതു്; മനസ്സിനെ ഉറപ്പായി ഹൃദയത്തിൽ നിത്തിക്കൊണ്ടു് യേശുനാഥനെ വിളിക്കുക; എന്നാൽ എളുപ്പത്തിൽ ചിന്തകളെ അടിച്ചുകളയാനും അവയുടെ സൂത്രധാരന്മാരെ—പിശാചുക്കളെ—തല്ലിയോടിക്കാനും—ഈ ദിവ്യനാമംകൊണ്ടു് അവരെ അടിക്കാനും അദൃശ്യമായി എരിക്കാനും—നിങ്ങൾക്കു കഴിയും. സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്: യേശുവിന്റെ നാമംകൊണ്ടു വൈരികളെ പൊതിരെ തല്ലുക; എന്തെന്നാൽ അവർക്കെതിരേ ഇതിനേക്കാളും പറ്റിയ ഒരായുധം ഇഹത്തിലോ പരത്തിലോ ഇല്ല.

ജാഗ്രതയുടെയും ഈശ്വരസ്മരണയുടെയും ആവശ്യകത

താപസനായ ഇശയ്യാ പറയുന്നു: നമ്മുടെ അശ്രദ്ധമൂലം ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനു ശേഷവും അലസമായ മനസ്സിലേക്കു കൂടുതൽ ദുഷ്ടരായ കൂട്ടുകാരോടൊപ്പം മടങ്ങിവന്ന നമ്മുടെ വൈരിയുടെ പ്രഭാവത്താൽ ചഞ്ചലവും വിക്ഷുബ്ധവുമായ, ഉർഗ്രഹമായ, മനസ്സിനെ അടക്കിനിർത്തുക; 'കർത്താവരുളുംപോലെ ആ മനുഷ്യന്റെ അവസാനത്തെ അവസ്ഥ ആദ്യത്തേതിലും മോശമാകുന്നു' (മത്തായി 12.45). വേറൊരാൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു: 'ഒരു സന്ന്യാസിക്കു ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഈശ്വരസ്മരണമുണ്ടായിരിക്കണം.' മറെറാരാൾ പറയുന്നു: 'ഒരുവന്റെ ഈശ്വരസ്മരണം അവന്റെ ശ്വാസത്തിനു മുമ്പേ ഓടണം.' സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു: 'യേശുവിന്റെ സ്മരണം നിങ്ങളുടെ ശ്വാസത്തോടൊപ്പം കൂടിക്കലരട്ടെ—അപ്പോൾ മൗനത്തിന്റെ പ്രയോജനം നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകും.' പൗലൊസ് പുണ്യവാളൻ ബലമായി പറയുന്നു: 'എന്നിരുന്നാലും ഞാൻ ജീവിക്കുന്നു, എങ്കിലും ഞാനല്ല, പിന്നെയോ ക്രിസ്തു എന്നിൽ വാഴുന്നു,'—ദിവ്യജീവിതം ശ്വസിച്ചും കൈയ്കാര്യം ചെയ്തും (ഗലേ. 2.10). കർത്താവും അരുളുന്നു, കാററിനെ മാതൃകയാക്കിക്കൊണ്ടു്. 'കാറ്റു് അതിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ വീശുന്നു' (യോഹ. 3.8). തന്നിൽ പങ്കുചേരുന്നവരെ ദിവ്യരാക്കുകയും അവരുടെ ഔന്നത്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവ്യാത്മാവുമായി ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ പരിശുദ്ധരായ നമുക്കു വിവാഹനിശ്ചയം നടന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ കാവൽക്കാരായ വേദശാസനങ്ങളെ അനാദരിക്കുക കാരണം നാം വീണ്ടും വികാരങ്ങളുടെ പിടിയിൽ വീണുപോയിരിക്കുന്നു; അങ്ങനെ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ പ്രാണവായുവിനാൽ

നിറയുന്നതിനു പകരം നാം, സകല അക്രമങ്ങളുടെയും മൂലമായ ദുർ ഭൂതങ്ങളുടെ കാറുകൊണ്ടു നിറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദിവ്യ. ചൈതന്യത്തെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയും കർത്താവിനാൽ പവിത്രീ കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തവൻ ദൈവത്താൽ രക്ഷിതനും ദിവ്യജീവി തത്താൽ പ്രചോദിതനും ആകുന്നു; അവൻ സംസാരിക്കുന്നതും ചിന്തിക്കുന്നതും ചേഷ്ടിക്കുന്നതും കർത്താവിനാൽ ചോദിതനാ യിട്ടത്രെ. കർത്താവിന്റെ അരുളപ്പാടു അങ്ങനെയല്ലോ: 'എന്തെ ന്നാൽ നിങ്ങളല്ല സംസാരിക്കുന്നതു്, പിന്നെയോ, പിതാവിന്റെ ആത്മാവാണു നിങ്ങളിൽക്കൂടി സംസാരിക്കുന്നതു്' (മത്തായി 10.20). അതേപോലെ ദൈവത്തിനെതിരായ ഒരു അരൂപി ത ന്നിലുള്ളവൻ, അതിനാൽ ബാധിതൻ, കർത്താവിനെതിരെ സംസാരിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മൗനസാധകർ കീർത്തനം നടത്തേണ്ടതെങ്ങനെ?

സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'ഒരുവനു ക്ഷീണം തോന്നുന്നെങ്കിൽ അവൻ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കണം, എന്നിട്ടു വീണ്ടും ഇരുന്നു സധൈര്യം മുമ്പേ ചെയ്തിരുന്ന സാധന തുടരണം' (27, 23). മാനസികവ്യാപാരത്തെക്കുറിച്ചു്, അതായതു ഹൃദയ ത്തെ കാക്കാൻ കഴിവുനേടിയ ഒരുവനെക്കുറിച്ചു് ആണു പറഞ്ഞതു്. എങ്കിലും കീർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചും അതുതന്നെ പറയുന്നതു് അസ്ഥാനത്താവുകയില്ല. കീർത്തനം ചൊല്ലേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോഴും മഹാനായ ബർസനൂഫിയസ് ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു: 'നിത്യപ്രാർത്ഥനകളും കീർത്തനങ്ങളും പള്ളിയിലെ പാര മ്പര്യങ്ങളാകുന്നു: പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു വരുന്നവരെ ഒത്തൊരുമിപ്പിക്കാൻ വിവേകപൂർവം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണതു്. എന്നാൽ[1] 'സ്തോമ സന്ന്യാസി'കളും നിത്യപ്രാർത്ഥനകളും ചൊല്ലുന്നില്ല; അവർക്കു കീർത്തനങ്ങളുമില്ല; അവർക്കു കൈയ്കൊണ്ടുള്ള പണിയും മാന സികപ്രാർത്ഥനയും പെറിയ ഒരു പ്രാർത്ഥനാകീർത്തനവും മാത്രമേ യുള്ളൂ. ധ്യാനത്തിനു നിലയുറപ്പിച്ചു[2] 'അല്ലയോ പരിശുദ്ധനായ ദൈവമേ, പവിത്രനും സർവശക്തനുമായോവേ, പവിത്രനും അമ രനുമായോവേ, ഞങ്ങളിൽ കനിയണമേ,' എന്നതും കർത്താവി ന്റെ പ്രാർത്ഥനയും ചൊല്ലുകയും പ്രാകൃതാവസ്ഥയിൽനിന്നു നിങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കാൻ ഈശ്വരനോടു് അപേക്ഷിക്കുകയും വേണം' (21). ഈ വാചികപ്രാർത്ഥനയിൽ ഏറെനേരം തങ്ങി പ്പോകരുതു്; എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സു് ദിവസം മുഴുവൻ പ്രാർത്ഥ നയിൽ മുഴുകിയിരിക്കണം. ഈ വാക്കുകളും വഴി ആചാര്യന്മാർ കാണിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടു്, ഏകാന്തതാപരിശീലനമെന്നുവെച്ചാൽ മന സ്സിലോ ഹൃദയത്തിലോ ഉള്ള പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു എന്നു്. എഴുന്നേറ്റു

1. Schema–മഠങ്ങളിലോ പർണശാലകളിലോ തീവ്രമായ ഏകാന്തത പസ്സനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം സന്ന്യാസിമാർ.
2. The Trisagion

നിന്നു കീർത്തനം ചൊല്ലുന്നതും ചെറിയ തോതിൽ പ്രാർത്ഥന യാകുന്നു. സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ അതുതന്നെ പറയുന്നു: 'മൗനയത്നം എന്നാൽ എല്ലാറ്റിൽനിന്നുമുള്ള നിവർത്തനവും ശ്രദ്ധാപൂർവമുള്ള പ്രാർത്ഥന അതായതു കീർത്തനവും, മൂന്നാമതു് വിക്ഷേപരഹിതമായ ഹൃദയപ്രയത്നവും ആകുന്നു' (27,46). പ്രാ ത്ഥനയുടെയും മൗനത്തിന്റെയും ആസ്ഥാനം ഇതത്രെ.

ചോദ്യം: ചിലർ ഉപദേശിക്കുന്നു വളരെ കീർത്തനം ചൊ ല്ലാൻ; കുറച്ചുമതി എന്നു ചിലർ; തീരെ വേണ്ട എന്നു മറ്റു ചിലർ; ഈ അഭിപ്രായഭേദത്തിനു കാരണമെന്തു്? ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം താഴെ പറയും പ്രകാരമാണു്. നെടുനാളത്തെ കഠിനപ്രയ ത്നംകൊണ്ടു കാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം നേടിയവർ, തങ്ങൾ പഠിച്ച മാർഗം മറ്റുള്ളവരെയും പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈശ്വരന്റെ കാ രുണ്യത്താലും വിശ്വാസത്തിന്റെ ഊഷ്മാവിനാലും ആണു് അല്പ കാലംകൊണ്ടു തങ്ങൾ ഈ നിലയിലെത്തിയതു് എന്നു തങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന ഐസക് പുണ്യവാളനെപ്പോലെയുള്ള ആളുകളെ അവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല അജ്ഞതകൊണ്ടും അഹംമതികൊ ണ്ടും അന്ധരായി അവർ അത്തരം ആളുകളെ നിന്ദിക്കുകയും, തങ്ങ ളുടെ അനുഭവത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി എന്തെങ്കിലും സംഭവി ക്കുന്നെങ്കിൽ അതു കാപട്യമാണു്, ഈശ്വരകാരുണ്യമല്ല എന്നു മറ്റുള്ളവർക്കു് ഉറപ്പുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'ഏഴയെ ഉടനടി കോടീശ്വരനാക്കാൻ ഈശ്വരനു് ഒരു പ്രയാസവുമില്ല' 'എക്കേ. 11.21) എന്നു് അവരറിയുന്നില്ല. 'നിങ്ങൾ ഹതഭാഗ്യരല്ലെങ്കിൽ അതായതു മടികൊണ്ടു പുരോഗതി നേടാത്തവരല്ലെങ്കിൽ—യേശു ക്രിസ്തു എങ്ങനെ നിങ്ങളിൽത്തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു് നിങ്ങൾക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടേ?' എന്നു്, അനുഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ചു് അറിവില്ലാത്ത അക്കാലത്തെ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ പുണ്യവാളനും ശകാരിക്കുന്നു. ദിവ്യാത്മാവിന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടു ചിലരിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അത്ഭുതകരമായ പ്രാർത്ഥനാഫലങ്ങളുടെ സത്യതയെ അവിശ്വാസവും അജ്ഞതയുംകൊണ്ടു്, അമ്മാതിരിയാളുകൾ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കാൻ കാരണമതാണു്.

ഒരുവൻ ഉപവസിക്കുന്നു. വ്രതമിരിക്കുന്നു, ഉറക്കമിളയ്ക്കുന്നു, നിന്നു കീർത്തനം ചൊല്ലുന്നു, വണങ്ങുന്നു, മുട്ടുകുത്തുന്നു, കേഴുന്നു, സ്വത്തൊക്കെ വെടിയുന്നു, ഇതൊക്കെ, അല്ലയോ ന്യായാധിപ ന്മാരേ, കർമങ്ങളല്ലേ എന്നൊന്നു പറയുവിൻ (മൗനം ശീലിക്കു ന്നവനു് ഇവയൊക്കെ അനുപേക്ഷണീയങ്ങളാണെന്നു നാം കരുതുന്നു). കർമം കൂടാതെ പ്രാർത്ഥനയിൽ വിജയം വരിക്കാമെ ന്നു് നാം അവകാശപ്പെടുന്നതായി നിങ്ങൾ നിനയ്ക്കുകയും പറയുക യും ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ? ഇതല്ല ഞങ്ങൾ അവകാശപ്പെടുന്നതു്, പിന്നെയോ, കർമപരമായ ഒരു ജീവിതം കൂടാതെ വേറൊന്നു്, മാനസികമായവ്യാപാരം, വേണമെന്നാണു്; അതുകൂടാതെ പ്രാർത്ഥ

നയിൽ വിജയം നേടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. നിൽക്കൂ, കേൾക്കൂ. ഒരുവൻ നാവുകൊണ്ടു നാമം ജപിക്കുന്നു, മനസ്സു് അലഞ്ഞുതിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നുവന്നാൽ അതുകൊണ്ടെന്തു കാര്യം? 'ഒരുവൻ പട്ടുകുകയും മറ്റൊരുവൻ ഉടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അവക്കു മെനക്കേടല്ലാതെ മറ്റെന്തു മെച്ചം?' (എക്കേ. 34. 23) ഒരുവൻ ശരീരത്തോടു ചെയ്യുംപോലെ അവൻ മനസ്സിനോടും ചെയ്യണം; അല്പാഞ്ഞാൽ അവൻ കായികമായി സച്ചരിതനായി കാണപ്പെട്ടും, എന്നാലവന്റെ അകക്കാമ്പോ അസത്യവും അശ്രദ്ധിയുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്യും. 'അപരിചിതമായ ഒരു ഭാഷയിൽ—അതായതു് നാവുകൊണ്ടുമാത്രം—ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നെങ്കിൽ, എന്റെ പ്രാണൻ അഥവാ ശബ്ദം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു, പക്ഷെ എന്റെ ബോധശക്തി ഫലപ്രദമാകുന്നില്ല എന്നു സെൻറ്പോം പറയുമ്പോം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണു്. 'എന്നാൽ പിന്നെ എന്താണതു്? ഞാനെന്റെ ആത്മാവുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥിക്കും; എന്റെ ബോധശക്തികൊണ്ടും ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കും.' പിന്നെയും: 'എങ്കിലും അർത്ഥബോധത്തോടെ അഞ്ചു വാക്കു് ഉച്ചരിക്കുകയാണു്, നാവുകൊണ്ടു പതിനായിരം വാക്കു് ഉരുവിടുന്നതിലും ഉത്തമം' (1 കൊറീ. 14. 15, 19). പുണ്യവാളൻ ആന്തരപ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചാണു പറയുന്നതു് എന്നു വിശദമാക്കിക്കൊണ്ടു സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ തന്റെ പ്രാർത്ഥനാധ്യാനത്തിൽ (ഖണ്ഡിക 21) ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'മഹത്തും പൂർണവുമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ മഹാനായ സാധകൻ പറയുന്നു, 'അർത്ഥബോധത്തോടെ അഞ്ചു വാക്കു പറയാനാണു് എനിക്കു കൂടുതലിഷ്ടം,' എന്നും മറ്റും.' കർമ്മങ്ങളം നിരവധി, പക്ഷെ അവ വ്യക്തിപരമാണു്; ഹൃദയത്തിലെ പ്രാർത്ഥന സദ്ധർമത്തിന്റെ പ്രവേസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ മഹത്തും സർവാശ്ലേഷിയുമാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതുവഴി എല്ലാ നന്മകളും സമ്പാദിക്കപ്പെടുന്നു. വിശുദ്ധനായ മാക്സിമസ് പറയുന്നു: 'മരണചിന്തയെക്കാളം ഭയജനകമായി മറ്റൊന്നില്ല;' ഈശ്വരസ്മരണയെക്കാളം മഹത്തരമായും മറ്റൊന്നില്ല.' തട്ടാരാ അദ്ദേഹം ഈ പ്രയത്നത്തിന്റെ സർവ്വോത്കൃഷ്ടതയെ വെളിവാക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഈ കാലത്തു കാരുണ്യത്തിന്റെ ഉണ്മയെക്കുറിച്ചു കേൾക്കാനേ ആളുകളം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല; എന്തെന്നാൽ അവരുടെ സംവേദനാശക്തിയും അജ്ഞതയുംമൂലം അവർ അന്ധരും വിശ്വാസശൂന്യരുമാകുന്നു.

അധികം കീർത്തനം ചൊല്ലാത്തവർ, ചെയ്യുന്നതു ശരിയാണെന്നതെ എന്റെ പക്ഷം; എന്തെന്നാൽ അവർ മിതമായ രീതിയിൽ അതിനു് അർഹമായതു നൽകുന്നു—എല്ലാക്കാര്യത്തിലും മിതത്വം വേണ്ടതുതന്നെയല്ലൊ; പ്രാണശക്തിയെല്ലാം പ്രയത്നം വേണ്ട കീർത്തനാലാപത്തിൽ ചെലവഴിച്ചു മനസ്സിനെ പ്രാർത്ഥ

നസ്സു തീരെ തീവ്രതയോ ബലമോ ഇല്ലാതാക്കിത്തീർക്കരുതല്ലോ. കീർത്തനം അൽപമാക്കി അവർ അധികസമയവും പ്രാർത്ഥനയിൽ കഴിക്കണം. നേരേ മറിച്ചു്, പ്രാർത്ഥനയിൽ കൂടുതലുടെയുള്ള മനോയത്നവും നിരന്തരമായ ഏകാഗ്രതയുംകൊണ്ടു മനസ്സു് ക്ഷീണിക്കുമ്പോഴും, ഏകാന്തപ്രാർത്ഥനയുടെ കർക്കശതയിൽനിന്നു കീർത്തനാലാപമെന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു് മനസ്സിനെ മോചിപ്പിച്ചു് അതിനു വിശ്രമം നൽകുന്നതു വേണ്ടതുതന്നെ. അറിവുള്ളവരുടെ ഈ ഉപദേശം, ഇതു് ഉത്തമമായ ഒരു നിയമമാകുന്നു.

കീർത്തനം തീരെ പൊല്ലാത്തവരും ചെയ്യുന്നതു ശരിയാണു്, അവർ പുരോഗതി പ്രാപിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആത്മപ്രകാശം നേടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവക്കു പിന്നെ കീർത്തനത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല; അവർ നിശ്ശബ്ദരായി നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയിലും ധ്യാനത്തിലും വർത്തിക്കണം. എന്തെന്നാൽ അവർ ഈശ്വരനുമായി ഏകീഭവിച്ചവരാണു്; അവർ തങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ ഈശ്വരനിൽനിന്നു പറിച്ചെടുത്തു കോലാഹലത്തിലേക്കു്—ചിന്താശതങ്ങളിലേക്കു്—തള്ളിയിടരുതു്. സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'ഒരു സാധകനു് സ്വപ്നയെ അനുസരിക്കുകയാണു് അധഃപതനം; സിദ്ധനോ, പ്രാർത്ഥനാത്യാഗവും വിരാമവും.' അവൻ ഈശ്വരസ്മരണ കൈയ്വെടിഞ്ഞാൽ, വരനെ വെടിഞ്ഞു് അയോഗ്യവസ്തുക്കളെ പ്രാപിക്കുംപോലെ അനുചിതമായ ഒരു മാർഗഭ്രംശമാണതു്.

ഈ ശിക്ഷണത്താൽ ശിക്ഷിതരാവാൻ എല്ലാവക്കും സാധ്യമല്ല. അനുസരണമുള്ള നിരക്ഷരരെയും സരളരെയും ഇതിൽ പരിശീലിപ്പിക്കാം—അതെ—വിനയത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അനുസരണം എല്ലാ സദ്ധർമങ്ങളും സമ്പാദിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥമാണു്. എന്നാൽ അനുസരണമില്ലാത്തവരെ, അജ്ഞരോ അഭ്യസ്തവിദ്യരോ ആവട്ടെ ആരെയും, ഈ ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കാറില്ല, അവർ കാപട്യത്തിൽചെന്നു ചാടിയെങ്കിലോ എന്നു കരുതി. എന്തെന്നാൽ താന്തോന്നികൾക്കു് ഗർവം ഒഴിവാക്കാനാവില്ല; അതിനെ തുടർന്നു്, വിശുദ്ധനായ ഐസക് പറയുംപോലെ സാധാരണമായി കാപട്യവും വന്നുകൂടും. എന്നാൽ ചിലയാളുകൾ, അവർ വരുത്തിവെയ്ക്കുന്ന വിനയെക്കുറിച്ചു നിനയ്ക്കാതെ, പൂർണതായി വരുന്നവരെയെല്ലാം, ഈശ്വരസ്മരണ തുടർന്നു നിലനിർത്താൻ തങ്ങൾ ചെയ്തുപോരുന്ന സാധനകൾ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഈ സ്മരണയുമായി മനസ്സു പരിചയപ്പെടാനും അതിനെ ഇഷ്ടപ്പെടാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുംവേണ്ടി; അതു സാധ്യമല്ല, വിശേഷിച്ചും തന്നിഷ്ടംപോലെ ജീവിച്ചു ശീലിച്ചവക്കു്. അശ്രദ്ധയും അഹംമതിയും കാരണം അവരുടെ മനസ്സു് അശുദ്ധമാകയാലും കണ്ണീരുകൊണ്ടു് അതു കഴുകപ്പെടായ്കയാലും പ്രാർത്ഥനയുടെ പകരം അവർ അധികപക്ഷവും കാണുന്നതു ലജ്ജാവഹമായ ചിന്തകളുടെ

പ്രതിരൂപങ്ങളാണു്; അവരുടെ ഉല്ക്കാമ്പിൽ കുടിയിരിക്കുന്ന ദുഷ്ടാത്മാവു് ഭയങ്കരമായ ഈശ്വരനാമത്താൽ അസ്വസ്ഥരായി പല്ലിറുമ്മുകയും അവരെ ഇങ്ങനെ മുറിവേൽപ്പിക്കുന്ന മനുഷ്യനെ തുലയ്ക്കാൻ നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ ഈ സാധനയെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുകയോ പുസ്തകങ്ങളിൽ വായിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടു് അതു് അനുഷ്ഠിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും സ്വമേധയാ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനു രണ്ടിലൊന്നു സംഭവിക്കും: തന്നത്താൻ നിർബന്ധിച്ചു് ആവക സാധനകളും അനുഷ്ഠിച്ചാൽ അവൻ കപടതയിൽ ചെന്നു ചാടും, അതിൽ മറുമരുന്നില്ലാതെ കിടക്കുകയും ചെയ്യും; അവൻ അതിനായി പ്രയത്നിക്കാത്തപക്ഷം ആജീവനാന്തം വിജയം വരിക്കാതെ കഴിയുകയും ചെയ്യും.

ഇതിന്റെകൂടെ എന്റെ അല്പമായ അനുഭവത്തിൽനിന്നു കൂടി ചിലതു ചേർക്കട്ടെ; രാത്രിയോ പകലോ തനിച്ചിരുന്നു് മറ്റു ചിന്തകളൊന്നും കൂടാതെ ഇടവിടാതെ ഈശ്വരനോടു വിനയത്തോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും, പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു മനസ്സിനു മടുപ്പു തോന്നുമ്പോഴും, യേശുവിന്റെ നാമം ഉരുവിട്ടുന്നതിനു വേണ്ടിവരുന്ന തുടരെയുള്ള ജാഗ്രതകാരണം നെഞ്ചു, മെയ്യും നോക്കുമ്പോഴും, സാധകന്റെ ഉത്സാഹത്തെയും ക്ഷമയേയും ഉണർത്താനും ഉത്തേജിപ്പിക്കാനും ഉന്മേഷമോ സന്തോഷമോ തോന്നാതാകുമ്പോഴും, അപ്പോഴും എഴുന്നേറ്റുനിന്നു സങ്കീർത്തനം ചൊല്ലുക. തനിച്ചോ, ശിഷ്യന്മാരാരെങ്കിലും അടുത്തുണ്ടെങ്കിൽ അയാളും ഒരുമിച്ചോ ആകാം; അല്ലെങ്കിൽ ശാസ്ത്രത്തിലെ ഏതെങ്കിലും വാക്യത്തെക്കുറിച്ചു മനനം ചെയ്യുക, അല്ലെങ്കിൽ പൊതുവേ ദിവ്യകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുക. അഥവാ മരണത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു് തന്നിലേക്കു താഴുക; അല്ലെങ്കിൽ കൈയ്കൊണ്ടു് എന്തെങ്കിലും വേല ചെയ്യുക; അതുമല്ലെങ്കിൽ വായന കേൾക്കുക, കഴിയുന്നതും നിന്നുകൊണ്ടു്, ശരീരത്തെ ക്ഷീണിപ്പിക്കാൻ. തനിച്ചുനിന്നു സങ്കീർത്തനം നടത്തുമ്പോഴും, അല്ലയോ പരിശുദ്ധനായ ദൈവമേ, പവിത്രനും സർവശക്തനുമായോവേ, പവിത്രനും അമരനുമായോവേ, ഞങ്ങളിൽ കനിയേണമേ, എന്ന കീർത്തനം ചൊല്ലുക; എന്നിട്ടു്, മനസ്സു് ഹൃദയത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുമാറു് മനസ്സുകൊണ്ടോ ആത്മാവുകൊണ്ടോ പ്രാർത്ഥിക്കുക. വിഷാദഭാരംകൊണ്ടു താണുപോകുന്നതായി തോന്നുന്നെങ്കിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ സങ്കീർത്തനങ്ങളോ, ഹൃദയഹാരിയായ ഏതെങ്കിലും ചെറിയ പ്രാർത്ഥനയോ പാരായണം ചെയ്യുക; നിശ്ശബ്ദമായിട്ടു വേണം അതു ചെയ്യാൻ; എന്തെന്നാൽ അവ ഉറക്കെ ചൊല്ലാനുള്ളവയല്ല എന്നു സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു. വിശുദ്ധനായ മർക്കോസു് പറയുംപോലെ ഇവിടെ, കേൾക്കുവേണ്ടി ഹൃദയം വേദനിക്കുകയും സന്തോഷവും പ്രസന്നതയും ഉളവാകാൻ ആധ്യാ

ത്തികോന്മേഷത്താൽ ആവിഷ്ടരാവുകയുമേ വേണ്ടൂ. സങ്കീർത്തനത്തിനുശേഷം വീണ്ടും മനസ്സിലോ ആത്മാവിലോ പ്രാർത്ഥിക്കുക, ചിന്ത അലഞ്ഞുനടക്കാൻ ഇടയാകാതെ നോക്കുകയും വേണം; എന്നിട്ട് ഈശ്വരസ്തുതി പാടുക—ഇതാണ് പൂർവാചാര്യന്മാർ നിർദേശിച്ചിട്ടുള്ള ക്രമം. എപ്പോഴും ഒരേ കീർത്തനം ഉരുവിടുന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സിനേർപ്പെടുന്ന മുഷിവുമൂലം സങ്കീർത്തനത്തിലുള്ള സന്തോഷം നഷ്ടപ്പെട്ട പോകാതിരിക്കാനും അതിൽ ഉത്സാഹം വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ഓരോ ദിവസവും സങ്കീർത്തനം മാറിമാറിച്ചൊല്ലാനാണ് ദിവ്യനായ ബാസിൽ ഉപദേശിക്കുന്നത്. മനസ്സിനു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകണം; അപ്പോഴതു് ഉത്സാഹത്തിലും അനുഷ്ഠാനത്തിലും ശക്തി ആർജിച്ചുകൊള്ളും. വിശ്വസ്തനായ ഒരു ശിഷ്യനുമൊരുമിച്ചാണ് സങ്കീർത്തനം ചൊല്ലുന്നതെങ്കിൽ, അയാളും കീർത്തനം ചൊല്ലട്ടെ, നിങ്ങളും രഹസ്യമായി സ്വന്തം ഹൃദയത്തെ സൂക്ഷിച്ചും പ്രാർത്ഥിച്ചും സ്വയം കാത്തുകൊണ്ടു നിൽക്കുക. പ്രാർത്ഥനയുടെ തുണയോടെ, ഹൃദയത്തിൽനിന്നു വരുന്ന സർവ ചിന്തകളെയും—ഐന്ദ്രിയകമോ മാനസികമോ എന്തായാലും—അവഗണിക്കുക. എന്തെന്നാൽ, മൗനത്തിനർത്ഥം ആത്മാവിൽനിന്നു വരുന്ന ദിവ്യവിചാരം വിട്ട മറ്റെല്ലാ വിചാരങ്ങളെയും വെട്ടിമാറ്റുകയെന്നതത്രെ; ആദ്യം പറഞ്ഞതു നന്മയെന്നു കരുതി കൈക്കൊണ്ടാൽ ഉത്തമമായതു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും.

കാപട്യത്തെപ്പറ്റി

അല്ലയോ ദൈവഭക്തനേ, ശ്രദ്ധയോടും വിവേകത്തോടും കൂടി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുക. നീ വേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും ഉള്ളിലോ വെളിയിലോ ഒരു ദീപമോ ജ്വാലയോ വിഗ്രഹമോ—ക്രിസ്തുവിന്റെയോ ദേവതയുടെയോ ആരുടെയെങ്കിലും—കാണുന്നപക്ഷം അതിനെ അംഗീകരിക്കരുതു്, ആപത്തു വരാതിരിക്കണമെങ്കിൽ തന്നത്താൻ മനോരഥങ്ങളും നിർമിക്കരുതു്; താനേ വന്നുചേരുന്നവയെ ഗൗനിക്കരുതു്; അവയുടെ മുദ്ര മനസ്സിൽ പതിയാൻ അനുവദിക്കുകയുമരുതു്. ആവക സംഗതികളും പുറമേനിന്നു ഭാവന ചെയ്യും മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞും നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെ വഴിതെറ്റിക്കാനാണ് നോക്കുന്നതു്. ദൃഢമായ വിശ്വാസംകൊണ്ടു ഹൃദയത്തെ ബലപ്പെടുത്തുകയും അചഞ്ചലമായ സ്നേഹത്തിന്റെ സുഖംകൊണ്ടും സന്തോഷംകൊണ്ടും ഹൃദയത്തെ നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഹൃദയോഷ്മളതയാണ് പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രാരംഭം. അതു വികാരങ്ങളെ എരിച്ചുകളയുകയും ചെയ്യും. ഐന്ദ്രിയകമോ ആധ്യാത്മികമോ ആയ എന്തും ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, അതിനെ സ്വീകരിക്കാൻ ഹൃദയം മടിക്കുകയും വെടിയുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, അതു് ഈശ്വരനിൽനിന്നു വരുന്നതല്ല, വൈരി

അയച്ചുവരുന്നതാണു് എന്നതു പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്, എന്തെങ്കിലും അദൃശ്യശക്തി നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ പുറത്തുവരാനോ പാഠിപ്പഠക്കാനോ പിടിച്ചുവലിക്കുന്നതായി കാണുന്നെങ്കിൽ, അതിനെ വിശ്വസിക്കരുതു്, വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെടാൻ മനസ്സിനെ അനുവദിക്കരുതു്, ഉടനടി അതിന്റെ പണി തുടരാൻ അതിനെ നിർബന്ധിക്കുക. ദിവ്യമായതു താനേ വരുന്നു. എപ്പൊഴാണു വരുന്നതെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുകപോലുമില്ല എന്നു പറയുന്നു വിശുദ്ധനായ ഐസ്ക്. വൈരി, ആധ്യാത്മികഭാവങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു സാങ്കൽപിക ഭാവങ്ങൾ മാറി വെയ്ക്കുമ്പോൾ ഒന്നിനു പകരം മറെറാന്നു തരുമ്പോൾ, ഊഷ്മളതയുടെ സ്ഥാനത്തു വല്ലാത്തൊരു എരിച്ചിൽ തോന്നിക്കുമ്പോൾ, ആനന്ദത്തിനു പകരം ഗ്രാമ്യമായ സുഖവും സന്തോഷവും ഉണർത്തുമ്പോൾ ഈവക പ്രലോഭനങ്ങളുടെ മറവിൽ അപരിചിതരിൽ നിന്നു് ഒളിഞ്ഞുവാഴാൻ അവനു കഴിയുമെങ്കിലും അവന്റെ കുടതന്ത്രങ്ങൾ അറിവുള്ളവർക്കു് കാലവും അനുഭവവും അന്തശ്ചോദനവും സാധാരണമായി അവനെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കും. രസന നാനാതരം ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളെ വേർതിരിച്ചറിയുന്നു, എന്നുരുളുന്നു വേദം. എന്നതുപോലെ ആധ്യാത്മികരുചിയും ഓരോന്നിനെയും അതതിന്റെ തനിരൂപത്തിൽ കാണിച്ചു കൊടുക്കും; അല്ലാതെ ദുഷ്പ്രേരണകൾക്കു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുകയില്ല.

വായനയെപ്പററി

സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: നിങ്ങളൊരു കർമയോഗിയാണെങ്കിൽ കർമത്തെക്കുറിച്ചു് പിതാക്കന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു വായിക്കുക. എന്തെന്നാൽ വായിക്കുന്നതു പ്രവൃത്തിയിൽകൊണ്ടുവരുന്ന പക്ഷം മറു വായനകൾ നിങ്ങൾക്കു അനാവശ്യമാകുന്നു. എപ്പോഴും മൗനത്തെക്കുറിച്ചും പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചും വായിക്കുക. അതായതു്—സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ, വി. ഐസക്, വി. മാക്സിമസ്, നവദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ സ്തെഫനോസ്, ഹെസിച്ചിയസ്, സിനായിയിലെ പിലോത്യസ്, എന്നിങ്ങനെ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുള്ളവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുക. തത്കാലം മറു ഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെ വിടുക; വേണ്ടാത്തവയെന്നുവെച്ചല്ല, നിങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ഉദ്ദ്യേശത്തിനു്—പ്രാർത്ഥനയിൽ അഭ്യാസം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു്—ഉതകിയവയല്ല എന്നതുകൊണ്ടു്. കാരണം അവ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നു വ്യതിചലിപ്പിക്കാനിടയാക്കിയേക്കും. ഏകാന്തത്തിൽ ഉച്ചത്തിലല്ലാതെ വായിക്കുക. സ്വന്തം സ്വരമാധുര്യത്തെക്കുറിച്ചോ, ഉച്ചാരണശുദ്ധി

യെക്കുറിച്ചോ ഞെളിയാനുള്ള പ്രലോഭനത്തെ ഒഴിവാക്കാനും, ഒരു വലിയ സദസ്സിനുമുമ്പാകെ വായിച്ച് ഏവരുടെയും ഹൃദയം കവരുകയാണു താൻ എന്നു സങ്കൽപിച്ചു ഞെളിയാതിരിക്കാനും മെല്ലെ വായിക്കുന്നതാണു നല്ലതു്. വായനയോടുവായന, അതുമരുതു്. എന്തെന്നാൽ എന്തിനും ഒരു അളവുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു് ഉത്തമം. അതിവേഗത്തിലോ അത്യന്തം അലസമായോ അശ്രദ്ധമായോ വായിക്കരുതു്; ആദരത്തോടെ ഏകാഗ്രതയോടെ ബുദ്ധിപൂർവകമായിരിക്കണം വായന. ആത്മാവിനു പ്രയോജനമേകുന്ന പാരായണംകൊണ്ടു് ഉന്മേഷം നേടി മനസ്സു് ബലം ആർജിക്കുന്നു, സ്ഥിരതയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ക്രമമില്ലാതെയുള്ള വായന മനസ്സിനു മൂടലുണ്ടാക്കുന്നു, അതിനെ ദുർബലമാക്കുന്നു, അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു് മനസ്സിനെ അസമർത്ഥമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രവണത ഏതു വഴിക്കാണു് എന്നും ശ്രദ്ധിക്കുക. ഈശ്വരാഭിമുഖമാണോ, ഏകാന്തത്തിലിരിക്കുന്നതും സങ്കീർത്തനം നടത്തുന്നതും പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുന്നതും മറെന്തെങ്കിലും നല്ല കാര്യം ചെയ്യുന്നതും ആത്മശ്രേയസ്സിനും നന്മയ്ക്കുംവേണ്ടി മാത്രമാണോ, അതോ, വിധിയെ മാനിച്ചു മാത്രം ഈശ്വരകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവനോ എന്നു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളറിയാതെ കൊള്ളയടിക്കപ്പെടും; ഈശ്വരനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ ആശിക്കുന്ന ഒരുവനാകാതെ ഉള്ളാലെ നിങ്ങളും വെറുമൊരു മനുഷ്യനായിത്തുടരും. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ വൈരിക്കു പലേ സൂത്രപ്പണികളുമുണ്ടു്; അവൻ നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയെ ഒളിച്ചിരുന്നു നോക്കുന്നുണ്ടു്; നാമറിയാതെ നമ്മുടെ വേലകളെ തുലയ്ക്കാൻ അവൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്; നാം ചെയ്യുന്നതൊന്നും ഈശ്വരന്റെ വേലയാകാതിരിക്കാൻ അവൻ പാടുപെടുന്നുണ്ടു്. ഈശ്വരനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ നിങ്ങളുറച്ചുനിൽക്കുന്നപക്ഷം, അവൻ പഠിച്ച പണി പതിനെട്ടും പയറ്റിയാലും നാണംകെട്ട കൈയേറ്റങ്ങളും നടത്തിയാലും നിങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തിയെ ഇളക്കി കുടുക്കിൽപ്പെടുത്താൻ അവൻ നോക്കിയാലും നിങ്ങളും കൊള്ളയടിക്കപ്പെടുകയില്ല; ദൗർബല്യംകൊണ്ടു് ഒരുവൻ തന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കെതിരായി പരാജിതനാക്കപ്പെട്ടാലും നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഉപക്കാരവും അറിവുള്ള ഈശ്വരൻ അവനോടു ക്ഷമിക്കും. അവനെ വാഴ്ത്തും. ഈ അഭിമാനം, അതായതു വ്യർഥാഭിമാനം, സദാചാരപുരോഗതിയിൽനിന്നു സന്ന്യാസിയെ തടയുന്നു; അവന്റെ പ്രയത്നമെല്ലാം വിഫലമാകുന്നു. അവസാനം അവൻ ശ്രഷ്ടകൃത്യശൂന്യനായിത്തീരുന്നു. വ്യർഥാഭിമാനം മൂവരെയും—പ്രാരംഭകനെയും സാധകനെയും സിദ്ധനെയും—വീഴ്ത്തും: ധർമാനുഷ്ഠാനത്തിനുള്ള അവരുടെ പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലത്തെയെല്ലാം അതു് അപഹരിച്ചുകളയും.

സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽനിന്ന് എനിക്ക് ഒരു കാര്യംകൂടി പറയാനുണ്ട്: താഴെ പറയുന്ന സദ്ഗുണങ്ങളെ കൂടാതെ ഒരു യതിക്ക് ഒരിക്കലും വിജയം വരിക്കാനാവില്ല; ഉപവാസം, സംയമം, ജാഗരണം, ക്ഷമ, ധൈര്യം, നിശ്ശബ്ദത, പ്രാർത്ഥന, വാങ്നിരോധം, അശ്രുപാതം, വിനയം: ഇവ പരസ്പരം ഉത്പാദിപ്പിക്കുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. തുടരെയുള്ള ഉപവാസം കാമത്തെ വറക്കുന്നു, സംയമത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു; സംയമം ജാഗരണത്തിനും ജാഗരണം ക്ഷമയ്ക്കും കാരണമാകുന്നു. ക്ഷമ ധൈര്യത്തിനും ധൈര്യം നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കും കളമൊരുക്കുന്നു; നിശ്ശബ്ദത പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും പ്രാർത്ഥന വാങ്നിരോധത്തിനും വഴി തെളിക്കുന്നു; വാങ്നിരോധം വ്യാകുലതയിലേക്കും വ്യാകുലത വിനയത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നു. വിനയം വീണ്ടും വ്യാകുലതയിലേക്ക്, അങ്ങനെ തിരിച്ചും. പിന്നോക്കം പോകുമ്പോൾ പൂർണ്ണകും മാതാക്കളെ പ്രസവിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നു കാണാൻ കഴിയും.

ഈ സാധനയിലെ വേദനാജനകങ്ങളായ പ്രയത്നങ്ങളെ അനുക്രമം പരിഗണിക്കുകയും ഓരോ കൃത്യവും എങ്ങനെയാണ് അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതു് എന്നു വ്യക്തമായി കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ താൻ കേട്ടതിൻ പ്രകാരം ഈ വഴിയെ വ്യഗ്രമമായിട്ടല്ലാതെ മുന്നേറുമ്പോൾ, തന്റെ പ്രയത്നത്തിനു ഫലം കാണാഞ്ഞു—കാരണം, കാര്യത്തോടടുക്കുമ്പോൾ സംഗതി ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞമാതിരി ആയിരിക്കുകയില്ല—ഞങ്ങളെയോ മറ്റാരെയെങ്കിലുമോ കുറ്റം പറയരുതല്ലൊ. ഹൃദയ വേദനയും കായക്ലേശവും സാധാരണമായി അവയുടെ കൃത്യം യഥാവിധി ചെയ്യുമ്പോഴുണ്ടു്. ജ്ഞാനസ്നാനാവസരത്തിൽ ഓരോ വിശ്വാസിയിലും ആവേശിക്കുന്ന ദിവ്യാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനമാണു് അവയിൽക്കൂടി പ്രകടമാകുന്നതു്; അനുശാസനങ്ങളെ അവഗണിക്കുക കാരണം അതിന്റെ പ്രവർത്തനം വികാരങ്ങളുടെ അടിയിൽ മൂടപ്പെട്ടുപോകുന്നു. 'ആകയാൽ തന്റെ അനുഗ്രഹവിശേഷം അവനിൽനിന്നു നീക്കപ്പെടട്ടെ' (മത്താ. 25. 28) എന്നും, 'ഇല്ലാത്തവനിൽനിന്നു് ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നതുംകൂടി തട്ടിയെടുക്കപ്പെടും' (ലൂക്കൊസ് 8. 18) എന്നും നമ്മുടെ ശുഷ്കത മൂലം കേഴ്ക്കാൻ ഇടയാകാതിരിക്കുന്നതിനും നരകത്തിൽ തള്ളപ്പെട്ടു രൗരവത്തിൽ പൊരിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനു, കർത്താവു് തന്റെ അപാരകാരുണ്യത്താൽ നമ്മുടെ പശ്ചാത്താപത്തെയും കാത്തു വാഴുന്നു. കായികമോ ആധ്യാത്മികമോ ആയ യാതൊരു പ്രയത്നവും ക്ലേശമോ കഷ്ടമോ ഇല്ലാത്തതെങ്കിൽ കർമ്മകർത്താവിനു് ഒരിക്കലും ഒരു പ്രയോജനത്തെയും നൽകുകയില്ല; എന്തെന്നാൽ കർത്താവരുളുന്നു; 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ബലാൽക്കാരം സമ്മതി

ക്കുന്നു, അക്രമി ബലംകൊണ്ട് അതിനെ കീഴടക്കുന്നു' (മത്തായി 11. 12). ബലാൽക്കാരം എന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാ വേലകളിലും ദേഹത്തിനു് അനുഭവപ്പെടുന്ന നീറുന്ന വേദന എന്നു വേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. പലരും വേദനയില്ലാതെ പലകാലം വേല എടുത്തിട്ടുണ്ട്. എടുക്കുന്നുണ്ട്; പക്ഷെ അവർ യത്നിച്ചതും യത്നിക്കുന്നതും ക്ലേശം കൂടാതെ ആയതുകൊണ്ടു പവിത്രതയും ദിവ്യാത്മാവും ഇല്ലാത്തവരായി കാണപ്പെട്ട, കാണപ്പെടുന്നു; എന്തെന്നാൽ വേദനയുള്ള വേലകളുടെ കടുത്ത പീഡകളും അവർ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. ചിലർ വളരെയൊക്കെ പണിപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നും, പക്ഷേ അശ്രദ്ധമായും അലസമായിട്ടും ആയിരിക്കും അവർ ഒക്കെ ചെയ്യുന്നതു്: അവർ ഒരു ഫലവും നേടുന്നില്ല; എന്തെന്നാൽ അവരുടെ വേലയ്ക്കു വേദനയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവർ തികച്ചും കർക്കശരായിക്കഴിയുന്നു. ഇതിനൊരു സാക്ഷിയാണു താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യം പറഞ്ഞ ആൾ: 'നമ്മുടെ ജീവിതനിലയ്ക്കനുസരിച്ചുള്ള എല്ലാ വലിയ കാര്യങ്ങളും നാം ചെയ്താലും നോവുന്ന ഒരു നെഞ്ചകം നേടിയില്ലെങ്കിൽ, അതൊക്കെ കള്ളത്തട്ടും കൈക്കുലിയുമാണു്' (സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ 7. 64). വിശുദ്ധനായ എഫ്രേമും പറയുന്നതും അതുതന്നെ: 'വേല ചെയ്യുമ്പോഴും, വേദനയോടെ വേലയെടുക്കുക, വീൺവേല ഒഴിവാക്കാൻ. എന്തെന്നാൽ പ്രവാചകൻ പറയുംപോലെ, നമ്മുടെ കടിതടം ഉപവാസത്തിന്റെ വേദനകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതല്ലെങ്കിൽ ഗർഭിണിയുടെ പ്രസവവേദനപോലെ ക്ലേശങ്ങളുടെ ദുസ്സഹദുഃഖം നമ്മെ ആവേശിച്ചില്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഹൃദയക്ഷേത്രത്തിൽ മുക്തിദേവതയെ ആധാനം ചെയ്യാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ല' (ഇശ. 3: 26. 18). മടിയും പിടിച്ചു മിണ്ടാതെ വരണ്ട മണൽക്കാട്ടിൽ പലകാലം പാർത്തു എന്നതു മാത്രമാണു നമുക്കു വീമ്പു പറയാനുള്ളതു്; എന്നിട്ടു നാം കേമന്മാരാണെന്നു ഞെളിയലും! നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഫലമെന്തെന്നു് അന്ത്യകാലത്തു നമുക്കു് വ്യക്തമായി അറിയാം.

സദ്ധർമവിദ്യ സ്വയം അഭ്യസിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല, ചിലർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളെ ആചാര്യനായിട്ടു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കിലും, വിജയം വരിച്ചവരുടെ ഉപദേശങ്ങളെ അനുസരിക്കാതെ തന്നിഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കു തങ്ങളെക്കുറിച്ചു വലിയ അഹമ്മതി തോന്നും. 'പിതാവു ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു് അതുപോലെ ചെയ്കയെന്നല്ലാതെ പുത്രനു സ്വന്തമായി ഒന്നും ചെയ്വാനാവില്ല; പിതാവു് എന്തു ചെയ്യുന്നുവോ അതുതന്നെ പുത്രനും ചെയ്യുന്നു' (യോഹന്നാൻ. 5. 19). കാര്യം ഇങ്ങനെയിരിക്കെ, അതിസൂക്ഷ്മ കാര്യങ്ങളിൽ അന്യരുടെ ആരുടെയും നിർദേശം ആവശ്യമില്ലാത്തവിധം അതുല്യ സന്മാർഗത്തിന്റെ

ഉല്പതലത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നവനാരുണ്ട്? ആകയാൽ സജീവ സാധനയുടെ വേദനകളും ക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിച്ചവരുടെ ഉപദേശങ്ങളും ചെവിക്കൊള്ളണം; അവരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ അവ അഭ്യസിക്കുകയും വേണം: ഇവയൊക്കെ—വിശക്കുന്ന ഉപവാസം, നോവുന്ന സംയമം, പൊറുമയോടുകൂടിയ ജാഗരണം, വേദനിക്കുന്ന മുട്ടുകുത്തൽ, അനങ്ങാതെ അടങ്ങിനില്ക്കൽ, ഇടവിടാതെയുള്ള പ്രാർത്ഥന, നിഷ്ക്കപടമായ വിനയം, തുടരെയുള്ള വ്യാകുലതയും നെടുവീർപ്പും, വിവേകപൂർവമായ നിശ്ശബ്ദത, എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ക്ഷമ. 'നീ നിന്റെ കൈകൊണ്ടു പണിയെടുത്തുവേണം വയറു നിറയ്ക്കാൻ' (കീർത്തനം. 128.2) എന്നു പറയുന്നു വേദം, പിന്നെ ഇതും: 'സ്വർഗരാജ്യം ബലപ്രയോഗത്തെ സമ്മതിക്കുന്നു. ബലവാൻ ബലംകൊണ്ടതിനെ കീഴടക്കുന്നു' (മത്തായി. 11. 12). ഈ അഭ്യാസങ്ങളും നിത്യവും അനുസരിക്കാൻ ആവുന്ന വിധത്തിലെല്ലാം യത്നിക്കുന്നവർ, ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ, യഥാകാലം അവരുടെ വേലയുടെ ഫലങ്ങളും സംഭരിക്കുന്നു.

നവീന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ സൈമൺ

സംക്ഷിപ്ത ജീവചരിത്രം:

പാഫ്ലഗോണിയയിൽ ജനിച്ച വിശുദ്ധ സൈമൺ, കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ, ഒരു കൊട്ടാരം ആശ്രിതനായ പിതൃവ്യന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലാണ വളർന്നുവന്നതു്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം കുറച്ചുകാലം അദ്ദേഹം കൊട്ടാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു: എന്നാൽ വേഗം അതു വിട്ടു് തന്റെ ആചാര്യനായ ഭക്തസൈമൺന്റെ സാമീപ്യം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്തുഡിത് മഠത്തിൽ ചേർന്നു. പള്ളിക്കുടത്തിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴത്തന്നെ ഈ ആചാര്യന്റെ ഉപദേശങ്ങളും സൈമണു് കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സൈമൺ നയിച്ച തീവ്രതപശ്ചര്യ, മഠത്തിലെ മറ്റംഗങ്ങൾക്കു് ഇഷ്ടമായില്ല. ആകയാൽ ആചാര്യന്റെ നിർദേശപ്രകാരം അദ്ദേഹം സെൻറ് മാമാസ് മഠത്തിലേക്കു താമസം മാറി. അവിടത്തെ മഠാധിപൻ മരിച്ചപ്പോഴും സൈമൺ ആ സ്ഥാനത്തേക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. പത്രിയർക്കീസ് നിക്കൊളാസ് ക്രിസൊവെർഗോസ് അദ്ദേഹത്തിനു വൈദിക പട്ടം നല്കി. മഠത്തിലെ കാര്യങ്ങളൊക്കെ വേണ്ടപോലെ ചിട്ടപ്പെടുത്തി, യോഗ്യനും പരിചയസമ്പന്നനുമായ അഴ്സേനിയസ്സിനെ തന്റെ സ്ഥാനത്തു വാഴിച്ചു, എന്നിട്ടു സൈമൺ ഏകാന്തവാസം ആരംഭിച്ചു. അധികം കാലം അദ്ദേഹത്തിനു് ഏകാന്തജീവിതം നയിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. തന്റെ ആചാര്യനായ ഭക്തസൈമൺ മരിച്ചപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ഒരു ദിവസം നിശ്ചയിച്ചതിനെതിരെ വലിയ എതിർപ്പുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തെ കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽനിന്നു പുറത്താക്കി. അവിടെനിന്നു് അധികം അകലെയല്ലാതെ, പൊളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന സെൻറ് മരീനാ പള്ളിയിലേയ്ക്കു് അദ്ദേഹം താമസം മാറി. ആ സ്ഥലത്തിന്റെ ഉടമയും ഒരു പ്രഭുവും സൈമണിനോടു് ആദരമുള്ളവനുമായ ക്രിസ്റ്റൊഫർ ഫാഗുര ആ പ്രദേശം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിനു ദാനം ചെയ്കയും അവിടെ ഒരു മഠം സ്ഥാപിക്കാൻ

അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. വിശുദ്ധ സൈമൺ വീണ്ടും ഏകാന്ത ജീവിതം ആരംഭിച്ചു: ഏകാന്തതയിൽ മുപ്പതു വർഷത്തെ ശാന്തജീവിതത്തിനുശേഷം വിശുദ്ധൻ പതിനൊന്നാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യം ചരമഗതി പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങളം, 1050–ൽ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണദിനമായ മാർച്ചു 12–ാം തീയതിയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണദിനവും.

വി. സൈമൺന്റെ ലേഖനങ്ങളം പലതുമുണ്ടു്. മാധിപനായിരുന്നപ്പോളം അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും പള്ളിയിൽ ഉദ്ബോധനം നടത്തിയിരുന്നു; രണ്ടു തവണ ഏകാന്തവാസം നടത്തിയിരുന്നപ്പോളം പലേ പുഴുത്തുകളും ഉപദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ക്രിസ്ത്യാനികളംക്കാക്കെ പൊതുവെ പ്രയോജനപ്രദമായ വയും, അദ്ധ്യാത്മസമരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവർക്കു പ്രത്യേകമായി എഴുതിയവയും ഉണ്ടു്. രണ്ടാമത്തെ ഇനം ചെറുപാഠങ്ങളായോ ലേഖനങ്ങളായോ ആണു് എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനും ജീവചരിത്രകർത്താവും ആയ നിസേതസ് സ്റ്റെത്തറോസ്, വിശുദ്ധൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോളം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളം സംഭരിക്കാനും പകർപ്പുകളം ഉണ്ടാക്കാനും ആരംഭിച്ചിരുന്നു.

പ്രായോഗികവും ആധ്യാത്മികവുമായ ഉപദേശങ്ങൾ

1. വിശ്വാസമെന്നാൽ ക്രീസ്തുവിനുവേണ്ടി, അവിടത്തെ ഉപദേശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മരിക്കാൻ, അമ്മാതിരി മരണം അമരത്വം അരുളുമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ മരിക്കാൻ, ഉള്ള സന്നദ്ധതയത്രെ; നിർധനതയെ ധന്യതയായി എണ്ണുക, നിർമാനതയും നിസ്സാരതയും ശരിയായ കീർത്തിയും മഹിമയുമായി കാണുക. സ്വന്തമായി ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കെ സർവസ്വസമ്പന്നനാണു താൻ എന്ന ഉറപ്പുണ്ടായിരിക്കുക—ഇതത്രെ വിശ്വാസം.

2. ജീവിത സുഖങ്ങളുടെ അവഗണന മാത്രമല്ല ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വാസമെന്നാൽ: പിന്നെയോ, സകലവിധ പ്രലോഭനങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും ആധി, വ്യാധി, അനിഷ്ടാനുഭവങ്ങളം അവ എന്തുതന്നെയായാലും അടക്കത്തോടും ഒതുക്കത്തോടും അവയെ, കർത്താവിന്റെ കനിവു നമ്മിലേയ്ക്കു് ഒഴുകുംവരെ—താങ്ങാനും തടുക്കാനും ആത്മാവിനുള്ള കഴിവുകൂടിയാകുന്നു. അങ്ങനെ നാം ദാവീദിനെ അനുകരിക്കുക; അദ്ദേഹമരുളുന്നു: 'ഞാൻ പൊറുമയോടെ കർത്താവിനുവേണ്ടി കാത്തു; അവിടുന്നു് എന്നിലേയ്ക്കു കനിഞ്ഞു; എന്റെ കേഴൽ കേട്ടു' (കീർത്തനം 40:1). അതായതു്

'ഉടയവൻ എന്നെ തുണയ്ക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഞാനെന്റെ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചു; ആകയാൽ ഉടയോൻ, പതറാതെ ഞാൻ അവിടത്തെ തുണ കാത്തിരിക്കുകയാണെന്നു കണ്ടു് എന്മേൽ കടാക്ഷം പൊഴിച്ചു. കാരുണ്യവർഷം ചൊരിഞ്ഞു.'

3. ഈശ്വരാനുശാസനങ്ങളെ വിട്ടു മാതാപിതാക്കന്മാരെ അനുസരിക്കുന്നവർക്കു ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വാസമില്ല. ഈ വിശ്വാസമില്ലായ്മയിൽ തീർച്ചയായും അവരുടെ മനസ്സാക്ഷിതന്നെ—അവരിൽ മനസ്സാക്ഷി മരിച്ചുപോയിട്ടില്ലെങ്കിൽ—അവരെ നിന്ദിക്കും. എന്തെന്നാൽ ഒരു യഥാർത്ഥ വിശ്വാസിയുടെ ശരിയായ ലക്ഷണം സർവേശ്വരന്റെയും നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെയും ആജ്ഞകളെ ഒന്നിലും ഒരിക്കലും അതിക്രമിക്കാതിരിക്കുകയെന്നതാണു്.

4. സത്യദൈവമായ യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം നരകയാതനാഭയത്തെയും നിത്യാനുഗ്രഹ വാഞ്ഛയേയും, ഉളവാക്കുന്നു. ഈ നരകഭയവും അനുഗ്രഹാഭിവാഞ്ഛയും അനുശാസനങ്ങളെ കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു; ഈ കൃത്യമായ അനുഷ്ഠാനം മനുഷ്യരെ അവരുടെ ദുർബലതകളെക്കുറിച്ചു ഗാഢമായി ബോധവാന്മാരാക്കുന്നു. നമ്മുടെ ദുർബലതകളെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണം ഉണർത്തുന്നു. ഈ സ്മരണം നിരന്തരം തന്റെ തോഴനായുള്ളവൻ, ഈ ജീവിതത്തിനുശേഷം തനിക്കെന്താണു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതു് എന്നറിയാൻ വേദനയോടെ തേടും. ഭാവിയെക്കുറിച്ചറിയാൻ വേദനയോടെ തേടുന്നവൻ തന്റെ താത്ക്കാലിക കാര്യങ്ങളെ തീച്ചയായും വെടിയുകതന്നെ വേണം—അതായതു് ഈ ലോകത്തിൽനിന്നു കിട്ടാവുന്ന ലാഭങ്ങളെയും സുഖങ്ങളെയും. എന്തെന്നാൽ ഇഹലോകത്തിലെ എന്തിനോടെങ്കിലും, അതെത്രയും നിസ്സാരമായിരിക്കട്ടെ, ആസക്തനായിരിക്കുന്നവനു പരലോകകാര്യത്തെക്കുറിച്ചു പൂർണമായ അറിവു നേടാൻ സാധ്യമല്ല. ഈ അറിവിന്റെ അല്പമൊരു രുചി ദൈവം തന്നു അവനു നൽകാൻ കനിഞ്ഞാൽപ്പോലും, അവൻ എന്തിൽ ആസക്തനായിരിക്കുന്നുവോ അതു കയ്യോടെ വെടിയാത്തപക്ഷം, ഈ അറിവു നേടാൻ മറ്റു യാതൊന്നിനെക്കുറിച്ചും നിനയ്ക്കുകപോലും ചെയ്യാതെതന്നെ തികച്ചും അർപ്പിക്കാത്തപക്ഷം, അവനിൽനിന്നു്, അവൻ തനിക്കുണ്ടു് എന്നു കരുതുന്ന അറിവുപോലും അപഹരിക്കപ്പെട്ടും.

5. ലോകത്യാഗവും അതിൽനിന്നുള്ള സമ്പൂർണ്ണ നിവർത്തനവും—എല്ലാ ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽനിന്നും ആചാരങ്ങളിൽനിന്നും അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നും ആളുകളിൽനിന്നും ഉള്ള പൂർണമായ പിൻമാറ്റവും ശരീരത്തിലും ഇച്ഛാശക്തിയിലും ഉള്ള നിരഭി

മാനതയും, അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടുമെങ്കിൽ—അമ്മാതിരി തീവ്രത യാൽ ഉത്തേജിതനായ മനുഷ്യനു് അവ വളരെ വേഗത്തിൽ മഹത്തായ അനുഗ്രഹങ്ങളും സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കും.

6. നിങ്ങളും ലൗകികജീവിതത്തിൽനിന്നു പിൻതിരിയാൻ വിചാരിക്കുന്നെങ്കിൽ ആദ്യം ജീവനെ ഇന്ദ്രിയതർപ്പണങ്ങളിൽ മുഴുകാൻ അനുവദിക്കരുതു്; സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കുകയും പെരുമാറുകയും ചെയ്യുമ്പോഴത്തന്നെ, നിങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളും സ്നേഹിതരും നിർബന്ധിച്ചാലും, അരുതു്. നിങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളെയും മറ്റും അതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു് പിശാചുക്കളാണു്; നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിലെ ചൂട്ടു കുറയ്ക്കാൻവേണ്ടി, അങ്ങനെ നിങ്ങളുടെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തിനു തികച്ചും തകർക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും അതിനെ ദുർബലപ്പെടുത്താനും തണുപ്പിക്കാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞേക്കും.

7. നിങ്ങളും സധൈര്യം ലൗകികഭോഗങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കുകയും എല്ലാത്തരം സുഖങ്ങളിൽനിന്നും മാറിനില്ക്കുകയും ചെയ്യണം. അപ്പോഴും പിശാചു് നിങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളിൽ അനുതാപം വളർത്തി അവരെക്കൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ കരയാനും പിഴിയാനും ഇടയാക്കും. ഇതു ശരിക്കും ഇങ്ങനെതന്നെയാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു് ഉടനടി കാണാൻ കഴിയും: എങ്ങനെയെന്നാൽ നിങ്ങളും ഈ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കൊന്നും തരിമ്പും വഴിപ്പെടാതിരുന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളും ഉടനടി കലികയറി വെറുത്തു് നിങ്ങളെ ശത്രുവെന്നു് എണ്ണും. നേരേ നോക്കാൻപോലും കൂട്ടാക്കാതെ പിൻതിരിയുന്നതായിരിക്കും.

8. നിങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളും സോദരങ്ങളും സുഹൃത്തുക്കളും നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു കേഴുന്നതു കാണുമ്പോഴും, അമ്മാതിരിയിലൊക്കെ നിങ്ങൾക്കെതിരെ പോരാടുന്ന പിശാചിനെ പരിഹസിക്കുക; എന്നാലും വേഗം ഭയത്തോടെ പിൻവാങ്ങി കർത്താവിനോടു കേഴുക. നന്മനിറഞ്ഞ പിതാവിന്റെ തിരുമുമ്പാകുന്നതുമുഖത്തിൽ നിങ്ങളെ വേഗത്തിൽ എത്തിക്കണമെന്നു്; അവിടെ അവിടുന്നു നിങ്ങളുടെ അസ്വസ്ഥവും ഭാരപൂർണവുമായ ആത്മാവിനു് ആശ്വാസമരുളും—എന്തെന്നാൽ ജീവിതസമുദ്രത്തിൽ അത്യന്തം ആപത്കരവും വിനാശകരവുമായ പലതുണ്ടു്.

9. ലോകത്തെ വെറുക്കണമെന്നു കരുതുന്നവൻ തന്റെ ആത്മാവിന്റെ അകക്കാമ്പുകൊണ്ടു് ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കുകയും നിരന്തരമായ ഈശ്വരസ്മരണം സമ്പാദിക്കുകയും വേണം; എന്തെന്നാൽ ലൗകികവസ്തുക്കളിൽനിന്നും മലത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ പിൻവാങ്ങാനും ലൗകികമായതെല്ലാം സസന്തോഷം ത്യജിക്കാനും ഇതുപോലെ ശക്തമായി പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനു് മറ്റൊന്നിനും കഴിവില്ല.

10. ധാർമികമെന്നു തോന്നുന്നതോ ലൗകികമോ ആയ കാര്യങ്ങളും ഉദ്ദേശിച്ചു ലൗകിക ജീവിതത്തിൽ അധികകാലം കഴിക്കരുതു്; പിന്നെയോ, വിളി കേട്ടാലുടൻ പുറപ്പെട്ടോളൂ. എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരന്റെ ഇച്ഛയനുസരിക്കാൻ നാം പാഞ്ഞെത്തുന്നതിലും മേലെ മറ്റൊന്നും ഈശ്വരനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുകയില്ല. പല സമ്പാദ്യങ്ങളോടുകൂടിയ മന്ദഗതിയെക്കാൾ നല്ലതു നിർദ്ധനതയോടുള്ള ശീഘ്രമായ അനുസരണമത്രെ.

11. ലോകവും അതിലുള്ളതെല്ലാമും നശ്വരമെന്നിരിക്കെ, ഈശ്വരൻ അനശ്വരനും നിത്യനുമെന്നിരിക്കെ, നശ്വരമായതിനെ കൈവെടിഞ്ഞ നിങ്ങളേവരും ആനന്ദംകൊള്ളുവിൻ. സമ്പത്തും സമ്പാദ്യവും മാത്രമല്ല ദുഷിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ. പാപം പുരണ്ട ഭോഗാനുഭൂതികളൊക്കെ ദോഷകരങ്ങളത്രെ. ഈശ്വരന്റെ അനുശാസനങ്ങൾ മാത്രമാണു പ്രകാശവും പ്രാണനും—അങ്ങനെയാണു് എല്ലാവരും അവയെ കരുതിയിട്ടുള്ളതും.

12. നിങ്ങൾ മഠത്തിലേയ്ക്കോ ആചാര്യസമീപത്തിലേയ്ക്കോ ബദ്ധപ്പെട്ടു വന്നതു മുക്തിനേടാനുള്ള തീവ്രാശയാൽ പ്രേരിതനായിട്ടാണെന്നുവരുകിൽ, ആചാര്യനോ നിങ്ങളോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുന്ന സോദരന്മാരോ, കൂടുമറിയോ ആഹാരമോ മറ്റേതെങ്കിലും സുഖസൗകര്യങ്ങളോ നല്കുന്നെങ്കിൽ അവയൊന്നും സ്വീകരിക്കരുതു്. നേരെമറിച്ചു് ഉപവാസത്തിനും ദാരിദ്ര്യത്തിനും തികഞ്ഞ സംയമത്തിനും എപ്പോഴും തയ്യാറായിരിക്കുക. ശരീരത്തിനു് അല്പം സൗകര്യങ്ങൾ നല്കാൻ ആധ്യാത്മികാചാര്യൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നപക്ഷം അതനുസരിക്കുക. അങ്ങനെ സ്വന്തം ഇച്ഛാശക്തിയെ തട്ടിമാറ്റുക. അല്ലാത്തപക്ഷം ക്ഷമയോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി, നിങ്ങൾ സ്വമേധയാ ചെയ്യാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊള്ളുക—അതായതു് സർവപ്രകാരേണയും എല്ലാവിധ സുഖങ്ങളിൽനിന്നും വിട്ടുനില്ക്കുക. ഇതനുസരിച്ചാൽ നിങ്ങളെപ്പോഴും സ്വന്തം ഇച്ഛാശക്തിയെ തീർത്തും ഉപേക്ഷിച്ചവനെപ്പോലെയും സർവദാ വ്രതങ്ങളും ഉപവാസങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനെപ്പോലെയും ആയിരിക്കും. എന്നു മാത്രമല്ല, ഇങ്ങനെ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ അകക്കാമ്പിലെ അഗ്നിയെ അണയാതെ കാക്കുകയും മറ്റെല്ലാറ്റിനെയും അവഗണിക്കാനുള്ള പ്രേരണ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യും.

13. ഈശ്വരാഭിമുഖമായ നിങ്ങളുടെ താത്പര്യത്തെ തകർക്കാനോ അതിന്റെ പൂർണീകരണത്തെ തടയാനോ കഴിയാതെ വരുമ്പോൾ, പിശാചുക്കൾ കേന്തന്മാരെന്നു ഭാവിക്കുന്ന ചില സോദരന്മാരുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുകയും അവരിൽക്കൂടി അദ്ധ്യാത്മ സാധനമാർഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവരുടെ സത്കർമ

ങ്ങളെ മുടക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആദ്യംതന്നെ, സ്നേഹത്താലും അനുതാപത്താലും പ്രേരിതരെന്നപോലെ അവർ ഉപദേശിക്കും, ശരീരത്തിനു ക്ഷീണം തോന്നാതിരിക്കാനും വിഷാദത്തിൽ വീഴാതിരിക്കാനും വേണ്ടി, ശാരീരികസൗകര്യങ്ങളൊന്നും കൈവിടരുതു് എന്നു്. പിന്നെ, വ്യർത്ഥമായ സംസാരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുത്തി അങ്ങനെ നാളുകയം പലതും പാഴാക്കിക്കളയാൻ ഇടയാക്കുന്നു. എന്നിട്ടു്, സാധകന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും അവരുടെ ഉപദേശം കേട്ടു് അവരെപ്പോലെ ആയിത്തീർന്നാൽ അകപ്പെട്ടവരുടെ അധഃപതനത്തിൽ ആനന്ദംകൊണ്ടിട്ടെന്നപോലെ അപഹസിക്കുകയും ചെയ്യും. നേരെമറിച്ചു് ആരെങ്കിലും അവർ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കാതെ മാറിനിൽക്കുകയും വാദത്തിനൊന്നും പോകാതെ ഏവരോടും എളിമയോടെ പെരുമാറുകയും തന്നിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്താൽ, അവർ അസൂയകൊണ്ടു നീറുകയും എല്ലാവിധത്തിലും അയാംക്കു് എതിരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു; അയാളെ മഠത്തിൽനിന്നു പുറത്താക്കാൻപോലും അവർ മടിക്കുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ ദുഷിച്ച ഗർവിനു് തൻമുമ്പിൽ, യഥാർത്ഥമായ വിനയം വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നതു പൊറുക്കാനാവില്ല.

14. വിനയാന്വിതനായ ഒരു മനുഷ്യൻ കണ്ണീർവാർത്തു് കർത്താവിന്റെ കാരുണ്യം നേടുകയും അയാളെ സ്വമേധയാ വാഴ്ത്താൻ കാണികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോഴം ഗർവം നിറഞ്ഞവന്റെ നെഞ്ചെരിയുന്നു.

15. നിങ്ങളം നിങ്ങളെ അദ്ധ്യാത്മ പിതാവിനു സമർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴം, പുറത്തുനിന്നു നിങ്ങളം ഒപ്പം കൊണ്ടുവന്ന സകലതിൽനിന്നും—പണമോ മറ്റു് എന്തെങ്കിലുമോ ആകട്ടെ അവയെല്ലാറ്റിൽ നിന്നും—നിങ്ങളം മാറപ്പെട്ട എന്നു് അറിഞ്ഞുകൊഴംക. ആകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുവാദംകൂടാതെ അവകൊണ്ടു് യാതൊന്നും ചെയ്യരുതു്; അദ്ദേഹം തനിയേ തരുകയോ എടുത്തുകൊള്ളാൻ ആജ്ഞാപിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴം എടുക്കുകയല്ലാതെ അവയിൽ യാതൊന്നും, ചെറുതോ വലുതോ യാതൊന്നും, വേണമെന്നു് അങ്ങോട്ടാവശ്യപ്പെടരുതു്.

16. നിങ്ങളുടെ ദിവ്യപിതാവിന്റെ അനുവാദംകൂടാതെ കൈയ്വശംകൊണ്ടുവന്ന പണത്തിൽനിന്നു ദാനം ചെയ്യരുതു്; മൂന്നാമതൊരുവൻ മുഖാന്തരം അതിൽനിന്നെന്തെങ്കിലും എടുക്കാൻ ശ്രമിക്കപോലുമരുതു്. ഒരു പ്രാരംഭകനായിരിക്കുമ്പോഴം പാവങ്ങളംക്കു പണം കൊടുക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നതിലും നല്ലതു് ആരുമേതുമില്ലാത്ത ഏഴയായി കരുതപ്പെടുന്നതാണു്. ദൈവത്തിന്റെ കരത്തിലെന്നപോലെ സകലതും ദിവ്യപിതാവിന്റെ കരത്തിൽ

സമർപ്പിക്കുകയെന്നതു തികഞ്ഞ വിശ്വാസത്തിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്നു.

17. ദിവ്യപിതാവു് സ്വമേധയാ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതുവരെ, ഒരു തുള്ളി വെള്ളത്തിനുപോലും, ദാഹംകൊണ്ടു പൊരിഞ്ഞാൽപ്പോലും, ആവശ്യപ്പെടരുതു്. എല്ലാക്കാര്യത്തിലും തന്നത്താൻ അടക്കിയൊതുക്കിനിർത്തുക; തന്നോടുതന്നെ ഈ വിധം ഉപദേശിക്കുക: വെള്ളം കുടിക്കാൻ അർഹനാണു ഞാൻ എന്നു ദൈവം നിനയ്ക്കുന്ന പക്ഷം അവിടുന്നു് എന്റെ ആചാര്യനോടു്: 'കുടിച്ചോളൂ,' എന്നു പറയാൻ പ്രചോദനമരുളും. അപ്പോഴും നിങ്ങൾക്കു് മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രതിഷേധമില്ലാതെ കുടിക്കാൻ കഴിയും, കുടിക്കാനുള്ള സമയമല്ല അതെന്നാൽപ്പോലും.

18. അദ്ധ്യാത്മപുരോഗതിയും യഥാർത്ഥമായ വിശ്വാസവും നേടിയിട്ടുള്ള ഒരാൾ ദൈവത്തെ സാക്ഷിയാക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: 'കഴിക്കാനോ കുടിക്കാനോ വേണ്ടി ആചാര്യനോടു് ഒരിക്കലും ചോദിക്കുകയില്ല എന്നും, എന്നോടപ്രകാരം ചെയ്യാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതിനു ദൈവം ആചാര്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതുവരെ പൊതുവേ യാതൊന്നും സ്വീകരിക്കുകയില്ല എന്നും ഞാനൊരു തീരുമാനമെടുത്തു.' ഇങ്ങനെ ശീലിച്ചു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, 'എന്റെ പ്രതീക്ഷയിൽ ഞാനൊരിക്കലും ഗ്രോശനാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.'

19. അദ്ധ്യാത്മപിതാവിൽ ദൃഢവിശ്വാസം ഉള്ള ഒരുവൻ പിതാവിനെ കാണുമ്പോഴും ക്രിസ്തുവിനെ കാണുന്നതായി കരുതും; ആചാര്യന്റെ സന്നിധിയിൽ വർത്തിക്കുകയോ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും, താൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്നിധിയിലാണു്, ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കുകയാണു് എന്നു് അവൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളയാൾ മറ്റാരുമായും സംസാരിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല; ഈശ്വരസ്നേഹവും സ്മരണയും വിട്ടു ലൗകികമായതൊന്നും അവൻ ആശിക്കുകയുമില്ല. ക്രിസ്തുവിനോടൊത്തു വസിക്കുന്നതിലും മേലെയായി ഇഹത്തിലോ പരത്തിലോ എന്തുതന്നെ ഉണ്ടാവാൻ സാധിക്കും? അവിടത്തെ അനുസ്മരിക്കുന്നതിലും മധുരമായും മോഹനമായും മറെന്തുണ്ടാകാം? ഒരുവനു് അദ്ദേഹവുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യാനുള്ള സൗഭാഗ്യം ലഭിച്ചാൽ അതിൽ നിന്നു് അവനു് നിത്യജീവിതം ലഭിക്കും, നിശ്ചയം.

20. തന്നെ നിന്ദിക്കുകയും ശകാരിക്കുകയും ദ്രോഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു നന്മ നേരുകയും അവരെ സ്നേഹിക്കുകയും അവർക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ

മഹത്തായ സിദ്ധികളെ നേടുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവന്റെ ഹൃദയ ഭാവന അപ്രകാരമെങ്കിൽ ആ സദ്ഭാവന അവനെ വിനയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കു നയിക്കുന്നു, അശ്രുധാരയുടെ ഉറവിടങ്ങളെ തുറന്നുവിടുന്നു; ആ അശ്രുപ്രവാഹം ആത്മാവിന്റെ മൂന്നു തലങ്ങളെയും, അതായതു് വിചാരം, അഭിലാഷം, വികാരം എന്നിവയെ നിർജ്ജനം ചെയ്യുന്നു; അതു മനസ്സിനെ ആത്മസംയമമെന്ന സ്വർഗത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു, അതിനെ ധ്യാനമഗ്നമാക്കുന്നു. സ്വർഗത്തിലെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവൻ ലോകജീവിതത്തിലെ സുഖങ്ങളെയെല്ലാം മലംപോലെ കരുതുന്നു; അവൻ പിന്നെ വയറുനിറയെ തിന്നാനോ കുടിക്കാനോ കൊതിക്കയില്ല; പഴയപടി പലതവണ കഴിക്കാനും അവനു താത്പര്യം തോന്നുകയില്ല.

21. അദ്ധ്യാത്മ സാധനയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവൻ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുമാറിയിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ, ഈശ്വരേച്ഛയുടെ അനുശാസനങ്ങൾക്കും വിപരീതങ്ങളായ വിചാരങ്ങളിൽനിന്നും ആശയങ്ങളിൽനിന്നുംകൂടി വിട്ടുനിൽക്കണം; സ്വസമയവും ശ്രേയസ്സുരവും ആധ്യാത്മികവുമായ ചിന്തകളിൽ വ്യാപൃതനായിരിക്കണം; ലൗകികതാത്പര്യങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം വിട്ടുനിൽക്കുകയും വേണം.

22. ശരീരത്തിലെ മറവെല്ലാം മാറി, കണ്ണുമാത്രം മൂടിക്കെട്ടിയിരിക്കുന്നു; അതു മാറാനോ നീക്കാനോ കൂട്ടാക്കാത്ത ഒരാൾക്കു്, ശരീരത്തിലെ മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ അനാവൃതമാക്കിയതുകൊണ്ടൊന്നും പ്രകാശം കാണാൻ കഴിയുകയില്ല; അതുപോലെയൊരുവൻ സത്തും സമ്പാദ്യവുമെല്ലാം വെടിഞ്ഞു, അവസ്തുവേണ്ടിയുള്ള ആശയും വെടിഞ്ഞു, എന്നാൽപ്പോലും തന്റെ ആത്മനേത്രത്തിൽനിന്നു് ലൗകികസ്മൃതികളെയും ദുശ്ചിന്തകളെയും നീക്കാതെ അയാൾക്കു് അധ്യാത്മപ്രകാശം—നമ്മുടെ നാഥൻ യേശുക്രിസ്തുവിനെയും ദൈവത്തെയും—കാണാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

23. കണ്ണിനു കൺമൂടിപോലെയാണു മനസ്സിനു് അഥവാ അധ്യാത്മനേത്രത്തിനു് ലൗകികചിന്തകളും ജീവിതസ്മരണകളും. അവയെ തുടരാൻ അനുവദിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം നാം ഒന്നും കാണുകയില്ല; എന്നാൽ മരണസ്മൃതികൊണ്ടു് അവയെ അകറ്റുമ്പോൾ ലോകത്തിൽ പിറക്കുന്ന സകലമനുഷ്യരെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സത്യമായ ദീപം നമുക്കു കാണാകും.

24. ജന്മനാ അന്ധനായവനു ലിഖിതവാക്കിന്റെ ശക്തിയെ കാണാനോ അതിൽ വിശ്വസിക്കാനോ കഴിയുന്നില്ല; എന്നാലവന്റെ കണ്ണുതുറന്നാൽ എഴുതുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു സത്യമാണെന്നു് അവൻ സാക്ഷ്യം വഹിക്കും.

25. കണ്ണിനു കാഴ്ചയുള്ളവനു പകലും രാത്രിയും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും: എന്നാൽ കൂരുടനു് അതിനു കഴിവില്ല; അതുപോലെയാണു് അധ്യാത്മനേത്രം തുറന്നു കിട്ടുകയും അതുകൊണ്ടു് ഉൾക്കാഴ്ച നേടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവന്റെ അവസ്ഥയും; നിത്യവും സത്യവുമായ ദീപം ഒരിക്കൽ കണ്ടു, എന്നിട്ടു് അശ്രദ്ധയും അവഗണനയുംകൊണ്ടു വീണ്ടും പഴയ അന്ധതയിലേക്കു മടങ്ങി, എന്നു വന്നാൽ അവൻ നേരായ നിലയിൽ നിലകൊള്ളുമ്പോഴും തനിക്കേർപ്പെട്ട ദീപനഷ്ടത്തെക്കുറിച്ചു ഗാഢമായി പരിതപിക്കും; ഈ നഷ്ടം സംഭവിക്കാനുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റി അവൻ അജ്ഞനായിരിക്കുകയുമില്ല. എന്നാൽ ജന്മനാതന്നെ ആദ്ധ്യാത്മികമായി അന്ധനായ ഒരുവനു് ഇതിനെക്കുറിച്ചു് അനുഭൂതിവഴിക്കോ അതിന്റെ പ്രവർത്തനം വഴിക്കോ യാതൊന്നും അറിയാനാവില്ല. താനൊരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒന്നിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടുകേൾവിയിൽക്കൂടി വേണം അവനു് അറിയാനും മറ്റുള്ളവരോടു പറയാൻ തുടങ്ങാനും; തങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ശരിയായ എന്തെങ്കിലും അറിവു് അവനോ അവന്റെ ശ്രോതാക്കൾക്കോ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുമല്ല.

26. ശരീരത്തെ ചെടിക്കുവേളം ആഹാരംകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുകയും അതേസമയം മാനസികവും ദിവ്യവുമായ അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ ആധ്യാത്മികാസ്വാദനം സമ്പാദിക്കുകയും സാദ്ധ്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരുവൻ തന്റെ ഉദരത്തെ താലോലിക്കുന്ന തോതിൽ ആധ്യാത്മികാനുഗ്രഹങ്ങളെ അവൻ സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു. നേരെ മറിച്ചു്, സ്വശരീരത്തെ കൃശമാക്കിവെയ്ക്കുന്നതിനനുസരിച്ചു് അവൻ ആധ്യാത്മികാഹാരംകൊണ്ടും ആശ്വാസനംകൊണ്ടും നിറയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

27. ലൗകികമായതൊക്കെ നമുക്കു കൈയ്വിടാം—സമ്പത്തും സ്വർണവും മറ്റു ലൗകികവസ്തുക്കളും മാത്രമല്ല, അവയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ആശപോലും നമുക്കു നമ്മുടെ അകക്കാമ്പിൽനിന്നും അടിച്ചോടിക്കാം. ശാരീരികഭോഗങ്ങളെ മാത്രമല്ല, അവയുടെ അനിയന്ത്രിതമായ ചലനങ്ങളെയും നമുക്കു വെറുക്കാം: ക്ലേശങ്ങളും കൊണ്ടും തപോനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടും നമുക്കു് ശരീരത്തെ അടക്കിനിർത്താൻ നോക്കാം. എന്തെന്നാൽ ശരീരത്തിൽക്കൂടിയാണു് കാമങ്ങളും ക്ഷോഭിക്കുന്നതും ക്രിയകളായി പരിണമിക്കുന്നതും. അങ്ങനെ, ശരീരം തികച്ചും ചപലമായിരിക്കെ, ആത്മാവു് മൃതപ്രായമാകാതെ നിർവാഹമില്ല; പിടിയിലൊതുങ്ങാതെ ഈശ്വരാനുശാസനം അനുസരിക്കാനുള്ള ഒരു പ്രയത്നത്തിനും ഒരുങ്ങാതെയിരിക്കും ആത്മാവു്.

28. തീയ്നാളം എപ്പോഴും മേലോട്ട പൊങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും, വിശേഷിച്ചും വിറകു മറിക്കുകയും തിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ; അമ്മാതിരി, ഗർവം നിറഞ്ഞവന്റെ നെഞ്ചകം ഒരു കാലവും വിനീതമാവുകയില്ല. അവന്റെ നന്മ ഉദ്ദേശിച്ചു നിങ്ങളെന്തെങ്കിലും പറയുമ്പോഴേക്കും അവന്റെ ഹൃദയം മേൽക്കുമേൽ പൊങ്ങുന്നു: അവനെ ശകാരിക്കുകയോ ഉപദേശിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവൻ ചൂടുപിടിച്ച് എതിർവാദം ചെയ്യുന്നു; അവനെ വാഴ്ത്തുകയോ എതിരേല്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവൻ കൂടുതൽ കൂടി വീർത്തു ഞെളിയുന്നു.

29. വാദപ്രതിവാദത്തിൽ തത്പരനായ മനുഷ്യൻ തനിക്കു തന്നെ ഒരു ഇരുതലവാൾ ആയിത്തീരുന്നു; അവൻ താനറിയാതെ തന്റെ ആത്മാവിനെ നശിപ്പിക്കുന്നു; അതിനെ നിത്യജീവിതത്തിനു് അനർഹമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

30. തർക്കമുഷ്കനായ ഒരുവൻ, തന്റെ അരചന്റെ വൈരികൾക്കു ബോധപൂർവം കീഴടങ്ങുന്ന ഒരുവനെപ്പോലെയാകുന്നു. സത്യത്തെ—സത്യസ്ഥാപനം, സ്വാഭിപ്രായ ന്യായീകരണം, സ്വമതസമർത്ഥനം എന്നിവയെ—ഇരയായി കോർത്ത ഒരു ചൂണ്ടയാണു തർക്കം; അതുവഴി പാപത്തിന്റെ കൊളുത്തു വിഴുങ്ങാൻ നാം പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ നാവും തൊണ്ടയും കൊളുത്തിൽ കോർക്കപ്പെട്ട പാവപ്പെട്ട ആത്മാവു ദുർഭൂതങ്ങളാൽ അപഹരിക്കപ്പെടുകപതിവാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ മേലോട്ടയർന്നും ചിലപ്പോൾ പാപത്തിന്റെ പടുകുഴിയിൽ മുഴുകിയും ആ ജീവൻ സ്വർഗത്തിൽ നിന്നു തിരസ്കൃതരായവരോടൊപ്പം അഭിശപ്തമായിത്തീരുന്നു.

31. പ്രകോപനംകൊണ്ടും നിന്ദനംകൊണ്ടും നെഞ്ചകം ആഴത്തിൽ മുറിയുന്നവൻ പഴയ പാമ്പിനെ ഉൾക്കാമ്പിൽ ഇപ്പോഴും പൊറുപ്പിക്കുന്നുണ്ടു് എന്നാണു് അതുവഴി കാണിക്കുന്നതു്. ആവക അടികൾ നിശ്ശബ്ദമായി സഹിക്കുകയോ അതിയായ വിനയത്തോടെ അവയ്ക്കു് ഉത്തരം പറയുകയോ ചെയ്താൽ അവൻ ആ പാമ്പിനെ ദുർബലവും അശക്തവുമാക്കിത്തീർക്കും; അതിനെ കൊന്നെന്നും വരും. എന്നാലവൻ വെറുപ്പോടെ വാദിക്കുകയോ ഗർവോടെ എതിർക്കുകയോ ചെയ്താൽ തന്റെ ഉൾക്കാമ്പിലേക്കു വിഷം വമിക്കാനും തന്റെ കുടലും പണ്ടവും തിന്നാനും അവൻ ആ പാമ്പിനു കൂടുതൽ കരുത്തുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെ നാംതോറും കരുത്തേറി ആ പാമ്പു്, ആ പാവപ്പെട്ടവനു തന്റെ രീതികൾ നേരെയാക്കി നന്നാവാനും നന്നായി നിലനിർത്താനും ഉള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തെത്തന്നെ വിഴുങ്ങിക്കളയുന്നു; അങ്ങനെ ചെയ്യാനുള്ള അവന്റെ

കഴിവിനെയും നശിപ്പിക്കുന്നു. അതുവഴി അവൻ പാപത്തിനു വേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു, സത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തികച്ചും മൃതനുമായിത്തീരുന്നു.

32. നിങ്ങൾക്കു ലോകം ത്യജിക്കുകയും സുവിശേഷങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ജീവിക്കുകയും വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, സുവിശേഷത്തിനനുസരിച്ച ജീവിതത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു പിശാചിന്റെ ജീവിതം പഠിപ്പിക്കപ്പെടരുതു് എന്നുണ്ടെങ്കിൽ, വികാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അറിവുള്ള പരിചയസമ്പന്നനായ ഒരാചാര്യനു സ്വയം വിധേയനാകുക. എന്തെന്നാൽ നല്ല ആചാര്യന്മാർ നല്ല പാഠങ്ങളും ചീത്ത ആചാര്യന്മാർ ചീത്ത പാഠങ്ങളും നല്കുന്നു. ചീത്ത വിത്തു ചീത്ത ചെടിയെ മാത്രമേ മുളപ്പിക്കൂ.

33. ജിതേന്ദ്രിയനും വിശുദ്ധനും ആയ ഒരാചര്യനെ നല്കാൻ ഈശ്വരനോടു കണ്ണീർ വാർത്തുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥനയോടെ അപേക്ഷിക്കുക. സ്വയം ദിവ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, വിശേഷിച്ചും ദിവ്യപിതാക്കന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ള പ്രായോഗിക പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുക; നിങ്ങളുടെ ആചാര്യനും ഉപദേഷ്ടാവും പഠിപ്പിക്കുന്നതു് അവയുമായി ഒത്തുനോക്കാമല്ലൊ. അങ്ങനെ, ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ, അവ എത്രമാത്രം പൊരുത്തപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു കാണാൻ കഴിയും. എന്നിട്ടു്, ദിവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി യോജിക്കുന്നവയെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുക. അങ്ങനെ ഇണങ്ങാത്തവയെ യുക്തിപൂർവ്വമായ പരിചിന്തനത്തിനുശേഷം, മാറ്റിവെയ്ക്കുക, വഞ്ചനയിൽപ്പെടാതിരിക്കാൻ. എന്തെന്നാൽ അനേകം കപടാചാര്യന്മാരും പ്രലോഭകരും നമ്മുടെ കാലത്തു് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു് എന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം.

34. കണ്ണുകാണാത്തവൻ, ആധ്യാത്മികമായി അന്ധനായവൻ, അന്യരെ നയിക്കാൻ തുനിയുന്നെങ്കിൽ, തന്റെ അനുയായികളെ വിനാശമാകുന്ന കിടങ്ങിലേയ്ക്കു തള്ളിയിടുന്ന ചതിയനാണവൻ; കർത്താവിന്റെ തിരുമൊഴികളിൽ: 'കുരുടൻ കുരുടനു വഴികാട്ടിയാൽ ഇരുവരും കുഴിയിൽ വീഴും' (മത്താ. 15:14).

35. ഒന്നിൽ—ഈശ്വരനിൽ—അന്ധനായവൻ മറെറല്ലാറ്റിലും തീർത്തും അന്ധനാകുന്നു; ഒന്നിൽ—ഈശ്വരനിൽ—കാഴ്ചയുള്ളവനു് എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും കാഴ്ചയുണ്ടു്. അവൻ ഏക കാലത്തിൽ എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും കാണുന്നവനും, വസ്തുക്കളെ കാണുന്നതിൽ നിന്നും അതീതനും ആകുന്നു; കാണപ്പെടുന്ന സകല വസ്തുക്കൾക്കും അപ്പുറത്താണു് അവൻ. അങ്ങനെ ഒന്നിലിരുന്നു് അവൻ എല്ലാം കാണുന്നു; എല്ലാറ്റിലും വാണു് എല്ലാറ്റിലും യാതൊന്നിനെയും കാണുന്നില്ല. ഈശ്വരനെ കണ്ടു് ഈശ്വരനിൽക്കൂടി തന്നെയും

അന്യരെയും മറെറല്ലാററിനേയും കാണുന്നു; ഈശ്വരനിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്നു് എല്ലാററിലും ഒന്നിനെയും അവൻ കാണുന്നില്ല.

36. ജന്മനാതന്നെ അന്ധരായവർക്കു്, കേട്ടുകേൾവിയിൽ നിന്നുമാത്രം സൂര്യന്റെ പ്രകാശം എന്നാലെന്തു് എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുപോലെ, ദിവ്യമനുഷ്യനും ഈശ്വരനുമായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപം, ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ ബോധപൂർവം തന്റെ ആന്തരികമായ അഥവാ ആധ്യാത്മികമായ ആത്മാവിൽ ഉൾക്കൊള്ളാത്ത മനുഷ്യൻ, വെറും രക്തവും മാംസവും മാത്രം; വാക്കിൽ നിന്നുമാത്രം അവനു് അധ്യാത്മമഹിമ നേരിൽ ഗ്രഹിക്കാനാവില്ല.

37. ഇങ്ങനെ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ, നേരത്തെതന്നെ സ്വർഗത്തിന്റെ പ്രതിരൂപം ഉൾക്കൊള്ളുകയും, ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണതയുടെ ഔന്നത്യത്തിനൊപ്പം ഉയർച്ചയാർന്ന പൂർണത പ്രാപിച്ച മനുഷ്യൻ' (എഫി. 4.13) ആയിത്തീരുകയും ചെയ്കയാൽ പറയപ്പെട്ടുന്നതിന്റെ കരുത്തു മനസ്സിലാക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവനാകയാൽ അവൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂട്ടരെ ദൈവാനുശാസനങ്ങളുടെ വഴിക്കു നേരേ നയിക്കാൻ കഴിവുള്ളവനുമാകുന്നു. എന്നാലൊരുവൻ അതറിയുന്നില്ല, അമ്മാതിരിക്കാരനുമല്ല എങ്കിൽ അതു കാണിക്കുന്നതു് അവന്റെ ആത്മാവിന്റെ കണ്ണുകൾ തെളിഞ്ഞവയോ രോഗമുക്തങ്ങളോ അല്ലെന്നത്രെ. അവനു്, തന്റെ നാശത്തിനും അന്യരുടെ ആപത്തിനുമായി അന്യരെ നയിക്കുന്നതിനു പകരം നയിക്കപ്പെട്ടുന്നതായിരിക്കും ഏറെറവും ഉചിതം.

38. അചാര്യനായ അധ്യാത്മഗുരുവിനെ ഈശ്വരനെയെന്നപോലെ കരുതി അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നതു കേൾക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നവനു തർക്കിക്കാനാവില്ല രണ്ടും, അതായതു പിതാവിനെ ഈശ്വരനെപ്പോലെ കരുതി പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുകയും തർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും, ആവാമെന്നു പറയുന്നവൻ മനസ്സിലാക്കട്ടെ തനിക്കു തെറു പറിയിരിക്കുന്നു എന്നു്; എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരപുരുഷന്മാർ ഈശ്വരനുമായി എന്തു ബന്ധത്തിലാണു നിലകൊള്ളുന്നതു് എന്നു് അവൻ അറിയുന്നില്ല.

39. തന്റെ ജീവനും മരണവും തന്റെ പ്രഭുവിന്റെ കൈയിലാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവൻ ഒരിക്കലും വാദപ്രതിവാദത്തിലേർപ്പെടുകയില്ല. ഈ തത്ത്വത്തിന്റെ അജ്ഞതയിൽനിന്നുമാണു് വാദം ജന്മമെടുക്കുന്നതു്: അതു് ആധ്യാത്മികമായ നിത്യമൃത്യുവിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യും.

40. വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നതുവരെ, തന്റെ നിലപാടു വിശദമാക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം, താൻ എന്താണു ചെയ്തതു്

എന്നു വിധികർത്താവിനോടു പറയാനുള്ള അവകാശം, തടവുപുള്ളിക്കു നല്കപ്പെടുന്നു; എന്നാൽ അവന്റെ കുറ്റത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിസ്താരം കഴിഞ്ഞു, വിധിയും പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞുപെങ്കിൽ, വിധി നടത്തുന്നവരോടു വാദിക്കാൻ അവനു പിന്നെ അവകാശമില്ല.

41. സന്ന്യാസിക്കു് ഈ കോടതിയിൽ—(പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ—മഠത്തിൽ) പ്രവേശിക്കുകയും തന്നുള്ളിലുള്ളതെന്തെന്നു വെളിവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പു്, അജ്ഞതകൊണ്ടോ തന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ ചിലതിനെ മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയോ ചിലപ്പോൾ തർക്കുത്തരം പറയാൻ, അനുവാദം ലഭിക്കാം. എന്നാൽ അയാൾ തന്റെ ഹൃദയം തുറക്കുകയും ആത്മാർത്ഥമായി ഏറ്റുപറയുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ അയാൾ മരണംവരെ തന്റെ നാഥനും അധ്യാത്മവിധികർത്താവുമായവനെ എതിർത്തു സംസാരിക്കാൻ പാടില്ല. ഈ കോടതിയിൽ പ്രവേശിച്ച തന്റെ ഉള്ളുകള്ളികളെല്ലാം തുറന്നുകാണിച്ച ഒരുവനു്, അവനു ബോധമുണ്ടെങ്കിൽ തനിക്കു് അനവധി മരണത്തിനു് അർഹതയുണ്ടെന്നു് ഇവിടെ പാർപ്പു തുടങ്ങിയതു മുതൽ ബോധ്യപ്പെട്ടും; എന്നാൽ അനുസരണംകൊണ്ടും വിനയംകൊണ്ടും എല്ലാ പീഡനങ്ങളിൽനിന്നും ശിക്ഷകളിൽനിന്നും താൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടുമെന്നു് അവൻ വിശ്വസിക്കുന്നു—ഈ രഹസ്യത്തിന്റെ ശക്തി അവനു് അറിവുള്ളപക്ഷംമാത്രം.

42. ഇതു തന്റെ മനസ്സിൽ മായാതെ പതിച്ചവന്റെ ഹൃദയം, അവൻ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ ഉപദേശിക്കപ്പെടുകയോ പരിശോധിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും, അനുചിതമായ യാതൊന്നിനും ഒരിക്കലും പ്രേരിതമാവുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ പ്രക്രിയ നടക്കുമ്പോഴും തന്റെ അധ്യാത്മ പിതാവും ഗുരുവുമായവനോടു തർക്കിക്കുക, അദ്ദേഹത്തെ അവിശ്വസിക്കുക എന്നീ ഘോരപാപത്തിൽ പതിക്കുന്നവൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴത്തന്നെ നരകത്തിന്റെ പടുകുഴിയിലേയ്ക്കു വലിച്ചെറിയപ്പെടുന്നു; സർവ മലിന സേനകളോടുംകൂടി പിശാചു് അവനെ ആവേശിക്കുന്നു; അവൻ സർവനാശത്തിന്റെ താന്തോന്നിയായ സന്താനമായിത്തീരുന്നു.

43. അനുസരണത്തിന്റെ നുകം പേറിയവരോടു ഞാൻ വിനയത്തോടെ അപേക്ഷിക്കുന്നു, ഈ വിധത്തിൽ നരകത്തിലും നിത്യപീഡനത്തിലും പതിക്കാതിരിക്കാൻ ആവുന്നത്ര പ്രയത്നിക്കാനും ഇക്കാര്യം കൂടെക്കൂടെ ചിന്തയിൽ ഉണർത്താനും. നിത്യവും നിങ്ങളും ഈശ്വരനോടു സോത്സാഹം പ്രാർത്ഥിക്കണം. അറിയിക്കണം: ദൈവമേ, ദേവാദിദേവ, സർവജീവനിയാമക; ദീന

രക്ഷക, എന്റെ അപേക്ഷ ചെവിക്കൊണ്ടാലും. അവിടുത്തെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അയച്ച് ഏഴയായ ഇവനിൽ പാർപ്പുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പാപ്പിനെ കൊന്നുകളയേണമേ. നഗ്നനും നന്മതീണ്ടാത്തവനുമായ അടിയനെ, അടിയന്റെ പിതാവിന്റെ പാദതലത്തിൽ പതിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമേ. പിതാവിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനു് ഇവന്റെ പേരിൽ കനിവും അനുകമ്പയും ഉളവാകുവാൻ പ്രേരണ നല്കണമേ. പ്രഭോ, എന്റെ ഹൃദയത്തിനു വിനയം അരുളിയാലും. തന്റെ പശ്ചാത്താപം അവിടേയ്ക്കു കാഴ്ചവെയ്ക്കാൻ തീർച്ചയാക്കിയ ഒരു പാപിയുടെ ചിന്തകം എന്നിലുളവാക്കിയാലും. ഒരു കാലത്തു് അങ്ങുമായി ഒന്നിച്ചിരുന്ന ആത്മാവിനെ, അങ്ങയിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുകയും അങ്ങയെ വരിക്കുകയും ചെയ്തവനെ, ലോകത്തിൽ മറ്റെല്ലാം വെടിഞ്ഞു് അങ്ങയെ കൈക്കൊണ്ടവനെ, പ്രഭോ, തീർത്തും കൈയ്വിടരുതേ. പ്രഭോ, എന്റെ ദുർന്നടത്തകം എന്റെ വഴി മുടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മോക്ഷത്തിനുവേണ്ടി എനിക്കു് എത്ര ആകാംക്ഷയുണ്ടെന്നു് അവിടേയ്ക്കറിവുണ്ടല്ലൊ. നാഥാ, മർത്ത്യനു് ആവശ്യമുള്ളതൊക്കെ അവിടേയ്ക്കു സാധ്യമല്ലൊ."

44. സദാചാരത്തിന്റെ നട്ടുറപ്പുത്തു് ഭയത്തോടും വിറയലോടുംകൂടി ആശയുടെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും ഉറച്ച അടിത്തറ പാകുകയും, തങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മപിതാക്കന്മാരോടുള്ള അനുസരണമാകുന്ന പാറപ്പുറത്തു കാൽ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തുകയും, അവരുടെ ഉപദേശങ്ങളെ ദൈവത്തിന്റെ തിരുമുഖത്തുനിന്നു വരുന്നവയെന്ന വിധം സ്വീകരിക്കുകയും, അനുസരണമാകുന്ന ഈ അടിത്തറമേൽ ഉറച്ചുനിന്നു് ഇളകാതെ എളിമയോടെ ആചാര്യൻ ഉപദേശിച്ചതു് ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ വേഗം വിജയത്തിൽ എത്തിച്ചേരും. അവരിൽ ആദ്യം നടത്തപ്പെടുന്ന വൻകാര്യം അഹന്താനിർമാർജനമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ തന്നിച്ഛയ്ക്കു പകരം അന്യന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കു വിധേയനാവുകയെന്നതു തന്റെ അഹന്തയെ വെടിയാൻ കരുത്തുകൂട്ടുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, അതു് അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സമസ്തലോകത്തെയും മൃതപ്രായമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

45. തന്റെ പിതാവിനോടു തർക്കിക്കുന്ന ഒരുവനെക്കുറിച്ചു പിശാചുക്കൾ സന്തോഷിക്കുന്നു; എന്നാൽ പിതാവിന്റെ മുമ്പിൽ വിനയം വളർത്തുന്നവൻ, അതിനായി മരണത്തെപ്പോലും നേരിടുന്നവൻ, ദേവന്മാർക്കു് ആശ്ചര്യം ഉളവാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അയാൾ, പിതാവിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിക്കാൻ കുരിശിൽ മരണം വരിച്ച ദൈവപുത്രനെ അനുകരിച്ചു് ദൈവത്തിന്റെ വേലതന്നെയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

46. ഐന്ദ്രിയകമായ എന്തിനെക്കുറിച്ചും ഹൃദയത്തിനുണ്ടാകുന്ന നീണ്ട അതിരുകവിഞ്ഞ വേദന മനസ്സിനെ ഇരുട്ടിലാഴ്ത്തുകയും അലട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു് ആത്മാവിൽനിന്നു പവിത്രമായ പ്രാർത്ഥനയെയും മാർദവത്തെയും അകറ്റുകയും നെഞ്ചിനു് എരിയുന്ന നീറ്റൽ ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു കണക്കിലില്ലാത്ത കഠിനതയിലേയ്ക്കും പരുഷതയിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, അധ്യാത്മജീവിതം നയിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നവരെ പിശാചുക്കൾ സാധാരണമായി നൈരാശ്യത്തിലെത്തിക്കുന്നു.

47. സോദരാ, അമ്മാതിരിയൊരു അവസ്ഥ നിങ്ങൾക്കു വരുമ്പോൾ, എന്നിട്ടും ഈശ്വരന്റെ എല്ലാ അനുശാസനങ്ങളും സർവഥാ അനുസരിക്കാൻ പ്രേരകമാകുമാറു് പൂർണതയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഉത്സാഹവും അതിയായ ദാഹവും നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിൽ കാണുന്നെങ്കിൽ അശ്രദ്ധമായ വാക്കുകൊണ്ടുപോലും പാപം ചെയ്യാതിരിക്കാനും കർമത്തിലും ജ്ഞാനത്തിലും ധ്യാനത്തിലും പൂർവവിശുദ്ധന്മാരുടെ പിന്നിലായിപ്പോകാതിരിക്കാനും നിങ്ങൾക്കു് ഉത്കണ്ഠയുണ്ടെങ്കിൽ, എന്നാലും വൈരി നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിൽ ഭീരുത്വത്തിന്റെ കളകൾ വിതച്ചു് ഈ വക സൂചനകളിൽക്കൂടി ഭയജനക ചിന്തകൾ ഇളക്കിവിട്ടു നിങ്ങളെ ദുർബലനാക്കി പവിത്രതയുടെ ഉച്ചതലങ്ങളിലേയ്ക്കു് ഉയരാൻ വിടാതെ തടയുന്നപക്ഷം, ജീവിതത്തിന്റെ നടക്കു്, ഈശ്വരന്റെ എല്ലാ ആജ്ഞകളും വഴിപോലെ അനുസരിക്കാനും മോചനം നേടാനും സാധ്യമല്ല എന്നു നിങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യം വരുമ്പോൾ, അപ്പോൾ തനിച്ചു് ഒരു ഒഴിഞ്ഞ മൂലയിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു്, തന്നിലേയ്ക്കു പിൻവാങ്ങി ചിന്തകളെ ഏകാഗ്രമാക്കുക; എന്നിട്ടു നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിനു് ഈ വിധം സദുപദേശം നലുകുക: 'അല്ലയോ ആത്മാവേ, നീ എന്തുകൊണ്ടാണു വിഷണ്ണനായിരിക്കുന്നതു്? നീ എന്തിനാണു് എന്നിൽ അസ്വസ്ഥനാകുന്നതു്? നീ ദൈവത്തിൽ ആശയർപ്പിക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണാകടാക്ഷംകൊണ്ടുള്ള സഹായത്തിനു് ഞാനിനിയും അദ്ദേഹത്തെ വാഴ്ത്തും' (കീർത്ത. 42. 5). നിയമത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആരുടെ പ്രവൃത്തികളും ന്യായീകരിക്കപ്പെടാം? രാജാവും പ്രവാചകനുമായവൻ പറയുന്നു: 'അവിടുത്തെ ദൃഷ്ടിയിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരുവനും ന്യായീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല' (കീർത്ത. 143. 2). എന്നാൽ എനിക്കെന്റെ ഈശ്വരനിലുള്ള വിശ്വാസം വഴിക്കു് അവിടുന്നു തന്റെ അപാര കരുണയാൽ എനിക്കു മോചനമരുളും എന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. പിശാചേ, കടന്നുപോ എന്മുമ്പിൽനിന്നു്! ഞാനെന്റെ ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നു; ഞാനെന്റെ യൗവനാരംഭം മുതൽ അവിടുത്തെ സേവിച്ചുപോരുന്നു; അവിടുത്തേക്കു മാത്രമേ തന്റെ കനിവിനാൽ എന്നെ മോചിപ്പിക്കാൻ കഴിയുക

യുള്ളൂ. അതിനാൽ എന്നെ വിട്ടൊഴിയുക. തന്റെ പ്രതിരൂപത്തിൽ എന്നെ നിർമിച്ച കർത്താവ് നിന്നെ നശിപ്പിക്കട്ടെ.'

48. മർത്യരായ നമ്മോട് ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു നാം പാപം ചെയ്യാതിരിക്കണം എന്നു മാത്രമാണ്. എന്നാലിതു നിയമത്തിന്റെ പൂർണീകരണമല്ല; പ്രകൃത്യാതന്നെ നമുക്കുള്ള ഉന്നതമായ സ്ഥാനവും രൂപവും കളഞ്ഞുകുളിക്കാതിരിക്കുക മാത്രമാണതു്. ഇങ്ങനെ ആത്മാവിന്റെ ഉജ്ജ്വലവസനം ധരിച്ച് നാം ഈശ്വരനിൽ വാഴുന്നു, ഈശ്വരൻ നമ്മിലും; അവിടത്തെ കാരുണ്യത്താൽ നാം ദൈവങ്ങളും ദൈവപുത്രന്മാരും ആയിത്തീരുന്നു; അവിടത്തെ അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിളങ്ങുന്നവരും ആയിത്തീരുന്നു; 'പ്രഭോ, അവിടത്തെ മുഖത്തെ പ്രഭ ഞങ്ങളിൽ പതിപ്പിക്കേണമേ'(കീർത്ത. 4. 6) എന്നാണല്ലൊ വേദവാക്യം.

49. അശ്രദ്ധയും അജ്ഞതയുംമൂലം ആത്മാവിൽ കടന്നു കൂടുന്ന കനവും കായികമായ ദുർബലതയും നിത്യകർമങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽനിന്നും നമ്മെ പിൻതിരിപ്പിക്കുന്നു. മനസ്സിനു് മൂടലുണ്ടാക്കുന്നു, ആത്മാവിനു ക്ഷീണം വളർത്തുന്നു. അതിനെ തുടർന്നു് അകക്കാമ്പിൽ ഏറെയേറെ ഭയവും ഈശ്വരനിന്ദാരൂപമായ ചിന്തകളും ഉയരുന്നു; വിഷാദവും ദൗർബല്യവുമാകുന്ന പിശാചിന്റെ പിടിയിൽപ്പെട്ട ഒരുവനു് താൻ പതിവായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു പ്രവേശിക്കാൻ പലപ്പോഴും വല്ലാതെ പേടി തോന്നുന്നു; എന്നിട്ടു് സ്വയം ആലസ്യത്തിനു് അധീനനാകുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ ലോകസൃഷ്ടാവിനെക്കുറിച്ചു് അനുചിതമായ നാനാചിന്തകളുടെ ആക്രമണത്തിനു വിധേയനായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ, ഇതെല്ലാം വന്നുചേരാൻ ഇടയാക്കിയ കാരണം മനസ്സിലാക്കി, പതിവു പ്രാർത്ഥനാലയത്തിലേയ്ക്കു് ഓട്ടകം, ദീനാനുകമ്പിയായ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ താണുവീണു ഞരങ്ങുന്നനെഞ്ചോടെ, കണ്ണുനീരോടെ, താഴ്മയോടെ, അനുതാപത്തോടെ, ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുക, ദുർബലതയും നിരാശതയും ദുശ്ചിന്തകളുമാകുന്ന ഭാരം നിന്നിൽനിന്നകറ്റാൻ അപേക്ഷിക്കുക. കർത്താവിന്റെ കനിവിന്റെ വാതിലിൽക്കൽ വിടാതെ വേദനയോടെ മുട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷം നിനക്കു് അവയിൽനിന്നു മോചനം വേഗം നൽകപ്പെടും.

50. ഹൃദയശുദ്ധി നേടിയവൻ ഭയത്തെ കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശുദ്ധീകരണ പ്രക്രിയയിൽ നിലകൊള്ളുന്നവൻ ചിലപ്പോഴും ഭയത്താൽ കീഴടക്കപ്പെടുന്നു, ചിലപ്പോഴും ഭയത്തെ കീഴടക്കുന്നു. ഈ പവിത്രതയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുകപോലും ചെയ്യാത്തവൻ ഒന്നുകിൽ എന്നന്നേയ്ക്കുമായി ജഡതയിലേക്കു താഴുകയും, വികാരങ്ങളുടെയും പിശാചുക്കളുടെയും ചങ്ങാതിയായി

ഡംഭും ഗർവ്വും നിറഞ്ഞു് 'താൻ വലിയ കേമനെന്നും, ഉണ്മയിൽ കൊള്ളരുതാത്തവനെങ്കിലും' (ഗലേ. 6.3) സ്വയം കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു; അല്ലെങ്കിലോ, അവനൊരു അടിമ, ഭയത്തിനു് അധീനനാക്കപ്പെട്ട അടിമയാണവൻ; അവന്റെ മനസ്സു ബാലിശമാകയാൽ അവൻ പേടിക്കുന്നു. വിറയ്ക്കുന്നു—എന്നാൽ ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെടുന്നവർക്കോ, അവർക്കു പേടിയുമില്ല, വിറയലുമില്ല.

51. ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെടുന്നവൻ അസുരന്മാരുടെ ഭയങ്കരമായ ആക്രമണത്തെയോ വിഫലമായ എതിർപ്പിനെയോ ഭയപ്പെടുന്നില്ല; ദുഷ്ടമനുഷ്യരുടെ ഭീഷണിയെയും അവനു ഭയമില്ല. എന്നാൽ ഗൂഢപഥങ്ങളോ അന്ധകാരാവൃതമായ ഇടങ്ങളോ കടന്നുപോകുമ്പോഴും അയാളൊരു ദീപനാളമോ കത്തിയാളുന്ന തീയോപോലെ ആകയാൽ അയാളെ അസുരന്മാരെ തുരത്തുന്നു, അവർ പായുന്നു. അയാളെ പായുന്നില്ല; അയാളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദിവ്യാഗ്നിയിൽ എരിഞ്ഞുപോകുമോ എന്നു് അവർക്കു ഭയമാണു്.

52. ഈശ്വരഭയത്താൽ ആവിഷ്ടനായവനു് ദുഷ്ടന്മാരുടെ നടുക്കു വാഴാനും പേടിയില്ല. ഉള്ളിൽ ഈശ്വരഭയവും വഹിച്ചു് വിശ്വാസമാകുന്ന അപ്രതിരോധ്യകവചവും ധരിച്ച അവൻ സകലതിലും ബലവാനാകുന്നു; മറ്റുള്ളവർക്കു കഠിനമെന്നും അസാദ്ധ്യമെന്നും തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങളും അയാൾക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നു. കൊച്ചുകുരങ്ങന്മാരുടെ നടുവിൽ ഒരു രാക്ഷസനെന്നപോലെയോ, നായ്ക്കളുടെയും കുറുനരികളുടെയും അടുത്തു് അലറുന്ന ഒരു സിംഹമെന്നപോലെയോ അയാൾ സഞ്ചരിക്കുന്നു; ഈശ്വരനിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചു് അയാൾ തന്റെ യുക്തിയുടെ ബലത്താൽ അവരിൽ ആശ്ചര്യം വളർത്തുന്നു. അവരുടെ ബുദ്ധിയെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു, വിജ്ഞാനവാണികൊണ്ടു്, ഇരുമ്പുകമ്പികൊണ്ടെന്നപോലെ അവരെ അടിച്ചിരുത്തുന്നു.

53. വിനയമോ മൗനമോ അനുശീലിക്കുന്നവൻ മാത്രമല്ല പലരുടെയും ചുമതല വഹിക്കുന്ന മാധിപതിയും എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും ചിട്ടപ്പെടുത്തുമ്പോഴും അലട്ടിൽനിന്നും മുക്തനായിരിക്കണം; എന്നുവെച്ചാൽ നിത്യനിദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആവലാതികളിൽനിന്നും വേവലാതികളിൽനിന്നും മുക്തനായിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ നാം വേവലാതിപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഈശ്വരന്റെ അനുശാസനത്തെ അതിക്രമിക്കുകയായിരിക്കും: അവിടുത്തെ അനുശാസനം ഇപ്രകാരമല്ലോ: നീ എന്തു തിന്നും എന്തു കുടിക്കും എന്നു നിനച്ചു് നിന്റെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി വിചാരപ്പെടേണ്ട; എന്തു് ഉടുക്കും എന്നാലോചിച്ചു് ശരീരത്തെക്കുറിച്ചും വിചാരപ്പെടവേണ്ട.' (എന്തെന്നാൽ അവിശ്വാസികളും ഇതൊക്കെത്തേടുന്നല്ലൊ.) (മത്തായി. 6.25, 32). പിന്നെയും നിന്റെ

നെഞ്ചകം അതിഭക്തികൊണ്ടോ മദ്യപാനംകൊണ്ടോ ഈ ജീവിതത്തിലെ ക്ലേശങ്ങൾകൊണ്ടോ അതിക്രമിക്കപ്പെടാതിരിക്കുമാറു നീ കരുതി വാഴുക' (ലൂക്കോസ്. 21.34).

54. ഈ ലോകത്തിലെ വ്യർഥകം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ചിന്തയോടുകൂടിയ ആരും സ്വതന്ത്രനല്ല; എന്തെന്നാൽ, അവൻ തന്നെക്കുറിച്ചോ അന്യരെക്കുറിച്ചോ ആരെക്കുറിച്ചാണ മനോവ്യർഥകം അനുഭവിക്കുന്നതെന്നിരുന്നാലും അവ അവനെ തങ്ങളുടെ കൈയിൽ അടക്കിപ്പിടിച്ച് ഒരു അടിമയാക്കിത്തീർക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നെല്ലാം മുക്തനായ ഒരുവൻ, മെത്രാനോ മാധിപനോ പുരോഹിതനോ ആരുമാകട്ടെ അവൻ, തനിക്കു വേണ്ടിയോ അന്യനുവേണ്ടിയോ ഈ ജീവിതത്തിലെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്താകുലനാവുകയില്ല. എന്നാലവൻ ഒന്നിനെയും, ചെറുതോ നിസ്സാരമോ ആയതുപോലും, അവഗണിക്കുകയില്ല, മടിപിടിച്ചിരിക്കുകയുമില്ല. അങ്ങനെ, എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും ഈശ്വരനു പ്രീതികരമാംവണ്ണം ചെയ്യുകയും ചിട്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും അവൻ മനഃക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം മുക്തനായിരിക്കും: ആജീവനാന്തം അങ്ങനെ തുടരുകയും ചെയ്യും.

55. അയൽക്കാരന്റെ വീടു പണിയാൻ പാടുപെട്ട നിന്റെ വീടു മുടിയാൻ ഇടയാക്കാതെ നോക്കുക. അതു വിഷമംപിടിച്ച പണിയാണു്, സാധിക്കാൻ പ്രയാസവും: ആകയാൽ, നീ ഇതിനു തുനിഞ്ഞിട്ടു് നിന്റെ വീടു മുടിക്കയും അന്യന്റേതു് പണിയാനൊട്ടു കഴിയാതെ വരികയും ചെയ്യാതെ സൂക്ഷിച്ചോളുക.

56. പണത്തോടും ഐഹിക ജീവിതത്തിലെ മറ്റു സാധനങ്ങളോടും തികഞ്ഞ അനാസക്തി നേടിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ ധനപരമായ കാര്യങ്ങളുടെ ചുമതലകളും വഹിക്കാൻ—മഠത്തിൽ ഇവ സൂക്ഷിക്കുകയും കൈയ്കാര്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യാൻ—ആഗ്രഹിക്കരുതു്; ചെയ്താൽ നീ അവയുടെ തടവുകാരനാകും. മഠത്തിലെ സേവനത്തിനു സമ്മാനം കിട്ടുന്നതിനു പകരം മോഷണത്തിനും ധർമ്മലോപത്തിനും നീ നിന്ദിക്കപ്പെടും. ഈ ജോലി ചെയ്യാൻ മാധിപന്മാർ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ തീയ്കൊണ്ടാണു താൻ പൊരുമാറുന്നതു് എന്നു കരുതി അതു ചെയ്തുകൊടുക്കുക. പണം അപഹരിക്കാനുള്ള ആദ്യത്തെ ചിന്തതന്നെ ഏറ്റുപറഞ്ഞും പശ്ചാത്തപിച്ചും അകറ്റുക; നിന്റെ മാധിപതിയുടെ പ്രാർത്ഥനയാൽ നിന്നെ യാതൊന്നും ബാധിക്കുകയില്ല.

57. കാമാദികളിൽനിന്നു മുക്തനാകാത്ത ഒരുവനു ജിതേന്ദ്രിയത്വം എന്നാൽ എന്തെന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാ; അന്നിലയിൽ എത്തിയ ഒരുവൻ ലോകത്തിലുണ്ടാകാം എന്നു് അവൻ വിശ്വസിക്കുകയുമില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുഗൃഹീതമായ ജീവിത

ത്തിനുവേണ്ടി ഒന്നാമതായി തന്നെത്തന്നെ വെടിയുകയും വികാരങ്ങളെ അടക്കുകയും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, ജിതേന്ദ്രിയത്വത്തിനു വേണ്ടി മറെറാരുവൻ ഇപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നു് ഇവൻ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? അതേപോലെ, തന്നിൽ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ സാന്നിധ്യമില്ലാതെ അതുണ്ട് എന്നു് സങ്കല്പിക്കുന്നവൻ, ദിവ്യാത്മാവിന്റെ ആവേശമുള്ളവരിൽ അവിടത്തെ വിളയാട്ടം വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയും എന്നു കേട്ടാൽ, അതും സമ്മതിക്കാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ തലമുറയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കും പൂർവികന്മാരായ സിദ്ധന്മാർക്കും സമന്മാരായ ആളുകൾ ഉണ്ടാകാം. അവരേപ്പോലെ ഇവരും ദിവ്യാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതരും ആവിഷ്ടരുമാണു്: വ്യക്തമായി ഈശ്വരനെ കാണുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നൊന്നും അവൻ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഓരോരുവനും അന്യരെ അളക്കുന്നതു തൻനിലവെച്ചുകൊണ്ടാണു്—പുണ്യത്തിലും പാപത്തിലും.

58 ആത്മാവിന്റെ ജിതേന്ദ്രിയത്വവും ശരീരത്തിന്റെ ജിതേന്ദ്രിയതയും രണ്ടും രണ്ടാണു്. ആദ്യത്തേതു സ്വന്തം പ്രയോഗവും ആത്മാവിന്റെ പ്രകാശത്താലും ശരീരത്തെയും ശുദ്ധമാക്കുന്നു; എന്നാൽ രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ അതു നേടിയിട്ടുള്ളവർക്കുപോലും സ്വന്തം നിലയിൽ നിഷ്പ്രയോജനമാണു്.

59. ഏറെറവും എളിയ നിലയിൽനിന്നു് ഉയർന്ന ഒരു നിലയിലേക്കു രാജാവിനാൽ ഉയർത്തപ്പെട്ട സമ്പന്നനാക്കപ്പെട്ട തിളങ്ങുന്ന പട്ടാടകളും ധരിച്ചു രാജസമക്ഷം നില്ക്കാൻ നിയുക്തനായ ഒരുവൻ, രാജാവിനെ ഭക്തിയോടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. തന്റെ ഉപകർത്താവു് എന്ന കാരണത്താൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു; തിളങ്ങുന്ന ആടകളിൽ ആനന്ദംകൊള്ളുന്നു. തന്റെ ഉയർന്ന നിലയെക്കുറിച്ചു് അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു, തനിക്കു് അരചൻ അരുളിയിട്ടുള്ള സമ്പത്തിനെക്കുറിച്ചു ബോധവാനാകുന്നു. അതേമാതിരി ലോകത്തെയും ലൗകികകാര്യങ്ങളെയും വെടിഞ്ഞ ഒരു യതി ക്രിസ്തുവിൽ വന്നിരിക്കുന്നു; സദ്വികാരങ്ങളാൽ പ്രേരിതനായി ദൈവശാസനങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നു; അതുവഴി ആധ്യാത്മികധ്യാനത്തിന്റെ ഉന്നതതലത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു, നിഷ്പടമായി ഈശ്വരനെ ധ്യാനിക്കുന്നു. തന്നിൽ വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്ന പരിവർത്തനത്തെ വ്യക്തമായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിൽ തിളങ്ങുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ചു് അവനു് എപ്പോഴും ബോധമുണ്ട്; ആ കാരുണ്യപ്രഭ ഒരാവരണവും രാജകീയാഡംബരവുമാകുന്നു. വിശ്വാസികൾക്കു് ഈ ആവരണം യേശുക്രിസ്തുതന്നെ; എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ അദ്ദേഹത്താൽ ആവൃതരാകുന്നു.

60. അനേകംപേർ സ്വയം വിശുദ്ധവേദം വായിക്കുന്നു. പലരും വായിച്ചു കേൾക്കുന്നു. എന്നാൽ വായിക്കുന്നതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥവും മഹത്ത്വവും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിവു ചുരുക്കം പേർക്കേ ഉള്ളൂ. വേദത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് അസംഭവ്യമെന്നു കരുതുന്നു ചിലർ; വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിക്കാൻ പ്രയാസമായതുകൊണ്ടു് ചിലർ അതിനെ സ്വന്തം വഴിക്കു വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ഒരുമ്പെടുന്നു, എന്നിട്ടു തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ വർത്തമാനകാലത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഭാവിയിലേക്കു ബാധകമാകണം; ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നടന്നുകഴിഞ്ഞതോ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതോ ആയി അവർ കണക്കാക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവർക്കു മാനവികവും ദിവ്യവുമായ കാര്യങ്ങളെ വേർതിരിച്ചറിയാൻവേണ്ട വിവേകമോ ശരിയായ നിർണയസാമർത്ഥ്യമോ ഇല്ല.

61. വിശ്വാസികളെ ഏവരേയും നാം ഒരേപോലെ കാണണം; ഓരോരുവനിലും ക്രിസ്തു വസിക്കുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുകയും വേണം. അവർക്കുവേണ്ടി ജീവിതം ത്യജിക്കാൻ പോലും സന്നദ്ധമായ സ്നേഹമസൃണമായ ഒരു മനോഭാവം നമുക്കു അവരോടു് ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആരെങ്കിലും ദുഷ്ടനാണെന്നു കരുതുകയോ പറയുകയോ അരുതു്; പ്രത്യുത, സാധാരണ പറയാറുള്ളതുപോലെ ഏവരെയും ശിഷ്ടരായിട്ടു കാണണം. ആരെങ്കിലും വികാരങ്ങൾക്കു വിധേയനായി കാണുന്നപക്ഷം, ആ സോദരനെ വെറുക്കൊല്ല, അവനെ ആക്രമിക്കുന്ന വികാരത്തെ വെറുക്കുക. കാമത്തിന്റെയും ദുഃസ്വഭാവത്തിന്റെയും ദുഃസ്വാധീനത്തിനു് ആരെങ്കിലും വിധേയനാകുന്നതു കാണുമ്പോഴും അവനോടു കൂടുതൽ അനുകമ്പയുള്ളവനായിരിക്കുക—അമ്മാതിരി അവസ്ഥ നിനക്കും വരാമെന്നോർക്കുക; നീയും മാറ്റത്തിനും മാറുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിനും വിധേയനല്ലൊ.

62, മിഥ്യാചരണംവഴി ഒരുവൻ കാപട്യം കാണിക്കുകയോ എന്തെങ്കിലും ദുഷ്പ്രവൃത്തി ചെയ്കയോ, വികാരത്തിന്നേതിനെങ്കിലും കീഴ്പ്പെടുന്നു വശംവദനാവുകയോ അശ്രദ്ധമൂലം ഏതെങ്കിലും സംഗതിയിൽ കുറക്കാരനാവുകയോ ഇങ്ങനെയെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ അവനെ, യാതൊരു തെറ്റോ കുറ്റമോ ഇല്ലാത്തവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുകയില്ല; അവൻ നല്ല വേലസ്സു കൊള്ളരുതാത്തവനെന്നും മോശക്കാരനെന്നും തള്ളിക്കളയപ്പെടുന്നു. ഭംഗം വരാതെ തുടർന്നു പോകേണ്ട ഒരു ഐക്യം അവൻമൂലം തകരാതിരിക്കാൻ, ഒന്നിച്ചു കഴിയേണ്ടവരെ തമ്മിൽ പിണക്കാതിരിക്കാൻ, അങ്ങനെ ഇരുകൂട്ടർക്കും ദുഃഖത്തിനിടയാക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണു് അവനെ അങ്ങനെ തള്ളിക്കളയുന്നതു്. മുമ്പിൽ

കടന്നവർ പിമ്പിൽപ്പെട്ടുപോയവരെക്കുറിച്ചു പരിതപിക്കും; പിമ്പിൽപ്പെട്ടവർ, മുൻഗാമികളിൽനിന്നു വേർപെട്ടു പിന്നിലായിപ്പോയല്ലൊ എന്നു നിനച്ചു വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്യും.

63. നെരിപ്പോടിൽ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തീയുടെ മേലെ മണ്ണിട്ടാൽ തീയ് കെട്ടുപോകുംപോലെ, ലൗകികമായ അലട്ടുകളും എന്തിനോടെങ്കിലുമുള്ള ആസക്തിയും—അതെത്ര അല്പമോ തുച്ഛമോ ആയാലും—ഇവ നെഞ്ചകത്തുണ്ടായിരുന്ന ഊഷ്മാവിനെ കെടുത്തുകളയുന്നു.

64. ബാഹ്യമായ സകലതിനെയും സന്തോഷത്തോടെ പൂർണ മനസ്സോടെ വെടിഞ്ഞ ഒരാൾ, അതായതു് ആളുകളെയും വസ്തുക്കളെയും വെടിയുകയും അവരെയൊക്കെ മറക്കുകയും ചെയ്ത ഒരാൾ, സകല മമതകളെയും ഒരു മതിലിനപ്പുറമെന്നപോലെ വെടിഞ്ഞ ഒരാൾ, അയാൾ ലോകത്തിനും അതിലുള്ള സകലതിനും പ്രതികൂലമാണു്. മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമാക്കി ഒരേ ഒരു കാര്യത്തിൽമാത്രം അയാൾ ബദ്ധശ്രദ്ധനാകുന്നു—മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരത്തിലും സ്മരണയിലും. ആകയാൽ അയാളുടെ ചിന്ത മുഴുവൻ അന്ത്യവിധിയെക്കുറിച്ചും പ്രതിഫലത്തെക്കുറിച്ചും ആയിരിക്കും. ഇതിൽ തടവിലാക്കപ്പെട്ടു്, അതിനോടു ചങ്ങലയിട്ടു പൂട്ടിയതുപോലെ അയാൾ, ഇവയെക്കുറിച്ചു നിനച്ചു നിനച്ചു് തന്നുള്ളിൽ പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത ഭയത്തെ വളർത്തുന്നു.

65. അന്ത്യവിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം ഉള്ളിൽ വളർത്തുന്ന ഒരാൾ ലോകത്തിന്റെ കണ്ണിൽ ചങ്ങലയിട്ട തടവുകാരനെപ്പോലെയാണു്. എന്തെന്നാൽ നിർദയനായ ആരാച്ചാർ തന്നെപ്പിടിച്ചു കൊലക്കളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുമെന്ന പേടി അയാൾക്കു് ഏതു നേരവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ആകയാൽ തനിക്കു നിത്യനരകാഗ്നിയിൽ സഹിക്കേണ്ടിവരുന്ന പീഡനങ്ങളെയും യാതനകളെയും കുറിച്ചു മാത്രമേ അയാൾ ചിന്തിക്കൂ. ഈ ഭയം പീഡനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉത്കണ്ഠ ഉളവാക്കി വിട്ടുമാറാതെ ഹൃദയത്തിൽ നിലനിർത്തുകയും, ലൗകികമായ യാതൊന്നിനെപ്പറ്റിയും അല്പൽപ്പെടാൻ വിടാതെ അവനെ തടഞ്ഞുനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ താൻ കുരിശിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുകയാണെന്നു് അവനു് ഏതുനേരവും തോന്നുന്നു; കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടു് ഏൽപ്പെടുന്ന മരണത്തെക്കുറിച്ചു് അയാൾക്കു ഭാരുണമായ ബോധം ഉണ്ടായിരിക്കും. അതവനെ മനുഷ്യന്റെ കപടഭാവങ്ങളിൽനിന്നും മാനാവമാന ചിന്തകളിൽനിന്നും അകറ്റി നിർത്തുന്നു. സകലവിധ നിന്ദനങ്ങളും താൻ അർഹിക്കുന്നതായി അയാൾ സർവാത്മനാ വിശ്വസിക്കുന്നു; തനിക്കേൽപ്പെടുന്ന ശകാരങ്ങളും അവമാനങ്ങളും അയാൾ ഗണ്യമാക്കുന്നതേയില്ല.

66. മരണഭയം നിറഞ്ഞ ഒരു മനുഷ്യൻ ആഹാരത്തെയും അലങ്കാരത്തെയുമെല്ലാം വെറുക്കുന്നു: വയറു നിറയെ തിന്നുകയോ കുടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല; പ്രാണൻ പോകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടതു മാത്രമേ ശരീരത്തിനു നല്കുന്നുള്ളു. ഔചിത്യമുള്ള ഒരടിമയെപ്പോലെ അയാളും സ്വന്തം ഇച്ഛയെല്ലാം വെടിയുന്നു; തനിക്കു ലഭിക്കുന്ന ആജ്ഞകളെല്ലാം അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

67. അദ്ധ്യാത്മ പിതാക്കന്മാരുടെ തന്നെ ഒരടിമയാക്കി സമർപ്പിച്ച ഒരുവനു്, പീഡനത്തെ ഭയന്നു്, തനിക്കു കിട്ടുന്ന കല്പനകളിൽ ഹൃദയക്ലേശം കുറയ്ക്കുകയോ ഭയത്തിന്റെ കെട്ടുപാടു് അയയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവയെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ അനുവാദമില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ മൈത്രികൊണ്ടോ സ്തുതികൊണ്ടോ ആജ്ഞകൊണ്ടോ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവരുടെ വാക്കുകളെ അയാൾ ചെവിക്കൊള്ളുകയുമില്ല. തന്റെ ക്ലേശങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവയെ അയാൾ തെരഞ്ഞെടുക്കും; തന്റെ കെട്ടുകൾ കൂടുതൽ മുറുകാൻ അയാൾ ആഗ്രഹിക്കും. തന്റെ ആരാച്ചാർക്കു കരുത്തു കൂട്ടുന്നതിനെ അയാൾ സ്വാഗതം ചെയ്യും. താൻ അർഹിക്കുന്ന അന്യോന്യമുള്ള പീഡനങ്ങളിൽനിന്നു് എന്നെങ്കിലും തന്നെ മോചിപ്പിക്കണമെന്ന ആശയേ ഇല്ലാതെ അയാൾ ഈ മനോഭാവം എക്കാലവും നിലനിർത്തും. എന്തെന്നാൽ മോചനം കിട്ടുമെന്ന പ്രതീക്ഷ പീഡനത്തെ കുറയ്ക്കും; അതു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പശ്ചാത്താപത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവനു നല്ലതല്ല.

68. പീഡനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയവും തന്മൂലം ഹൃദയത്തിനുണ്ടാകുന്ന ക്ലേശവും അദ്ധ്യാത്മജീവിതം ആരംഭിക്കുന്ന ഏവർക്കും ശ്രേയസ്കരമാകുന്നു. അമ്മാതിരി ക്ലേശങ്ങൾ കൂടാതെയോ ഭയത്തിന്റെ കെട്ടുപാടുകളിൽനിന്നു മോചനം നേടണമെന്നു കൊതിച്ചോ സന്മാർഗജീവിതത്തിന്റെ അടിത്തറ പണിയാൻ ആശിക്കുന്നവൻ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അസ്തിവാരം മണലിലാണു പടുക്കുന്നതു്; മണ്ണിൽ പണിയാതെ വിണ്ണിൽ വീടുകെട്ടാമെന്നു് അയാൾ കിനാവു കാണുന്നു; അതു സാധ്യമല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അതേസമയം, ഈ ക്ലേശങ്ങൾ വളരെവേഗം ആനന്ദമായി മാറുന്നു; ഈ കെട്ടുപാടുകൾ പാപങ്ങളുടെയും കാമാദികളുടെയും കെട്ടുകളെ പൊട്ടിക്കുന്നു; ഈ ആരാച്ചാർ മർത്യനെ മൃത്യുവിലേയ്ക്കല്ല അമരത്വത്തിലേയ്ക്കാണു നയിക്കുന്നതു്.

69. നരകത്തിലെ നിത്യയാതനയുടെ ഭയത്താൽ ഹൃദയത്തിനുണ്ടാകുന്ന വേദനയെ ഒഴിവാക്കുകയും അതിൽനിന്നു് ഓടിപ്പോകുകയും ചെയ്യാതെ അതിനെ സമ്മതത്തോടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നവൻ (ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടു നേരായ മാർഗ്ഗം പിൻതുടരുകയോ, ക്ലേശവും ഭയവും സൂചിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം ഹൃദയത്തിന്റെ അനുവാദത്തോടും ഇച്ഛാശക്തിയുടെ നിശ്ചയത്തോടും

കൂടി അനുസരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവൻ) മുന്നേറുംതോറും ഈ കെട്ട പാടിനെ പൂർവാധികം ബലപ്പെടുത്താൻ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കും; അങ്ങനെ അയാൾ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ പുരോഗമിക്കും. അതുവനെ രാജാധിരാജന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തിക്കും. ഇതു സംഭവിക്കുമ്പോൾ, ഈശ്വരന്റെ മഹിമ—എത്ര അവ്യക്തമായിട്ടായാലും—കാണുന്ന ആ നിമിഷത്തിൽ അയാളുടെ ബന്ധനങ്ങൾ—ഭയം—ഉടൻ പറപറക്കും, അയാളുടെ ആരാച്ചാർ പമ്പകടക്കും; അയാളുടെ ഹൃദയതാപം ആനന്ദമായി മാറും. ആനന്ദം അവനിൽ ഒരു ജീവിതസ്രവണമായോ സർവദാ തള്ളിത്തിങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്ന ഒരു നീരുറവയായോ തീരും: ബാഹ്യമായി ആനന്ദബാഷ്പധാരകൾ—ആദ്ധ്യാത്മികമായി—ശാന്തി, സൗമത, അനിർവ്വചനീയമായ ആനന്ദം, അവയോടൊപ്പം ധൈര്യവും, സ്വതന്ത്രവും നിർവിഘ്നവുമായി ഈശ്വരശാസനകൾ സർവവിധത്തിലും അനുസരിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയും. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതു പ്രാരംഭകർക്ക് സാധ്യമല്ല, ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് ഏതാണ്ട് അടുത്തവർക്കേ സാധിക്കൂ. എന്തെന്നാൽ പൂർണതയോട് അടുത്തവരിൽ ഈ ഉറവ, ഹൃദയത്തിനു് ഹാനി സംഭവിക്കുന്ന ചില പരിവർത്തനത്തോടും പരിണാമത്തോടുംകൂടി ഒരു ദീപമായി രൂപംമാറുന്നു.

70. തന്നുള്ളിൽ തിളങ്ങുന്ന ദിവ്യദീപത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വല പ്രകാശം താങ്ങാൻ കരുത്തില്ലാത്തവൻ നിലത്തു നെടുനീളം വീണു", വല്ലാത്ത പേടിയോടും വിറയോടുംകൂടി ഉറക്കെ നിലവിളിക്കുന്നു. പ്രകൃതിക്കപ്പുറം, വാക്കിനും ബുദ്ധിക്കും അപ്പുറം എന്തോ ഒന്നു് കാണുകയും നേരിടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുവനെപ്പോലെ. തന്റെ ആത്മമാലയ്ക്കു തീയ്പിടിച്ചവനെപ്പോലെയാണു് അപ്പോളയാൾ, അതിന്റെ ചൂടുന്ന ചൂട താങ്ങാനാകാതെ അയാൾ അതിനാൽ തകർക്കപ്പെടുന്നു. തന്നിൽ തങ്ങിനിൽക്കാനുള്ള കഴിവു് അയാൾക്കു് ഇല്ലാതാക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ, ആനന്ദാശ്രുക്കൾകൊണ്ടുള്ള നിരന്തരവും ശീതളവുമായ അഭിഷേകത്താൽ, അയാളിൽ വിളങ്ങുന്ന ദിവ്യാശയുടെ നാളം കൂടുതൽ ഉജ്ജ്വലമായി പ്രകാശിക്കുന്നു, അശ്രുപ്രവാഹം അണപൊട്ടിച്ചൊഴുകുന്നു; ആ ഒഴുക്കേറ്റു കഴുകപ്പെട്ട് അവൻ പൂർവ്വാധികം പ്രഭയോടെ പ്രകാശിക്കുന്നു. അകവും പുറവും നിറഞ്ഞുതിളങ്ങുമ്പോൾ, അവൻ വിളക്കുപോലെയാകുമ്പോൾ, ദിവ്യയോഹന്നാന്റെ ഈ വാക്കുകൾ സത്യങ്ങളായി: 'ദൈവം ദൈവങ്ങളുമായി ഒന്നായിത്തീരുന്നു; അവൻ അവരാൽ അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു' (ദൈവത്താൽ ദിവ്യരാക്കപ്പെടുകയും ദൈവത്തെ അറിയുകയും ചെയ്യുവരോട് ദൈവം ഏകീഭവിക്കുന്നു); ഈശ്വരനെ എത്രമാത്രം അറിയുകയും ഈശ്വരനുമായി എത്രമാത്രം ഏകീഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അത്രമാത്രം ഈ വാക്കുകൾ സത്യമായിത്തീരുന്നു.

71. വീൺവാക്കുകൊണ്ട് ആരും അന്യരെയോ തന്നെത്തന്നെയോ വഴിതെറ്റിക്കരുതു്—കേണു കണ്ണീർ ഒഴുക്കുന്നതുവരെ നമുക്കു പശ്ചാത്താപമില്ല, ദുരെയാവണമെന്നു ശരിയായ വിചാരമില്ല, നെഞ്ചുകത്തു് ഈശ്വരഭയവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ നാമിനിയും നമ്മുടെ കുറ്റത്തെക്കുറിച്ചു ബോധവാന്മാരായിട്ടില്ല. സ്വയം വിധിയെഴുതിയിട്ടില്ല; അന്ത്യവിധിയുടെയും നിത്യയാതനയുടെയും രുചിയെന്തെന്നു് ആത്മാവു മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ, നാം നമ്മുടെ വിധി എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ, അകക്കാമ്പിന്റെ അമ്മാതിരി അനക്കങ്ങളും നാം അനുഭവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, നമുക്കു് അമ്മാതിരി ഭാവങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, നാം ഉടനടി കണ്ണീർവാർത്തേനെ. ഇതു കൂടാതെ ഹൃദയത്തിന്റെ കാഠിന്യം നീക്കാവതല്ല, ആത്മാവിനു് ആധ്യാത്മികവിനയം നേടാവതല്ല; നമുക്കുതന്നെ വിനീതരാകാനുള്ള കഴിവുമില്ലാതെപോകുന്നു. അങ്ങനെയല്ലാത്തവനു ദിവ്യാത്മാവുമായി ഏകീഭവിക്കാനാവില്ല; വികാരങ്ങളുടെ പവിത്രീകരണംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഈ ഏകീഭാവം കൂടാതെ അവനു് ഈശ്വരനെ അറിയാനോ ധ്യാനിക്കാനോ സാധ്യമല്ല; വിനയത്തിന്റെ മഹിമയെ കുറിക്കുന്ന രഹസ്യോപദേശം ലഭിക്കുന്നതിനു് അവൻ അർഹനുമല്ല.

72. ഈശ്വരനിൽ കേഴുന്നതിന്റെ ആദ്യത്തെ ഫലം വിനയമാകുന്നു; പിന്നീടതു് അനിർവചനീയമായ ആനന്ദവും സംതൃപ്തിയും നൽകും. ഈശ്വരനുവേണ്ടി വിനയം വന്നാൽ അതിനെ ചുറ്റിമുറ്റിനിൽക്കുള്ള ആശ വളരും. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യരിൽ ഏറ്റവും വലിയ പാപി താനാണു് എന്നു സർവാത്മനാ ഒരുവനു് എത്രഗാഢമായി തോന്നുന്നുവോ അതിനനുസരിച്ചു് ഏറെ കരുത്തോടെ ആശയും വിനയവും അവന്റെ അകക്കാമ്പിൽ വളർന്നു പൂവണിയുന്നു: വിനയത്തിൽക്കൂടി തനിക്കു തീർച്ചയായും മോചനം കിട്ടും എന്ന ദൃഢനിശ്ചയം അതവനിൽ നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

73. വിനയത്തിന്റെ ആഴത്തിലേക്കു്, എത്രകണ്ടു് ഇറങ്ങി, മുക്തിക്കു താൻ അർഹനല്ല എന്നു സ്വയം നിരസിക്കുന്നുവോ അത്രകണ്ടു് അവൻ കേഴുന്നു, കണ്ണീർപ്പുഴകൾ ഒഴുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എത്രകണ്ടു കേഴുകയും കണ്ണീർ പൊഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അത്രകണ്ടു് ആദ്ധ്യാത്മികാനന്ദം അവന്റെ ഉൾക്കാമ്പിലേക്കു് ഒഴുകുന്നു; അതോടൊപ്പം മുക്തി കിട്ടുമെന്നു് ഏറ്റവും നിറഞ്ഞ ഉറപ്പിനെ ഉളവാക്കുന്ന ശക്തമായ ആശയും ഒഴുകിവരുന്നു.

74. വിലാപവും ഈശ്വരനിൽ വിനയവും ഇല്ലാതെ ആശയെ മാത്രമാശ്രയിച്ചല്ല താൻ കഴിയുന്നതു് എന്നു് ഉറപ്പു വരുത്താൻ ഓരോരുവനും അവനവനെ വിവേകത്തോടെ വീക്ഷിക്കുകയും പരീക്ഷിക്കുകയും വേണം; വിനയവും കണ്ണുനീരും മാത്രമേയുള്ളോ,

തുടർന്നു് ആശയും ആദ്ധ്യാത്മികാനന്ദവും ഉണ്ടാകുന്നില്ലേ, എന്നും നോക്കണം.

75. ഒരു തരം കപടവിനയമുണ്ടു്: അലസതയും അശ്രദ്ധയും മനസ്സാക്ഷിയുടെ കരുത്തേറിയ കുത്തുമാണു് അതിന്റെ കാരണങ്ങളം. അതിനു് അധീനമായവർ കരുതുന്നു, അതു മോക്ഷോപായമാണെന്നു്. എന്നാൽ ഉണ്മയിൽ അതങ്ങനെയല്ല: എന്തെന്നാൽ അതിനോടൊപ്പം ആനന്ദമേകുന്ന കണ്ണീർ ഒഴുകുന്നില്ല; അതിന്റെ കൂടെ വേണ്ടതോണതു്.

76. ആധ്യാത്മികവിനയം കൂടാതെയും വിലാപം ഉണ്ടാകാം. അങ്ങനെ വിലപിക്കുന്നവർ കരുതുന്നു അതു തങ്ങളെ പാപത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കും എന്നു്. അവർ സ്വയം വഞ്ചിക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ, അധ്യാത്മനിധിനിലയത്തിൽ ആത്മാവിൽനിന്നും അത്ഭുതകരമായി ഉളവാകുന്ന ആനന്ദം അവക്കു ലഭിക്കുന്നില്ല, ഈശ്വരന്റെ നന്മയാൽ അവർ പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ആകയാൽ അവർ കോപത്തിനു് അധീനരാകാൻ ഇടയുണ്ടു്; ലോകത്തിൽനിന്നും ലൗകികവസ്തുക്കളിൽനിന്നും തികച്ചും അസക്തരാകാൻ അവർക്കു കഴിവുമില്ല. അതുമായി തികച്ചും അസക്തരാകാതെ, അതിനെ മനമുറു വെറുക്കാതെ സ്ഥിരവും സംശയാതീതവുമായ മോക്ഷപ്രതീക്ഷ നേടാവതല്ല. അമ്മാതിരിയാളുകളം എപ്പോഴും സംശയത്താൽ അങ്ങുമിങ്ങും എറിയപ്പെടും; എന്തെന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ ആശ പാറപ്പുറത്തല്ല ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

77. വിലാപം രണ്ടു കാര്യം സാധിക്കുന്നു: വെള്ളം അഗ്നിയെ എന്നപോലെ കണ്ണീരും വികാരങ്ങളാകുന്ന അഗ്നിയെ കെടുത്തുകയും ആത്മാവിന്റെ അഴുക്കിനെ കഴുകിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു; പിന്നെ ആത്മാവിന്റെ സാന്നിധ്യത്താൽ അതു് അഗ്നിയെപ്പോലെ ജീവനെ ഉണർത്തി, ഹൃദയത്തെ ഊഷ്മളവും ഉജ്ജ്വലവുമാക്കുന്നു; ഈശ്വരനെ ആശിക്കാനും സ്നേഹിക്കാനും അതു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

78. വിനയവും വിലാപവും നിങ്ങളിലുളവാക്കുന്ന ഫലങ്ങളെ സ്വയം നിരീക്ഷിക്കുക, ഗ്രഹിക്കുക, മണിക്കൂർതോറും അവനിങ്ങൾക്കു് എങ്ങനെ പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നുവെന്നു കാണുക. പ്രാരംഭകനു് അവയിൽനിന്നു മറെറാരു പ്രയോജനവും ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. അതായതു്, ലൗകികമായ എല്ലാ ആസക്തികളിൽനിന്നും ആകാംക്ഷകളിൽനിന്നും ഉള്ള മോചനം; സകലരോടും—മാതാപിതാക്കന്മാർ ബന്ധുക്കൾ മിത്രങ്ങൾ എന്നിവരോടും ഉള്ള വിരക്തി, സകല ലൗകികവസ്തുക്കളോടും—പണത്തോടും—ഉടുതുണിയോടും സ്വന്തം ശരീരത്തോടുപോലും—അനാസക്തി, അവമൂലമുള്ള അല്പലിൽനിന്നുള്ള നിവൃത്തി, എന്നിവയും ലഭിക്കുന്നു.

79. ആത്മദൃഷ്ടി തെളിയായ്കയാൽ നേരെ കാണാൻ കഴിയാത്തവരും ആളുകളെ അവരുടെ മഹത്ത്വമനുസരിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തവരും ആയ പല ആളുകളും, ഉള്ളാലെ അങ്ങനെയല്ലെങ്കിലും വെളിയിൽ സന്മാർഗനിഷ്ഠരെന്നു നടിക്കുന്ന കൂട്ടരെ രാഗമുക്തരും പവിത്രരുമായി എണ്ണുന്നു. അങ്ങനെ എണ്ണപ്പെടുന്നവർ പലപ്പോഴും അനേക തരത്തിലുള്ള അധർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടും അസൂയകൊണ്ടും കാമത്തിന്റെ ദുർഗന്ധംകൊണ്ടും കോലാഹലംകൊണ്ടും നിറഞ്ഞവരും ആയിരിക്കും. അക്കൂട്ടർക്ക് ഈശ്വരനിൽ ഭക്തിയോടെയും ധർമനിഷ്ഠയോടെയും ഹൃദയസരളതയോടെയും വാഴുന്ന ശരിയായ വിശുദ്ധന്മാരെ മറ്റാളുകളിൽ നിന്നു വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള കഴിവില്ല; അവരെ അവജ്ഞയോടെ കടന്നുപോകുന്നു, അവരെ നിസ്സാരരായി കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു.

80. അമ്മാതിരിയാളുകൾ വീമ്പിളക്കുന്ന വായാടിയെ ആധ്യാത്മികപുരുഷനെന്നും ആചാര്യനെന്നും എണ്ണുന്നു, അതേസമയം വീൺവാക്കൊന്നും പറയാതെ നിശ്ശബ്ദനായിരിക്കുന്ന ആളെ അവർ നിരക്ഷരകുക്ഷിയും മിണ്ടാപ്രാണിയുമായ പ്രാകൃതനെന്നും നിനയ്ക്കുന്നു.

81. പിശാചുപൊറ അഹങ്കാരംകൊണ്ടുതുള്ളുന്ന താന്തോന്നികൾ, ഈശ്വരാവേശംകൊണ്ട് ഉപദേശം നൽകുന്ന ആളെ തിരസ്കരിക്കുന്നു; അയാളെ ധിക്കാരിയെന്നും അഹങ്കാരിയെന്നും കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു; കാരണം അയാളുടെ വാക്കുകൾ അവരിൽ പശ്ചാത്താപം ജനിപ്പിക്കുകയോ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ദ്രവിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനുപകരം അവരെ വ്രണപ്പെടുത്തുന്നു. നേരെമറിച്ച് വെറും പഠിപ്പുകൊണ്ടോ വയറ്റിൽനിന്നോ കാറാടിപോലെ വായാടിയായ ഒരുവനെ അവർ, മുക്തിസാധനയെക്കുറിച്ച് അവൻ അവരെ വഴിതെറ്റിച്ചാൽപ്പോലും, അവനെ അവർ അംഗീകരിക്കുകയും പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ അക്കൂട്ടരിൽ ആരുമില്ല മനുഷ്യരെ തിരിച്ചറിയുകയോ മുക്തിസാധനയെ നേരെ കാണാൻ കഴിയുന്നവരോ ആയിട്ട്.

82. 'വിശുദ്ധ ചിത്തർ അനുഗൃഹീതർ, എന്തെന്നാൽ അവർ ഈശ്വരനെ കാണും' (മത്തായി 5:8) എന്നരുളുന്നു കർത്താവു്. ഒന്നോ രണ്ടോ അല്ല പത്തോ സദ്ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടല്ല ചിത്തം ശുദ്ധമാകുന്നതു്. പിന്നെയോ അവയെല്ലാംകൂടി ഒന്നിച്ചുചേർന്നു പൂർണതയുടെ പാരമ്യത്തിലെത്തി ഒരേയൊരു സദ്ഗുണമായിത്തീരുമ്പോഴാണു് അതുണ്ടാവുന്നതു്. അപ്പോഴും ദിവ്യാത്മാവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും പ്രേരണയും കൂടാതെ സദ്ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രം ചിത്തശുദ്ധിയുണ്ടാവുകയില്ല. ഒരു കൊല്ലനു തന്റെ ആയുധ

ങ്ങളം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അവൻ എത്രയൊക്കെ സമർത്ഥനായാലും, അഗ്നിയുടെ സഹായം കൂടാതെ ഒന്നും ചെയ്യാനാവുകയില്ല; അതുപോലെ, ഒരുവൻ സദ്ഗുണങ്ങളെ ഉപകരണങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചു ചിത്തശുദ്ധി നേടാൻ ആവതും ശ്രമിക്കണം; എന്നിരുന്നാലും ആത്മാവിലെ അഗ്നിയുടെ തുണ കൂടാതെ അവൻ ചെയ്യുന്നതൊക്കെ തന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിഷ്ക്രിയവും നിരുപയോഗവുമായി പരിണമിക്കും; എന്തെന്നാൽ അവൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളം തനിയെ ആത്മാവിലെ അഴുക്കുകളെയും നാറ്റത്തെയും അകറ്റാൻ കഴിവുറ്റവയല്ല.

83. ജ്ഞാനസ്നാനംകൊണ്ട് നമുക്കു പാപത്തിനു മാപ്പു കിട്ടുന്നു; ആദിമ പാപത്തിൽനിന്നു മോചിക്കപ്പെടുന്നു. ദിവ്യാത്മാവിന്റെ ആവേശത്താൽ ഉദ്ദീപ്തമായിത്തീരുന്നു; എന്നാൽ അപ്പോഴല്ല സെന്റ് പോൾ സൂചിപ്പിച്ച, 'ഞാൻ അവരിൽ വാഴും, അവരിൽ സഞ്ചരിക്കും.' (2കൊരി. 6.16) എന്ന തികഞ്ഞ അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ ഇതു്, വിശ്വാസത്തിൽ തികച്ചും അടിയുറച്ചവരും അതു തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു തെളിയിച്ചവരും ആയ ആളുകൾക്കുള്ളതാണു്. എന്നാൽ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനുശേഷം നാം വഴിതെറ്റി നടക്കുകയും നിന്ദ്യവും നീചവുമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ ഈ പവിത്രീകരണം തീർത്തും നഷ്ടമായ്പോകുന്നു; പിന്നെയതു പശ്ചാത്താപത്തിനും കുമ്പസാരത്തിനും കണ്ണീരിനും ശേഷമേ തിരിച്ചു കിട്ടുകയുള്ളൂ; അതും നമ്മുടെ യത്നങ്ങൾക്കു് അനുസൃതം ആദ്യം പാപത്തിനുള്ള മാപ്പും പിന്നീടു് ഉത്തമാനുഗ്രഹംകൊണ്ടുള്ള പവിത്രീകരണവും നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു.

84. പശ്ചാത്താപത്താൽ മുൻപുചെയ്ത ദുഷ്പ്രവൃത്തികളുടെ മാലിന്യം കഴുകിക്കളയപ്പെടുന്നു; അതിനുശേഷം ദിവ്യാത്മാവുമായുള്ള സംവാദം സാധിക്കുന്നു; എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല പിന്നെയോ വിശ്വാസംകൊണ്ടും നിശ്ചയദാർഢ്യംകൊണ്ടും സ്വാത്മനാ പരിതപിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകുന്ന വിനയംകൊണ്ടുമാണു് അതു സാധിക്കുന്നതു്; അമ്മാതിരി മനോഭാവംകൊണ്ടു മാത്രം പോരാ, തന്റെ അധ്യാത്മ പിതാവിന്റെയും രക്ഷകന്റെയും അടുത്തുനിന്നു പാപമോചനത്തിനനുഗ്രഹം നേടിയിരിക്കുകയും വേണം. ആകയാൽ വേദപ്രമാണമനുസരിച്ചു് നിത്യവും പശ്ചാത്തപിക്കുന്നതു നല്ലതാണു്. 'പശ്ചാത്തപിക്കുവിൻ; എന്തെന്നാൽ സ്വർഗരാജ്യം സമീപത്തിലത്രെ' (മത്തായി 3. 2) എന്ന വാക്യം ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക കാലത്തെ കുറിക്കുന്നതല്ല. പിന്നെയോ അതു് എന്നന്നേക്കും ബാധകമാണു്.

85. ക്രിസ്തുവിന്റെ വധുക്കളായ ആത്മാക്കൾക്ക് വിവാഹ നിശ്ചയത്തിന്റെ ഒരടയാളമായി ദിവ്യാത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹം നൽകപ്പെടുന്നു. വിവാഹനിശ്ചയം കൂടാതെ ഒരു കന്യകയ്ക്ക് താൻ എന്നെങ്കിലും തന്റെ പ്രാണനാഥനുമായി വിവാഹശൃംഖലയാൽ ബദ്ധയാകും എന്നു് ഉറപ്പില്ല; അതുപോലെ, ജീവനും താൻ തന്റെ പ്രഭുവുമായ കർത്താവുമായി എന്നെന്നേയ്ക്കും ഏകീഭവിക്കുമെന്നോ, അത്ഭുതകരവും അവർണനീയവുമായ തരത്തിൽ അദ്ദേഹത്താൽ വിവാഹിതനായി അവിടുത്തെ അലൗകിക സൌന്ദര്യം ആസ്വദിക്കുമെന്നോ, ഉള്ള ദൃഢബോധം ഉണ്ടാവുകയില്ല, ആദ്യംതന്നെ വിവാഹനിശ്ചയമോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരുണ്യത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും അടയാളമോ കിട്ടാതെയും തന്നുള്ളിൽ ബോധപൂർവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം ലഭിക്കാതെയും.

86. വിവാഹ പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ വിശ്വസ്തരായ സാക്ഷികളുടെ ഒപ്പുകൂടാതെ വിവാഹനിശ്ചയം സ്ഥിരമാകയില്ല; അതുപോലെ വേദവിധികളുടെ അനുശീലനവും സദാചാരങ്ങളുടെ സമ്പാദനവും കൂടാതെ കാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രകാശവും സ്ഥിരമല്ല. നിവാഹനിശ്ചയത്തിനു സാക്ഷികളെന്നപോലെയാണു് ഈ വിഹിതാനുശീലനവും സദാചാരവും അധ്യാത്മ വിവാഹത്തിനു്. അവയിൽക്കൂടി രക്ഷാർഹരായ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും വിവാഹം നടക്കുമെന്നുള്ള ഉറപ്പു്—അതായതു് ദിവ്യാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യാനുഭവം—ലഭിക്കുന്നു.

87. ആദ്യംതന്നെ വിവാഹനിശ്ചയത്തിന്റെ നിബന്ധനകളും, എന്നു പറയട്ടെ, വേദാനുശാസനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനം കൊണ്ടു രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു. അനന്തരം അവ സദാചാരങ്ങളാൽ ഒപ്പും മുദ്രയും വെയ്ക്കപ്പെടുന്നു. പിന്നെ വരൻ, ക്രിസ്തു, വധുവിനു്—ആത്മാവിനു്, ഒരു മോതിരം അതായതു് ആധ്യാത്മികമായ വിവാഹനിശ്ചയം നൽകുന്നു.

88. വിവാഹത്തിനു മുമ്പു് വധുവിനു് വരനിൽനിന്നു് വിവാഹനിശ്ചയത്തിന്റെ ഒരു അടയാളം മാത്രമേ ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ; വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഏർപ്പാടുകളും മറ്റു സമ്മാനങ്ങളും വിവാഹത്തിനുശേഷമേ ലഭിക്കൂ; അതുപോലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ വധുവിനു്—വിശ്വാസികളുടെ പള്ളിക്കോ, നമ്മിലൊരോരുവന്റെയും ജീവനോ—വരനായ ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു് ആദ്യം ആത്മാവിന്റെ വിവാഹവാഗ്ദാനവും, നിത്യസൌഖ്യവും സ്വർഗരാജ്യവും ഈ ലോകം വിട്ടതിനുശേഷം ലഭിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയും മാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ; ജീവനും ദൈവവും തമ്മിൽ ഒത്തുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റെല്ലാ സമ്മാനങ്ങളും ലഭിക്കുമെന്നതിനുള്ള ഉറപ്പു്

ജീവനു് ഈ വാഗ്ദാനത്തിൽക്കൂടി, ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്ന പോലെ വ്യക്തമായി ലഭിക്കുന്നു.

89. പ്രതിശ്രുതവരൻ വളരെക്കാലം അകന്നുപോയതുകൊണ്ടോ മറ്റു ബദ്ധപ്പാടുകൾകൊണ്ടു് വിവാഹം മാറ്റിവയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടോ വധു അയാളുമായുള്ള സ്നേഹത്തെയും വിവാഹപ്രതിജ്ഞയെയും നിരാഹരിക്കുന്നപക്ഷം അതുവഴി അവൾ തനിക്കു വരനിൽ നിന്നു ലഭിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന സർവവിധ സുഖങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വയം തിരസ്കൃതയാകുന്നു. ആത്മാവിനും അമ്മാതിരി സംഭവിക്കുക സാധാരണമാണു്. അധ്യാത്മസാധനയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവൻ സ്വയം ഇങ്ങനെ പറയുന്നുവെന്നു കരുതുക: 'ഞാനിനിയും എത്രമാത്രം കഷ്ടപ്പെടണം (നാനാതരത്തിലുള്ള അരിഷ്ടതകളും അനുഭവിക്കണം)? ഇങ്ങനെ നിനച്ചു സാധനയിലും പ്രയത്നത്തിലും ഉദാസീനനാകയും വേദവിധികളെ അനുസരിക്കാതാകയും നിരന്തരമായ പശ്ചാത്താപത്തെ കൈവെടിയുകയും ചെയ്താൽ അയാളും ഈശ്വരനുമായി ചെയ്ത ഉടമ്പടി റദ്ദാക്കുകയും കീറിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു. അവനു വിവാഹ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ അടയാളം—കാരുണ്യം—ഉടനെ നഷ്ടപ്പെടുന്നു; ഈശ്വരനിലുള്ള പ്രതീക്ഷയും അവനു നഷ്ടമായിപ്പോകും.

90. ഒരു വധു അവളുടെ പ്രതിശ്രുതവരനു് അവകാശപ്പെട്ട സ്നേഹം വേറൊരുവനിൽ അർപ്പിക്കുകയും രഹസ്യമായോ പരസ്യമായോ അവന്റെകൂടെ ചെന്നു പാർക്കുകയും ചെയ്താൽ, അവൾക്കു വരൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിരുന്നതൊക്കെ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നുമാത്രമല്ല, ശരിയായ ശിക്ഷയും അവജ്ഞയും അവൾ അർഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമുക്കും അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒരാത്മാവു് തന്റെ വരനോടുള്ള—ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള—സ്നേഹം രഹസ്യമായി മറ്റൊരു വിഷയത്തിലേക്കു മാറ്റുകയും അതിനാൽ നെഞ്ചകം നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്താൽ ആത്മാവു് വരനു വിദ്വേഷത്തിനും അവജ്ഞയ്ക്കും പാത്രമായിത്തീരുന്നു; വരനോടു ചേരാൻ അനർഹമായിത്തീരുന്നു. എന്തെന്നാൽ നാഥൻ അരുളി: 'എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവരെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു' (പഴമൊഴി 8.17).

91. വരനിൽനിന്നു്— യേശുനാഥനിൽനിന്നു്—ദിവ്യവിവാഹ വാഗ്ദാനം ലഭിച്ചോ ഇല്ലയോ എന്നു് ഓരോരുവനും അറിയുന്നതിനുള്ള അടയാളങ്ങൾ ഇവയാണു്. ഒരുവനു് അതു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവനതു വിടാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ യത്നിക്കണം; ഇനിയും കിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ കിട്ടാൻവേണ്ടി ശരിയായ പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടും, പ്രയോജനകരങ്ങളായ കർമങ്ങൾകൊണ്ടും തീവ്രമായ പശ്ചാത്താപംകൊണ്ടും പരിശ്രമിക്കണം; എന്നിട്ടുപിന്നെ അനുശാസനങ്ങളുടെ അനുസരണംകൊണ്ടും സദാചാര

ങ്ങളം വർദ്ധിപ്പിച്ചും അതിനെ കാത്തു നിലനിർത്തുകയും വേണം.

92. ദിവ്യാത്മാവിന്റെ വിവാഹപ്രതിജ്ഞ അതു ലഭിച്ച വർക്കുപോലും വർണിക്കാവതല്ല; എന്തെന്നാൽ അതു് അഗ്രാഹ്യമായി ഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നു, നിർബന്ധമില്ലാതെ നിർബദ്ധമാകുന്നു, അദൃശ്യമായി ദർശിക്കപ്പെടുന്നു; അതു കിട്ടിയിട്ടുള്ളവനെ അതു ചലിപ്പിക്കുന്നു, അവനിൽക്കൂടി അതു സംസാരിക്കുന്നു, അതു് അവനെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നു. മുദ്രിതമായ ഗൂഢസംഘത്തിൽനിന്നു് അതു പറന്നുപോകുന്നു. അപ്രതീക്ഷിതമായി വീണ്ടും അതു വിടെത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നു; അതിന്റെ അർത്ഥം, വരുമ്പോഴം അതു് എന്നന്നേക്കുമായിട്ടല്ല. പോകുമ്പോഴും അതു പിന്നെയൊരിക്കലും തിരിച്ചു വരാതിരിക്കാനുമല്ല. ആകയാൽ അതു കിട്ടിയ ആൾ, തനിക്കു് അതുണ്ടു് എന്നറിയാൻ കഴിയുന്നമാതിരി വ്യക്തമായി അറിയുന്നില്ല, കൈവശമുള്ളപ്പോഴും ഇല്ലാത്തതുപോലെ തോന്നുകയും ചെയ്യും.

93. വാതിലുകളും ജനലുകളുമെല്ലാമടച്ചു് ഇരുളടഞ്ഞ മുറിയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരാൾ, ഒരു ജനൽ തുറക്കുന്നു, അതിൽക്കൂടി അകത്തു കടക്കുന്ന ഉജ്ജ്വലമായ പ്രകാശത്താൽ കണ്ണഞ്ചി, കണ്ണു പൊത്തുന്നു, തലമൂടുന്നു; മറ തേടുന്നു; അതേപോലെ തികച്ചും ഐന്ദ്രിയകലോകത്തിൽ മുങ്ങിയ ഒരു ജീവൻ തന്റെ മനസ്സിനെ ഇന്ദ്രിയാതീതമായ ലോകത്തിലേക്കു്, ഒരു ജനലിൽക്കൂടിയെന്നപോലെ എത്തിനോക്കാൻ അനുവദിച്ചാൽ, ആ ജീവൻ തന്നിൽ വാഴുന്ന ദിവ്യാത്മാവുമായുള്ള വിവാഹ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ പ്രകാശപൂരത്തിൽ മുഴുകി, താൻ കണ്ട ദിവ്യപ്രഭയുടെ തീവ്രതേജസ്സു് താങ്ങാനാകാതെ മനസ്സിൽ വിറകൊള്ളുന്നു, തന്നുള്ളിൽത്തന്നെ ഒളിക്കുന്നു, ഒരു വീട്ടിലേക്കെന്നപോലെ ഐന്ദ്രിയകവും മാനവികവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ രക്ഷ തേടി അവിടെനിന്നു പായുന്നു.

94. 'നെഞ്ചിൽ തീയു് പിടിച്ചവന്റെ തുണി കത്താതിരിക്കുമോ?' (പഴഞ്ചൊല്ലുകം 6. 27) എന്നു ചോദിക്കുന്നു വിജ്ഞനായ സോളമൺ. ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു: 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദിവ്യാഗ്നി ഹൃത്തടത്തിൽ ആളിക്കത്തുന്നവനു് തീയു് പിടിക്കുമോ? അവൻ തിളങ്ങാതെയും വിളങ്ങാതെയുമിരിക്കുമോ? തീയുടെ ഏറക്കുറച്ചിലനുസരിച്ചു് അവനിൽ ദേവതയുടെ തേജസ്സു് വ്യാപിക്കാതിരിക്കുമോ? എന്തെന്നാൽ ഹൃദയശുദ്ധിക്കനുസരിച്ചു് തീയു് കത്തിപ്പിടിക്കുന്നു, തീയു് കത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിനനുസരിച്ചു ഹൃദയം ശുദ്ധമാകുന്നു; അതായതു് ഹൃദയം ശുദ്ധമാകുന്ന മുറയ്ക്കു് അതിനു ദിവ്യാനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്നു; ദിവ്യാനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്ന മുറയ്ക്കു് ഹൃദയം ശുദ്ധമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു പൂർണമാകുമ്പോഴും

—അതായതു ഹൃദയശുദ്ധിയും അനുഗ്രഹലാഭവും പരിപൂർണമാകുമ്പോഴും—ഈശ്വരകരുണയാ മനുഷ്യൻ തികച്ചും ഒരു ദൈവമായിത്തീരുന്നു.

95. ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ മേൽക്കൂരയെ യഥാസ്ഥാനം നിലനിർത്തുന്നതു് അടിത്തറയും കെട്ടിടത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളുമാണു്; അടിത്തറയും മറ്റു ഭാഗങ്ങളും പണിയുന്നതു് മേൽക്കൂരയെ നിലനിർത്താനുമാകുന്നു—എന്തെന്നാൽ രണ്ടും ആവശ്യവും പ്രയോജനകരവുമാണു്. അടിത്തറയും ഇതരഭാഗങ്ങളുമില്ലാതെ മേൽക്കൂര പണിയുകയില്ല; മേൽക്കൂരയില്ലാതെ അടിത്തറയും മറ്റു ഭാഗങ്ങളുംകൊണ്ടുമാത്രം കെട്ടിടം പാർക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു വീടായിത്തീരുകയുമില്ല. അതുപോലെയാണു് ആത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചും; വേദവിധികളെ അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ദിവ്യാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യം സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു; ഈശ്വരന്റെ കാരുണ്യം കിട്ടാൻ പാകുന്ന അടിത്തറയാണു് വിഹിതാനുസരണം. അനുശാസനങ്ങളെ അനുസരിക്കാതെ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യം നമ്മിൽ വാഴുകയുമില്ല. ദിവ്യാനുഗ്രഹംകൂടാതെ വിഹിതകരണം പ്രയോജനപ്രദമോ ശ്രേയസ്കരമോ ആവുകയുമില്ല.

96. ഉടമയുടെ അശ്രദ്ധമൂലം മേൽക്കൂര കയറാത്ത വീടു് ഒന്നിനും കൊള്ളുകയില്ല; ആ ഉടമ പരിഹാസപാത്രമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേപോലെ ഒരാൾ വിഹിതകരണംകൊണ്ടു് സദാചാരത്തിന്റെ അടിത്തറയും പാകി. ഉയർന്ന ചുമരുകളും പണിതു. എന്നിട്ടും ദിവ്യാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യത്തിനു പാത്രമാകുന്നില്ല. അതിന്റെ സാന്നിധ്യം കാണുന്നില്ല. ആത്മാവിൽ അനുഭവിക്കുന്നില്ല എന്നു വരുകിൽ അയാൾ ഇനിയും അപൂർണനാണു്, സിദ്ധപുരുഷന്മാർക്കു് അനുകമ്പാപാത്രമാണു്. അയാൾ കാരുണ്യപാത്രമാകാത്തതിനു കാരണം രണ്ടു തരത്തിലുണ്ടാവാം: ഒന്നുകിൽ അയാൾ പശ്ചാത്താപത്തെ അവഗണിച്ചു; അല്ലെങ്കിൽ, എല്ലാ സദ്ഗുണങ്ങളും പൂർണമായും സമ്പാദിക്കുകയെന്നതു് ദുഷ്കരമായ ഒരു ശ്രമമെന്നു തോന്നി അമ്പരന്നു് അയാൾ ചില തൊക്കെ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കാം; അവ അപ്രധാനങ്ങളെന്നു തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും, സദാചാരസൗധത്തിന്റെ പണി തികച്ചും പൂർത്തിയാക്കാൻ വളരെ അത്യാവശ്യമായിരിക്കും; എന്തെന്നാൽ അവയില്ലാതെ ദിവ്യാത്മാവിനു വീടിന്റെ മേൽക്കൂര ഉറപ്പിക്കുക സാധ്യമല്ല.

97. ദൈവവും ദൈവപുത്രനും ഭൂമിയിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങിവന്നതു് തന്റെ സന്ധിശ്രമംകൊണ്ടു് അവിടത്തെ ശത്രുക്കളായ നമ്മെ തന്റെ പിതാവുമായി അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാനും അവിടത്തെ ദിവ്യവും സമസ്തവുമായ ആത്മാവിനാൽ നമ്മെ അദ്ദേഹത്തോടു

വ്യക്തമായി ബന്ധിക്കാനാണ് എന്നു വരുകിൽ, എന്നിട്ടും മനുഷ്യനു് ഈ കാരുണ്യം കിട്ടിയില്ലെന്നു വരുകിൽ, അവനു പിന്നെ എന്താണു കിട്ടാനുണ്ടാവുക? ആ മനുഷ്യൻ പിതാവുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നും, ദിവ്യാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ ദൈവപുത്രനുമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നും വ്യക്തമാകുന്നു.

98. ദിവ്യാത്മാവിൽ പങ്കാളിയായിത്തീർന്ന മനുഷ്യൻ കാമാദി വികാരങ്ങളിൽനിന്നും മുക്തനായിത്തീരുന്നു, എന്നാലവൻ എല്ലാ ശാരീരികാവശ്യങ്ങളിൽനിന്നും മുക്തനായിരിക്കുകയില്ല. ആകയാൽ കാമാദികളിൽനിന്നു മുക്തനായി, ദിവ്യാത്മാവുമായുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ മാധുര്യവും നിത്യമഹിമയും അനുഭവിച്ച അവൻ ഉച്ചത്തിൽ ഉയർന്നു പറഞ്ഞു് ദൈവത്തോടൊത്തു വാഴാനും, ഞൊടിയിടപോലും അവിടുത്തെ നിത്യനൂതനമായ ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതിൽനിന്നും അവിടുത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നതിൽനിന്നും വിരമിക്കുതിരിക്കാനും, ആചാര്യന്മാർ അവനോടു് നിരന്തരം ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദേഹവും മലിനതയുംകൊണ്ടു ബദ്ധനാകയാൽ അവൻ ഉച്ചതലത്തിൽനിന്നും അവയാൽ വലിച്ചു താഴ്ത്തപ്പെടുന്നു; അങ്ങനെ ഇഴയ്ക്കപ്പെട്ടു് അവൻ മണ്ണിലേയ്ക്കു മടങ്ങുന്നു. ഉച്ചനിലയിൽനിന്നു വേർപെടുമ്പോഴും അവനു്, ഒരു പാപിക്കു ശരീരം വെടിയുമ്പോഴും തോന്നുന്ന മാതിരിയുള്ള വേദന അനുഭവപ്പെടുന്നതാണു്.

99. ജീവിതത്തെയും സ്വശരീരത്തെയും സ്നേഹിക്കുന്നവനും കാമാദികളിലും ലോകത്തിലും ആസക്തനും ആയ ഒരുവനു് ഈ വിഷയങ്ങളുമായുള്ള വേർപാടു് മരണമാണു്; അതേ മാതിരി, പവിത്രതയെയും അനുരൂപനായ ഈശ്വരനെയും സദ്ധർമ്മത്തെയും സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരുവനു് അവയിൽനിന്നും തന്റെ ഹൃദയത്തിനു് ഏൽപ്പെടുന്ന അല്പമായ വിരഹംപോലും ശരിക്കും മരണമത്രെ. പ്രകാശം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ കണ്ണടയ്ക്കുകയോ വേറൊരാളം അയാളുടെ കണ്ണു പൊത്തുകയോ ചെയ്താൽ അയാൾക്കു് അതു് അസഹ്യമാകുന്നു, സങ്കടം തോന്നുന്നു; അതു് ഏറെനേരം പൊറുക്കാനാവില്ല; വിശേഷിച്ചും എന്തെങ്കിലും അത്യാവശ്യമുള്ളതും അത്ഭുതകരവുമായ സാധനങ്ങളും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്ന അയാളെങ്കിൽ, അതിലും എത്രയോ അധികമാണു് ദിവ്യാത്മാവിനാൽ ഉദ്ദീപ്തനായ ഒരുവൻ കണ്ണിനാൽ കാണപ്പെടുകയോ കാതിനാൽ കേൾക്കപ്പെടുകയോ ഹൃദയത്താൽ അനുഭവിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യാത്തതും ദൈവത്തിന്റെ മാലാഖമാർപോലും കൈയേറാൻ കൊതിക്കുന്നതുമായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ ജാഗ്രത്തിലും, സ്വപ്നത്തിലും, പ്രത്യക്ഷമായും ആന്തരമായും, വ്യക്തമായും അനുഭവിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥ. അവയെ ധ്യാനിക്കുന്നതിൽനിന്നു് അവനെ

എന്തെങ്കിലും വലിച്ചിഴച്ചാൽ അവനു വേദനയും സങ്കടവും തോന്നുകയില്ലേ? എന്തെന്നാൽ അവനതു ശരിക്കും മരണമാണു്, നിത്യജീവിതത്തിന്റെ അപഹരണമാണു്.

100. ചിലർ മണൽക്കാട്ടിലെ വാസത്തെ വാഴ്ത്തുന്നു: ചിലർ ആശ്രമത്തിൽ വസിക്കുന്നതിനെ; മറ്റു ചിലർ ഉപദേശിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനും അവസരം കിട്ടുന്ന വിധം ആളുകളുടെ ഇടയിൽ അധികാരസ്ഥാനത്തെ; പലർക്കും ശരീരത്തിനും ആത്മാവിനും ആഹാരം നല്കാൻ കഴിയുന്ന പള്ളികളിൽ പണിയിക്കാൻ പറഞ്ഞിയ പദവിയെ വാഴ്ത്തുന്നു. ഇവയിലൊന്നിനും മുൻഗണന നല്കാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല, ഒന്നു സ്തുത്യർഹമെന്നോ മറ്റൊന്നു് നിന്ദാർഹമെന്നോ എന്നു പറയാനും ഒരുക്കമില്ല. എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള ജീവിതത്തിലും എല്ലാ കർമങ്ങളിലും പ്രവൃത്തികളിലും ഈശ്വരേച്ഛയ്ക്കനുസരിച്ചു് ഈശ്വരനുവേണ്ടി നയിക്കപ്പെടുന്ന ജീവിതം ധന്യമത്രെ.

101. കല, കരകൗശലം മുതലായ നാനാതരം ഉപജീവനോപായങ്ങൾകൊണ്ടാണു് സാധാരണ മാനവജീവിതം കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്; ഒരാൾ ഒന്നു ചെയ്യുന്നു, മറ്റൊരാൾ; മറ്റൊന്നു ചെയ്യുന്നു; ഓരോരുവനും താൻതാൻ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് സഹജീവികളുടെ ഉപയോഗത്തിനായി നൽകുന്നു; ഇങ്ങനെ ആളുകൾ കൊടുത്തും മേടിച്ചും കഴിയുന്നു; അവരവരുടെ ശാരീരികാവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നു. ആധ്യാത്മജീവിതത്തിലും ഇതേ രീതിതന്നെ കാണാം: ഒരുവൻ ഒരു സദ്ധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു; അപരൻ മറ്റൊന്നും; ഒരാൾ ഒരു ജീവിതരീതി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു; മറ്റൊരാൾ വേറൊന്നും. എന്നാൽ ഏവരുംകൂടി പരസ്പരം സഹായമെന്ന ഒരേ ലക്ഷ്യത്തെത്തന്നെയാണു് പിൻതുടരുന്നതു്.

102. ലോകജീവിതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ശാന്തജീവിതം നയിക്കാനായി കാട്ടിൽപോയ ഒരാൾ അവിടെയിരുന്നുകൊണ്ടു് ലൗകിക മനുഷ്യർക്കു വ്യർത്ഥമായ കത്തുകൾ—ചിലതിൽ സേവ പറഞ്ഞും, ചിലരെ വാഴ്ത്തിയും, ചിലരെ പുകഴ്ത്തിയും എഴുതുന്നപക്ഷം, അയാൾ, അസതിയും കൊള്ളരുതാത്തവളും പകപൂണ്ടവളുമായ ഭാര്യയെ വെടിഞ്ഞു്, അവളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മപോലും മനസ്സിൽനിന്നു പോകാൻവേണ്ടി വളരെ ദൂരെ പോയിട്ടതാനിത്ര ദൂരെ കാട്ടിലേയ്ക്കു പോന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തു് എന്ന കാര്യമൊക്കെ മറന്നു, ആശയ്ക്കു വശഗനായി, അവളുമായി ഇടപെടുന്ന ആളുകൾക്കു് അഥവാ അവളാൽ ദുഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആളുകൾക്കു് കത്തെഴുതുകയും അവരെ വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നവനെപ്പോലെയാകുന്നു. കായികമായി അയാൾ ദുഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന

ല്ലെങ്കിലും തന്റെ ഭാര്യയുമായി അവർക്കുള്ള അവിശുദ്ധ ബന്ധത്തിനു താൻ സ്വമേധയാ സമ്മതം കൊടുക്കുന്നതുപോലെ മനസ്സിലും ഹൃദയത്തിലും അയാൾ ദൂഷിതനായിത്തീരുന്നു.

103. ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു തന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയും മനസ്സിനെയും കാമാദികളിൽനിന്നു മുക്തമാക്കി പരിശുദ്ധമാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നവൻ പ്രശംസയ്ക്കും അഭിനന്ദനത്തിനും അർഹനാകുന്നതുപോലെ, വനത്തിലും ഗുഹകളിലും പാർത്തുകൊണ്ട് ആളുകളുടെ സ്തുതിയും ആദരവും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ നിന്ദാർഹരും ഗർഹണീയരും ആകുന്നു. നമ്മുടെ അകക്കാമ്പു കാണുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണിൽ അവർ വ്യഭിചാരികൾക്കു തുല്യരാണ്. എന്തെന്നാൽ, തന്റെ ജീവിതവും പേരും പ്രവൃത്തികളും ലോകത്തിൽ കൊണ്ടാടപ്പെടണമെന്നു തീവ്രമായി ആശിക്കുന്നവൻ, ദാവീന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പഴയ യഹൂദ ദേശീയരെന്നപോലെ, ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണിൽ വ്യഭിചാരമാചരിക്കുന്നവനത്രെ.

104. അമോഘമായ വിശ്വാസത്തോടെ ലോകത്തെയും അതിലുള്ള സകലതിനെയും വെടിഞ്ഞ ആൾ പശ്ചാത്താപത്തോടെ തന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു വരുന്നവരെ ദയാമയനും ഉദാരനുമായ ദൈവം സ്വീകരിക്കും എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ദൈവം തന്റെ അടിമകളെ അവമാനത്തിൽനിന്നു ബഹുമാനത്തിലേയ്ക്കും ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു ധന്യതയിലേയ്ക്കും, നയിക്കുമെന്നും, നിന്ദനവും അവമാനവും വഴി മേന്മയിലേയ്ക്കു ഉയർത്തുമെന്നും, മൃത്യുവിൽക്കൂടി നിത്യജീവിതത്തിനു അവകാശികളും പങ്കാളികളും ആക്കുമെന്നും അവനറിയാം. ഈ മാർഗങ്ങളിൽക്കൂടി അതായതു അവമാനം, ദാരിദ്ര്യം മുതലായവയിൽക്കൂടി, നിത്യനിർഭരത്തിങ്കലേയ്ക്കു, ദാഹതപ്തമായ കലമാനെപ്പോലെ പോകാനായി അയാൾ യത്നിക്കുന്നു: അവയിൽക്കൂടി, ഒരു ഏണിയിൽക്കൂടിയെന്നപോലെ സ്വർഗത്തിലെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആരോഹകരെ താങ്ങുവാൻ ഏണിയിൽ മാലാഖമാർ കയറിയും ഇറങ്ങിയുംകൊണ്ടിരിക്കും: അതേസമയം ദൈവം, നമ്മുടെ കഴിവിനൊത്ത യത്നവും ശ്രമവും കാത്തുകൊണ്ടു മുകളിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. നാം ക്ലേശിക്കുന്നതുകണ്ടു ദൈവം സന്തോഷിക്കുന്നു എന്നല്ല; കാരുണ്യവാനായതുകൊണ്ടു നമുക്കു പ്രതിഫലം നൽകാൻ അവിടുന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നു, അതു നമുക്കു അവകാശപ്പെട്ടതെന്നപോലെ.

105. തങ്ങളാലാവുന്ന ഉത്സാഹത്തോടെ തന്നെ സമീപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെ ഏണിയിൽനിന്നു തീരെ വിട്ടു പോകാൻ ദൈവം അനുവദിക്കുകയില്ല; അവർ തളരുന്നതായി

കണ്ടാൽ തന്റെ ശക്തിയാകുന്ന കൈയ്നീട്ടി താങ്ങി തുണച്ച് തന്റെ അടുത്തേക്ക് നയിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം അവരെ പരസ്യമായും രഹസ്യമായും അവരറിഞ്ഞും അറിയാതെയും തുണയ്ക്കുന്നു; ഏണി കയറി അവിടുത്തെ അടുത്തെത്തി അദ്ദേഹവുമായി തികച്ചും ഏകീഭവിച്ച്, ലോകകാര്യങ്ങളെല്ലാം വിസ്മരിച്ച് അവാച്യമായ ആനന്ദം—സദേഹരായോ വിദേഹരായോ എന്നിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ—അനുഭവിക്കുന്നതുവരെ ദൈവം അവരെ തുണയ്ക്കുന്നു.

106. ഒന്നാമതായി നാം നമ്മുടെ കഴുത്തു് ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുശാസനങ്ങളാകുന്ന നുകത്തിൻകീഴിൽ കുനിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു—ഒരു വശത്തേക്കു് മാറാതെ പിന്നോക്കം പോകാതെ, പിന്നിൽപ്പെടാതെ, മരണംവരെ അവയ്ക്കു കീഴിൽ നിവർന്നു നേരെ ഉത്സാഹപൂർവ്വം പോകേണ്ടതാകുന്നു; നിരന്തരം നമ്മെ നവീകരിച്ചുകൊണ്ടും നമ്മെ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു നൂതനസ്വർഗമാക്കിക്കൊണ്ടും, ദിവ്യാത്മാവിൽക്കൂടി പിതാവും പുത്രനും നമ്മിൽ പ്രവേശിച്ചു പാർപ്പുറപ്പിക്കുന്നതുവരെ നാമങ്ങനെ പോകേണ്ടതാണു്. അപ്പോഴും മാത്രമേ, ദൈവത്തെ നമ്മുടെ അന്തര്യാമിയും ആചാര്യനുമായി ലഭിച്ചശേഷം മാത്രമേ, എന്തെങ്കിലും സേവനകർമം ഏറെറടുക്കാൻ അവിടുന്നു നമ്മിലാരോടെങ്കിലും ആജ്ഞാപിക്കുകയും നമ്മെ എന്തെങ്കിലും വേല ഏൽപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അപ്പോഴും മാത്രമെ, നാം ഈ വക സേവനാകർമത്തിൽ സംബദ്ധരാകാവൂ. അപ്പോഴും നാമതു് ഈശ്വരൻ ഇച്ഛിക്കും പോലെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും വേണം. ഇമ്മാതാരി സേവനത്തിനു് കാലം പാകമാകുംമുമ്പു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതും, ആളകയം തന്നാൽ സ്വീകരിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. ഏതെങ്കിലും സേവനകർമം ഏറെറടുക്കാൻ ഒരുവൻ കർത്താവായ ദൈവത്തിന്റെ കല്പനകയും അനുസരിക്കുകയും അവിടുത്തെ ആജ്ഞ കാത്തിരിക്കുകയും വേണം.

107. അദ്ധ്യാത്മകാര്യങ്ങളിൽ ചില സേവനം അനുഷ്ഠിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെടുകയും നാമതു് യഥായോഗ്യം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തുകഴിയുമ്പോഴും, മറേറതെങ്കിലും സേവനത്തിലോ പ്രവൃത്തിയിലോ കർമത്തിലോ ഏർപ്പെടാൻ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ നിർദേശം ലഭിക്കുന്നപക്ഷം നാമതിനെ തടയരുതു്. എന്തെന്നാൽ നാം അലസരായി കഴിയണമെന്നോ, നാം ആദ്യം ആരംഭിച്ച വേലയിൽത്തന്നെ തുടരണമെന്നോ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ പുരോഗതിയിൽ പൂർണതയിലേക്കു് കൂടുതൽ കൂടുതൽ മുന്നേറണമെന്നാണു് അവിടുന്നാഗ്രഹിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ സർവദാ അവിടുത്തെ ഇച്ഛയാൽ,—നമ്മുടെ ഇച്ഛയാലല്ല—നയിക്കപ്പെട്ടവരായി വേണം മുന്നേറാൻ.

108. സ്വന്തം ഇച്ഛാശക്തിയെ നശിപ്പിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ഈശ്വരന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെ അനുസരി

ക്കണം. സോപ്പുയുടെ പകരം ഈശ്വരേച്ഛയെ തന്നുള്ളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച് ആഴത്തിൽ നട്ടുറപ്പിക്കണം. മാത്രമല്ല, അങ്ങനെ നട്ടുറപ്പിച്ചതു നേരെ വേരു പിടിക്കുന്നുണ്ടോ, മുള പൊട്ടുന്നുണ്ടോ എന്നു സശ്രദ്ധം നിരീക്ഷിക്കുകയും വേണം. മുള വന്നു തണ്ടായി; അപ്പോഴും മുളയൊട്ടിക്കാൻവേണ്ടി തണ്ടു മുറിച്ചു എന്നുവരികിൽ, മുള തണ്ടിൽ പിടിച്ച രണ്ടുംകൂടി ഒരു മരമായിത്തീരാനും ഒട്ടിച്ച മുള വളർന്നു പൂത്തു സുന്ദരങ്ങളും മധുരങ്ങളുമായ ഫലങ്ങളും ഉളവാക്കാനും വേണ്ടതൊക്കെ അയാൾ ചെയ്യണം. വിത്തിനെ ആദ്യം സ്വീകരിച്ച മണ്ണിനെയോ, അവർണ്യവും അഗ്രാഹ്യവും ജീവദായകവുമായ ഈ വൃക്ഷത്തിനു് ഉറപ്പു നൽകുന്ന ആഴത്തിലോടുന്ന വേരുകളെയോ അവൻ വിസ്മരിക്കരുതു്.

109. ഈശ്വരഭയത്താൽ ഒരുവൻ തന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെ ഛേദിച്ചുകളയുന്നപക്ഷം എങ്ങനെയെന്നോ എന്തെന്നോ ഒന്നും അവനറിയാതെ ദൈവം അവനു തന്റെ ഇച്ഛാശക്തി നൽകുന്നു. അതു് അവന്റെ അകക്കാമ്പിൽ പിഴുതുകളയാനാവാത്തവിധത്തിൽ നട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേസമയം ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയാണതു് എന്നു് അവനറിയാനാകുമാറു് അവിടുന്നു് അവന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ കണ്ണു തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ദൈവേച്ഛ നിർവഹിക്കാൻ വേണ്ട കരുത്തു് അവനു് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദിവ്യാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യത്താലാണു് ഇതു നടത്തപ്പെടുന്നതു്; അതില്ലാതെ ഒന്നും ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല.

110. കേവലം പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ രഹസ്യപ്രവർത്തനംകൊണ്ടും കുമ്പസാരംകൊണ്ടും മാത്രമോ, അതോടൊപ്പം പവിത്രവും ദിവ്യവുമായ ത്യാഗജീവിതം വരിച്ചതുകൊണ്ടോ, എങ്ങനെയെങ്കിലും സർവവിധ പാപങ്ങളിൽനിന്നും നിങ്ങൾക്കു മോചനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുവരുകിൽ, തന്മൂലം താൻ അർഹിക്കുന്നകണക്കില്ലാത്ത യാതനകളിൽനിന്നു രക്ഷ കിട്ടിയെന്നു മാത്രമല്ല ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വവും മഹിമയും സ്വർഗരാജ്യവുംകൂടി നിങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതിനാൽ എത്ര സ്നേഹവും എത്ര കൃതജ്ഞതയും എത്രമാത്രം വിനയവും അതു നിങ്ങൾക്കു നൽകുകയില്ല?

ഏതു പൊഴുതും ഇതു നിനയ്ക്കുക, ഓർമിക്കുക, കാത്തുകൊള്ളുക; നിന്റെ എണ്ണമറ്റ പാപങ്ങൾക്കു മാപ്പരുളി നിന്നെയീവിധം സമ്മാനിച്ച കർത്താവിനു് അവമാനം വരുത്താതെ സദാ സന്നദ്ധനായിരിക്കുക; നിന്നെ മനുഷ്യനായി സൃഷ്ടിച്ച മറെറല്ലാ ജീവജാലങ്ങളെക്കാളും മേലെയാക്കി മാനിച്ച കർത്താവു നിനക്കു പൂർവാധികമായി തന്റെ കാരുണ്യമാകുന്ന സമ്മാനം അരുളാനും നിന്നെ അവിടുത്തെ ഉറ്റ മിത്രമെന്നു കരുതാനും ഇടയാക്കുമാറു നീ

ചെയ്യുന്നതിലെല്ലാം കർത്താവിനെ ആദരിക്കാനും കീർത്തിക്കാനും യത്നിക്കുക.

111. ശരീരത്തെക്കാളും ആത്മാവു് എത്രമാത്രം ഉത്കൃഷ്ടമോ അത്രയും മറ്റു മനുഷ്യരെക്കാളും വിശിഷ്ടനും ഉത്കൃഷ്ടനുമാണു് ജ്ഞാനിയായ ഒരു മനുഷ്യൻ. അല്ലയോ മനുഷ്യാ, ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെ നിന്നെക്കാളും മേലെയെന്നു കരുതി അവയുടെ മഹത്വത്തെ മാനിക്കരുതു്; പ്രത്യുത, നിന്നിൽ നിക്ഷിപ്തമായ കാരുണ്യവും നിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ഔന്നത്യവും ആത്മാവിന്റെ മഹത്ത്വവും കണ്ടു്, സർവസൃഷ്ടികൾക്കും മേലെ നിന്നെ വാഴിച്ച മാനിച്ച ദൈവത്തിന്റെ സ്തോത്രങ്ങളും കീർത്തിക്കുക.

112. ഈശ്വരനെ നമുക്കെങ്ങനെ വാഴ്ത്താം എന്നു നോക്കാം, മനസ്സിലാക്കാം. അവിടുത്തെ വാഴ്ത്താനുള്ള വഴി ദൈവപുത്രൻ ചെയ്തതു മാത്രമാണു്. എന്നാൽ പുത്രൻ പിതാവിനെ വാഴ്ത്തിയതുപോലെതന്നെ പുത്രൻ പിതാവിനാലും വാഴ്ത്തപ്പെട്ട. ലോകം ഉണ്ടാകുംമുമ്പുതന്നെ പുത്രനു സ്വാധീനമായിരുന്ന മഹിമയാൽ മഹിതരാകാൻ നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും, നമ്മുടെ പിതാവെന്നു തന്നെ വിളിക്കാൻ കനിഞ്ഞനുവദിക്കുകയും ചെയ്ത കർത്താവിനെ വാഴ്ത്തുന്നതിനു നമുക്കു പുത്രൻ ചെയ്തമാതിരി ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കാം. ഇതാണു കുരിശു്—ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മരിച്ചവനാവുക, ക്രിസ്തുവിനേർപ്പെട്ടമാതിരിയുള്ള ദുഃഖങ്ങളും പ്രലോഭനങ്ങളും പീഡനങ്ങളും സഹിക്കുക; തികഞ്ഞ തിതിക്ഷയോടെ ഈ കുരിശു വഹിച്ചാൽ നാം ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡനത്തെ അനുകരിക്കുന്നു; ദിവ്യപിതാവിന്റെ സന്താനങ്ങളും ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം അവകാശികളും ആയി നാം ഇപ്രകാരം ദൈവത്തെ വാഴ്ത്തുന്നു.

113. ലൗകികവാസനകളും വിഷയാസക്തികളും മനസ്സിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം നീങ്ങാത്ത മനുഷ്യൻ ദുഃഖങ്ങൾക്കു് അപ്രാപ്യനോ, തെറ്റായ ആരോപണങ്ങൾക്കും സാത്താനിൽനിന്നും മനുഷ്യനിൽനിന്നും ഏർപ്പെടുന്ന പ്രലോഭനങ്ങൾക്കും അതീതനോ ആയിരിക്കുകയില്ല. ലൗകിക വസ്തുക്കളോടുള്ള ആസക്തിയാൽ ബദ്ധനായ അവൻ ധനനാശത്താൽ ശോകാധീനനാകും, വസ്തുവകകളും നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ അതിയായി വിഷാദിക്കും, ശരീരപീഡകളും വന്നാൽ ദുസ്സഹമായ ദുഃഖമനുഭവിക്കും.

114. തന്റെ മനസ്സിനെ ലൗകികവസ്തുക്കളോടുള്ള ആകർഷണത്തിൽനിന്നും ആസക്തിയിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചു് അതിനെ ഗാഢമായി ദൈവത്തിൽ ഉറപ്പിച്ച ഒരുവൻ, തനിക്കുള്ള ധനത്തോടൊ വസ്തുക്കളോടോ ഉദാസീനനായിരിക്കുകയും അവ നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ, പേരാരുടെയോ മുതൽ നഷ്ടപ്പെട്ടാലെന്നപോലെ ശോക

ശൂന്യനായിരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു മാത്രമല്ല, വി. പൌലോസ് പറഞ്ഞതുപോലെ, 'പുറമേ കാണപ്പെടുന്നവൻ തുലഞ്ഞാലും അകത്തു വാഴുന്നവൻ ദിനംപ്രതി നൂതനനായിത്തീരുന്നു' (2 കൊ റീ. 4:16) എന്ന തത്ത്വം സദാ ഗ്രഹിച്ചു ദുഃഖം, ശാരീരികമായ പീഡപോലും സന്തോഷത്തോടും കൃതജ്ഞതയോടുംകൂടി സഹിക്കുകയും ചെയ്യും. ദൈവം അയയ്ക്കുന്ന ക്ലേശങ്ങളും സസന്തോഷം താങ്ങാൻ മറ്റു മാർഗമൊന്നുമില്ല. ഇതിനു തികഞ്ഞ ജ്ഞാനവും അധ്യാത്മദൃഷ്ടിയും ആവശ്യമാണ്. ഇവയില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ പ്രാർത്ഥനയുടെ സാന്ത്വനവും സഹിഷ്ണുതയുടെ പ്രകാശവും കാണാൻ വഴിയില്ലാതെ സർവദാ നൈരാശ്യത്തിന്റെയും അജ്ഞതയുടെയും കൂരിരുളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു.

115. ശാസ്ത്രങ്ങളൊക്കെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്, ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽ വിദ്വാനാണ്, എന്നതുകൊണ്ടു ഞെളിയുന്ന ഒരുവനും, താൻ നേടിയ പഠിപ്പിനോടൊപ്പം താൻ കേമനാണെന്ന ഭാവവും നേരത്തേതന്നെ വെടിഞ്ഞു മനസ്സിൽ മൂഢനും വിനീതനും ആകാതെ ഒരിക്കലും ഈശ്വരന്റെ രഹസ്യങ്ങളും ഗ്രഹിക്കാനാളാവുകയില്ല. ഇങ്ങനെ ചെയ്ത് അപചലമായ ശ്രദ്ധയോടെ ദിവ്യജ്ഞാനസമ്പന്നരെ അനുസരിക്കുന്നവൻ അവരാൽ നയിക്കപ്പെട്ടും, അവരോടൊപ്പം സർവേശ്വരന്റെ പരംധാമത്തിൽ പ്രവേശിക്കും; ദിവ്യാത്മാവിനാൽ ശിക്ഷിതനും പ്രദീപ്തനുമായി, മറ്റാർക്കും കാണാനോ അറിയാനോ ആവാത്ത കാര്യങ്ങളും കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നതുമായിരിക്കും. അങ്ങനെ അവൻ ഈശ്വരനാൽ ശിക്ഷിതനായിത്തീരുന്നു.

116. ലൌകിക വിദ്യാവിചക്ഷണന്മാരുടെ ശിഷ്യന്മാർ ഈശ്വരനാൽ ശിക്ഷിതരായവരെ വിഡ്ഢികളെന്നു കരുതുന്നു, എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ വിഡ്ഢികളും അവർതന്നെയാണ്, എന്തെന്നാൽ അവർ ബാഹ്യവും വികൃതവുമായ വിദ്യയിൽ മാത്രം ശിക്ഷിതരത്രെ. 'ദൈവം വിഡ്ഢികളാക്കി സൃഷ്ടിച്ചു' (1 കൊരീ 1:20) എന്നു വി. പൌലോസ് പറയുന്നതു അവരെക്കുറിച്ചാണ്; 'ഈ വിദ്യ മുകളിൽനിന്നല്ല വരുന്നതു; പിന്നെയോ അതു ലൌകികമാണ്, പൈശാചികമാണ്' (യാക്കോബു് 3:15) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും അവരെ സംബന്ധിച്ചുതന്നെ. ദിവ്യപ്രകാശ മണ്ഡലത്തിനു പുറത്താകയാൽ അത്തരക്കാർക്ക് അതിനുള്ളിലുള്ള അത്ഭുതങ്ങളും കാണാനാവില്ല; ഈ പ്രകാശത്തിനകത്തു വസിച്ചു കാര്യങ്ങളും കാണുകയും കാണുന്നതിനെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ ഇക്കൂട്ടർ വഞ്ചിതരെന്നു കരുതുന്നു. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ വഞ്ചിതരായതും ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളുടെ മാധുര്യം ഒരിക്കലും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും ഇക്കൂട്ടർതന്നെയാണ്.

117. പവിത്രരും ദിവ്യപ്രഭാപൂരിതരും നിവൃത്തരാഗരും ആയ ആളുകളും ഇപ്പോഴും നമ്മുടെയിടയിൽ ജീവിച്ചിരുപ്പുണ്ട്; കാമാദിമാലിന്യങ്ങളെയെല്ലാം നീക്കി അവർ തങ്ങളുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ സ്വാധീനങ്ങളാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. അവരുടെ മനസ്സിൽ അധമ്മചിന്ത തീണ്ടുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവർ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചാലും അവർ തങ്ങളുടെ സമചിത്തതയ്ക്കു ഭംഗംവരാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. അവരെ നിന്ദിക്കുന്നവരും അവർ അധ്യാത്മജ്ഞാനത്തോടെ ദിവ്യതത്ത്വങ്ങളും ഉപദേശിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ വിശ്വസിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തവരും, ആയ ആളുകൾപോലും തങ്ങൾ എന്നും വായിക്കുകയും കീർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവ്യ വചനങ്ങൾ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നപക്ഷം അവരുടെ മഹത്ത്വം മനസ്സിലാക്കിയേനെ. എന്തെന്നാൽ അവർ ദിവ്യവേദങ്ങളെ നേരെ അറിഞ്ഞാൽ ദൈവം നമുക്കു പ്രതിജ്ഞചെയ്കയും നൽകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതാകുന്നു. പക്ഷെ തങ്ങളുടെ ഗർവും ധിക്കാരവുംമൂലം ആവക അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളാത്തതിനാൽ, അവയിൽ പങ്കുചേരാൻ അനുവദിക്കപ്പെടുകയും അവയെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ ഇക്കൂട്ടർ നിന്ദിക്കുകയും അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

118. അധ്യാത്മജ്ഞാനവും വിദ്യയും നിറഞ്ഞു ദിവ്യാനുഗ്രഹസമ്പന്നരായ ആളുകളും ലോകത്തിലെ ജനങ്ങളെ കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിന്റെ ഏകോദ്ദേശ്യം, ദിവ്യാനുശാസനങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു് ആളുകളെ സത്കർമ്മങ്ങളിൽ നിരതരാക്കുകയും അങ്ങനെ ഒരു സത്ഫലം നേടാൻ അവർക്കു് ഒരവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും എന്നതാകുന്നു; ആളുകളും അവർ പറയുന്നതു കേൾക്കുകയും ഗ്രഹിക്കുകയും അതിൽ ശ്രദ്ധാലുക്കളാകുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ മാത്രമേ അവർ അതിനൊരുങ്ങൂ എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്തെന്നാൽ ഇക്കൂട്ടർ ഈശ്വരനാൽ നയിക്കപ്പെടാത്തവരാകയാൽ തങ്ങൾ എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതു്, ഏതു് അനുശാസനം അനുസരിച്ചാലാണു തങ്ങൾക്കു പുരോഗതിയുണ്ടാവുക എന്നൊന്നും അറിയാതെ ഇരുട്ടിലാണു നടക്കുന്നതു്; ആകയാൽ അനുഗ്രഹസമ്പന്നർ അവരുടെ അടുത്തു വരുന്നു അവരെ ഓർമിപ്പിക്കാൻ; അവരെ തുണയ്ക്കാൻ; എന്നെങ്കിലും അവർ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ സത്യോപദേശം സ്വീകരിക്കും, തങ്ങളെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠമന്യതയിൽ നിന്നും അവർ സ്വയം ഉയർത്തും, ആത്മപ്രശംസയോ കാപട്യമോ കൂടാതെ ഈശ്വരേച്ഛ സശ്രദ്ധം ശ്രവിച്ചു് അതനുസരിക്കാൻവേണ്ടി പശ്ചാത്തപിക്കും, അങ്ങനെ അവർ ഏതെങ്കിലും ദിവ്യാനുഗ്രഹത്തിനു പാത്രമാകും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ആ അനുഗ്രഹീതർ ഇവരുടെ അടുത്തുവരുന്നു. ഒരു പവിത്രമനുഷ്യൻ, താൻ ഉപദേശിക്കുന്ന ലൗകികമനുഷ്യർക്കു് ഇപ്രകാരം പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നപക്ഷം അവരുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആന്ധ്യ

ത്തെയും കാഠിന്യത്തെയും കുറിച്ചു വിലപിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ ഏകാന്ത സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു മടങ്ങുന്നു; അവരുടെ മോചനത്തിനുവേണ്ടി ഇരുപകൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിരന്തരം ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ വസിക്കുകയും എല്ലാത്തരം അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും പാത്രമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇതല്ലാതെ മറെറാരു വ്യാകുലതയ്ക്കും കാരണമില്ല.

119. ജ്ഞാനസ്നാനം നമ്മുടെ സ്വതന്ത്രേച്ഛയെയോ സ്വാഭിപ്രായത്തെയോ നശിപ്പിക്കുന്നില്ല; എന്നാലതു നമ്മെ സാത്താന്റെ ദുർഭരണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്നു; അവനു പിന്നെ നമ്മെ നമ്മുടെ ഇഷ്ടത്തയ്ക്കെതിരെ കീഴടക്കി ഭരിക്കാനാവില്ല. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനുശേഷം, നമ്മുടെ കർത്താവും ദൈവവുമായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിക്കണമോ—അവിടുത്തെ തിരുനാമത്തിലാണല്ലോ നാം ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതു്—അതോ നേർവഴി വിട്ടു വീണ്ടും നമ്മുടെ എതിരാളിയും വൈരിയുമായ സാത്താന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു പോകണമോ എന്നു നിശ്ചയിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നമ്മിൽ സ്ഥിതിചെയ്യാൻ ആരംഭിക്കുന്നു.

120. പരിശുദ്ധമായ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനുശേഷം സാത്താന്റെ ഇഷ്ടത്തെ അനുസരിക്കുകയും അയാളെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നവർ, പരിശുദ്ധ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റെ ഗർഭാശയത്തിൽനിന്നുതന്നെ പിണങ്ങിപ്പിരിയുന്നു. 'ദുഷ്ടന്മാർ ഗർഭാശയത്തിൽനിന്നുതന്നെ പിണങ്ങിപ്പോകുന്നു' (സങ്കീ. 58: 3) എന്നാണല്ലോ ദാവീദ് പറയുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ, മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം അവൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിൽനിന്നും മറേറതെങ്കിലും തരത്തിൽ മാറുകയോ മറിയുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. നല്ലവനായിട്ടു് ഈശ്വരനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടശേഷം—ഈശ്വരൻ നല്ലതല്ലാതൊന്നും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല—വസ്തുവിലും സ്വഭാവത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽനിന്നു മാറാതെ മനുഷ്യൻ തന്നിഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. തന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായപ്രകാരം— നല്ലതോ തീയതോ—ആശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരുകത്തി അതു നല്ല കാര്യത്തിനോ ചീത്ത കാര്യത്തിനോ എന്തിനുപയോഗിച്ചാലും അതിന്റെ സ്വന്തരൂപം, ഇരുമ്പിന്റെ രൂപം, മാറാത്തതുപോലെ, ഒരു മനുഷ്യൻ സ്വന്തം സ്വഭാവത്തിൽനിന്നും വിട്ടുമാറാതെ തന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

121. ഒരുവൻ മറെറാരുവനോടു് ഒരിക്കൽ മാത്രം കനിവു കാണിച്ചതുകൊണ്ടു രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നില്ല; എന്നാൽ മറെറാരുവനെ ഒരിക്കൽ നിന്ദിച്ചാൽ അവൻ നിത്യനരകത്തിനു പാത്രമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. എന്തെന്നാൽ, 'വിശ്വസിക്കുകയും ദാഹിച്ചും' എന്നു പറ

ഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഒരുനേരത്തേയ്ക്കോ ഒരുനാളത്തേയ്ക്കോ മാത്രമല്ല, പിന്നെയോ ആയുഷ്ക്കാലം മുഴുവൻ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. അതുപോലെ, 'നീയെനിക്കാഹാരം തന്നു, നീയെനിക്കു വെള്ളം തന്നു, നീയെനിക്കു് ഉടുക്കാൻ തന്നു.' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഒറ്റപ്പെട്ട ഓരോ സംഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചല്ല, എല്ലാവരോടും നിരന്തരം വേണ്ട മനോഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചാകുന്നു. തന്റെ അടിമകളിൽനിന്നു്—ദീനരുടെ രൂപത്തിൽ—താൻതന്നെ അമ്മാതിരി കനിവു കൈയ്ക്കൊള്ളും എന്നു നമ്മുടെ കർത്താവു് യേശുക്രിസ്തു അരുളിയിട്ടുണ്ടല്ലോ.

122. ഏഴകളിൽ ഒരു നൂറുപേർക്കു് ഒരുവൻ ധർമം കൊടുത്തു; മറ്റുള്ളവർക്കും കൊടുക്കാൻ കഴിവുണ്ടു്, പലർക്കും ആഹാരം കൊടുക്കാനും കഴിയും; എന്നിരിക്കെ അയാളോടു് ഇരക്കുകയും കേഴുകയും ചെയ്ത ചിലരെ അയാൾ നിരസിച്ചു എന്നുവരികിൽ ക്രിസ്തു അയാളെ തനിക്കു് ആഹാരം നിഷേധിച്ചവനായിട്ടായിരിക്കും കരുതുക. എന്തെന്നാൽ നാം ഊട്ടുന്ന ഓരോ ഏഴയിലും ഊട്ടുന്നതു ക്രിസ്തുവിനെയാണു്.

123. ഒരുവൻ ഒരുനാൾ പാവപ്പെട്ടവരുടെ ശാരീരികാവശ്യങ്ങളെല്ലാം നിറവേറ്റി; എന്നാൽ പിറേന്നു്, കഴിവുണ്ടായിരുന്നിട്ടും തന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പുകളിൽ ചിലരെ അവഗണിക്കുന്നു, അവരെ വിശന്നും ദാഹിച്ചും തണുത്തു മരച്ചും പോവാൻ വിടുന്നു എങ്കിൽ, അവൻ അവഗണിക്കുകയും മരിക്കാനയയ്ക്കുകയും ചെയ്തതു് കർത്താവിനെയാണു്; എന്തെന്നാൽ അവിടുന്നു് അരുളിയല്ലോ: 'ഏഴകളായ എന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പുകളിൽ ഏറ്റവും ഏഴയായ ഒരുവനോടു നിങ്ങൾ ചെയ്തതു് എന്നോടു ചെയ്തതുതന്നെയത്രെ' (മത്താ. 25: 40).

124. ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ആരും മറ്റുള്ള തന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പുകളെക്കാൾ കേമനാണു താൻ എന്നു കരുതാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി നമ്മുടെ കർത്താവു സകല ദരിദ്രരുടെയും രൂപം കൈയ്ക്കൊള്ളാനും തന്നെ അവരോടു തുലനപ്പെടുത്താനും തിരുവുള്ളമായി; സോദരനിൽ കർത്താവിനെ കാണുകയും എപ്രകാരം താൻ സ്രഷ്ടാവിനെക്കാൾ അല്പനോ അതുവിധം താൻ തന്റെ സോദരനെക്കാൾ അല്പനും, നിന്ദ്യനുമാണു് എന്നു കരുതുകയും വേണം. എന്നിട്ടു പാവപ്പെട്ടവനെ അകത്തു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ആദരിക്കണം; നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു നമ്മുടെ മോചനത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ ചോര മുഴുവൻ നൽകിയതുമാതിരി, അയാൾ ആ പാവപ്പെട്ടവനെ സഹായിക്കാൻ തനിക്കുള്ള സർവ സമ്പത്തുക്കളും ചെലവഴിക്കാൻ സന്നദ്ധനുമായിരിക്കണം.

125. തന്നെപ്പോലെ തന്റെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കാൻ ആജ്ഞാപനായ ഒരുവൻ ഒരുദിവസത്തേക്കു മാത്രം അപ്രകാരം ചെയ്താൽ പോരാ ആയുഷ്ക്കാലമത്രയും അപ്രകാരം ചെയ്യണം. അതേപോലെ ചോദിക്കുന്നവർക്കൊക്കെ കൊടുക്കാൻ ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ട ഒരുവൻ ആയിരന്തംവരെ ആ ആജ്ഞയ്ക്കു വിധേയനാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, അന്യരിൽനിന്നും നന്മ ആശിക്കുന്നവൻ അവരോടങ്ങോട്ടും നന്മ ചെയ്യണം.

തന്നെപ്പോലെ തന്റെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരുവനു്, അയൽക്കാരനെക്കാൾ കൂടുതലായി എന്തെങ്കിലും സ്വന്തമാക്കിവെക്കാൻ പാടില്ല. ആകയാൽ ഒരുവനു സ്വത്തുണ്ടു്, എന്നിട്ടും അയൽക്കാരനെപ്പോലെ നിർദ്ധനനാകുംവരെ തന്റെ സ്വത്തു് സസന്തോഷം അന്യർക്കു പങ്കുവെയ്ക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ അയാൾ കർത്താവിന്റെ കല്പന കൃത്യമായി അനുസരിക്കുന്നില്ല. അതേപോലെ, അരക്കാശോ ഒരുപിടിച്ചോറോ ഉണ്ടായിട്ടും ഒരു പിച്ചക്കാരനെ വെറുംകൈയ്യായി അയയ്ക്കുകയോ, അയൽക്കാരനു വേണ്ടതു ചെയ്യാൻ താൻ തയ്യാറാകാതെ മറെറാരുവന്റെ അടുത്തേക്കു് അയയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവൻ ചോദിക്കുന്നവർക്കൊക്കെ കൊടുക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവനല്ല. അങ്ങനെ, വന്ന പാവപ്പെട്ടവർക്കൊക്കെ ഉണ്ണാനും ഉടുക്കാനും മറു വേണ്ട വകയെല്ലാം കൊടുത്തു; എന്നാൽ ഒരു പാവപ്പെട്ടവനുമാത്രം ഒന്നും കൊടുത്തില്ല എന്നു വന്നാൽപോലും അവൻ, നമ്മുടെ കർത്താവായ ക്രിസ്തു വിശന്നും ദാഹിച്ചും വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ നിഷേധിച്ചവനായി കണക്കാക്കപ്പെടും.

126. എല്ലാ പാവപ്പെട്ടവരിലും ക്രിസ്തു അവിഭാജ്യമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു് ഓരോരുവനിലും പൂർണമായി വർത്തിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ഒരുവനിൽ മാത്രമായി ഒതുക്കിനിർത്തുന്നതെങ്ങനെ? നൂറു പാവപ്പെട്ടവർ ഒരു ക്രിസ്തുവെന്നു സങ്കല്പിക്കുക; എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്തു തികച്ചും അവിഭാജ്യനാണല്ലോ. ഒരാൾ തൊണ്ണൂറിയൊമ്പതുപേർക്കും ഓരോ നാണയം കൊടുക്കുന്നു, ഒരുവനെ മാത്രം ദ്വേഷ്യപ്പെടുന്നു, ശകാരിക്കുന്നു, വെറുംകൈയായി അയയ്ക്കുന്നു. അയാൾ ഇച്ചെയ്യുന്നതു് ആരോടാണെന്നു തോന്നുന്നു? തീർച്ചയായും ക്രിസ്തുവിനോടുതന്നെ: എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹം അരുളി, അരുളുന്നു, എന്നും അരുളും: 'എന്റെ കുടപ്പിറപ്പുകളിൽ ഏറെറവും ഏഴയായവനോടു നിങ്ങൾ ചെയ്തതു്, നിങ്ങളതു് എന്നോടു ചെയ്തതത്രെ' (മത്തായി. 25:40).

127. മേൽപറഞ്ഞതിൽനിന്നും, നാം നമ്മുടെ പാവപ്പെട്ട അയൽക്കാരോടു ചെയ്യുന്നതു തന്നോടു ചെയ്തതായി ക്രിസ്തു കരുതുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

'അതു് എന്നോടു ചെയ്തതത്രേ' എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു നാം നിഷ്ക്രുണം പെരുമാറുകയോ, തെറ്റു ചെയ്കയോ, മുതൽ തട്ടിയെടുക്കുകയോ മറ്റേതെങ്കിലും തരത്തിൽ ദ്രോഹിക്കുകയോ ചെയ്തവരെ മാത്രമല്ല ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്; പിന്നെയോ നാം അവഗണിച്ചവരെയെല്ലാം അതു് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. നാം നിന്ദിതരാവാൻ ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതു മാത്രം മതി; എന്തെന്നാൽ അവരെ അവഗണിക്കുമ്പോൾ നാം ക്രിസ്തുവിനെത്തന്നെയാണു് അവഗണിക്കുന്നതു്.

128. ഇതൊക്കെ കഠിനമായ കാര്യങ്ങളെന്നും സ്വയം ഇങ്ങനെ നിനയ്ക്കുന്നതു ശരിയെന്നും ആളുകൾ കരുതിയേക്കും: 'ഇതൊക്കെ നേരേചൊവ്വേ നടത്താൻ ആർക്കൊക്കും, സകലരെയും ഊട്ടുകയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയും ആരെയും അതൃപ്തനാക്കാതിരിക്കാനും?' പൗലോസ് വ്യക്തമായും പറയുന്നതു് അവർ ചെവിക്കൊള്ളട്ടെ: 'ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള സ്നേഹം നമ്മെ അതിനു നിർബന്ധിക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ, ഒരുവൻ എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി മരിച്ചെങ്കിൽ എല്ലാവരും മരിച്ചു, എന്നു നാം നിർണയിക്കുന്നു' (2 കൊറി. 5: 14).

129. മുഖ്യമായ അനുശാസനം, അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രത്യേകാനുശാസനങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുപോലെ, മുഖ്യമായ സദ്ധർമ്മം അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റെല്ലാ അവാന്തരധർമ്മങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഉദാഹരണമായി, തനിക്കുള്ളതെല്ലാം വിറ്റുപെറുക്കി പാവപ്പെട്ടവർക്കു കൊടുത്തു സ്വയം ദരിദ്രനായിത്തീർന്ന ഒരുവൻ, ഇതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ കല്പനകളെയും ഒറ്റയടിക്കു് അനുസരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ആകയാൽ അയാൾ ചോദിക്കുന്നവർക്കൊക്കെ കൊടുക്കുകയോ, തന്നിൽനിന്നു കടംകൊള്ളാൻ വന്നവനിൽനിന്നു പിൻതിരിയാതിരിക്കുകയോ വേണ്ടതില്ല. അതേപോലെ നിരന്തര പ്രാർത്ഥന നേടിയ ഒരുവൻ തദ്വാരാ പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ വിധികളും അനുഷ്ഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു; അയാൾ പിന്നെ നിത്യവും ഏഴു പ്രാവശ്യം കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കുകയോ, കാലത്തും ഉച്ചയ്ക്കും അന്തിക്കും സ്തുതിക്കുകയോ വേണ്ടതില്ല; എന്തെന്നാൽ അയാൾ ഇന്ന സമയത്തു് ഇത്ര മണിക്കു പ്രാർത്ഥിക്കണം, കീർത്തിക്കണം എന്നെല്ലാമുള്ള വിധികളൊക്കെ അനുസരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ, തന്നുള്ളിൽ ദൈവത്തെയും ജ്ഞാനദാതാവിനെയും ബോധപൂർവ്വം കാണുന്ന ഒരുവൻ, വേദശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു; പഴങ്ങൾ ശേഖരിക്കുംപോലെ, അവയുടെ വായന കൊണ്ടുകിട്ടാവുന്ന പ്രയോജനങ്ങളൊക്കെ അയാൾ നേടിക്കഴിഞ്ഞു. ആകയാൽ അയാൾക്കു പിന്നെ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പരിശുദ്ധ വേദങ്ങൾ രചിച്ചവർക്കു പ്രചോദനമേകിയവനുമായി സംഭാഷണം ചെയ്കയും അവിടത്തെ അവർണ്യ

ങ്ങളായ രഹസ്യങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളിൽ മായാതെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനു പുസ്തകം വായിക്കേണ്ട ആവശ്യമെന്തു്? നേരെ മറിച്ചു് അയാളെ അന്യർക്കു്, ഈശ്വരകരങ്ങളാൽ ലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടതും പുതിയതും പഴയതും സകല രഹസ്യങ്ങളുമടങ്ങിയതുമായ ഒരു ദിവ്യഗ്രന്ഥമായിരിക്കും; എന്തെന്നാൽ അയാൾ നേടേണ്ടതൊക്കെ നേടിക്കഴിഞ്ഞു; തന്റെ മറ്റു വേലകളെല്ലാം വെടിഞ്ഞു് ഈശ്വരനിൽ വിശ്രമംകൊള്ളുന്നു—അതത്രെ പൂർണതയുടെ പരമപദം.

130. ദൈവവാക്യം കേട്ടവനു പശ്ചാത്താപം യോഗ്യമല്ല; പശ്ചാത്തപിക്കുന്നവനു ദൈവവാക്യം ചേരുകയുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ദൈവവാക്യം കേൾക്കലും പശ്ചാത്തപിക്കലും തമ്മിൽ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തമ്മിലുള്ള അകലമുണ്ടു്. പശ്ചാത്താപാർത്തനായ ഒരുവൻ യഥാർത്ഥമായും അതിനു് അനുരൂപങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അയാൾ, ദിനംപ്രതി തന്റെ രോഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന രോഗിയെപ്പോലെയോ, കീറത്തുണിയും ചുറ്റി പിച്ചതെണ്ടുന്ന ഏഴയെപ്പോലെയോ ആകുന്നു. ദൈവവാക്യം കേട്ടവനോ, അവൻ അരചന്റെ അരമനയിൽ രാജകീയമായ വേഷഭൂഷകളും അണിഞ്ഞു വാഴുന്ന ഒരുവനെപ്പോലെയാകുന്നു. അയാൾ സർവസമയവും തന്റെ രാജാവിന്റെ സമീപത്താണു്; അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിക്കുന്നു; രാജാവിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളും ആജ്ഞകളും അയാൾ നേരിട്ട വ്യക്തമായി കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (ദൈവവാക്യം കേൾക്കുകയെന്നാൽ ധ്യാനമഗ്നാവസ്ഥ എന്നർത്ഥമാണു്, അല്ലാതെ ദൈവശാസ്ത്രശ്രവണമെന്നല്ല).

131. ഈശ്വരജ്ഞാനം ഏറുംതോറും ഇതരജ്ഞാനം കുറയും. എന്നുവെച്ചാൽ, ഒരുവൻ ഈശ്വരനെ അറിയുന്നതോതനുസരിച്ചു് മറ്റു കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അയാളുടെ അറിവു കുറയും. അതുമാത്രമല്ല, തനിക്കു് ഈശ്വരനെയും അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്നു് അയാൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കും. ഈശ്വരൻ ഒരുവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എത്രമാത്രം ഉജ്ജ്വലമായി പ്രകാശിക്കുന്നുവോ അത്രയും അദ്ദേഹം അദൃശ്യനായും തീരുന്നു; ഒരുവന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അതിക്രമിക്കുംതോറും അയാൾക്കു ബാഹ്യവസ്തുക്കളെ അറിയാനുള്ള കഴിവു് അത്രയധികം കുറയും. എവിടെയാണു നിലകൊള്ളുന്നതെന്നോ, എന്താണു താനെന്നോ അറിയാത്തതും അറിയാനോ ഗ്രഹിക്കാനോ തീരെ കഴിവില്ലാത്തതുമായ ഇന്ദ്രിയത്തെ ഇന്ദ്രിയമെന്നു് എങ്ങനെ വിളിക്കും? ഒരിക്കലും മർത്യഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ, കാതു കേൾക്കുകയോ, കണ്ണുകാണുകയോ ചെയ്യാത്ത ഒന്നിനെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുന്നതുമെങ്ങനെ?

132. ഇന്ദ്രിയാതീതമായതിനെ അനുഭവിക്കുന്നവൻ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹംവഴി നമുക്ക് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് അപ്പുറമുള്ള വേറൊരു ഇന്ദ്രിയം നല്കുന്നു; അതിന്റെ തുണയോടെ നമുക്ക് അവിടത്തെ ഇന്ദ്രിയാതീതങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങളും ദാനങ്ങളും വ്യക്തമായും സാക്ഷാത്തായും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും.

133. ഈശ്വരവാക്കു കേൾക്കാനാകാത്ത ബധിരൻ ഈശ്വരന്റെ നാദത്തിൽ തികച്ചും ബധിരനാണ്; ഈശ്വരന്റെ വാക്കുകൾ കേൾക്കുന്നവനു് അവിടത്തെ ഏതു വാക്കും കേൾക്കാൻ കഴിയും. ഈശ്വരവാണിയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ഉപദേശിക്കുന്നവന്റെ വാക്കിനെയല്ലാതെ മറ്റാരു പറയുന്നതും അയാൾ കേൾക്കുന്നില്ല; മാത്രമല്ല, ഉപദേശിക്കുന്നവന്റെ ശബ്ദമല്ല, അയാളുടെ ശബ്ദം നിശ്ശബ്ദമായി ഉച്ചരിക്കുന്ന വാക്കിനെയാണു് അയാൾ കേൾക്കുന്നതു്.

134. താഴെ മണ്ണിൽ വീണു കിടക്കുമ്പോൾ വിണ്ണിലെ കാര്യങ്ങൾ തേടരുതു്; മേലോട്ടു കയറുമ്പോൾ മുകളിലെത്തുംമുമ്പു് താഴെയെന്തൊക്കെയാണു് എന്നു നോക്കരുതു്; അങ്ങനെ ചെയ്താൽ വഴുക്കും, താഴെ വീഴും; അഥവാ മേലോട്ടു കയറുകയാണു് എന്നു താഴെ കിടന്നുകൊണ്ടു് നിനയ്ക്കുകമാത്രമായിരിക്കും ചെയ്യുന്നതു്.

135. 'എന്റെ പിതാവു് അവനെ സ്നേഹിക്കും, ഞങ്ങൾ അവന്റെയടുത്തുവരും; അവന്റെകൂടെ പാർപ്പുറപ്പിക്കും' (യോഹ. 14:23) എന്നു ക്രിസ്തു അരുളിയതുപോലെ അവിടുന്നു പാർപ്പുറപ്പിക്കുന്ന ആൾ, ആ ദിവ്യനിധിയാൽ സമ്പന്നനായ ആൾ, അനുഭവംകൊണ്ടും ബോധംകൊണ്ടും, ഭാവംകൊണ്ടും തന്നുള്ളിൽ എന്തൊരാനന്ദമാണു് അനുഭവിക്കുന്നതു് എന്നു്, സഹൃദയമാകുന്ന രാജകീയനിധിനിലയത്തിൽ എത്ര അനർഘമായ നിധിയാണു തനിക്കു സ്വാധീനമായിരിക്കുന്നതു് എന്നു്, അയാൾ തന്റെ ആത്മാവിൽ അനുഭവിച്ചറിയുന്നു. തന്നുള്ളിൽ അപ്രധൃഷ്യമായ പ്രഭയോടെ വാണരുളുന്ന അവിടത്തെ സന്നിധിയിൽ അയാൾ മിത്രം മിത്രത്തോടെന്നപോലെ സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടു് സൗഭാഗ്യം നിലകൊള്ളുന്നു.

136. ഞാൻ പറഞ്ഞതു വിശ്വസിക്കുന്നവൻ ധന്യൻ. ദിവ്യകർമങ്ങളിൽക്കൂടി ഈ ജ്ഞാനം നേടാൻ—അനുഭവിച്ചറിയാൻ—യത്നിക്കുന്നവൻ ത്രിധാ ധന്യൻ. കർമംകൊണ്ടും ധ്യാനംകൊണ്ടും ആ പദവിയുടെ തുംഗപദത്തിലെത്തുകയും ദൈവത്തെ ഒരു പുത്രനെന്നപോലെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തവൻ, അതിശയോക്തിയില്ലാതെ പറഞ്ഞാൽ, അവനൊരു ദേവനാകുന്നു.

137. കടൽക്കരയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരുവൻ ആഴിയുടെ അപാരമായ പരപ്പു കാണുന്നു; എന്നാലവന്റെ കണ്ണുകൾക്കു് ആഴിയുടെ അൽപ്പമൊരു ഭാഗത്തെ മാത്രമേ കാണാൻ കഴിയൂ, അതിന്റെ അതിരു കാണാനാവില്ല. അതേപോലെ, ധ്യാനത്തിൽക്കൂടി സീമാതീതമായ ദിവ്യമഹിമാസമുദ്രം കാണാനും അന്തർദൃഷ്ടികൊണ്ടു് ഈശ്വരനെത്തന്നെ ദർശിക്കാനും ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ഒരാൾ, ഈശ്വരനെയും അവിടുത്തെ അപ്രമേയമായ മഹിമയെയും അറിയുന്നു; പക്ഷെ, അതു് സമഗ്രമായി ഗ്രഹിക്കാൻ അയാൾക്കു് സാധിക്കുകയില്ല; അയാൾക്കു് ആവുന്നത്രമാത്രം അയാൾ അറിയുന്നു.

138. കടപ്പുറത്തു നിൽക്കുന്ന ആൾക്കു കടൽ കാണുക മാത്രമല്ലവേണമെന്നു തോന്നുമ്പോഴൊക്കെ കടലിലിറങ്ങുകയും ചെയ്യാം. അതേപോലെയാണു് അധ്യാത്മപൂർണത പ്രാപിച്ച ആളുകളും: അവർക്കു വേണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ ദിവ്യപ്രഭയിൽ പ്രവേശിക്കാം, അവരുടെ കർമങ്ങളുടെയും പ്രയത്നങ്ങളുടെയും പ്രതീക്ഷകളുടെയും അനുപാതമനുസരിച്ചു ബോധപൂർവം അതിനെ ധ്യാനിച്ചും അതിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം വഹിച്ചും പ്രവേശിക്കാം.

139. കടൽത്തീരത്തു നിൽക്കുന്നവൻ ഉറച്ചനിലത്താണു്; അയാൾക്കു ചുറ്റും നോക്കാം, കടൽപ്പരപ്പും കാണാം. എന്നാലയാൾ കടലിലിറങ്ങി മുങ്ങാൻ തുടങ്ങിയാൽ, എത്ര ആഴത്തിൽ മുങ്ങുന്നുവോ അത്രയും പുറമേയുള്ള കാഴ്ച കുറഞ്ഞുവരുന്നു. ദിവ്യപ്രഭയിൽ പങ്കുചേരുന്നവരുടെ അവസ്ഥയും അതുപോലെയാണു്: അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന ഈശ്വരജ്ഞാനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചു് ഈശ്വരഭിന്നമായ വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ച അവരുടെ അജ്ഞതയും ആഴവും വർദ്ധിക്കും.

140. മുട്ടുവരെയോ അരവരെയോ കടലിൽ ഇറങ്ങിയവനു് വെള്ളത്തിനു പുറത്തുള്ളതൊക്കെ തെളിഞ്ഞുകാണാം; എന്നാൽ അയാൾ ആഴത്തിലേയ്ക്കുപോയി മുഴുകിക്കഴിഞ്ഞാൽ അയാൾക്കു് പുറത്തുള്ളതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ: താൻ മുഴുവൻ വെള്ളത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയാണു് എന്നുമാത്രം അയാൾക്കറിയാം. അദ്ധ്യാത്മസിദ്ധികൾ വർദ്ധിക്കുകയും പൂർണ ദർശനത്തിലേയ്ക്കും ധ്യാനത്തിലേയ്ക്കും ആരോഹണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവനും അതുതന്നെ സംഭവിക്കുന്നു.

141. അദ്ധ്യാത്മസിദ്ധിയിൽ പുരോഗമിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സു് ഉദ്ദീപ്തവും ഉജ്ജ്വലവും ആകുമ്പോൾ അവർക്കു് ഈശ്വരമഹിമ ആന്തരദൃഷ്ട്യാ കാണാനാകുന്നു; ദിവ്യാനുഗ്രഹത്താൽ അവർക്കു് ജ്ഞാനത്തിനുമേൽ ജ്ഞാനം, ദൃശ്യവസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ച

ബോധത്തിൽനിന്നും ഉയർന്നുയർന്ന് സർവ ദൃശ്യപദാർത്ഥങ്ങൾക്കും അതീതങ്ങളായ വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം, ആന്തരികമായി നൽകപ്പെടുന്നു.

142. പൂർണതയിലേയ്ക്ക് അടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാൾ, അദ്ധ്യാത്മപൂർണതയെ അൽപ്പംമാത്രം കാണുന്ന ഒരാൾ, താൻ കാണുന്നതിന്റെ അപ്രമേയത അറിവുള്ള ഒരാൾ, അയാൾ സംഭ്രമംകൊണ്ടും അത്ഭുതംകൊണ്ടും പരതന്ത്രനാകുന്നു എന്നാൽ ജ്ഞാനപ്രകാശത്തിലേക്ക് നിഗൂഢമായി പ്രവേശിക്കുന്തോറും അവൻ ഏറെയേറെ തന്റെ ദുർബലതകളെക്കുറിച്ചും ബോധവാനായിത്തീരുന്നു. അജ്ഞതക്കാരന്റെ കൈയിലെന്നപോലെ ആദ്യം മങ്ങിക്കാണപ്പെട്ടിരുന്നതു് അതിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സിനെ ഭാഗികമായേ വിളക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാലതിനു കൂടുതൽ തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങാൻ പ്രിയം തോന്നുകയും അതിനാൽ പ്രകാശിതമാകുന്ന ആളുമായി പങ്കുചേർന്ന് ഒന്നിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, അയാളെ തികച്ചും തന്നോടു ചേർക്കുമ്പോഴും, അങ്ങനെ അയാൾ അഗാധമായ ഒരു പ്രകാശസാഗരത്തിനടിയിലെന്നപോലെ ആത്മാവിൽ നിശ്ശേഷം നിമഗ്നനാകുമ്പോഴും, അപ്പോഴും അയാൾ, സകലതും ജ്ഞാനത്തിനതീതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെത്തിയവനെപ്പോലെ, തികഞ്ഞ ഒരു ജ്ഞാനഭാവത്താൽ അചിന്ത്യമാമാറു നിമഗ്നനാക്കപ്പെടുന്നു.

143. നമ്മുടെ മനസ്സു ശുദ്ധവും സരളവുമാകുന്നു: ആകയാൽ അതിൽനിന്നും അന്യചിന്തകളൊക്കെ അകറുമ്പോഴും അതു ശുദ്ധവും സരളവുമായ ദിവ്യ ദീപ്തിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അതിനാൽ ആവൃതവും അന്തർഹിതവുമായിത്തീരുന്നു; അതു നിലനിൽക്കുന്ന ദീപ്തിയിൽനിന്നു ഭിന്നമായി ഒന്നുമപ്പോഴും കാണാവതല്ല. മറെറന്തിനെക്കുറിച്ചെങ്കിലും ചിന്തിക്കാൻ ചലിപ്പിക്കുന്നയാതൊന്നും അതവിടെ കാണുന്നില്ല; ദിവ്യദീപ്തിയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു; അതു പുറത്തേയ്ക്കു പിന്നെ നോക്കുന്നേയില്ല. ഈശ്വരൻ പ്രകാശമാകുന്നു.—പരമപ്രകാശം—എന്ന വാക്യംകൊണ്ട് ഇതു ബോധിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ മേൽപറഞ്ഞതു സംഭവിക്കുമ്പോഴും സകലതിനെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ശാന്തത അതിനെ അനുഗമിക്കും.

144. ചഞ്ചലമായ മനസ്സു് ദിവ്യമേഘത്താലും പ്രഭയാലും പൂർണമായും ഗ്രസിക്കപ്പെടുമ്പോഴും നിശ്ചലവും നിശ്ചിന്തവും ആയിത്തീരുന്നു; അതേസമയം അതിനെ ആവരണംചെയ്യുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളാൽ സന്തുഷ്ടമായി സബോധമായ ധ്യാനത്തിലും ധാരണയിലും തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. ദിവ്യാത്മാവിന്റെ ആഴം കടലിന്റെ ആഴംപോലെയല്ല; അതു നിത്യജീവിതത്തിന്റെ സചേതനജലമാകുന്നു, ദിവ്യാത്മാവിന്റെ അഗാധതയിലെ

സകലതും ബുദ്ധിക്കും വാക്കിനും അതീതമാകുന്നു. ദൃശ്യമോ മാനസികമോ ആയ സകലതിനെയും വെടിഞ്ഞശേഷമാണു മനസ്സുവിടെ പ്രവേശിക്കുന്നതു്; അവിടെ അചിന്ത്യങ്ങളായ വസ്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ നിശ്ചലമായി ചരിക്കുന്നു; ജീവനേക്കാൾ സജീവമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ടു്; പ്രകാശത്തിൽ വാഴുമ്പോൾ ഒരു പ്രകാശമായിട്ടു് തന്നിൽത്തന്നെ നിൽക്കുമ്പോൾ താനൊരു ദീപമല്ലെന്നിരിക്കിലും അതങ്ങനെ അവിടെ നിശ്ചലം ചരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അതുതന്നെ കാണുന്നില്ല, തനിക്കു മേലേ വാഴുന്ന സർവേശ്വരനെ കാണുന്നു; അതിനെ ചുറ്റിവാഴുന്ന മഹിമയാൽ അകത്തും മാറ്റം സംഭവിച്ചിരിക്കുകയാൽ അതിനു തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമൊക്കെ നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

145. പൂർണതയുടെ പരമപദത്തിലെത്തിയവൻ മൃതനെങ്കിലും അമൃതനാണു്; അവൻ പണ്ടേക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു കൂടുതലായി ഈശ്വരനിൽ സജീവനാകുന്നു; അവൻ പിന്നെ വാഴുന്നതു തന്നിലല്ല, ഈശ്വരനിലാണു്. അങ്ങനെയാണല്ലോ വി. പൗലോസു് പറയുന്നതു്: 'ഞാൻ വാഴുന്നു, എന്നാലോ ഞാൻ അല്ല, പിന്നെയോ ക്രീസ്തു എന്നിൽ വാഴുന്നു' (ഗലാ. 2:20). അവൻ അന്ധനുമാണു്; എന്നാൽ അന്ധനല്ലതാനും, അവൻ മാംസചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു കാണുന്നില്ല, എന്തെന്നാൽ അവൻ എല്ലാ പ്രകൃതിദർശനങ്ങൾക്കും അതീതനാകുന്നു; പുതിയ കണ്ണുകൾ, മാംസനേത്രങ്ങളെക്കാൾ നിരവധിമടങ്ങു കാഴ്ചയുറ്റ കണ്ണുകൾ ലഭിച്ചു് അവയിൽക്കൂടി അവൻ പ്രകൃതിക്കപ്പുറം കാണുന്നു. സ്വന്തമായ വ്യാപാരങ്ങളുടെയെല്ലാം അന്ത്യത്തിലെത്തിയ ഒരുവനെപ്പോലെ അവൻ നിഷ്ക്രിയനും വിശ്രാന്തനുമാകുന്നു. അവൻ നിശ്ചിന്തനത്രെ; എന്തെന്നാൽ ചിന്താതീതനായ സർവ്വേശ്വരനുമായി ഏകീഭവിക്കുകയും മനോവ്യാപാരത്തിനു്, അതായതു സ്മൃതിക്കോ ചിന്തക്കോ ധ്യാനത്തിനോ സ്ഥാനമില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയിൽ എത്തി വിശ്രാന്തനാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അപ്രമേയവും അചിന്ത്യവുമായതിനെ അവനു് അറിയാനോ ഗ്രഹിക്കാനോ ആവുകയില്ല; എങ്കിലും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ഈ ധന്യമായ നിഷ്ക്രിയതയിൽ അയാൾ പരിപൂർണമായ വിശ്രാന്തി കണ്ടെത്തുന്നു; നിരപേക്ഷമായി അവൻ അവർണ്യങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നു—അവർണ്യങ്ങളെങ്കിലും നിശ്ചിതവും വ്യക്തവുമായ ബോധത്തോടെ അനുഭവിക്കുന്നു.

146. അത്രയ്ക്കു പൂർണത പ്രാപിക്കുകയോ അമ്മാതിരി അനുഗ്രഹങ്ങൾ നല്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യാത്ത ഒരുവൻ അതിനു് സ്വയം കുറ്റപ്പെടുത്തുകയേ പാടുള്ളൂ; അല്ലാതെ തന്റെ നിലപാടിനെ സാധൂകരിക്കാൻവേണ്ടി അമ്മാതിരിയൊരു കാര്യം അസാധ്യമെന്നോ, പൂർണത പ്രാപിക്കാൻ നമുക്കാവും, പക്ഷേ നമുക്കു്

അജ്ഞാതമായ ഒരു പൂർണതയാണ് എന്നോ പറയാൻ പാടില്ല. അങ്ങനെയൊന്നു സാദ്ധ്യമാണ് എന്നു് അയാം വിശ്വസിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽനിന്നും അറിയേണ്ടതാകുന്നു; അതു തന്റെ പൂർണശക്തിയിൽ വാസ്തവമായും സംഭവിക്കുന്നുവെന്നും തുടർന്നു തികഞ്ഞ ബോധവും ജ്ഞാനവും ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നും, ഈശ്വരാജ്ഞയുടെ അവഗണനകൊണ്ടും അതിക്രമംകൊണ്ടും, ഈ അവഗണനയുടെ തോതനുസരിച്ചു് ഈ അനുഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നു് അയാം സ്വയം നിഷേധിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു് എന്നും അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

147. ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ദൈവം രണ്ടു ലോകം സൃഷ്ടിച്ചു; ഒന്നു് ദൃശ്യം, ഒന്നു് അദൃശ്യം. ദൃശ്യലോകത്തെ ഭരിക്കാൻ ഒരു രാജാവിനെയും സൃഷ്ടിച്ചു. രാജാവിൽ രണ്ടു ലോകങ്ങളുടെയും സ്വഭാവങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്; ഒന്നു് അയാളുടെ ദൃശ്യമായ ഭാഗത്തിലും മറ്റേതു് അദൃശ്യമായ ഭാഗത്തിലും: അയാളുടെ ശരീരത്തിലും ആത്മാവിലും ഈ ലോകങ്ങളിൽ രണ്ടു സൂര്യന്മാർ പ്രകാശിക്കുന്നു. ഒന്നു് പ്രത്യക്ഷമായ സൂര്യനും മറ്റൊന്നു് ആന്തരികമായ സൂര്യനും. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ ബാഹ്യസൂര്യനുണ്ടു്; അന്തഃകരണത്തിന്റെ അദൃശ്യലോകത്തിൽ, സത്യസൂര്യൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുകയും ശരിക്കും സത്യസൂര്യനും ആയ ദൈവം ഉണ്ടു്. ബാഹ്യപ്രപഞ്ചവും അതിലുള്ള സർവവും ആകാശത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന സൂര്യനാൽ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ആന്തരികലോകവും അതിലുള്ള സകലതും അന്തഃകരണത്തിലുള്ള സത്യസൂര്യനാൽ ഉദ്ദീപ്തവും ഉജ്ജ്വലിതവും ആക്കപ്പെടുന്നു. മാത്രമല്ല, ബാഹ്യവസ്തുക്കളെ ബാഹ്യസൂര്യനാലും ആന്തരികലോകം ആന്തര സൂര്യനാലും വെവ്വേറെ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു; എന്തെന്നാൽ അവ തമ്മിൽ കൂടിക്കലർന്നോ ഉരഞ്ചേർന്നോ അല്ല—ബാഹ്യം ആന്തരവുമായോ ആന്തരം ബാഹ്യമായോ കലർന്നോ കൂടിയോ അല്ല നിലകൊള്ളുന്നതു്.

148. ദൃശ്യങ്ങളും അദൃശ്യങ്ങളും ആയ സൃഷ്ടിജാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ മാത്രമാണു ദൈതരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. പ്രാണങ്ങളും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും നാല്വ ഭൂതങ്ങളും അടങ്ങിയ ഒരു ശരീരം അവനുണ്ടു്; അവനു്, അദൃശ്യവും അദ്രവ്യവും അശരീരവും ആയ ഒരു ആത്മാവും ഉണ്ടു്. ആത്മാവു് ശരീരത്തോടു് അവാച്യവും അജ്ഞാതവുമായവിധത്തിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവ പരസ്പരം അനുപ്രവേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ കൂടിക്കലരുന്നില്ല; ഒന്നിക്കുന്നു, എന്നാൽ ഒന്നാകുന്നില്ല ഇതാണു മനുഷ്യൻ മർത്യനും അമർത്യനുമായ ഒരു ജന്തു; ദൃശ്യനും അദൃശ്യനും, ഐന്ദ്രിയകനും ബുദ്ധിയുക്തനും; ദൃശ്യസൃഷ്ടിയെ കാണാൻ കഴിവും അദൃശ്യസൃഷ്ടിയെ അറിയാൻ കഴിവും ഉള്ളവൻ; രണ്ടു സൂര്യന്മാരിൽ ഓരോന്നും വെവ്വേറെ അതിനേറ്റതായ ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് അവ

മനുഷ്യന്റെ ഓരോ വശത്തെയും പ്രത്യേകം ബാധിക്കുന്നു; ഒന്നു് അവന്റെ ശരീരത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു; മറ്റേതു് അവന്റെ ആത്മാവിനെയും. ഓരോന്നും അതതിന്റെ ഭാഗത്തിനു് തന്റെ പ്രകാശം നല്കുന്നു; അതിനു പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ കിട്ടുന്നതിന്റെ തോതനുസരിച്ച തെളിഞ്ഞോ മങ്ങിയോ ഉള്ള പ്രകാശം പകരുന്നു.

149. ബാഹ്യസൂര്യൻ കാണപ്പെടുന്നു, പക്ഷേ കാണുന്നില്ല; ആന്തരസൂര്യൻ അർഹന്മാരാൽ കാണപ്പെടുന്നു; അതു് ഏവരേയും വിശേഷിച്ചും അതിന്റെ നേരെ നോക്കുന്നവരെ കാണുന്നു. ബാഹ്യസൂര്യൻ മിണ്ടുന്നില്ല, മിണ്ടാനുള്ള കഴിവോ വഴിയോ ആർക്കുമൊട്ടു നല്കുന്നുമില്ല; എന്നാൽ ആന്തരസൂര്യൻ തന്റെ തോഴരോടു മിണ്ടുന്നു, ഏവർക്കും മിണ്ടാനുള്ള കഴിവും വഴിയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബാഹ്യസൂര്യൻ ബാഹ്യോദ്യാനത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു്, തന്റെ രശ്മികളുടെ ചൂടുകൊണ്ടു മണ്ണിലെ ഈപ്പത്തെ വലിച്ചെടുക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു; അല്ലാതെ മണ്ണിൽ വളം പിടിപ്പിക്കുകയോ വിത്തുകളെയും ചെടികളെയും പോഷിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ആന്തരസൂര്യൻ അതു് ആത്മാവിൽ പ്രകാശിക്കുമ്പോഴും ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും ചെയ്യുന്നു: അതു വികാരങ്ങളാകുന്ന ഈർപ്പത്തെ വരട്ടുന്നു; അതേസമയം അവ ഉളവാക്കിയിട്ടുള്ള അഴുക്കിനെയും നാറ്റത്തെയും ആത്മാവിൽനിന്നും അകറ്റുന്നു; ആത്മാവിന്റെ ആന്തരഭൂമിയെ ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളാൽ ധന്യമാക്കി സമ്പുഷ്ടമാക്കുന്നു, സദാചാരങ്ങളാകുന്ന ചെടികളെ പോഷിപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെ അവ ക്രമേണ വളരാനും പടരാനും ഇടയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

150. ബാഹ്യസൂര്യൻ ഉദിക്കുമ്പോഴും ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തെയും അതിനുള്ളിലുള്ള സകലതിനെയും—മനുഷ്യരെയും മൃഗങ്ങളെയും മറ്റെല്ലാറ്റിനെയും—തന്റെ കിരണങ്ങളും അവയുടെയെല്ലാം മേൽ ഒരുപോലെ ചൊരിഞ്ഞു് അവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അതു് ഉച്ചനേരത്തു തിളങ്ങുന്നു, എന്നിട്ടുപോയി ഒളിക്കുന്നു, ഇത്രയും നേരം അതു പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്ന ഇടങ്ങളെയെല്ലാം ഇരുളിൽ ആഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു് ഒളിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആന്തരസൂര്യൻ, ഒരിക്കലെതു തിളങ്ങാൻ തുടങ്ങിയാൽ എന്നെന്നേയ്ക്കും തിളങ്ങുന്നു, എല്ലുറവിലും പൂർണമായും അമൂർത്തമായും അനുപ്രവേശിച്ചു്; അതേസമയം അതിന്റെ സൃഷ്ടിജാലങ്ങളിൽനിന്നും വിട്ടുനിന്നുകൊണ്ടു്; അവിഭാജ്യമാത്മാവു് അവയിൽനിന്നു വേറിട്ടുനിന്നുകൊണ്ടു്; കാരണം, അതു പൂർണമായും എല്ലാറ്റിലുമുണ്ടു്; അതേസമയം ഒരു സൃഷ്ടപദാർത്ഥത്തിലും മാത്രമായി വർത്തിക്കുന്നുമില്ല—എന്തെന്നാൽ ഏകകാലത്തു് അതു് അനന്യസ്ഥാനത്തും വർത്തിക്കുന്നു. അതു പൂർണമായും ദൃശ്യത്തിലുണ്ടു്; പൂർണമായും അദൃശ്യത്തിലുമുണ്ടു്; അതു് എങ്ങും പൂർണമായും വിളങ്ങുന്നു; എന്നാൽ എങ്ങും പ്രത്യേകമായി വിളങ്ങുന്നുമില്ല.

151. ആദിയും മധ്യവും അന്ത്യവും ക്രിസ്തനെ. ആദിയിലും മധ്യത്തിലും അന്ത്യത്തിലും ഉള്ളവരിൽ അവിടുന്നു വാഴുന്നു; ആദിയിലുള്ളവരിലെന്നപോലെ ഏവരിലും അവിടുന്നു വാഴുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് അവർ തമ്മിൽ ഭേദമില്ല. 'ജൂതനെന്നോ ഗ്രീക്കനോ ബദ്ധനെന്നോ, മുക്തനെന്നോ, സ്ത്രീയെന്നോ, പുരുഷനെന്നോ' ഉള്ള ഭേദം അദ്ദേഹത്തിനില്ല. 'എന്തെന്നാൽ നിങ്ങളേവരും ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നാകുന്നു' (ഗലാ. 3: 28).

152. ദിവ്യപ്രേമം. സകലരിലും ആദ്യവസാനം ആപാദമസ്തകം വ്യാപിച്ചു്, സകലരെയും തന്നോടു ചേർക്കുന്നു, അവരെ കൂട്ടിയിണക്കുന്നു, കൂട്ടിക്കെട്ടി ഒന്നാക്കുന്നു, അവരെ ബലശാലികളും അക്ഷോഭ്യരും ആക്കുന്നു. അനുഭവത്തിൽ, അതു് ഓരോ മനുഷ്യനും ഒരേ രൂപത്തിൽ വെളിപ്പെടുന്നു. അതു ഈശ്വരനാണു്: അവിടുത്തെ അടുത്തു അവസാനത്തെവൻ ആദ്യവും ആദ്യത്തെവൻ അവസാനവും ആയെന്നുവരാം.

153. ദിവ്യശ്രുതികളാകുന്ന സൂക്ഷ്മശ്രേണിയുടെ പടികളിലെല്ലാം അനുക്രമം, അതായതു്, ഒന്നിൽനിന്നു രണ്ടിലേക്കു്, അതിൽനിന്നു മൂന്നിലേക്കു് എന്നിങ്ങനെ എല്ലാറ്റിലേക്കും ദിവ്യപ്രകാശം വ്യാപിക്കുമാറു് ഈശ്വരൻ അവയെ പ്രകാശമാനമാക്കുന്നു; അതുപോലെ വിശുദ്ധന്മാരും പവിത്രാത്മാക്കളാൽ പ്രകാശിതരായി പരസ്പരബദ്ധരും ദിവ്യാത്മാവിൽ ഏകീഭൂതരും അങ്ങനെ അരൂപികളുടെ സമാനധർമ്മികളും സമാനസ്ഥാനീയരും ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. മുൻഗാമികളെ തുടർന്നു്, കാലാകാലങ്ങളിൽ തലമുറതലമുറയായി വരുന്ന വിശുദ്ധന്മാർ ദിവ്യാനുശാസനങ്ങളുടെ അനുശീലനം വഴിക്കു് മുൻഗാമികളുമായി സംബദ്ധരായിത്തീരുന്നു; ദിവ്യാനുഗ്രഹത്താൽ സമ്പന്നരായി അതേ പ്രകാശത്താൽ ഉദ്ദീപ്തരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അമ്മാതിരിയൊരു പരമ്പരയിൽ അവരേവരുംകൂടി ഒരു സുവർണ ശൃംഖലയായി രൂപംകൊള്ളുന്നു. ഓരോ വിശുദ്ധനും അതിലെ ഓരോ കണ്ണി; വിശ്വാസം, സദ്ധർമ്മം, സ്നേഹം എന്നിവയാൽ ഓരോന്നും ഒന്നാമത്തെ കണ്ണിയുമായി കോർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; ആ ചങ്ങലയുടെ ബലം ദൈവത്തിലത്രെ; അതു പൊട്ടിക്കാൻ എളുപ്പമല്ലതാനും.

154. കാലഗതിയിൽ അവസാനം വന്ന വിശുദ്ധനുമായി സ്നേഹത്തോടും വിനയത്തോടുംകൂടി ബന്ധപ്പെടാനുള്ള ആഗ്രഹം, അദ്ദേഹത്തിലുള്ള എന്തോ അവിശ്വാസംമൂലം പ്രകാശിപ്പിക്കാത്ത ആശങ്കയിരിക്കെല്ലും പൂർവികരായ വിശുദ്ധരുമായി ബന്ധിക്കപ്പെടുകയില്ല; അവരുടെ പരമ്പരയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെടുകയുമില്ല; തനിക്കു വേണ്ടത്ര വിശ്വാസവും ഈശ്വരനിലും ഈശ്വരപുരുഷന്മാരിലും അതിയായ സ്നേഹവുമുണ്ടു് എന്നൊക്കെ അയാളം തന്നത്താൻ കരുതി

യതുകൊണ്ടൊന്നും കാര്യമില്ല. അനാദികാലം മുതൽ അയാംക്ക നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കാനും ഈശ്വര നിശ്ചയപ്രകാരം ഏറ്റവും ഒടുവിൽ വന്ന വിശുദ്ധനായി സ്വയം ബന്ധിക്കാനും കൂട്ടാക്കാത്ത കാരണത്താൽ അയാം അവരുടെ ഇടയിനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ടം.

155. നാം ഈശ്വരനെ അറിയണം എന്നു് അവിടന്നു് ആഗ്ര ഹിക്കുന്നതിനനുസരിച്ചു് അവിടന്നു സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു; ഈ ശ്വരൻ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അനുസൃതമായി അർഹതയു ള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ വിയർത്തു പണിയെടുത്തു് നേരത്തെതന്നെ ശുദ്ധവും സരളവും അനുതാപപൂർണവും ആയ ഹൃദയം നേടി ദിവ്യാത്മാവുമായി ബ ദ്ധനാകാത്ത ആരും ഈ അനുഭവത്തിനു് അർഹനായിത്തീരുന്ന തല്ല.

156. അക്ഷരം പഠിക്കാൻ തുടങ്ങുകമാത്രം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു വനെ അലങ്കാരവും തത്ത്വചിന്തയും പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്ന ആയം അവനു ഗുണമൊന്നും ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവൻ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽതന്നെ അവനു വിഷമങ്ങളം ഉണ്ടാ ക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അവൻ പഠിച്ചതു മറക്കാൻ ഇടയാ ക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ ഈവക വിഷയങ്ങളം കൈകാര്യം ചെയ്യാ നുള്ള കഴിവു് അവന്റെ മനസ്സിനു് ഇല്ല. അതേമാതിരി പുതിയ സാധകന്മാരോടു്, അതിലും വിശേഷിച്ചു് അവരിൽ അലസന്മാ രായവരോടു പൂർണതയുടെ പരമോച്ച ഭാവത്തെപ്പറ്റി ഉപദേശി ക്കുന്നവൻ, അവർക്കു ശ്രേയസ്കരമായതൊന്നും നല്കുന്നില്ലെന്നു മാത്ര മല്ല, അവർ നേടിയതുപോലും നഷ്ടപ്പെടാൻ ഇടയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവർ സദ്ധർമത്തിന്റെ ഉത്തുംഗശൃംഗ ങ്ങളിലേക്കു നോക്കുകയും ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നെത്രയോ താഴെ യാണു തങ്ങളം നില്ക്കുന്നതു് എന്നു കാണുകയും ചെയ്യുമ്പോഠം, മുകളിലെത്താൻ സാധ്യമല്ല എന്നു നിനയ്ക്കുകയും, ആരംഭിച്ച സത്കൃത്യങ്ങളംപോലും നിഷ്പ്രയോജനമെന്നു കരുതി വെടിയു കയും അങ്ങനെ അവർ നൈരാശ്യത്തിൽ പതിക്കാൻ ഇടവരുകയും ചെയ്യും.

157. ഈശ്വരനിൽ പൂർണത പ്രാപിച്ച ഒരാം, താൻ മറേറതൊരു മനുഷ്യനേക്കാളും മൃഗത്തേക്കാളും ജന്തുവിനെക്കാളും അശുദ്ധനാണു് എന്നു കരുതുന്നുവെന്നും, അപവാദപാത്രമായാൽ ആനന്ദംകൊള്ളുന്നുവെന്നും, തന്നെ നിന്ദിക്കുന്നവരെ അനുഗ്രഹിക്കു കയും ശ്ലാഘിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നും പീഡനങ്ങളം ക്ഷമയോടെ സഹിക്കുന്നുവെന്നും, തന്റെ ശത്രുക്കൾക്കുവേണ്ടി കണ്ണീർവാർത്തു കൊണ്ടു ഹൃദയവേദനയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവെന്നും കേൾക്കു

മ്പോഴും കാമരാഗാദികളാൽ കലുഷിതചിത്തരായ മനുഷ്യർ ആദ്യം അയാളെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല; തങ്ങളും അയാളെപ്പോലെ തന്നെ എന്നു് അവർ സങ്കല്പിക്കുകയും നടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ വിശുദ്ധവേദം അവരുടെ തെറ്റു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും, സ്വജീവിതംകൊണ്ടു് ഇതെല്ലാം തെളിയിച്ച വിശുദ്ധന്മാർ, അവരുടെ അബദ്ധം വെളിവാക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, അത്രയും ഉച്ചമായ പൂർണത പ്രാപിക്കാൻ തങ്ങൾക്കാവില്ല എന്നു് അവർ തുറന്നുപറയുന്നു. എന്നാലിങ്ങനെ ജീവിക്കാതെ അവർക്കു മോചനമില്ല എന്നു കേൾക്കുമ്പോഴും, പാപകർമങ്ങൾ വിടാനും പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു പരിതപിക്കാനും ഇഷ്ടമില്ലാതെ അവർ നൈരാശ്യത്തിൽ പതിക്കുന്നു.

158. ഗാഢമായ വിനയമുള്ളിടത്തു സുലഭമായി കണ്ണുനീരും ഉണ്ടാകും; ഇതു രണ്ടും ഉള്ള സ്ഥാനത്തേക്കു വിശുദ്ധാത്മാവു വരുകയും ചെയ്യും. ആരാധ്യദേവതയുടെ അനുഗ്രഹം വരുമ്പോഴും, അതിനു പാത്രമായവൻ പവിത്രതകൊണ്ടും ആധ്യാത്മികതകൊണ്ടും നിറയ്ക്കപ്പെട്ടും; അപ്പോഴും അവൻ ദൈവത്തെ കാണുന്നു; ദൈവം അവന്റെ നേരേ നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ കർത്താവരുളുന്നു; 'ഇവന്റെ നേരേ ഞാൻ നോക്കുന്നു, പാവപ്പെട്ടവന്റെയും പശ്ചാത്തപിക്കുന്നവന്റെയും നേരെ, എന്റെ വാക്കു കേട്ടു വിറകൊള്ളുന്നവന്റെ നേരെ' (യെശയ്യാ 66.2).

159. മനുഷ്യൻ കാമാദികളെ കീഴടക്കിയെന്നുവരാം; എന്നാലവനു് അവയുടെ വേരു പിഴുതുകളയാനാവില്ല. ദുഷ്കൃത്യം ചെയ്യാതിരിക്കാനുള്ള കഴിവു് അവനു നല്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്, എന്നാലവയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാതിരിക്കാനുള്ള കഴിവു കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ശരിയായ സദ്ധർമം, ദുഷ്കർമം ചെയ്യാതിരിക്കൽ മാത്രമല്ല, ദോഷം നിനയ്ക്കാതിരിക്കുകയുംകൂടിയാണു്. ദോഷം നിനയ്ക്കുന്നവനു പവിത്രതയില്ല. പൊടിപുരണ്ട കണ്ണാടിപോലെ അശുദ്ധചിന്തകൊണ്ടു കലുഷിതനായ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം പവിത്രമായിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

160. എന്റെ പക്ഷത്തിൽ, വേണമെന്നുവച്ചാൽപ്പോലും ലൗകികമോ ദോഷയുക്തമോ ആയ എന്തിനെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കാൻപോലും സാധ്യമല്ലാത്ത ഒരുവനാണു് പവിത്രഹൃദയമുള്ളവൻ; അല്ലാതെ വികാരങ്ങളാൽ വിവശനോ വിക്ഷിപ്തനോ ആകാതിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ. അവൻ അനിരോധ്യമായ പ്രേമത്തോടെ ഈശ്വരസ്മരണയിൽ ദൃഢബദ്ധനായിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ ആത്മാവിന്റെ കണ്ണായ മനം, മറ്റൊന്നും അതിന്റെ അനുസന്ധാനത്തിനു ഭംഗം വരുത്താത്തപക്ഷം, പവിത്രദൃഷ്ട്യാ വ്യക്തമായി ഈശ്വരനെ കാണുന്നു.

161. വികാരങ്ങളുടെ വിളിയെ ചെവിക്കൊള്ളാതിരിക്കുക മാത്രമല്ല, അവയെ കാമിക്കാൻ അറിയുകപോലുമില്ലാത്തവനെയാണു ഞാൻ കാമജിത് എന്നു വിളിക്കുക. അതുമാത്രമല്ല, അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തപോലും മനസ്സിൽനിന്നു ദൂരീകരിക്കപ്പെട്ട്, സ്വച്ഛാനന്ദസുതം ആകാശത്തിനു മുകളിൽ, ദൃശ്യവും ഐന്ദ്രിയകവുമായതിനെല്ലാം ഉപരി വിഹരിക്കുമ്പോഴും, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെല്ലാം പൂർണ്ണമായും അടയ്ക്കപ്പെട്ട മനസ്സ് അതീന്ദ്രിയമണ്ഡലത്തിൽ പാറിപ്പറക്കുംപോലെയാണ്; അതേസമയം, മാനത്തു് ഒഴുക്കിപ്പറക്കുന്ന പരുന്തു് അതിന്റെ ചിറകുകളെയെന്നപോലെ അയാളും തന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രണാധീനങ്ങളാക്കിവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

162. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൂടാതെ മനസ്സ് അതിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളെ പ്രകടമാക്കുന്നില്ല; മനസ്സിനെക്കൂടാതെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും സ്വവ്യാപാരങ്ങളും പ്രകടമാക്കുന്നില്ല.

163. ലൗകിക ചിന്തകളൊന്നുമില്ലാതെ തികച്ചും ഈശ്വരനിൽ ബദ്ധമായ ഹൃദയമാണു് പരിശുദ്ധം; അതിനെ മാത്രമേ പരിശുദ്ധഹൃദയമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടൂ; ലൗകികമായ യാതൊന്നും, ഖേദകരമോ മോദകരമോ ഒന്നും, അതു പിന്നെ ഓർക്കുന്നതേയില്ല; ധ്യാനത്തിൽ നിമഗ്നം; ഉയർന്ന മൂന്നാം സ്വർഗത്തിലെത്തി പറുദീസയിൽ പ്രവേശിച്ച്, സിദ്ധന്മാർക്കു തങ്ങളുടെ പൈതൃകമായി പ്രതിജ്ഞാതങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ അതു ദർശിക്കുന്നു; എന്നിട്ടു മാനവദുർബലതയ്ക്കു സാധ്യമാകുന്നിടത്തോളം നിത്യാനുഗ്രഹങ്ങളെ അതു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പവിത്ര ഹൃദയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ലക്ഷണമായി ഇതിനെ കരുതാം; ഇതനുസരിച്ച് ഓരോരുവനും അവനവന്റെ ഹൃദയശുദ്ധി നിർണയിക്കുകയും അവനവനെ കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ കാണുകയും ചെയ്യാം.

164. പുറത്തുനിൽക്കുന്ന ഒരുവനു ഗൃഹത്തിനകത്തുള്ള ആളുകളെ കാണാനാകാത്തതുപോലെ സ്വയം കരിശിൽ തറയ്ക്കുകയും ലോകകാര്യങ്ങളിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്ത മനുഷ്യനു ലോകത്തിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളിലോ വസ്തുക്കളിലോ യാതൊരു താത്പര്യവുമില്ല.

165. ഒരു ചത്ത ശരീരത്തിനു് ഒപ്പം കിടക്കുന്ന നിർജീവദേഹങ്ങളോടോ മറ്റു സജീവ ശരീരങ്ങളോടോ യാതൊരു വികാരവുമില്ലാത്തതുപോലെ, ദിവ്യാത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ ലോകത്തെ വെടിഞ്ഞു് ഈശ്വരനോടൊപ്പം വാഴുന്ന മനുഷ്യനു്, ലോകത്തോടു് ആസക്തിയോ ലൗകിക വസ്തുക്കളോടു മമതയോ ഇല്ല—ശാരീരികാവശ്യങ്ങൾക്കു് അയാളും വിധേയനാണെന്നിരുന്നാലും.

166. ശാരീരികമൃത്യുവിനുമുമ്പേ സംഭവിക്കുന്ന ഒരു മൃത്യുവും ശരീരങ്ങളുടെ പുനരുജ്ജീവനത്തിനു മുമ്പു് ഏല്പെട്ടുന്ന ആത്മാക്കളുടെ ഒരു പുനരുജ്ജീവനവും ഉണ്ടു്—കർമ്മങ്ങളും അനുഭൂതികളും തേജസ്സും സത്യവും അനുസരിച്ചുള്ള ഒന്നു്. എന്തെന്നാൽ ക്ഷര വിദ്യ അമരമനസ്സിനാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും മൃത്യു ചൈതന്യത്തിൽ നിഷ്കാസനം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, അപ്പോഴും ആത്മാവു മൃതരിൽനിന്നും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റതുപോലെതന്നെ വ്യക്തമായി കാണുന്നു. കിനാവിൽനിന്നും ഉണർന്നവനെപ്പോലെ കാണുന്നു; തന്നെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിച്ച സത്യമായ ദൈവത്തെയും കാണുന്നു. ദൈവത്തെ നിനച്ചു്, അവിടേയ്ക്കു നന്ദി ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു് അതു് ഇന്ദ്രിയതലത്തിനും ലോകത്തിനും ഉപരി ഉയരുന്നു; അവർണ്യമായ ആനന്ദത്തിൽ ആമഗ്നനാകുന്നു; അങ്ങനെ സകല ലൗകികക്ലേഷ്ടകളും നിന്നുപോകുന്നു.

167. മുക്തിജീവിതത്തിലേക്കു ചില വസ്തുക്കളും നാം കൊണ്ടുവരുന്നു; ചിലതൊക്കെ ദൈവം നമുക്കു തരുന്നു. ഈശ്വരനുവേണ്ടി സ്വന്തം പ്രയത്നവും വിയർപ്പുംവഴി നാം എത്രമാത്രം പവിത്രരായിത്തീരുന്നുവോ അത്രയുമേറെ നാം ദിവ്യപ്രകാശത്താൽ ഉദ്ദീപ്തരായിത്തീരുന്നു; നമ്മുടെ കാഴ്ചയായി സ്വന്തം കണ്ണീരുകൊണ്ടു കഴുകപ്പെടുകയും; ഈശ്വരനിൽനിന്നു് ആ സ്ഥാനത്തു് അനന്തശാപദീപം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതനുസരിച്ചു് അപ്രകാരം ഉദ്ദീപ്തരായിത്തീരും.

168. തങ്ങൾ നൽകേണ്ടതു കൊണ്ടുവന്ന പലർക്കും ദൈവം കൊടുക്കാറുള്ളതു കിട്ടിയിട്ടില്ല. കായേനും ഏശാവും ചെയ്തതിൽനിന്നും അവരനുഭവിച്ചതിൽനിന്നും ഇതു വ്യക്തമാണു്. എന്തെന്നാൽ ഒരുവൻ കൊണ്ടുവരേണ്ടതു ശരിയായ ചിന്തയോടും ഉചിതഭാവനയോടും വിശ്വാസത്തോടും തികഞ്ഞ വിനയത്തോടും അല്ല കൊണ്ടുവരുന്നതു് എങ്കിൽ, ദൈവം തന്നെറനേരെ കനിവോടെ നോക്കുമെന്നോ തന്നെറ തിരുമുൽക്കാഴ്ച സ്വീകരിക്കുമെന്നോ അവനു പ്രതീക്ഷിക്കാവതല്ല. തിരുമുൽക്കാഴ്ച കൈയ്വെടികെ ദൈവം അമ്മാതിരി ഘട്ടങ്ങളിൽ നല്കാറുള്ളതു നല്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാനും സാധ്യമല്ല.

169. സിദ്ധന്മാർക്കു ലോകവും അതിലെ ജനങ്ങളും മൃതരത്രെ. ലൗകികജനങ്ങൾ സിദ്ധപുരുഷന്മാരുടെ സത്പ്രവൃത്തികൾ കണ്ടാലും കാണാത്തതുപോലെയും ദിവ്യാത്മാവിൻെറ കാരുണ്യത്താൽ അവർക്കു നല്കപ്പെടുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ കേട്ടാലും കേൾക്കാത്തതുപോലെയും സിദ്ധപുരുഷന്മാർക്കു്, ലോകത്തിലെ ദുഷ്ടജനങ്ങളുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളെ കാണാനോ അവരുടെ വികാരോഗ്രമായ വാക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കാനോ കഴിയുന്നില്ല. അതാ

യതു്, കണ്ടാലും ലോകത്തിൽ എന്താണുള്ളതു് എന്നവർ കാണുന്നില്ല. ലൗകികജനങ്ങളെപ്പറ്റി കേട്ടാലും കേഴ്ക്കാത്തതുപോലെയാണവർ; എന്തെന്നാൽ അത്തരം അവസ്ഥയിലും ഭാവത്തിലും അവ കാണാനോ കേഴ്ക്കാനോ ഉള്ള കണ്ണോ കാതോ അവർക്കില്ല. ഇങ്ങനെ ആധ്യാത്മികവും ലൗകികവും തമ്മിലോ, ലൗകികവും ആദ്ധ്യാത്മികവും തമ്മിലോ ആശയഗതാഗതമില്ലതന്നെ.

170. ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും തമ്മിലുള്ള ഭേദം വ്യക്തമാണു്. അവയെ കൂട്ടിയിണക്കാൻ സാദ്ധ്യവുമല്ല. 'വെട്ടത്തിനു് ഇരുട്ടുമായി എന്തു മിണ്ടാട്ടം?....അഥവാ, വിശ്വാസിക്കു് അവിശ്വാസിയുമായി എന്തു ബന്ധം?' (2 കൊറി. 6: 14, 15). അതുപോലെ, ദിവ്യാത്മാവിന്റെ ആവേശം ഉള്ളവരും അതില്ലാത്തവരും തമ്മിൽ ഒരു തരംതിരിവുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ, ആദ്യത്തെ കൂട്ടർ മനുഷ്യരെന്നതിലുമുപരി അരൂപികളായി; അവരുടെ ജീവിതം സ്വർഗത്തിലാണു്. രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടരോ—ദിവ്യാവേശമില്ലാത്തവർ—അവർ ഇനിയും പരമ്പരാഗതമായ ഇരുളിലും മരണത്തിന്റെ നിഴലിലും ലോകത്തോടും ലൗകികവസ്തുക്കളോടും കെട്ടുപ്പെട്ട കഴിയുന്നു. ആദ്യത്തെ കൂട്ടർ മങ്ങാത്ത ആന്തരപ്രഭയാൽ ഉജ്ജ്വലമായി ഉദ്ദീപ്തരാകുന്നു; രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർക്കു പുറംവെളിച്ചം മാത്രമെ ഉള്ളൂ. ആദ്യത്തവർ തങ്ങളെയും അയൽക്കാരെയും കാണുന്നു. രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടരാവട്ടെ തങ്ങളും തങ്ങളുടെ അയൽക്കാരും ആത്മാവിൽ മരിക്കുന്നതു് നിത്യവും കണ്ടുകണ്ടു് മരിച്ചവർക്കു് ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പുണ്ടെന്നോ, വിധികല്പനയെന്നൊന്നുണ്ടെന്നോ, താന്താങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളനുസരിച്ചു് പ്രതിഫലമുണ്ടെന്നോ ഒന്നും അറിയുകയോ വിശ്വസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

171. ദിവ്യാത്മാവിന്റെ സാന്നിധ്യം നിങ്ങളിലുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നതു് അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽനിന്നും നിങ്ങൾക്കു് വ്യക്തമായും അറിയുവാൻ കഴിയും. വിശുദ്ധ പൗലോസ് പറയുംപോലെ: 'കർത്താവിന്റെ ആത്മാവുള്ളിടത്തു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്' (2 കൊറി. 3. 17). വീണ്ടും; 'ശരീരം മൃതം, പാപത്താൽ; എന്നാൽ ജീവൻ സചേതനം, സദ്ധർമ്മത്താൽ' (റോമ. 8:10). പിന്നെയും: 'ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂട്ടർ ശരീരത്തെ അതിന്റെ വേഗങ്ങളോടും കാമങ്ങളോടുംകൂടി കുരിശിലേറ്റിയിരിക്കുന്നു' (ഗലാ. 5. 24). ദിവ്യാത്മാവിനാൽ ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യപ്പെട്ടവർ പൂർണമായും ക്രിസ്തുവിനാൽ ആത്മാദിതരാകുന്നു; അവർ പ്രകാശത്തിന്റെ സന്തതികളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു; മങ്ങാത്ത വെളിച്ചത്തിലാണു് അവർ സഞ്ചരിക്കുന്നതു്; ലോകത്തെ കണ്ടാലും അവർ കാണുന്നില്ല, ലൗകിക കാര്യങ്ങളും

കേട്ടാലും അവർ കേൾക്കുന്നില്ല. ദിവ്യകാര്യങ്ങൾ കേട്ടാലും ഗ്രഹിക്കാനാവില്ല, കണ്ടാലും കാണുന്നില്ല. അധ്യാത്മകാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനാവില്ല എന്നു് ലൗകിക മനുഷ്യരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്, എന്തെന്നാൽ, അതൊക്കെ അവർക്കു് തനി കിറുക്കാണു്. തങ്ങളിൽ ആത്മസാന്നിദ്ധ്യം അനുഭവിക്കുന്ന ആളുകളെക്കുറിച്ചും അതുപോലെ കരുതുക. എന്തെന്നാൽ അവർക്കു ശരീരമുണ്ടെങ്കിലും അവർ ശരീരത്തിലല്ല; വി. പൌലോസു് പറയും പോലെ: 'നിങ്ങൾ ശരീരത്തിലല്ല, ആത്മാവിലാകുന്നു; അങ്ങനെയെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവു് നിങ്ങളിൽ വാഴും' (റോമ. 8. 9). അവർ ലോകത്തിനു മൃതർ; ലോകം അവർക്കു് മൃതവും. തന്നെക്കുറിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ വി. പൌലോസു് അവരെക്കുറിച്ചു സൂചിപ്പിക്കുകയാണല്ലൊ: 'എനിക്കു ലോകം കുരിശിലേറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, ഞാൻ ലോകത്തിനും' (ഗലാ. 6.14).

172. ആത്മാവും ശരീരവും എന്നു് മനുഷ്യനു രണ്ടു ഘടകങ്ങളുള്ളതുപോലെ, ലോകത്തിനും രണ്ടു ഭാവങ്ങളുണ്ടു്: 'ദൃശ്യവും അദൃശ്യവും. ഓരോന്നിനും അതതിന്റെ സ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ച കാര്യങ്ങളും അവയുടെ സഹചാരികളായ വിഷമങ്ങളും ഉണ്ടു്. ദിവ്യദർശനങ്ങളിലും സ്വപ്നത്തിലും അതുതന്നെയാണു ഞാൻ കാണുന്നതു്. പകൽനേരത്തു് ആത്മാവു് എന്തൊക്കെയാണു ചെയ്യുന്നതു്, എന്തൊക്കെയാണു പറയുന്നതു്, അതനുസരിച്ചിരിക്കും ഉറക്കത്തിൽ അതു കാണുന്ന കിനാവുകളും കാഴ്ചകളും. ലൗകിക കാര്യങ്ങളിലാണു പകൽ ചെലവഴിച്ചതെങ്കിൽ, അതു് കിനാവിൽ അവയെപ്പറ്റി വിചാരപ്പെടുന്നു; പകൽ മുഴുവൻ ദിവ്യവും സ്വർഗീയവുമായ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിലാണു് ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതെങ്കിൽ അതിനു് ഉറക്കത്തിൽ അവയെപ്പറ്റി ദർശനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു; ഈ ദർശനങ്ങൾവഴി ജ്ഞാനം ഉപദേശിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവാചകൻ പറയുംപോലെ: 'നിങ്ങളുടെ ചെറുപ്പക്കാർ ദർശനങ്ങൾ കാണും' (ജോയെൽ—അ. പ്രവൃത്തികളിൽ 2: 17). അമ്മാതിരിയൊരാൾ മിഥ്യാസ്വപ്നങ്ങളാൽ വഴിതെറ്റിക്കപ്പെടുകയില്ല; അയാൾക്കു് സത്യമായ സ്വപ്നം ലഭിക്കുന്നു, ദർശനങ്ങളിൽനിന്നു് അവൻ പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

173. ജീവന്റെ വാസനകൾ, വികാരങ്ങളിലും വിനോദങ്ങളിലും ഭോഗങ്ങളിലും മറ്റു ലൗകികവിലാസങ്ങളിലും വ്യാപരിക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്കു് അനുസൃതമായ സ്വപ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. പിന്നെ, ജീവന്റെ വികാരവശം സഹജീവികൾക്കെതിരേ വന്യമൃഗത്തെപ്പോലെ കോപിക്കുമ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ മൃഗങ്ങളും ഇഴജന്തുക്കളും ആക്രമിക്കുന്നതായി സ്വപ്നം കാണുന്നു: പടയും കൂട്ടവും വഴക്കും വക്കാണവും, താൻ വഴക്കടിച്ചവരുമായി

കോടതിയും കേസുമൊക്കെ അയാൾ കാണുന്നു. ജീവന്റെ സങ്കല്പ വശം ഡംഭും മദവുംകൊണ്ടു നിറയുമ്പോൾ, മാനത്തു് ഉയരത്തിൽ ചിറകും വിരിച്ചു പറക്കുന്നതായോ, ന്യായാധിപന്മാരുടെയും പ്രഭു ക്കന്മാരുടെയും ഉയർന്ന പീഠങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നതായോ, ആഡം ബരപൂർവം സ്വീകാരങ്ങളും സ്വാഗതങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതായോ അയാൾ സ്വപ്നം കാണുന്നു.

174. ദിവ്യാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ സരളമാക്കപ്പെ ട്ടതും രാഗങ്ങളുടെ ദാസ്യത്തിൽനിന്നും അവയുടെ സമ്മർദത്തിൽ നിന്നും മോചിക്കപ്പെട്ടതും ആയ മനസ്സുള്ള മനുഷ്യർക്കു മാത്രമേ ഉറക്കത്തിൽ സത്യമായ ദർശനങ്ങൾ—അവ സ്വപ്നങ്ങളല്ല, ദർശനങ്ങളാണു്—ഉണ്ടാകാൻ സാധിക്കൂ. ഇത്തരമാളുകൾക്കു ദിവ്യ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ ശ്രദ്ധയുള്ളൂ; ഭാവിയിൽ ലഭിക്കാ നിരിക്കുന്ന സമ്മാനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അനുഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ചുമേ അവർ ചിന്തിക്കുന്നുള്ളൂ; അവരുടെ ജീവിതം സാധാരണജീവി തത്തിൽനിന്നും ഉയർന്നതും ഉദ്വേഗരഹിതവും ഏകാഗ്രവും ശാന്ത വും ശ്രദ്ധവും ദയാമസൃണവും വിജ്ഞാനസമ്പന്നവും ദിവ്യ ജ്ഞാ നയുക്തവും ദിവ്യാത്മാവു് അവരിൽ വളർത്തിയെടുത്ത ഇതര സത്ഫലങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതും ആയിരിക്കും. ഇപ്രകാരമ ല്ലാത്ത ആളുകളുടെ സ്വപ്നം ജടിലവും കപടവുമായിരിക്കും; അവരിലുള്ളതൊക്കെ തനി വഞ്ചനയും കാപട്യവും.

175. ഇച്ഛാശക്തിയെ സ്വേച്ഛയാ കൊല്ലുന്നവനു് ഇച്ഛാ ശക്തി ഒട്ടും ബാക്കി കാണുകയില്ല. എന്നാലും, സജീവവും സ ചേതനവുമായതൊന്നും ഇച്ഛാശക്തിയില്ലാതെയുമില്ല; ഇന്ദ്രിയ ശക്തിയോ ചേതനത്വമോ ഇല്ലാത്തവ മാത്രമേ അങ്ങനെ കാണൂ. ചെടികൾക്കു് ആന്തരമായ ചില ചലനവും വൃദ്ധിയും കാണുന്നുണ്ടു്; എന്നാൽ ഈ ചലനവും വൃദ്ധിയും സ്വാഭാവികമാ യ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ഫലമാണെന്നു കരുതാവതല്ല—എന്തെന്നാൽ അവയ്ക്കു് ആത്മാവില്ല. എന്നാൽ ആത്മാവുള്ള സകല സൃഷ്ടിജാതത്തിനും സ്വതഃസിദ്ധമായി ഇച്ഛാശക്തിയുണ്ടു്. ആകയാൽ, ഇച്ഛാശക്തിയെ നശിപ്പിക്കാൻവേണ്ടിത്തന്നെ ജാഗ്രതയോടെ ബോധപൂർവം യത്നിച്ചു് അതിനെ കൊല്ലുകയും ഇച്ഛാശക്തിശൂന്യനായിത്തീരുകയും ചെയ്യുവൻ, വ്യക്തമായും അവന്റെ പ്രകൃതിയെ അതിക്രമിച്ചുനിൽക്കുന്നു. അവൻ അതിനു പുറത്താകുന്നു. അത്തരം ഒരുവൻ ഒന്നും ആശിക്കുന്നില്ല, എന്തെ ന്നാൽ അവനു് സ്വന്തമായി യാതൊരാശയുമില്ല; അവൻ സ്വമേധ യാ ഒന്നും—നല്ലതോ തീയതോ യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നുമില്ല.

176. ദിവ്യാത്മാവിന്റെ സഹായത്താൽ ഈശ്വരനുമായി ഏകീഭവിക്കാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കുകയും സർവേശ്വരന്റെ അവ

ണ്ണ്യങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ, മനുഷ്യരിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന അന്തഃസാരശൂന്യമായ—അവമാനകരവും അർത്ഥശൂന്യവും എന്നുതന്നെ ഞാൻ പറയും—ബഹുമാനാദികളിൽ പിന്നെ ആനന്ദം കൊള്ളുകയില്ല. അവർ ധനത്തിനോ വിലയേറിയ വസ്ത്രാഡംബരങ്ങൾക്കോ മൂഢന്മാർ വിലയേറിയവയെന്നെണ്ണുന്ന രത്നക്കല്ലുകൾക്കോ വേണ്ടി ആഗ്രഹിക്കുകയില്ല. ഒരുവനിൽനിന്നു മറെറാരുവനിലേക്കു കൈമാറിപ്പോകുന്ന ചഞ്ചലങ്ങളും അസ്ഥിരങ്ങളുമായ സമ്പത്തുകളിൽ ഉള്ളാലെ പററിപ്പിടിക്കാനോ ഒട്ടിനിൽക്കാനോ അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. കാമാദികൾക്കു ശുദ്ധീനരും അവയിൽ ആസക്തരുമാകയാൽ ശരിയായ രാജാക്കന്മാരോ പ്രഭുക്കന്മാരോ ഭരണാധിപന്മാരോ അല്ലാത്ത രാജാക്കന്മാരോടും പ്രഭുക്കന്മാരോടും പരിചയപ്പെടാൻ അവർക്കു താത്പര്യമില്ല. അത്തരം കൂട്ടരെ ഉന്നതരെന്നോ പ്രബലരെന്നോ, പരിചിതരിൽ പ്രത്യേകമെന്തെങ്കിലും മഹത്വം പകരാൻ കഴിവെഴുന്നവരെന്നോ ആ സുകൃതികൾ കരുതുന്നില്ല മറേറതെങ്കിലും സുപ്രസിദ്ധനോ വിജ്ഞാതനോ ആയ ആളുമായും അടുപ്പം നേടാനും അവർക്കു് ആഗ്രഹമില്ല; എന്തെന്നാൽ ധനത്തെ വെടിഞ്ഞു ദാരിദ്ര്യം എടുക്കാനോ അവമാനിതനാകാനോ ആക്കം ഇഷ്ടമില്ലല്ലോ; മഹിമ ചൂടിയ പ്രബലനും ശ്രേഷ്ഠനുമായ ഒരു പ്രഭുവെന്ന നിലവിട്ടു പ്രയേറ്റു നിന്ദ്യനും നീചനുമാവാൻ ആർക്കും താത്പര്യം ഉണ്ടാവുകയില്ലല്ലോ.

177. പ്രാർത്ഥനയിൽ നാവുകൊണ്ടു പലതും പറയുന്നവനു താൻ പറയുന്നതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം ബോധമുണ്ടായിരിക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. എന്നാൽ അല്പവാക്കുകളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനു താൻ പറയുന്നതൊക്കെ ഓർമിക്കാൻ സാധിക്കും. തങ്ങൾ പറയുന്നതൊക്കെ എന്താണെന്നു ബോധമില്ലാത്തവരോടു പലതും പറയാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. താൻ പറയുന്നവനെക്കുറിച്ചു ബോധമുള്ളവനു് പലതും പറയാനാവില്ല; എന്തെന്നാൽ അതു് മനസ്സിനു് വിക്ഷേപം ഉളവാക്കും. ഈശ്വരനോടു് അധികമൊന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല; എന്നാൽ താൻ പറയുന്ന അല്പമായ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു് അവനു ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ അറിവുണ്ടായിരിക്കണം, അതായതു്, അവനു മനസ്സിലായിരിക്കണം. എന്നാൽ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ സഹകരണം കൂടാതെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ബുദ്ധിപൂർവമായ അറിവു് ഉണ്ടായിരിക്കുകയെന്നതു് ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല. നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവഴി ദിവ്യാത്മാവിൽ ഈശ്വരന്റെ മിത്രമായിത്തീരാതെ ഒരുവനു് ബുദ്ധിപൂർവമായ അറിവോടെ പ്രാർത്ഥിക്കാനാവില്ല. 'നാം വേണ്ടതുപോലെ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും, ദിവ്യാത്മാവിന്റെ ബലത്താലാണു് നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്" എന്നാണല്ലൊ മഹാന്മാരായ പിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളും

പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങനെ ദിവ്യാത്മാവിന്റെ തുണയില്ലാതെ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും താൻ വിധിയാംവണ്ണമാണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു് എന്നു സങ്കല്പിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ പ്രാർത്ഥന, അവൻ ഈശ്വരന്റെ സ്തോത്രം കീർത്തിച്ചാലും, ഈശ്വരനിന്ദയാണു്. എന്തെന്നാൽ അയാളം അപവിത്രനാണു്; അയാളം ഇനിയും ഈശ്വരന്റെ മിത്രമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

178. ഒരുവൻ നിരന്തരം വാനിൽ വിളങ്ങുന്ന സൂര്യനെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ അവനറിയാതെ അവന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു് ഒരു മാറ്റം വന്നുചേരുന്നു. അവനു ദൃശ്യപദാർത്ഥങ്ങളൊന്നും കാണാൻ കഴിയാതെയാവുന്നു; കാണുന്നതൊക്കെ സൂര്യൻ മാത്രമായിത്തീരുന്നു. അകക്കാമ്പും മനക്കാമ്പും ചേർത്തു സർവദാ സത്യസൂര്യനെ നോക്കുന്നവനും അതുപോലെ സംഭവിക്കും. അവനറിയാതെ അവന്റെ മനോദൃഷ്ടിക്കു് ഒരു പരിവർത്തനം ഉണ്ടാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവനു പിന്നെ ലൗകികമായ യാതൊന്നും ഭാവനചെയ്യാൻ വയ്യാതാകും; അവൻ സകലതിലും പിന്നെ കാണുന്നതു് ഈശ്വരനെ മാത്രമായിരിക്കും.

179. ഒരു വൈദികൻ എങ്ങനെയുള്ളവനായിരിക്കണം എന്നു് ഒരാളം പവിത്രനും ധന്യനുമായ ഈ സൈമണോടു് ഒരിക്കൽ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു: 'ഒരു വൈദികനാവാൻ ഞാൻ അർഹനല്ല, എന്നാൽ ഒരു വൈദികൻ എങ്ങനെയിരിക്കണം എന്നു് എനിക്കു ശരിയായി അറിയാം. ഒന്നാമതായി, അയാളം ശരീരത്തിൽ മാത്രമല്ല ആത്മാവിലും പരിശുദ്ധനും അസ്പൃഷ്ടപാപനും ആയിരിക്കണം. രണ്ടാമതായി, അയാളം തന്റെ പുറമെയുള്ള പെരുമാറ്റത്തിലും പതിവായുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിലും മാത്രമല്ല, ആന്തരമായ ഭാവനയിലും വിനയാന്വിതനായിരിക്കണം. കൂടാതെ, ദിവ്യവേദിക്കു മുമ്പിൽ പവിത്രമായ കർബാന കണ്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോഴും അയാളെപ്പോഴും അന്തരാ ഈശ്വരനെ ധ്യാനിക്കണം. മാത്രമല്ല, കർബാനയിൽ അദൃശ്യമായി സന്നിധാനം ചെയ്യുന്ന സർവേശ്വരനെ നേടുകയും തന്റെ അകക്കാമ്പിൽ വാഴുന്നതായി അറിയുകയും വേണം. എങ്കിൽ മാത്രമെ, 'അല്ലയോ സ്വർഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ, അവിടുത്തെ തിരുനാമം പവിത്രമായിരിക്കട്ടെ' എന്നു് സുഹൃത്തു സുഹൃത്തിനോടെന്നപോലെ പറഞ്ഞു തന്റെ പ്രാർത്ഥന മനക്കരുത്തോടെ അവിടുത്തേയ്ക്കു് അർപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളുവല്ലോ. എന്തെന്നാൽ ഇതു ചൊല്ലുന്നവന്റെ ഉൾക്കാമ്പിൽ സ്വയം ദൈവപുത്രനായ അവിടുന്നു തന്റെ പിതാവിനോടും ദിവ്യാത്മാവിനോടും ഒരുമിച്ചു് സന്നിഹിതനാകുന്നു എന്നു് ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. അങ്ങനെ

യുള്ള വൈദികരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പിതാക്കന്മാരേ, സോദരരേ, എന്നോട് ക്ഷമിക്കുവിൻ.

180. അദ്ദേഹം ഇതും പറയുകയുണ്ടായി മറെറാരാളേക്കുറിച്ചും പറയുംപോലെ, ആളുകൾ തന്നെ വാഴ്ത്താതിരിക്കാനും ആളറിയിക്കാതിരിക്കാനുംവേണ്ടി; എന്നിരുന്നാലും ഒരിക്കൽ പൊതുനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അയൽക്കാരനോടുള്ള സ്നേഹത്താൽ നിർബന്ധനായി ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി: 'എന്നിൽ ഒരു മിത്രത്തോടെന്നപോലെ വിശ്വാസമർപ്പിച്ച ഒരു പുരോഹിതയതിയിൽനിന്നും ഞാനിപ്രകാരം കേട്ടു: 'മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നെ വൈദികനായി വാഴിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രാർത്ഥന വായിക്കുകയും സ്ഥാനവസ്ത്രം അനർഹമായ എന്റെ ശിരസ്സിൽ അണിയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ദിവ്യാത്മാവു് എന്നിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങിവരുന്നതു കണ്ടതുമാതിരി ദിവ്യാത്മാവിനെ കാണാതെ, ഞാനൊരിക്കലും കുർബാനയർപ്പിച്ചിട്ടില്ല.' അപ്പോൾ എങ്ങനെയാണു കണ്ടതു്, ഏതു രൂപത്തിലാണു്, എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ലളിതം, രൂപമൊന്നും കൂടാതെ, എങ്കിലും പ്രകാശംപോലെ, മുമ്പൊരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അതിനെ കണ്ടപ്പോൾ ആദ്യം ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി; അതെന്തായിരിക്കാം എന്നു സ്വയം ചോദിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ അവിടുന്നു രഹസ്യമായി, എന്നാൽ വ്യക്തമായി എന്നോടരുളി: 'ഞാൻ എല്ലാ മുൻകാല പ്രവാചകരിലും വിശുദ്ധരിലും ഇപ്പോഴുള്ള വിശുദ്ധരിലും ഈശ്വരനാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരിലും പ്രവേശിക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ ദിവ്യാത്മാവാകുന്നു.' അവിടുത്തേക്കു് എന്നെന്നും വിജയവും സ്തുതിയും. ശുഭം.'

നവീന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ സൈമൺ

വിശ്വാസം—ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർക്ക് സദാചാരത്തിൽ പൂർണത നേടാൻ സാധ്യമല്ല എന്നു പറയുന്നവരോട്—ആദ്യംതന്നെ പ്രയോജനപ്രദമായ ഒരു കഥ.

സർവേശ്വരന്റെ കാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ചു സകലരുടെയും മുമ്പിൽ വിളംബരം ചെയ്കയും അവിടത്തെ അപാരമായ കാരുണ്യവും അവിടുന്നു നമ്മിൽ വർഷിക്കുന്ന അവർണ്യമായ അനുഗ്രഹവും സ്വസഹോദരന്മാർക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു നല്ലതാകുന്നു. എനിക്കു പരിചയമുള്ള ഒരാൾ: അദ്ദേഹം നീണാൾ കർക്കശമായ ഉപവാസം അനുഷ്ഠിച്ചില്ല, ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നില്ല, വെറും തറയിൽ ഉറങ്ങിയിരുന്നില്ല, മറേതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള കഠിനമായ പണികളൊന്നിനും തന്നെ വിധേയനാക്കിയുമില്ല. എന്നാൽ മനസാ തന്റെ പാപങ്ങളെ സംഭരിച്ചു, തന്റെ അയോഗ്യത മനസ്സിലാക്കി, തന്നെക്കുറിച്ചു വിലയിരുത്തി, വിനീതനായി—ഇക്കാരണത്താൽ മാത്രം ദയാനിധിയായ ദൈവം അയാളെ കാത്തുരക്ഷിച്ചു; ദിവ്യ ദാവീദു പറയുംപോലെ 'നെഞ്ചുനീറിയവന്റെ അടുത്താണു കർത്താവു്; ഉരുകുന്ന ഉൾക്കാമ്പുടയവരെ അവിടുന്നു കാക്കുന്നു' (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 34. 18). ചുരുക്കത്തിൽ അയാൾ കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ചു. ആ വിശ്വാസത്തിനു കർത്താവു് അയാളെ കൈക്കൊണ്ടു. വിനയത്തിന്റെ വഴിയിൽ വിലങ്ങായി പലേ തടസ്സങ്ങളുമുണ്ടു്; എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതു തടയാൻ യാതൊന്നുമില്ല. ആത്മാർത്ഥമായി നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിമിഷം, ഉടനടി, നാം വിശ്വാസയുക്തരായിത്തീരുന്നു. എന്തെന്നാൽ കനിവിൻ തികവായ കർത്താവിന്റെ അനുഗ്രഹമാണു വിശ്വാസം: അതു് അവിടുന്നു ജന്മനാതന്നെ സ്വായത്തമാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു; നമ്മുടെ ഇച്ഛയ്ക്കു് അധീനമായി അതിനെ ഉപയോഗിക്കാൻ വ്യവസ്ഥചെയ്തതന്നിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം, അലഞ്ഞു

നടക്കുന്ന സിഥിയന്മാർക്കും ബർബരന്മാർക്കും കൂടി സ്വാഭാവികമായ വിശ്വാസം ഉണ്ട്; ഓരോരുവനും മറേറാരോരുവന്റെയും വാക്കിനെ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഹൃദയപൂർണമായ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു യഥാർത്ഥ മാതൃക കാണിക്കാൻ നിങ്ങൾ ഒരു കഥ കേട്ടോളൂ; ആയതു് ഇതിനു് ഉറപ്പേകും.

കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിൽ, ജോർജ് എന്ന പേരായി ഏതാണ്ടു് ഇരുപതു വയസ്സു് പ്രായം വരുന്ന ഒരു യുവാവു ജീവിച്ചിരുന്നു. ഇതെല്ലാം നമ്മുടെ ജീവിതകാലത്തു്, നമ്മുടെ ഓർമയിൽ നടന്ന കാര്യങ്ങളാണു്. ആ സുമുഖൻ: അയാളുടെ നടപ്പിലും എടുപ്പിലും മട്ടിലും മാതിരിയിലും അൽപ്പമൊരു മേനികാട്ടലുണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം, ഓരോരുവന്റെയും ഉള്ളിൽ ഗോപ്യമായി നടക്കുന്നതെന്തെന്നറിയാൻ കഴിയാതെ പുറമെയുള്ളതുമാത്രം കാണുന്ന, അന്യരെക്കുറിച്ചു തെറ്റായ ധാരണകളിലെത്തുന്ന ആളുകൾ, ഈ യുവാവിനെക്കുറിച്ചു പലേ ദോഷാരോപണങ്ങളും നടത്തി. അയാൾ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ സന്ന്യാസാശ്രമങ്ങളിൽ പാർക്കുന്ന പവിത്രനായ ഒരു സന്ന്യാസിയുമായി പരിചയപ്പെട്ട. തന്റെ ഉൾക്കാമ്പിലെ രഹസ്യോദ്ദേശ്യങ്ങൾ യുവാവു് സന്ന്യാസിയോടു പറഞ്ഞു: തനിക്കു തന്റെ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കാനുള്ള തീവ്രമായ ആഗ്രഹത്തെയും അറിയിച്ചു. നല്ലവനായ ആ പിതാവു് അത്യാവശ്യം വേണ്ട ചില നിർദേശങ്ങൾ നൽകിയശേഷം അയാൾ പാലിക്കേണ്ട ചെറിയ ഒരു നിയമം ഉപദേശിക്കുകയും മല്ലൻ വിശുദ്ധ മർക്കോസു് എഴുതിയ ആധ്യാത്മിക നിയമങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ചെറുപുസ്തകം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവംതന്നെ അയച്ചുകൊടുത്താലെന്നപോലെ അത്യാദരത്തോടും സ്നേഹത്തോടും അയാൾ ആ പുസ്തകം സ്വീകരിച്ചു; അതിൽനിന്നും തനിക്കു വലിയ സഹായവും പ്രയോജനവും ലഭിക്കും എന്നു് ആശിച്ചു് അയാൾ അതിൽ ദൃഢവിശ്വാസം വളർത്തി. അതിയായ ഉത്സാഹത്തോടും ശ്രദ്ധയോടുംകൂടി അയാൾ അതു മുഴുവൻ വായിച്ചു. അതിൽനിന്നു വലുതായ പ്രയോജനം അയാൾക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിലെ മൂന്നു ഖണ്ഡികകൾ അയാളുടെ മനസ്സിൽ മായാതെ പതിഞ്ഞു. ആദ്യത്തേതു്, 'രോഗം മാറാനാണു നീ തേടുന്നതെങ്കിൽ, നിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുക (അതിന്റെ ഉപദേശം കേൾക്കുക), അതു പറയുംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുക: നിനക്കതുകൊണ്ടു ഗുണം കിട്ടും' (69–ാം ഖണ്ഡിക). രണ്ടാമത്തേതു്: 'വേദാനുശാസനങ്ങൾ അനുസരിക്കുംമുമ്പേ——പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യം തേടുന്നവൻ——കിട്ടുമെന്നു കരുതുന്നവൻ——വിലയ്ക്കു വാങ്ങപ്പെട്ട അടിമ, വാങ്ങിയ നിമിഷത്തിൽ തന്റെ വിലയും മോചനവും നൽകി കരാറെഴുതി ഒപ്പിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവനെപ്പോലെ

യാകുന്നു' (64–ാം ഖണ്ഡിക). മൂന്നാമത്തേതു്: 'അദ്ധ്യാത്മയുക്തി നേടുംമുമ്പു് ബാഹ്യമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ, ''ദാവീദിന്റെ മകനേ, എന്നിൽ കനിഞ്ഞാലും,'' എന്നു കേണ കുരുടനെപ്പോലെയാകുന്നു' (മർക്കോസു് 10: 48). എന്നാൽ കുരുടനായിരുന്ന മറെറാരുവൻ അയാംക്കു കാഴ്ച ലഭിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ 'ദാവീദിന്റെ മകനേ' എന്നു വിളിച്ചില്ല, പിന്നെയോ ദൈവപുത്രനായി ആരാധിച്ചു (യോഹന്നാൻ 9: 35,38). (അധ്യാത്മനിയമങ്ങൾ 13–ഉം 14–ഉം ഖണ്ഡികകൾ). ഈ മൂന്നു ഖണ്ഡികകളും അയാംക്കു വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു; ആദ്യത്തെ ഖണ്ഡിക പറയുംപോലെ താൻ തന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ കാത്തുപുലർത്തിയാൽ തന്റെ രോഗങ്ങളെല്ലാം ശമിക്കും എന്നു് അയാം വിശ്വസിച്ചു; രണ്ടാം ഖണ്ഡിക നിർദ്ദേശിക്കുംപോലെ വേദവിധികളും അനുസരിച്ചാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു തന്നെ ഉത്സാഹവാനാക്കും എന്നു് അയാംക്കു വിശ്വാസംവന്നു; മൂന്നാം ഖണ്ഡിക ഉപദേശിക്കുംപോലെ, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ തന്റെ അന്തർദ്ദൃഷ്ടി തുറക്കുമെന്നും താൻ കർത്താവിന്റെ അവർണ്ണനീയമായ സൗന്ദര്യം ദർശിക്കുമെന്നും അയാംക്കു് ദൃഢവിശ്വാസം തോന്നി. ആകയാൽ അയാം ആ സൗന്ദര്യത്തിനുവേണ്ടി കാതരനായി; തനിക്കിനിയും ദർശനം ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും അയാംക്കു് അതിനായി തീവ്രദാഹം തോന്നി, അതിനായി അവസാനം തനിക്കും ലഭിക്കും എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ അയാം സോത്സാഹം തേടാൻ തുടങ്ങി.

ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും, അയാം പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും ചെയ്യുമില്ല (അയാം എന്നോടു് ആണയിട്ടു പറഞ്ഞു), ഒരു സംഗതിയൊഴിച്ചു്: എന്നും വൈകുന്നേരം അയാം തന്റെ ആചാര്യൻ ഉപദേശിച്ച ചെറിയ നിയമം മുടക്കംകൂടാതെ അനുഷ്ഠിച്ചു; അതു ചെയ്യാതെ അയാളൊരിക്കലും ഉറങ്ങാൻ കിടക്കാറില്ല. എന്നാൽ കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞു് അയാളുടെ മനസ്സാക്ഷി പ്രേരിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി: കുറേക്കൂടി നമസ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യൂ, പതിവിൽപ്പെടാത്ത ഏതാനും കീർത്തനങ്ങൾകൂടി ചൊല്ലൂ. 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, എന്നിൽ കനിഞ്ഞാലും' എന്നു് ആവുന്നത്ര തവണ ജപിക്കൂ. അയാം സ്വമേധയാ തന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ അനുസരിച്ചു; അതു നിർദ്ദേശിച്ചതൊക്കെ ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടെന്നപോലെ നിശ്ചിന്തം ചെയ്തു. 'നീയിതു ചെയ്യാത്തതെന്തുകൊണ്ടു്, അതു ചെയ്യാത്തതെന്തുകൊണ്ടു്?' എന്നെല്ലാമുള്ള മനസ്സാക്ഷിയുടെ പരാതിക്കൊന്നും ഇടകൊടുക്കാതെയേ അയാം കിടക്കാൻ പോകാറുള്ളൂ. അങ്ങനെ മനസ്സാക്ഷി നിർദ്ദേശിച്ചതൊന്നും നിരാകരിക്കാതെ അയാം സർവദാ അതിനെ അനുസരിച്ചുപോന്നു. ഓരോ ദിവസവും അതു് അയാളുടെ പതിവായുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു പുറമേ ഓരോന്നോരോന്നു കൂട്ടിച്ചേർത്തു; അല്പ

ദിവസത്തിനുള്ളിൽ അയാളുടെ വൈകുന്നേരത്തെ പ്രാർത്ഥന വളരെ നീണ്ടുനീണ്ടുപോയി. *പത്രികി എന്നൊരാളുടെ വീട്ടിലാണ് അയാൾ പകൽസമയം കഴിച്ചിരുന്നതു്; അവിടെയുള്ളവരുടെയെല്ലാം സുഖസൗകര്യങ്ങൾ നോക്കി നടത്തുകയായിരുന്ന അയാളുടെ ജോലി. എന്നാൽ എന്നും വൈകുന്നേരം അയാൾ മടങ്ങിപ്പോകും; വീട്ടിൽ എന്താണു ചെയ്യാറു് എന്നും ആർക്കുമൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ധാരാളമായി കണ്ണീരൊഴുക്കുക, അനവധി തവണ മുഖം നിലത്തുമുട്ടുമാറു മുട്ടുകുത്തുക, ഇതൊക്കെയാണു് അയാൾ വാസ്തവത്തിൽ ചെയ്തിരുന്നതു്. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു നിൽക്കുമ്പോൾ ഇരുകാലുകളും കൂട്ടിയുരുമ്മി അനങ്ങാതെ നിന്നു; നീറുന്ന നെഞ്ചോടെ, നെടുവീർപ്പോടെ, വഴിയുന്ന കണ്ണീരോടെ അയാൾ പവിത്രകന്യകയോടുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലി; നമ്മുടെ കർത്താവു് യേശുക്രിസ്തു സശരീരനായി തന്മുമ്പിൽ നിൽക്കുംപോലെ അയാൾ അവിടത്തെ അഭിവാദനംചെയ്തു, ആ പവിത്ര പാദങ്ങളിൽ പതിച്ചു; അവിടുന്നു പണ്ടു് ഒരു അന്ധനിൽ കനിഞ്ഞതുപോലെ തന്നോടു കനിയാനും തന്റെ ആത്മാവിന്റെ കണ്ണുതുറന്നുകൊടുക്കാനും കേണപേക്ഷിച്ചു. ഓരോ നാളും പ്രാർത്ഥനയുടെ നേരം നീണ്ടുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഒടുവിൽ, പാതിരവരെ അയാൾ പ്രാർത്ഥനയും ചൊല്ലി നിൽപ്പായി. എന്നിട്ടും പ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ മടിയോ മടുപ്പോ അയഞ്ഞനിലയോ ഒന്നും അനുവദിച്ചില്ല; വലത്തോട്ടോ ഇടത്തോട്ടോ മേലോട്ടോ ഒന്നും കാണാൻ കണ്ണയയ്ക്കാതെ, അനങ്ങാതെ, തൂണുപോലെ, ശരീരംതന്നെ ഇല്ലാത്തപോലെ അയാളങ്ങനെ നിലകൊണ്ടു.

ഒരിക്കൽ അയാളങ്ങനെ പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകിനിൽക്കെ 'ദൈവമേ, പാപിയായ എന്നിൽ കനിഞ്ഞാലും,' എന്നു നാവു കൊണ്ടെന്നതിലുമേറെ മനംകൊണ്ടു് അപേക്ഷിക്കെ, മുകളിൽ നിന്നും ഒരു ഉജ്ജ്വലദിവ്യപ്രകാശം അയാളിൽ പതിച്ചു, മുറിയെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. ആ യുവാവു താനൊരു മുറിയിലാണെന്നോ, ഒരു കുരുടന്റെ കീഴിലാണെന്നോ ഉള്ള കാര്യം വിസ്മരിച്ചു; എന്തെന്നാൽ എമ്പാടും അയാൾ കണ്ടതു പ്രകാശം മാത്രം. നിലത്തു നിൽക്കുകയാണു താനെന്ന കാര്യംകൂടി അയാളറിഞ്ഞില്ല. ലൗകിക ചിന്തകളൊക്കെ അയാളെ വിട്ടകന്നു; ദേഹംഭേദികളെ ബാധിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളൊന്നും അയാളെ ബാധിച്ചില്ല. അയാൾ തികച്ചും ഈ അലൗകിക ജ്യോതിസ്സിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു, താനും പ്രകാശമായി മാറി എന്നയാൾക്കുതോന്നി. അയാൾ ലോകത്തെ അപ്പാടെ മറന്നു; കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകി; അയാൾ ആനന്ദസാഗരത്തിൽ ആറാടി. അയാളുടെ മനം വിണ്ണിലേയ്ക്കു് ഉയർന്നു; അവിടെ അയാൾ വേറൊരു തേജസ്സു കണ്ടു. തന്നെ പുറന്നി

* The house of a certain Patriky–P. 145.

യിരുന്ന പ്രകാശത്തെക്കാൾ ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു തേജസ്സ്. എന്തൊരത്ഭുതം, ആ തേജസ്സിന്റെ ഒരറ്റത്തു് അതാ നിൽക്കുന്നു പവിത്രനും ദിവ്യനുമായ ദൈവത്തിന്റെ ആചാര്യൻ, തനിക്കു പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി ഉപദേശം നൽകിയ ആചാര്യൻ, മല്ലൻ മർക്കോസ് വിശുദ്ധന്റെ പുസ്തകം തന്നരുളിയ ആചാര്യൻ!

യുവാവിൽനിന്നും ഇതു കേട്ടു്, അയാളുടെ ആചാര്യന്റെ പ്രാർത്ഥന അയാളെ വളരെയേറെ സഹായിച്ചു എന്നും, ആചാര്യൻ പ്രാപിച്ച ആധ്യാത്മികമായ ഔന്നത്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻവേണ്ടിയാണു ദൈവം അയാൾക്കു് ഈ ദർശനം അരുളിയതു് എന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ദർശനം മറഞ്ഞു് അയാൾക്കു സ്വബോധം വീണ്ടുകിട്ടിയപ്പോൾ നെഞ്ചകത്തു മാധുര്യം നിറഞ്ഞു് ആനന്ദത്തിലും അദ്ഭുതത്തിലും ആറാടി ആനന്ദബാഷ്പവും വാർത്തു താൻ നിൽക്കുന്നതായി കണ്ട എന്നയാൾ പിന്നീടു പറയുകയുണ്ടായി. അവസാനം അയാൾ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു; പക്ഷേ ഉടനെ ഒരു കോഴി കൂവി; അതുകൊണ്ടു നേരം പാതിര കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലായി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പള്ളിയിൽ പ്രഭാതപ്രാർത്ഥനയ്ക്കുള്ള മണിയടിക്കുന്നതു കേൾക്കായി. ആകയാൽ പതിവുപോലെ യുവാവു പുലരിയിലെ കീർത്തനം ചൊല്ലാൻ എഴുന്നേറ്റു. അങ്ങനെ അന്നു രാത്രി അയാൾ തീരെ ഉറങ്ങിയില്ല; ഉറക്കത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത അയാളുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചതേയില്ല.

എങ്ങനെയാണു് ഇതൊക്കെ സംഭവിച്ചതു് എന്നു കർത്താവിനുതന്നെയേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ; എന്തെന്നാൽ ഇതെല്ലാം അവിടുത്തെ ദുർഗ്രഹമായ പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ യുവാവാകട്ടെ തന്റെ ആചാര്യൻ നിർദ്ദേശിച്ച നിയമം ദൃഢമായി സദാ പാലിക്കുകയും ആ ചെറുപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളെ അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസത്തോടും അദമ്യമായ പ്രതീക്ഷയോടുംകൂടി അനുസരിക്കുകയും അല്ലാതെ മറ്റൊന്നും വിശേഷിച്ചു ചെയ്യുമില്ല. ഇതൊരു പരീക്ഷണമായിട്ടാണു് അയാൾ ചെയ്തതു് എന്നാരും കരുതൊല്ല. അമ്മാതിരിയൊരു ചിന്ത അയാളുടെ മനസ്സിലൂടെ പോയതേയില്ല. പരീക്ഷയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നവനു ദൃഢവിശ്വാസമില്ല. എന്നാൽ സകല ഭോഗചിന്തയും വെടിഞ്ഞു് ഈ യുവാവു്, തന്റെ മനസ്സാക്ഷി പ്രേരിപ്പിച്ചതു കൃത്യമായും അനുസരിക്കാൻ അതീവ ഉത്സുകനായിരുന്നു; തന്മൂലം ലൗകികവിഷയങ്ങളിൽ അയാൾക്കു് ഒരു താത്പര്യവും തോന്നിയിരുന്നില്ല; വയറു നിറയെ തിന്നാനോ കുടിക്കാനോപോലും അയാൾക്കു് ഇഷ്ടം തോന്നിയില്ല.

ഈശ്വരവിശ്വാസം സത്കർമ്മങ്ങളിലൂടെ പ്രകടമാകുമ്പോൾ, കൂടെപ്പിറപ്പുകളേ, അതിനു് എന്തു സാധിക്കും എന്നു നിങ്ങൾ കേട്ടി

ട്ടുണ്ടോ? ഈശ്വരഭയവും സദ്ബുദ്ധിയും ഇല്ലെങ്കിൽ വാർദ്ധക്യം സഹായകമല്ല, അവയുണ്ടെങ്കിൽ യൗവനം വിഘാതവുമല്ല എന്നു നിങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ശ്രദ്ധയും തീവ്രോത്സാഹവുമുണ്ടെങ്കിൽ ലോകമോ ലൗകികക്ലേശങ്ങളോ, വേദവിധികളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ വിഘ്നകാരികളല്ല എന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ? അലസതയും ഉദാസീനതയും അടക്കിവാഴുന്നപക്ഷം മൗനവും ഏകാന്തവാസവും വ്യർത്ഥമാണെന്നു് അറിയാമോ? ദാവീദിനെക്കുറിച്ചു് അദ്ഭുതത്തോടെ കേട്ടുകൊണ്ടു നാമൊക്കെ പറയും: 'ദാവീദു് ഒന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ മറ്റാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല' എന്നാലിവിടെ ഈ യുവാവിൽ ദാവീദിലുമുപരി ചിലതു പ്രകടമാക്കപ്പെട്ടു. ദാവീദിനു ദൈവത്തിൽനിന്നു സാക്ഷ്യം ലഭിച്ചു; അദ്ദേഹം അരചനായും പ്രവാചകനായും അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു; പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആവേശത്തിനു പാത്രമായി, ദൈവത്തിൽനിന്നു പലേ പ്രതിജ്ഞകളും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. ആകയാൽ ദാവീദു പാപം ചെയ്തു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യത്തിൽനിന്നും പ്രവചനസിദ്ധിയിൽനിന്നും തിരസ്കൃതനും, ദൈവവുമായുണ്ടായിരുന്ന, സമ്പർക്കത്തിൽനിന്നും ബഹിഷ്കൃതനും ആയപ്പോഴും താൻ കളഞ്ഞുകുളിച്ച കാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ചു് ഓർത്തു, തനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട കാരുണ്യങ്ങളും ദൈവത്തിൽനിന്നു വീണ്ടും ലഭിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം പ്രയത്നിച്ചു എന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനെന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ? എന്നാൽ ഈ യുവാവിനു് അമ്മാതിരിയൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാളും ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ കെട്ടുപെട്ടുകിടന്നിരുന്നു; ലൗകികകാര്യങ്ങളേ തേടിയിരുന്നുള്ളൂ; ഭൗതികകാര്യങ്ങൾക്കുപരി എന്തിനെക്കുറിച്ചും എന്തെങ്കിലും ചിന്തിക്കാൻ നേരമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; എന്നിട്ടും—കർത്താവിന്റെ കാര്യങ്ങൾ എത്ര അത്ഭുതകരം! ആ പവിത്രനായ ആചാര്യനിൽനിന്നും നാലു വാക്കു കേൾക്കുകയും വിശുദ്ധ മക്കോസിന്റെ മൂന്നു ഖണ്ഡികയും വായിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴേയ്ക്കും, താൻ കേൾക്കുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്തതു് അയാൾ ഉടനടി വിശ്വസിച്ചു, സംശയത്തിന്റെ നിഴൽപോലുമേശാതെ, അചഞ്ചലമായ പ്രത്യാശയോടെ അതു നടപ്പിൽവരുത്തുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ താൻ ചെയ്ത സ്വല്പയത്നത്താലും കന്യാമറിയത്തിന്റെ കാരുണ്യത്താലും തന്റെ മനം സ്വർഗത്തേക്കു് ഉയർത്താൻ അയാൾ അർഹനായി കാണപ്പെട്ടു. കന്യാമറിയത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയാൽ അയാൾ ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യത്തിനു പാത്രമായി. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹം തന്നിലേക്കു് ആകർഷിച്ചു; പലരും ആശിക്കുന്നതും ദുർലഭം പേക്കുമാത്രം കാണാൻ കിട്ടുന്നതുമായ ആ ദിവ്യപ്രകാശം തനിക്കു വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയുമാറു് അയാളിൽ ആവേശിച്ചു. അയാൾ നീണാൾ ഉപവസിച്ചില്ല, വെറുംതറയിൽ ഉറങ്ങിയില്ല, പരുക്കൻ കുപ്പായം അണിഞ്ഞില്ല, ബാഹ്യമായി

ലോകത്തെ വെടിഞ്ഞില്ല; ഭാവനയിൽ—ആന്തരമായി—മാത്രമേ വെടിഞ്ഞുള്ളൂ; കുറഞ്ഞൊരു കാലമേ ഉറങ്ങാതെ കഴിച്ചുള്ളൂ, എന്നിട്ടും അയാളം സോദമിലെ അദ്ഭുതപ്രഭാവനായ* ലോത്തിനേക്കാളം ശ്രേഷ്ഠനായിത്തീർന്നു; അഥവാ മാനവരൂപനായ ഒരു മാലാഖയായിത്തീർന്നു; പുറമേ കണ്ടാൽ മനുഷ്യൻ; ഉള്ളിലോ, മാലാഖയും. അതിനാൽ അയാളംക്കു് അധ്യാത്മസത്യസൂര്യന്റെ; നമ്മുടെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ, അതീവ മധുരമായ പ്രകാശം കാണാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടു: ആ പ്രകാശദർശനം, ഭാവിജീവിതത്തിലും പ്രകാശം തനിക്കു ലഭിക്കും എന്നു് അയാളംക്കു ബോധ്യം ഉളവാക്കി. യാഥാർത്ഥ്യം അങ്ങനെയായിരുന്നതാനും; എന്തെന്നാൽ ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹവും ഹൃദയാസക്തിയും അയാളെ ആനന്ദത്തിലെത്തിച്ചു; അയാളുടെ ആത്മാവിനെ ഈ ലോകത്തിൽനിന്നും തന്റെ അഭിമാനത്തിൽനിന്നും മറ്റെല്ലാറ്റിൽനിന്നും വലിച്ചു ചീന്തിക്കൊണ്ടുപോയി; എന്നിട്ടു് അയാളെ തികച്ചും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രകാശമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. എന്നിട്ടും അയാളം പാർത്തിരുന്നതു് ഒരു പട്ടണത്തിലാണു്; ഒരു വലിയ വീട്ടിലെ കാര്യസ്ഥനായിരുന്നു, സ്വതന്ത്രരും അടിമകളുമായ അംഗങ്ങളുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങളം നോക്കി നടത്തിയിരുന്നു: ഈ ജീവിതത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതൊക്കെ ചെയ്തുപോന്നിരുന്നു.

ഈ യുവാവിനെ സ്തുതിച്ചു്, വേണ്ടത്ര പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു, അയാളെ അനുകരിച്ചു് അമ്മാതിരി സ്നേഹം നിങ്ങളിലും വളർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി. അതോ, മറെറന്തെങ്കിലും ഞാൻ പറയണമെന്നു് നിങ്ങളം ആശിക്കുന്നോ, ഇതിലും വലുതായ മറെറന്തെങ്കിലും, ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങളുടെ കാതുകളംക്കു കേൾക്കാൻ കഴിയാത്ത എന്തെങ്കിലും? എന്നാൽ ദൈവയേത്തേക്കാളം ശ്രേഷ്ഠമോ പൂർണമോ ആയി മറെറന്തുതന്നെ ഉണ്ടു്? ഒന്നുമില്ല, നിശ്ചയം. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗോറി പറഞ്ഞു: 'വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ആരംഭം ദൈവഭയത്തിലാണു്. ഭയമുള്ളപ്പോളം വേദവിധികളം അനുസരിക്കും; വേദവിധികളം അനുസരിക്കുമ്പോളം ശരീരം പവിത്രമാക്കപ്പെടും—ആത്മാവിനെ ആവരണം ചെയ്യുന്നതും ദിവ്യപ്രകാശത്തെ കാണാനാകാതെ മറയ്ക്കുന്നതുമത്രെ ശരീരം. ശരീരം പവിത്രമാകുമ്പോളം, അവിടെ പ്രകാശം ഉദിച്ചുയരുന്നു; പ്രകാശം, ആശകളംക്കെല്ലാം ഉപരിയായ ആശയെ പൂർത്തീകരിക്കുന്നു.' സകല സദാചാരത്തിന്റെയും അനന്തമായ അന്ത്യം ആത്മപ്രകാശനം ആണെന്നും, ഈ ആത്മപ്രകാശനം ലഭിച്ചവനു് ലൗകിക വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനമെല്ലാം അവസാനിച്ചു എന്നും, അയാളം അധ്യാത്മകാര്യങ്ങളിൽമാത്രം ബോധവാനായി ജീവിതം

---

* Lot of Sodom—ദൈവത്തെ അതിഥിയായി സ്വാഗതം ചെയ്തവനും ദൈവത്താൽ പാലിതനുമായ ഒരു സുകൃതി. ഉത്പത്തി 19.

ആരംഭിച്ച എന്നും അദ്ദേഹം ഈ വാക്കുകളിൽക്കൂടി നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. സോദരരേ, ഇവ ഈശ്വരന്റെ അദ്ഭുതങ്ങളാണു്. സജ്ജനങ്ങളെയും സദ്ധർമ്മികളെയും ഇഷ്ടമുള്ളവർക്കു് അനുകരിക്കാൻവേണ്ടി ദൈവം തന്റെ ഗ്രപ്പട്ടത്യരെ പുറത്തേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു: ദുഷ്ടപിന്തുടർച്ച പിന്നെ ഒഴികഴിവൊന്നും പറയാനില്ലാതെയുമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ജനക്കൂട്ടത്തിൽ കൂടിക്കലരുകയും ലോകത്തിലെ ഏറ്റവിറക്കങ്ങളിൽ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കുപോലും, അവർ തങ്ങളുടെ ജീവിതം വേണ്ടവിധം നയിക്കുന്ന പക്ഷം, പാപമോചനം ലഭിക്കുന്നതാകുന്നു. അവർ ദൈവത്തിൽ അർപ്പിക്കുന്ന വിശ്വാസത്തിനു ദൈവം അവരെ മഹത്തായ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു പാത്രമാക്കും; ആകയാൽ, തങ്ങളുടെ അലസതയും ഉദാസീനതയുംകൊണ്ടു പാപമോചനം നേടുന്ന കാര്യത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടവർക്കു വിധിവിജ്ഞാപനദിനത്തിൽ തങ്ങളുടെ നിലപാടിനെ സാധൂകരിച്ചുകൊണ്ടു പറയാൻ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു മോക്ഷം ലഭിക്കും എന്ന അവിടുത്തെ അരുളപ്പാടു സത്യം തന്നെ! ആകയാൽ, അല്ലയോ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കൂടെപ്പിറപ്പുകളേ, നിങ്ങളെക്കുറിച്ചും എന്നെക്കുറിച്ചും—നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുകയും നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തുടരെ കണ്ണീർ വാർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എനിക്കുവേണ്ടിയും—നിങ്ങൾ ജാഗ്രൂകരായിരിക്കുവിൻ, എന്തെന്നാൽ നാം ദയാലുക്കളും സഹതാപയുക്തരും ആയിരിക്കണമെന്നും നമുക്കു നമ്മോടും പരസ്പരവും ഒരുപോലെ താത്പര്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ദയാവാനും വാത്സല്യപൂർണനും ആയ ദൈവം ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹൃദയപൂർണ്ണമായി ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കുക; ഈ ലോകത്തെ അതു് അർഹിക്കുംവിധം വെറുക്കുക, ലൗകികവും അസ്ഥിരവുമായ ലൗകിക ലാഭങ്ങളിൽ മനസ്സു വെയ്ക്കാതിരിക്കുക; ഈശ്വരാഭിമുഖം പ്രയത്നിക്കുക; ഈശ്വരനിൽ പിടിയുറപ്പിക്കുക. എന്തെന്നാൽ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ഈ ലോകത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെയും അന്ത്യം വന്നെത്തും; ആകയാൽ സ്വർഗരാജ്യത്തുനിന്നും വീണുപോകുന്നവർ ഭാഗ്യഹീനർ. ആത്മാർത്ഥമായ വിശ്വാസം മാത്രമുണ്ടായാൽ, നാം സങ്കല്പിക്കുകയോ കേൾക്കുകയോ പ്രതീക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിലുമേറെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അരുളുന്ന അത്യുദാരനും സ്നേഹനിധിയും ആയ പ്രഭു ഉണ്ടായിട്ടും നാം മിണ്ടാപ്രാണികളെപ്പോലെ ആലോചനയില്ലാതെ ലോകത്തെയും ലൗകികവസ്തുക്കളെയും കാമിക്കുന്നുവല്ലൊ എന്നോർത്തു നെഞ്ചുപൊട്ടുമാറു ഞാൻ ദുഃഖിക്കുകയും കണ്ണീരിൽ കുളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകവും ലൗകികവസ്തുക്കളും ശരീരത്തിന്റെ പോഷണത്തിനുവേണ്ടി ഈശ്വരകാരുണ്യത്താൽ നൽകപ്പെട്ടവയാണു്; ശരീരം അവയാൽ മിതമായി പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടു്, ആത്മാവു് നിർവിഘ്നം, അതിന്റെ പവിത്രതയ്ക്കും അർഹതയ്ക്കും അനുസരിച്ചു് ആദിമൂലത്തിലേക്കു

പുരോഗമിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അവ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും. എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരൻ നമ്മെ ബുദ്ധിയുള്ള ജീവികളായി സൃഷ്ടിച്ചതു്, നമ്മുടെ ഇഹലോകത്തിലെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി അവിടുന്നു തന്നരുളിയിട്ടുള്ള അല്പങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തെ വാഴ്ത്തുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തോടു കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നതിനും തട്ടാരാ വരാനിരിക്കുന്ന ജീവിതത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും ശാശ്വതങ്ങളും ആയ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനു് അർഹന്മാരായിത്തീരുന്നതിനുംവേണ്ടിയാകുന്നു. എന്നാൽ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു യാതൊരു നിനവുമില്ലാത്ത നാം നിന്ദ്യർ, നമുക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുപോലും നാം കൃതജ്ഞരല്ല; അങ്ങനെ നാം രാക്ഷസന്മാരോ ഭൂവരിലും താണവരോ ആയിപ്പോകുന്നവല്ലോ, കഷ്ടം! ആകയാൽ നാം രാക്ഷസന്മാരേക്കാളേറെ പീഡനത്തിനു വിധേയരാക്കപ്പെടണമെന്നതു നീതിയുക്തമത്രെ. എന്തെന്നാൽ നാം അവരേക്കാൾ കൂടുതൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരാണു്; നാം ക്രിസ്ത്യാനികളായി; നമുക്കു പല ആധ്യാത്മികാനുഗ്രഹങ്ങളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്; നമുക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യനായി വന്നു നിരവധി പീഡനങ്ങളും സഹിക്കുകയും പാപത്തിന്റെയും കാപട്യത്തിന്റെയും പ്രമാദങ്ങളിൽനിന്നും നമ്മെ മോചിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി കുരിശിൽ മരണം വരിക്കുകയും ചെയ്ത ദൈവത്തിൽ നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാനിതിനു് എന്താണു പറയണ്ടതു്? നാം അഭിശപ്തർ! വാക്കിൽമാത്രം നാം ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു; എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ നാം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും തിരിഞ്ഞുനടക്കുന്നു. എല്ലായിടത്തും ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം കീർത്തിക്കപ്പെടുന്നില്ലേ—പട്ടണങ്ങളിലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും മാങ്ങളിലും പർവതങ്ങളിലും? ക്രിസ്ത്യാനികളും എല്ലായിടത്തുമില്ലേ? അവർ ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുശാസനങ്ങളും അനുസരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു്, യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന പക്ഷം, അന്വേഷിച്ചു സൂക്ഷ്മമായി പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുക. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ആയിരത്തിലോ പതിനായിരത്തിലോ ഒരുവനെ വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും ക്രിസ്ത്യാനിയായിട്ടു കഷ്ടിച്ചു കണ്ടെത്തിയെന്നുവരാം. 'എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ, ഞാൻ ചെയ്യുന്ന വേല അവനും ചെയ്യും. ഇവയേക്കാൾ വലിയ വേലകളും അവൻ ചെയ്യും.' (യോഹന്നാൻ 14:12) എന്നു നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുക്രിസ്തു അരുളിയിട്ടില്ലേ? എന്നാൽ, 'ഞാൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ വേല ചെയ്യുന്നു, അദ്ദേഹത്തിൽ യഥാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.' എന്നു പറയാൻ നമ്മിൽ ആരു ധൈര്യപ്പെടും? അതുകൊണ്ടു് അല്ലയോ സോദരരേ, വിധിവിജ്ഞാപനദിനത്തിൽ നാം അവിശ്വാസികളെന്നു വിധിക്കപ്പെടുകയും അവിശ്വാസികളേക്കാളും, അതായതു ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടേ ഇല്ലാത്തവരേക്കാളും, അധികം പീഡനത്തിനു വിധേയരാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യാൻ ഇടയുണ്ടു് എന്നു നിങ്ങളും കാണുന്നില്ലേ? രണ്ടിലൊന്നു തീർച്ച:

ഒന്നുകിൽ നാം അവിശ്വാസികളേക്കാൾ കൂടുതൽ പീഡനം സഹിക്കേണ്ടതായി വരും.; അല്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കിനെ വ്യർത്ഥമാക്കിത്തീർക്കും—അതസാധ്യം.

ഞാനിതെഴുതിയതു്, ലോകം വെടിയുന്നതിൽനിന്നു് ആരെയെങ്കിലും തടയാനോ, മൗനത്തേക്കാൾ ലൗകിക ജീവിതത്തെ കാമ്യമായി കരുതാൻ ആരെങ്കിലും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനോ അല്ല; പിന്നെയോ, നേരേ നടക്കണം എന്നു നിനയ്ക്കുന്നവർക്കൊക്കെ നേരെ നടക്കാനുള്ള കഴിവു കർത്താവിൽനിന്നും കിട്ടും, അവർ ലോകത്തിലോ ഏകാന്തത്തിലോ എവിടെയായാലും കിട്ടും, എന്നു് ഈ ലേഖനങ്ങൾ വായിക്കുന്നവർക്കു് ഉറപ്പു നൽകാൻ വേണ്ടിയാണു്. എന്നു മാത്രമല്ല, ഞാൻ പറഞ്ഞ കഥ ലോകത്തിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങാൻ കൂടുതൽ ഉത്സാഹം ഉളവാക്കേണ്ടതുമാണു്. ലോകത്തെയോ ലൗകികസമ്പത്തുകളെയോ വെടിയാൻ നിനയ്ക്കുകയോ അനുസരണത്തെക്കുറിച്ചു് ആലോചിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചുപോന്ന ഒരാൾക്കു്; അയാൾ വിശ്വസിക്കുകയും ആത്മാർത്ഥമായി ക്രിസ്തുവിനെ വിളിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം ഇമ്മാതിരി കാരുണ്യം ലഭിച്ചു എന്നിരിക്കെ, ക്രിസ്തു കല്പിച്ചതുപോലെ അവിടത്തെ അനുശാസനങ്ങൾ അനുസരിക്കാൻവേണ്ടി സകല ലോകത്തെയും സകല മനുഷ്യരെയും വെടിഞ്ഞു തന്റെ പ്രാണനെത്തന്നെയും വെടിയുന്നവനു് എന്തെല്ലാം അനുഗ്രഹവർഷങ്ങളാണു വരാനിരിക്കുന്നതു്! കൂടാതെ, ആരെങ്കിലും അചഞ്ചലവിശ്വാസത്തോടും ഉത്കടമായ ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടി ഒന്നിനുപിറകെ നടക്കാൻ തുടങ്ങുകയും അതിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന പ്രയോജനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം ലൗകിക ക്ലേശങ്ങളും ലോകജീവിതവും ലൗകികസമ്പത്തുകളുമെല്ലാം, ഈശ്വരനിൽ വാഴണം എന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു് വലിയ വിലങ്ങാണു് എന്നു് അയാൾ സ്വയമേവ കണ്ടെത്തിയ്ക്കോളും. നാം പറഞ്ഞതുപോലെ ഈ യുവാവിനു സംഭവിച്ചതു് അസാധാരണവും അത്ഭുതകരവുമായ ഒരു കാര്യമാണു്; അമ്മാതിരിയൊരു സംഭവം നാം പേറെ കേട്ടിട്ടേയില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊന്നു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അഥവാ മറ്റാർക്കെങ്കിലും സംഭവിക്കുന്നെങ്കിൽ, അവൻ ലോകത്തെ കൈവിടുമ്പക്ഷം തനിക്കു ലഭിച്ചതു വേഗത്തിൽ നഷ്ടപ്പെടും എന്നു് അവൻ അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

ഈ യുവാവിനെ സംബന്ധിച്ചു പിന്നീടു് അയാളിൽനിന്നു ഞാൻ ഇതും ഗ്രഹിച്ചു: അയാൾ സന്ന്യാസം സ്വീകരിച്ചതിനു ശേഷമാണു ഞാൻ അയാളെ കണ്ടതു്, സന്ന്യാസദീക്ഷ സ്വീകരിച്ചു് മൂന്നോ നാലോ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷം. അന്നയാൾക്കു വയസ്സു മുപ്പത്തിരണ്ടു്. എനിക്കു് അയാളെ അടുത്തറിയാ

മായിരുന്നു; കുട്ടിക്കാലം മുതൽ ഞങ്ങളം കൂട്ടുകാരായിരുന്നു; ഞങ്ങളം ഒരുമിച്ചാണ വളർന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അയാളം എന്നോടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'ഈ അത്ഭുതദർശനത്തിനും എന്നിൽ വന്ന മാറ്റത്തിനും ശേഷം ഏതാനുംനാളം കഴിഞ്ഞു പലേ ലൗകിക പ്രലോഭനങ്ങളും എന്നെ വന്നു് അലട്ടാൻ തുടങ്ങി; തന്മൂലം ദൈവത്തിന്റെ ഗൂഢകൃത്യങ്ങളം ഞാൻ ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കെ മെല്ലെ ഈ അനുഗ്രഹം എനിക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. ആകയാൽ ലോകത്തെ വെടിഞ്ഞു്, എനിക്കു ദർശനമരുളിയ ക്രിസ്തുവിനെ ഏകാന്തത്തിൽ തേടാൻ ഞാൻ തീവ്രമായി ആഗ്രഹിച്ചു. എന്തെന്നാൽ, അല്ലയോ സോദരാ, അവിടുന്നു് എന്മുമ്പിൽ ആവിർഭവിക്കാൻ കനിഞ്ഞതു ലോകത്തിൽനിന്നെല്ലാം വിടർത്തി എന്നെ, അനർഹനെങ്കിലും അവിടുത്തോടു ചേർക്കാനാണു് എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉടനടി എനിക്കു് അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ കഴിയാഞ്ഞതിനാൽ ഞാൻ അങ്ങയോടു പറഞ്ഞതെല്ലാം മറന്നുപോയി, കനത്ത ആനു്ധ്യത്തിലും അജ്ഞതയിലും പതിച്ചു. ഞാൻ അങ്ങയോടു പറഞ്ഞതൊന്നും, ചെറുതോ വലുതോ ഒന്നും ഓർമയില്ലാതായി; ചിന്തയോ ചലനമോ ഒക്കെ മറന്നു. അതിന്മൂലം ഞാൻ പഴയതിലും കൊടിയ കെടുതികളിൽ പതിച്ചു. അപ്പോഴം എന്റെ നില എന്തായി എന്നുവെച്ചാൽ ഞാൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ മൊഴികളം ഒരിക്കലും കേൾക്കുകയോ അവയെ മനസ്സിലാക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല എന്ന മട്ടിലായി. എന്നോടെത്രയും കാരുണ്യം കാണിച്ചവനും എനിക്കു് ആ ചെറിയ ഉപദേശവും വിശുദ്ധ മർക്കോസിന്റെ പുസ്തകവും നലകിയവനുമായ ആ പുണ്യപുരുഷൻ പോലും ഒരുവൻ യദൃച്ഛയാ കണ്ടുമുട്ടുന്ന ഏതോ ഒരുവനെപ്പോലെ മാത്രമായിത്തീർന്നു; എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചുകണ്ട ദർശനത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ നിനയ്ക്കാറില്ല.' അയാളം തുടർന്നു പറഞ്ഞു: 'ഇതെല്ലാം അങ്ങയോടു വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നതു്, ഞാൻ പതിച്ച പടുകുഴിയുടെ ആഴം അങ്ങു് അറിയാൻവേണ്ടിയാണു്. ഭാഗ്യംകെട്ട ഞാൻ എന്റെ അശ്രദ്ധകൊണ്ടു വീണു; എന്നിട്ടും പിന്നീടും ദൈവം എന്മേൽ പൊഴിച്ച അവർണ്യമായ കാരുണ്യമോർത്തു് അങ്ങു് അദ്ഭുതപരതന്ത്രനാകാൻവേണ്ടി ഞാനിതെല്ലാം പറയുന്നതാണു്. എങ്ങനെയാണതു സംഭവിച്ചതെന്നു് എനിക്കു പറയാനാവില്ല, പക്ഷേ, എങ്ങനെയോ ഞാൻ പോലും അറിയാതെ ആ വിശുദ്ധനായ ആചാര്യനോടു സ്നേഹവും വിശ്വാസവും എന്റെ ശൂന്യമായ ഹൃദയത്തിൽ തങ്ങിനിന്നു; ആ സ്നേഹത്തിനും വിശ്വാസത്തിനുംവേണ്ടി, ദൈവം തന്റെ സ്നേഹമാർന്ന അൻപിനാൽ ആചാര്യന്റെ അപേക്ഷ ചെവിക്കൊണ്ടു; ഇത്രയും നീണ്ട കാലത്തിനുശേഷവും എന്നിൽ കാരുണ്യം പൊഴിച്ചു. വീണ്ടും ആചാര്യനിൽക്കൂടി എന്നെ കാപട്യത്തിൽനിന്നും തിന്മയുടെ പടുകുഴിയിൽനിന്നും വലിച്ചു കരയ്ക്കു കയറ്റി.

അനർഹനെങ്കിലും ഞാൻ ആചാര്യനെ തീരെയങ്ങു് അവഗണിച്ചില്ല; പട്ടണത്തിൽ വരുമ്പോഴും പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാർപ്പിടത്തിൽ പോയി കാണുകയും എനിക്കു സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതൊക്കെ അദ്ദേഹത്തോടു് ഏറെറുപറയുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശമൊന്നും അനുസരിക്കാൻ ഞാൻ തീരെ കൂട്ടാക്കിയില്ലെങ്കിലും. എന്നാലിപ്പോഴും നോക്കൂ, കനിവാർന്ന ദൈവംതമ്പുരാൻ ഞാൻ ചെയ്ത കണക്കില്ലാത്ത പാപത്തിനു നേരേ കണ്ണടച്ചു; അതേ ആചാര്യൻ വഴിക്കു് ഞാനൊരു സന്യാസിയാകാൻവേണ്ട ഏർപ്പാടുകളൊക്കെ ചെയ്തു; ഞാൻ എത്രയൊക്കെ കൊള്ളരുതാത്തവനായിട്ടും ഏതു നേരവും അവിടത്തെ തിരുമുമ്പിൽ വസിക്കാൻ അനുവാദമരുളിയിരിക്കുന്നു. ഒട്ടേറെ പ്രയത്നത്തിനും കണ്ണീരിനുംശേഷം, ലോകത്തിൽനിന്നും തികച്ചും പിൻവാങ്ങി, എന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെ തീർത്തും കൈവിട്ടു തികഞ്ഞ അനുസരണം കൈക്കൊണ്ടശേഷം, തീവ്രമായ മറേറ പലേ ശാരീരിക പീഡനങ്ങൾക്കുംശേഷം, നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അടക്കാനാവാത്ത ദാഹം തോന്നാൻ തുടങ്ങിയതിനുശേഷം, വീണ്ടും എനിക്കു് ആ അത്യന്തം മധുരമായ ദിവ്യപ്രകാശത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ കിരണം കാണാൻ, ഒട്ടൊക്കെ മങ്ങിയ മട്ടിലെങ്കിലും കാണാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. എന്നാൽ നാളിതുവരെ എനിക്കു മുമ്പു ലഭിച്ച ആ ദർശനം കാണാനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടില്ല.

ഇതും മറേറ പല കാര്യങ്ങളും അയാം കണ്ണനീരോടുകൂടി എന്നോടു പറഞ്ഞു. പാവപ്പെട്ട ഞാനോ, ഈ പവിത്ര വാർത്തകൾ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കെ നിനച്ചു, അയാം ബാഹ്യവിജ്ഞാനമൊന്നും നേടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും ദിവ്യകാരുണ്യത്താൽ തികച്ചും ആശ്ലിഷ്ടനും വിജ്ഞാന സമ്പന്നനും ആണു് എന്നു്. അഭ്യാസത്തിൽനിന്നും അനുഭവത്തിൽനിന്നും അറിവുനേടി, അയാം അധ്യാത്മകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അതിസൂക്ഷ്മമായ വിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു. അപ്പോഴും ഇത്തരം അത്ഭുതപ്രതിഭാസത്തെ ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ സമർത്ഥമായ ആ വിശ്വാസം എമ്മാതിരിയുള്ളതാണെന്നു പറഞ്ഞുതരാനും അതു് ഒരു ആചാര്യനെപ്പോലെ എഴുതി വിശദമാക്കിത്തരാനും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഉടനെ അദ്ദേഹം ഇതിനെക്കുറിച്ചു പറയാൻ ആരംഭിച്ചു; പറഞ്ഞതൊക്കെ സന്തോഷത്തോടെ എഴുതിത്തരുകയും ചെയ്തു. ഈ അധ്യായം വളരെ നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാതിരിക്കാൻവേണ്ടി, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു് ഞാൻ വേറൊരിടത്തു പ്രതിപാദിക്കാം—വിശ്വാസത്തോടെ ഇമ്മാതിരി ലേഖനങ്ങൾ വായിക്കാൻ താത്പര്യമുള്ളവരുടെ ആസ്വാദനത്തിനും ആനന്ദത്തിനുംവേണ്ടി.

ആകയാൽ, സോദരരേ, നമുക്കും ക്രിസ്തു കല്പിച്ച വഴിയേ ഉത്സാഹപൂർവം മുന്നേറാം—എങ്കിൽ നമ്മുടെ മുഖം അവമാന

ത്താൽ മറയ്ക്കപ്പെടുകയില്ല. ക്ഷമയോടെ മുട്ടുകയും തന്റെ പ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ചു ക്രിസ്തുവിനാൽ സ്വർഗത്തിന്റെ കവാടം തുറന്നു കൊടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തവരെപ്പോലെ തേടുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം നൽകപ്പെടുകയും ചെയ്തവരെപ്പോലെ ആകാൻ നോക്കാം നമുക്കും. സർവാത്മനാ തേടിയിട്ടും അവിടത്തെ കണ്ടെത്താതിരിക്കുകയോ അവിടത്തെ അനുഗ്രഹത്താൽ ധന്യനാക്കപ്പെടാതിരിക്കുകയോ ഉണ്ടാവില്ല. തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കു് അവിടുന്നു ഒരുക്കിവച്ചിട്ടുള്ള ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളും നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കും, സംശയമില്ല—അധ്യാത്മവിദ്യ പെളിവാക്കുംപോലെ ഭാഗികമായി ഇവിടെ; പൂർണമായി വരാനിരിക്കുന്ന ജീവിതത്തിലും—നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിൽ എക്കാലത്തും വിശ്വസ്തരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ. കർത്താവിനു് എന്നെന്നേയ്ക്കും വാഴ്വു് ശുഭം.

പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഏകാഗ്രതയുടെയും മാർഗങ്ങൾ

1. ജീവനു് ഉന്നതിയും പുരോഗതിയും നൽകുകയോ ത്യജിക്കപ്പെട്ട നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന മാർഗങ്ങളും, ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും മാർഗങ്ങളും, മൂന്നെണ്ണമുണ്ടു്. ഈ മാർഗങ്ങളും യഥാകാലം യഥാവിധി പ്രയോഗിക്കുന്നവൻ പുരോഗമിക്കുന്നു; എന്നാൽ അവയെ അവിവേകത്തോടെ അകാലത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നവൻ പരിത്യജിക്കപ്പെടുന്നു.

ദേഹം ജീവനോടെന്നപോലെ ഏകാഗ്രത പ്രാർത്ഥനയോടു് അവിഭാജ്യമായി ബന്ധിച്ചിരിക്കണം. ഏകാഗ്രത മുമ്പേ ഗമിക്കണം, ചാരനെപ്പോലെ ശത്രുവിനെ കണ്ടെത്തണം. ആത്മാവിൽ കടന്നുകൂടുന്ന ദുശ്ചിന്തകളെ എതിർക്കുകയും പാപത്തോടു പടവെട്ടുകയും ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടതു് അതിന്റെ പണിയാണു്. ഏകാഗ്രത ആദ്യമേതന്നെ പടപൊരുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ദുശ്ചിന്തകളെ ഉടനടി ഉന്മൂലനാശം ചെയ്യുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥന പിന്നാലേ പ്രവേശിക്കണം; എന്തെന്നാൽ ഏകാഗ്രതയ്ക്കു തനിയെ അവയെ തുരത്താൻ കഴിവില്ല.

ചിന്തയ്ക്കെതിരെ ഏകാഗ്രതയും പ്രാർത്ഥനയും നടത്തുന്ന പോരാട്ടത്തിന്മേലാണു് ആത്മാവിന്റെ ജീവിതവും മരണവും നിലകൊള്ളുന്നതു്. ഏകാഗ്രതകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥനയെ പവിത്രമാക്കി നിർത്തിയാൽ നാം പുരോഗതി നേടും; അതിനെ പവിത്രമാക്കി നിർത്താൻ ഏകാഗ്രതയില്ലെങ്കിൽ, അതു തുണയില്ലാതെ ദുഷ്ടചിന്തകളാൽ മലിനമാക്കപ്പെടും, നമ്മുടെ യത്നം വ്യർത്ഥമായ പരാജയമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഏകാഗ്രതയും പ്രാർത്ഥനയും,

മൂന്നു മാർഗങ്ങളും ഉള്ളതുകൊണ്ട്, മോക്ഷം കാംക്ഷിക്കുന്നവനു് ഉത്തമമായതു തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിയുമാറു് ഓരോന്നിന്റെയും സവിശേഷലക്ഷണങ്ങളും വർണിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

2. ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഒന്നാമത്തെ മാർഗം

ഒന്നാമത്തെ മാർഗത്തിന്റെ പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങളും താഴെപ്പറയുന്നവയാണു്: കൈകളും ഉയർത്തി, കണ്ണും മനവും സ്വർഗത്തേയ്ക്കുയർത്തി പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി നിലയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, ഒരുവൻ ഉൾക്കാമ്പിൽ ദിവ്യചിന്തകളും നിറച്ചു്, ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളെയും ദേവദൂതസമൂഹങ്ങളെയും സിദ്ധന്മാരുടെ വാസസ്ഥാനങ്ങളെയും ഭാവനയിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു്, പരിശുദ്ധ വേദപുസ്തകത്തിൽ നിന്നു താൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ളതൊക്കെ സംഗ്രഹിച്ചു മനസ്സിൽനിറുത്തി സ്വർഗത്തേക്കു് ഉറുനോക്കുകയും, അങ്ങനെ ഇടയ്ക്കു കണ്ണുനീർ വാർത്തും കേണും ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കാനും ആശിക്കാനും ആത്മാവിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ, അതായിരിക്കും ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും ആദ്യത്തെ മാർഗം.

എന്നാലൊരുവൻ ഈ വഴിമാത്രം തെരഞ്ഞെടുത്താൽ, അയാളും മെല്ലെമെല്ലെ, താനറിയാതെ, അകക്കാമ്പിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു് അഹങ്കാരംകൊള്ളാൻ തുടങ്ങും. താൻ ചെയ്യുന്നതു കർത്താവിന്റെ കാരുണ്യത്തിൽനിന്നു വരുന്നതാണെന്നു് അയാൾക്കു് ആശ്വാസമായി അനുഭവിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു് അയാൾക്കു തോന്നും; അങ്ങനെ എക്കാലവും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കാൻ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നു് അയാളും ദൈവത്തോടു് അപേക്ഷിക്കും. എന്നാലിതു്—ഈ മാർഗത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ നിനയ്ക്കുന്നതു്—പ്രമാദത്തിന്റെ ഒരടയാളമാണു്; എന്തെന്നാൽ നല്ലതു നേരേചൊവ്വേ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അതു നന്നായിരിക്കുകയില്ല.

എന്നാലങ്ങനെയുള്ള ഒരുവൻ തികച്ചും മൗനം സ്വീകരിച്ചാൽ—അതായതു് ഒരു ഏകാന്തവാസി ആയാൽ—അയാൾക്കു ചിത്തഭ്രമം ഒഴിവാക്കാൻ എളുപ്പമല്ല; അതായതു് അങ്ങനെയൊരു ആപത്തിന്റെ സാധ്യത ഒട്ടേറെയുണ്ടു്. ഇനി ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ അയാൾക്കു ചിത്തഭ്രമം പിടിപെട്ടില്ലെന്നു വന്നാൽത്തന്നെ അയാൾക്കു സദാചാരമോ രാഗദ്വേഷമോചനമോ നേടാൻ സാധ്യമല്ലതന്നെ. ഈ മാർഗത്തിൽ വഴിതെറ്റാൻ ഇടയാക്കുന്ന മറ്റൊരാപത്തുംകൂടിയുണ്ടു്: അയാൾ മാംസചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു പ്രകാശം കാണുകയോ, സുഗന്ധം ആസ്വദിക്കുകയോ, നാദം കേൾക്കുകയോ അമ്മാതിരി മറ്റുപല വിഷയങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ചിലർ തികച്ചും ഭ്രമബാധിതരായിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്; എന്നിട്ടു് ഉന്മത്തരായി നാട്ടാരോടും അലയുന്നു. അവരറിയാതെ സാത്താൻ മായാവിഭ്രമത്തിൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും അവർ

സാത്താനെ മാലാഖയെന്ന കരുതി മാർഗഭ്രഷ്ടരായിപ്പോവുക യും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരങ്ങനെ അവസാനംവരെ ഹിതകാരിക ളുടെ ആരുടെയും വാക്കൊന്നും കേൾക്കാതെ താന്തോന്നികളായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. അവരിൽ ചിലർ സാത്താന്റെ പ്രേരണ നിമിത്തം ആത്മഹത്യചെയ്തു—മലമുകളിൽനിന്നു് എടുത്തുചാടി യോ കെട്ടിത്തൂങ്ങിയോ ചത്തു. സാത്താൻ അവരെ വഞ്ചി ക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന കണക്കറ്റ കാപട്യങ്ങളെ ആർക്കു തിട്ട പ്പെടുത്താനാകും?

നാം പറഞ്ഞതിൽനിന്നു്, ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയു ടെയും ഈ പ്രഥമപദ്ധതിയിൽക്കൂടി പ്രാർത്ഥനയുടെ പരമപദ മായി അതിനെ അംഗീകരിച്ചാൽ—എന്തൊരാപത്താണു വന്നുകൂട്ട ന്നതെന്നു വിവേകമുള്ളവനു് അറിയാൻ പ്രയാസമില്ല. ആദ്യത്തെ മാർഗം അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോഴും, അയാളം ആശ്രമത്തിൽ മറ്റുള്ളവരോ ടൊരുമിച്ചു വസിക്കുക കാരണം, (എന്തെന്നാൽ ഏകാന്തവാസി ക്കാണു് ഈ ആപത്തു വരാൻ കൂടുതൽ സാധ്യത), ഈ ആപത്തു കളിൽ വീഴാതെ കഴിഞ്ഞാൽത്തന്നെയും അയാളം ആജീവനാന്തം അധ്യാത്മ ജീവിതത്തിൽ വിജയം നേടാതെ നിലകൊള്ളും.

3. ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും രണ്ടാമത്തെ മാർഗം.

രണ്ടാമത്തെ മാർഗം ഇതാണു്: ഒരുവൻ തന്റെ ചിന്തകളെ ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽനിന്നും പിടിച്ചുവലിച്ചു് തന്റെ ഉള്ളി ലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു; ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ചിന്തകളും ലോകത്തിലെ നിസ്സാര വിഷയങ്ങളിൽക്കിടന്നു് അലയാൻ ഇടകൊടുക്കാതെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കിയും ചിന്തകളെ ഒതുക്കിയും അകത്തേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. അയാളം ഇതാ തന്റെ ചിന്തകളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നു; തന്റെ നാവു് ഉച്ചരിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ വാക്കുകളെക്കുറിച്ചു് ഇതാ അയാളം ചിന്തിക്കുന്നു; സാത്താന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടു് ചിന്തകളം വേണ്ടാത്തതും അരുതാത്തതുമായതിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു പോയാൽ അയാളിതാ തന്റെ ചിന്തകളെ പിന്നോക്കം പിടിച്ചു വലിക്കുന്നു; ഏതെങ്കിലും വികാരത്തിനു വശപ്പെട്ടു് പരവശനാ യാൽ കടുത്ത ശ്രമത്തോടും സപ്രയത്നത്തോടും കൂടി തന്നിലേക്കു മടങ്ങിവരാൻ ക്ലേശിക്കുന്നു. ഈ മാർഗത്തിന്റെ സവിശേഷത ഇതു നടക്കുന്നതു് മസ്തിഷ്കത്തിലാണെന്നതത്രെ; ചിന്ത ചിന്തയു മായി മല്ലടിക്കുന്നു.

തന്നോടുതന്നെയുള്ള ഈ മൽപ്പിടിത്തത്തിൽ ഒരുവനു് ഒരി ക്കലും തന്നിൽ സ്വസ്ഥനായിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല; സത്യകിരീടം നേടാൻ വേണ്ട സദ്ധർമങ്ങളം അനുഷ്ഠിക്കാനാവശ്യമായ സമയവും അയാളംക്കു ലഭിക്കുകയില്ല. ഇതുകൊണ്ടു് ഒറ്റയ്ക്കു പൈരികളോടു

പൊരുതുന്നവനെപ്പോലെയാണു് അയാം; അവരുടെ ഒച്ച അയാം കേംക്കുന്നുണ്ടു്; അടി അയാംക്കു് ഏൽക്കുന്നുണ്ടു്; എന്നാൽ ആരാണവർ എന്നയാംക്കു നേരേ കാണാനൊക്കുന്നില്ല; അവർ എങ്ങുനിന്നു വരുന്നുവെന്നോ, എന്തിനാണവർ തന്നെ ആക്രമിക്കുന്നതെന്നോ അയാംക്കു് അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല; എന്തെന്നാൽ അയാം നിലകൊള്ളുന്നതു ശിരസ്സിലാണു്; ദുശ്ചിന്തകം ഉയരുന്നതോ, നെഞ്ചകത്തുനിന്നും. അയാം അവയെ കാണുന്നതന്നെയില്ല; കാരണം, അയാളുടെ ശ്രദ്ധ തന്റെ നെഞ്ചകത്തല്ല. അയാളുടെ മനസ്സിനെ മൂടുന്ന ഇരുളും അയാളുടെ ചിന്തകളിൽ ഇരമ്പുന്ന കൊടുങ്കാറ്റുമാണു് ഈ പോരായ്മയ്ക്കു കാരണം (എന്തെന്നാൽ അവ അവനെ ഇതു കാണാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ല); അയാംക്കു തന്റെ വൈരികളായ സാരഥാന്മാരിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുമാറാനോ അവരുടെ അടികൊള്ളാതെ കഴിക്കാനോ കഴിയുന്നുമില്ല. ഇതിനൊക്കെപ്പുറമേ ഒരുവൻ താൻ വലിയ കേമനാണെന്ന കരുതുകയും തന്റെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ താൻ പതിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം, ആ ഭാഗ്യംകെട്ട മനുഷ്യൻ പാടുപെടുന്നതൊക്കെ വെറും വെറുതെ; തനിക്കു കിട്ടേണ്ട പ്രതിഫലംപോലും എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അവനു നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അഹങ്കാരത്തിൽ മതിമറന്നു് അയാം അന്യരെ നിന്ദിക്കുന്നു, തന്നെ ശ്ലാഘിക്കുന്നു; മനുഷ്യരാകുന്ന ആടുകളെ നയിക്കാൻ പോകുന്ന ഒരാട്ടിടയനാണു താൻ എന്നു കരുതുന്നു—അങ്ങനെ കരുടനെ വഴികാണിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്ന കരുടനെപ്പോലെ ആയിത്തീരുന്നു അയാം.

അമ്മാതിരിയാണു് ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും രണ്ടാമത്തെ മാർഗം. മുക്തിക്കുവേണ്ടി യത്നിക്കുന്ന ഓരോരുവനും ഇതു് അയാളുടെ ആത്മാവിനെ ചെയ്യുന്ന ദ്രോഹത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം; ശ്രദ്ധയോടെ തന്നെ കാക്കുകയും വേണം. എന്നിരുന്നാലും ഈ വഴി ആദ്യത്തേതിനെക്കാളും മേലെയാണു്; ചന്ദ്രികയും കൂടിയില്ലാതെ ഇരുളടഞ്ഞ രാത്രിയേക്കാളും ചന്ദ്രികയുള്ള രാത്രിയെന്നപോലെ.

4. ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും മൂന്നാമത്തെ മാർഗം.

മൂന്നാമത്തെ മാർഗം ശരിക്കും അത്ഭുതാവഹമാണു്, വിശദീകരിക്കാൻ പ്രയാസകരവുമാണു്; പരിശീലിച്ചു നോക്കാത്തവർക്കു് അതു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമെന്നു മാത്രമല്ല വിശ്വസിക്കാൻപോലും പ്രയാസമാണു്. അങ്ങനെയൊരു കാര്യം വാസ്തവമായും സാധ്യമാണു് എന്നു വിശ്വസിക്കാൻപോലും അവർ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. അതെ, നമ്മുടെ ഈ കാലത്തു് ഇമ്മാതിരി ഏകാഗ്രതയും പ്രാർത്ഥനയും കണ്ടെത്തുക വളരെ ചുരുക്കമാണുതാനും. എനിക്കു തോന്നുന്നതു് അനുസരണത്തോടൊപ്പമാണു് ഈ അനുഗ്രഹം

നമ്മോടു വിടപറഞ്ഞതു്. തന്റെ അദ്ധ്യാത്മ ഗുരുവിനോടു് ഒരുവൻ പൂർണമായ അനുസരണം പുലർത്തുന്നപക്ഷം, അയാൾ എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള അല്പലുകളിൽനിന്നും മുക്തനായിത്തീരുന്നു; എന്തെന്നാൽ അയാൾ തന്റെ അല്പലുകളെല്ലാം എന്നന്നേക്കുമായി തന്റെ അധ്യാത്മപിതാവിന്റെ ചുമലിൽ അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ലൗകികാസക്തികളിൽനിന്നും അകന്നതുകൊണ്ടു് അയാൾ പ്രാർത്ഥനയുടെ മൂന്നാമത്തെ മാർഗം സോത്സാഹം സശ്രദ്ധം സാധനചെയ്യാൻ സമർത്ഥനായിത്തീരുന്നു, നിഷ്കപടനായ ഒരദ്ധ്യാത്മപിതാവിനെ കണ്ടെത്താൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ. എന്തെന്നാൽ ഒരുവൻ തന്നെ തികച്ചും ദൈവത്തിനു് അടിയറവെച്ചെങ്കിൽ, തന്റെ അല്പലെല്ലാം ദൈവത്തെയും അധ്യാത്മപിതാവിനെയും ഏല്പിച്ചെങ്കിൽ, അങ്ങനെ അനുസരണാചരണത്തിൽ അയാൾ തന്നിഷ്ടം പോലെ ജീവിക്കുകയോ തന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെ അനുസരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ലൗകികാസക്തികളോടും തന്റെ ദേഹത്തോടുപോലും മൃതതുല്യനാണു് അയാൾ എന്നുവരുകിൽ, അമ്മാതിരിയൊരാളെ യാദൃച്ഛികമായ എന്തൊന്നിനെങ്കിലും അടിപ്പെടുത്താനോ അടിമപ്പെടുത്താനോ കഴിയുമോ? അയാൾക്കു് എന്തു് അല്പലോ അലട്ടോ ഉണ്ടാവാനൊക്കും? ആകയാൽ അനുസരണത്തോടൊത്ത ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഈ മൂന്നാമത്തെ മാർഗം, സാധകനെ നാനാചിന്തകളിലേയ്ക്കു വലിച്ചിഴയ്ക്കാൻ പിശാചുക്കൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന സകലവിധ വഞ്ചനകളെയും കുടതന്ത്രങ്ങളെയും തകർക്കുകയും തുരത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കാരണം, അമ്മാതിരിയൊരാളുടെ മനസ്സിനു്, വിഷയങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തമാകയാൽ പിശാചു് അയയ്ക്കുന്ന ചിന്തകളെ തടവറ നിരീക്ഷിക്കാൻ വേണ്ട അവസരം കിട്ടുന്നു; അവയെ നിഷ്പ്രയാസം തുരത്താനും പവിത്രഹൃദയത്തോടെ ഈശ്വരനോടു് പ്രാർത്ഥിക്കാനും സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യഥാർത്ഥമായ അദ്ധ്യാത്മജീവിതത്തിന്റെ പ്രാരംഭം അമ്മാതിരിയാണു്. ഇമ്മാതിരി ആരംഭിക്കാത്തവർ, അറിയാതെ പാഴ്വേല ചെയ്യുന്നു.

മൂന്നാമത്തെ ഈ മാർഗത്തിന്റെ പ്രാരംഭം വിണ്ണിലേയ്ക്കു കണ്ണുംനട്ടിരിക്കുകയോ; കൈയ് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയോ, മനം സ്വർഗീയവിഷയങ്ങളിൽ തറയ്ക്കുകയോ അല്ല; ഇവ, നാം പറഞ്ഞതുമാതിരി ആദ്യത്തെ മാർഗത്തിന്റെ ചടങ്ങുകളാണു്: അവയൊക്കെ ഒരുതരം കാട്ടിക്കൂട്ടൽ മാത്രം. ആത്മാവിന്റെമേൽ പിശാചുക്കൾ ഉള്ളിൽനിന്നും നടത്തുന്ന ആക്രമങ്ങളെ നേരിടാൻ നോക്കാതെ മനംകൊണ്ടു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കിനിർത്താൻ നോക്കുകയുമല്ല അതു്. (അവർ നോക്കുന്നുണ്ടു്, കാക്കുന്നുണ്ടു്;

പക്ഷേ ഒക്കെ ശിരസ്സിൽ; ആകയാൽ അവർ കാവലില്ലാത്തവരാണു്). ഇതു് രണ്ടാമത്തെ മാർഗത്തിന്റെ ഗതിയാണു്; അതു് അനുസരിക്കുന്നവർ പിശാചുക്കളാൽ അടിമപ്പെട്ടുത്തപ്പെട്ടുഴലുന്നു. അവർക്കു് പ്രതികാരം ചെയ്യാനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ എതിരാളികൾ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ഇടതടവില്ലാതെ അവരെ എതിർക്കുന്നു: അവരെ അഹങ്കാരികളും അലംപന്മാരുമാക്കുന്നു.

എന്നാൽ നീ, പ്രിയനെ, നിനക്കു മോചനം വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ സാധനയാരംഭിക്കൂ: നിന്റെ അദ്ധ്യാത്മ പിതാവിനോടു്, നാം നേരത്തെ പറഞ്ഞതുമാതിരി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട സമ്പൂണർമായ അനുസരണം മനസാ ഉറപ്പിച്ചശേഷം ഈശ്വര സമക്ഷത്തിലെന്നപോലെ സകലകാര്യങ്ങളിലും പവിത്രമായ മനസ്സാക്ഷിയോടെ പ്രവർത്തിക്കുക; എന്തെന്നാൽ അനുസരണം കൂടാതെ പവിത്രമായ മനസ്സാക്ഷി ഉണ്ടാവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. മൂന്നു നിലയിൽ നീ നിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ പവിത്രമാക്കി സൂക്ഷിക്കണം: ഈശ്വരനെ സംബന്ധിച്ചും, അദ്ധ്യാത്മപിതാവിനെ സംബന്ധിച്ചും, മറ്റു മനുഷ്യരെയും ലോകജീവിതത്തിലെ ഇതര വിഷയങ്ങളെയും വസ്തുക്കളെയും സംബന്ധിച്ചു് ആണവ.

ഈശ്വരനെ സംബന്ധിച്ചു്: നിന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ടിടത്തോളം ഈശ്വരനു് അനിഷ്ടകരമോ അസന്തോഷകരമോ ആയയാതൊന്നും ചെയ്യാൻ സ്വയം അനുവദിക്കാതെ നിന്റെ മനസ്സാക്ഷി ശുദ്ധമാക്കിവെയ്ക്കേണ്ടതു് നിന്റെ കടമയാണു്.

അദ്ധ്യാത്മപിതാവിനെ സംബന്ധിച്ചു്: അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിക്കുന്നതു മാത്രം ചെയ്യുക; അതിലേറെയോ കുറഞ്ഞോയാതൊന്നും ചെയ്യാൻ ഇടകൊടുക്കാതിരിക്കുക; അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദേശത്തിനും നിശ്ചയത്തിനും മാത്രം വിധേയനായി മുന്നേറുക.

മറ്റു മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചു് നിന്നോടു് അന്യർ ചെയ്യാൻ നീ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതോ ചെയ്താൽ നീ വെറുക്കുന്നതോ ആയകാര്യം അന്യരോടു ചെയ്യാതിരുന്നാൽ മറ്റാളുകളുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ നിനക്കു നിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ ശുദ്ധമാക്കി സൂക്ഷിക്കാം.

മറ്റു വിഷയങ്ങളെയും വസ്തുക്കളെയും സംബന്ധിച്ചു്: അവയെ എപ്പോഴും വേണ്ടതരത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു് നിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ പവിത്രമാക്കിവെയ്ക്കണം: ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് ആഹാരം, പാനീയം; വസ്ത്രങ്ങളും ഇവയാണു്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ചെയ്യുന്നതൊക്കെ ദൈവസമക്ഷമാണു ചെയ്യുന്നതു് എന്ന നിലയ്ക്കു ചെയ്തുകൊള്ക; അങ്ങനെ ചെയ്താൽ സ്വകൃത്യം വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്തില്ലല്ലോ എന്നു സ്വന്തം മന

സ്സാക്ഷിയെ നിങ്ങൾക്കൊരിക്കലും മുറിപ്പെടുത്തുകയോ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യേണ്ടിവരുകയില്ല.

ഈ വിധത്തിൽ മുന്നേറിയാൽ, ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും മൂന്നാമത്തെ മാർഗത്തിലേയ്ക്കു നിങ്ങൾ നേരായ ഒരു നേർവഴി കരട്ടം തടവുമില്ലാതെ വെട്ടിത്തെളിച്ചെടുക്കുന്നതായിരിക്കും. ആ വഴിയിതാണ്: മനം നെഞ്ചകത്തായിരിക്കണം—പ്രാർത്ഥനയുടെ മൂന്നാം മാർഗത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷതയാണിത്. നെഞ്ചകം പ്രാർത്ഥന അർപ്പിക്കുമ്പോൾ മനം അതിനു കാവൽനിൽക്കണം; ഉൾക്കാമ്പിൽത്തന്നെ നിലയുറപ്പിച്ചു മനനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം; എന്നിട്ട്, അകക്കാമ്പിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നു ദൈവത്തിനു പ്രാർത്ഥന അർപ്പിക്കുക (എല്ലാം ഇതിലുണ്ട്; ഈശ്വരന്റെ രസം ആസ്വദിക്കാനുള്ള സുകൃതം ലഭിക്കുംവരെ ഇമ്മട്ടിൽ വേല ചെയ്യുക). മനസ്സു്, അവിടെ അകക്കാമ്പിൽ അവസാനം ഈശ്വരനെ ആസ്വദിക്കുമ്പോൾ, ഈശ്വരൻ രസസ്വരൂപനെന്നു കാണുകയും അതിൽ ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, (വേല നമ്മുടേതു്, പക്ഷേ ഈ രസാസ്വാദനം വിനീതഹൃദയത്തിൽ ഉളവാകുന്ന അനുഗ്രഹത്തിന്റെ വിളയാട്ടമാണ്), അതു പിന്നെ അകക്കാമ്പിലെ ആ നിലപാടു് വിട്ടുപോവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയില്ല; അതപ്പോൾ വിശുദ്ധ പത്രോസിന്റെ വാക്കുകൾ പറയും: 'ഞങ്ങൾക്കിവിടെ വാഴുന്നതു നല്ലതാണു്' (മത്തായി 17:4); എപ്പോഴും അതു് അകക്കാമ്പിന്റെ അടിത്തട്ടിലേയ്ക്കു് ഉള്ളാലെ നോക്കുകയും, അവിടെ ചുറ്റിത്തിരിയുകയും ചെയ്താൽ വിതച്ച സകല ചിന്തകളെയും തുരത്തുകയും ചെയ്യും (ഇതാണു് ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന മൂന്നാമത്തെ മാർഗം). ഈ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചു് അറിവോ അനുഭവമോ ഇല്ലാത്തവർക്കു് ഇതു് ഏറെയും പ്രയാസമായും വിമ്മിട്ടമായും തോന്നും. എന്നാൽ അതിന്റെ മാധുര്യം അനുഭവിക്കുകയും അതു തങ്ങളുടെ ഉൾക്കാമ്പിന്റെ ഉള്ളറയിൽ സാനന്ദം ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ വി. പൌലോസിനോടൊപ്പം ഇങ്ങനെ അലറും: 'ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ അകറ്റാൻ ആർക്കു കഴിയും?' (റോമ. 8: 35) കർത്താവരുളി: 'എന്തെന്നാൽ ഹൃദയത്തിൽനിന്നാണു സർവദുഷ്ടചിന്തകളും നരഹത്യകളും പരദാരഗമനങ്ങളും വ്യഭിചാരങ്ങളും മോഷണങ്ങളും കൂടസാക്ഷ്യങ്ങളും ഈശ്വരനിന്ദകളും പുറപ്പെടുന്നതു്.' പിന്നെയും: 'ഇവയാണു മനുഷ്യനെ അശുദ്ധനാക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ' (മത്തായി. 15: 19, 20). സുവിശേഷത്തിൽ വേറൊരിടത്തു ഈവിധം അനുശാസിക്കുന്നു: 'ആദ്യം കോപ്പയുടെയും കിണ്ണത്തിന്റെയും അകം വൃത്തിയാക്കുക, എന്നാൽ പുറവും വൃത്തിയായിരിക്കും' (മത്തായി 23: 26). ഇവയെല്ലാം ചെവി

ക്കൊണ്ട പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ മറ്റു് ആധ്യാത്മിക സാധനകളെല്ലാം കൈവിട്ടു് ഈ ഒന്നിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ പൂർണമായും കേന്ദ്രീകരിച്ചു്, അതായതു ഹൃദയത്തെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ; ഈ ഒരു സാധനകൊണ്ട മറെറല്ലാ സദ്ധർമ്മങ്ങളും നിഷ്പ്രയാസം തങ്ങൾക്കു സാധീനമാകുമെന്നു് അവർക്കു ദൃഢബോദ്ധ്യമുണ്ടു്; നേരെമറിച്ചു് ഈ സാധനകൂടാതെ മറെറാരു സദ്ധർമ്മവും ദൃഢമാക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഈ സാധനയെ ചില പിതാക്കന്മാർ ഹൃദയത്തിലെ മൗനമെന്നു വിളിച്ചു; ചിലർ ഏകാഗ്രതയെന്നു വിളിച്ചു; പിന്നെ ചിലർ സമചിത്തതയെന്നും ചിത്തവൃത്തി നിരോധനമെന്നും വിളിച്ചു; വേറെ ചിലർ അതിനെ ചിന്താപഗ്രഥനമെന്നും മനോവധാനതയെന്നും വിളിച്ചു; അവരെല്ലാം സർവോപരി അതനുഷ്ഠിച്ചു. അതിൽക്കൂടി ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളും നേടുകയും ചെയ്തു. ദുശ്ചിന്തകളിൽനിന്നു മനസ്സിനെ മടക്കിവിളിച്ചു്, പവിത്രതയോടെ അല്ലയോ യുവാവേ; നീ നിന്റെ യൗവ്വനാവസ്ഥയിൽ ആനന്ദംകൊള്ളുക, നിന്റെ ഹൃദയം നയിക്കുന്ന വഴിയെ ഗമിക്കുക' (സോളമാപദാനം 11:9) എന്നു് സോളമകീർത്തനം പാടിയ ആശയം ഉദ്ദേശിച്ചതും ഇതുതന്നെയാണു്. വേറൊരിടത്തും അദ്ദേഹം അതിനെക്കുറിച്ചുതന്നെ പറയുന്നു: 'അധികാരിയുടെ ആത്മാവു നിനക്കെതിരെ തിരിഞ്ഞാലും നീ നിന്റെ സ്ഥാനം കൈവിടരുതു്' (സോളമാപദാനം 10:4). സ്ഥാനമെന്നാൽ ഹൃദയം എന്നാണർത്ഥം. കർത്താവും സുവിശേഷത്തിൽ നമ്മോടരുളുന്നു: 'നീ സംശയഗ്രസ്തമായ മനസ്സോടുകൂടിയവനും ആയിരിക്കരുതു്' (ലൂക്കൊസു് 12: 29); കൊള്ളിമീനിനെപ്പോലെ പാഞ്ഞുനടക്കരുതു്, മനസ്സുകൊണ്ടു് അങ്ങിങ്ങു് അലഞ്ഞുതിരിയരുതു്. വേറൊരിടത്തു് അവിടുന്നരുളുന്നു: 'ആത്മനാ നിർദ്ധനരായവർ ധന്യർ' (മത്തായി 5:3). അതായതു്, തങ്ങളുടെ ഉൽക്കാമ്പിൽ ഉലകത്തോടു് ആസക്തിയില്ലാത്തവർ അനുഗൃഹീതർ; അവർ ലൗകികചിന്തകളിൽനിന്നെല്ലാം വിമുക്തരായിരിക്കും. എല്ലാ പവിത്രപിതാക്കന്മാരും ഇതേക്കുറിച്ചു് ഒട്ടേറെ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. മല്പനായ വിശുദ്ധ മർക്കോസു്, സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ, യെറുശലേമിലെ ഹെസിക്കിയസു്, സിനായിലെ ഫിലോത്യൂസു്, അബ്ബാ ഇശയ്യാ, മഹാനായ ബർസനൂഫിയസു് തുടങ്ങിയവർ എന്താണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് എന്നു താത്പര്യമുള്ളവർക്കു വായിച്ചുനോക്കാവുന്നതാണു്.

ചുരുക്കത്തിൽ, തന്നിൽ ശ്രദ്ധ നിർത്തുകയും തന്റെ മനസ്സിനെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാത്തവനു് ചിത്തശുദ്ധി നേടാനാവില്ല, ആകയാൽ അവനു് ഈശ്വരനെ കാണാൻ കഴിയുകയില്ല. തന്നിൽ ശ്രദ്ധ നിർത്താത്തവനു് ആത്മനാ നിർദ്ധനനാ

വാനാവില്ല, കേഴാനാവില്ല, പശ്ചാത്തപിക്കാനാവില്ല, മൃദുല നോ വിനീതനോ ആവാനാവില്ല, നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി വിശക്കാനും ദാഹിക്കാനും ആവില്ല. അയാൾക്ക് ദയാലുവോ ശാന്തിദൂതനോ ആവാനാവില്ല. ധർമ്മത്തിനുവേണ്ടി പീഡനങ്ങളും സഹിക്കാനും അയാൾക്കാവില്ല പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ, ഇമ്മാതിരി ഏകാഗ്രതയിൽക്കുടിയല്ലാതെ മറെറാരു വിധത്തിലും സദ്ധർമ്മം നേടാവതല്ല. ആകയാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു് സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽക്കുടി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു നിങ്ങളും മറെറല്ലാവരിനും മേലേ ഇതു നേടാൻ യത്നിക്കണം. അതെങ്ങനെയാണു ചെയ്യുന്നതു് എന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ, ഞാൻ അതിനെക്കുറിച്ചു പറയാം.

മുഖ്യമായി നിങ്ങൾ മൂന്നു കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കണം. എല്ലാ അല്പലുകളിൽനിന്നും മുക്തനായിരിക്കണം; അസത്തും തുച്ഛവുമായ അല്പലിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, നല്ല കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച അല്പലിൽനിന്നുപോലും മുക്തനായിരിക്കണം; വേറൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ സകലതിനോടും മൃതതുല്യനായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു; നിങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷി, നിങ്ങളെ ഒരു കാര്യത്തിലും പഴിക്കാതിരിക്കുമാറു സകല സംഗതികളിലും നിഷ്കപടത പാലിക്കണം. ലൗകികമായ യാതൊന്നിനോടും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനു് ആകർഷണമില്ലാതിരിക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾക്കു തികഞ്ഞ അനാസക്തി ഉണ്ടായിരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ തന്നുള്ളിൽത്തന്നെ നിർത്തുക (ശിരസ്സിലല്ല, ഹൃദയത്തിൽ). മനസ്സു് അവിടെത്തന്നെ ഹൃദയത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുക; ഹൃദയത്തിന്റെ സ്ഥാനം കണ്ടുപിടിക്കാൻ സർവഥാ യത്നിക്കുക; അതു കണ്ടെത്തി മനം നിരന്തരം അവിടെത്തന്നെ നിലകൊള്ളണം. ഇങ്ങനെ യത്നിച്ചു മനം ഹൃദയത്തിന്റെ സ്ഥാനം കണ്ടെത്തും. പ്രാർത്ഥനയിൽ മാധുര്യവും ഊഷ്മളതയും ഈശ്വരകാരുണ്യം ഉളവാക്കുമ്പോൾ ഇതു സംഭവിക്കുന്നു. ആ നിമിഷം മുതൽ, ഏതു ദിക്കിൽനിന്നു് എന്തു ചിന്ത വന്നുചേർന്നാലും, അതിനു് അകത്തുകടന്നു് ഒരു ചിന്തയോ രൂപമോ ആവാൻ ഇട കിട്ടുംമുമ്പേ മനസ്സുതിനെ അടിച്ചോടിക്കുന്നു—യേശുവിന്റെ നാമത്താൽ, അതായതു്, 'യേശുനാഥാ, എന്നിൽ കനിവാർന്നാലും,' എന്ന പ്രാർത്ഥനയാൽ മനസ്സുതിനെ അടിച്ചു തുരത്തുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ആ നിമിഷം മുതൽ സാധകനു് സാത്താനോടു് വെറുപ്പും കോപവും ഉളവാകുന്നു; അവനുമായി നിരന്തരം പോരാടുന്നു, അവനെ തുരത്തുന്നു. ഈ സാധനയിൽനിന്നും ദൈവത്തിന്റെ തുണയാൽ സാധാരണയായി ഉണ്ടാകുന്ന മററു ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ചു്, മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമാക്കുകയും ഹൃദയത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു്, അതായതു് ക്രിസ്തുയേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥന കീർത്തി

ക്കുന്നതുകൊണ്ട് കിട്ടുന്ന ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽനിന്നുതന്നെ അറിയുന്നതായിരിക്കും. ഒരു പിതാവു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: 'നിന്റെ ഗുഹയിൽ പാർക്കുക; ഈ പ്രാർത്ഥന നിനക്ക് എല്ലാം പഠിപ്പിച്ചുതരും.'

ചോദ്യം: ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഒന്നാമത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും മാർഗങ്ങൾക്ക് ഈ ഫലം ഉളവാക്കാൻ കഴിയാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണ്?

ഉത്തരം: നാം അവയെ തെറ്റായി ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട്. നാലു പടികളുള്ള ഒരു ഏണിയോട് ഈ സാധനകളെ ഉപമിച്ചുകൊണ്ട് സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'ചിലർ കാമാദികളെ അടക്കി വിനയ സമ്പന്നരായിത്തീരുന്നു; ചിലർ കീർത്തനങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നു, അതായത് നാവുകൊണ്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു; മറ്റു ചിലർ മനസാ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു; വേറെ ചിലർ ധ്യാനത്തിലേയ്ക്ക് ഉയരുന്നു. ഈ നടപടികളിൽക്കൂടി കയറാൻ ഒരുങ്ങുന്നവർ മുകളിലത്തെ പടിയിൽ തുടങ്ങി താഴോട്ടു പോവുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്, താഴെനിന്നു തുടങ്ങി മേലോട്ടു കയറുകയാണ്. ആദ്യം ഒന്നാമത്തെ പടിയിൽ കയറുന്നു. പിന്നെ രണ്ടാംപടിയിൽ, പിന്നെ മൂന്നാം പടിയിൽ. ഒടുവിൽ നാലാം പടിയിലും. മണ്ണിൽനിന്നും വിണ്ണിലേയ്ക്ക് ഉയരണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ അനുസരിക്കേണ്ട മാർഗമിതാണ്: ഒന്നാമതായി അവൻ തന്റെ മനസ്സുമായി മല്ലടിച്ച് കാമാദികളെ കീഴടക്കണം; രണ്ടാമത്: അവൻ കീർത്തനം ചൊല്ലണം, അതായത് നാവുകൊണ്ടുള്ള പ്രാർത്ഥന; എന്തെന്നാൽ കാമാദികളെ അടങ്ങുമ്പോൾ പ്രാർത്ഥന താനേ നാവിനുപോലും മാധുര്യവും ആസ്വാദ്യതയും നല്കും; ദൈവം ആ പ്രാർത്ഥനയെ തനിക്കു പ്രീതികരമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യും; മൂന്നാമത്: അവൻ മനസാ പ്രാർത്ഥിക്കണം; നാലാമത്: അവൻ ധ്യാനത്തിലേയ്ക്ക് ഉയരണം. ആദ്യത്തേത് പ്രാരംഭകർക്ക് അനുഗുണമാണ്; രണ്ടാമത്തേത്, കുറെയൊക്കെ പുരോഗതി നേടിയിട്ടുള്ളവർക്ക്; മൂന്നാമത്തേത്; സാധനയുടെ അവസാനത്തെ പടിയോട് ഏതാണ്ട് അടുത്തവർക്ക്; നാലാമത്തേത് സിദ്ധന്മാർക്കും.

ഇങ്ങനെ, പ്രായോഗികമായ പ്രാരംഭം കാമാദികളുടെ നിയന്ത്രണവും നിരസനവുമാകുന്നു. ഹൃദയത്തെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടും സാവധാനതകൊണ്ടും മാത്രമേ ഇത് ആത്മാവിൽ നേടാൻ കഴിയൂ; എന്തെന്നാൽ കർത്താവരുളുംപോലെ, മനുഷ്യനെ അശുദ്ധനാക്കുന്ന ദുഷ്ടചിന്തകളും പുറപ്പെടുന്നത് ഹൃദയത്തിൽ നിന്നാണ്. ആകയാൽ അവിടെയാണ് ഏകാഗ്രതയും അവധാനതയും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്; ഹൃദയം കാമങ്ങളെ എതിർത്തു

തീർത്തും തോല്പിക്കുമ്പോഴും മനം ഈശ്വരനുവേണ്ടി ആശിക്കാൻ ആരംഭിക്കുന്നു; അദ്ദേഹത്തോട് അടുക്കാൻ വെമ്പുന്നു; അതിനുവേണ്ടി മനം പ്രാർത്ഥന തീവ്രമാക്കും; ഒട്ടുമിക്കസമയവും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി ചെലവാക്കും. ഈശ്വരനുവേണ്ടിയുള്ള ഈ ദാഹത്തിൽനിന്നും പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും മനം കരുത്തു നേടുന്നു, നെഞ്ചിനുള്ളിൽ കടക്കാൻ കറങ്ങിനടക്കുന്ന ചിന്തകളെയെല്ലാം അടിച്ചോടിക്കുന്നു, പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് അവയെ തച്ചുതകർക്കുന്നു. അപ്പോഴും പോരാട്ടം ആരംഭിക്കുന്നു: ഭയങ്കരമായ അലർച്ചയോടെ ദുഷ്ടപിശാചുക്കൾ ഉണർന്നുവരുന്നു, കാമാദികളിൽക്കൂടി ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ കലാപവും കൊടുങ്കാറ്റും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്താൽ ഇതെല്ലാം തീയിൽ തെഴുകെന്നപോലെ ഉരുകിയകലുന്നു. എന്നാലും ഹൃദയത്തിനകത്തുനിന്നും തുരത്തിയോടിച്ചാലും പിശാചുക്കൾ അടക്കപ്പെട്ടന്നില്ല; അവർ പുറമേനിന്നുകൊണ്ട് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽക്കൂടി മനസ്സിനെ അലട്ടാൻ പല പണിയും നോക്കും. എന്നാൽ ഇവിടെയും മനസ്സ് വളരെ വേഗം തൻ നില വീണ്ടെടുക്കും; വീണ്ടും തന്റെ പതിവുള്ള ശാന്തി അനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങും; എന്തെന്നാൽ, അവയ്ക്ക് മനസ്സിന്റെ അഗാധതലങ്ങളെ സ്പർശിക്കാൻ കഴിവില്ല. മുകൾപ്പരപ്പിൽ ചില ഓളങ്ങൾ ഉളവാക്കാനേ കഴിയൂ. എന്നാലിനിയും മനസ്സിനു പോരാട്ടത്തിൽനിന്നും തികച്ചും മുക്തമാകാനോ പിശാചിന്റെ ആക്രമണത്തിൽ അക്ഷോഭ്യമായി വർത്തിക്കാനോ വേണ്ട കഴിവു കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഇതു് സിദ്ധന്മാർക്കുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ട അവസ്ഥയാണു്—സർവവും ത്യജിച്ചവരുടെയും ഹൃദയത്തിലെ അവധാനത അവിച്ഛിന്നം തുടരുന്നവരുടെയും അവസ്ഥയാണു്.

ഇങ്ങനെ, ഒരുവൻ ഇതെല്ലാം യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കുന്നപക്ഷം, ഓരോന്നും വേണ്ടസമയത്തു് ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അവന്റെ ഹൃദയം കാമാദിമുക്തമാകുമ്പോഴും, അവൻ സ്വാത്മനാ കീർത്തനത്തിൽ, ഏർപ്പെടാനും ചിന്തകളുമായി മല്ലടിക്കാനും സമർത്ഥനാകും; ബാഹ്യനേത്രങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വർഗത്തിലേയ്ക്കു നോക്കാനും ആത്മാവിന്റെ ആന്തരനേത്രങ്ങൾകൊണ്ടു് സ്വർഗത്തെ ദർശിക്കാനും സമർത്ഥനാകും; സത്യമായ പവിത്രതയോടെ യഥാവിധി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ അവൻ യോഗ്യനാകും.

എന്നിരുന്നാലും ബാഹ്യനേത്രങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വർഗത്തേയ്ക്കു നോക്കുന്നതു കഴിയുന്നതും കുറയ്ക്കുന്നതാണു നല്ലതു്, എന്തെന്നാൽ വായുവിൽ വാഴുന്ന പിശാചുക്കളെ പേടിക്കണം. അവർ വായുവിൽ പല കപടവേഷങ്ങളും കാണിക്കുന്നവരാകയാൽ അവരെ വായുവിലെ പിശാചുക്കൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ആകയാൽ നാം സൂക്ഷിച്ചിരിക്കണം. ഈശ്വരൻ നമ്മിൽനിന്നും ഒരു കാര്യമേ

ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ള—അവധാനതകൊണ്ട് നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ പവിത്രമാക്കിവെയ്ക്കണമെന്നു മാത്രം. ബാക്കി കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ, അതൊക്കെ വി. പൗലോസ് പറയും പോലെ: 'വേരു പരിശുദ്ധമെങ്കിൽ കൊമ്പുകളും അങ്ങനെ ആയിരിക്കും' (റോമ. 11. 16). എന്നാലൊരുവൻ തന്റെ മനവും ദൃഷ്ടിയും വിണ്ണിലേക്ക് ഉയർത്തുകയും മനസ്സിൽ എന്തെങ്കിലും സങ്കല്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ, നാം നിർദ്ദേശിച്ച രീതിയല്ലാതെ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അയാളം കിനാവുകളും കാണും, യഥാർത്ഥമായതിനു പകരം മിഥ്യയായതു് കാണും; കാരണം. അവന്റെ ഹൃത്തടം പവിത്രമല്ല. ഏകാഗ്രതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഒന്നാമത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും മാർഗങ്ങളും സാധകനെ ഫലസിദ്ധിയിൽ എത്തിക്കുകയില്ല എന്നു നാം പലവാറു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നാം ഒരു വീടു പണിയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, അടിത്തറ പടുക്കുന്നതിനുമുമ്പേ മേൽക്കൂര ചാർത്തുന്നില്ല; എന്തെന്നാൽ അമ്മട്ടിൽ ഒരു കെട്ടിടം കെട്ടുക സാധ്യമല്ല. ആദ്യം അടിത്തറ പണിയുക; എന്നിട്ടു കെട്ടിടം കെട്ടുക; അതിനുശേഷമേ മേൽക്കൂര ചാർത്താവൂ. അധ്യാത്മ കാര്യങ്ങളിലും നാം അങ്ങനെ വേണം ചെയ്യാൻ: ആദ്യം അടിത്തറ പാകുക, അതായതു്, ഹൃദയത്തെ രക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും അതിനെ കാമാദികളിൽനിന്നു മുക്തമാക്കി വെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക; എന്നിട്ടു് അധ്യാത്മഭവനം നിർമിക്കുക, അതായതു്, ദുർദേവതകളും ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി നമുക്കെതിരെ ഇളക്കിവിടുന്ന കലാപത്തെ തുരത്തുകയും, അമ്മാതിരി കലാപങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ അരിഞ്ഞുതള്ളാൻ പഠിക്കുകയും ചെയ്ക; അതിനുശേഷമേ മേൽക്കൂര കയറാവൂ; അതായതു്, നാം നമ്മെ സർവാത്മനാ സർവ്വേശ്വരനു സമർപ്പിക്കുമാറു് മറ്റെല്ലാം നിശ്ശേഷം ത്യജിക്കാവൂ. ഇങ്ങനെ നമുക്കു യേശുക്രിസ്തുവിൽ നമ്മുടെ അധ്യാത്മഭവനം പൂർത്തിയാക്കാം. അവിടേയ്ക്കു എന്നേയ്ക്കും വാഴ്വു്, ശുഭം.

സാന്തോപൗലോസിലെ കാലിസ്റ്റസ് പാത്രിയർക്കീസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകൻ ഇഗ്നേഷ്യസും

സംക്ഷിപ്തചരിത്രം

കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലെ പവിത്രപാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്ന സാന്തോപൗലോസിലെ കാലിസ്റ്റസ്, ആൻഡ്രോനിക്കസിന്റെ ഭരണകാലത്താണ് ജീവിച്ചിരുന്നത് (ഏ. ഡി. 1360). അദ്ദേഹം സിനായിയിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗറിയുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. ശിഷ്യൻ ഗുരുവിന്റെ ചരിത്രം വിസ്തരിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പവിത്രമായ മൗണ്ട് ഏഥോസിലാണ് അദ്ദേഹം തപസ്സനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. അവിടെ അദ്ദേഹം തപസ്വിയായ മാർക്കോ എന്ന സുഹൃത്തുമൊരുമിച്ച് ഇരുപത്തെട്ടു വർഷം ജീവിച്ചു. അതേ സമയം അദ്ദേഹം സാന്തോപൗലോസിലെ ഇഗ്നേഷ്യസുമായി ഗാഢസൗഹൃദത്തിലായിരുന്നു. അവർ ശരീരംകൊണ്ടു രണ്ടെങ്കിലും ഏകാത്മഭ്രതരായിട്ടാണ് കരുതപ്പെട്ടിരുന്നത്. പിൽക്കാലത്ത് പാത്രിയർക്കീസ് ആയപ്പോൾ, അനുചരരായ വൈദികരോടൊപ്പം അദ്ദേഹം സേർബിയയിലേക്ക്, അവിടത്തെ പള്ളിക്കാര്യങ്ങളും നേരെയാക്കാൻ, ഒരു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പാവന ഗിരി വഴിക്കാണ് യാത്ര ചെയ്തത്. അവിടെവച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അകാലമരണത്തെക്കുറിച്ചു മാക്സിമസ് കപ്പോകുലിവിത്തോസ് ഇപ്രകാരം പ്രവചിക്കുകയുണ്ടായി: 'ഈ ആചാര്യൻ തന്റെ അനുയായികളെ ഇനി കാണുന്നതല്ല; എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നിൽ ശ്മശാനഗാനം കേൾക്കപ്പെടുന്നു. 'പവിത്രരായ യാത്രികർ അനുഗ്രഹീതർ.' സേർബിയയിലെത്തി കാലിസ്റ്റസ് ഉടൻ വെടിഞ്ഞു നിത്യജീവിതം ആരംഭിച്ചു.

ഈ രണ്ട് ആധ്യാത്മികപ്രവർത്തകരെക്കുറിച്ച്, സലോനിക്കയിലെ സിമിയോൻ, യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്ന അവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: നമ്മുടെ ഈ തലമുറയിൽ, നവീനറോമിലെ പാത്രിയാർക്കീസ് ആയ

ഫാദർ കാലിസ്റ്റസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറ്റ സഹപ്രവർത്തകനായ ഫാദർ ഇഗ്നേഷിയസും ദൈവത്തെ തങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതരായി, ഒരു പുസ്തകത്തിൽ തങ്ങളുടെ ഈശ്വരജ്ഞാനമെല്ലാം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിൽ യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായ വിജ്ഞാനം വെളിവാകുമാറ് അത്യുത്തമമായ ഒരു വിവരണം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അവർ രാജധാനിയിൽ ജനിച്ചുവളർന്നവരാണ്; എങ്കിലും അവർ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു, ആദ്യം ഒരു ആശ്രമത്തിൽ അനുസരണത്തോടെ സന്ന്യസ്തരുടെ പരിശുദ്ധജീവിതം നയിച്ചു; പിന്നീടു് അവർ ഒരുമിച്ചു്, ക്രിസ്തുവിൽ ഏകീഭൂതരായി തികച്ചും ദിവ്യമായ അധ്യാത്മസാധന അനുഷ്ഠിച്ചു, ക്രിസ്തു സ്വയം തന്റെ പിതാവിനോടു നമുക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചതുപോലെയുള്ള ഒരു ജീവിതം നയിച്ചു (യോഹ. 17:11). വിശുദ്ധ പൗലോസ് തന്റെ അനുയായികൾക്കു് ആശംസിച്ച ശാന്തി (ഫിലിപ്പിയർ 4:7) പൂർണമായും അനുഭവിച്ചശേഷം അവരിരുവരും ശാന്തമായി മറ്റൊരു ജീവിതത്തിലേക്കു മാറി; അവർ, ക്രിസ്തുവുമായി ഏകീഭവിച്ചു് അവിടുത്തെ പ്രകാശത്തിന്റെ മാധുര്യം മതിവരാതെ ആസ്വദിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ സർവ്വാത്മനാ തേടുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്ന അവർ, അവിടെ വിശിഷ്ടതരമായ ശാന്തി അനുഭവിക്കുന്നു. ഈ ജീവിതത്തിൽത്തന്നെ ഇതിന്റെ ഒരു പ്രതിജ്ഞ അവക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു; സത്കർമ്മംകൊണ്ടും ധ്യാനംകൊണ്ടും പവിത്രരായ അവർക്കു് അധ്യാത്മപ്രകാശം ലഭിച്ചിരുന്നു: ആ പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം, സ്തേഫാനോസിന്റെ മുഖത്തെന്നപോലെ അവരുടെ മുഖത്തു തെളിഞ്ഞു കാണപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അധ്യാത്മസാധകർക്കുള്ള ഉപദേശശതകം

1. പരസ്പരം സദ്ധർമം പഠിപ്പിക്കണം

പ്രകാശത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളും, ഈശ്വരന്റെ അവകാശികളും, ദിവ്യപ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ചു് ക്രിസ്തുവിന്റെ സഹദായാദരും ആയ നാം ഈശ്വരനാൽത്തന്നെ ശിക്ഷിതരാവേണ്ടതാണ് (യോഹ. 6:45); സുവിശേഷം പ്രകാശത്തേക്കാളും പ്രകാശമാനമായ വർണങ്ങളിൽ നമ്മുടെ നെഞ്ചകത്തു് ലേഖനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്; ദയാനിധിയും സത്യരൂപനുമായ പരംപൊരുളിനാൽ നാം നയിക്കപ്പെടേണ്ടതുമാണ്. 'കർത്താവിനെ അറിയാൻ' (ജറെ. 31:34), ആരും പഠിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്ത മാലാഖമാരെപ്പോലെയായിരിക്കണം നാം. എന്നാൽ, ചെറുപ്രായം മുതൽക്കേ നാം നന്മയിൽനിന്നു വഴുതി തിന്മയിലേക്കു ചാഞ്ഞാണ് ഇരിപ്പു്, അതൊരുവശത്തു്; മറുവശത്തോ, ഭയങ്കരനായ പിശാചിന്റെ പ്രലോഭനവും ഒടുങ്ങാത്ത വൈരവും, നമ്മെ ആത്മരക്ഷാ

കരങ്ങളായ ഈശ്വരാനുശാസനങ്ങളിൽനിന്നും പിൻതിരിയാൻ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ആത്മാവിനെ തകർക്കുന്ന നീർച്ചാട്ടങ്ങളിൽ നാം അങ്ങിങ്ങു് വലിച്ചെറിയപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ, അതിലുമേറെ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയെന്തെന്നാൽ അവ നമ്മെ നമുക്കുതന്നെ എതിരായി ചിന്തിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു; അങ്ങനെ, ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ 'ദൈവത്തെ അറിയുകയോ അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവരായിട്ടാരുമില്ലാതാകുന്നു' (സങ്കീത്തനം 14.2). ഇമ്മട്ടു് നാമെല്ലാം നേരായ മാഗ്ഗത്തിൽനിന്നും മാറിപ്പോയി, ഏവരും മലിനരായി, വിഷയാസക്തരായി, ഈശ്വരകാരുണ്യവിഹീനരായി. ആകയാൽ പരസ്പരം തുണയ്ക്കുന്നതിനും നമുക്കു പരസ്പരസഹായം അനുപേക്ഷണീയമാകുന്നു.

2. (ഒരു സോദരന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരവും പിതാക്കന്മാരുടെ ശാസനങ്ങൾക്കു വിധേയനായുമാണു് ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ എഴുതുന്നതു് എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു; രചയിതാക്കൾക്കു് അവരുടെ കൃത്യനിർവഹണത്തിലും അനുവാചകർക്കു് ഇവയുടെ ഗ്രഹണത്തിലും അനുഷ്ഠാനത്തിലും ഈശ്വരന്റെ കാരുണ്യമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് ഈശ്വരനോടപേക്ഷിക്കുന്നു).

കർത്താവിന്റെ അരുളപ്പാടിനു് അനുസൃതമായി, ജീവസന്ദായകങ്ങളായ ദിവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അന്വേഷണം ആരംഭിക്കാൻ പ്രേരിതനാകയാലും, അവയുടെ രഹസ്യങ്ങളിൽ പ്രമാദമേതും കൂടാതെ ദീക്ഷിതനാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനാകയാലും, അതിനായി നിന്ദ്യരായ ഞങ്ങളോടു്, നീ നിന്റെ നന്മയ്ക്കായി—നീതന്നെ പറയുംപോലെ ഒരുപക്ഷേ മറ്റുള്ളവരുടേയും—ഒരു വാക്കും ഒരു ലിഖിതനിയമവും വേണമെന്നു പലവാടു് അപേക്ഷിക്കുകയാലും, അല്ലയോ അതിപ്രിയനായ അധ്യാത്മസന്താനമേ, ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ അവസാനമിതാ നിന്റെ ശ്ലാഘ്യമായ ആഗ്രഹത്തെ സഫലമാക്കുകയെന്നതു ഞങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമായി ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു: ആകയാൽ, ഞങ്ങൾക്കു നിന്നോടുള്ള സ്നേഹത്താലും നിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയും ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ സഹചാരിയായ ആലസ്യത്തെ വിസ്മരിച്ചു നിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള വ്യഗ്രതയെയും അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തെയും ഞങ്ങൾ അനുകരിക്കുന്നു; സർവോപരി ഇക്കാര്യത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഈശ്വരകോപത്തെയപ്പെടുന്നു: എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരദത്തമായ സദ്വാസനയെ കഴിച്ചുമൂടുന്നവനെ ഈശ്വരകോപം ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നു. കൂടാതെ ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരും ആധ്യാത്മികാചാര്യന്മാരും ഞങ്ങൾക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള ഉപദേശത്തെ, അവരിൽനിന്നു ഞങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഈശ്വരഭക്തരായ മറ്റു മനുഷ്യർക്കും പകർന്നുകൊടുക്കണം എന്ന അവരുടെ നിർദേശത്തോടുകൂടിയ ഉപദേശത്തെ, ഇപ്രകാരം

അനുസരിക്കാൻ ഞങ്ങളെ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യു. വാത്സല്യനിധിയും സർവാനുഗ്രഹദാതാവും ആയ ദൈവം, അറിവില്ലാത്ത മൃഗങ്ങൾക്കുകൂടി ശബ്ദശക്തി അരുളിയ ദീനദയാലു, ഉചിതങ്ങളായ വാക്കുകളെ ഞങ്ങൾക്കു നല്കുകയും ഞങ്ങളുടെ മന്ദവും മൂകവുമായ അധരങ്ങളെ കേൾക്കാൻ കഴിവുള്ളവക്കുവേണ്ടി തുറക്കുകയും ചെയ്യുമാറാകട്ടെ. ഞങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളതു ശരിയായി കേൾക്കാനും കേട്ടതു നീക്കുപോക്കുകൂടാതെ കർത്താവിനു പ്രിയംകരമാകുമാറു് അനുഷ്ഠിക്കാനും കഴിവേകുന്ന വിവേകമാർന്ന കാതു് നിനക്കും നിന്റെ സഹചരന്മാർക്കും ഉടയതമ്പുരാൻ തന്നരുളുമാറാകട്ടെ. എന്തെന്നാൽ, 'കർത്താവിനെ കൂടാതെ ആത്മാവിനു ഹിതകരമോ ശ്രേയസ്കരമോ ആയി യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ നമ്മാലാവില്ല' (യോഹ. 15.5) എന്നും, 'കർത്താവു പണിതതല്ല വീടു് എങ്കിൽ, അതിനു പണി ചെയ്തവരുടെ പണിയൊക്കെ വീൺ' (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 127. 1) എന്നും രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

3. നല്കാൻ പോകുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ പദ്ധതി:

ഓരോ കൃത്യവും അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്താൽ നിയന്ത്രിതമാണു്; ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം നിനക്കു ജയം നേടാൻ തുണയ്ക്കുന്നതൊക്കെ ഞങ്ങളുടെ കഴിവിനൊത്തു പറഞ്ഞുതരിക എന്നുള്ളതത്രേ; നിന്റെ ലക്ഷ്യം ഉപദേശത്തിനു തികച്ചും അനുരൂപമായി നിന്റെ ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതും. ആകയാൽ ആദ്യംതന്നെ ക്രിസ്തുവിന്റെ വരവുചെലവു കണക്കു മൊത്തത്തിലൊന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണു്. എന്നാൽ മാത്രമേ ജീവിതമാകുന്ന വീടിന്റെ ശരിയായ അടിത്തറയ്ക്കു വേണ്ടതൊക്കെ, വീടു പണിയേണ്ടതെങ്ങനെ, യഥാകാലം, അഥവാ കർത്താവിന്റെ തുണപോലെ, എങ്ങനെയാണു് അതിനു് ഉതകുന്ന ഒരു മേൽക്കൂര ചാർത്തേണ്ടതു്—ഇക്കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം പരിശുദ്ധാത്മാവാകുന്ന ശിൽപിയുടെ മേൽനോട്ടത്തോടെ—ഇതൊക്കെ, കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയൂ.

4. നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ മൂലതത്ത്വം:

കർത്താവിന്റെ തുണയോടെ, ഞങ്ങളുടെ നിർദേശങ്ങളുടെ മൂലതത്ത്വം ചുരുക്കത്തിൽ താഴെ കൊടുക്കുന്ന പ്രസ്താവത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കാം: സർവാത്മനാ സർവപ്രകാരേണ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യോപദേശങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കണം എന്നുള്ളതു് അത്യാവശ്യമത്രേ—അങ്ങനെ, ജ്ഞാനസ്നാനാവസരത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കരുണയാൽ ഔദാര്യപൂർവ്വം നമ്മിൽ ആവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ട പുനഃസൃഷ്ടവും നവീകൃതവുമായ പുണ്ണ്യാവത്തിലേയ്ക്കു വീണ്ടും എത്തിച്ചേരാൻ അവയുടെ അനുഷ്ഠാനം കൂടിയേ കഴിയൂ.

ഈ അനുഗ്രഹത്തെ നിങ്ങൾക്ക് ഇപ്രകാരം നിർവചിക്കാനാണ് ഇഷ്ടമെങ്കിൽ—വൃദ്ധനായ ആദാമിനെ അവന്റെ കർമങ്ങളോടും കാമങ്ങളോടുംകൂടി വെടിഞ്ഞ്, നാം പുതിയ ആധ്യാത്മിക മനുഷ്യനായി, അതായത് നമ്മുടെ കർത്താവ് യേശുക്രിസ്തുവായി, രൂപപ്പെടുത്തപ്പെടണം; വിശുദ്ധ പൗലോസ് പറയുംപോലെ, എന്റെ കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളേ, നിങ്ങളിൽ ക്രിസ്തു രൂപംകൊള്ളുന്നതുവരെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വീണ്ടും പ്രസവവേദന അനുഭവിക്കുന്നു (ഗലാ. 4.19); വീണ്ടും പൗലോസ് പറയുന്നു: 'നിങ്ങളിൽ എത്രപേർ ക്രിസ്തുവിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചോ അത്രയുംപേർ ക്രിസ്തുവിനെ അണിഞ്ഞിരിക്കുന്നു' (ഗലാ. 3.27).

5. ജ്ഞാനസ്നാനാനുഗ്രഹത്തിന്റെ മഹത്ത്വം: അതിനെ മറയ്ക്കുന്നതും തെളിക്കുന്നതുമെന്ത്?

എന്താണ് ഈ അനുഗ്രഹം, നാമെങ്ങനെയാണതു നേടുന്നത്, അതിനെ മറയ്ക്കുന്നതെന്ത്, അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതെന്ത്, എന്നീവക കാര്യങ്ങളൊക്കെ സ്വർണത്തെക്കാൾ തിളങ്ങുംപടി, വാക്കിലും ആത്മാവിലും വിളങ്ങുമാറ് വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ ക്രിസോസ്തോം വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'നാമേവരും തുറന്ന മുഖത്തോടെ പ്രഭുവിന്റെ മഹത്ത്വം കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ തെളിഞ്ഞുകണ്ട് അതേ സാദൃശ്യമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു' (2 കൊറി. 3.18). അദ്ഭുതസിദ്ധികളും കളിയാടിയിരുന്ന വിശുദ്ധന്മാരുടെ കാലത്തെ വിശ്വാസികൾക്ക് ഇതു കൂടുതൽ വ്യക്തമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇപ്പോഴും വിശ്വാസദൃഷ്ടി ഉള്ളവനു് അതു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. നാം ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ നമ്മുടെ ആത്മാവു പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പവിത്രീകരിക്കപ്പെട്ട പകലോനേക്കാൾ പ്രകാശമാനമായിത്തീരുന്നു; നമുക്കപ്പോൾ സർവേശ്വരന്റെ തേജസ്സിനുനേരെ നോക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല, ആ തേജസ്സിന്റെ അംശം നാമും ഏറ്റെടുക്കുന്നു. തേച്ചുമിനുക്കിയ വെള്ളി, സൂര്യകിരണങ്ങൾതട്ടി, സ്വന്തം തിളക്കംകൂടാതെ സൂര്യന്റെ പ്രകാശത്തെയും കൂടി പ്രസരിപ്പിക്കുംപോലെ ദിവ്യാത്മാവിനാൽ പവിത്രീകൃതമായ ആത്മാവു വെള്ളിയേക്കാളേറെ ഉജ്ജ്വലമായി തിളങ്ങുന്നു. അതു ദിവ്യപ്രഭയുടെ കിരണങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും തന്നിൽനിന്നു് അതേ പ്രഭയെ വിതറുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ വി. പൗലോസ് പറയുന്നു: 'എന്നാൽ നാമേവരും പ്രഭുവിന്റെ പ്രഭാവം ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ തുറന്ന മുഖത്തോടെ തെളിഞ്ഞുകണ്ട് അതേ സാദൃശ്യമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട് മേൽക്കുമേൽ പ്രഭാവയുക്തരായിത്തീരുന്നു' (2 കൊറി. 3.18); അതായതു്, ദിവ്യാത്മാവിന്റെ പ്രഭാവത്തിൽനിന്നും നമ്മുടെ പ്രഭാവത്തിലേയ്ക്കു്. അതല്ലോ നമ്മിലെല്ലാം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതു്; ആയതു്

'കർത്താവിന്റെ ആത്മാവിനാലെന്നപോലെതന്നെയായിരിക്കണം താനും.'

അൽപ്പം കഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: 'നിനക്കു വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനിതു് ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാരുടെ വാക്കുകളിൽനിന്നും കൂടുതൽ വ്യക്തമായും സ്പഷ്ടമായും കാണിച്ചുതരാം. താൻ ഉടുത്തിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾക്കുപോലും അദ്ഭുതസിദ്ധികം ഉണ്ടായിരുന്ന പൗലോസിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുനോക്കൂ. തന്റെ നിഴലിനുപോലും അത്ഭുതശക്തികളുണ്ടായിരുന്ന പത്രോസിനെ സ്മരിക്കുക. അവർ തങ്ങളുടെ അകക്കാമ്പിൽ ദേവാധിനാഥന്റെ സാദൃശ്യം വഹിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവരുടെ തേജസ്സു് നമുക്കു് അപ്രാപ്യമായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവരുടെ ഉടുതുണികൾക്കും നിഴലുകൾക്കും അമ്മാതിരി ശക്തി ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല; എന്തെന്നാൽ അരചരുടെ ആടകളും തസ്ക്കരർക്കുപോലും ഭയാനകമത്രേ. അവരുടെ അകത്തെ വെളിച്ചം അവരുടെ ദേഹത്തെയും തുളച്ചു പുറത്തുവരുന്നതു നിനക്കു കാണണമോ? 'സ്തേഫാനോസിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു് കണ്ണെടുക്കാതെ നോക്കിനിന്ന അവർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തെ ഒരു ദൈവദൂതന്റെ മുഖംപോലെ കണ്ടു' (അ. പ്ര. 6. 15). എന്നാലിതു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ വിളങ്ങിയിരുന്ന തേജസ്സുമായി തുലനംചെയ്യുമ്പോൾ വെറും തുച്ഛം. എന്തെന്നാൽ മോശ തന്റെ മുഖത്തു കാണിച്ചിരുന്നതു് അവർ തങ്ങളുടെ ആത്മാവിൽ വഹിച്ചിരുന്നു. പോരാ, അതിലും വളരെയേറെ; എന്തെന്നാൽ മോശയുടേതു ദൈഹികമായിരുന്നു, അവരുടേതു് ആധ്യാത്മികവും. പ്രകാശകിരണങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും വികിരണം ചെയ്യാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്ന വസ്തുക്കൾ, സ്വയംപ്രകാശ വസ്തുക്കളാൽ പ്രദീപ്തമാകുമ്പോൾ, അവ തങ്ങളിൽ പതിച്ച പ്രകാശത്തെ അടുത്തുള്ള മറ്റു വസ്തുക്കളിലേയ്ക്കും വിതറുന്നു; അതുപോലെയാണു വിശ്വാസികളുടെ സ്ഥിതിയും. അതുകൊണ്ടാണു് ഈ അനുഭൂതിയുള്ളവർ ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽനിന്നും വിട്ടു് ദിവ്യകാര്യങ്ങളെമാത്രം നിനയ്ക്കുന്നതു്. പക്ഷേ, ഹാ! നാം നീറുന്ന നെഞ്ചോടെ കേഴേണ്ടതാണു്. എന്തെന്നാൽ, ഇത്ര മഹനീയമായ സ്ഥാനം കിട്ടി അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടും, അതിനെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതു നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നപോലുമില്ല: കാരണം, നമുക്കതു വളരെവേഗം നഷ്ടപ്പെടുന്നു, നാം ലൗകികകാര്യങ്ങളിലേയ്ക്കു ചായുന്നു. അവർണ്യവും ഭയാനകവുമായ ഈ പ്രഭ നമ്മിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ നാഴം നിലനിൽക്കുന്നു; അതു കഴിഞ്ഞു ലൗകികകാര്യങ്ങളുടെ കൊടുങ്കാറ്റു് അകത്തു കൊണ്ടുവന്നു നാമതിനെ കെടുത്തുന്നു; ലൗകികതയുടെ കനത്ത കാർമുകിൽ അകത്തു കടത്തുന്നു, അതു് ആ പ്രഭയുടെ കിരണങ്ങളെ തുരത്തുന്നു' (കൊറീന്തിയർക്കയച്ച രണ്ടാം കത്തിനെ സംബന്ധിച്ച ഏഴാമത്തെ പ്രഭാഷണം).

വേറൊരിടത്തു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ഈശ്വരനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തിയ ആളുകളുടെ ശരീരങ്ങളും, നമ്മുടെ മാംസചക്ഷുസ്സുകൾക്കു നേരെ നോക്കാൻപോലുമാവാത്തതു ഉജ്ജ്വലതേജസ്സിനാൽ പ്രദീപ്തമായിരിക്കും. ഇതിന്റെ ചില അടയാളങ്ങളും അവ്യക്ത സൂചനകളും ദൈവം കനിവാർന്നു പഴയ സുവിശേഷത്തിലും പുതിയ സുവിശേഷത്തിലും തന്നരുളിയിട്ടുണ്ടു്. അവിടെ ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ കണ്ണുകൾക്കു താങ്ങാനാവാത്തവിധം മോശെയുടെ മുഖം തേജോദീപ്തമായിരുന്നു; പുതിയ സുവിശേഷത്തിലാവട്ടെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖം കുറെക്കൂടി ഉജ്ജ്വലമായ തേജസ്സിനാൽ ഉദ്ദീപ്തമായിരുന്നു.'

നീയിപ്പോൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടില്ലേ? ഈ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ മഹത്വം നിനക്കു മനസ്സിലായോ? നാം ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനുള്ള തെരട്ടിയിൽനിന്നും പോന്നാൽപിന്നെ പൂർണമായ അധ്യാത്മ പുനർജന്മത്തിനുവേണ്ട യാതനയും അതിന്റെ ഫലവും അതിന്റെ പൂർണതയും വിജയത്തിനുള്ള സമ്മാനങ്ങളും നിനക്കു മനസ്സിലായോ? ഈ ദിവ്യാനുഗ്രഹത്തെ കൂട്ടാനോ കുറയ്ക്കാനോ, അതായതു തെളിക്കാനോ മറയ്ക്കാനോ ഉള്ള കഴിവു് എത്രമാത്രം നമുക്കു് അധീനമാണു് എന്നു നീ കാണുന്നുണ്ടോ? അതിനെ മറയ്ക്കുന്നതു് ലൗകിക ക്ലേശങ്ങളാകുന്ന കൊടുങ്കാറും തുടർന്നുവരുന്ന, ചുഴലിക്കാറ്റുപോലെ നമ്മെ വലയം ചെയ്യുന്ന, കാമാദികളുടെ കൂരിരുളുമാണു്; കാമാദികളും ചിലപ്പോൾ പേമാരിപോലെ വന്നു നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ പെരുവെള്ളത്തിലാഴ്ത്തി, ശരിക്കും നന്മയാറതോ ധന്യതയാർന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങളും കാണാൻവേണ്ട സൗകര്യമോ—അതിനല്ലൊ അതു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്—അതിനാവശ്യമായ സ്വസ്ഥതയോ തരാതെ അലട്ടുന്നു. മാത്രമല്ല, പെരുംതിരകൾ ആത്മാവിനെ ഇട്ടലയ്ക്കുന്നു; ഐന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളാകുന്ന ധൂമപടലം അതിനെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്നു, ആത്മാവു് അന്ധകാരത്തിലും ധാർമികാധഃപതനത്തിലും അകപ്പെടുന്നു. നേരെമറിച്ചു്, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു് അധീനരാകാതെ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവരുടെ ആത്മാവിൽ, ദൈവജ്ഞയിൽനിന്നും പ്രതിഫലിച്ചു വിളങ്ങുന്ന പ്രഭ ദൈവാനുഗ്രഹത്തെ പ്രകടമാക്കുന്നു. 'ആത്മാവിൽ വസിക്കുക; എങ്കിൽ നീ ഇന്ദ്രിയ കാമങ്ങൾക്കു് അടിപ്പെട്ടുപോവുകയില്ല' (ഗലാ. 5. 16), എന്നല്ലൊ അനുശാസനം. അത്തരം ആത്മാക്കളെ മുക്തി നൽകി, ദൈവാനുഗ്രഹം പൂർണതയുടെ കൊടുമുടിയിലേയ്ക്കു്, അതിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലേയ്ക്കു്—അതായതു് സ്നേഹത്തിലേയ്ക്കു്—സ്നേഹം തന്നെയല്ലൊ ദൈവം—ഉയർത്തുന്നു, ഒരു ഏണിപ്പടിയിൽക്കൂടിയെന്നപോലെ.

6. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ നമുക്കു ദിവ്യാനുഗ്രഹം സുലഭമായി കിട്ടുന്നു: നാമതിനെ ലൗകികരാഗാദികളെക്കൊണ്ടു മൂടുന്നു. ദൈവാജ്ഞയുടെ അനുസരണംകൊണ്ടു് അവയെ നീക്കി വീണ്ടും ശുദ്ധമാക്കുന്നു.

ദിവ്യഗർഭത്തിൽ, അതായതു് ജ്ഞാനസ്നാന പാത്രത്തിൽ പൂർണമായ ദിവ്യാനുഗ്രഹം നമുക്കു് നിർലോഭം ലഭിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം നാമതിനെ, ലൗകിക വസ്തുക്കളുടെ ദുരുപയോഗംകൊണ്ടോ, ലൗകികപ്രവർത്തനങ്ങളിലുള്ള അതിയായ ഉത്കണ്ഠകൊണ്ടോ എന്തുകൊണ്ടെങ്കിലും, ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ കാമാദികളായ മുടൽമഞ്ഞിൽ അതിനെ മൂടിക്കളയുന്നുവെങ്കിൽ, അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽപ്പോലും വീണ്ടും അതിനെ സ്വാധീനമാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്; അതിന്റെ ദിവ്യപ്രഭ വീണ്ടെടുക്കാൻ, അതു പ്രകടമാകുന്നതു് തികച്ചും വ്യക്തമായി കാണാൻ, കഴിയുന്നതാണു്; പശ്ചാത്താപംകൊണ്ടും ദൈവാജ്ഞയുടെ അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടും അതു സാധിക്കുന്നതാണു്; ആ അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം ദിവ്യമല്ലോ. വിശ്വാസത്തോടുള്ള കൂറിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലനുസരിച്ചിരിക്കും ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രകാശനവും; എന്നാൽ സർവോപരി നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ത്യാഗവും കനിവുമാണതിനു മുഖ്യകാരണം. വിശുദ്ധ മക്കോസ് പറയുന്നു: 'പൂർണദൈവമായ ക്രിസ്തു, ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്തവർക്കു് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പൂർണ്ണാനുഗ്രഹം നൽകി: അതിനു നമ്മിൽനിന്നും വൃദ്ധിസംഭവിക്കുന്നില്ല. പിന്നെയോ നാം ഈശ്വരാനുശാസനങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് അതു നമ്മിൽ സ്വയം വെളിപ്പെടുകയും തിളങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. 'നാമേവരും വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏകതയാലും ദൈവപുത്രന്റെ ജ്ഞാനത്താലും പൂർണമനുഷ്യരാകുംവരെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണതയുടെ ഔന്നത്യത്തിന്റെ ഉയരത്തിനൊപ്പം എത്തുംവരെ,' (എഫേ. 4. 13) അതു നമുക്കു് വിശ്വാസത്തിൽ വളർച്ച അരുളുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ, ദൈവത്തിൽ വീണ്ടും പിറന്നശേഷം നാം കൊണ്ടുവരുന്നതെല്ലാം, മുമ്പേതന്നെ അവിടുന്നു നമ്മിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിരുന്നിരിക്കണം, അവിടത്തെ രോഗമായിരുന്നിരിക്കണം.

7. ഈശ്വരനിൽ വാഴുന്ന മനുഷ്യൻ, അവിടത്തെ എല്ലാ അനുശാസനങ്ങളും അനുസരിക്കണം; എന്നാൽ അയാളുടെ പ്രവൃത്തനങ്ങളുടെ ഭൂരിഭാഗവും അനുശാസനങ്ങളുടെ മൂലഭൂതങ്ങളും മുഖ്യങ്ങളുമായവ ആചരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിവേണം വിനിയോഗിക്കാൻ.

നാം നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ, നമുക്കു സ്വാഭാവികമായ സകല പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും തത്ത്വവും മൂലവും മുക്തിപ്രദമായ

അനുശാസനങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി ജീവിക്കുക എന്നതത്രെ; ഇതിൽനിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ഫലവും ലക്ഷ്യവുമെന്തെന്നോ? ആദിയിൽ ജ്ഞാനസ്നാനംവഴി നമുക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിനേതായ പൂർണ്ണാനുഗ്രഹത്തിന്റെ പുനഃസമ്പാദ്യവും. അതിപ്പോഴും നമ്മോടൊപ്പമുണ്ട്—എന്തെന്നാൽ വി. പൌലോസ് പറയുംപോലെ, ഈശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനും ആഹ്വാനത്തിനും പശ്ചാത്താപമില്ല (റോമ. 11.29), കാമാദികളുടെ അടിയിൽ അകപ്പെട്ടുപോകയാൽ ഈശ്വരൻ അരുളിയ ആജ്ഞകളും നാം യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു സ്വയം പ്രകടമാകയുള്ളൂ എന്നിരിക്കിലും അതിപ്പോഴും നമ്മിലുണ്ട്. ആകയാൽ ഈ അനുശാസനങ്ങളെല്ലാം സർവാത്മനാ അനുസരിക്കാൻ യത്നിക്കുകയും ഈ പവിത്രീകരണംവഴി നമ്മിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ദിവ്യാനുഗ്രഹം പ്രകടമാക്കി അതിനെ വ്യക്തവും സ്പഷ്ടവും ആക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെ കടമയാകുന്നു. ധന്യനായ ദാവീദ് ദൈവത്തോട് പറയുന്നു: 'അവിടുത്തെ തിരുമൊഴി അടിയന്റെ കാലടിക്കൊരു കെടാവിളക്കാണു്, നടപ്പാതയിലെ വഴിവിളക്കുമാണു്' (സങ്കീ. 119.105). പിന്നെ, 'കർത്താവിന്റെ കല്പന പവിത്രവും കണ്ണിനു വെളിച്ചമേകുന്നതുമത്രേ' (സങ്കീ. 19.8). വീണ്ടും, 'എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവിടുന്നരുളിയിട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങളും ശരിയെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു' (സങ്കീർത്തനം 119:128). കർത്താവിന്റെ മാറ്റു കിടന്നവൻ പറയുന്നു: 'കർത്താവിന്റെ കല്പനകളും അനുസരിക്കുന്നവൻ കർത്താവിലും, കർത്താവു് അവനിലും വാഴുന്നു' (1 യോഹ. 3:24). പിന്നെയും, അവിടുത്തെ ആജ്ഞകളും ഭേദനയുളവാക്കുന്നവയല്ല' (1 യോഹ. 5:3). നാഥൻ സ്വയം അരുളുന്നു: 'എന്റെ ആജ്ഞ ഗ്രഹിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനത്രേ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ; എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എന്റെ പിതാവിന്റെ സ്നേഹത്തിനു പാത്രമാകും; അവനെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കും, അവനു ഞാൻ ദർശനമരുളും' (യോഹ. 14:21); വീണ്ടും, 'എന്നെ ഒരുവൻ സ്നേഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, അവനെന്റെ ഉപദേശങ്ങളും അനുസരിക്കും' എന്റെ പിതാവു് അവനെ സ്നേഹിക്കും; ഞങ്ങളും അവന്റെയടുത്തു വരും; അവനോടൊത്തു പാർപ്പുറപ്പിക്കും' (യോഹ. 14:23); പിന്നെയും, 'എന്നെ സ്നേഹിക്കാത്തവൻ എന്റെ വാക്കുകളെ അനുസരിക്കുന്നില്ല' (യോഹ. 14.:24).

പ്രഥമവും മൌലികവുമായ ആജ്ഞകളെ അനുസരിക്കുകയാണു് ഏറ്റവും അത്യാവശ്യം; അവയാണല്ലോ മറ്റുള്ളവർക്കു് മാതൃസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു്; ഒരുവന്റെ പ്രയത്നങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ആ മൌലിക ശാസനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കപ്പെടുകയും വേണം. എന്തെന്നാൽ ഈ വിധ

ത്തിൽ, കർത്താവിന്റെ കനിവോടെ, വീഴ്ചയൊന്നും കൂടാതെ ആദ്യം തെരഞ്ഞെടുത്ത സത്കർമ്മത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തേയും, നമ്മുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലത്തേയും, അതായതു് നമ്മിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രകാശനത്തേയും, നാം നേടുന്നതായിരിക്കും.

8. ഈശ്വരപ്രീതികരമായ ഓരോ പ്രവൃത്തിയുടെയും പ്രാരംഭം വിശ്വാസപൂർവം നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം ജപിക്കലും അതിൽനിന്നും പ്രസരിക്കുന്ന ശാന്തിയും സ്നേഹവുമാകുന്നു.

ഈശ്വരനു പ്രീതിയുളവാക്കുന്ന ഓരോ പ്രവൃത്തിയുടേയും തുടക്കം, വിശ്വാസത്തോടെ യേശുനാഥന്റെ ജീവരക്ഷാകരമായ നാമം ജപിക്കുകയത്രെ; അവിടുന്നുതന്നെ അരുളിയിട്ടുണ്ടു്: 'എന്നെക്കൂടാതെ നിനക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല' (യോഹ 15:5). ഈ ജപത്തെ തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന ശാന്തിയും സ്നേഹവും ആ തുടക്കത്തിന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം. ശാന്തി വേണം, എന്തെന്നാൽ വി. പൌലോസ് അരുളുന്നു, 'മനുഷ്യൻ ദ്വേഷ്യമോ സംശയമോ കൂടാതെവേണം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ എന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു' (1 തിമോ. 2:7); സ്നേഹം ഉണ്ടായിരിക്കണം, എന്തെന്നാൽ, 'ഈശ്വരൻ സ്നേഹമാകുന്നു; സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കുന്നവൻ ഈശ്വരനിൽ വസിക്കുന്നു; ഈശ്വരൻ അവനിലും' (1 യോഹ. 4:16). ഇതു രണ്ടും, ശാന്തിയും സ്നേഹവും, പ്രാർത്ഥനയെ മംഗളകരമാക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, അവ ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും സ്വയം വീണ്ടും ജനിക്കുകയും, അവിഭാജ്യമായ ദിവ്യപ്രകാശത്തെപ്പോലെ ഉത്തരോത്തരം വർദ്ധിച്ചു പൂർണതപ്രാപിക്കുമാറു് ഉജ്ജ്വലിക്കുകയും ചെയ്യും.

9. ഈ മൂന്നിൽ ഓരോന്നും മൂന്നുമൊന്നിച്ചും നമ്മിൽ സർവാനുഗ്രഹങ്ങളും സമൃദ്ധിയായി വർഷിക്കുന്നു.

ഈ മൂന്നിൽ ഓരോന്നും മൂന്നും ചേർന്നും നമ്മിൽ എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളെ വർഷിക്കുകയും അവയെ വർധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിശ്വാസത്തോടെ യേശുനാഥന്റെ നാമം ജപിക്കുമ്പോഴും, അദ്ദേഹത്തിൽ ഗൂഢമായി വാഴുന്ന സത്യജീവിതവും കാരുണ്യവും നമുക്കു ലഭിക്കുമെന്നു നാം ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു; നാഥന്റെ നാമം പവിത്രതയോടെ ഉരുക്കാമ്പിൽ നാം ഉരുവിടുമ്പോഴും, കർത്താവിൽനിന്നും, ദിവ്യവും പ്രതിദിനം പ്രവഹിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഉറവിടത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ സത്യജീവിതവും കാരുണ്യവും ഒഴുകിവരുന്നു. അചിന്ത്യവും നിസ്സീമവും ആയ ശാന്തിയോടെ നാമും ഈശ്വരനുമായും നാമും മറ്റാളുകളുമായും അനുരഞ്ജനം നൽകപ്പെടുന്നു. സ്നേഹത്താൽ—വർണനാതീതമല്ലോ സ്നേഹം, എന്തെന്നാൽ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും ആചാര്യന്മാരുടെയും ഉപദേശങ്ങളുടെ ആദിയും അന്തവും അതത്രേ; കാരണം

സ്നേഹമെന്നാണു ദൈവത്തിന്റെ നാമം—ആ സ്നേഹത്താൽ നാം ഈശ്വരനുമായി തികച്ചും ഏകീഭവിക്കുന്നു. അപ്പോഴാ ഈശ്വര സത്യതയാൽ നമ്മുടെ പാപം നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു; സ്നേഹത്താൽ അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം ഈശ്വരസന്താനമെന്ന കാരുണ്യം നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. 'എന്തെന്നാൽ സ്നേഹം പാപസമൂഹത്തെ മൂടിക്കളയുന്നു' (1 പത്രോസ് 4: 8). സ്നേഹം, എല്ലാം സഹിക്കുന്നു, എല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നു, എല്ലാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു, എല്ലാം താങ്ങുന്നു. സ്നേഹമൊരിക്കലും പരാജയപ്പെടുന്നില്ല' (1 കൊരി. 13: 7, 8).

10. നമ്മുടെ മുക്തിക്കുവേണ്ടി യേശുനാഥൻ കുരിശിൽ പീഡനങ്ങളും അനുഭവിച്ച അവസരത്തിൽ തന്റെ അന്ത്യോപദേശമായും ദിവ്യ പൈതൃകമായും അവിടുന്നു ശാന്തിയും സ്നേഹവും സ്വശിഷ്യന്മാർക്കു നല്കി: ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനുശേഷവും അവിടുന്ന് അപ്രകാരം ചെയ്തു.

ആകയാൽ കരുണാനിധിയും പ്രേമസ്വരൂപനുമായ നമ്മുടെ നാഥൻ യേശുക്രിസ്തു നമുക്കുവേണ്ടി സ്വേച്ഛയാ കുരിശിൽ പീഡനങ്ങളും അനുഭവിക്കാനുള്ള അവസരം അടുത്തപ്പോഴും, പിന്നെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനുശേഷം സ്വശിഷ്യന്മാരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമായപ്പോഴും, അനന്തരം ദൈവത്തിന്റെ—ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ പിതാവും കനിവിനാൽ നമ്മുടെ പിതാവുമായ ദൈവത്തിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു പോകാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും സ്വസന്താനങ്ങളിൽ വാത്സല്യമാർന്ന ഒരു പിതാവിനെപ്പോലെ അവിടുന്ന് തന്റെ സ്വന്തക്കാരായ സകലമാനപേർക്കുംവേണ്ടി തന്റെ അന്ത്യശാസനങ്ങളും മാധുര്യമർന്ന സാന്ത്വനങ്ങളും അരുളുകയുണ്ടായി. അവ വിലയേറിയതും നിശ്ചിതവുമായ ഒരു പണയമാണെന്നു പറയാം; അഥവാ ദൈവദത്തമായ ഒരു പൈതൃകമത്രേ അതു. നമ്മുടെ മോചനത്തിനുവേണ്ടി അവിടുന്നു പീഡനം അനുഭവിച്ചപ്പോഴും സ്വശിഷ്യന്മാരോടരുളിയ ഈ വാക്കുകളിൽ നാഥൻ തന്റെ അനുശാസനങ്ങളും വെളിവാക്കി: 'എന്റെ പേരിൽ എന്തെങ്കിലും നിങ്ങളും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഞാനതു നടത്തും' (യോഹ. 14.14). വീണ്ടും, 'ഞാൻ ഉണ്മയായും ഉറപ്പായും പറയുന്നു, നിങ്ങളും എന്റെ പേരിൽ എന്റെ പിതാവിനോടു എന്തുതന്നെ ആവശ്യപ്പെട്ടാലും അവിടുന്ന് അതു നിങ്ങൾക്കു തരുന്നതായിരിക്കും. ഇതുവരെ നിങ്ങളാരും എന്റെപേരിൽ യാതൊന്നും ചോദിച്ചിട്ടില്ല; ആവശ്യപ്പെടുവിൻ, നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കും, നിങ്ങളുടെ സന്തോഷം സമ്പൂർണമാകുവാൻ' (യോഹ. 16. 23,24), ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനുശേഷം വീണ്ടും അദ്ദേഹം അവരോടരുളി: 'എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരിൽ ഈ ലക്ഷണ

ങ്ങളെ കാണാൻ കഴിയും. എന്റെ നാമത്തിൽ അവർ ഭൂതപ്രേതാദിബാധകളെ ഒഴിക്കും; അവർ പുതിയ ഭാഷകളിൽ സംസാരിക്കും.' ഇത്യാദി (മർക്കൊസ് 16:17). വിശുദ്ധ യോഹന്നാനും തന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ അത്രതന്നെ പറയുന്നു: 'ഈ പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്താത്ത പലേ അത്ഭുതങ്ങളും യേശുവാസ്തവമായും തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ മുമ്പിൽ ചെയ്കയുണ്ടായി. ഇതുയുമെഴുതിയതു യേശു ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തുവാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടാവാൻ വേണ്ടിയാണു; അങ്ങനെ വിശ്വാസമാർന്നു അവിടുത്തെ നാമത്തിൽക്കൂടി നിങ്ങൾക്കു പ്രാണൻ കിട്ടുന്നതിനും' (യോഹ. 20.30.31). വിശുദ്ധ പൗലൊസ് പറയുന്നു: 'യേശുവിന്റെ നാമശ്രവണത്തിൽ ഓരോ മുട്ടും മടങ്ങണം.' ഇത്യാദി (ഫിലി. 2.10). അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ നടപടികളിൽ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: 'അപ്പോൾ, പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ആവിഷ്ടനായ പത്രോസ് അവരോടായിപ്പറഞ്ഞു: അല്ലയോ ജനനേതാക്കളേ, ഇസ്രേലിലെ കാരണവന്മാരേ, നിഷ്ഫലനായ മനുഷ്യനു നാം ചെയ്ത നന്മ ഇന്നിപ്പോൾ പരിശോധിച്ചാൽ, അവൻ രോഗമുക്തനാക്കപ്പെട്ടതു് എപ്രകാരമാണെന്നു് അന്വേഷിച്ചാൽ: നിങ്ങളേവരും കേട്ടുകൊൾവിൻ, ഇസ്രേലിലെ സകലമാനപേരും അറിഞ്ഞുകൊൾവിൻ, അതു സാധിച്ചതു് നസറേത്തിലെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിലാകുന്നു; അദ്ദേഹത്തെ നിങ്ങൾ കുരിശിലേറ്റി, അദ്ദേഹത്തെ ദൈവം പുനർജീവിപ്പിച്ചു. അവിടുത്തെ നാമത്തിലാണു് ഇവിടെ ഈ മനുഷ്യൻ ആരോഗ്യവാനായി നിലകൊള്ളുന്നതു്" (അ. പ്ര. 4: 8, 9, 10) അല്പം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും: 'മറെറാന്നിലും മുക്തിയില്ല: വിണ്ണിനു കീഴിൽ മാനവരുടെ ഇടയിൽ നമുക്കു രക്ഷ നല്കാവുന്ന മറെറാരു നാമം നല്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല' (അ. പ്ര. 4: 12). വീണ്ടും കർത്താവരുളുന്നു: 'വിണ്ണിലും മന്നിലും സർവാധികാരങ്ങളും എനിക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.' (മത്തായി 18:18). നമ്മുടെ ദൈവവും ആചാര്യനുമായ പ്രഭു, കുരിശിനു മുമ്പിൽ സ്വശിഷ്യന്മാരോടു് അരുളിച്ചെയ്തതിൽനിന്നും ഇതുതന്നെ വ്യക്തമാകുന്നു: 'ശാന്തി ഞാൻ നിങ്ങളെ ഏല്പിക്കുന്നു, എന്റെ ശാന്തി ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു' (യോഹന്നാൻ 14: 27). പിന്നെയും, 'ഈവക കാര്യങ്ങളും ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതു് നിങ്ങൾ എന്നിൽ ശാന്തി കണ്ടെത്താൻ വേണ്ടിയാണു" (യോഹ. 16: 33). വീണ്ടും; ഇതാണെന്റെ അനുശാസനം: 'ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവിൻ' (യോഹ. 15:12). തുടരുന്നു: 'നിങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരാണെന്നു് ഏവരും അറിഞ്ഞുകൊള്ളും' (യോഹ. 13:35). വീണ്ടുമരുളുന്നു: 'എന്റെ പിതാവു് എന്നെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ, ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു; നിങ്ങൾ

എന്റെ സ്നേഹത്തിൽ തുടരുവിൻ. നിങ്ങൾ എന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിക്കുന്നപക്ഷം നിങ്ങൾ എന്റെ സ്നേഹത്തിൽ തുടർന്നു നിലകൊള്ളും; ഞാൻ പിതാവിന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിക്കുകയും അവിടത്തെ സ്നേഹത്തിൽ തുടരുകയും ചെയ്തതുപോലെ നിങ്ങളും ചെയ്യുവിൻ' (യോഹ. 15. 9, 10). പിന്നീട് ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനുശേഷം ക്രിസ്തു പല അവസരങ്ങളിലും സ്വശിഷ്യന്മാരുടെ മുമ്പിൽ ആവിർഭവിക്കുകയും ഇപ്രകാരമരുളി അവർക്കു ശാന്തി നൽകുകയും ചെയ്തു. 'നിങ്ങൾക്കു ശാന്തിയുണ്ടാകട്ടെ' (യോഹ. 20:21). തന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ മുഖ്യനായി കർത്താവു കരുതിയിരുന്ന പത്രോസിനോടു് അവിടുന്നു മൂന്നു പ്രാവശ്യം അരുളി: 'ശിമെയോൻ, നീ ഇവരെക്കാളും കൂടുതലായി എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ? എന്റെ ആടുകളെ പോറ്റുക' '(യോഹ. 21:15,16): യേശുക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ഗാഢമായ സ്നേഹത്തിന്റെ ഉത്തമമായ പ്രതിഫലമായിട്ടാണു് അവിടത്തെ അനുയായികളെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ചുമതല ഏല്പിച്ചതു് എന്നു് ഇതിൽക്കൂടി കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ച മൂന്നു സദ്ധർമങ്ങൾ, ചിത്തശുദ്ധി, ജ്ഞാനോദയം, അധ്യാത്മപകൃത എന്നീ മൂന്നു ദിവ്യ ഫലങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുന്നു എന്നു് ആരെങ്കിലും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നപക്ഷം, അതു് ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നോ വിഷയത്തിൽനിന്നോ വളരെ വിഭിന്നമായിരിക്കുന്നതല്ല.

11. സകല സദാചാരങ്ങളും ഈ മൂന്നിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഒരുവൻ സശ്രദ്ധം ഒരന്വേഷണത്തിനു് ഒരുമ്പെടുന്നപക്ഷം' ഈശ്വരൻ നെയ്തെടുത്ത സദ്ധർമ്മങ്ങളുടെ രാജകീയ മേലങ്കി, മുറിക്കുകൊണ്ടാവാത്ത ഈ മുപ്പിരിക്കയറിലാണു തൂങ്ങുന്നതു് എന്നു കാണാം. എന്തെന്നാൽ അധ്യാത്മജീവിതം വിലയേറിയ ഒരു മാലപോലയൊണു്; പൊന്മയമാണതു്; അതിൽ ഓരോ സദ്ധർമവും പരസ്പരം സംബദ്ധമാണു്; എല്ലാം കൂടിച്ചേർന്നു് അതൊരു പൂർണ ഹാരമായിത്തീരുന്നു. അതു് അങ്ങനെയാവണം താനും, അവയൊക്കെയും ഒരേ ശരീരത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളാകയാൽ; അതായതു് അവ, തങ്ങളിൽ കോർത്ത കണ്ണികളംകൊണ്ടു് ആ വ്യക്തിയുടെ മാറു് ഏറ്റി, അവ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനെ ദിവ്യനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഒരുവൻ വിശ്വാസത്താൽ ധന്യനായിത്തീരുന്നു, അഥവാ, നമ്മുടെ നാഥനായ ക്രിസ്തുദേവന്റെ അത്യന്തം മധുരമായ നാമം ജപിക്കുന്നതിൽ കാണിക്കുന്ന ഉത്സാഹവും വിനയവും എന്നതിനെ വിളിക്കാനാണു നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ആയിക്കോളൂ. അവൻ ശാന്തിയും സ്നേഹവുംകൊണ്ടും ധന്യനാക്കപ്പെടുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇവ ദൈവം നട്ടതും പ്രാണദായകവുമായ, മൂന്നു തായ്ത്തടികളുള്ള ഒരു മരമാകുന്നു. ആ മരത്തെ

തൊട്ടുകയും യഥോചിതം അതിൻെറ കനി തിന്നുകയും ചെയ്യുന്നയാൾ അനന്തവും നിത്യവുമായ ജീവിതത്തെ നേടുന്നു, അല്ലാതെ ആദാമിനെപ്പോലെ മരണത്തെ വരിക്കുന്നില്ല.

12. വിശ്വാസികൾക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ആവേശം പിതാവായ ദൈവത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നതു യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടിയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുണ്യനാമത്തിൽക്കൂടിയുമാകുന്നു.

വിശ്വാസികൾക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ആവേശം പിതാവായ ദൈവത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നതു യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടിയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുണ്യനാമത്തിൽക്കൂടിയും ആകുന്നു: അപ്രകാരമല്ലോ ദയാനിധിയും അതിദിവ്യനുമായ ക്രിസ്തുദേവൻ തൻെറ ശിഷ്യന്മാരോടു് അരുളിച്ചെയ്തതു്: 'ഞാൻ അകന്നുപോകുന്നതാണു നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു്; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ പോയില്ലെങ്കിൽ ആശ്വാസദായകൻ വരുകയില്ല; ഞാൻ പോയാലോ, അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കു് അയയ്ക്കും' (യോഹ. 16:7). വീണ്ടും 'പിതാവിൽനിന്നും ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു് അയയ്ക്കുന്ന ആശ്വാസദായകൻ—പിതാവിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന സത്യസ്വരൂപൻ—വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ....'ഇത്യാദി (യോഹ. 15:26) പിന്നെയും 'പിതാവു് എൻെറ പേരിൽ അയയ്ക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവെന്ന ആശ്വാസദായകൻ....' (യോഹ. 14: 26).

13. പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരും അവരിൽ വാഴുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവും, യേശുക്രിസ്തുവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കാനും അവിടുത്തെ കാരുണ്യത്തിനായി അപേക്ഷിക്കാനും ഞങ്ങളോടു് നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ വാസഗൃഹങ്ങളായ മഹനീയാചാര്യന്മാരും ഗുരുക്കന്മാരും നമ്മെയെല്ലാം ഔചിത്യപൂർവം ഉപദേശിക്കുന്നു: വിശേഷിച്ചും ധ്യാനം ശീലിക്കാൻവേണ്ടി ലോകം വെടിഞ്ഞു ദിവ്യമൗനത്തിൻെറ മാർഗത്തെ അവലംബിച്ചു സ്വയം ഈശ്വരനു സമർപ്പിക്കുകയും മറെറന്തു കൃത്യത്തെക്കാളും വ്യാപാരത്തെക്കാളും പ്രിയമായി പ്രഭുവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവിടുത്തെ കനിവിനായി ഒടുങ്ങാത്ത പ്രതീക്ഷയോടെ അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ അവർ ഉപദേശംകൊണ്ടനുഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവർ തങ്ങളുടെ നിരന്തരാഭ്യാസവും അനുഷ്ഠാനവുമായി, അവിടുത്തെ പവിത്രവും അതിമധുരവുമായ തിരുനാമം, സർവദാ തങ്ങളുടെ മനസ്സിലും നെഞ്ചിലും നാവിലും വഹിച്ചുകൊണ്ടു്, കേ്തിയോടെ ജപിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പവും അദ്ദേഹത്തിലും വാഴാനും ശ്വസിക്കാനും ഉറങ്ങാനും ഉണരാനും നടക്കാനും ഉണ്ണാനും കുടിക്കാനും എന്നുവേണ്ട തങ്ങൾക്കു ചെയ്യാനുള്ളതെല്ലാം ആവുംവിധത്തിലെല്ലാം അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ

തങ്ങളെ സ്വയം നിർബന്ധിക്കണം. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ, ആത്മാവിന്റെ നന്മയ്ക്കുതകുന്നയാതൊന്നിനും ഇടം നൽകാതെ എല്ലാത്തരം വിനാശകരങ്ങളായ സംഗതികളും നമ്മിൽ വന്നുകൂടുംപോലെ, അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യത്തിൽ യാതൊരു നന്മയും ഇല്ലാതെ വരുന്നില്ല, സകലതും സാധ്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുതന്നെ അവിടുന്നും അരുളുന്നു: 'എന്നിൽ വാഴുന്നവൻ എവനോ, എവനിൽ ഞാനും വാഴുന്നുവോ, അവൻ സമൃദ്ധിയായി ഫലം ഉളവാക്കുന്നു, എന്തെന്നാൽ എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല' (യോഹ. 15,5). അങ്ങനെ അനർഹരാണെന്നിരുന്നാലും ഞങ്ങളും ഈ അതിയോന്നതവും അതീവ ആരാധനീയവും ആയ നാമത്തെ സശ്രദ്ധം ഉരുവിടുന്നു; എന്നിട്ട് അവിടുത്തെ തുണയോടെ സധൈര്യം യാത്ര തുടങ്ങുന്നു, ഇവ രേഖപ്പെടുത്താൻ തുനിഞ്ഞിറങ്ങുന്നു.

14. ദൈവത്തിന്റെ മൗനമാഗ്രഹത്തിൽ കാലിടറാതെ നടക്കണമെന്നുള്ളവൻ സർവസ്വത്യാഗത്തോടൊപ്പം സമ്പൂർണമായ അനുസരണം സ്വീകരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

'വിശ്വത്തിന്റെ വെളിച്ചം ഞാനാണു്.' 'മാർഗവും സത്യവും ജീവിതവും ഞാനാകുന്നു; എന്നിൽക്കൂടിയല്ലാതെ ആരും താതനിൽ എത്തുന്നില്ല' (യോഹ. 8.12;14.6); വീണ്ടും, 'ഞാനാണു വാതിൽ; എന്നിൽക്കൂടി ആരെങ്കിലും അകത്തു കടന്നാൽ അവൻ രക്ഷിക്കപ്പെടും; അവനു് അകത്തു പോകാം, പുറത്തു കടക്കാം, മേച്ചിൽക്കളങ്ങളും കണ്ടെത്താം' (യോഹ. 10.9). അതായതു് മുക്തി നേടാം. ഇപ്രകാരമെല്ലാം അരുളിച്ചെയ്ത സർവേശ്വരനും സംരക്ഷകനുമായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കുന്നതും ആത്മാർത്ഥതയോടെ ഉപദേശിക്കുന്നതും എന്തെന്നു കേട്ടുകൊൾവിൻ: ആദ്യമായി, ദിവ്യവചനത്തിൻപ്രകാരം തികഞ്ഞ ത്യാഗവും പൂർണവും ആത്മാർത്ഥവുമായ അനുസരണവും നിങ്ങളും സ്വയം സ്വീകരിക്കുക. അതിനായി നിഷ്കളങ്കനായ ഒരു ആചാര്യനെ, ഗുരുനാഥനെ, സർവാത്മനാ തേടിക്കണ്ടെത്തുക (ആചാര്യന്റെ ഉപദേശങ്ങളും ദിവ്യോപദേശങ്ങളുമായി ഒത്തിണങ്ങുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചുവേണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കത നിർണയിക്കാൻ). ആത്മദർശനം സാധിച്ച ആളായിരിക്കണം ആചാര്യൻ; അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരവും ആചാരവും ഒത്തിണങ്ങിയിരിക്കണം; വിശാലമനസ്കനും, വിനയശീലനും, സൗമ്യസ്വഭാവനും ആയിരിക്കണം; ചുരുക്കത്തിൽ, ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ഉപദേശിക്കുന്ന ആചാര്യൻ എപ്രകാരമുള്ളവനായിരിക്കണമെന്നു ദിവ്യവചനം എന്തു നിർദേശിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരമുള്ള ഒരാളെ കണ്ടെത്തണം.

അമ്മാതിരിയൊരു ഗുരുവിനെ കണ്ടെത്തിയശേഷം, പിതൃകേന്ദ്രനായ ഒരു പുത്രൻ പിതാവിനോടെന്നപോലെ, അദ്ദേഹത്തെ സർവാത്മനാ ആശ്രയിക്കുക, അതുമുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞകളെ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിക്കണം; സകലകാര്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തോട് ഒത്തിണങ്ങുക; അദ്ദേഹത്തെ കേവലമൊരു മനുഷ്യനായിട്ടല്ല, സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തുവായിട്ടു വേണം കാണാൻ. സർവവിധ സന്ദേഹങ്ങളും അവിശ്വാസങ്ങളും, അതേപോലെതന്നെ സ്വന്തം ചിന്തകളും അഭിലാഷങ്ങളും ദൂരെക്കളഞ്ഞ് അനുപദം നിങ്ങളുടെ ആചാര്യനെ അനുസരിക്കുക, ഒരു കണ്ണാടിയാണു താൻ എന്നു കരുതി അനുസരിക്കുക; അദ്ദേഹത്തെ സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിയെന്നപോലെ അനുഗമിക്കുക, സർവഥാ സർവാത്മനാ അനുസരിക്കുക; സർവശ്രേയസ്സുകളുടെയും വൈരിയായ സാത്താൻ ഇതിനെതിരായി എന്തെങ്കിലും സൂചിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം, കാമത്തിൽനിന്നോ, തീയിൽ നിന്നോ പായുംപോലെ അതിൽനിന്നും പാഞ്ഞുകൊൾക: അമ്മാതിരി ചിന്തകൾ നിങ്ങളുടെ തലയിൽ തിരുകിയ പ്രലോകനെന്നതിരെ ഔചിത്യപൂർവ്വം സ്വയം മുന്നറിയിപ്പു നൽകിക്കൊണ്ട് ഓടിക്കൊൾക. തന്നത്താൻ ഇങ്ങനെ ഉപദേശിക്കുക: 'സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധയോഹന്നാൻ പറയുംപോലെ, നയിക്കപ്പെടുന്നവനല്ല നായകനെ വഴികാണിക്കുന്നതു്, പിന്നെയോ നായകൻ നീതനെ നയിക്കുന്നു; എന്റെ ഗുരുവിന്റെ വിധി (കുറ്റം) ഞാൻ ഏറ്റുകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്, അവിടുന്നു് എനിക്കു വേണ്ടിയതു ചെയ്തിരിക്കുകയാണു്; എന്റെ വിധികർത്താവു ഞാനല്ല, അവിടുന്നാകുന്നു.' ഇത്യാദി.

തന്റെ പാപത്തിന്റെ പേരേടു ചീന്തിക്കളഞ്ഞു രക്ഷിതരുടെ ദിവ്യഗ്രന്ഥത്തിൽ പേരുപതിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് ആ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതിനു് ഇമ്മാതിരിയൊരു ജീവിതരീതിയേക്കാൾ, അതായതു് അനുസരണത്തേക്കാൾ ഉതകുന്ന ഒരുപായം കണ്ടെത്താനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ വിശുദ്ധ പൌലോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നമ്മുടെ ദൈവമായ ഈശപുത്രൻ യേശുക്രിസ്തു നമുക്കുവേണ്ടി മാനുഷവേഷം ധരിക്കുകയും തന്റെ ഔദാര്യത്താൽ നമുക്കുവേണ്ടി പിതാവിന്റെ കാരുണ്യം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തു—അദ്ദേഹവും ഈ അനുസരണത്തിന്റെ മാർഗത്തെ പിൻതുടർന്നു; തന്റെ മാനവജീവിതത്തിൽ അനുസരണത്തിൽകൂടി ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തി, അങ്ങനെ സ്വയം മഹിതനായിത്തീർന്നു. എന്തെന്നാൽ, 'മാനവരൂപത്തിൽ കാണപ്പെട്ട അദ്ദേഹം തന്നെ എളിയവനാക്കി, മരണം വരിച്ചും കുരിശിലുള്ള മരണംവരിച്ചും അനുസരണത്തെ പിൻതുടർന്നു. ആകയാൽ ദൈവവും അദ്ദേഹത്തെ അതീവ മഹിതനാക്കിത്തീർത്തു; മറെറല്ലാ നാമങ്ങളെക്കാളും

വിശിഷ്ടമായ ഒരു നാമവും അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി.' (ഫിലിപ്പിയർ, 2.8,9). അപ്പോൾ, നമ്മുടെ നേതാവും ആചാര്യനുമായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കാൻ മനക്കെടാതെ, നമ്മുടെ നാഥനും രക്ഷകനുമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ മഹിമയും പിതാക്കന്മാരുടെ അനുഗ്രഹവും നേടാമെന്നു ധിക്കാരമായി നിനയ്ക്കുകയോ വിസ്തരിയെപ്പോലെ വീമ്പുപറയുകയോ ചെയ്യാൻ ആരു ധൈര്യപ്പെടും? ശിഷ്യനു ഗുരുവിനെപ്പോലെ ആയിത്തീരണമെന്നു ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ, അയാൾ തന്റെ നേതാവിന്റെ ജീവിതത്തെയും ആചരണങ്ങളെയും മാതൃകയായി കാണണം. ഉത്തമമായ പ്രതിരൂപമായി കരുതണം. എപ്പോഴും എല്ലാക്കാര്യത്തിലും ആചാര്യനെ അനുകരിക്കാൻ സ്വയം നിർബന്ധിക്കുകയും സോത്സാഹം സ്വാത്മനാ അവിചലമായി ആ മാർഗത്തെ പിൻതുടരുകയും വേണം. നമ്മുടെ ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുതന്നെ അപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു; അതായതു് അദ്ദേഹം തന്റെ താതമാതാക്കൾക്കു 'വിധേയനായിരുന്നു' (ലൂക്കോസു് 2.51) എന്നു് നാഥൻ സ്വയം അരുളുന്നു, 'മർത്യപുത്രൻ വന്നതു പരിചയപ്പെടാനല്ല, പരിചരിക്കാനാണു്' (മത്തായി 20.28). ഒരു ഗുരുവിനെ ആശ്രയിക്കാതെ തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനൊത്തു് സ്വച്ഛപോലെ ജീവിക്കുന്ന ഒരുവൻ ദൈവശാസനകംക്കു് അനുസൃതമായി ദിവ്യജീവിതം നയിക്കുന്നു എന്നു നിനയ്ക്കാൻ പോലും സാധിക്കുമോ? തീർച്ചയായും ഇല്ല. സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'വഴികാട്ടിയില്ലാതെ നടക്കുന്നവൻ എളുപ്പത്തിൽ വഴി മുട്ടി തെറ്റായ വഴിയേ പോകുംപോലെ, സ്വേച്ഛയാൽ നയിക്കപ്പെട്ടു് അധ്യാത്മജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരുവൻ, അവനു് ലൗകികവിദ്യകളെല്ലാം സ്വായത്തമാണെന്നിരുന്നാലും, അവൻ വേഗത്തിൽ നാശമടയുന്നു.' ആകയാൽ, ഉപദേശം നേടാതെ, അനുസരണമില്ലാതെ, ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുന്നവരിൽ എല്ലാവരുമില്ലെങ്കിലും മിക്കവരും തങ്ങളുടെ വേലയിലും വിയർപ്പിലും ഉറക്കത്തിലെന്നപോലെ കിനാവു കാണുന്നു, തങ്ങൾ വളരെയേറെ വിതച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു്; എന്നാലവർ വാസ്തവത്തിൽ കൊയ്യുന്നതു് വളരെക്കുറച്ചു മാത്രം. ഹാ കഷ്ടം! തന്നിഷ്ടംപോലെ ജീവിതം ചിട്ടപ്പെടുത്തിയതുമൂലം അവരിൽ ചിലർ വിളയ്ക്കു പകരം കളയാണു കൊയ്യുന്നതു്. അതാണേറ്റവും പരിതാപകരം! ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു് സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'വിശ്വാസമാകുന്ന ഈ മനോമാർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചുറച്ച നിങ്ങൾ, ക്രിസ്തുവിന്റെ നുകത്തിനടിയിൽ കഴുത്തു കൊടുക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന നിങ്ങൾ; ഇപ്പോൾ മുതൽ നിങ്ങളുടെ ചുമടു് മറ്റൊരാളുടെ ചുമലിൽ താങ്ങാൻ ആശിക്കുന്ന നിങ്ങൾ, സ്വമേധയാ സ്വയം അടിമയായി വിറ്റ പകരം സത്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം വാങ്ങാൻ വെമ്പുന്ന നിങ്ങൾ, അന്യരുടെ കര

ങ്ങളാൽ താങ്ങപ്പെട്ട്, ഈ പെരുംകടൽ താണ്ടാൻ തുനിയുന്ന നിങ്ങടം, അങ്ങനെയുള്ള നിങ്ങടം, ഓർത്തുകൊടംക; നിങ്ങടം ഒരു ങ്ങുന്നതു് ഒരു കുറുക്കുവഴിയേ പോകാനാണു്, അതു പ്രയാസമേറിയ ഒരു വഴിയാണു്, അതിൽ അബദ്ധത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന പാത ഒന്നേ ഉള്ള, ആ പാതയുടെ പേർ തന്നിഷ്ടം എന്നത്രെ. തന്നിഷ്ടം തീർത്തും കൈവെടിഞ്ഞ ഒരുവൻ, അധ്യാത്മസാധനയിൽ പ്രവേശിക്കുംമുമ്പേതന്നെ തനിക്കു ശ്രേയസ്കരമെന്നു തോന്നുന്നതും ഈശ്വരപ്രീതികരവും ആധ്യാത്മികവും ആയതൊക്കെ നേടിക്കഴിഞ്ഞു; എന്തെന്നാൽ, അനുസരണമെന്നതിനർത്ഥം തന്നിഷ്ടത്തിൽനിന്നു് ശ്രേയസ്കരമായതെന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമെന്നു് ആജീവനാന്തം വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയത്രേ.'

ആകയാൽ നിങ്ങളും ഇക്കാര്യം ഉചിതമായി മനസ്സിലാക്കിയശേഷം, ആ നല്ല ഭാഗം, അതായതു് മൗനത്തിന്റെ ദിവ്യപഥം, നിങ്ങളിൽനിന്നും അപഹരിക്കപ്പെടാതിരിക്കാൻ, നിർദേശിക്കപ്പെട്ടപോലെ പരമ്പരാഗതമായ നിയമങ്ങളെ നിഷ്കൃഷ്ടമായി അനുസരിക്കുക; ആദ്യം അനുസരണത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുക, പിന്നെ മൗനത്തെയും. എന്തെന്നാൽ കർമം ധ്യാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു പടിയാകുന്നതുപോലെ അനുസരണം മൗനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു പടിയാകുന്നു. 'പണ്ടത്തെ കാരണവന്മാർ നാട്ടിയ എല്ലുകകളൊന്നും നീക്കരുതു'' (സുഭാഷിതങ്ങടം 22. 28); ഇതും ഓർത്തോളു: 'ഒറ്റയാൻ മുടിഞ്ഞുപോം' (ഏക്ലേ. 4.10). അടിത്തറ ഇപ്രകാരം ഉറപ്പിച്ചു് തുടക്കം ശരിയാക്കിയാൽ നിങ്ങടം യഥാകാലം നിങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാത്മമന്ദിരത്തിനു് മേന്മയാർന്ന ഒരു മേൽക്കൂര ചാർത്തുന്നതാണു്. ആരോ പറഞ്ഞതുപോലെ തുടക്കം കുറ്റമറ്റതല്ലെങ്കിൽ പണിയൊക്കെ പാഴിലാകും. നേരേ മറിച്ചു തുടക്കം നേരേയായാൽ എല്ലാം ഒത്തിണങ്ങി ചിട്ടയിലായിരിക്കും; ചിലപ്പോടം മറിച്ചും വരാമെങ്കിലും. പക്ഷെ, അതു നമ്മുടെ തന്നിഷ്ടംകൊണ്ടാകുന്നു.

15, ഒരു യതിക്കു പതനമൊന്നും കൂടാതെ അനുസരണത്തെ അനുശീലിക്കാൻ തുണയ്ക്കുന്ന യഥാർത്ഥാനുസരണത്തിന്റെ അടയാളങ്ങടം

ഇമ്മാതിരി ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചു്, 'പറയാൻ പ്രയാസമായ' (എബ്രാ 5,11) അനേകം സംഗതികടം ഉള്ളതിനാലും തന്മൂലം ആളകടം അതിനെ പല രീതിയിൽ പരിശീലക്കുന്നതിനാലും, അടയാളങ്ങളായി നിങ്ങടംക്കു തുണയേകുന്നതിനു് അതിന്റെ ഏതാനും സവിശേഷതകടം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാകുന്നു; ഇവയെ മുഴക്കോലും തൂക്കുചരടുംപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം നിങ്ങടംക്കു് അനിന്ദ്യവും നിഷ്കളങ്കവും ആയ

ഒരു ജീവിതം നയിക്കാൻ സാധിക്കും. ആകയാൽ നിങ്ങളോട് പറയട്ടെ, ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു യഥാർത്ഥയതിക്ക് താഴെ പറയുന്ന അഞ്ചു സദ്ധർമ്മങ്ങളും അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണ്: ഒന്നാമതു്, വിശ്വാസം: ഗുരുവിൽ പരിശുദ്ധവും ആത്മാർത്ഥവുമായ വിശ്വാസം, അദ്ദേഹത്തെ ക്രിസ്തുവെന്നു കരുതുകയും ക്രിസ്തുവിനെ അനുസരിക്കുംപോലെ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വാസം. നമ്മുടെ നാഥൻ യേശു അരുളുന്നു: 'നിങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നവൻ എന്നെ അനുസരിക്കുന്നു; നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നവൻ എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നു; എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നവനോ എന്നെ അയച്ചവനെ നിന്ദിക്കുന്നു' (ലൂക്കോസ് 10 16). വി. പൌലോസ് ഉപദേശിക്കുന്നു. 'വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു വേറിട്ടതൊക്കെ പാപം' (റോമ. 14. 23). രണ്ടാമതു്, സത്യം. അതായതു്, വാക്കിലും ആചാരത്തിലും തന്റെ വിചാരങ്ങളെ യഥാർത്ഥമായി ഏറ്റുപറയുന്നതിലും ഒരുവൻ സത്യസന്ധത പാലിക്കണം: എന്തെന്നാൽ ഇപ്രകാരം അനുശാസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: 'അവിടുത്തെ അരുളപ്പാടുകൾ ആദിമുതലേ സത്യമാകുന്നു' (സങ്കീർത്തനം 119. 160), വീണ്ടും, 'നീ സത്യം അഭിലഷിക്കുന്നു' (സങ്കീർത്തനം 51. 6). ക്രിസ്തുവും അരുളുന്നു, 'സത്യം ഞാനത്രെ' (യോഹ. 14.6.) അക്കാരണത്താൽ അദ്ദേഹം സ്വതഃസത്യം എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു. മൂന്നാമതു്, സ്വപ്രീതിനിഷേധം; എന്തെന്നാൽ ഒരു യതിക്ക് സ്വപ്രീതിയെ അനുസരിക്കുന്നതു വലിയ ചേതവും കൊടിയ കേടുമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അയാൾ തന്റെ ഇഷ്ടത്തെ തട്ടിമാറ്റണം, അതു് സ്വമേധയാ ചെയ്യണംതാനും, എന്നുവെച്ചാൽ പിതാവിന്റെ പ്രേരണയൊന്നും കൂടാതെ ചെയ്യണമെന്നർത്ഥം. നാലാമതു്, അയാളൊരിക്കലും നിഷേധിക്കുകയോ തർക്കിക്കുകയോ അരുതു്; എന്തെന്നാൽ നിഷേധവും തർക്കവും സച്ചരിതർക്ക് ഉചിതമല്ല. ധന്യനായ പൌലോസ് എഴുതുന്നു: 'ആരെങ്കിലും തർക്കക്കാരനെന്നു തോന്നുന്നെങ്കിൽ, നമുക്ക് അങ്ങനെയൊരു പാരമ്പര്യമില്ല, ദൈവത്തിന്റെ പള്ളികൾക്കുമില്ല' (1 കൊറി. 11. 16). ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെല്ലാം പൊതുവേ ഇതു നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കെ, എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും സമ്പൂർണമായ അനുസരണം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുള്ള സന്യാസിമാരുടെ കാര്യം പിന്നെ പറയാനുണ്ടോ? നിഷേധവും തർക്കവും അഹമ്മതിയിൽനിന്നാണു വരുന്നതു്; അഹമ്മതി അവിശ്വാസത്തിന്റെയും ഔദ്ധത്യത്തിന്റെയും തോഴനാണല്ലോ. നേരെമറിച്ചു നിഷേധത്തിന്റെയും തർക്കത്തിന്റെയും അഭാവമോ ഉചിതവും വിവേകപൂർവ്വമായ ഒരു വിനീതമനോഭാവത്തിൽ നിന്നും ഉളവാകുന്നതുമത്രെ. അഞ്ചാമതു്, അയാൾ ഈ സദ്ധർമം അനുഷ്ഠിക്കണം: അയാൾ സകലതും സ്വഗുരുവിനോടു് ആത്മാർത്ഥമായും യഥാർത്ഥമായും ഏറ്റുപറയണം. ദൈവത്തിന്റെയും അവിടുത്തെ മാലാഖമാരുടെയും സമക്ഷം ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭീകരമായ

സിംഹാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുംപോലെ നിന്നു് നാം സന്യാസപ്രതിജ്ഞകളും ചെയ്തപ്പോൾ അവ വഴി മറ്റു പ്രതിജ്ഞകളോടും കർത്താവുമായുള്ള ഉടമ്പടിയോടുമൊപ്പം നാം നമ്മുടെ ഹൃദയരഹസ്യങ്ങളും ചിന്തകളും അഭിലാഷങ്ങളും ഏറ്റുപറഞ്ഞു കൊള്ളാമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്; ആ ഏറ്റുപറയൽ നമ്മുടെ യത്നങ്ങളുടെയും സാധനകളുടെയും ആദിയും അന്തവുമായി അപ്പോൾ നാം അംഗീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ദിവ്യനായ ദാവീദും പറയുന്നു: 'ഞാനെന്റെ പാപം അവിടുത്തോടു് ഏറ്റുപറഞ്ഞു; എന്റെ അനീതിയൊന്നും ഞാൻ മറച്ചുവെച്ചില്ല. എന്റെ അതിക്രമങ്ങൾ കർത്താവിനോടു് ഏറ്റുപറയുമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു; അവിടുന്നു എന്റെ പാപത്തിന്റെ അനീതിയെ പൊറുക്കുകയും ചെയ്തു' (സങ്കീർത്തനം 32. 5). സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു; 'പുണ്ണ്യകർമ്മം തുറന്നുവച്ചാൽ പഴക്കുകയില്ല, പൊറുക്കും.'

ഒരുവൻ ഈ അഞ്ചു സദ്ധർമങ്ങളും ഉചിതമായി വിവേകപൂർവ്വം അനുഷ്ഠിക്കുന്നപക്ഷം, ഭാവിയിൽ സജ്ജനങ്ങളുടെ ആനന്ദത്തിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം അയാൾക്കു ലഭിക്കുമെന്ന ഉറപ്പാണ് വാഗ്ദാനം അന്നുമുതൽ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു് അയാൾ അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ചിരസ്മരണീയമായ അനുസരണത്തിന്റെ തറയും പേരുമെന്നു കരുതാവുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾ ഇവയത്രെ. ഇനി അതിന്റെ ശാഖകളെയും ഫലങ്ങളെയും വിതാനത്തെയുംപറ്റി കേട്ടുകൊൾക.

സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'അനുസരണം വിനയത്തെ പ്രസവിക്കുന്നു; വിനയം ന്യായാന്യായബോധത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു; ന്യായാന്യായബോധം വിവേകത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു; വിവേകം ദീർഘദർശിത്വത്തിലേയ്ക്കും—അതു് ദൈവത്തിന്റെമാത്രം കൃത്യമാണു്, വിലയേറിയ ദിവ്യാനുഗ്രഹമാണു്; അതവിടുന്നു ദിവ്യത്വത്തിലേക്കു് ഉയർത്തുന്നവരിൽമാത്രമേ വർഷിക്കുകയുള്ളൂ. കൂടാതെ, അനുസരണത്തിന്റെ അനുപാതത്തെയും ആത്മാർത്ഥതയെയും അനുസരിച്ചിരിക്കും നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ വിനയത്തിന്റെ ഉദയം എന്നും അറിഞ്ഞുകൊൾക; വീണ്ടും, വിനയത്തിനനുസരിച്ചായിരിക്കും ന്യായാന്യായബോധം രൂപംകൊള്ളുന്നതു്, ആ സദ്ധർമപരമ്പരയെക്കുറിച്ചു മുഴുവൻ ഇതു പറയാവുന്നതാണു്. ആകയാൽ അടിപതറാതെ അനുസരണത്തിന്റെ മാർഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ ആവുന്നത്രപ്രയത്നിക്കുക: എങ്കിൽ നിങ്ങൾ പ്രമാദത്തിൽപ്പെടാതെ പുരോഗമിക്കും. നേരെമറിച്ചു്, അനുസരണത്തിന്റെ ഘട്ടത്തിൽ കാലിടറുന്നപക്ഷം, നിങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ശിക്ഷണം അതായതു ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കൽ, നിങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കുകയില്ല എന്നും വിജയിയുടെ വൈജയന്തിയണിയാൻ നിങ്ങൾക്കു് ഒക്കുകയില്ല എന്നും അറിഞ്ഞു

കൊംക. ആകയാൽ അനുസരണം, ഈ അനുഷ്ഠാനങ്ങളോടൊത്ത അനുസരണമായിരിക്കട്ടെ നിങ്ങൾക്ക മാർഗദർശകം; അഥവാ, കപ്പൽയാത്രക്കാർ വഴിയറിയാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന വടക്കുനോക്കിയന്ത്രംപോലെ നിങ്ങൾക്കുള്ള ദിഗ്ദർശകം. അതിൽ പതറാതെ കണ്ണുറപ്പിച്ചാൽ അപകടമേതും കൂടാതെ നിങ്ങൾക്ക സദാചാരമാകുന്ന പരന്ന പാരാവാരത്തെ തരണം ചെയ്യാം; അങ്ങനെ അക്ഷോഭ്യത എന്ന തുറമുഖത്തിൽ കുഴപ്പം കൂടാതെ എത്തിച്ചേരാം. വല്ല കാറോ കോളോ എതിരിട്ടാൽത്തന്നെയും അതും നിങ്ങളുടെ അനുസരണത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചിരിക്കുംതാനും. പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ അരുളിയിട്ടുള്ളതുപോലെ, പിശാചിനുപോലും, യഥാർത്ഥമായും അനുസരണമുള്ളയതിക്കെതിരെ യാതൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല. അനുസരണത്തിന്റെ ഉദാത്തമഹിമയെ സ്വല്പമൊന്നു സൂചിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി നമുക്ക വീണ്ടും സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാന്റെ വാക്കുകം കേൾക്കാം.

ക്രിസ്തുവിലെ ജീവിതത്തിന്റെ ഉത്തമ ദീപ്തിയായ, ദിവ്യസോപാനത്തിലെ ഈ മഹാത്മാവു പറയുന്നു: 'പിതാക്കന്മാർ കീർത്തനാലാപത്തെ ഒരു ആയുധം എന്നു വിളിക്കുന്നു; പ്രാർത്ഥനയെ ഒരു കോട്ടയെന്നും പാവനമായ കണ്ണീരിനെ സ്നാനമെന്നും ധന്യമായ അനുസരണത്തെ മതവിശ്വാസമെന്നും വിളിക്കുന്നു— അനുസരണം കൂടാതെ ജീവിക്കുന്നവരാരും ദൈവത്തെ കാണുകയില്ല.' ഈ അപൂർവ്വോപമ ത്രിധാ ധന്യമായ അനുസരണത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ പ്രകടനമായും പ്രശംസയായും ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അധഃപതനത്തിനും മരണത്തിനും ഉള്ള കാരണം എന്തു് എന്നും നമ്മുടെ പുനരുജ്ജീവനത്തിനും അമരത്വത്തിനും ഉള്ള മാർഗം എന്തു് എന്നും തേടി നാം കഴിഞ്ഞ കാലത്തിലേയ്ക്കു കണ്ണോടിച്ചാൽ, നമ്മുടെ സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽനിന്നുതന്നെ അനുസരണം എത്ര മഹത്തായ ധർമമാണെന്നു നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും; എന്തെന്നാൽ നാം ഇന്നത്തെ മാതിരിയായിരുന്നില്ല ആദിയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ. ആദ്യം പറഞ്ഞതിനു്, അതായതു് അധഃപതനത്തിനു്, കാരണം ആദാമിന്റെ സ്വാഭിപ്രായവും സ്വേച്ഛയും അനുസരണാഭാവവും ആയിരുന്നു എന്നു നാം കാണുന്നു; അതദ്ദേഹത്തെ ദിവ്യാനുശാസനത്തിന്റെ നിരസനത്തിലേയ്ക്കും അതിക്രമത്തിലേയ്ക്കും നയിച്ചു. പ്രത്യുത, രണ്ടാമതു പറഞ്ഞതിന്റെ, അതായതു പുനരുജ്ജീവനത്തിന്റെയും അനശ്വരതയുടെയും, മൂലം നമ്മുടെ നാഥനും ദൈവവും ആയ രണ്ടാം ആദാം, അതായതു രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തു ആയിരുന്നു എന്നും കാണാം; അദ്ദേഹം പിതാവായ ദൈവവുമായി അഭിന്നമാനസനും അങ്ങനെ അവിടത്തെ ആജ്ഞ അനുസരിക്കുന്ന

വനും ആയിരുന്നു. കർത്താവരുളുന്നു: 'ഞാൻ സ്വയം പറയുകയല്ല, എന്നെ അയച്ച പിതാവാണരുളുന്നതു്: അവിടുന്നു് എനിക്കു് ഒരു ശാസനം അരുളി, ഞാനെന്തു ചൊല്ലണം, ഞാനെന്തു പറയണം എന്നൊക്കെ. അവിടുത്തെ ശാസനം ശാശ്വതജീവിതമാണു് എന്നെനിക്കറിയാം: ആകയാൽ ഞാൻ എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും അതൊക്കെ, എന്റെ പിതാവു് എന്നോടു് അരുളിച്ചെയ്തതുപോലെ ഞാൻ പറയുന്നതത്രെ' (യോഹ. 12. 49, 50).

അങ്ങനെ, നമ്മുടെ ആദിമപൂർവികനിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതിരിയിലുള്ളവരിലും എന്നപോലെ സകലവിധ ദോഷങ്ങളുടെയും മൂലവും മാതാവും ധിക്കാരമാകുന്നു. അതേപോലെ നവദിവ്യമാനവനിൽ, യേശുക്രിസ്തുവിൽ—അവിടുത്തെ അനുകരിക്കാൻ തീരുമാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരിലും—സർവശ്രേയസ്സുകളുടെയും ബീജവും അങ്കുരവും അധിഷ്ഠാനവും വിനയമാകുന്നു. ഈ ക്രമവും ധർമശാസ്ത്രവും ദേവതകളുടെ ദിവ്യവും പവിത്രവുമായ സ്വർഗത്തിലും ഭൂമിയിൽ നമ്മുടെ ദേവാലയത്തിലും അനുസരിക്കപ്പെടുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. മൗലികമായ ഈ നിയമത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ചു സ്വന്തം ഇച്ഛയ്ക്കൊത്തു ജീവിക്കാൻ സഗർവം നിശ്ചയിക്കുന്നവർ ഈശ്വരനിൽനിന്നും, ദിവ്യപ്രകാശത്തിന്റെ പൈതൃകത്തിൽനിന്നും, സാർവലൗകിക ദേവാലയത്തിൽനിന്നും വീണുപോകുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ നമുക്കു് ഇടയാകുന്നു: അങ്ങനെ അവർ തീർത്തും തിരസ്കൃതരായി ക്രൂരിരുളിലും നരകത്തീയിലും എറിയപ്പെടുന്നു. നാം വേദപുസ്തകത്തിൽ വായിക്കുംപോലെ ഇടയ്ക്കിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുള്ള വഞ്ചകരും ദുർബുദ്ധികളുമായ ദൈവദൂഷകന്മാർക്കും അതേ വിധി വന്നുചേരുമെന്നു നാം കരുതുന്നു. സോച്ഛ്വാസബലത്താലും അഹങ്കാരത്താലും അവർ ദിവ്യമഹിമയിൽനിന്നും ഈശ്വരപ്രിയന്മാരുടെ സംസർഗത്തിൽനിന്നും മാരകമാംവിധം വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടുപോകുന്നു.

അറിവുള്ള ഒരാൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്, ഒരു ദോഷം അതിന്റെ വിപരീതഗുണംകൊണ്ടു പരിഹരിക്കാം എന്നു്. നമ്മുടെ സർവദോഷങ്ങളുടെയും മൂലകാരണം അനുസരണാഭാവവും അഹങ്കാരവുമാകയാലും, സർവസന്തോഷത്തിനും ഹേതു വിനീതഭാവവും പശ്ചാത്താപവും ആകയാലും, പാപപങ്കമേൽക്കാതെ ജീവിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരുവൻ, അനുവേസമ്പന്നനും നിഷ്കളങ്കനും ദീർഘവും തീവ്രവുമായ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി ദിവ്യജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചവനും സർവസദ്ഗുണസമ്പന്നനും ആയ ഒരു പിതാവിന്റെ വരുതിയിൽ, ഏതാനുംകാലം പാർക്കണം; പിതാവിന്റെ എല്ലാ ആജ്ഞയും നിർദേശവും ദൈവത്തിന്റെ വാണിയും ഉപദേശവുമാണെന്നു് അയാൾ കരുതുകയും വേണം. എന്തെന്നാൽ വിജ്ഞനായ സോളമൺ പറയുന്നു: 'അറിവുള്ളോർ

പറയുംപോലെ ചെയ്താൽ അപകടമില്ല' (സുഭാഷിതങ്ങൾ 11. 14); പിന്നെ, മൂത്തോരുടെ ചൊല്ല കേൾക്കാഞ്ഞാൽ തനിക്കുതന്നെ ആപത്തു്. ഈ വിനയശിക്ഷണം കൂടാതെ ചില പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാർ ദിവ്യമൗനവും ഈശ്വരനിൽ പൂർണതയും പ്രാപിക്കുന്നതിൽ വിജയികളായെങ്കിൽ അതു ദൈവത്തിന്റെ സവിശേഷപ്രചോദനമാണു്, അതീവ ദുർലഭമായ കാര്യവുമാണു്. ഒരു കുയിൽ കൂവുന്നതു കേട്ടതുകൊണ്ടു വസന്തം വന്നുവെന്നു കരുതാൻ പാടില്ലാത്തതുപോലെ, വിരളമായതല്ല (എങ്ങോ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ) പള്ളിയുടെ നിയമം. ധന്യമായ മൗനത്തിനു് അനുപേക്ഷണീയമായ പ്രാരംഭസോധനയാണു് അനുസരണം എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു, ദൈവത്തിന്റെ സവിശേഷാനുഗ്രഹത്താൽ സംഭവിച്ച അപൂർവ്വകാര്യങ്ങളെ അവയുടെ പാട്ടിനു വിട്ടു്, ഏവർക്കുംവേണ്ടി പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയും പൊതുവേ നിർദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും ആയവയെ അംഗീകരിക്കുക. അങ്ങനെ നിനിയമത്തിനു വിധേയമായി വർത്തിക്കുന്നവർക്കു നല്കാൻ നീക്കിവെയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സമ്മാനത്തിനു് അർഹനായിത്തീരും.

പിന്നെയെന്തു്? ശരിയായ ഒരു വഴികാട്ടിയില്ലാതെ പരിചയമില്ലാത്ത വഴിയേ പോകാൻ ഒരുവൻ ഒരുമ്പെടുന്നതിനു് ഇടയില്ലെങ്കിൽ, വിദഗ്ധനായ ഒരു കപ്പിത്താനില്ലാതെ ആരും കടൽ കടക്കാൻ തുനിയുന്നില്ലെങ്കിൽ, അറിവുള്ള ഒരു അദ്ധ്യാപകനില്ലാതെ ഏതെങ്കിലും കലയോ ശാസ്ത്രമോ അഭ്യസിക്കാൻ ആരും ഒരുങ്ങുകയില്ലെങ്കിൽ, കലകളുടെ കലയും ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രവുമായതിന്റെ പ്രായോഗിക പഠനത്തിനു്, ഈശ്വരനിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഗൂഢപാതയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു്, അപാരമായ മനോവാരിധി തരണം ചെയ്യുന്നതിനു്, അത്യയതു ദേവതകളുടെ ജീവിതത്തിനു സദൃശമായ സന്ന്യാസജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു്—തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുമെന്നു് ഉറപ്പുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു്—ഒരു മാർഗദർശിയെ, ഒരു കപ്പിത്താനെ, അനുഭൂതിസമ്പന്നനായ ഒരുയഥാർത്ഥഗുരുവിനെ, കൂടാതെ ഏതൊരുവൻ തുനിഞ്ഞിറങ്ങും? അതിനു തുനിയുന്നവൻ ആരായിരുന്നാലും, അവൻ തന്നത്താൻ വഞ്ചിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്; പുറപ്പെടും മുമ്പേ അവനു വഴിതെറ്റി, നിയമത്തെ അനുസരിക്കാത്ത ഒരുവനെപ്പോലെ. നേരെ മറിച്ചു പിതാക്കന്മാരുടെ ചട്ടങ്ങൾക്കു കീഴ്വഴങ്ങുന്നവൻ ഒരടി മുമ്പോട്ടുവയ്ക്കും മുമ്പേ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നു. എന്തെന്നാൽ, അങ്ങനെയല്ലാതെ, ശരീരത്തിനെതിരെ പൊരുതേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നു നാം ഏപ്രകാരം അറിയും? വികാരങ്ങൾക്കും പിശാചുക്കൾക്കുമെതിരെ പൊരുതാൻ നാം സന്നദ്ധരാകുന്നതെങ്ങനെ? അമ്മാതിരി തുണയില്ലാതെ നാം നന്മയും തിന്മയും തിരിച്ചറിയുവതെങ്ങനെ—ദുർവികാരങ്ങൾ നന്മയാൽ ഒട്ടിനില്ക്കുംവരെ നന്മ

യുടെ പടിക്കൽ ഏതു നേരവും നിലയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, അവയുടെ പൻതുണയില്ലാതെ നാമെങ്ങനെ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കിനിർത്തും? വീണയുടെ കമ്പികളെയെന്നപോലെ ആത്മാവിന്റെ ശക്തികളെ ഏകസ്വരത്തിൽ മീട്ടും? സർവോപരി, ഈ അനുശാസനങ്ങളും ഇല്ലാതെ, നാമേതുവിധം, വാണിജ്യം, ആഡംബരങ്ങൾ, നിർദ്ദേശങ്ങൾ, ദിവ്യദർശനങ്ങൾ, മോഹജാലങ്ങൾ, കപടവ്യങ്ങൾ, പിശാചുക്കളുണ്ടാക്കുന്ന വിഭ്രാന്തികൾ എന്നിവയെ വേർതിരിച്ചറിയും? ചുരുക്കത്തിൽ, ജ്ഞാനസമ്പന്നനായ ഒരു യഥാർത്ഥഗുരുവിൽനിന്നും ഉപദേശം ലഭിക്കാതെ നാമെങ്ങനെ ഈശ്വരനുമായി ഐക്യം പ്രാപിക്കും? ദിവ്യഫലങ്ങളും ഉളവാക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങളും സേവനങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുന്നതുമെങ്ങനെ? ധന്യനായ പൗലോസുപോലും, ആ അനുഗൃഹീത പാത്രം, ആ ക്രിസ്തുവക്താവ്, വിശ്വദീപം, സർവലോക ദിവാകരൻ; ആ ജഗദ്ഗുരു, അദ്ദേഹം പോലും, താൻ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതു് ശരിയോ എന്നു് ഒത്തുനോക്കാനായി സോദരപ്രവാചകന്മാരുടെ അടുത്തേയ്ക്കു് ഓടിച്ചെല്ലുന്നതു കാണുമ്പോഴും, ഇതു് മറ്റൊരുവഴിക്കും സാധ്യമല്ലേ അല്ല. അദ്ദേഹമെന്തിനാണു് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്? അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ഞാൻ വഴി പിഴച്ചുപോകുന്നുണ്ടോ, പോയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയാൻ വേണ്ടി' (ഗലാ. 2.2). ജ്ഞാനമൂർത്തിയായ നമ്മുടെ കർത്താവു് ക്രിസ്തുവും അരുളുന്നു: 'എന്തെന്നാൽ ഞാൻ സ്വർഗലോകത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിവന്നതു് എന്റെ ഇച്ഛ നടത്താനല്ല, പിന്നെയോ, എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇച്ഛ നടപ്പിലാക്കാനാണു്' (യോഹ 6.38); വീണ്ടും പവിത്രവും പ്രണയോഷ്മളവുമായ ദൈവശക്തിയെക്കുറിച്ചു് ക്രിസ്തു അരുളുന്നു: 'അതു തന്നെക്കുറിച്ചു മിണ്ടുകയില്ല; താൻ കേൾക്കുന്നതെന്തോ, അതുമാത്രം പറയും' (യോഹ. 16. 13).

മന്നിലും വിണ്ണിലുമുള്ള സകലതിനെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശ്രേയസ്സുരമായ ഈ പാരമ്പര്യത്തെ നോക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, നമ്മുടെ ദുർബലതയെയും അലസതയെയും ഓർക്കുമ്പോഴും, അവിവേകംകൊണ്ടും അഹങ്കാരംകൊണ്ടും സ്വച്ഛാചാരികളായവരുടെ —അതായതു് സ്വവിനാശത്തിനും വിപത്തിനുമായി യാതൊരു നിയമമോ നിയന്ത്രണമോ കൂടാതെ ജീവിക്കുന്നവരുടെ— ആപത്കരമായ അവസ്ഥയെ ഓർക്കുമ്പോഴും നാം നടുങ്ങുന്നു, ഭയഭക്തിയും ഭീതിയും നമ്മിൽ നിറയുന്നു. ഈ സംരംഭം യഥാർത്ഥമായും ഭീതിജനകമത്രെ: വഴിക്കുള്ള കൊള്ളക്കാർക്കു കണക്കില്ല. പതിയിരുന്നു പിടിച്ചുപറിക്കുന്ന തസ്കരന്മാർ നിരവധി, കപ്പൽ തകരാനുള്ള അവസരങ്ങളോ അനവധി. ആകയാൽ പലരിൽ അല്പം ചിലർ മാത്രമേ രക്ഷിതരാകുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർ അവർ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ പോകട്ടെ: എന്തെന്നാൽ, 'ഓരോരുവന്റെയും പണി തീയ്യുണ്ടു പരീക്ഷിക്കപ്പെടും' (1കൊരി. 3.13)

എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വീണ്ടും, 'അങ്ങു് ഓരോരുവനും അവന്റെ വേലയ്ക്കനുസരിച്ചു് കൂലികൊടുക്കുന്നു' (സങ്കീ. 62.12) അഥവാ അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുംപോലെ മാത്രമല്ല, അവർക്കു് അനിവാര്യമായ വിധത്തിൽ അവർ ആരാധിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ (2 തിമെ. 2.7). 'കർത്താവു് എല്ലാറ്റിലും അറിവു് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുമാറാകട്ടെ. ഈ വേദവാക്യങ്ങളിൽനിന്നു്, തുണിത്തുമ്പിൽനിന്നു നെയ്ത്തിന്റെ മേന്മ മനസ്സിലാക്കുംപോലെ, ധന്യമായ അനുസരണമെന്ന വസനത്തിന്റെ ആധ്യാത്മികമായ സുവർണ്ണ മഹിമ മനസ്സിലാക്കി, ഈശ്വരനിൽ വാഴണം എന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവനീയും ഏവരും, നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ സിദ്ധനും നിർദ്ദോഷനും ആയ ഒരു ഗുരുവിനെ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കണം: ദിവ്യനായ പൗലോസിന്റെ പക്ഷത്തിൽ, 'ഗുരുത്വമേറിയ ആഹാരം പ്രായമായവർക്കും, അഭ്യാസംകൊണ്ടു കരണങ്ങൾക്കു വ്യായാമം കൊടുത്തു നല്ലതും തീയതും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിവുണ്ടായവർക്കും ഉള്ളതത്രെ' (എബ്രാ 5. 14). ഇങ്ങനെ തേടി, തികഞ്ഞ ഉത്സാഹത്തോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടി തേടി, നീ വഴി പിഴയ്ക്കാതെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരും. 'എന്തെന്നാൽ അപേക്ഷിക്കുന്നവർക്കൊക്കെ ലഭിക്കുന്നു; തേടുന്നവൻ കണ്ടെത്തുന്നു, മുട്ടിവിളിക്കുന്നവനു് തുറന്നുകൊടുക്കപ്പെടുന്നു.' (മത്തായി. 7 8), എന്നരുളുന്നു വേദം. നീ കണ്ടെത്തുന്ന ഗുരു യഥാക്രമം, യഥായോഗ്യം ഈശ്വരപ്രീതികരവും ഉചിതവുമായതൊക്കെ നിനക്കു് ഉപദേശിച്ചുതരും. കൂടാതെ, ഭക്ഷ്യപേയങ്ങളിലും വേഷഭൂഷകളിലുമെല്ലാം നീ സാമേധയാ മിതത്വവും ലാളിത്യവും സംയമവും പാലിക്കുന്നതായിക്കണ്ടാൽ, ഉചിതവും അത്യാവശ്യവും ചുറ്റുപാടുകളനുസരിച്ചു വേണ്ടതും കൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുന്നതു കണ്ടാൽ, അനാവശ്യമായ യാതൊന്നും, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നവയോ ശരീരത്തെ താലോലിക്കുന്നവയോ ആയ യാതൊന്നും നേടാതെയിരുന്നാൽ—വിവേകമില്ലാതെ ജീവിക്കുന്നവർ തേടുന്നവയാണിവയെല്ലാം; തന്മൂലം അവർ തങ്ങൾക്കെതിരെയും തങ്ങളുടെ മോചനത്തിനെതിരെയും വാളൂരുന്നു—നീ ഇങ്ങനെയാണെന്നു കണ്ടാൽ ഗുരു നിന്നെ ഈശ്വരനു കൂടുതൽ പ്രീതികരവും കൂടുതൽ ആധ്യാത്മികവുമായ കാര്യങ്ങളിലേക്കു നയിക്കും; അമ്മാതിരി കാര്യങ്ങളും പലരുടെയും ശക്തിക്കതീതമാണു്; അവ എല്ലാവർക്കും എത്തിപ്പിടിക്കാനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ മഹാനായ അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു: 'ഉണ്ണാനും ഉടുക്കാനും കിട്ടിയാൽ നമുക്കു് അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാം' (1 തിമോ 6 8).

എന്നാൽ, ക്രിസ്തുവിലെ ജീവിതത്തിന്റെ ആദിമധ്യാവസാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങളിൽനിന്നു പഠിക്കാനും അതിനെക്കുറിച്ചു് സമഗ്രമായ ലിഖിത വിവരണം ഞങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിക്കാനും നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അപേക്ഷ പ്രശംസാർഹംതന്നെ, പക്ഷേ ഉടനടി

സമാധാനം പറയാൻ പ്രയാസമാർന്നതത്രെ. എന്നിരുന്നാലും ക്രിസ്തു തന്റെ സഹായഹസ്തം നീട്ടിത്തരും; ഞങ്ങൾ നിന്റെ പ്രശ്നത്തിനു് പരിഹാരം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യും: ധന്യമായ അനുസരണമെന്ന ഉറച്ച ഇളക്കമറ്റ അടിത്തറമേൽ, ദിവ്യമൗനമെന്ന, പലവാടു് പ്രശംസിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അധ്യാത്മമന്ദിരം അറ്റകുറ്റം തീർത്തു ഞങ്ങൾ പണി ചെയ്യും. ആകയാൽ, പിതാക്കന്മാരുടെ വാക്കുകളെ അവലംബിച്ചു ദിവ്യചൈതന്യത്താൽ പ്രചോദിതരായി ഞങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ആരംഭിക്കുന്നു.

16. ഈശ്വരനിൽ മൗനജീവിതം നയിക്കണമെന്നു് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ വിധിപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം, സത്കർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണു് എന്നും മാറും.

ഏ. കർത്താവരുളുന്നു: 'പ്രഭോ, പ്രഭോ എന്നെന്നെ വിളിക്കുന്നവരെല്ലാം സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല, പിന്നെയോ, സ്വർഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവിന്റെ ഇച്ഛയനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ പ്രവേശിക്കുന്നു' (മത്തായി 7.21). അതിനാൽ നീയും, പ്രിയ കുഞ്ഞേ, ദിവ്യമൗനത്തിനുള്ള നിന്റെ ആശ വെറും വാക്കല്ല, നീയതിനെ ആചാരത്തിലും വിചാരത്തിലും സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടു് എന്നു വരുകിൽ വിധിപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസം നേടാൻ യത്നിച്ചാൽമാത്രം പോരാ സത്കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു പൂർണനാകാനും പരിശ്രമിക്കണം (ഈ ദിവ്യമൗനത്തെ ആത്മാർത്ഥമായി സമീപിക്കുന്നവർക്കു് സ്വർഗരാജ്യത്തിന്റെ വ്യക്തമായ ദർശനങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെ ലഭിക്കും; പരലോകത്തിൽ ആയതു കൂടുതൽ പൂർണവും അനശ്വരവുമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും). കൂടാതെ, നിന്നാലാവുംപോലെ എല്ലാവരുമായി സമാധാനത്തിൽ ജീവിക്കുക (റോമ. 12.18); എന്തുവന്നാലും കുലുങ്ങരുതു്; വേണ്ടാത്ത വിചാരങ്ങൾകൊണ്ടു മനസ്സു പുണ്ണാക്കരുതു്; അതായതു വ്യർത്ഥങ്ങളായ അല്പലുകൾ നിന്നെ അലട്ടാൻ അനുവദിക്കരുതു്; മിണ്ടാതിരിക്കുക, അത്യാവശ്യത്തിനേ വായു് തുറക്കാവൂ: എല്ലാറ്റിനും കൃതജ്ഞനായിരിക്കുക; സ്വന്തം ദുർബലതയെക്കുറിച്ചു ബോധവാനായിരിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഇവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ചു നോക്കിയിരിക്കുക; എന്നും നിന്നെ ആക്രമിക്കുന്ന എണ്ണമറ്റ നാനാതരത്തിലുള്ള പ്രലോഭനങ്ങൾക്കെതിരെ ജാഗ്രതയായിരിക്കുക: നിന്നെ അലട്ടുന്ന എല്ലാ ദുഃഖങ്ങളെയും ദുരിതങ്ങളെയും ക്ഷമയോടെ മനശ്ചാഞ്ചല്യമില്ലാതെ എതിരിടുക.

ആദ്യത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു, അതായതു് വിധിപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസത്തെയും സത്കർമങ്ങളെയും കുറിച്ചു് കർത്താവിന്റെ വിശിഷ്യസോദരന്റെ വാക്കുകളിൽ നിനക്കു വ്യക്തമായ നിർദേശങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയും. അദ്ദേഹം പറ

യുന്നു: 'കർമ്മംകൂടാതെയുള്ള വിശ്വാസം മൃതമാണു്' (യാക്കോബു് 2.26), വിശ്വാസം കൂടാതെയുള്ള കർമ്മങ്ങളും നിർജീവങ്ങളാകുന്നതുപോലെ. വീണ്ടും, 'കർമ്മങ്ങളും കൂടാതെ നിന്റെ വിശ്വാസം എനിക്കൊന്നു കാണിച്ചുതരൂ' (യാക്കോബു് 2.18). അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പാകെ, ഏവരുടെയും ആചാര്യനും ഗുരുവും ആയ നമ്മുടെ യേശുക്രിസ്തു സ്വശിഷ്യന്മാരോടു് അരുളിചെയ്തു: 'ആകയാൽ നിങ്ങളും പോയി സകലജനങ്ങളെയും ഉപദേശിക്കുവിൻ, പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും പേരിൽ അവരെ ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്തു് ഉപദേശിക്കുവിൻ; ഞാൻ ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടുള്ളതൊക്കെ ആചരിക്കുവാൻ അവരെ പഠിപ്പിച്ചു് ഉപദേശിക്കുവിൻ" (മത്തായി 28. 19, 20). ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗറി പറയുന്നു: 'ജ്ഞാനസ്നാനം നടത്തിയ എല്ലാ മനുഷ്യരിൽനിന്നും ഈ മൂന്നു സദ്ഗുണങ്ങളും ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്നു: ആത്മാവിൽനിന്നു്—യഥാർത്ഥമായ വിശ്വാസം; ശരീരത്തിൻനിന്നു്—ബ്രഹ്മചര്യം: നാവിൽനിന്നു്—സത്യം.'

ബി. വിശ്വാസം രണ്ടു വിധം:

ദിവ്യപ്രേരണകൊണ്ടു രചിക്കപ്പെട്ട വാണികളനുസരിച്ചു വിശ്വാസം രണ്ടുതരത്തിലുണ്ടെന്നു ധരിക്കുക. ഒന്നു്, എല്ലാ യാഥാസ്ഥിതിക ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും പൊതുവായതും, നാം ആദ്യം ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും, ഒടുവിൽ നാം ഈ ലോകത്തോടു വിടപറയുമ്പോൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുമായ വിശ്വാസം; മറേതു്, വളരെ ചുരുക്കം പേർക്കുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതും, ദിവ്യാനുശാസനങ്ങളെല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കുക കാരണം ദൈവത്തിന്റെ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും വാർക്കപ്പെടുവാൻ തക്ക അർഹതനേടിയവരാണു രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ കൂട്ടർ. ഇപ്രകാരം ദിവ്യകാരുണ്യത്താൽ ധന്യരായ അവർക്കു കർത്താവിലുള്ള വിശ്വാസം എത്രയെന്നുവച്ചാൽ, അവർ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ—കർത്താവിന്റെ വാക്കുകളിൽ (മർക്കോസു് 11.23) തങ്ങളുടെ ഉൾക്കാമ്പിൽ ദൈവത്തോടുള്ള അപേക്ഷകളെക്കുറിച്ചു നിനയ്ക്കുകയല്ല അവർ ചെയ്യുന്നതു്, പിന്നെയോ വിശ്വാസപൂർവം വേണ്ടതെന്തോ അതു് ആവശ്യപ്പെടുന്നു; അവർക്കതു് ഉടനടി ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ ധന്യാത്മാക്കൾ അത്തരം അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം നേടിയതു് പവിത്രകർമ്മങ്ങളിൽക്കൂടിയാണു്; എന്തെന്നാൽ അവർ എല്ലാ ലൗകിക ജ്ഞാനങ്ങളെയും സങ്കല്പങ്ങളെയും സംശയങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മം വെടിഞ്ഞു: മനഃക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം സ്വയം മോചിപ്പിച്ചു: വിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രത്യാശയുടെയും ഈശ്വരപ്രേമത്തിന്റെയും ദിവ്യനിർവൃതിയിൽ നിതരാം നിമഗ്നരായിരുന്നു; അങ്ങനെ, ദിവ്യദാവീദിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, 'സർവോത്തമന്റെ ദക്ഷിണഭോഗത്തു്" (സങ്കീർത്തനം 77.10) വർത്തിക്കാൻ തക്കവാറു് ശ്രേഷ്ഠവും ധന്യവുമായ ഒരു പരിവർത്തനം അവർക്കേർപ്പെടുന്നു.

ആദ്യത്തെത്തരം വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു വിശദമായി പ്രതി
പാദിക്കാൻ ഉചിതമായ കാലമല്ല ഇതു്. എന്നാൽ ആദ്യത്തേ
തിൽനിന്നു നാമെടുത്തു പൂവണിഞ്ഞു ദിവ്യഫലങ്ങളും അരുളുന്നു
രണ്ടാമത്തേതിനെക്കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്യാൻ ഏറ്റവും ഉചിതമായ
അവസരമാണുതാനും. ദിവ്യമൗനത്തിന്റെ വേരും തുടക്കവും
ആണതെന്നു കരുതാം. 'മുനിക്കു വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ അയാളെ
ങ്ങനെ മൗനജീവിതം നയിക്കും?' (27, 68) എന്നു ചോദിക്കുന്നു.
സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ. ദിവ്യനായ ദാവീദും
പറയുന്നു: 'ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു, അതുകൊണ്ടാണു ഞാൻ വായ്
തുറന്നതു്' (സങ്കീർത്തനം 116: 10). മഹാനായ അപ്പോസ്തലൻ
പറയുന്നു: 'ആശിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ കാതൽ വിശ്വാസ
മാണു്; കാണാത്ത വസ്തുക്കളുടെ തെളിവും' (എബ്രാ 11. 1).
വീണ്ടും 'അവർ വിശ്വാസത്താൽ കഷ്ടിച്ചു ജീവിക്കും' (എബ്രാ.
10. 38). തങ്ങളുടെ വിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ശിഷ്യന്മാർ
അപേക്ഷിച്ചപ്പോഴും കർത്താവരുളി: 'നിങ്ങൾക്കു് ഒരു കടുകുമണി
യോളം വിശ്വാസം ഉണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ഈ സിക്കമിൻവൃക്ഷ
ത്തോടു്, 'നീ വേരോടെ ഇവിടംവിട്ടു കടലിൽ പോയി പാർക്കുക,'
എന്നു പറയുന്നപക്ഷം അതു നിങ്ങളെ അനുസരിക്കുകതന്നെ
ചെയ്യും.' (ലൂക്കോസു് 17. 6); വേറൊരവസരത്തിൽ അവിടുന്നു
പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടു്, സംശയമേതുമില്ല എങ്കിൽ
അത്തിമരത്തോടു ചെയ്തതു നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യാനൊക്കുമെന്നു മാത്ര
മല്ല ഈ പർവതത്തോടു്, 'നീ ഇവിടെ നിന്നുംപോയി കടലിൽ
പതിക്കുക,' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതങ്ങനെതന്നെ സംഭവിക്കും.
വിശ്വാസപൂരസ്സരം, പ്രാർത്ഥനയിൽ നിങ്ങളെന്തു് ആവശ്യപ്പെട്ടാ
ലും അതൊക്കെ നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കും' (മത്തായി.
21.21,22). വിശുദ്ധനായ ഇസ്ഹാക്കും എഴുതുന്നു: 'ബാഹ്യവിഷ
യങ്ങളേക്കാളും ജ്ഞാനം സൂക്ഷ്മമാകുന്നതുപോലെ വിശ്വാസം ജ്ഞാ
നത്തേക്കാളും സൂക്ഷ്മമാകുന്നു. ഈശ്വരാരാധനമെന്ന ഈ ഗംഭീരമാ
യ ജീവിതത്തെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ബലത്താൽ ആശ്ലേഷിച്ച
വിശുദ്ധന്മാരൊക്കെ ഈ അലൗകിക ജീവിതത്തെ അന്യനും അന്യ
ഭവിച്ചുപോരുന്നു. വിശ്വാസം എന്നതുകൊണ്ടു നാമിവിടെ വിവ
ക്ഷിക്കുന്നതു് ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നു് വ്യക്തിത്വങ്ങളിലോ, ദൈവ
ത്തിന്റെ സ്വോത്തമ ഭാവത്തിലോ ഉള്ള വിശ്വാസമല്ല; നമ്മുടെ
രൂപമെടുത്ത അവതാരത്തിന്റെ അത്ഭുതകർമ്മങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസ
വുമല്ലതു്—ഈ വിശ്വാസം അതീവ ഉദാത്തമാണെന്നിരുന്നാലും—
പിന്നയോ, കാരുണ്യദീപം ആത്മാവിൽ കൊളുത്തുന്ന വിശ്വാസ
മാണു വിവക്ഷ. അതു മനസ്സിനെ സാക്ഷിനിർത്തി, മർക്കടമുഷ്ടി
യിൽ നിന്നെല്ലാം വളരെ അകന്നുനില്ക്കുന്നു; പ്രതീക്ഷയുടെ സത്യത
യിൽ ഹൃദയത്തിനു കരുത്തേകുന്നു; കേറിക്കൊള്ളുന്ന കാതു വട്ടം പിടി
ക്കുന്നതിലല്ല അതു പ്രകടമാകുന്നതു്, പിന്നെയോ കർത്താവിന്റെ

അരുളപ്പാടുകളും അനുശീലിച്ച് അവിടത്തെ വിരുന്നിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവർക്ക് പരിശുദ്ധാത്മാവ് വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതും, മാംസത്തിന്റെ സന്തതികളുടെ കണ്ണിൽനിന്നു മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ആയ, ആത്മാവിൽ രഹസ്യമായി വർത്തിക്കുന്ന കാരുണ്യത്തിന്റെ സമ്പത്തുകളെ അധ്യാത്മനേത്രങ്ങൾകൊണ്ട് സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കുന്നതിലാണ് അതു വെളിവാകുന്നത്. അതുതന്നെയല്ലോ തമ്പുരാനരുളിയതും: 'നിങ്ങളെന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിക്കുന്നാകിൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരു ആശ്വാസദായകനെ അയച്ചുതരുന്നതായിരിക്കും_'സത്യമൂർത്തിയെ. അവനെ ലോകത്തിനു കൈക്കൊള്ളാനാവില്ല....അവൻ നിങ്ങളെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പഠിപ്പിക്കും' (യോഹ 14. 17, 26). തന്നിൽ നിത്യം നിലകൊള്ളുന്നതും, സർവവിധ വിപത്തുകളെയും അകറ്റി നിർത്തി കാത്തുപോരുന്നതും ആയ ഈ ദിവ്യശക്തി അവൻ മനുഷ്യനു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കും. ഈ ശക്തിയെ അധ്യാത്മചിത്തം വിശ്വാസനേത്രത്താൽ ദർശിക്കുന്നു. അതേ ശാന്തിദായകൻ തന്നെയാണു ജീവന്റെ ശക്തികളെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ, ഒരു ദീപംകൊണ്ടെന്നപോലെ ഉദ്ദീപ്തമാക്കുന്നതു; ജീവൻ ഈശ്വരനിലുള്ള പ്രത്യാശയാൽ അപകടമേതുമറിയാതെ പറന്നുയരുകയും ചെയ്യുന്നു. വിശ്വാസമാകുന്ന ചിറകുകളും വീശി അതു സമസ്ത സൃഷ്ടദൃശ്യങ്ങൾക്കുമുപരി ഉയരുന്നു; ദൈവത്തിൽ നമ്മോടുള്ള കാരുണ്യത്തിൽ അദ്ഭുതംപൂണ്ട് ആനന്ദമാർന്നും ദിവ്യസ്വരൂപന്റെ പവിത്രധ്യാനത്തിൽ മുഴുകിയും എന്നന്നേയ്ക്കും നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. അത്ഭുതങ്ങളുടെ ഈ ഫലപൂർത്തിയിൽ എത്തുന്നതുവരെയും നമുക്ക് അവയുടെ വ്യക്തമായ വെളിപാടു ലഭിക്കുന്നതുവരെയും ദൈവവും വിശുദ്ധന്മാരും തമ്മിലുള്ള അവർണ്യമായ രഹസ്യത്തെ പരിചരിക്കുന്നതു വിശ്വാസമാകുന്നു (അതായതു്, ഈ രഹസ്യങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു). ക്രിസ്തുവിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ നമുക്കും ഈ രഹസ്യങ്ങളും, 'ഈ ലോകത്തിൽ ഒരു സൂചനയായിട്ടും പരലോകത്തിൽ സത്യമായിട്ടും' (അ. 28) ലഭിക്കുമാറാകട്ടെ.

സി. നീ ശാന്തനായിരിക്കണം.

മൂന്നാമത്തെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു്, അതായതു്, നീ എല്ലാവരുമായും സമാധാനത്തിൽ വാഴണമെന്നതിനെക്കുറിച്ചു ശക്തിയായ ഒരു ശാസനം ദിവ്യനായ ദാവീദിന്റെ വാക്കുകളിലും, കാഹളത്തേക്കാളും മുഴങ്ങുന്ന ഒരു മൊഴി ക്രിസ്തുവാഹകനായ പൗലോസിൽനിന്നും കേൾക്കാം. ദാവീദു പറയുന്നു: 'അവിടത്തെ നിയമത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്ക് മഹത്തായ ശാന്തിയുണ്ട്'' (സങ്കീർത്തനം. 119. 165); പിന്നെ, 'എന്റെ ആത്മാവു്,

ശാന്തിയെ ദ്വേഷിക്കുന്നവനുമായി നെടുനാൾ പാർത്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു' (സങ്കീ. 120. 6); വീണ്ടും, 'ശാന്തി തേടുക, അതിനെ പിന്തുടരുക' (സങ്കീർത്തനം 34. 14). പൗലോസ് പറയുന്നു: 'ഏവരോടും ശാന്തിയോടെ വാഴുക; പവിത്രത പാലിക്കുക; അതില്ലാതെ ആർക്കും കർത്താവിനെ കാണാനാവില്ല' (എബ്രാ. 12. 14); വീണ്ടും, 'ആവുമെങ്കിൽ, നിങ്ങളാലാവുംപോലെ, സകല ജനങ്ങളുമായി ശാന്തിയോടെ വാഴുവിൻ' (റോമ. 12. 18).

ഡി. നീ വിക്ഷിപ്തചിത്തനായിരിക്കരുതു്.

നാലാമത്തെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു്, അതായതു് ചിത്തവിക്ഷേപം ഇല്ലാതിരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ചു് വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക്കു് ഉപദേശിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ഇന്ദ്രിയങ്ങളും കാമം വളർത്തുന്നെങ്കിൽ, വ്യർത്ഥമായ പലേ വിക്ഷേപങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും തങ്ങളും മനഃശാന്തി നിലനിർത്തുന്നുവെന്നു വീമ്പിളക്കുന്ന കൂട്ടർ ഒട്ടുവിൽ വായു് പൂട്ടട്ടെ. അത്തരം അശാന്തരായ ആളുകളുമായി യാതൊരു തരം സമ്പർക്കവും അരുതു്.'

ഇ. നീ ചിന്താവ്യഥകളിൽ മുങ്ങരുതു്.

അഞ്ചാമത്തെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു് അതായതു് ,നല്ലതെന്നോ തീയതെന്നോ അറിയപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളെപ്പറ്റി നീ വ്യഥിതനോ അസ്വസ്ഥനോ ആകരുതു് എന്നതിനെക്കുറിച്ചു് സുവിശേഷങ്ങളിൽ കർത്താവിന്റെ അരുമൊഴികളിൽ നിനക്കു് ഒരു പാഠം കാണാവുന്നതാണു്: 'ആകയാൽ ഞാൻ പറയുന്നു, നിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു് ആകുലപ്പെടരുതു്, എന്തു തിന്നും, എന്തു കുടിക്കും എന്നൊന്നും; എന്തുകൊണ്ടു മെയ്യു് മറയ്ക്കും എന്നു നിനച്ചു് മെയ്യിനെക്കുറിച്ചും മാഴ്കരുതു്. ജീവിതം ആഹാരത്തേക്കാളും വലുതല്ലേ? ഉടൽ ആടയേക്കാളും മേലെയല്ലേ? വാനിലെ പറവകളെ നോക്കുവിൻ: എന്തെന്നാൽ അവ വിതയ്ക്കുന്നില്ല, കൊയ്യുന്നില്ല, അറയിൽ നിറയ്ക്കുന്നില്ല; എന്നിരുന്നാലും നിങ്ങളുടെ സ്വർഗസ്ഥനായ പിതാവു് അവയെ തീറ്റിപ്പോറ്റുന്നു. നിങ്ങളും അവയെക്കാളും വളരെ മെച്ചമല്ലേ? വ്യാകുലപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു മുഴം പൊക്കംകൂട്ടാൻ നിങ്ങളിലാർക്കു സാധിക്കും? പിന്നെ, അണിയുണിയെപ്പറ്റി എന്തിനു് അല്പൽപ്പെടുന്നു? ആകയാൽ, ഞങ്ങളെന്തു തിന്നും, ഞങ്ങളെന്തു കുടിക്കും, ഞങ്ങളെന്തു മേലിടും, എന്നൊക്കെ നിനച്ചു വ്യാകുലപ്പെടരുതു് (അവിശ്വാസികളും തേടുന്നതു് ഇവയൊക്കെയല്ലോ). എന്തെന്നാൽ നിങ്ങളുക്കിവയൊക്കെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു നിങ്ങളുടെ സ്വർഗസ്ഥനായ പിതാവിനു നിശ്ചയമുണ്ടു്. നിങ്ങളാദ്യം ദൈവരാജ്യവും ദൈവനീതിയും തേടുവിൻ; ഇവയൊക്കെ പിന്നാലേ വന്നുകൊള്ളും. ആകയാൽ നാളത്തേക്കുറിച്ചു്

അല്പൽപ്പെടരുതു്; എന്തെന്നാൽ നാളത്തെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു നാളത്തെനാഴതന്നെ നിനച്ചുകൊള്ളും. വേണ്ടാത്ത പൊല്ലാപ്പുകഴം ഇന്നേയുള്ള വേണ്ടത്രയുണ്ടു്" (മത്തായി 6. 25–28, 31–34). വിശുദ്ധനായ ഇസഹാക്കു പറയുന്നു: 'വ്യഥകളിൽനിന്നു മോചിതനാകാതെ ആത്മാവിൻപ്രകാശം കാണാമെന്നോ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അലയാൻ അനുവദിച്ചിട്ട ശാന്തിയും സമാധാനവും അനുഭവിക്കാമെന്നോ പ്രതീക്ഷിക്കരുതു്" (അ. 69 1). സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാനും പറയുന്നു: 'ചെറിയൊരു മുടിനാരു കണ്ണിനു കരുകരുപ്പുണ്ടാക്കുന്നു; അല്പമായ അല്പൽ ശാന്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്നു: എന്തെന്നാൽ ശാന്തി എന്നതിനർത്ഥം, മുക്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രയത്നം വിട്ട മറെറല്ലാറിനെയുംപറിയുള്ള ചിന്തകളെ കൈവിടുക, പ്രശസ്തങ്ങളായ കർമങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകഴംപോലും വെടിയുക, എന്നത്രെ. ശരിയായ ശാന്തിയിലെത്തിച്ചേന്നിട്ടുള്ള ഒരുവൻ തന്റെ ശരീരത്തെക്കുറിച്ചും വ്യാകുലപ്പെടുകയില്ല, കാരണം, അതിന്റെ പാലനം നടത്തിക്കൊള്ളാം എന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്ത ദൈവം മിഥ്യാപ്രതിജ്ഞനല്ല' (അ. 27, 51, 52).

എഫ്. നീ വാക്സംയമം പാലിക്കണം.

ഞങ്ങളുടെ നിർദേശങ്ങളുടെ ക്രമമനുസരിച്ചു് ഞങ്ങളിനി ആറാമത്തെ സാധനയെക്കുറിച്ചാണു പറയേണ്ടതു്, അതായതു്, നീ വാക്സംയമം പാലിക്കണമെന്നതിനെക്കുറിച്ചു്. വിശുദ്ധനായ ഇസഹാക്കു പറയുന്നു: 'സർവോപരി വാക്സംയമത്തെ സ്നേഹിക്കുക, എന്തെന്നാൽ അതു നിന്നെ ലക്ഷ്യത്തോടു കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കും. നാവിനു് അതിനെ വെളിപ്പെടുത്താനാവില്ല. ആദ്യംതന്നെ നമുക്കു നാവടക്കാൻ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കാം; ഈ അടക്കത്തിൽനിന്നു്, നമ്മെ മൗനത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ നയിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്നു നമ്മിൽ ഉളവാകും. അടക്കത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന ആ ഒന്നിന്റെ അനുഭൂതി നിനക്കു ദൈവം തന്നരുളമാറാകട്ടെ. എന്നാൽ നീ ഈ ജീവിതം വരിക്കുന്നപക്ഷം, ഇതു് എത്രമാത്രം വെളിച്ചം നിനക്കു നല്കുമെന്നു പറയാൻ എനിക്കാവില്ല. ഒരു യതിയുടെ, മുനിയുടെ, ജീവിതത്തിലെ സകല കമ്മങ്ങളും ത്രാസിന്റെ ഒരു തട്ടിലും മൗനം മറുതട്ടിലും വെച്ചാൽ മൗനത്തിനു് മറേറതിനേക്കാഴം കനം കൂടുതലാണെന്നു നിനക്കു കാണാൻ കഴിയും (അ. 41, പു. 250). 'ഭാവിജീവിതത്തിന്റെ ഗൂഢതത്ത്വമാണു മൗനം, വാക്കുകളോ ഈ ലോകത്തിലെ ഉപകരണങ്ങളും.' (അ. 42. പു. 263). 'നാവിനെ ആടാതെ അടക്കിനിർത്തുന്നവൻ നെഞ്ചകത്തെ കാമങ്ങളിൽനിന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നു. നെഞ്ചകത്തെ കാമങ്ങളിൽനിന്നു കാക്കുന്നവൻ നിരന്തരം ഈശ്വരനെ ദർശിക്കുന്നു' (അ. 8, ആദിമുതൽ). വിശുദ്ധനായ അഴ്സേനിയസിനോടു ദിവ്യവാണി രണ്ടാമതും ഈവിധം ഉപദേശിച്ചു: 'അഴ്സേനിയസ്, ഓടു്, മിണ്ടരുതു്, മൗനത്തിൽ

വാഴ്ക, എന്തെന്നാൽ പവിത്രതയുടെ വേരുകൾ അതിലത്രേ" (വി. അഴ്സേനിയസിനെ സംബന്ധിച്ച സംഭാഷണങ്ങൾ, 2).

ജി. നീ മൗനം ശീലിക്കണം—ഏകാന്തത ഇഷ്ടപ്പെടണം.

ഏഴാമത്തെ സാധനയെ സംബന്ധിച്ച്, അതായത് മൗനമായി ഏകാന്തജീവിതം നയിക്കേണ്ടതിന്റെ അത്യാവശ്യകതയെ സംബന്ധിച്ച വിശ്വാസ്യങ്ങളായ നിർദേശങ്ങൾ മഹാനായ ബാസിലിന്റെയും, പിന്നെ വിശുദ്ധനായ ഇസ്ഹാക്കിന്റെയും ഉപദേശങ്ങളിൽ കാണാൻ കഴിയും. ബാസിൽ പറയുന്നു; 'ആത്മശുദ്ധിയുടെ ആരംഭമാണ് മൗനം.' രണ്ടാമൻ പറയുന്നു: 'മൗനത്തിന്റെ അവസാനം സകല വിഷയങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള ചിത്തവൃത്തിനിരോധനമാകുന്നു' ഈ വാക്കുകളിൽ ആദ്യത്തെയാൾ മൗനത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തെയും രണ്ടാമത്തെയാൾ അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെയും സംക്ഷിപ്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. പഴയനിയമത്തിൽ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്: 'നിശ്ചിന്തനായി വാഴുക, ഞാൻ ഈശ്വരനാകുന്നു എന്നറിയുകയും ചെയ്ക' (സങ്കീർത്തനം 46. 10). സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'മൗനത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പ്രയത്നം എല്ലാ വിഷയങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച, നല്ലതോ തീയതോ ആയ സകലതിനെയും സംബന്ധിച്ച—എന്തെന്നാൽ ആദ്യത്തേതിനു വാതിൽ തുറന്നുകൊടുക്കുന്നവൻ രണ്ടാമത്തേതിൽ വീഴുമെന്നു കാര്യം തീർച്ച—വ്യാകുലതകളിൽനിന്നുമുള്ള വിമോചനമാകുന്നു. രണ്ടാമത്തെ പ്രയത്നം ആലസ്യശൂന്യമായ പ്രാർത്ഥനയത്രേ; മൂന്നാമത്തേത്, വിക്ഷേപം കൂടാതെയുള്ള ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രവൃത്തനവും. അക്ഷരമാല അറിയാതെ പുസ്തകം വായിക്കാൻ സാധാരണനിലയിൽ സാധ്യമല്ലാത്തതുപോലെയോ അഥവാ അതിലും കൂടുതലോ പ്രയാസമാണ് ആദ്യത്തെ ലക്ഷ്യം നേടാതെ പിന്നത്തെ രണ്ടും അർത്ഥവത്തായി സമ്പാദിക്കുകയെന്നുള്ളതു" (അ. 27, 46) വി. ഇസഹാക്ക് വീണ്ടും എഴുതുന്നു: 'മൃത്യുവിനെ നിരന്തരം സ്വാഗതപൂർവ്വം പ്രതീക്ഷിക്കുകയെന്നതു മൗനത്തിന്റെ അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു അനുശീലനം ആയിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ വിചാരമില്ലാതെ മൗനചര്യയെ വരിക്കുന്നവനു നമുക്കേവർക്കും സർവഥാ വഹിക്കുകയും സഹിക്കുകയും വേണ്ടതു താങ്ങാനാവില്ല' (അ. 41. പു. 255).

എച്ച്. സകലതിനും നീ സർവേശ്വരനു കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കണം.

എട്ടാമത്തേതിനെ, അതായത്, എല്ലാറ്റിനും ഈശ്വരനു നന്ദി പറയേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ സംബന്ധിച്ച ദിവ്യനായ പൗലൊസ് അപ്പൊസ്തലന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ നിനക്കു വേണ്ടതു നല്ലം; അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'സകലതിനും നന്ദി നൽകുക' (1 തെസ്സ. 5.18). ഇതിനോടു വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക്കു പറയുന്നതും

ചേർത്തുനോക്കുക: 'സ്വീകർത്താവിന്റെ കൃതജ്ഞത ദാതാവിനെ കൂടുതൽ ദാനം ചെയ്യാൻ പ്രേരണ നൽകുന്നു. അൽപകാര്യങ്ങളിൽ കൃതഘ്നനായവൻ വലിയ കാര്യങ്ങളിലും കപടനും നീതികെട്ടവനും ആയിരിക്കും' (അ. 2 തുടക്കം മുതൽ). വീണ്ടും, 'നിരന്തരം കൃതജ്ഞതയോടെ ചലിക്കുന്ന ഹൃദയമാണ് മനുഷ്യനു ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളെ നൽകുന്നതു്; സർവദാ ഹൃദയത്തിൽ നടമാടുന്ന അസംതൃപ്തചിന്തകളാണ് ആത്മാവിനു് പ്രലോഭനങ്ങളെ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്.' പിന്നെയും: 'നിരന്തരം നന്ദി നൽകുന്ന നാവിനു ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്നു; കൃതജ്ഞത നിറഞ്ഞ നെഞ്ചകം അപ്രതീക്ഷിതമായി അവിടുത്തെ കനിവിനു പാത്രമാകുന്നു.'

ഐ. നിന്റെ ദുർബലതയെക്കുറിച്ചു നിനക്ക് അറിവുണ്ടായിരിക്കണം.

ദിവ്യ ദാവീദിന്റെ ആറാം സങ്കീർത്തനത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചാൽ നിനക്ക് ഒമ്പതാമത്തെ സാധന, അതായതു് സ്വന്തം ദൗർബല്യം അറിവുള്ള ഒരുവനു് എത്രമാത്രം അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടു് എന്നു്, നിനക്കു മനസ്സിലാകും. ആ സങ്കീർത്തനത്തിൽ പറയുന്നു: 'കർത്താവേ, എന്നിൽ കനിഞ്ഞാലും, എന്തെന്നാൽ ഞാൻ ദുർബലനാകുന്നു' (സങ്കീ. 6.2). വേറൊരിടത്തു്: 'ഞാനൊരു കീടം, മനുഷ്യനല്ല; മാലോകർക്കൊരു മാനക്കേടു്, നാട്ടാക്കൊരു നിന്ദാപാത്രവും' (സങ്കീ. 22 6). വി. ഇസ്ഹാക്കു പറയുന്നു: 'സ്വന്തം കുറവുകൾ അറിവുള്ളവൻ ധന്യൻ; എന്തെന്നാൽ എല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങളുടെയും അടിത്തറയും വേരും തുടക്കവും ഈ അറിവാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒരുവൻ തന്റെ കുറവുകളെ അറിയുകയും അതിനെപ്പറ്റി വ്യാകുലനാകയും ചെയ്യുന്നതോടെ, അയാളം വിവേകത്തെ മറയ്ക്കുന്ന വ്യർത്ഥമായ അഹമ്മതിയുടെമേൽ, ഒരു നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തുന്നു; അങ്ങനെ അയാൾ രക്ഷാകവചം നേടുന്നു' (അ. 61 തുടക്കം മുതൽ); വീണ്ടും, 'തൻനില അറിഞ്ഞവൻ തികഞ്ഞ വിനയം തേടിക്കഴിഞ്ഞു.'

ജെ: നീ പ്രലോഭനങ്ങളെ സധൈര്യം സഹിക്കണം.

ഞങ്ങളം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന പത്തു സാധനകളം പൂർത്തിയാക്കുന്ന ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ അവസാന ഖണ്ഡിക നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിതാണു്: നിന്നെ നേരിടുന്ന, നാനാതരത്തിൽ വിഭിന്ന രൂപത്തിൽ നേരിടുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളെ ധൈര്യസമേതം സഹിക്കുകയെന്നതു് അനിവാര്യമാണു്; ദൃഢതയോടും ക്ഷമയോടും അവയോടു പൊരുതുകയും വേണം. ആകയാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു വിശുദ്ധ വേദത്തിന്റെ, വാക്കുകളം കേട്ടോളൂ. ക്രിസ്തുവാഹകനായ പൗലോസ് പറയുന്നതിതാ: 'എന്തെന്നാൽ നാം മല്ലടിക്കുന്നതു മാംസത്തിനും

രക്തത്തിനുമെതിരേയല്ല, പിന്നെയോ രാജാധികാരത്തിനെതിരേ, അധികാരവർഗത്തിനെതിരേ, ഈ ലോകത്തിലെ ഇരുളിന്റെ അരചന്മാർക്കെതിരേ, ഉന്നതതലങ്ങളിലെ ആധ്യാത്മിക ദുഷ്ടതകൾക്കെതിരേ—ഇവയ്ക്കെതിരേയാണു നാം പോരാടുന്നതു് (എഫേസ്യർ. 6.12); പിന്നെയും, 'ഏവർക്കും പങ്കുള്ള ശിക്ഷയിൽ നമുക്കു പങ്കില്ലെങ്കിൽ നാം ജാരജരാണു്, ഔരസരല്ല' (എബ്രാ. 12. 8); വീണ്ടും, 'എന്തെന്നാൽ താൻ സ്നേഹിക്കുന്നവരെ കർത്താവു് അടിച്ചു പഠിപ്പിക്കും; താൻ സ്വീകരിക്കുന്ന മക്കളെയൊക്കെ—ചാട്ടവാറുകൊണ്ടടിക്കും' (എബ്രാ. 12. 6). കർത്താവിന്റെ കുടെപ്പിറപ്പായ യാക്കോബിന്റെ എഴുത്തിലെ ആദ്യത്തെ അധ്യായത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇപ്രകാരമാണു്: 'പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു പാത്രമാകാത്തവൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.' വിശുദ്ധ ഏലിയാസ് എക്ഡിക്കോസ് പറയുന്നു: 'ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയും അശുദ്ധനായിട്ടിരിക്കരുതു്'; അവനെപ്പോഴും പ്രലോഭനങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും അവയെ നേരിടാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുകയും വേണം; എങ്കിൽ അവ വരുമ്പോഴും അവൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയോ അസ്വസ്ഥനാവുകയോ ചെയ്കയില്ല; നേരേമറിച്ചു് 'പ്രഭോ, എന്നെ പരീക്ഷിച്ചാലും, ഞാൻ അർഹനെന്നു തെളിയിച്ചാലും' (സങ്കീർത്തനം 26. 2) എന്ന പ്രവാചകന്റെ മൊഴികളെ ഓർമിച്ചുകൊണ്ടു ക്ലേശഭാരത്തെ കൃതജ്ഞതയോടെ സഹിക്കും. പിന്നെ, 'അവിടത്തെ ശിക്ഷ അവസാനം എന്നെ നേരെയാക്കും.' 'അവിടത്തെ ശിക്ഷ അവസാനം എന്നെ നേരെയാക്കും' എന്നാണയാൾ പറയുന്നതു്, അല്ലാതെ 'അവിടത്തെ ശിക്ഷയെന്നെ മുടിക്കും,' എന്നല്ല.

പ്രലോഭനങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെന്തെന്നോ അവ എവിടെനിന്നു വരുന്നുവെന്നോ തേടാൻ മെനക്കെടരുതു്; അവയെ കൃതജ്ഞതയോടെ സഹിക്കാൻ കഴിയണമേ എന്നു മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കാവൂ, വിശുദ്ധ മർക്കോസ് പറയുന്നതിപ്രകാരമാണു്: 'പ്രലോഭനം നിങ്ങളെ അലട്ടുമ്പോൾ അവ എങ്ങനെ എന്തുകൊണ്ടു വരുന്നു എന്നൊന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ നോക്കരുതു്; നിങ്ങളുടെ ശുദ്ധ മുഴുവൻ പക കൂടാതെ കൃതജ്ഞതയോടെ അവയെ സഹിക്കാനായിരിക്കണം' (വിശുദ്ധ മർക്കോസ്, കർമ്മംകൊണ്ടു് ദോഷനിവാരണം, അധ്യായം 198). വീണ്ടും 'പ്രലോഭനങ്ങളിൽപ്പെടാതെ ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ പോന്നവനായി ആരുമില്ലാത്തതിനാൽ, ഓരോ ദുഃഖകരസംഭവത്തിനും ഒരുവൻ ദൈവത്തിനു നന്ദി നൽകണം' (ടി. അധ്യായം 200); പിന്നെയും, 'ഓരോ പീഡയും നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രവണതയെ വെളിവാക്കുന്നു, അതു വലത്തോട്ടോ ഇടത്തോട്ടോ ചായുന്നതു് എന്നു്. ആകയാൽ പീഡനത്തെ പ്രലോഭനമെന്നു് പറയുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതു പീഡിതനെ പരീക്ഷണത്തിനു വിധേയ

നാക്കുന്നു, അവന്റെ ആന്തരപ്രവണതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു" (ടി. അധ്യാ. 204). വി. ഇസ്ഹാക്കും മറ്റു കാര്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പറയുന്നു: 'പ്രലോഭനം ഓരോ മനുഷ്യനും നല്ലതാണു". എന്തെന്നാൽ പൗലോസിനു പ്രലോഭനം പ്രയോജനകരമായിരുന്നെങ്കിൽ, ഓരോ വായും മൂടപ്പെട്ടും, ലോകമാകെ ദൈവസമക്ഷം അപരാധികളാകും' (റോമ.3:19). സാധകന്മാർ പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു് അവർ കൂടുതൽ സമ്പന്നരാകാൻ വേണ്ടിയാണു"; ദുർബലർ-അവർ ആപത്തിൽപ്പെടാതെ സ്വയം കാക്കാൻവേണ്ടി; നിദ്രാധീനർ-അവരെ ദൈവം ഉണത്താൻവേണ്ടി; വിദൂരവർത്തികം-അവരെ സമീപത്തേക്കു കൊണ്ടുവരാൻ; ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തക്കാർ, അവിടുത്തെ ഗൃഹത്തിൽ പാർക്കുന്നവർ-അവർ സധൈര്യം ദൈവത്തിൽ വസിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും. ചുമതല വഹിക്കാൻ പരിശീലിക്കപ്പെടാത്ത പുത്രനു പിതൃഗൃഹത്തിലെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രയോജനപ്രദമായി ഏറെറടുക്കാനാവില്ല. ആകയാൽ ദൈവം ആദ്യം പ്രലോഭിപ്പിക്കുകയും പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; എന്നിട്ട് കനിവിൻകനികളെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. കയ്പാർന്ന മരുന്നു കുടിപ്പിച്ചു് അരോഗതയുടെ മാധുര്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന കർത്താവിനു് സ്തുതി! ശിക്ഷയനുഭവിക്കാതെ ആർക്കും ശിക്ഷണകാലം കടക്കാനാവില്ല: പ്രലോഭനങ്ങളാകുന്ന വിഷം പാനം ചെയ്യുന്നവർക്കാർക്കും അതു തിക്തമായി അനുഭവപ്പെടാതിരിക്കയുമില്ല. എങ്കിലും അവയില്ലാതെ ആത്മാവിനു സുശക്തമായ ഒരു സംവിധാനം സമ്പാദിക്കാൻ സാധ്യവുമല്ല. എന്നിരുന്നാലും, അവയെ താങ്ങാനുള്ള കെൽപ്പു് നമുക്കധീനമല്ല. അലിഞ്ഞുപോകുന്ന കളിമണ്ണിനു ദിവ്യാഗ്നി കൊടുപ്പംകൊടുക്കാത്തപക്ഷം നീരൊഴുക്കിനെ എങ്ങനെ നേരിടാൻ കഴിയും? ഈശ്വരേച്ഛയാകുന്ന നുകത്തിനു തോളു കൊടുക്കുകയും വിനീതമായ നിരന്തരാശയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്താൽ, എങ്കിൽ, ക്ഷമയിൽക്കൂടി നമുക്കും നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിൽനിന്നും സർവവും ലഭിക്കും' (അധ്യാ. 37: പുറ. 231–232). യെരുശലേമിലെ സിറാക്കിന്റെ മകനായ യേശു രചിച്ച വിജ്ഞാനമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും പറയുന്നു: 'മകനേ, നീ കർത്താവിനെ സേവിക്കാൻ വന്നിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, പ്രലോഭനങ്ങളെ നേരിടാൻ നിന്റെ ആത്മാവിനെ ഒരുക്കിക്കൊള്ളൂ. നിന്റെ നെഞ്ചകം നേരെ നിർത്തുക, നിരന്തരം പൊറുക്കുക. ആപത്തുകാലത്തു ബദ്ധപ്പെടരുതു്" (എക്ളേസിയാസ്റ്റിക്സ് 12.1, 2).

നീ, ആശ ഈശനിലർപ്പിക്കുക. സർവ നന്മകളും ഈശ്വരനിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുക:

ആശയാകുന്ന നങ്കൂരം ദൃഢമായി ഈശ്വരനിലുറപ്പിക്കുക (എബ്രാ. 6. 19; അവിടുന്നല്ലൊ മനുഷ്യരെ കാത്തുരുളാൻ പോന്നവൻ; യഥാകാലം പ്രലോഭനങ്ങളുടെയെല്ലാം അറുതിയും ഈശ്വരനിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ക. എന്തെന്നാൽ വി. പൗലോസ് പറയുന്നു: 'പക്ഷേ ദൈവം വിശ്വാസയോഗ്യനാണ്; നിങ്ങൾക്കു താങ്ങാവുന്നതിലേറെ പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെടാൻ അവിടുന്ന് അനുവദിക്കുകയില്ല; പിന്നെയോ, പ്രലോഭനത്തോടൊപ്പം ഒരു പോംവഴിയും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കും' (1 കൊറീ. 10.13). വേങ്ങൊക്കുന്ന് ഇനിയുമെന്തൊക്കെയാണു പറയാനുള്ളതെന്നു കേട്ടോളൂ: 'ദുരിതം ക്ഷമ പഠിപ്പിക്കുന്നു: ക്ഷമ അനുഭവമുളവാക്കുന്നു; അനുഭവത്തിൽനിന്ന് ആശ ഉദിക്കുന്നു; ആശ ലജ്ജിക്കാൻ ഇടയാക്കുകയില്ല' (റോമ. 5: 3–5). 'ഒടുക്കംവരെ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നവൻ രക്ഷിക്കപ്പെടും' (മത്തായി 24. 13). 'ക്ഷമയാൽ ആത്മാവിനെ സ്വാധീനമാക്കുവിൻ' (ലൂക്കൊസ് 21. 19). 'എന്റെ കൂടപ്പിറപ്പുകളേ, നിങ്ങൾ നാനാപ്രലോഭനങ്ങളിൽ പതിക്കുമ്പോൾ അതൊക്കെ ആനന്ദമായി എണ്ണുവിൻ, നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം പരീക്ഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ക്ഷമ രൂപംകൊള്ളുമെന്നറിഞ്ഞു്. എന്നാൽ ക്ഷമ തന്റെ വേല പൂർണമായും ചെയ്യട്ടെ. നിങ്ങൾ അന്യൂനരായി, പൂർണരും അഖണ്ഡരും ആയിത്തീരുന്നതിനു്....പ്രലോഭനങ്ങളെ സഹിക്കുന്നവൻ ധന്യൻ; എന്തെന്നാൽ തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കു കർത്താവു പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ടുള്ള ജീവിതകിരീടം അവനു ലഭിക്കും,' (യാക്കോ. 1. 2–4, 12). 'നമ്മിൽ വെളിപ്പെടാനിരിക്കുന്ന മഹിമയുമായി തുലനപ്പെടുത്താവതല്ല, ഇപ്പോഴത്തെ ക്ലേശങ്ങൾ' (റോമ. 8:18). 'ഞാൻ ക്ഷമയോടെ കർത്താവിനുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നു; അവിടുന്ന് എന്റെ നേർക്കു ചാഞ്ഞു, എന്റെ കേഴൽ കേട്ടു. അവിടുന്നു കൊടിയ ഒരു കുഴിയിൽനിന്ന് എന്നെ കരകയറ്റി, ആഴമേറിയ ചളിക്കുണ്ടിൽനിന്നു് കരകയറ്റി, എന്നിട്ടെന്റെ കാൽ പാറപ്പുറത്തു വെയ്പിച്ചു; എന്റെ യാത്രാവ്യവസ്ഥകളും നിർണയിച്ചു. അവിടുന്ന് ഒരു പുതിയ പാട്ട് എന്റെ നാവിൽ ഉണർത്തി, നമ്മുടെ ദൈവത്തിനുള്ള സ്തോത്രംപോലും' (സങ്കീർത്തനം 40. 1–3). ധന്യനായ സിമിയോൺ മെറ്റാഫ്രാസ്റ്റസ് എഴുതുന്നു: 'ഈശ്വരനുമായി സ്നേഹപാശത്താൽ ബദ്ധനായ ഒരു ജീവൻ ക്ലേശങ്ങളെ അഗണ്യമെന്നെണ്ണുന്നു, സങ്കടത്തിൽ സന്തോഷംകൊള്ളുന്നു, ദുഃഖത്തിൽ വികസിക്കുന്നു. പ്രിയതമനുവേണ്ടി ഒരു ക്ലേശവും സഹിക്കാത്തപ്പോൾ അതു്, കൂടുതൽ ക്ലേശങ്ങൾക്കായി ദാഹം കൊള്ളുന്നു, ആശാസനങ്ങളിൽനിന്നും പീഡനങ്ങളിൽനിന്നെന്നപോലെ പാഞ്ഞകലുന്നു.

17. ഈശ്വരഭയത്തെക്കുറിച്ചു്: അതു രണ്ടുവിധം, സാധകരിൽ, സിദ്ധരിൽ.

പവിത്രപിതാക്കന്മാർ സദ്ധർമ്മങ്ങളിൽ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിനുശേഷം സ്ഥാനം നൽകുന്നതു് ഈശ്വരഭയത്തിനാകയാൽ ഇരുവിധമായ ഈശ്വരഭയത്തെ സംബന്ധിച്ചു പ്രസ്താവിക്കാൻ നമുക്കിനി വിളംബം പാടില്ല.

ഒന്നാമത്തേതിനെക്കുറിച്ചു്—സാധകരിൽ

പ്രിയനേ, ഈശ്വരഭയം രണ്ടുവിധമെന്നറിയുക: സാധകരിലും സിദ്ധരിലും. ആദ്യത്തേതിനെക്കുറിച്ചാണു് ഇപ്പോളെഴുതുന്നതു്. 'ദൈവഭയമാണു് അറിവിന്റെ ആരംഭം.' (സങ്കീ. 111: 10; സുഭാഷിതങ്ങൾ 1. 7) 'വരുവിൻ പൈതങ്ങളേ, ഇതു കേൾക്കുവിൻ; ഞാൻ നിങ്ങളെ ദൈവഭയം പഠിപ്പിക്കാം,' (സങ്കീ. 34. 11). 'ദൈവഭയത്താൽ ആളുകൾ തിന്മകളിൽ നിന്നും അകന്നുപോകുന്നു' (സുഭാ. 16. 6); പിന്നെ, ഭയമുള്ളിടത്തു ആജ്ഞകൾ അനുസരിക്കപ്പെടുന്നു. ധന്യനായ ഇസ്ഹാക്കു പറയുന്നു: 'കർത്താവിനോടുള്ള ഭയമാണു് സദാചാരത്തിന്റെ തുടക്കം. അതിനെ വിശ്വാസത്തിന്റെ സന്തതിയായിട്ടാണു കണക്കാക്കുന്നതു്: ലൗകികഗർവങ്ങളിൽനിന്നും മനം പിണങ്ങിയകലുമ്പോൾ അതു നെഞ്ചകത്തു വിതയ്ക്കപ്പെടുന്നു; സകല കാര്യങ്ങളിലും വരാൻപോകുന്ന നവജീവനെക്കുറിച്ചു നിരന്തരം നിനച്ചു് അതു തന്റെ ചിതറിയ ചിന്തകളെ ഏകാഗ്രമാക്കുന്നു.' (അധ്യാ. 1 ആരംഭം മുതൽ); വീണ്ടും, 'മനുഷ്യനിൽ ശരിയായ ജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭം ദൈവഭയമാകുന്നു. പക്ഷേ അതിനു ചഞ്ചല ചിന്തകളോടൊപ്പം ആത്മാവിൽ വാഴുകയെന്നതു് ആലോചിക്കാനേ വയ്യ;' (ടി. പു. 4); പിന്നെയും, 'നിന്റെ പുരോഗതിയുടെ അടിത്തറയായി ദൈവഭയത്തെ ഉപയോഗിക്കാൻ യത്നിക്കുക; എന്നാൽ അല്പദിനങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കാണാം, നീ അങ്ങുമിങ്ങും അലയാതെ സ്വർഗരാജ്യത്തിന്റെ പടിക്കൽ സ്വയം നിലകൊള്ളുന്നതായിട്ടു്" (ടി. പു. 7).

രണ്ടാമത്തേതിനെക്കുറിച്ചു്—സിദ്ധരിൽ.

ഇനി പറയുന്നതു രണ്ടാമത്തേതിനെക്കുറിച്ചു്, അതായതു് സിദ്ധരിലെ ദൈവഭയത്തെക്കുറിച്ചു് ആകുന്നു. 'കർത്താവിനെ ഭയപ്പെടുകയും അവിടുത്തെ അനുശാസനങ്ങളിൽ അതിയായി ആനന്ദംകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നവൻ ധന്യൻ' (സങ്കീ. 112: 1). 'കർത്താവിനെ ഭയമുള്ള ഓരോരുവനും ധന്യൻ, കർത്താവിന്റെ വഴിയേ പോകുന്നവനും' (സങ്കീർത്തനം 128. 1). 'അല്ലയോ വിശുദ്ധരേ, ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുവിൻ; എന്തെന്നാൽ അവിടുത്തെ ഭയപ്പെടുന്നവനു് ഒന്നിന്റെയും അഭാവമില്ല' (സങ്കീ. 34. 9). 'ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്നവൻ രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതു് ഇപ്രകാരമെന്നു

കണ്ടുകൊൾവിൻ' (സങ്കീ. 128. 4). 'ദൈവഭയം ശുദ്ധവും നിത്യവുമാകുന്നു' (സങ്കീ. 19. 9). ദമാസ്കസ്സിലെ വി. പത്രോസ് എഴുതുന്നു: 'ആദ്യത്തെ ഭയത്തിന്റെ അടയാളം പാപത്തോടുള്ള വെറുപ്പും കോപവുമാകുന്നു, കാട്ടുജന്തുവിന്റെ മാന്തലും ചീന്തലുമേറെ മനുഷ്യന്റെ കോപംപോലെ. സിദ്ധന്റെ ഭയത്തിന്റെ ലക്ഷണം സദാചാരത്തോടുള്ള സ്നേഹവും പരിവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയവുമത്രെ; കാരണം, ആരും സ്ഥാനഭ്രംശത്തിൽനിന്നുമുക്തനല്ല. ആകയാൽ, നാം ചെയ്യുന്ന എന്തു പ്രവൃത്തിയിലും ഈ ജീവിതത്തിൽ പതനം വന്നേക്കാമെന്നു നാമെപ്പോഴും ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടേ വർത്തിക്കണം (പുസ്തകം 2, അ. 3, പു. 14–റഷ്യൻ പുസ്തകത്തിൽ). ആകയാൽ നീയും, ഇതൊക്കെ സശ്രദ്ധം ശ്രവിക്കുന്ന നീയും മേൽപ്പറഞ്ഞ എല്ലാ സദാചാരങ്ങളോടുമൊപ്പം ആദ്യത്തെ ഭയവും യഥായോഗ്യം നിലനിർത്താൻ യത്നിക്കുക. എന്തെന്നാൽ എല്ലാ സത്പ്രവൃത്തികൾക്കും ഏറ്റവും കരുത്തുറ്റ ആകരമാണത്. നീയിതിനെ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന പക്ഷം, നിന്റെ കാലുകൾ എക്കാലവും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ആജ്ഞകൾ അനുസരിക്കാൻ കഴിയുമാറു മുമ്പോട്ടു നീങ്ങും ഈ പാതയിൽ നീ മുന്നേറുന്നതോടെ, സദാചാര നിഷ്ഠകൊണ്ടും കർത്താവിന്റെ ദാക്ഷിണ്യവും പ്രേമപൂർണമായ ദയാവായ്പുംകൊണ്ടും സിദ്ധന്മാരുടെ ഭയത്തിന്റെ കേവലഭാവത്തിൽ എത്തിച്ചേരും.

18. കർത്താവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിനും വിഹിതകർമാനുഷ്ഠാനത്തിനുംവേണ്ടി പ്രാണൻ വെടിയാൻപോലും നാം മടിക്കരുതു്.

നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവസന്ദായകമായ അനുശാസനങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിനും വേണ്ടി, നാം, വേണ്ടിവന്നാൽ സ്വമേധയാ നമ്മുടെ പ്രാണൻ വെടിയാൻപോലും, സന്നദ്ധരായിരിക്കണമെന്നു്, അതായതു് അവസ്തുവേണ്ടിയല്ലാതെ പ്രാണൻ നിലനിർത്താൻ ആഗ്രഹിക്കരുതെന്നു്, നീ അറിയേണ്ടതാകുന്നു; അപ്രകാരമാണല്ലൊ യേശുനാഥൻ സ്വയം അരുളിയിട്ടുള്ളതും: 'എന്തെന്നാൽ സ്വന്തം പ്രാണൻ പാലിക്കുന്നവനു് അതു നഷ്ടപ്പെടും; എന്നാൽ എനിക്കുവേണ്ടിയും സുവിശേഷത്തിനുവേണ്ടിയും സ്വപ്രാണൻ നഷ്ടപ്പെടുന്നതാക്കൊ അവൻ സ്വപ്രാണനെ പരിരക്ഷിക്കും' (മർക്കൊസു് 8. 35). ശങ്കയൊ സംശയമൊ കൂടാതെ അവൻ വിശ്വസിക്കുകയും വേണം നമ്മുടെ രക്ഷകനും ദിവ്യമാനവനും ആയ യേശുക്രിസ്തുതന്നെയാണു് ജീവിതവും പുനരുജ്ജീവനും എന്നു്. മുക്തിയിലേക്കു നയിക്കുന്നതെല്ലാം അവിടുന്നുതന്നെ എന്നു് അവിടുന്നുതന്നെ അരുളിയിട്ടുണ്ടല്ലൊ: **'ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പും ജീവിതവും ഞാൻ തന്നെ; എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ മരിച്ചാലും അവൻ ജീവിക്കും; ജീവിക്കുകയും**

ST. ANTONY'S MONASTERY
Phone : 3140

എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ ഒരുനാളും മരിക്കുകയില്ല' (യോഹന്നാൻ 25 26); വീണ്ടും, 'ദൈവം ലോകത്തെ എത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു വച്ചാൽ ദൈവം തന്റെ സ്വന്തം ഒരു രസപുത്രനെ നല്കി, പുത്രനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കാർക്കും നാശമേതുമുണ്ടാകാതെ നിത്യജീവിതം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി' (യോഹ. 3:16); പിന്നെയും, 'ഞാൻ വന്നതു് അവർക്കു ജീവൻ ലഭിക്കാൻവേണ്ടിയാണു്, അവർക്കു് അതിസുലഭമായി അതു ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും' (യോഹ. 10:10). ആകയാൽ ഈ മനോഭാവത്തിൽ നിലയുറപ്പിച്ചു്, 'പിന്നിലുള്ളവ മറന്നു' മുന്നിലുള്ളവ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ കൈയ് നീട്ടി,' (ഫിലി. 3:13), പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ, കർത്താവായ ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം മുന്നേറുക.

19. 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനേ, എന്നിൽ കനിവാർന്നാലും' എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ പ്രാണായാമംവഴി ഏകാഗ്രത സമ്പാദിച്ചു്, ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയാണു സ്വാഭാവികമായ മാർഗം. ചിന്തകളെ ഏകാഗ്രമാക്കാൻ ഈ വഴി വളരെയേറെ സഹായിക്കുന്നു.

സോദരാ, നാമെങ്ങനെയാണു ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതു് എന്നു നിനക്കറിയാമല്ലൊ. നാം ശ്വാസത്തെ അകത്തോട്ടു വലിക്കുകയും പുറത്തോട്ടു വിടുകയും ചെയ്യുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ നിലനില്പും അതിന്റെ ഊഷ്മളതയും ഇതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, ഏകാന്തസ്ഥാനത്തിരുന്നു്, മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കുക, വായു അകത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്ന മാർഗത്തിലേക്കു മനസ്സിനെ നയിക്കുക, പ്രാണവായുവിനോടൊപ്പം ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ അതിനെ നിർബന്ധിക്കുക, അതിനെ അവിടെ നിർത്തുക. അതിനെ അവിടെ നിർത്തുക, പക്ഷെ, അതിനെ അവിടെ മിണ്ടാതെ മടിപിടിച്ചിരിക്കാൻ വിടരുതു്. പകരം, അതിനു് ഈ പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലാൻ കൊടുക്കുക: 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനേ, എന്നിൽ, കനിവാർന്നാലും.' ഇതായിരിക്കട്ടെ അതിന്റെ നിരന്തര യത്നം. ഒരു നേരവും വിടാതെ. എന്തെന്നാൽ, ഈ യത്നം, മനസ്സിനെ സ്വപ്നാടനത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചു വൈരിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു് അധൃഷ്യനാക്കിത്തീർക്കുകയും അതിനെ ദിവ്യതൃഷ്ണയിലേയ്ക്കും പ്രേമത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ, സോദരാ, പെട്ടെന്നൊന്നും പുറത്തു ചാടാതിരിക്കാൻ മനസ്സിനെ പരിചയിപ്പിക്കുക; എന്തെന്നാൽ ആദ്യമൊക്കെ ആ അകത്തെ വിജനതയും നിരോധവും അതിനു് അസഹ്യമായ ഏകാന്തതയായി തോന്നും. പ്രത്യുത, അതു പരിചയമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ, ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽ തത്തിക്കളിക്കാൻ

അതിനു തീരെ ഇഷ്ടമില്ലാതാവുകയും ചെയ്യും. എന്തെന്നാൽ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യം നമ്മുടെ ഉൽക്കാമ്പിലാകുന്നു. അകത്തു് അതു കണ്ടെത്തിയവനു, പവിത്രപ്രാർത്ഥനവഴി കണ്ടെത്തി അതിനെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുവനു ബാഹ്യമായതൊക്കെ അനാകർഷകങ്ങളും നിരർത്ഥങ്ങളും ആയിത്തീരുന്നു. അവനു് അകത്തു വാഴുകയെന്നതു് ആ അവസ്ഥയിൽ അല്പംപോലും അസുഖകരമോ ശ്രമാവഹമോ അല്ല. വീട്ടിൽനിന്നും അകന്നു വാണിരുന്ന ഒരാൾ, വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തുമ്പോൾ മക്കളെയും ഭാര്യയെയും കണ്ടു് ആനന്ദംകൊണ്ടു മതിമറക്കുംപോലെ, അലഞ്ഞു കഴഞ്ഞിരുന്ന മനസ്സു് ആത്മാവുമായി ഏകീഭവിക്കുമ്പോൾ, അതു് അവർണ്ണ്യമായ മാധുര്യത്താലും ആനന്ദത്താലും സമ്പൂരിതമായിത്തീരുന്നു. 'മനസ്സിനെ അതിന്റെ പതിവുള്ള കറക്കത്തെയും തടങ്ങലിനെയും അലച്ചിലിനെയും കൈവിടുന്നതിനു് ഈ സ്വാഭാവികമായ സാധനയുടെ സ്വാധീനത്താൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും തന്നിൽത്തന്നെ ഏകാഗ്രമാക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ഈ ധന്യപിതാവു് ഉച്ചരിച്ച വാക്കുകളാണിവ; അമ്മാതിരി ഏകാഗ്രതയിൽക്കൂടി അതിനു തന്നോടുതന്നെ വീണ്ടും ഒന്നിക്കുന്നതിനും, ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥനയുമായി ഏകീഭവിക്കുന്നതിനും പ്രാർത്ഥനയോടൊപ്പം ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നതിനും എന്നന്നേയ്ക്കും അവിടെ വാഴുന്നതിനുംവേണ്ടി ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടവയാണിവ. ദിവ്യജ്ഞാനസമ്പന്നനും ഈ ദിവ്യസാധനയിൽ പരിചിതനുമായ മറെറാരു പിതാവു് മേല്പറഞ്ഞതിനു വിശദീകരണമായി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

20. പ്രാണായാമത്തോടൊപ്പം യേശുവിന്റെ നാമം ജപിക്കുകയെന്ന സുലഭോപായത്തെ സംബന്ധിച്ചു കൂടുതൽ ചില കാര്യങ്ങൾ.

പ്രാണായാമത്തോടൊപ്പം അകക്കാമ്പിൽ പ്രവേശിക്കാൻ നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ശീലിപ്പിച്ചാൽ, അതു് ഉടനടി മറെറല്ലാ ചിന്തകളും പിൻതള്ളി സ്വന്ത രൂപത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്ന, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമജപം ഒന്നുമാത്രമല്ലാതെ മറെറല്ലാ സ്മൃതികളും വെടിയുന്നു; മനസ്സു് അകത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന ആ നിമിഷത്തിൽ, നാമിതു പ്രായോഗികമായി പഠിച്ചുകഴിയുന്നു. നേരേമറിച്ചു്, മനസ്സു പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിയുമ്പോൾ, അതുടനെ നാനാവിധ സ്മൃതികളാൽ വിക്ഷിപ്തമാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

21, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനെ, എന്നിൽ കനിവാർന്നാലും' എന്ന പ്രാർത്ഥന ഹൃദയത്തിൽ ഉരുവിടാൻ വിയോഹന്നാൻ ക്രിസോസ്തോമും ഉപദേശിക്കുന്നു.

മഹാനായ ക്രിസോസ്തോമും പറയുന്നു: 'സോദരരേ, സവിനയം ഞാൻ നിങ്ങളോടപേക്ഷിക്കുന്നു, ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ നിയമത്തെ ഒരു കാലവും ലംഘിക്കുകയോ നിന്ദിക്കുകയോ അരുതേ എന്നു്.' അദ്ദേഹം പിന്നെയും പറയുന്നു: 'ഒരു വൈദികൻ, അയാൾ ഉണ്ണുമ്പോഴും കുടിക്കുമ്പോഴും ഇരിക്കുമ്പോഴും വൈദിക കർമ്മങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും എന്നുവേണ്ട മറെറന്തു ചെയ്യുമ്പോഴും, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥ, ഈശപുത്രനെ, എന്നിൽ കനിവാർന്നാലും' എന്നു കേണപേക്ഷിക്കണം; അങ്ങനെ യേശുനാഥന്റെ തിരുനാമം ഉൾക്കാമ്പിന്റെ ഉള്ളിലേക്കിറങ്ങി, അകത്തെ പുൽത്തകിടി അടക്കിവാഴുന്ന സർപ്പത്തെ കീഴടക്കുകയും ജീവനു പ്രാണനും മോചനവും നേടിക്കൊടുക്കുകയും വേണം. അവനെപ്പോഴും യേശുവിന്റെ തിരുനാമത്തോടുകൂടിവേണം ജീവിക്കാൻ; അങ്ങനെ ഹൃദയം കർത്താവിനെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും കർത്താവു ഹൃദയത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു രണ്ടും ഒന്നായിത്തീരുകയും വേണം. വീണ്ടും: 'നിന്റെ ഹൃദയം ദൈവത്തിൽനിന്നും പിണങ്ങിനിൽക്കാൻ ഇടയാക്കരുതു്'; പ്രത്യുത, കർത്താവിൽ വാഴുക, യേശുനാഥനെ സ്മരിച്ചു സർവദാ നിന്റെ ഹൃദയം കാത്തുരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ക; യേശുവിന്റെ തിരുനാമം ഹൃദയത്തിൽ ശ്രുദ്ധമൂലമാവുകയും, ഹൃദയം മറെറാന്നിനെക്കുറിച്ചും നിനയ്ക്കാതാവുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ അപ്രകാരം ചെയ്യുക. നിന്നിൽ ക്രിസ്തു പ്രകീർത്തിതനായിത്തീരട്ടെ.

22. മേൽപ്പറഞ്ഞതിനു സോപാനത്തിലെ വി യോഹന്നാന്റെയും വി. ഹെസിക്കിയസ്സിന്റെയും സാക്ഷ്യങ്ങൾ.

സോപാനത്തിലെ വി. യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'യേശുവിന്റെ സ്മരണം നിന്റെ ശ്വാസത്തോടൊത്തുചേരുമാറാകട്ടെ; അപ്പോൾ നിനക്കു മൗനത്തിന്റെ പ്രയോജനം മനസ്സിലാകും.' (അ. 27, 61). ഹെസിക്കിയസ് പറയുന്നു: 'ചിന്തകളെ ലജ്ജകൊണ്ടു മൂടണമെന്നു നീ യഥാർത്ഥമായി നിനയ്ക്കുന്നെങ്കിൽ, യഥായോഗ്യം മൗനം പാലിക്കണമെങ്കിൽ, അങ്ങനെ ക്ലേശംകൂടാതെ ഹൃദയം സ്വസ്ഥമായിരിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ—എങ്കിൽ യേശുവിന്റെ പ്രാർത്ഥന നിന്റെ ശ്വാസത്തോടു് ഇണക്കിനിർത്തുക—ഏതാനും നാഴികയ്ക്കുള്ളിൽ നിനക്കതിന്റെ ഫലം അനുഭവത്തിൽ കാണുമാറാകും' (അ. 182).

23. മനോനിയന്ത്രണം സാധിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവരൊക്കെ—വിശേഷിച്ചും ഒരു സാധകൻ—പ്രാർത്ഥനയിൽ ശരിയായ പരിശീലനം നേടുന്നതിനു്, ശാന്തവും വെളിച്ചം അധികമില്ലാത്തതുമായ മുറിയിൽ വേണം ജീവിക്കാൻ; എന്തെന്നാൽ ഇതിൽക്കൂടി മൗനവും ചിന്തകളും താനേ അടങ്ങി ഒന്നായിത്തീരും.

ശ്വാസത്തോടൊപ്പം ഈശപുത്രനായ യേശുക്രിസ്തുവിനോടുകൂടി ഹൃദയത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങുകയും അവിടെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും സ്വാസ്ഥ്യം പരിശീലിക്കുകയും, കർത്താവിന്റെ പവിത്രവും ജീവരക്ഷാകരവുമായ തിരുനാമത്തിൽക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുണ തേടുകയും വേണം എന്നതിനു ഞങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ച തെളിവുകളിൽനിന്നും അതു പണ്ടുപണ്ടേ പവിത്രപിതാക്കന്മാർ നിർദ്ദേശിച്ചതാണെന്നും അതാണു മുഖ്യകാര്യമെന്നും വ്യക്തമായല്ലോ. ഇതോടൊപ്പം ഞങ്ങളും ഇതുംകൂടി ചേർക്കുന്നു: സ്വന്തം ഉൾക്കാമ്പിൽ മനഃസ്വാസ്ഥ്യം സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഓരോ സാധകനും,, വിശേഷിച്ചും പ്രാരംഭകൻ ധന്യമായ ഈ സാധനയിൽ അനുഭൂതി നേടിയിട്ടുള്ള ദിവ്യപിതാക്കന്മാരും ആചാര്യന്മാരും നിർദ്ദേശിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപോലെ അവൻ എപ്പോഴും, വിശേഷിച്ചും പ്രാർത്ഥനസ്ഥായി നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള വേളകളിൽ തന്റെ വെളിച്ചം കുറഞ്ഞതും ശാന്തവുമായ മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കണം. എന്തെന്നാൽ ദർശനം, കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുകയെന്നതു്, സാധാരണയായി വിക്ഷേപമുളവാക്കുകയും ചിന്തകളെ ചിതറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാലൊരുവൻ ശാന്തവും മങ്ങിയവെളിച്ചം മാത്രമുള്ളതുമായ മുറിയിൽ, മേൽപറഞ്ഞതുപോലെ അടച്ചിരുന്നാൽ ചിന്തകളും ചാടിച്ചിതറി പെരുകുന്നതു നിലയ്ക്കും; അങ്ങനെ മനസ്സു് അതിനിഷ്ടമായാലും ഇല്ലെങ്കിലും, മെല്ലെ മെല്ലെ ശാന്തമായിത്തീരുന്നു. തന്നിൽത്തന്നെ അടങ്ങാനിടയാവുകയും ചെയ്യുന്നു. വിശുദ്ധനായ ബാസിൽ പറയുംപോലെ: 'ബാഹ്യവിഷയങ്ങളാൽ വിക്ഷിപ്തമാവുകയോ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും വഴി വിഷയങ്ങളിൽ ചിതറിപ്പോവുകയോ ചെയ്യാത്ത മനസ്സു് തന്നിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങുന്നു.'

24. നാം ശ്രദ്ധയോടെ ഹൃദയത്തിൽ യേശുനാഥന്റെ പുണ്യനാമം ജപിക്കുമ്പോഴും അവിടുന്നു നമ്മുടെ മനസ്സിനു സർവ്വോപരി സ്വസ്ഥത അരുളുന്നു. പ്രാണായാമംവഴി ഹൃദയന്ത്രിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങുന്ന ലളിതമായ മാർഗവും, ശാന്തവും ഏകാന്തവുമായ സ്ഥാനത്തു വസിക്കുന്നതും അതുപോലെയുള്ള മറ്റനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഇതിലേക്കുള്ള ഉപായങ്ങളും മാത്രം.

ഈ മനോനിയന്ത്രണപ്രയത്നത്തിന്റെ വിജയത്തിനു പ്രഥമവും, പോരാ, മഹത്തും സർവപ്രധാനവുമായ സംഗതി ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന്റെ തുണയാകുന്നു; അതോടൊപ്പം യേശുനാഥനോടു ഹൃദയപൂർവവും പവിത്രവും അചഞ്ചലവുമായ പ്രാർത്ഥനയും; അല്ലാതെ ശ്വാസത്തോടൊപ്പം ഉൾക്കാമ്പിലേക്കു് ഇറങ്ങുന്ന സുഖമാർഗംകൊണ്ടോ, ശാന്തവും മങ്ങിയതുമായ ഇടത്തിൽ വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ മാത്രം ഇതു നേടാവതല്ല. അല്ല, അതുകൊണ്ടു മാത്രം സാധ്യമല്ല.

എന്തെന്നാൽ പവിത്രപിതാക്കന്മാർ ഈ സാധന കണ്ടുപിടിച്ചതിന്റെ ഏകോദ്ദേശ്യം നേരത്തേ പറഞ്ഞതുപോലെ ചിന്തകളെ അടക്കുകയും മനസ്സിനെ അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ചാഞ്ചാട്ടങ്ങളിൽനിന്നും തന്നിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടു വരുകയും അതിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഏകാഗ്രമാക്കുകയുമാകുന്നു.

ചിന്താനിരോധവും ഏകാഗ്ര ശ്രദ്ധയും മനസ്സിനെ നിരന്തരമായി, പവിത്രമായി, വിക്ഷേപരഹിതമായി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു; വിശ്രുതനായ നൈലസ് പറയുംപോലെ; 'പ്രാർത്ഥനയെ തേടുന്ന ശ്രദ്ധ പ്രാർത്ഥനയെ കണ്ടെത്തും; എന്തെന്നാൽ ശ്രദ്ധയെ ഏറ്റവും സ്വാഭാവികമായി അനുഗമിക്കുന്നതു പ്രാർത്ഥനയത്രെ; പ്രാർത്ഥനയിലേയ്ക്കാണു നമ്മുടെ മുഖ്യ പ്രയത്നങ്ങളെല്ലാം തിരിച്ചുവിടേണ്ടതും' (അധ്യാ. 179). ഈ സാധനയെ ഒരുവൻ വീക്ഷിക്കേണ്ടതു് ഇമ്മട്ടിലാണു്. എന്നാൽ നീ, എന്റെ കുഞ്ഞേ, ശരീരബദ്ധനെങ്കിലും ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു പ്രോദിതനും വിദേഹനായി ദേഹത്തിൽ വാഴാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനുമാണല്ലൊ; ആകയാൽ നീ താഴെ പറയുന്ന നിയമങ്ങൾക്കും ശാസനകൾക്കും വിധേയനായി വേണം ജീവിക്കാൻ.

25. മൗനസാധന ചെയ്യുന്നവൻ അന്തിമുതൽ ഉറക്കമുണരുന്നതുവരെയുള്ള സമയം ചെലവാക്കേണ്ടതെങ്ങനെ?

സൂര്യാസ്തമയത്തിനുശേഷം; കാരുണ്യമൂർത്തിയും സർവ്വശക്തനുമായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ തുണയ്ക്കപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, നീ ഏകാന്തവും മങ്ങിയ വെളിച്ചമുള്ളതുമായ നിന്റെ മുറിയിൽ അധികം ഉയരമില്ലാത്ത ഒരു പീഠത്തിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു്, മനസ്സിനെ അതിന്റെ പതിവുള്ള കറക്കത്തിൽനിന്നും പുറത്തുള്ള പാച്ചിലിൽനിന്നും മടക്കി വിളിക്കുക; എന്നിട്ടു് 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനേ, എന്നിൽ കനിവാർന്നാലും.' എന്ന പ്രാർത്ഥന ശ്വാസത്തിനനുസരിച്ചു് ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടു്, ശ്വാസത്തോടൊപ്പം മെല്ലെ മനസ്സിനെ ഹൃദയത്തിലേക്കു നയിക്കുക. ഇങ്ങനെ നീ, ശ്വാസത്തോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥനയെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുക; ഹെസിക്കിയസ് പറയുംപോലെ: 'നിന്റെ ശ്വാസത്തോടൊപ്പം സമചിത്തത, യേശുവിന്റെ നാമം, നിരന്തരമായ മരണസ്മരണം, വിനയം ഇവയേയും കൂട്ടിയിണക്കുക; എന്തെന്നാൽ ഇവ വലിയ പ്രയോജനമുളവാക്കും' (189). ഇതുകൂടാതെ, ഈ പ്രാർത്ഥനയോടു് വിധിയെക്കുറിച്ചും സത്കർമങ്ങളുടെയും ദുഷ്കർമങ്ങളുടെയും പ്രതിഫലത്തെക്കുറിച്ചും ഉള്ള സ്മരണയുംകൂടി ചേർക്കുക; നീയാണു് ഏറ്റവും വലിയ പാപിയെന്നും പിശാചിനെക്കാളും നിന്ദ്യനെന്നും സർവാത്മനാ നിനച്ചു്

നീ നരകത്തിൽ നിത്യപീഡയനുഭവിക്കാൻ പോവുകയാണു് എന്നും മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊള്ളുക. ഇവയിൽ ഒരു ചിന്ത പശ്ചാത്തപവും കണ്ണീരും കരച്ചിലും ഉളവാക്കുന്നെങ്കിൽ, കണ്ണീർ താനേ വറ്റുന്നതുവരെ ഈ ചിന്തയിൽ തുടരുക. നിനക്കു് കണ്ണീർവാർക്കാനുള്ള ഭാഗ്യമില്ലെങ്കിൽ, ഈ സാധന ശീലിച്ചു കൊണ്ടു് കണ്ണീരിനുള്ള കഴിവിനുവേണ്ടി വിനയപുരസ്സരം പ്രാർത്ഥിക്കുക. എന്തെന്നാൽ അവവഴി വികാരങ്ങളിൽനിന്നും മാലിന്യങ്ങളിൽനിന്നും പവിത്രരാക്കപ്പെടുന്നു; അവയിൽക്കൂടി നാം ശ്രേയസ്കരവും രക്ഷാകരവുമായ മനോഭാവം നേടുകയും ചെയ്യുന്നു. സോപാനത്തിലെ വി. യോഹന്നാൻ പറയുംപോലെ: 'തീയ് വിറകിനെ എരിക്കുംപോലെ, പരിശുദ്ധമായ കണ്ണുനീർ സകലവിധ മാലിന്യങ്ങളെയും, സ്ഥൂലമോ മാനസികമോ ആയ എല്ലാ മാലിന്യങ്ങളെയും, കഴുകിക്കളയുന്നു.' (അധ്യാ. 7,31). പിന്നെ വേറൊരു പിതാവു പറയുന്നു: 'ചീത്തയായതു് ഉരിഞ്ഞു കളയണമെന്നു കരുതുന്നവൻ. കണ്ണീരിൽക്കൂടി അതു ചെയ്യട്ടെ; നന്മ നേടണമെന്നു നിനയ്ക്കുന്നവൻ കേഴലിൽക്കൂടി അതു സാധിക്കട്ടെ. നിനക്കു പശ്ചാത്തപമില്ലെങ്കിൽ ഗർവം നിന്നെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നറിഞ്ഞുകൊൾക. എന്തെന്നാൽ ഗർവം ആത്മാവിനെ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നതിൽനിന്നും തടയുന്നു.' ഇപ്രകാരം ഒരു മണിക്കൂർനേരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും കണ്ണീർ വരാത്തപക്ഷം എഴുന്നേറ്റു് ഏകാഗ്രതയോടെ, രാത്രിയിൽ അവസാനം ചൊല്ലുന്ന ചെറുകീർത്തനം ചൊല്ലുക. എന്നിട്ടു വീണ്ടും ഇരുന്നു് അതേ പ്രാർത്ഥന നിന്നാലാവുംപോലെ, പവിത്രമായും നിർവിക്ഷേപമായും അല്പലോ അലട്ടോ മയക്കമോ ഒന്നുംകൂടാതെ, എന്നാൽ തികഞ്ഞ സമചിത്തതയോടെ, ഏകദേശം അരമണിക്കൂർനേരംകൂടി നടത്തുക. അവസാനം, പവിത്രവും പ്രാണപ്രദവുമായ കുരിശു വരച്ചു്, കിടക്കയിലും കുരിശടയാളമിട്ടു് അതിലിരിക്കുക: ഭാവിയിൽ വരാനിരിക്കുന്ന ആനന്ദത്തെയും പീഡനത്തെയും, ലൗകികമായ സകലതിന്റെയും നശ്വരവും വഞ്ചകവും ആയ സ്വഭാവത്തെയും, മരണത്തിന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ആക്രമണത്തെയും—ഏവരുടെയും ഗതി ഇതുതന്നെ—മരണത്തിനു മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള പരീക്ഷണപ്രശ്നങ്ങളുടെ ഭയങ്കരയാതനയെയും കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുനോക്കുക. നീ ചെയ്തിട്ടുള്ള നിഷിദ്ധകർമങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചുരുക്കമായി സ്മരിക്കുകയും ആത്മാർത്ഥതയോടെ അവയ്ക്കു മാപ്പിനപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ക. എങ്ങനെയാണു നീ ഇന്നാൾ നയിച്ചതെന്നു വിശദമായി പരിശോധിച്ചതിനുശേഷം, ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥനയോടെ കിടക്കയിൽ കിടക്കുക; ആരോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്: 'ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുക, ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഉറങ്ങുക.' ഏകദേശം അഞ്ചോ ആറോ മണിക്കൂർനേരം ഉറങ്ങിക്കോളൂ. രാത്രിയുടെ ദൈർഘ്യത്തിനനുസ

രിച്ചു പൊതുവേ നിന്റെ നിദ്രാസമയത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ക.

26. ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റാൽ നേരം വെളുക്കുന്നതുവരെയുള്ള സമയം എങ്ങനെ കഴിക്കണം.

എഴുന്നേറ്റാൽ ആദ്യം ഈശ്വരനെ വാഴ്ത്തുക; അവിടുത്തെ രക്ഷണത്തിനു് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, നിന്റെ സർവപ്രധാനമായ കൃത്യം, അതായതു പവിത്രവും നിർവിക്ഷേപവുമായ ഹൃദയപ്രാർത്ഥന ആരംഭിക്കുക. ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂർ സമയം ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഈ സമയത്തു മനസ്സു് സാധാരണമായി സ്വയം ശാന്തവും പ്രസന്നവുമാകുന്നു. പ്രഥമവും ഉത്തമവുമായതു് ഈശ്വരനു സമർപ്പിക്കാനുണ്ടു നമ്മോടാവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്; അതായതു നമ്മുടെ പ്രഥമചിന്ത, പവിത്രമായ ഹൃദയപ്രാർത്ഥനയോടെ നാം നേരെ യേശുക്രിസ്തുവിനു സമർപ്പിക്കണം; വി. തൊലസ് പറയുംപോലെ: 'തന്റെ പ്രഥമ ചിന്തകളെല്ലാം പാകംവന്ന പഴംപോലെ സദാ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നവന്റെ പ്രാർത്ഥന ദൈവം സ്വീകരിക്കും' (അ. 126). അതു കഴിഞ്ഞു പാതിരാപ്പാട്ടു പാടുക.

തികഞ്ഞ മൗനത്തിൽ നിനക്കു വേണ്ടതു ഉറപ്പു വന്നിട്ടില്ലായിരിക്കാം; ആകയാൽ എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ നിനക്കു ഞങ്ങളം പറഞ്ഞതുപോലെ തുടങ്ങാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നുവരാം; ഈ സാധനയിൽ പ്രാരംഭകർക്കു പലപ്പോഴും അങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുണ്ടു്; ചിലപ്പോഴും ചുരുക്കമായിട്ടാണെങ്കിലും—കുറെ വിജയം നേടി, എന്നാൽ പൂർണത പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല, അങ്ങനെയുള്ളവർക്കും ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ, പൂർണത പ്രാപിച്ചവർക്കു മാത്രമേ, എല്ലാക്കാര്യവും ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി ചെയ്യാനാവൂ; അതവരെ ബലവാന്മാരാക്കുന്നു' (ഫിലി. 4.13). അതാണു നിന്റെ നിലയെങ്കിൽ, ഉറക്കത്തിൽനിന്നും ഉണരുക, ആവും പോലെ മനസ്സിനെ ജാഗ്രരൂകവും പ്രസന്നവുമാക്കുക; എന്നിട്ടു് ആദ്യംതന്നെ ഏകാഗ്രതയോടും അർത്ഥബോധത്തോടുംകൂടി പാതിരാപ്പാട്ടു പാടുക.

എന്നിട്ടു്, സ്വസ്ഥാനത്തിരുന്നു ഹൃദയംകൊണ്ടു പവിത്രമായും നിശ്ചിന്തമായും, മേൽപറഞ്ഞപോലെ ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂർ നേരം പ്രാർത്ഥിക്കണം; അഥവാ ആ അഭീഷ്ടദായകൻ അനുവദിക്കുന്നതു സമയം പ്രാർത്ഥിക്കുക, അതായിരിക്കും കുറെക്കൂടി നല്ലതു്. സോപാനത്തിലെ വി. യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'രാത്രിയിൽ കൂടുതൽ സമയം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു് ഉപയോഗിക്കുക, കീർത്തനത്തിനു കുറവും. പകൽവേളയിൽ നിന്റെ ശക്തിക്കൊത്തവണ്ണം കർത്തവ്യങ്ങളം ചിട്ടപ്പെടുത്തുക' (അ. 27, 77).

ഇങ്ങനെ സ്വയം ബലം പ്രയോഗിച്ചിട്ടും മയക്കവും മടിയും വിട്ടമാറാത്തപക്ഷം എഴുന്നേറ്റുനിന്നു മുറിനിവൎത്തുക; സർവദാ പ്രാൎത്ഥന ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ഉണർവിന്റെ തെളിമ മനസ്സിനുണ്ടാകാൻ എല്ലാവിധത്തിലും ക്ഷമിക്കുകയും ചെയ്ക. വി. ഇസ്ഹാക്കു പറയുന്നു: 'പുറത്തുപോയി കുറച്ചുനേരം നടക്കുക' വീണ്ടും ഇരുന്നു പ്രാൎത്ഥിക്കുക; നിർദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ പരിശുദ്ധനായ ദൈവത്തോടു പവിത്രമായ പ്രാൎത്ഥനയാൽ സംവാദം നടത്തുവാൻ സദാ അത്യന്തം ശ്രമിക്കുകയും വേണം.

എന്നിട്ടെഴുന്നേറ്റ് അൎത്ഥഗ്രഹണത്തോടെ കീർത്തനഷട്കവും അമ്പത്തൊന്നാം കീർത്തനവും, നിനക്കിഷ്ടമുള്ള വേറെ ഏതെങ്കിലും കീർത്തനങ്ങളും പാടുക. പിന്നെ വീണ്ടും ഇരുന്ന്, ആത്മാൎത്ഥമായ സമചിത്തതയോടെ അരമണിക്കൂർ നേരംകൂടി പ്രാൎത്ഥിക്കണം. ദൈവത്തെ വാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട്, പതിവുള്ള മഹിമസ്തോത്രവും ഒന്നാം മണിക്കൂറിലെ കീർത്തനങ്ങളും ചൊല്ലിക്കൊണ്ട്, എഴുന്നേല്ക്കുക. അനന്തരം മംഗളം ചൊല്ലുക.

നിനക്കു കഷ്ടിച്ചു കേൾക്കാവുന്ന ശബ്ദത്തിൽ വായിക്കുക; എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ നാവിന്റെ വേലയും കർത്താവിനു് അർപ്പിക്കാൻ നാം കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സർവജ്ഞനായ ദൈവം തന്റെ വാത്സല്യം നിറഞ്ഞ ദയാവായ്പിനാലും, ശ്രുതകാംക്ഷയാലും, അതിരറ്റ കനിവോടെ, കഴിഞ്ഞ ഇരവാകുന്ന പട്ടകഴി അപകടമേതും കൂടാതെ തരണംചെയ്യാനും പകലിന്റെ പ്രകാശമാർന്ന ദൃശ്യം ദർശിക്കാനും നമ്മെ അനുവദിച്ചതിനു്, നീ സർവഥാ സർവാത്മനാ അവിടുത്തേയ്ക്കു കൃതജ്ഞതയർപ്പിക്കുക. കൂടാതെ, രാഗാദികളും പിശാചുക്കളുമാകുന്ന, ആർത്തിരമ്പുന്ന ആപത്ക്കാരിയായ കൊടുങ്കാറ്റിനെ ചെറുത്തു നില്ക്കാനുള്ള കരുത്തിനുവേണ്ടി ഉള്ളുരുകി പ്രാൎത്ഥിക്കുകയും വേണം.

27. പ്രഭാതം മുതൽ മധ്യാഹ്നക്ഷേണസമയംവരെ എങ്ങനെ കഴിക്കണം.

തികച്ചും ദൈവത്തെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട്, നിന്റെ അവിവേകവും അലസതയും ദുർബലതയും നീക്കാൻ നീറുന്ന നെഞ്ചോടെ അവിടുത്തോടു കേണുകൊണ്ടു്, പ്രഭാതംമുതൽ മധ്യാഹ്നക്ഷണംവരെയുള്ള സമയം മുഴുവൻ, നിന്നാലാവുന്നത്ര ഹൃദയപ്രാൎത്ഥനയിലും—പവിത്രവും അനന്യവുമായ പ്രാൎത്ഥനയിലും—പാരായണത്തിലും കഴിക്കുക. പാരായണത്തിനുള്ള കീർത്തനങ്ങളും വി. പൗലൊസിന്റെ അനുശാസനങ്ങളും സുവിശേഷങ്ങളും നിന്നുകൊണ്ടുവേണം വായിക്കാൻ; അതുപോലെതന്നെ യേശുനാഥനോടും അവിടുത്തെ ധന്യമാതാവിനോടും ഉള്ള പ്രാൎത്ഥനകളും ചൊല്ലു

ന്നതും. മറ്റു വിശുദ്ധപുസ്തകങ്ങളും ഇരുന്നുകൊണ്ടു വായിക്കുക. നിർദ്ദിഷ്ട സമയത്തു്, അതതു സമയത്തിനു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള കീർത്തനങ്ങളും, പിതാക്കന്മാർ വിവേകപൂർവം ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ള കീർത്തനങ്ങളും ചൊല്ലുക; തിന്മയുടെയെല്ലാം നേതാവായ അലസതയെ അടിച്ചോടിക്കാൻ, രാഗാദികളെയും അവയുടെ കാരണങ്ങളെയും—അവയെത്രതന്നെ അല്പങ്ങളും നിരുപദ്രവങ്ങളുമെന്നു തോന്നിയാലും—വിട്ടൊഴിഞ്ഞു്, നിന്റെ ആത്മാവിന്റെ സമ്പൂർണ്ണശക്തിയും ഉപയോഗിച്ചു ചൊല്ലുക.

28 അലസത വെടിയേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും മൗനസാധകൻ പള്ളിയിലെ പാരമ്പര്യം പുലർത്തേണ്ടതിന്റെ അത്യാവശ്യകതയും.

വി. ഇസ്ഹാക് പറയുന്നു: പ്രിയനേ, അലസതക്കെതിരേ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുക; എന്തെന്നാൽ അതു് നിശ്ചിതമായ മരണത്തെ ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുന്നു; യതിയെ പിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ശത്രുക്കളുടെ കൈയിലേയ്ക്കു് അയാളെ പിടിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് അലസത മാത്രമാണു്. അന്നു ദൈവം നമ്മെ നിരാകരിക്കും, കീർത്തനമോ പ്രാർത്ഥനയോ മുടക്കിയതിനല്ല, പിന്നെയോ, അവ മുടക്കിയതു വഴി നാം പിശാചുക്കൾക്കു വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്തു എന്നതുകൊണ്ടു്. അവർ പിന്നെ ബലാൽക്കാരമായി നമ്മെ എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള മാലിന്യങ്ങൾകൊണ്ടു നിറയ്ക്കും; അതു് ദിവ്യനിരാകരണത്തിനും ഏറ്റവും കടുത്ത ശിക്ഷയ്ക്കും വഴിതെളിക്കും. അങ്ങനെ ചെറിയൊരു കാര്യം, ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി അങ്ങേയറ്റത്തെ ജാഗ്രതവേണ്ട ഒരു കാര്യം, അല്പമൊന്നു മുടക്കിയതുകൊണ്ടു്, 'തന്റെ ഇച്ഛാശക്തി ദൈവത്തിനു വിധേയമാക്കാത്തവൻ അവിടത്തെ ശത്രുവിന്റെ നകത്തിനടിയിൽപ്പെടും' എന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെപ്പോലെ ആയിത്തീരുന്നു. ആകയാൽ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിനുവേണ്ടി; ആത്മാവിന്റെ വെളിപാടിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി; പള്ളിയുടെ അനുശാസനങ്ങൾക്കു പുമതലപ്പെട്ട ആളുകൾ വിവേകപൂർവം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കൃത്യങ്ങളും നീ നിന്റെ മുറിയിലിരുന്നുകൊണ്ടു ചെയ്യണം. ഈ കൃത്യങ്ങളും, അവയെത്ര നിസ്സാരമെന്നു തോന്നിയാലും, നിന്നെ പിടിക്കാൻ പാത്തിരിക്കുന്നവരിൽനിന്നും നിന്നെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്ന ഒരു കോട്ടയായിട്ടുവേണം നീ കരുതാൻ. അതു ചെയ്യാഞ്ഞാൽ വന്നുകൂടുന്ന വിപത്തിനെ ഗണിക്കാത്ത അവിവേകികൾക്കു മാത്രമേ അവ നിസ്സാരമെന്നു തോന്നൂ. എന്നാൽ അക്കൂട്ടർക്കു വഴിയുടെ തുടക്കവും നടുവും അനിയന്ത്രിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യമാണു്; അതു് രാഗാദികളുടെ മാതാവുമാണു്. ആകയാൽ ഈ ചെറുകാര്യം വിടാതിരിക്കാൻ യത്നിക്കുന്നതുതന്നെ ഉചിതം; മടിപിടിച്ചാൽ പാപത്തിനു പടിതുറന്നു കൊടുക്കുകയായിരിക്കും.

അതൊഴിവാക്കാൻവേണ്ടി ഇക്കാര്യം ചെയ്യണം. എന്തെന്നാൽ അത്തരം ആപത്കരമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഭവിഷ്യത്തു് ഭയാനകമായ പാരതന്ത്ര്യമായിരിക്കും' (അ. 71. പു.519).

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറയുന്നു: 'കാമാദികൾക്കുള്ള പ്രേരണകൾ എത്ര ആകർഷകം! ഭോഗ്യവിഷയങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നുനിന്നു് കാമഭോഗങ്ങളിൽനിന്നും വേറിട്ട തന്നിൽ കുറഞ്ഞൊരു ശാന്തി നേടിയെന്നും, അങ്ങനെ വിഷയമോചനം കൊണ്ടു് തെല്ലൊരു ആശ്വാസം അനുഭവിച്ചുവെന്നും വരാം. എന്നാലും അയാൾക്കു് കാമപ്രേരണകളെ നിരോധിക്കാനാവില്ല. നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിരായും പ്രലോഭനങ്ങൾ ഉളവാകാൻ കാരണമതാണു്; എന്നിട്ടു്, കാമം ഉണരുമ്പോൾ നാം അവയെക്കുറിച്ചു പരിതപിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും പ്രേരണകളെയും അവയുടെ മാധുര്യത്തെയും നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ നാം ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പാപം നാം കൊതിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും നമ്മെ പാപത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന പ്രേരണകളെ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ പ്രായോഗികമായി പ്രേരണ പാപത്തിനു കാരണമായിത്തീരുന്നു. പ്രലോഭനങ്ങളുടെ മാധുര്യത്തെ ആസ്വദിക്കുന്നവൻ, അറിയാതെതന്നെ അവയ്ക്കു് അധീനനായിപ്പോകും; അവനങ്ങനെ സ്വന്തം ഇച്ഛാശക്തിരായും പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു് അടിമയായിത്തീരും. പാപങ്ങളെ വെറുക്കുന്നവൻ പാപങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു നിർത്തും, പാപങ്ങൾ ഏറുപറയുന്നവനു് അവയിൽനിന്നു മോചനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. പാപത്തെ വെറുക്കും മുമ്പു് പാപാചരണത്തിൽനിന്നു മുക്തനാകാൻ സാധ്യമല്ല, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഏറുപറയുംമുമ്പേ അവസ്സു പൊറുമ കിട്ടാനാവാത്തതുപോലെ. ആദ്യത്തേതു് ശരിയായ വിനയത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴിയാണു്; രണ്ടാമത്തേതു്, ലജ്ജയാൽ ഹൃദയത്തിലുണ്ടാകുന്ന പശ്ചാത്താപത്തിനു കാരണവും (ടി. പു. 529). പിന്നെയും: പശ്ചാത്തപിക്കാത്ത പാപമല്ലാതെ അക്ഷന്തവ്യമായി മറ്റൊന്നു: പാപവുമില്ല' (അ. 2. പു. 12). മതി, ഇതിനെക്കുറിച്ചു മതിയോ മതി.

നിർദ്ദിഷ്ട സമയത്തിനു ചൊല്ലേണ്ട കീർത്തനം ചൊല്ലിയിട്ടു് ആഹാരത്തിനിരിക്കുക; ആഹാരം കഴിക്കുമ്പോൾ പ്രാർത്ഥന തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കണം. അങ്ങനെ; ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ, ഇടവിടാതെ പ്രാർത്ഥിക്കാനുള്ള ശീലം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നാണല്ലോ നാം ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. സർവേശ്വരന്റെ സർവജ്ഞതയാൽ ശരീരത്തെ പാലിച്ചുപോരുന്ന ആഹാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിർദേശങ്ങൾ കുറച്ചു കഴിഞ്ഞാവാം; എന്തെന്നാൽ ആത്മാവിനു് പ്രാണനും പോഷണവും നൽകുന്ന ആഹാരത്തെക്കുറിച്ചുവേണം

ആദ്യം പ്രസ്താവിക്കാൻ; പവിത്രപിതാക്കന്മാരുടെ പക്ഷത്തിൽ ആ ആഹാരം പവിത്രവും ദിവ്യവുമായ പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു. അതു യുക്തമാണതാനും. എന്തെന്നാൽ ആത്മാവു് ശരീരത്തെക്കാളും വിലയേറിയതാണല്ലോ.

29. പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചു, നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ കാര്യങ്ങളും.

പ്രാണൻ പോകുമ്പോൾ ശരീരം ജഡവും ദുർഗന്ധപൂർണവും ആകുംപോലെ, സ്വയം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കാത്ത ആത്മാവും ജഡവും ശപ്പവും ദുർഗന്ധപൂരിതവും ആകുന്നു. പ്രാർത്ഥന കൂടാതെ ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും ജീവിക്കുന്നതിലും ശ്രേയസ്സരം മരണമാണെന്നുറച്ചു് മരണം വരിച്ച മഹാനായ പ്രവാചകൻ ഡാനിയൽ (അ. 9), നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു, പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നു പിരിയുന്നതു് മരണത്തെക്കാൾ ഹീനമെന്നു്. വി. യോഹന്നാൻ ക്രിസോസ്തോമും ഇതിനെക്കുറിച്ചു് ഭംഗിയായി പറയുന്നു: 'ഓരോ മനുഷ്യനും പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ ഈശ്വരനുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുകയാണു്. മനുഷ്യനായ സ്ഥിതിക്കു്, ഈശ്വരനുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു് എത്രയും ശ്രേഷ്ഠമായ കാര്യമാണു് എന്നു് നമുക്കോരോരുവർക്കും അറിയാം. എന്നാൽ ഈ മഹത്ത്വം വാക്കുകളിൽക്കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ആക്കെങ്കിലും കഴിയുമോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു, എന്തെന്നാൽ അതു്, മാലാഖമാരുടേതിനെക്കാളും ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥാനമാകുന്നു.' വീണ്ടും: 'ദേവന്മാർക്കും മനുഷ്യർക്കും പൊതുവായ ഒരു അനുഷ്ഠാനമാണു് പ്രാർത്ഥന: ഈ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ ഇരുകൂട്ടരെയും വേർതിരിക്കുന്ന മതിലൊന്നുമില്ല. പ്രാർത്ഥന, നാമം ജപിക്കാത്തവരിൽനിന്നു നിങ്ങളെ അകറ്റുകയും മാലാഖമാരോടു് അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതകാലമത്രയും പ്രാർത്ഥനയിലും ഈശ്വരസേവയിലും നയിക്കുന്നവൻ ജീവിതരീതി, സ്ഥാനം, മാനം, ജ്ഞാനം, വിജ്ഞാനം, എന്നിവയിൽ വേഗം മാലാഖമാരോടു് സമമായിത്തീരുന്നു.' പിന്നെയും, 'സദാചാരങ്ങളാൽ പരിരക്ഷിതമായ ഒരു ജീവനേ കാണുമ്പോൾ പിശാചു് അടുത്തെങ്ങും വരുകയില്ല; പ്രാർത്ഥന ജീവനു നൽകുന്ന പ്രഭാവത്തെയും പ്രതാപത്തെയും പിശാചിനു പേടിയാണു്; പ്രാർത്ഥന ജീവനെ, ആഹാരം ശരീരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിലും കൂടുതലായി പോഷിപ്പിക്കുന്നു.' വീണ്ടും: 'ജീവന്റെ സിരകളാണു പ്രാർത്ഥനകൾ. ശരീരം നിലയ്ക്കുനിർത്തുന്നതു സിരകളാണു്; ശരീരം നിലനില്ക്കുന്നതും ചലിക്കുന്നതും സ്ഥിരമായി തുടരുന്നതും സിരകൾ മൂലമാണു്: എന്നാൽ സിരകൾ ഛേദിക്കപ്പെട്ടാൽ ശരീരത്തിന്റെ പൊരുത്തമെല്ലാം തകരുന്നു; അതേമാതിരി ജീവൻ ചീട്ടയിൽ തുടർന്നുപോകുന്നതു് പവിത്രപ്രാർത്ഥനകൊണ്ടാണു്; സ്ഥിരത സമ്പാദിക്കുന്നതും സദ്ധർമത്തിൽ സുഗമമായും സുഖമായും പുരോഗമിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാണു്. പ്രാർത്ഥ

നയിൽനിന്നും സ്വയം അകറ്റിയാൽ അതു് ഒരു മത്സ്യത്തെ വെള്ള ത്തിൽനിന്നും പുറത്തെടുക്കുംപോലെയത്രേ. മത്സ്യത്തിനു വെള്ളം ജീവനാകുന്നതുപോലെ, നിനക്കു് 'പ്രാർത്ഥന ജീവനാകുന്നു. വെള്ളത്തിൽക്കൂടി മത്സ്യത്തിനെന്നപോലെ ആത്മാവിനു് വായു വിൽക്കൂടി ഉയർന്നു് സ്വർഗത്തിലെത്തുകയും ഈശ്വരസന്നിധി യിൽ വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യാം.' പിന്നെയും: 'പ്രാർത്ഥനയും പ്രാർത്ഥിക്കലും മനുഷ്യരെ ദേവാലയങ്ങളാക്കുന്നു. സ്വർണം, രത്നങ്ങളും, വെണ്ണക്കല്ലു് എന്നിവ അരചന്മാരുടെ അരമനകളെ അലങ്കരിക്കുംപോലെ' പ്രാർത്ഥനകളും ക്രിസ്തുവിന്റെ മന്ദിര ങ്ങളെ— വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ ആത്മാക്കളെ അലങ്കരിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥന നമ്മെ ദേവാലയങ്ങളാക്കുന്നു എന്നതിലും, സ്വർഗ ത്തിനു് ഒരുക്കാനാകാത്ത ദൈവം പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ആത്മാവിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു എന്നതിലും, ഉപരിയായ ഒരു പ്രശംസ പ്രാർത്ഥ നയ്ക്കു വേറെ എന്തുണ്ടു്?' വീണ്ടും: 'പൗലൊസു് എങ്ങനെ യാണു് പ്രപഞ്ചമാകെ പറന്നുനടന്നു്, തുറുങ്കിൽ പാർത്തതും അടി യേറ്റതും, ചങ്ങലയിൽ കുടുങ്ങിയതും ചോരയുടെയും പീഡയു ടെയും നടുക്കു ജീവിച്ചതും, ബാധയൊഴിച്ചതും മരിച്ചവരെ ഉയിർപ്പിച്ചതും, രോഗം മാറ്റിയതും എന്നും, എന്നാൽ മനുഷ്യ രുടെ മോചനം സാധിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം വിശ്വാസമർപ്പി ച്ചതു് ഇവയിലൊന്നിലുമല്ല എന്നും, പ്രത്യുത പ്രാർത്ഥനയി ലാണു് തന്റെ ആത്മാവിനെ സുരക്ഷിതമായി സൂക്ഷിച്ചിരു ന്നതു് എന്നും, അദ്ദേഹം അത്ഭുതങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുകയും മരി ച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഉടനെ, തന്റെ സർവപ്രവൃ ത്തികളുടെയും മകുടമായി സർവോത്തമ കൃത്യമായി പ്രാർത്ഥന യിലേക്കു് പലായനം ചെയ്തിരുന്നു എന്നും—എന്തെന്നാൽ മരിച്ച വരെ ഉയിർത്താനും മറ്റു് എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുമുള്ള ശക്തി നല്കിയിരുന്നതു പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു—ഉള്ള കാര്യങ്ങളും ഓർമ്മി പ്പാൽ പവിത്രപ്രാർത്ഥനകളുടെ മഹത്ത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. എന്തെന്നാൽ, വൃക്ഷങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ജല ത്തിനു് എത്രമാത്രം ശക്തിയുണ്ടോ, അത്രമാത്രം ശക്തി വിശ്വ ാസന്മാരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഉണ്ടു്.' പിന്നെയും: 'മുക്തിയുടെ ഹേതുവും അമരത്വത്തിന്റെ മൂലവും ദേവാലയ ത്തിന്റെ അദ്യേമായ ഭിത്തിയും; പിശാചുക്കളെ ഭയപ്പെടുത്തു ന്നതും സത്കർമ്മങ്ങളിൽ നമ്മെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതും ദുഷ്പ്ര വേശവുമായ ദുർഗവും പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു.' പിന്നെയും: 'ഒരു രാജ്ഞി ഒരുനഗരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴും സകലവിധ ഐശ്വര്യങ്ങളാലും അനുഗതയായിരിക്കുംപോലെ, പ്രാർത്ഥന ആത്മാവിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴും, തന്നോടുകൂടെ സദ്ധർമ്മത്തെയും കൊണ്ടുവരുന്നു.' വീണ്ടും, 'വീടിനു് അടിത്തറപോലെയാണു് ആത്മാവിനു് പ്രാർത്ഥന. അടിസ്ഥാനവും അടിത്തറയുമായി

അതിനെ ആത്മാവിൽ ഉറപ്പിച്ചശേഷം അതിന്മേൽ സോത്സാഹം നാം ചാരിത്ര്യത്തെയും ദീനരക്ഷണത്തെയും യേശുവിന്റെ അനുശാസനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തെയും പടുത്തുയർത്തണം.' പിന്നെയും: 'തീവ്രമായ പ്രാർത്ഥന മനസ്സിനും ആത്മാവിനും ഒരു വിളക്കാണ്, നിത്യമായ ഒരു കെടാവിളക്കാണ്. ആകയാൽ പ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ നമ്മുടെ ബദ്ധശത്രു, അളവറ്റ മലിനചിന്തകളും കൊണ്ടു മനസ്സിനെ മൂടുകയും ആത്മാവിനെ കൂരിരുൾകൊണ്ടു മൂടുകയും ചെയ്യുന്നു; മുമ്പെങ്ങും നമ്മുടെ തലയിൽ കടന്നിട്ടില്ലാത്ത വേണ്ടാതനങ്ങളും അവിടെ കുന്നുകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.' പിന്നെ: 'പ്രാർത്ഥന ഒരു വലിയ ആയുധവും വലിയ രക്ഷാകവചവും ആകുന്നു.' വേദജ്ഞൻ ഇങ്ങനെയും പറയുന്നു: 'ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതിനെക്കാളും അത്യാവശ്യമാണ് ഈശ്വരസ്മരണം.' വീണ്ടും, 'നീ ശ്വാസം വലിക്കുന്നതിലുമേറെപ്രാവശ്യം ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കണം.' വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക് പറയുന്നു: 'നിരന്തര പ്രാർത്ഥനകൂടാതെ നിനക്ക് ഈശ്വരനെ സമീപിക്കാനാവില്ല.' വീണ്ടും, 'പ്രാർത്ഥനാനുഷ്ഠാനത്തിനുശേഷം എന്തെങ്കിലും അല്പലിനെ മനസ്സിനകത്തു വിട്ടാൽ ചിന്തകളും ചിന്നിച്ചിതറുന്നു.' വീണ്ടും; 'ശരീരത്തെ ശ്രാന്തവും ഹൃദയത്തെ താപതപ്തവും ആക്കാത്ത പ്രാർത്ഥന അലസിപ്പോയ പിള്ളയെപ്പോലെയാണ്; എന്തെന്നാൽ അത്തരം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പ്രാണനില്ല.' സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'ഗുണത്തിൽ പ്രാർത്ഥന ഏകീഭാവമാണ്. മനുഷ്യനും ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യം. പ്രയോഗത്തിലോ, ലോകം നിലനില്ക്കുന്നതു് അതിനാലാണ്; ഈശ്വരനുമായുള്ള അനുരഞ്ജനം, കണ്ണീരിന്റെ മാതാവും കണ്ണീരിന്റെ മകളും പാപത്തിന്റെ പരിഹാരം, പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു മീതേയുള്ള ഒരു പാലം, ദുഃഖങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള മതിൽ, അടരിന്റെ അറുതി, ദേവന്മാരുടെ കർമം, അശരീരികളായ ജീവന്മാരുടെയെല്ലാം ആഹാരം, ഭാവിയിലെ ആനന്ദം, അതിരോ അറുതിയോ ഇല്ലാത്ത ഒരു കൃത്യം, സദ്ഗുണങ്ങളുടെ ഉറവിടം, അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ അന്വേഷകനും സമ്പാദകനും, അദൃശ്യമായ സമ്പത്ത്, ആത്മാവിന്റെ ആഹാരം, മനസ്സിന്റെ ദീപം, നിരാശയെ അകറ്റുന്ന വാക്കും, പ്രതീക്ഷയുടെ സാക്ഷ്യം, ശോകഗ്രന്ഥികളുടെ ഭേദനം, യതികളുടെ ധനം, മൗനികളുടെ നിധി, ക്രോധത്തിന്റെ ക്രമേണയുള്ള വിനാശം; സമ്പാദ്യത്തിന്റെ ദർപ്പണം, മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതിയുടെ മാനദണ്ഡം, അധ്യാത്മമണ്ഡലത്തിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രം, ഭാവിയുടെ പ്രവാചകൻ, ഭാവിമഹത്ത്വത്തിന്റെ സൂചകം ഇവയൊക്കെയാണു പ്രായോഗികതലത്തിൽ പ്രാർത്ഥന. യഥാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരുവനു്, ഭാവിയുടെ സിംഹാസനത്തിനു മുമ്പേതന്നെ പ്രാർത്ഥന പീഡനാഗാരവും നീതിന്യായ സഭയും കർത്താവിന്റെ സിംഹാസനവും ആകുന്നു'

(അ. 28.1). പിന്നെയും: 'പ്രാർത്ഥനയെന്നാൽ ദൃശ്യവും അദൃശ്യവുമായ ലോകങ്ങളിൽനിന്നുള്ള വിരക്തിയത്രേ. വി. നൈലസ് പറയുന്നു: 'നിനക്കു പ്രാർത്ഥന സമ്പാദിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, സകലതിനും അവകാശിയാകാൻ സർവവും വെടിയുക.' വീണ്ടും: 'പ്രാർത്ഥനയെന്നാൽ ഈശ്വരനിലേക്കു മനസ്സിന്റെ ഉയർച്ചയാകുന്നു.' പിന്നെയും: 'മനവും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള സംവാദമത്രേ പ്രാർത്ഥന.' വീണ്ടും: 'അപ്പം ശരീരത്തിനു് ആഹാരം, സദാചാരം ആത്മാവിനു് ആഹാരം, പ്രാർത്ഥന മനസ്സിന്റെ ആധ്യാത്മികാഹാരവും.'

ആകയാൽ പ്രാർത്ഥനയെ ഇങ്ങനെ കരുതുക—ആത്മാവിന്റെ ആഹാരം എന്നു്. ഇനിയിപ്പോഴും, ഞങ്ങളുടെ കഴിവിൽ പെട്ടിടത്തോളം ശാരീരികാഹാരത്തെക്കുറിച്ചു്, അതിന്റെ അളവു്, ഗുണം, മാത്ര ഇവയെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കാൻ സമയമായി.

30. മൗനസാധകന്റെ ആഹാരം

ഇങ്ങനെ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു: മനുഷ്യാ, നീ അപ്പം തിന്നുന്നതും വെള്ളം കുടിക്കുന്നതും അളന്നുവേണം (യെഹെ. 4 9–11); ഈശ്വരനുവേണ്ടി യത്നിക്കുന്ന ഒരുവൻ തന്റെ പ്രാണൻ നിലനിർത്താൻ ആവശ്യമുള്ളത്രമാത്രം. എന്തെന്നാൽ പിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാൾ പറയുംപോലെ, ചോര കൊടുക്കാതെ നിനക്കു് ആത്മാവിനെ കിട്ടുകയില്ല. മഹാനായ പൗലോസ് പറയുന്നു: 'എന്നാൽ ഞാനെന്റെ ശരീരത്തെ അടക്കിനിർത്തുന്നു; അതിനെ സ്വാധീനത്തിലാക്കിവയ്ക്കുന്നു. അല്ലെന്നാൽ, മറ്റുള്ളവർക്കു് ഉപദേശം നല്കിയശേഷം ഞാൻതന്നെ എങ്ങനെയെങ്കിലും വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടെങ്കിലോ എന്നു ഭയന്നു്.' (1 കൊറി 9.27). ദിവ്യനായ ദാവീദും അത്രതന്നെ പറയുന്നു: 'ഉപവാസംകൊണ്ടു് എന്റെ മുട്ടുകൾ അവശങ്ങളാകുന്നു; ശരീരത്തിൽ മാംസവും കാണാനില്ല' (സങ്കീ. 109.24) വേദജ്ഞനും പറയുന്നു: 'തനിക്കുവേണ്ടി ക്ലേശങ്ങളും, കായികോപവാസങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുപോലെ മറെറാന്നും ദൈവത്തെ പ്രീതനാക്കുകയില്ല. കണ്ണുനീരിനെപ്പോലെ മറെറാന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാത്സല്യപൂർണമായ കാരുണ്യത്തെ ആകർഷിക്കാൻ സമർത്ഥവുമല്ല.' വിശുദ്ധനായ ഇസ്ഹാക്കു പറയുന്നു: 'തള്ള പിള്ളയെ പോററുംപോലെ, ക്രിസ്തു അഴലുന്നവന്റെ (അവിടത്തേയ്ക്കുവേണ്ടി ഉപവാസമിരിക്കുന്നവന്റെ) ദേഹത്തെ കാത്തരുളുന്നു; അവിടുന്നു സ്വർഗ്ഗാ അവന്റെ ശരീരത്തിനു് അടുത്തുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും' (അ. 58). വീണ്ടും: 'തിന്നു പെടിച്ച തടിക്കു ദൈവരഹസ്യങ്ങളുടെ ദർശനം ലഭിക്കുകയില്ല.' (ടി) വീണ്ടും: 'കണ്ണീർ വിതയ്ക്കുന്നവർ ആനന്ദം കൊയ്യുംപോലെ, ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ക്ലേശമനുഭവിക്കുന്നവർ—സ്വമേധയാ ശരീര

പീഡകളും സഹിക്കുന്നവർ—സന്തോഷത്താൽ സംപൂരിതരാകും.' പിന്നെയും: 'തന്നെ കർത്താവിൽനിന്നും വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ഇന്ദ്രിയഭോഗങ്ങൾക്കെല്ലാമെതിരെ വാതിലടച്ചു തഴതിട്ടവൻ ധന്യൻ' (അ. 75).

വീണ്ടും: ഇടത്തുനിന്നും വലത്തുനിന്നും നെടുനാളം പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വിധേയനാക്കപ്പെടുകയും അങ്ങനെ അവ രണ്ടിൽനിന്നും തന്നെത്തന്നെ പഠിക്കാൻ അനേകം അവസരങ്ങളും ലഭിക്കുകയും ശത്രുവിന്റെ കണക്കിലില്ലാതെയുള്ള അടികളും ഏൽക്കുകയും രഹസ്യമായി മഹത്തായ സഹായം ലഭിക്കുകയും ചെയ്ത് അനേകം വർഷങ്ങളിലൂടെ അനുഭവങ്ങളും നേടി, ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ താഴെപ്പറയുന്ന പാഠങ്ങളും ഞാൻ പഠിച്ചു:

നന്മയുടെയെല്ലാം അടിത്തറ, വൈരിയുടെ കെട്ടുപാടിൽനിന്ന് ആത്മാവിന്റെ മോചനം, പ്രകാശത്തിലേയ്ക്കും ജീവിതത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്ന വഴി—ഇവയെല്ലാം താഴെപ്പറയുന്ന അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു; എല്ലാറ്റിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങി ഏകലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരുക, തുടരെ ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കുക: അതായത്, വിവേകപൂർവവും ഉചിതവുമായ നിയമത്തിനനുസരിച്ച നിരാഹാരത്തിനു തന്നെ വിധേയനാക്കുക; നിരന്തരം ഈശ്വരനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരേ സ്ഥലത്തുതന്നെ തുടർന്നു വസിക്കുക.

അങ്ങനെ ഇന്ദ്രിയനിയന്ത്രണം, അതുവഴി മനഃപ്രസാദം, തന്മൂലം ശാരീരികവേഗങ്ങളുടെ ഉഗ്രതാനിരോധം, തന്മൂലം ചിത്തശാന്തി; തദ്വാരാ സാത്വിക ചിന്തകളും; അതുവഴി സദ്ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ ഉത്സാഹം; അതിൽക്കൂടി ഉച്ചവും സൂക്ഷ്മവുമായ ഭാവനകളും; തദ്വാരാ അളവറ്റ അശ്രുധാര, ഏറ്റ പൊഴുതും; ഒപ്പം മരണസ്മരണവും; അതുവഴി പവിത്രമായ ചാരിത്ര്യം, ചിന്തയെ ചലിപ്പിക്കുന്ന സങ്കൽപ്പങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം തികച്ചും അകന്ന ചാരിത്ര്യം; അതിൽനിന്നു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയും ദീർഘദൃഷ്ടിയും; തന്മൂലം ദിവ്യവാണികളുടെ തുണയോടെ മനസ്സിനു ഗ്രഹിക്കാനാകുന്ന ഗഹനവും നിഗൂഢവുമായ ആശയങ്ങളും, ആത്മാവിൽ ഉളവാകുന്ന ആന്തരചലനങ്ങളും, പവിത്രപ്രാവുകളിൽനിന്നും യഥാർത്ഥദർശനങ്ങളിൽനിന്നും വരുന്ന അദ്ധ്യാത്മകാര്യങ്ങളെ മിഥ്യാസങ്കൽപങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്നവയിൽനിന്നും വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം എന്നിവ ഉളവാകുന്നു.

അതിൽനിന്ന്, മനോവാരിധിയുടെ പെരുവഴിയിലും ഇടവഴിയിലും അലസതയെയും അശ്രദ്ധയെയും തട്ടിനീക്കുന്ന ആ ഭയം; സർവയേങ്ങളെയും അവഗണിക്കുകയും യേശുവെ വെല്ലുകയും ചെയ്യുന്ന തീവ്രതാജ്വാല; സമ്പാദ്യത്തിനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ വിഗണി

ക്കുന്നതും അതിനെ മനസ്സിൽനിന്നു മായ്ച്ചുകളയുന്നതുമായ ആ അഗ്നിജ്വാല; അതു് മറ്റുള്ളവയോടൊപ്പം, ലൗകികമായ സകലതിന്റെയും വിസ്മൃതിയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. അതിൽ നിന്നും, ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു യഥാർത്ഥമനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം, ആത്മാനന്ദം, ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ പുനർജനിയും.

ഈ രണ്ടു് അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നവൻ, ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം സ്വയം ദ്രോഹിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല അയാൾ സകല സദാചാരങ്ങളുടെയും അടിത്തറയെത്തന്നെ തകർക്കുമെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആ രണ്ടു സാധനകളും അനുഷ്ഠിക്കുകയും അവയിൽ നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നവനിൽ അവ രണ്ടും ആത്മാവിലെ ദിവ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ശിരസ്സും ആരംഭവുമാകുന്നു; അതുപോലെ, അവയെ അവഗണിക്കുകയും അവയിൽനിന്നു പിൻവലിയുകയും ചെയ്യുന്നവൻ നേരെ വിരുദ്ധമായ രണ്ടു ദുരാചാരങ്ങളിലേയ്ക്കു്, അതായതു് അലഞ്ഞുനടക്കൽ നിന്ദ്യമായ തീററിക്കൊതി, ഇവയിലേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെടുന്നു. നേരത്തെ പറഞ്ഞുവച്ചു വിപരീതമായതിനൊക്കെ മൂലസ്ഥാനം ഇവയാകുന്നു; അവ ആത്മാവിൽ കാമാദികളും ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (അ. 75).

വേറൊരിടത്തു് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: 'സാധനയുടെ ആരംഭത്തിൽ ദുർബലരും ഉത്സാഹഹീനരുമായവർ മേൽപറഞ്ഞ വൈരികളുടെ പ്രലോഭനങ്ങളും മറ്റുംകൊണ്ടു് അമ്പരന്നു് അനുധാവിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല, ഇലയനങ്ങിയാൽപ്പോലും പേടിക്കും, അൽപമെന്തെങ്കിലും രോഗം വരികയോ, ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു പട്ടിണി ഏൽപ്പിക്കുകയോ ചെയ്താൽ സാധനയെല്ലാം വെടിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞുനടക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ആത്മാർത്ഥതയും അനുഭൂതി സമ്പത്തുമുള്ള സാധകന്മാർ ചോരും കായ്കറികളുംകൊണ്ടു വയറു വല്ലാതെ നിറയ്ക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നില്ല; ഉണങ്ങിയ കായോ കനിയോ കിഴങ്ങോ തിന്നും കുഴിയുന്നു; നിശ്ചിതസമയത്തല്ലാതെ യാതൊന്നും കഴിക്കാൻ കൂട്ടാക്കുകയില്ല; ശരീരം തളർന്നാൽ വെറും തറയിൽ കിടക്കുകമാത്രം ചെയ്യും. പട്ടിണികൊണ്ടു് അവർക്കു കണ്ണു കാണാതായിരിക്കും, ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു ദേഹം വെടിയേണ്ട നിലയിലെത്തിയെന്നും വരാം; എന്നാലും അവർ തങ്ങളുടെമേൽ വിജയം നേടാൻ ഇവയെ അനുവദിക്കുകയോ തങ്ങളുടെ ദൃഢനിശ്ചയത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഒരുമ്പെടുകയോ ചെയ്കയില്ല; എന്തെന്നാൽ എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളോടുംകൂടി തത്കാലം ജീവിതം നീട്ടുന്നതിലും ഉപരി കഷ്ടപ്പാടുകളും സഹിക്കാനും ഈശ്വരസ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതരായി സദാചാരങ്ങളും പാലിക്കാനുമാണു് അവർ അഭിലഷിക്കുന്നതും അപേക്ഷിക്കുന്നതും. പ്രലോഭനങ്ങളും ആക്രമണം നടത്തുമ്പോഴും

അവർ അതിയായി സന്തോഷിക്കുന്നു, അവയിൽക്കൂടി അവർ കൂടുതൽ പൂർണരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏറ്റവും കടുത്ത ക്ലേശത്തിലും ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ അവർ തെല്ലും ഇളകുന്നില്ല; ഉയിരുള്ളിടത്തോളം കാലം, പിൻവാങ്ങാതെ, വൈരിയുടെ മുന്നേറ്റങ്ങളെ വീറോടെ ചെറുത്തുനില്ക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതിൽക്കൂടി അവർ പൂർണത നേടുന്നു' (അ. 60).

ഈവക നിർദേശങ്ങൾക്കു് അനുസൃതമായും 'വലത്തോട്ടോ ഇടത്തോട്ടോ തിരിയരുതു്; നിന്റെ കാലു് തിന്മയിൽനിന്നും നീക്കുക,' (സുഭാഷിതങ്ങൾ 4.27), എന്നുപദേശിച്ച മഹാത്മാവിനെ അനുസരിച്ചും ആഹാരത്തെ സംബന്ധിച്ച നിനക്കു ഞങ്ങൾ താഴെപ്പറയുന്ന മിതമായ ഒരു നിയമം വിധിക്കുന്നു:

31. ഒരു സാധകൻ തിങ്കൾ, ബുധൻ, വെള്ളി എന്നീ നാളുകളിൽ ആഹാരം കഴിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ.

വാരത്തിലെ ഒന്നാമത്തെയും നാലാമത്തെയും ആറാമത്തെയും നാളുകളിൽ ഒരിക്കൽ അനുഷ്ഠിക്കുക; അതായതു് ഒരു നേരം മാത്രം, ഒമ്പതുമണിക്കു്, ആഹാരം കഴിക്കുക. ഏകദേശം എട്ടു് ഔൺസ് റൊട്ടി കഴിക്കുക; കട്ടിയായ ഭക്ഷണം വയറുനിറയെ കഴിക്കരുതു് മുന്നോ നാലോ കപ്പു വെള്ളവും കുടിക്കുക: പ്രവാചകന്മാരുടെ 69–ാമത്തെ നിയമത്തിൽ നിർദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു് അങ്ങനെയാണല്ലോ. 'ഒരു ബിഷോപ്പോ, പുരോഹിതനോ, ഡീക്കനോ, പാഠകനോ, ഗായകനോ, സ്വർഗാരോഹണത്തിരുനാളിനു മുമ്പുള്ള നാൽപതു പുണ്യനാളുകളിലോ ബുധൻ, വെള്ളി എന്നീ ആഴ്ചകളിലോ ഉപവാസമനുഷ്ഠിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു് ശാരീരികമായ അസുഖം കൊണ്ടല്ല എന്നുവരുകിൽ, അവൻ പുറംതള്ളപ്പെടട്ടെ. അവൈദികനായ ഒരുവനാണു് അങ്ങനെ ഉപവസിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവൻ ഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെടട്ടെ.' തിങ്കളാഴ്ച നോയ്മ്പും പിന്നീടു് പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാർ നടപ്പിൽവരുത്തി.

32. ചൊവ്വാഴ്ചയും വ്യാഴാഴ്ചയും ആഹാരം കഴിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ.

ആഴ്ചയിൽ രണ്ടുനാൾ, അതായതു ചൊവ്വാഴ്ചയും വ്യാഴാഴ്ചയും രണ്ടുനേരം വീതം ആഹാരം കഴിക്കുക. ആറു് ഔൺസ് റൊട്ടി, വേവിച്ചതെന്തെങ്കിലും മിതമായിട്ടു്, കുറച്ചെന്തെങ്കിലും ഉണങ്ങിയ വകകളും, കഴിക്കാം; വെള്ളമൊഴിച്ച വീഞ്ഞു് മൂന്നോ നാലോ കപ്പു്—വീഞ്ഞു കുടിക്കുമെങ്കിൽ, വൈകുന്നേരം മൂന്നു് ഔൺസ് റൊട്ടി, ഉണങ്ങിയതെന്തെങ്കിലും കുറച്ചു്, അഥവാ എന്തെങ്കിലും പച്ചക്കറികളും വേവിച്ചതു്; വെള്ളമൊഴിച്ച വീഞ്ഞു് ഒരു കപ്പു്, വല്ലാതെ ദാഹം തോന്നുന്നപക്ഷം ഏറിപ്പോയാൽ രണ്ടുകപ്പും.

ഏതായാലും ദാഹം കണ്ണീർവാർക്കാൻ തുണയ്ക്കും; ജാഗരണവും അങ്ങനെതന്നെ സോപാനത്തിലെ വി. യോഹന്നാൻ പറയുന്നു. 'ദാഹവും ജാഗരണവും ഹൃദയത്തെ പശ്ചാത്താപപൂർണ്ണമാക്കുന്നു, പശ്ചാത്താപം കണ്ണീർവാർക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു' (അ. 6 13). വി. ഇസ്ഹാക്കും പറയുന്നു: 'കർത്താവിനുവേണ്ടി ദാഹം പൊറുക്കൂ, അവിടുന്ന് തന്റെ സ്നേഹത്താൽ ദാഹം നീക്കുമാറാകട്ടെ'

ഈ രണ്ടു ദിവസങ്ങളിലും ഒരിയ്ക്കൽ ആഹാരം കഴിയ്ക്കാനാണ് ഇഷ്ടമെങ്കിൽ അതുമാകാം, എന്തെന്നാൽ ഉപവാസവും നിരാഹാരവുമാണ് ഒന്നാമത്തെ സദ്ധർമം—സകല സദ്ധർമങ്ങളുടെയും മാതാവും മൂലവും ആധാരവും അധിഷ്ഠാനവും. വിജ്ഞാനിയായ ഒരു ഗൃഹസ്ഥൻ പറയുന്നു: 'ഉത്തമജീവിതത്തെ വരിക്കുക; അതു കഴിഞ്ഞാൽ അഭ്യാസം അതിനെ സന്തോഷപ്രദമാക്കിക്കൊള്ളും.' മഹാനായ ബാസിലും പറയുന്നു: 'ദൃഢനിശ്ചയത്തോടൊപ്പം, ഇച്ഛാശക്തിയും ഉള്ളിടത്തു് വിലങ്ങുകളൊന്നുമില്ല.' മറെറാരു പവിത്രപിതാവരുളുന്നു: 'കനിക്കു കാരണം പൂവു്; കർമനിരതമായ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രാരംഭം ഉപവാസവും' (നൈലസ്. ഭാഗം 1).

ചിലർക്കു് ഇതും ഇനിവരുന്നതും പ്രയാസമെന്നോ അസാധ്യമെന്നുപോലുമോ തോന്നാം. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന ലാഭം കണക്കിലെടുക്കുകയും അതിൽനിന്നു രൂപമെടുക്കുന്ന ഉത്കൃഷ്ടപദം മനോദൃഷ്ടിയിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ ഇതു് പ്രയാസകരമായി കരുതുകയില്ല. കർത്താവിന്റെ തുണയോടും സ്വന്തം തീവ്രയത്നത്തോടുംകൂടി, അതു നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കാമെന്നു് വാക്കുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും അവൻ കാണിക്കുകയും, കർമണാ വാചാ മുദ്രചാർത്തി അതിനെ തങ്ങിഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. വി. ഇസ്ഹാക് പറയുന്നു: 'പവിത്രരുടെ പാത്രത്തിലെ അൽപാഹാരം ആഹരിക്കുന്നവരുടെ ആത്മാവിലെ രാഗാദികളെയെല്ലാം നീക്കുന്നു. കർത്താവിനുവേണ്ടി ഉപവസിക്കുകയും ജാഗരണം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ക്ലേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവന്റെ ഭോജനശാലയിൽനിന്നും നിന്റെ ജീവിതത്തിനുള്ള ഔഷധം കടം മേടിക്കുക; അങ്ങനെ മൃതകൽപമായ നിന്റെ ആത്മാവിനെ ഉജ്ജീവിപ്പിക്കുക. എന്തെന്നാൽ പ്രിയതമൻ അവിടെ അവരുടെ അടുത്തു ചാരിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ആഹാരത്തെ പവിത്രമാക്കിക്കൊണ്ടും ആഹാരത്തിന്റെ അപര്യാപ്തതയാകുന്ന തിക്തതയെ അവർണ്യമായ മാധുര്യമാക്കിമാറ്റിക്കൊണ്ടും വർത്തിക്കുന്നു, അതേ സമയം അവിടുത്തെ ആധ്യാത്മികരായ ദിവ്യഭൃത്യന്മാർ അവരെയും അവരുടെ പവിത്രഭക്ഷ്യത്തെയും ആവരണം ചെയ്തു നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു' (അ. 8). വീണ്ടും: 'ഉപവസിക്കുന്നവന്റെ

ശ്വാസം വളരെ മധുരമാണു്; അവന്റെ ദർശനം വിവേകിയുടെ ഹൃദയത്തെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു. അനശനം ദീക്ഷിക്കുന്നവന്റെ പെരുമാറ്റം ദൈവത്തിനു പ്രിയംകരമാകുന്നു.'

33. ശനിയാഴ്ചയിലെ ആഹാരം, ജാഗരണം; അന്നത്തെ ആഹാരക്രമവും.

ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന്റെ തലേ ശനിയാഴ്ചയൊഴിച്ചു് മറ്റെല്ലാ ശനിയാഴ്ചയും, ചൊവ്വാഴ്ചയിലും, വ്യാഴാഴ്ചയിലും പോലെ രണ്ടു നേരം ആഹാരം കഴിക്കണം. വിശുദ്ധ നിയമങ്ങളും അനുശാസിക്കുന്നതുകൊണ്ടും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും ജാഗരണം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായതുകൊണ്ടും—നാൽപതാം നോയമ്പിനുമുമ്പുള്ള ആഴ്ചയിൽ ജാഗരണം വേണ്ടതില്ല—നീയിതു് അനുസരിക്കേണ്ടതാകുന്നു: ഏതെങ്കിലും പുണ്യദിനമോ പെരുന്നാളോ ഒരാഴ്ചയിൽ വരുന്നപക്ഷം അന്നു ജാഗരണം അനുഷ്ഠിക്കുക; ഞായറാഴ്ച ജാഗരണം ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്ക. എന്തായാലും ശനിയാഴ്ച രണ്ടു നേരം ഭക്ഷണം കഴിക്കണം. രാത്രി ജാഗരണം പാലിക്കുന്നതു് എപ്പോഴും നല്ലതായതുകൊണ്ടു് മേൽപറഞ്ഞവിധം ആഴ്ചയിൽ മറ്റു നാളുകളിൽ ജാഗരണം വേണ്ടിവന്നാലും ഞായറാഴ്ചയും ജാഗരണം പാലിക്കാൻ സ്വയം നിർബന്ധിക്കുന്നതു നല്ലതാണു്. ഇതുകൊണ്ടു് ഉളവാകുന്ന വലിയ പ്രയോജനം നിനക്കു വേഗം കാണാൻ കഴിയും; പ്രവാചകനായ യെശയ്യായുടെ വാക്കുകളിൽ; 'അപ്പോൾ നിന്റെ പ്രകാശം പ്രഭാതംപോലെ പ്രകടമാകും; നിന്റെ ആരോഗ്യം ശീഘ്രം തെളിഞ്ഞുവരുകയും ചെയ്യും' (യെശ. 58.8).

വി. ഇസ്ഹാക്ക് പറയുന്നു: 'പാപത്തിനും കാമത്തിനുമെതിരെയുള്ള എല്ലാ നടപടികളുടെയും തുടക്കം ഉപവാസവും ജാഗരണവുമാണു്; ഉള്ളിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പാപത്തിനെതിരെ പടവെട്ടുന്ന ഒരുവനെ സംബന്ധിച്ചു് വിശേഷിച്ചും അങ്ങനെയാണു്. ഈ അദൃശ്യസമരം നടത്തുന്ന ആയുധങ്ങൾ പാപത്തോടും കാമത്തോടും ഉള്ള വിരോധത്തെ ഇതു വെളിവാക്കുന്നു. ഒട്ടുമിക്ക കാമവേഗങ്ങളും ഉപവാസംകൊണ്ടു് കുറയും. അധ്യാത്മസാധനയിൽ സഹായകമായ അടുത്ത കാര്യം രാത്രിയിൽ ഉറക്കമിളയ്ക്കലാണു്. ഇവ രണ്ടും ആജീവാനന്തം തന്റെ സഹചരന്മാരായി സൂക്ഷിക്കുന്നവൻ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ മിത്രമാണു്. രസനയെ രസിപ്പിക്കുകയും അമിതമായി ഉറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതു് ഒരുവനെ ദുർബലനും കാമാസക്തനും ആക്കുന്നു; സകല തിന്മകളുടെയും ആരംഭം അവയാകുന്നു; അതുപോലെ, ഉപവാസവും ജാഗരണവും ഈശ്വരഭജനത്തിലുള്ള ജാഗ്രതയും ആണു് ഈശ്വരപ്രാപ്തിക്കുള്ള പവിത്രമാർഗം; സകല നന്മകളുടെയും അധിഷ്ഠാനവും അവയത്രേ' വീണ്ടും: 'ഈശ്വരസ്മരണകൊണ്ടും ഇരവുപകൽ നിരന്തരമായ ജാഗരണം

കൊണ്ടും തിളങ്ങുന്ന ആത്മാവിൽ ഈശ്വരൻ, അതിനെ സ്ഥിരവും ഭദ്രവുമാക്കി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു്, പകൽനേരത്തു് കാർമുകിൽ പരത്തി തണലേകുന്നു, രാത്രിയിൽ ദീപം കൊളുത്തി പ്രകാശവുമരുളുന്നു' (സങ്കീർത്തനം 78 14). പിന്നെയും: 'ഹിതകരമായ ഒരനുഷ്ഠാനം സ്വയം സ്വീകരിക്കുക: രാത്രിയിൽ തുടരെയുള്ള ജാഗരണം; അതിൽക്കൂടിയാണു് പിതാക്കന്മാരേവരും തങ്ങളുടെ പ്രാകൃതസ്വഭാവത്തിൽനിന്നു മോചനം നേടിയതും തങ്ങളുടെ മനസ്സു നവീകരിച്ചതും. ആ വേളകളിൽ ആത്മാവു് നിത്യജീവിതം അനുഭവിക്കുന്നു; അതിന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും രാഗാദികളാകുന്ന ഇരുളിൽനിന്നു മുക്തമാകുന്നു; അതു് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു'. വീണ്ടും :ജാഗരണവ്രതം പാലിക്കുക; നിന്റെ ആത്മാവിനു് ശാന്തി അനുഭവപ്പെടും.' പിന്നെയും: 'അല്പദയാമനുഷ്യാ, ഒരു യതിക്കു് രാത്രിയിൽ ജാഗരണം പാലിക്കുന്നതിലും മേലെയായി എന്തെങ്കിലും സാധനയുണ്ടെന്നു കരുതൊല്ല.' വീണ്ടും "ശ്രദ്ധാപൂരസ്സരം ജാഗരണം പാലിക്കുന്ന യതിയെ, മാംസമയനായ ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലെ കരുതരുതു്"; എന്തെന്നാൽ ഇതു് തികച്ചും മാലാഖമാരുടെ അനുഷ്ഠാനമാണു്.' പിന്നെയും ദിവ്യമായ ജാഗരണവ്രതത്തിൽ യത്നിക്കുന്നവനു് ദേവതയുടെ ദൃഷ്ടി ലഭിക്കും; ആ ദൃഷ്ടികൊണ്ടു് അവൻ നിരന്തരം സ്വർഗീയ ദൃശ്യങ്ങളും കാണുകയും ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യും.'

ജാഗരണവേളകളും പ്രാർത്ഥനയിലും സങ്കീർത്തനത്തിലും പാരായണത്തിലും മാത്രം കഴിക്കുക; വിക്ഷേപമൊന്നും കൂടാതെ, പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ ഊഷ്മളതയോടെ, തനിച്ചോ സമാനാശയനായ ഒരു സുഹൃത്തിനോടൊരുമിച്ചോ ആ കാലം നയിക്കുക. ഓരോ ജാഗരണത്തിനും ശേഷം, സഹിച്ച ക്ലേശത്തിനു് അല്പമൊരു ആശ്വാസം സ്വയം അനുവദിക്കണം; സായന്തനാഹാര സമയത്തു് മൂന്നു് ഔൺസ് റൊട്ടിയും, വിശപ്പടക്കാൻ വേണ്ടത്ര ഉണക്കിയ ആഹാരസാധനങ്ങളും കഴിക്കുക; വെള്ളം ചേർത്ത വീഞ്ഞു് ഏകദേശം മൂന്നു കപ്പു് കുടിക്കുകയുമാവാം. എന്നാൽ ജാഗരണം ഒമ്പതുനോയമ്പിനിടയ്ക്കാണു വരുന്നതെങ്കിൽ, ജാഗരണത്തിനുവേണ്ടി നോയമ്പു മുടക്കരുതു്. എന്തെന്നാൽ ഒന്നു് അനുഷ്ഠിക്കണം, മറ്റതു് മുടക്കുകയുമരുതു്. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിശ്രമം ജാഗരണം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണു്.

33. ഞായറാഴ്ചത്തെ ആഹാരവും മറ്റും—പ്രവൃത്തികളും വിനയവും.

ശനിയാഴ്ചകളിലെന്നപോലെ ഞായറാഴ്ചകളിലും രണ്ടുനേരം ആഹാരം കഴിക്കുക. അരോഗാവസ്ഥയിൽ ഈ നിയമം കർശനമായി പാലിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മറ്റു നാളുകളിലും പരിശുദ്ധ പിതാ

ക്കന്മാർ അനുവാദം തന്നിട്ടുള്ളതിനു് അനുസരിച്ചോ, എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ ദീർഘകാലമായി നടന്നുവരുന്നതിനനുസരിച്ചോ, ചെയ്യുക. ആവക നാളുകളിൽ ഞങ്ങൾ ഒരു നേരം മാത്രമല്ല ആഹാരം കഴിക്കുന്നതു്, ഉണങ്ങിയ വകകളും മാത്രമല്ല കഴിക്കുന്നതും; പിന്നെയോ നിരോധിക്കപ്പെടാത്ത എല്ലാ നല്ല സാധനങ്ങളും കഴിക്കുന്നു; ഉണ്ടെങ്കിൽ പച്ചക്കറിസാധനങ്ങളും കഴിക്കും; പക്ഷേ ചുരുക്കമായിട്ടു്; അതും മിതമായിട്ടും. എന്തെന്നാൽ മിതത്വം എപ്പോഴും എല്ലാറ്റിലും നല്ലതാണു്. ശരീരത്തിനു രോഗം ബാധിച്ചാൽ, അതിനെ രക്ഷിക്കാൻ, നമുക്കു് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഗുണകരവുമായതൊക്കെ യഥേഷ്ടം കഴിക്കാം. എന്തെന്നാൽ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് കാമാദികളെ കൊല്ലാനാണു് , അല്ലാതെ ശരീരത്തെ നശിപ്പിക്കാനല്ല. അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളെ എന്നതുകൊണ്ടു് എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവ എന്നല്ല, നമുക്കു്, സന്യാസികൾക്കു് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവ എന്നാണു് ഞങ്ങൾ അർത്ഥമുദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതൊക്കെ ദൈവത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കും ഗർവം ഒഴിവാക്കുന്നതിനും കൃതജ്ഞതയോടെ സ്വീകരിക്കുക; എന്നാൽ അമിതമാകാതെ നോക്കുകയും വേണം. വി. ഇസ്ഹാക്കു് പറയുന്നു: 'വിവേങ്ങളം വിരളമായിരുന്നാൽ, തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനെതിരായും തനിയേ ഒരുവൻ മിതാഹാരനായിരിക്കും; നേരെ മറിച്ചു്, വിവേങ്ങളം വേണ്ടുവോളമുണ്ടു്, യഥേഷ്ടം എടുക്കാം എന്നു വന്നാൽ നമുക്കു് മിതത്വം പാലിക്കാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും.' ശാരീരിക സുഖങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കൊതിക്കരുതു്; എന്തെന്നാൽ വി. ഇസ്ഹാക്കു പറയുംപോലെ, 'ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നേ ജീവൻ ദൈവത്തിൽ മാത്രമേ സുഖം കാണൂ.' പ്രയത്നവും ലളിതജീവിതവും വിനയവും തെരഞ്ഞെടുക്കുകയാണു നിനക്കു നല്ലതു്. എന്തെന്നാൽ ഒരു വിശുദ്ധൻ എഴുതുന്നു: 'പ്രയത്നവും വിനയവും ക്രിസ്തുവിനെ നേടിത്തരുന്നു.'

35. നാല്പതു നോയ്മ്പു കാലത്തു് എങ്ങനെ ജീവിക്കണം, എന്താഹാരം കഴിക്കണം. പവിത്രമായ നാൽപ്പതു നോയ്മ്പു കാലത്തെ ആഹാരത്തെയും ജീവിതക്രമത്തെയുംകുറിച്ചു വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒമ്പതു നോയമ്പു കാലത്തു ജീവിക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ നാൽപ്പതു നോയമ്പുകാലത്തും ജീവിക്കുക, ശനിയാഴ്ചയും ഞായറാഴ്ചയും, ഒഴിച്ചു്. ആവുമെങ്കിൽ ആ നാളുകളിൽ, നാൽപ്പതു നോയമ്പു കാലത്തു്, കൂടുതൽ നിഷ്ഠയോടെ ജീവിക്കുക; മദ്യം ഒഴിവാക്കയും ചെയ്ക, അതു് കർത്താവിനു ഒരാണ്ടേയ്ക്കു നൽകുന്ന കരംപോലെയാണു്. ക്രിസ്തുവിൽ വിജയം വരിക്കുന്നവർക്കു് ഈ അനുഷ്ഠാനത്താൽ ദിവ്യമായ ഉയിർത്തെഴുനേൽപ്പിന്റെ ദീപ്തദിനത്തിൽ മഹത്തായ പ്രതിഫലം ലഭിക്കും.

36. ശരിയായ വിവേചനത്തെക്കുറിച്ച്: കർമത്തിൽ മിതത്വം വില തീരാത്തതാണെന്നു; അനുസരണത്തെക്കുറിച്ചും.

എന്നിരുന്നാലും സശ്രദ്ധമായ വിവേചനത്തോടെ വേണം നീ ഇവയും ഇമ്മാതിരിയുള്ള മറ്റു കാര്യങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കാൻ; നിന്റെ നെഞ്ചകത്തു ശാന്തിനിലനിർത്താനും നിന്റെ രണ്ടുതരം സ്വഭാവത്തെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്താനും അതു് ആവശ്യമാണു്. സോളമൻ പറയുന്നു: 'വിവേകംകൊണ്ടാണു് വീട് പണിയപ്പെടുന്നതു് ബോധത്താൽ അതു് ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നു; ജ്ഞാനത്താൽ മുറികളെല്ലാം വിലയേറിയ സുഖകര സമ്പത്തുകളാൽ നിറയ്ക്കപ്പെടുന്നു' (സുഭാഷിതങ്ങൾ 24. 3,4). ദിവ്യനായ തലാസ്സി എഴുതുന്നു: 'വിവേകപൂർവമുള്ള ദുർഭിക്ഷവും ദാരിദ്ര്യവുമാണു് രാജകീയമായ പാത; വിവേകമില്ലാത്ത തപസ്സും അമിതമായ ഭോഗവും ആപത്കരമാണു്, എന്തെന്നാൽ അവ രണ്ടും ഒരുപോലെ നിരർത്ഥകമാണു്.' വി. ഇസ്ഹാക്കു പറയുന്നു: 'അവയവങ്ങളുടെ തളർച്ച ഉന്മാദത്തിലേയ്ക്കും ചിത്തവിക്ഷോഭത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നു, അമിതമായ പ്രയത്നം വിഷാദത്തിലേയ്ക്കും വിഷാദം ഉന്മാദത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉന്മാദം രണ്ടിനും തമ്മിൽ ഭേദമുണ്ടു്. ഒന്നു്, കാമത്തിന്റെ ആക്രമണത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു—മറ്റേതു്, തന്റെ ഏകാന്തമായ പാർപ്പിടം വെടിയുന്നതിനും അങ്ങുമിങ്ങും അലഞ്ഞു നടക്കുന്നതിനും ഇടയാക്കുന്നു. എന്നാൽ മിതമായ പ്രയത്നം, പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടായാലും ക്ഷമയോടെ ചെയ്യുകയെന്നതു് വിലമതിക്കാനാവാത്തതാണു്. ഒരുയതിയുടെ ജീവിതത്തിൽ സപ്രയത്നത്തിനു് അയവു വരുത്തിയാൽ അതു പാപകരമായ കാമത്തെ പെരുപ്പിക്കും; കാമം ഏറിയാൽ ഉന്മാദത്തിലെത്തും' (അധ്യാ. 71). വി. മാക്സിമസ്* പറയുന്നു: 'നിന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ ശരീരത്തിൽ പതിപ്പിക്കരുതു്; അതിന്റെ കരുത്തിനൊത്ത വേല പകുത്തുകൊടുത്തശേഷം നിന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ അകത്തു വാഴുന്നതിലേയ്ക്കു തിരിക്കുക. 'എന്തെന്നാൽ കായക്ലേശംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം നിസ്സാരമാണു്; എന്നാൽ ദൈവികത സകലതിനും ഉതകും' (1 തിമോ. 4. 8). 'ത്രാസ്സിന്റെ തട്ടിൽ ശരീരം ആത്മാവിനേക്കാൾ കനം തൂങ്ങുമ്പോൾ അതു് ആത്മാവിനെ പീഡിപ്പിക്കുകയും ചുമട്ടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അനുചിതങ്ങളും അശുദ്ധങ്ങളുമായ ആഗ്രഹങ്ങളിലേയ്ക്കും വികാരവേഗങ്ങളിലേയ്ക്കും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിൻപ്രകാരം വാക്യവുമുണ്ടു്: 'ശരീരത്തിന്റെ കാമങ്ങൾ ആത്മാവിനെതിരും ആത്മാവിന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾ ശരീരത്തിനെതിരുമാകുന്നു' (ഗലാ. 5. 17). അങ്ങനെ, ഉപവാസംകൊണ്ടു് അതിനെ അടക്കി. അതിനു സമ്മതമില്ലെങ്കിലും നീയ

---

* St. Maximus the Confessor.

തിനെ പീഡിപ്പിക്കണം; അതു് അധികാരികൾക്കു വിധേയനാകും വരെ, ഉത്തമനു് കീഴടങ്ങുംവരെ പീഡിപ്പിക്കണം: മഹാനായ പൗലോസിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടു് അപ്രകാരം ചെയ്യുക: 'നമ്മുടെ ബാഹ്യ മനുഷ്യൻ തുലഞ്ഞാലും ആന്തര മനുഷ്യൻ ദിനംപ്രതി പുതുക്കപ്പെടുന്നു' (2 കൊറി. 4.16). വി. ഇസ്ഹാക്കു പറയുന്നു: 'അലസതയിൽ ജീവിക്കുന്നതിലും ഭേദം പ്രയത്നിച്ചു മരണം വരിക്കുന്നതാണു്; എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി മരണം വരിച്ചവർ മാത്രമല്ല രക്തസാക്ഷികൾ, അനുശാസനങ്ങൾ അനുസരിക്കാൻവേണ്ടി മരണം വരിക്കുന്നവരും രക്തസാക്ഷികളാകുന്നു' പിന്നെയും, 'പ്രയത്നത്തിൽ മരിക്കുന്നതാണു് പതനത്തിൽ വാഴ്വതിലും നല്ലതു്.' വീണ്ടും, 'പ്രധാനകാര്യം, ആത്മികാചാര്യനോടു് ചോദിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം സകല കൃത്യങ്ങളും ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണു്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അസഹ്യമായ കാര്യങ്ങളും അജ്ഞാത വിപത്തുകളും എളുപ്പമായിത്തീരുന്നു, അല്പമൊന്നു ചെരിഞ്ഞു നിരന്ന വയലിൽക്കൂടി എടുത്തുകൊണ്ടുപോവുംപോലെ തോന്നുകയും ചെയ്യും.' നാം വിട്ടുപോന്ന വിഷയത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങാൻ സമയമായി.

37. ഊണുകഴിഞ്ഞു് അന്തിവരെയുള്ള നേരം ഒരു സാധകനു നയിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ? നമ്മുടെ യത്നത്തിനനുസരിച്ചു് ദിവ്യാനുഗ്രഹം ഏറും എന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യവും.

'വിജയത്തിനുവേണ്ടി യത്നിക്കുന്ന ഏവനും എല്ലാറ്റിലും മിതത്വം പാലിക്കും' (1 കൊറി. 9:25). എന്ന ദിവ്യ പൗലോസിന്റെ ഉപദേശത്തിനനുസരിച്ചു് അത്യാവശ്യമുള്ള ആഹാരം കഴിച്ചശേഷം, സ്വസ്ഥമായിരുന്നു പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, വിശേഷിച്ചു സംയമത്തെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നവ, കുറെ വായിക്കുക. എന്നിട്ടു്, പകൽ കൂട്ടുതലുള്ള കാലമാണെങ്കിൽ ഒരു മണിക്കൂർ നേരം ഉറങ്ങാം, എഴുന്നേറ്റശേഷം കൈയ്ക്കൊണ്ടു് എന്തെങ്കിലും പണിയെടുക്കുക, പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു പിന്നെ, മുമ്പെ പറഞ്ഞപ്രകാരം പ്രാർത്ഥന നടത്തണം.....വീണ്ടും വായിക്കുക, ചിന്തിക്കുക, മനസ്സിനു് വ്യായാമം നല്കുക; വിനയം ഉണ്ടാകുവാനും താൻ മറ്റെല്ലാവരിലും താണവനാണു് എന്നു് തോന്നാനും ഉതകുന്നതൊക്കെ ചെയ്യുക.

എന്തെന്നാൽ, കർത്താവരുളുന്നു: 'തന്നെത്താൻ പൊക്കുന്നവൻ താഴ്ത്തപ്പെടും; തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തുന്നവൻ ഉയർത്തപ്പെടും' (ലൂക്കോസ് 18:14). പിന്നെയും: 'താൻ നിൽക്കുകയാണു് എന്നു നിനയ്ക്കുന്നവൻ വീഴാതെ കരുതിക്കൊട്ടെ' (1 കൊറി. 10. 12). വീണ്ടും: 'ദൈവം ഞെളിയുന്നോരെ ഞെരുക്കും,

എളിയവരിൽ കനിയും, (യാക്കോ. 4:6; സുഭാഷി. 3:34). പിന്നെയും: 'അഹങ്കാരത്തിന്റെ ആരംഭം ഈശ്വരനിൽനിന്നു പിരിയുമ്പോഴാണു്.' (എക്ലേസ്യാസ്റ്റിക്സ് 10:12) വീണ്ടും: 'അഹങ്കാരികളെ വലിയ അവജ്ഞയോടെയാണു് കരുതിയിരുന്നതു്; എന്നാലും ഞാൻ അവിടുത്തെ അനുശാസനങ്ങളിൽ നിന്നും വീണുപോയില്ല' (സങ്കീ. 119: 51). പിന്നെയും വൻകാര്യങ്ങളെ ഗണിക്കേണ്ട; താണവരുടെ നിലയിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുക (റോമ 12:16). ദിവ്യനായ ക്രിസോസ്റ്റോം പറയുന്നു: താൻ നിസ്സാരൻ എന്നു കരുതുന്നവനാണു് തന്നെ ഏറ്റവും നന്നായി അറിയുന്നവൻ; തന്നെ ഏറ്റവും എളിയവനായി എണ്ണുന്നതിലും മേലേ ഈശ്വരനു് പ്രീതികരമായി മറ്റൊന്നില്ല. വിശുദ്ധ ഇസഹാക് പറയുന്നു: 'ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ എളിയവർക്കു് വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കപ്പെടുന്നു.' പിന്നെയും, 'വിനയം വിളയുന്നിടത്തു് ഈശ്വരമഹിമ പൊട്ടിയൊഴുകുന്നു.' വീണ്ടും, 'വിനയം കാരുണ്യത്തിനുമുമ്പേ വരുന്നു; ശിക്ഷയ്ക്കു മുമ്പേ അഹങ്കാരവും.' വിശുദ്ധ ബർസനൂഫിയസ് പറയുന്നു: മോചനം നേടണമെന്നു് യഥാർത്ഥമായും നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അനുസരണം പെരുമാറ്റത്തിൽ കാണിക്കുക. നിന്റെ കാലു് മണ്ണിൽനിന്നും ഉയർത്തുക; മനം സ്വർഗത്തിലേക്കു നയിക്കുക: എന്നിട്ടു് ഇരുപകൽ ചിന്തയിൽ നീ അവിടെ വസിക്കുക. അതേ സമയം നീ നിന്ദാർഹനാണെന്നു് സർവാത്മനാ നിനയ്ക്കുകയും വേണം; ഏവരിലും എളിയവനാണു നീ എന്നു് കാണാൻ സർവഥാ യത്നിക്കുകയും ചെയ്ക. ഇതാണു ശരിയായ മാർഗം; 'ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി ബലമേകുന്ന (ഫിലി. 4. 13), വഴി രക്ഷിക്കപ്പെടണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവനു് വേറെ ഇല്ല. ആകയാൽ മുമുക്ഷുക്കളേ, 'ഓടുവിൻ: ഓടുവിൻ' മുമുക്ഷുക്കളേ, 'നിങ്ങളുംകൂടി ലഭിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ (1 കൊറി. 9. 24). ആശിക്കുന്നവർക്കൊക്കെ അമരത്വമരുളാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സത്യസദ്രൂപന്റെ മുമ്പിൽ ഞാനതു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു' (ഉത്തരം 477). കുരിശിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'ഞാൻ പട്ടിണി കിടന്നില്ല, ഉറക്കമിളച്ചില്ല, വെറും തറയിൽ ഉറങ്ങിയില്ല; പക്ഷേ ഞാനെന്നെ എളിയവനാക്കി; എന്നെ ഒന്നിനും കൊള്ളരുതാത്തവനെന്നു് കരുതാൻ ഞാൻ അങ്ങേയറ്റം യത്നിച്ചു: കർത്താവു് എന്നെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. വിശുദ്ധ ബർസനൂഫിയസ് വീണ്ടും പറയുന്നു: 'മനഃക്ലേശമറന്നാൽ നഗരത്തിനടുത്തെത്തി; താൻ മർത്ത്യരിൽ നിസ്സാരൻ എന്നു നിനച്ചാൽ നീ നഗരത്തിൽ അവരോധിക്കപ്പെട്ടും; മറ്റു മർത്ത്യർക്കു മൃതതുല്യനായാൽ നീ നഗരത്തിനും അതിലെ സമ്പത്തുകൾക്കും അവകാശിയാകും.' വീണ്ടും; നിനക്കു രക്ഷ വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നീ നിസ്സാരൻ എന്നു നിനച്ചുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടു പോ.' ഈ വിശുദ്ധന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'തന്നെ

നിസ്സാരനെന്ന നിനയ്ക്കുകയെന്നുവെച്ചാൽ തന്നെ ആരോടും തുലനപ്പെടുത്താതിരിക്കുകയും, 'ഞാനും അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്' എന്നു് ഏതെങ്കിലും സത്കൃത്യത്തെക്കുറിച്ചു പറയാതിരിക്കുകയുമാകുന്നു.'

ഇതിനുശേഷം വീണ്ടും പ്രാർത്ഥിക്കുക, വൈകുന്നേരംവരെ നിശ്ചിന്തം പ്രാർത്ഥന മാത്രം. അനന്തരം പതിവുള്ള സാന്ധ്യഗീതം കീർത്തിക്കുക, മംഗളപാഠം പാരായണം ചെയ്കു; സദ്ധർമ്മത്തിനുവേണ്ടി നാം ചെയ്യുന്ന യത്നങ്ങൾക്കും സഹിക്കുന്ന ക്ലേശങ്ങൾക്കും അനുസരിച്ചു്, പൊതുവേ നമ്മുടെ പ്രയത്നത്തിനനുസരിച്ചു് ഈശ്വരൻ നമുക്കു വരങ്ങളും കിരീടങ്ങളും സൗകര്യങ്ങളും അരുളുന്നു എന്നു്—ദിവ്യ ഭാവീദു് അപ്രകാരമല്ലൊ പറയുന്നതു്: 'എന്നുള്ളിലെ ചിന്താശതങ്ങൾക്കിടയിൽ അവിടുത്തെ സാന്ത്വനങ്ങൾ എന്റെ ആത്മാവിനെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു' (സങ്കീ 94. 19), പരിശുദ്ധ ഹൃദയത്തോടെ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് കീർത്തനം നടത്തുക. രക്ഷകൻ സ്വയം അരുളുന്നു: 'വേല ചെയ്യും ചുമട പേറിയും തളർന്നവരേ, എന്റെയടുത്തു വരുവിൻ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു് ആശ്വാസം തരാം' (മത്തായി 11.28). മഹാനായ പൗലോസു് പറയുന്നു: 'അങ്ങനെയെങ്കിൽ നാം ക്രിസ്തുവൊത്തു ക്ലേശിക്കുമാറാകട്ടെ: അങ്ങനെ ഒപ്പം നാമും മഹത്വത്തിലേക്കു് ഉയർത്തപ്പെടട്ടെ. എന്തെന്നാൽ തത്കാലം നമുക്കേർപ്പെടുന്ന ക്ലേശങ്ങൾ, നമ്മിൽ വെളിപ്പെടാൻപോകുന്ന മഹത്വവുമായി തുലനപ്പെടുത്താൻ അർഹങ്ങളല്ല എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു' (റോമ. 8. 17, 18). ദിവ്യകാര്യങ്ങളിൽ വിജ്ഞനായ വിശുദ്ധ മാക്കിമസു് പറയുന്നു: 'ഓരോരുവന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെ തോതിലാണു് അവനു നല്കപ്പെടുന്ന ദിവ്യാനുഗ്രഹത്തിന്റെ കാരണം കുടികൊള്ളുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ ദാർഢ്യമനുസരിച്ചിരിക്കും വിശ്വാസപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള നമ്മുടെ വ്യഗ്രത. ആകയാൽ വിശ്വാസപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരുവൻ സ്വപ്രവൃത്തിക്കൊണ്ടു തന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ആഴത്തെ വെളിവാക്കുന്നു: വിശ്വാസത്തിനനുസൃതമായി അവനു് അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിശ്വാസപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ അവന്റെ ആത്മാർത്ഥതയുടെ തോതനുസരിച്ചു തന്റെ അവിശ്വാസത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു: അങ്ങനെ വിശ്വാസരാഹിത്യത്താൽ അവനു ദിവ്യാനുഗ്രഹം നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ, മുന്നേറുന്നവരോടു് അസൂയ തോന്നുന്നവൻ തെറ്റായിട്ടാണു പെരുമാറുന്നതു്; എന്തെന്നാൽ വിശ്വാസത്തെ പ്രയോഗിക്കുകയെന്നതും സ്വവിശ്വാസത്തിനു് അനുസൃതമായി അനുഗ്രഹം നേടുമാറു പ്രവർത്തിക്കുകയെന്നതും അവന്റെ മാത്രം ഭാരമാണു്, മറ്റാരുടെയുമല്ല.'

അവസാനമായി, ശിഷ്ടജീവിതം ശാന്തമായി പശ്ചാത്താപത്തോടെ നയിക്കാനും, പീഡയേതുമില്ലാതെ അകളങ്കിതവും ശാന്തവുമായ, ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് ഉചിതമായ, മരണം നല്കപ്പെടാനും, നമ്മുടെ കർത്താവും രക്ഷകനുമായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സമക്ഷം, ഭയങ്കരമായ നീതിപീഠത്തിനു മുമ്പിൽ, ശരിയായ രക്ഷണം ലഭിക്കാനും കർത്താവിനോടു് സർവാത്മനാ കേണപേക്ഷിക്കുക.

38. കേവലപ്രാർത്ഥന എല്ലാ കർമ്മങ്ങളെക്കാളും വിശിഷ്ടം.

മേൽപറഞ്ഞതിനു പുറമേ, സോദരാ, ഇതും ധരിച്ചുവെച്ചോളു: സകല മാർഗങ്ങളും ഉപായങ്ങളും എല്ലാ നിയമങ്ങളും എന്നുവേണ്ട ഈവക സാധനകളെല്ലാം വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും എന്തിനെന്നുവെച്ചാൽ, നമുക്കിനിയും വിക്ഷേപമേതും കൂടാതെ കേവല പ്രാർത്ഥന നടത്താൻ ആവുകയില്ല എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ. ആകയാൽ യേശുനാഥന്റെ ഔദാര്യത്താലും കാരുണ്യത്താലും നമ്മിൽ ഇതു നടപ്പിലാകുമ്പോഴും, അപ്പോഴും നാനാത്വവും ഭിന്നതയും വെടിഞ്ഞു് നാം ഏകീഭവിപ്പിക്കുന്ന അദ്വയമായ ഒന്നുമായി ഒന്നായിത്തീരുന്നു; യുക്തിയെ അതിക്രമിക്കുന്ന ഏകത്വത്തിൽ നേരിട്ടു് ഒന്നായിത്തീരുന്നു; അതിനു് അനുസൃതമായി മഹാനായ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ വചനമുണ്ടു്: 'ഈശ്വരൻ ദേവന്മാരുമായി—ദേവതുല്യരായ മനുഷ്യരുമായി—ഏകീഭവിക്കുകയും അവർ അതറിയുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അനുപ്രവേശത്താൽ ഹൃദയം പ്രകാശപൂരിതമായിത്തീരുന്നു.' നാം പറഞ്ഞ പവിത്രവും അവിക്ഷിപ്തവുമായ ഹൃദയപ്രാർഥനയിൽനിന്നുമാണു് അതു് ഉദയംചെയ്യുന്നതു്. വളരെ ചുരുക്കം പേർ, അനേകായിരമാളുകളിൽ ഒരുവനോ മറേറാ മാത്രമേ, ക്രിസ്തുവിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ ഈ പദം പ്രാപിക്കാൻ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നുള്ളു. അതിലും മേലോട്ടുപോകാനും ആദ്ധ്യാത്മികപ്രാർത്ഥനയിലെത്താനും ഭാവിജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വെളിപാടു നല്കപ്പെടാനും വളരെ വളരെ കുറച്ചാളുകൾക്കേ ഭാഗ്യം ലഭിക്കൂ; അങ്ങനെയുള്ള ആരും ഈശ്വരകാരുണ്യത്തിന്റെ മഹിമയാൽ അനേകം തലമുറകളിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലുമേ ജനിക്കുകയുള്ളൂ. വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക് എഴുതുന്നു: 'അനേകായിരംപേരിൽ ഒരുവനെ ഞാൻ കണ്ടെന്നുവരാം അനുശാസനങ്ങളും നിയമങ്ങളും അനുസരിക്കുകയും ആത്മശുദ്ധി നേടുകയും ചെയ്യുവനായിട്ടു്, അതുപോലെ അനേകായിരം പേരിലൊരുവനോ മറേറാ കാണപ്പെട്ടുകിലായി, തീവ്രയത്നത്തിൽക്കൂടി പ്രാർത്ഥനയെ പവിത്രമായി പാലിച്ചു് അതിൽ സിദ്ധി നേടുകയും ഈ ജീവിതത്തിന്റെ

അതിരുകളെ അതിക്രമിക്കുകയും ആ രഹസ്യത്തെ സ്വായത്തമാക്കുകയും ചെയ്തവനായിട്ട്"; എന്തെന്നാൽ പവിത്ര പ്രാർത്ഥന നേടുന്നതിൽ പലരും പരാജയമടഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, വളരെ ചുരുക്കംപേർ മാത്രമേ അതിലെത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ അതിനുശേഷം വരുന്നതും അതിനപ്പുറം വർത്തിക്കുന്നതുമായ രഹസ്യത്തെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ കരുണയാൽ പ്രാപിച്ച ഒരുവനെ കണ്ടെത്താൻ അനേകതലമുറകളും കഴിഞ്ഞാലും പ്രയാസമാണ്" (അധ്യാ. 16).

ആകയാൽ നിനക്കും അമ്മാതിരി പുതിയ രഹസ്യങ്ങളും പ്രായോഗികമായും സത്യമായും നേടണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതായത് യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി അനുഭവപ്പെടണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ വിക്ഷേപമേതുമില്ലാതെ കേവലമായി, ഏതു നേരവും എന്തു ചെയ്യുമ്പോഴും എപ്പോഴും നിന്റെ അകക്കാമ്പിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ യത്നിക്കുക. ഈ സാധനയിൽ തുടർന്നാൽ നീ ഒരു മുല കുടിക്കുന്ന കുട്ടിയിൽനിന്നും വളർന്ന്, 'ഒരു പൂർണ മനുഷ്യൻ, ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണതയുടെ വലുപ്പത്തിന്റെ നിലയിലെത്തിയവൻ' (എഫേ. 4.13) ആയിത്തീരും; വിശ്വസ്തനും വിജ്ഞനുമായ ശില്പിയോടൊപ്പം, നീതിസഭാസമക്ഷം വിജ്ഞാനത്തോടെ സംസാരിക്കുന്നവനെന്ന, അതായത് ജീവിതം വാക്കുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നവനെന്നും ആകയാൽ നേർവഴി വിടാത്തവനെന്നും ഉള്ള, പ്രശസ്തിയും പ്രതിഫലവും നിനക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനെക്കുറിച്ചു ഫിലെമോൻ ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു: 'സോദരാ, പവിത്രവും അനന്യവുമായ പ്രാർത്ഥന നിനക്ക് ഈശ്വരൻ അരുളുന്നപക്ഷം പകലോ രാത്രയിലോ എപ്പോഴായാലും നിന്റെ നിയമത്തെയൊന്നും നീ ഗൗനിക്കേണ്ടതില്ല; സർവാത്മനാ ഈശ്വരനോട് ഒട്ടിനിന്നോളൂ; അധ്യാത്മസാധനയിൽ നിന്റെ ഹൃദയത്തിനു വേണ്ട വെളിച്ചം അവിടുന്നരുളും.' അറിവാർന്ന ഒരു പിതാവും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: 'ശരീരത്തിൽ വാഴുമ്പോഴും ഈശ്വരനെ അരൂപനായി ആരാധിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നിരന്തരവും നിഗൂഢവുമായ ആന്തരപ്രാർത്ഥന സമ്പാദിക്കുക; എന്നാൽ നിന്റെ ആത്മാവു മരണത്തിനുമുമ്പേതന്നെ ദിവ്യമായിത്തീരും.' ഈ സാധനയിൽ, അതായതു മൗനസാധനയിൽ ഒരുവൻ പൂർണത പ്രാപിച്ചുവോ എന്നറിയാൻ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ കാര്യം എന്തു് എന്നു ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി വി. ഇസ്ഹാക്ക് ഇതുതന്നെ എഴുതുന്നു. അദ്ദേഹം മറുപടി എഴുതി: 'ഒരുവനു് നിരന്തര പ്രാർത്ഥന നൽകപ്പെടുന്നതെപ്പോഴെന്നാൽ: എന്തെന്നാൽ, അവനു് അതു ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവൻ എല്ലാ സദാചാരങ്ങളുടെയും ഉച്ചസ്ഥാനത്തു് എത്തുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വാസഗൃഹമാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നാണതർത്ഥം; എന്തെന്നാൽ സാന്ത്വദായകന്റെ ഈ കാരുണ്യം പൂർണമായും കിട്ടാത്തവനു് ഈ പ്രാർത്ഥന ആനന്ദത്തോടെ അകക്കാ-

മ്പിൽ സൂക്ഷിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ആകയാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു് ഒരുവനിൽ കുടിയിരിക്കാൻ വരുമ്പോഴും, അവനൊരിക്കലും പ്രാർത്ഥനയുടെ ഭംഗം വരുത്തുകയില്ല എന്നു പറയപ്പെടുന്നു: എന്തെന്നാൽ അപ്പോഴും പരിശുദ്ധാത്മാവുതന്നെ അവനിൽ അനവരതം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു (റോമ. 8.26). അപ്പോഴും ഒരുവന്റെ ആത്മാവിൽ പ്രാർത്ഥന ഒരു പൊഴുതും ഉണർവിലും ഉറക്കത്തിലും, നിലച്ചുപോകുന്നില്ല. അന്നപാനങ്ങളും കഴിക്കുമ്പോഴും ഉറങ്ങുമ്പോഴും, മറ്റെന്തെങ്കിലും ചെയ്യുമ്പോഴും, ഗാഢനിദ്രയിൽപ്പോലും അവന്റെ ഹൃദയം പ്രയത്നംവിനാ പ്രാർത്ഥനയുടെ ധൂപവും വിശ്വാസവും സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴും പ്രാർത്ഥന ഒരു നേരവും അവനെ വിട്ടുപിരിയുന്നില്ല; ഓരോ നാഴികയും, പുറമേ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നാലും, അതു് രഹസ്യമായി ഉള്ളിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അതിനാലാണു് ക്രിസ്തുവിന്റെ പവിത്ര വാഹകന്മാരുടെ ഈ മൗനത്തെ ആരോ പ്രാർത്ഥനയെന്നു വിളിച്ചിട്ടുള്ളതു്; എന്തെന്നാൽ അവരുടെ ചിന്തകളും ദിവ്യചലനങ്ങളാകുന്നു; പവിത്രങ്ങളായ ചിത്തത്തിന്റെയും ഹൃത്തടത്തിന്റെയും ചലനങ്ങളും, ഗൂഢമായി വാഴുന്നവനെ വാഴ്ത്താൻ അവർ പ്രയോഗിക്കുന്ന സൗമ്യ നിനദങ്ങളത്രേ' (അ. 21). ഈശ്വര കാരുണ്യത്താൽ രഹസ്യമായി ശിക്ഷിതരായ മറ്റനേകം പവിത്രാത്മാക്കളും അത്ഭുതാവഹങ്ങളായ കാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്; നമ്മുടെ ലേഖനം വല്ലാതെ നീണ്ടുപോകാതിരിക്കാനായി നാം അവയെ വിടുന്നു.

39. പകലും രാത്രിയും എത്രതവണ മുട്ടുകുത്തണമെന്നു്

പവിത്രപിതാക്കന്മാരുടെ നിയമമനുസരിച്ചു് ആഴ്ചയിലെ അഞ്ചുനാളുകളിൽ രാവും പകലുമായി പ്രതിദിനം മുന്നൂറു തവണ നാം മുട്ടുകുത്തണം എന്നു നമുക്കറിയാം. ശനിയാഴ്ചയും ഞായറാഴ്ചയും അതുപോലെതന്നെ മറ്റു ചില നാളുകളിലും വാരങ്ങളിലും എന്തോ ചില അജ്ഞാതങ്ങളും ഗൂഢങ്ങളുമായ കാരണങ്ങളാൽ നാം അതു് ചെയ്യരുതു് എന്നും ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്തായാലും, ചിലർ അതിലും കൂടുതൽ പ്രാവശ്യം മുട്ടുകുത്തുന്നു: ചിലർ അതിൽ കുറച്ചും: ഓരോരുവനും അവനവന്റെ ശക്തിയും നിശ്ചയവുമനുസരിച്ചു ചെയ്യുന്നു. അതുപോലെ നീയും നിന്റെ കരുത്തനുസരിച്ചുവേണം ചെയ്യാൻ. എന്നാൽ, ദൈവപരമായ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം സ്വയം തീവ്രമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവൻ വാസ്തവമായും അനുഗൃഹീതനാകുന്നു; അതുപോലെതന്നെ ഇക്കാര്യത്തിലും; എന്തെന്നാൽ, 'സ്വർഗരാജ്യം ബലാത്കാരത്തെ അനുവദിക്കുന്നു; ബലവാന്മാർ അതിനെ ബലം പ്രയോഗിച്ചു കീഴടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു' (മത്തായി 11. 12)

40. ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളുടെ വിതരണം മേൽപ്പറഞ്ഞതുപോലെ നമ്മുടെ സാധനസ്സും യത്നത്തിനും അനുസരിച്ചു മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ പരിചയവും സാമർത്ഥ്യവും വിശ്വാസവും വാസനയുംകൂടി അനുസരിച്ചാകുന്നു.

നാം മുമ്പു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ നമ്മുടെ സാധനയുടെയും പ്രയത്നത്തിന്റെയും അനുപാതമനുസരിച്ചു മാത്രമല്ല ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളുടെ സംവിഭാഗം, പിന്നെയോ ഈ ജീവിത സമ്പ്രദായത്തിൽ നമുക്കുള്ള പരിചയം, നമ്മുടെ സാമർത്ഥ്യം, വിശ്വാസം, വാസന എന്നിവയെയുംകൂടി ആശ്രയിച്ചാണതിരിക്കുന്നതു് എന്നു നീ അറിയേണ്ടതുണ്ടു്. വി. മാക്സിമസ് പറയുന്നു: 'വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉപാധിയാണു മനസ്സു്; ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉപാധിയാണു വിവേകം; ഇവ രണ്ടിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന സ്വാഭാവികമായ ദൃഢനിശ്ചയമത്രേ അവസ്സു രണ്ടിനും അനുസൃതമായി രൂപംകൊള്ളുന്ന വിശ്വാസത്തിനുള്ള ഉപാധി. രോഗനിവാരണം എന്ന അനുഗ്രഹത്തിനുള്ള ഉപാധി സ്വാഭാവികമായ മാനവസ്നേഹമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഓരോ ദിവ്യാനുഗ്രഹത്തിനും തദനുരൂപമായും അതിനെ സ്വീകരിക്കാൻ സമർത്ഥമായും ഓരോ ഉപാധിയുണ്ടു്. പരിചയം, പ്രഭാവം, വാസന എന്നിങ്ങനെ, അതായതു്: തന്റെ മനസ്സിനെ ഐന്ദ്രിയകമായ ഭ്രമങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം മോചിപ്പിച്ചവനു് വിജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നു. നമ്മിൽ സ്വതസിദ്ധമായ വികാരങ്ങളുടെമേൽ, കാമക്രോധങ്ങളുടെമേൽ വിവേകത്തെ അധിപനായി വാഴിച്ചവനു് ജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നു. മനംകൊണ്ടും വിവേകംകൊണ്ടും ദിവ്യകാര്യങ്ങളിൽ ദൃഢബോധം വന്നവനു് സർവശക്തമായ വിശ്വാസം ലഭിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥസ്നേഹത്തിൽനിന്നും തികച്ചും മുക്തനായി ഒരുവൻ സ്വാഭാവികമായ മാനവസ്നേഹത്തിൽ പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ അയാൾക്കു് രോഗനിവാരണമെന്ന അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്നു' ഇതൊക്കെ ഇങ്ങനെതന്നെയാണു്.

നീ ചെയ്യുന്നതു് നിന്റെ ആചാര്യനല്ലാതെ മറ്റാരും അറിയാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക; പ്രസംഗിക്കുകയല്ലാതെ നന്മ അനുഷ്ഠിക്കാത്ത, കൊള്ളരുതാത്ത ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ജാഗ്രതയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുക; അങ്ങനെ, ഈശ്വരനു പ്രിയംകരമായതു് ആദ്യം അനുഷ്ഠിക്കാനും അതിനുശേഷം മാത്രം അന്യരെ ഉപദേശിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാനും ഞങ്ങൾക്കു് ഇടയാകട്ടെ. എന്തെന്നാൽ കർത്താവരുളുന്നു: 'അനുശാസനങ്ങളെ ആചരിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ മഹാൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടും' (മത്തായി 5. 19). ഇതൊക്കെ വേണ്ടതുപോലെ ഗ്രഹിക്കാനും ഉത്സാഹത്തോടെ ആചരിക്കാനും വേണ്ട കരുത്തു് സർവശക്തനായ ദൈവം തന്റെ ഔദാര്യാധിക്യത്താൽ നിനക്കു്

തന്നരുളുമാറാകട്ടെ. എന്തെന്നാൽ ദിവ്യനായ പൗലോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, 'നിയമം ശ്രവിക്കുന്നവരല്ല ഈശ്വരസമക്ഷം നീതിമാന്മാർ, പിന്നെയോ നിയമം അനുസരിക്കുന്നവരാണ് നീതിമാന്മാരായി എണ്ണപ്പെടുന്നത്'' (റോമ. 2. 13). അവിടുന്ന് നിന്നെ എല്ലാ ശിഷ്ടവും മോചകവുമായ കർമങ്ങളിലേയ്ക്കും നയിക്കട്ടെ; വിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനവഴി ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി, നീ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പവിത്രമായ മാനസിക വ്യാപാരത്തിൽ നിനക്കു മാർഗദർശനം ചെയ്യുമാറാകട്ടെ. ശുഭം.

ഹിതകരമായ വിവേകത്തെക്കുറിച്ചു കുറച്ചൊക്കെ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് ഞങ്ങൾക്കാവുംപോലെ പുരുക്കത്തിൽ പൂർണതയിലെത്തിയ സർവാശ്ലേഷിയായ വിവേകത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കാൻ ഇപ്പോൾ സമയമായിട്ടുണ്ട്; എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ വിശിഷ്ടന്മാരായ പിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം അതു് മറ്റെല്ലാ സദ്ഗുണങ്ങളെക്കാളും വിശിഷ്ടമാകുന്നു.

41. ഏറ്റവും പൂർണവും സർവാശ്ലേഷിയുമായ വിവേകത്തെക്കുറിച്ച്: അസ്വാഭാവികമായും ശരീരഭോഗത്തിനുവേണ്ടിയും ജീവിക്കുന്നവൻ; സ്വാഭാവികമായും ജീവനു് അനുസൃതമായും ജീവിക്കുന്നവൻ; അലൗകികമായും ആത്മാവിനു് അനുസൃതമായും ജീവിക്കുന്നവൻ.

ഇന്ദ്രിയ തർപ്പണത്തിനായും അസ്വാഭാവികമായും ജീവിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യനു് വിവേകം തീർത്തും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തിന്മകളെയെല്ലാം വെടിഞ്ഞു് നന്മ ചെയ്യുന്നവൻ–തിന്മയിൽനിന്നകന്നുപോവുക, നന്മ ചെയ്യുക, (സങ്കീ. 34:14), എന്നല്ലോ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്–നന്മയുടെ തലത്തിലേയ്ക്കു പുതുതായി നയിക്കപ്പെടുകയും, ആ ഉപദേശം ശ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുവൻ, അവൻ പ്രാരംഭകനു് ചേർന്ന വിധത്തിൽ അല്പമായതോതിൽ വിവേകം സമ്പാദിക്കുന്നു. തന്റെ ജീവനും വാസനയും അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നവൻ, തന്മൂലം മധ്യമൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നവൻ, തന്നെയും തന്നെപ്പോലെയുള്ള മറ്റാളുകളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ, തന്നാലാവുംപോലെ കാണുന്നു, വിവേചിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിലായി, ആത്മാവിനനുസരിച്ചും പ്രകൃതിക്കു് അതീതമായും ജീവിക്കുന്നവൻ, പ്രാരംഭകന്റെയും മധ്യമന്റെയും നിലകളെ അതിക്രമിച്ച്, കാമവേഗങ്ങളുടെ സീമയെ പിന്നിട്ട്, തന്നെ കാണുകയും സൂക്ഷ്മതമായി തന്നെ വിവേചിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. അയാൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ കരുണയാൽ പൂർണതയിൽ, അതായതു് കർമകലാപങ്ങളെ അതിക്രമിച്ചു വിജ്ഞാനത്തിലും പരിപൂർണമായ വിവേകത്തിലും, എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരുവൻ അന്യരെ ശരിയായും കൃത്യമായും കാണുകയും വിലമതി

ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേസമയം മറ്റുള്ളവരുടെ കൺമുമ്പിൽത്തന്നെയാണെങ്കിലും അവൻ ശരിയായി കാണപ്പെടുകയോ വില മതിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ വി. പൗലോസ് പറയുന്നു: 'ആത്മനിഷ്ഠൻ സകലതിനെയും വിലമതിക്കുന്നു; എന്നാൽ അവന്റെ വില മനുഷ്യരാരും അറിയുന്നില്ല' (1 കൊറി. 2. 15).

42. വിവേകത്തെക്കുറിച്ചു വീണ്ടും: ചില ഉപമകളും.

ആദ്യത്തെ ആളും നട്ടുച്ചവെയിൽ, കുരിശുട്ടിൽ അകപ്പെട്ട വഴിയാത്രക്കാരനെപ്പോലെയാണ്. തന്നെ ചൂഴ്ന്ന കട്ടത്ത കുരിശുളിൽ അവൻ തന്നെ കാണുകയോ തിരിച്ചറിയുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല; താനെങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതെന്നോ എവിടെയാണ് അടിവെയ്ക്കുന്നതെന്നോ അയാളം അറിയുന്നില്ല. രക്ഷകൻ പറയുന്നു: 'ഇരുളിൽ നടക്കുന്നവൻ താനെങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതു് എന്നറിയുന്നില്ല' (യോഹ. 12. 35). രണ്ടാമൻ, താരകളം തിളങ്ങുന്ന തെളിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ നടക്കുന്നവനെപ്പോലെയാകുന്നു. അവയുടെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ അയാളം മെല്ലെ നടക്കുന്നു; കൂടെക്കൂടെ അവിവേകമാകുന്ന കല്ലുകളിൽ തട്ടിത്തടയുകയും പലപ്പോഴും ഉരുണ്ടുവീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. അയാളം തന്നെ കാണുകയും തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു, പക്ഷേ കനത്ത നിഴലിൽ എന്നപോലെ; വേദവാക്യവും അങ്ങനെയല്ലോ: 'ഉറങ്ങുന്നവനേ, ഉണരുക; മരിച്ചവരിൽനിന്നും ഉയരുക; ക്രിസ്തു നിനക്കു വെളിച്ചം നൽകും' (എഫേ. 5. 14). മൂന്നാമൻ, പൂർണ ചന്ദ്രൻ തിളങ്ങുന്ന ശാന്തമായ രാത്രിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവനെപ്പോലെയാണ്. നിലാവെളിച്ചത്തിൽ അയാളം കൂടുതൽ ഉറപ്പോടെ നടക്കുകയും മുന്നേറുകയും ചെയ്യുന്നു. അയാളം ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ തന്നെ കാണുന്നു; തന്നെയും സഹയാത്രികരെയും തിരിച്ചറിയുന്നു. അരുളപ്പാടു് അങ്ങനെയല്ലോ: 'ഇരുളിലെ വിളക്കിനെ നേരം വെളുക്കുവരെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുംപോലെ, നിങ്ങളുടെ നെഞ്ചകത്തു് ദിനമണി ഉദിക്കുന്നതുവരെ, പ്രവചനങ്ങളെ നിങ്ങളം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കും' (2 പത്രോ. 1. 19). നട്ടുച്ചയ്ക്കു് തെളിഞ്ഞ വെയിലത്തു നടക്കുന്നവനെപ്പോലെയാണു നാലാമൻ. അവൻ തന്നെ സൂര്യപ്രകാശത്തിലെന്നപോലെ വ്യക്തമായി കാണുന്നു; തന്നെയും മറ്റു പലരെയും തികച്ചും സത്യമായി തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. അതായതു്, അവൻ കണ്ടുമുട്ടുന്ന വസ്തുക്കളെ, അവ എന്തായാലും എവിടെയായാലും അയാളം, വി. പൗലോസിന്റെ മേൽ ചൊന്ന വാക്കുകളനുസരിച്ചു വിലമതിക്കുന്നു; അയാളം വഴിതെറ്റിപ്പോകുകയില്ല; അയാളം തന്റെ അനുയായികളെ കാലിടറാൻ ഇടയാക്കാതെ നേരെ പ്രകാശത്തിലേയ്ക്കും അമൃതത്വത്തിലേയ്ക്കും സത്യത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവരെക്കുറിച്ചു്

ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: 'നിങ്ങളാണു ലോകത്തിന്റെ ദീപങ്ങളം' (മത്തായി 5. 14). ദിവ്യനായ പൗലോസും പറയുന്നു: 'എന്തെന്നാൽ ഇരുളിൽ ദീപത്തെ പ്രകാശിക്കാൻ നിയോഗിച്ച ദൈവം, ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖത്തു് കർത്താവിന്റെ മഹത്വം കാണാൻ കഴിവു നൽകുന്ന ജ്ഞാനദീപം അരുളുന്നതിനു് നമ്മുടെ അകക്കാമ്പിൽ വിളങ്ങുന്നു' (2 കൊറി. 4.6). ധന്യനായ ദാവീദു പറയുന്നു: 'കർത്താവേ, അവിടുത്തെ മുഖമാകുന്ന ദീപം ഉയർത്തി ഞങ്ങളുടെമേൽ പൊഴിക്കേണമേ' (സങ്കീ. 4.6); പിന്നെയും, 'അവിടുത്തെ വെളിച്ചത്തിൽ ഞങ്ങളം വെളിച്ചം കാണും' (സങ്കീ. 36.9). വീണ്ടും, കർത്താവു് സ്വയം അരുളുന്നു: 'ഞാനാണു ലോകത്തിന്റെ ദീപം; എന്നെ അനുഗമിക്കുന്നവനു് ഇരുട്ടത്തു നടക്കാനിടയാവുകയില്ല; അവനു് ജീവിതപ്രകാശം ലഭിക്കും' (യോഹ. 8. 12).

43. ഓരോ മനുഷ്യനിലും വന്നുചേരുന്ന വ്യത്യാസങ്ങളം: വിനയത്തിന്റെ ഉച്ചപദവി.

ചിത്തശുദ്ധികൊണ്ടും ജ്ഞാനംകൊണ്ടും ആവുന്നത്ര പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചവർപോലും—എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ അപൂർണമായ യുഗത്തിൽ പൂർണമായ പൂർണത എന്നൊന്നില്ല, ഭോഗികമായ പൂർണ്ണതയേയുള്ള—അവർപോലും യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാതെ എപ്പോഴും വാഴുന്നില്ല. സ്വതേയുള്ള ദുർബലതകൊണ്ടോ, ചിലപ്പോൾ നഴഞ്ഞുകയറുന്ന ആത്മാഭിമാനംകൊണ്ടോ അത്തരം ആളുകൾക്കു് ചിലയവസരങ്ങളിൽ ചില മാറ്റങ്ങളം ഏർപ്പെടുന്നു; അവക്കു കിട്ടിയ നേട്ടങ്ങളം അപഹരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു; പക്ഷേ അതൊരു പരീക്ഷണമാണു്; പിന്നീടു് അവർക്കു് അതിശക്തമായ മാധ്യസ്ഥ്യം നൽകപ്പെടുന്നു. എന്തെന്നാൽ സ്ഥിരതയും അവികാര്യതയും ഭാവിജീവിതത്തിലെ ഒരു സമ്പത്താണു്; ഇജ്ജന്മത്തിൽ പവിത്രതയും ശാന്തിയും ദിവ്യസാന്ത്വനവും കളിയാടുന്ന വേളയും അവയോടു് അശുദ്ധമായ വിക്ഷേപങ്ങളും സന്താപവും കൂടിക്കലരുന്ന വേളകളും ഉണ്ടാകാം. ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും ജീവിതവും പുരോഗതിയും ദൈവത്തിന്റെ ദുർഗ്രഹമായ ഇച്ഛയും അനുസരിച്ചാണു് ഇതു സംഭവിക്കുന്നതു്; നമ്മുടെ ദൗർബല്യം നാം മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടിയാണു് ഇതു സംഭവിക്കുന്നതും—ആരോ പറയുംപോലെ, തന്റെ ദൗർബല്യം അറിയുന്നവൻ അനുഗൃഹീതനാകുന്നു. വി. പൗലോസു് പറയുംപോലെ: 'നാം നമ്മിൽ വിശ്വസിക്കരുതു്, മരിച്ചവരെ ഉയിർത്തുന്ന ദൈവത്തിൽ വേണം വിശ്വസിക്കാൻ' (2 കൊറി. 1. 9). വി. ഇസഹാകു് പറയുന്നു: 'ചിലർ നിയമത്തെ വീണ്ടും വീണ്ടും അതിക്രമിക്കുന്നു, പശ്ചാത്താപംകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെ അരോഗമാക്കുന്നു; ദൈവകാരുണ്യം അവരെ

കൈയ്ക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഓരോ പ്രാണിയും നിരവധി തവണ മാറുന്നു; ഒരോ മനുഷ്യനും മണിക്കൂർതോറും മാറുന്നു. ശരിയായ വിവേകമുള്ളവനു് ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ പലേ അവസരങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഒരുവൻ സമചിത്തതയോടെ സ്വയം നിരീക്ഷിക്കുമെങ്കിൽ ഈ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു് അവനെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ബോധവാനാക്കാൻ പ്രത്യേക ശക്തിയുണ്ടു്. അങ്ങനെ അവൻ തന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു് തന്നെ നിരീക്ഷിച്ചു്, തന്റെ ആത്മാവിൽ എന്തെല്ലാം പരിണാമങ്ങളാണു പ്രതിദിനം സംഭവിക്കുന്നതെന്നു് ഗ്രഹിക്കാനിടയാകും; സൗമ്യതയിൽനിന്നും പ്രശാന്തഭാവത്തിൽ നിന്നും പെട്ടെന്നു് സംഭ്രമത്തിലേക്കു് വലിച്ചെറിയപ്പെടുന്നതെങ്ങനെ എന്നും, അമ്മാതിരിവേളകളിൽ എന്തൊക്കെ അവാച്യങ്ങളായ ആപത്തുകളാണു് അവനെ ഭീക്ഷണിപ്പെടുത്തുന്നതു് എന്നും ഗ്രഹിക്കാനിടയാകും. ധന്യനായ മക്കാറിയോസു് ക്ലേശപ്പിറപ്പുകളോടുള്ള വാത്സല്യത്താലും കാരുണ്യത്താലും അവരുടെ ഉദ്ബുദ്ധതയ്ക്കും സ്മരണത്തിനുംവേണ്ടി ഇതിനെക്കുറിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. വിധിവൈപരീത്യംകൊണ്ടു വന്നുചേരുന്ന വിപരിണാമങ്ങളാൽ നൈരാശ്യത്തിൽ പതിക്കാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു; എന്തെന്നാൽ പരിശുദ്ധി നേടിയവർക്കും പലപ്പോഴും അധഃപതനം സംഭവിക്കാറുണ്ടു്, വായുവിനു് ഇടയ്ക്കു് തണുപ്പു് ഏറുന്നതുപോലെ. അമ്മാതിരി അധഃപതനങ്ങളും, അവരുടെ പ്രയത്നങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യത്തിനെതിരായി സംഭവിക്കുന്നവ, അലസതയോ അശ്രദ്ധയോ കൂടാതെതന്നെ സംഭവിക്കാം; തങ്ങളുടെ പരോഗതിക്കനുസരിച്ച പ്രയത്നിക്കുമ്പോഴും സംഭവിക്കാം' (വി. ഇസ്ഹാക് അ. 46).

അല്പം കഴിഞ്ഞു് വി. മക്കാറിയോസു് പറയുന്നു: 'അന്തരീക്ഷത്തിലെന്നപോലെ സകലരിലും മാറ്റങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നു'. 'സകലരിലും' എന്നാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതെന്നു് ഓർമിക്കുക. എന്തെന്നാൽ സ്വഭാവേന എല്ലാ മനുഷ്യരും ഒരുപോലെയാണു്. നീചരെയും ദുർബലരെയും മാത്രമാണു് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്, പൂർണത പ്രാപിച്ചവർ അമ്മാതിരി മാറ്റങ്ങളിൽനിന്നു മുക്തരാണു്. യാതൊരു വിക്ഷേപവും കൂടാതെ ഒരേ നിലയ്ക്കു് അവർ തുടർന്നുപോകുന്നു എന്നൊന്നും നിങ്ങൾ കരുതരുതു് എന്നു വിചാരിച്ചാണു് അദ്ദേഹം 'സകലരിലും' എന്നു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. ധന്യനായ മക്കാറിയോസു്, അങ്ങനെന്താണു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്? ചിലപ്പോൾ തണുപ്പു്, ചിലപ്പോൾ ചൂടു്, ചിലപ്പോൾ ആലിപ്പഴം പൊഴിയുന്നു, ചിലപ്പോൾ തെളിഞ്ഞകാലം, ഇങ്ങനെ അന്തരീക്ഷത്തിനു മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ സാധനാജീവിതത്തിലും സംഭവിക്കുന്നു എന്നോ മറ്റോ പറയുന്നതു്? ചിലപ്പോൾ നാം ആക്രമണത്തിനു് ഇരയാകുന്നു, ചിലപ്പോൾ കാരുണ്യം നമ്മേ

കാത്തരുളുന്നു; ഒരു നിമിഷം ക്രൂരങ്ങളായ തിരമാലകൾ ആത്മാവിൽ ആഞ്ഞടിക്കുന്നു; അടുത്ത നിമിഷം കാരുണ്യത്തിന്റെ ആഗമനത്തോടെ അതിനു മാറ്റം വരുന്നു. വീണ്ടും അകക്കാമ്പു് ആനന്ദംകൊണ്ടും ദൈവത്തിന്റെ ശാന്തികൊണ്ടും നിറയുന്നു, ശ്രദ്ധവും ശാന്തവുമായ ചിന്തകൾകൊണ്ടു നിറയുന്നു. അദ്ദേഹം ഇവിടെ ഈ ശ്രദ്ധചിന്തകളെ പരാമർശിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അതിനു മുമ്പു് ചിന്തകൾ മൃഗീയങ്ങളും അശ്രദ്ധങ്ങളും ആയിരുന്നു എന്നായിരിക്കണമല്ലോ. അതുവഴി അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നതായും തോന്നുന്നു: ശ്രദ്ധങ്ങളും നന്മങ്ങളുമായ ഈ ചിന്തകൾക്കുശേഷം ദുശ്ചിന്തകളുടെ ആക്രമണം ഉണ്ടായാൽ നമുക്കു് പരിതപിക്കുകയോ നിരാശപ്പെടുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കാം; കാരുണ്യലബ്ധമായ ശാന്തി അനുഭവപ്പെടുന്ന വേളകളിൽ നമുക്കു് ആത്മപ്രശംസകൊണ്ടു് ഉദ്ധതന്മാരാകാതെയുമിരിക്കാം. ആനന്ദവേളകളിൽ നമുക്കു് സന്താപത്തിനു സന്ദർഭരായിരിക്കാം.'

അദ്ദേഹം പിന്നെയും പറയുന്നു: 'എല്ലാ വിശ്രദ്ധന്മാരും ഇതനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് നീ അറിഞ്ഞുകൊൾക. നാം ഈ ലോകത്തിൽ വാഴുന്ന കാലത്തോളം, ഗൂഢവും കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതും ആയ ഒരു സാന്ത്വനം ദുഃഖത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരും. ദൈവസ്നേഹത്തിൽ പരിചയം നേടുന്നതിനു്, പ്രലോഭനങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രതിദിനം പ്രതിനിമിഷം നാം പോരാടുകയും പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. സാധനയിൽ സന്താപത്തിനോ നൈരാശ്യത്തിനോ വശംവദനാകാതിരിക്കുക എന്നതിനു് ഇതാണർത്ഥം; ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ പുരോഗതി ശരിയാക്കപ്പെടുന്നു. 'ഈ വഴിയിൽനിന്നു മാറാനോ പിരിയാനോ നിനയ്ക്കുന്നവൻ ചെന്നായ്ക്കൾക്കു് ഇരയായ്ത്തീരും.' ഈ പവിത്രപിതാവു് ഏതാനും വാക്കുകളിൽ എത്ര അത്ഭുതകരമായി ഈ ചിന്തയുടെ സത്യതയെ സമർത്ഥിക്കുന്നു. അതു് വിജ്ഞാനപൂർണമെന്നു തെളിയിക്കുന്നു. വായനക്കാരന്റെ സർവ്വ സംശയങ്ങളെയും ദൂരീകരിക്കുന്നു! അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'നേർവഴി' വിട്ടുപോയി ചെന്നായ്ക്കൾക്കു് ഇരയാകുന്നവൻ ശരിയായ മാർഗം പിന്തുടരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; സ്വന്തം വഴിയേ പോയി സ്വലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരാനാണു് അയാളും ഉറച്ചിരിക്കുന്നതു്. പവിത്രപിതാക്കന്മാരാരും കാൽകുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വഴിയേ.'

കുറെക്കഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറയുന്നു: 'ക്രിയകളും കൂടാതെതന്നെ വിനയം പല പാപങ്ങൾക്കും മാപ്പു നേടും; എന്നാൽ വിനയമില്ലാതെയുള്ള ക്രിയകൾ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളാകുന്നു. ആഹാരത്തിനു് ഉപ്പുപോലെയാണു് ഈ വിനയം സദാചാരങ്ങൾക്കെല്ലാം; പല പാപങ്ങളുടെയും ദോഷങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാൻ അതിനു കഴിവുണ്ടു്. ആകയാൽ അതു നേടാനും, സ്വന്തം സാമർത്ഥ്യത്തെ നിസ്സാരമെന്നു കാണാനും ആയിരിക്കണം നമ്മുടെ നിര

ത്തരവാദിത്വം. നാം വിനയം നേടിയാൽ അതു നമ്മെ ഈശ്വരന്റെ സന്താനങ്ങളാക്കുകയും, സത്കർമങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ അതു നമ്മെ കർത്താവിന്റെ സമക്ഷത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യും. അതില്ലാത്ത പക്ഷമോ, നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും എല്ലാ സദാചാരങ്ങളും എല്ലാ പ്രയത്നങ്ങളും വ്യർത്ഥം. മറ്റു തുണയേതുമില്ലാതെ അതുമാത്രം മതി നമ്മെ ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ എത്തിക്കാനും നമുക്കുവേണ്ടി നിവേദനം നടത്താനും. വീണ്ടും: 'വിശുദ്ധരിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു, 'നിന്റെ സത്കർമ്മങ്ങൾ നിനയ്ക്കുക,' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു ഗർവചിന്ത വരുമ്പോൾ, 'കിഴവാ, നിന്റെ വിടത്വം ഓർത്തു നോക്കൂ,' എന്നു പറഞ്ഞ് അതിനെ നേരിടുക.'

44. പശ്ചാത്താപം, പവിത്രത, പൂർണത.

വി. ഇസ്ഹാക് പറയുന്നു: 'നമ്മുടെ പുരോഗതിയുടെയെല്ലാം സാഫല്യം ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങളിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്: പശ്ചാത്താപം, പവിത്രത, പൂർണത. എന്താണു പശ്ചാത്താപം? കഴിഞ്ഞതു കൈയ്വിടുകയും അതിനെക്കുറിച്ചു കേഴുകയും. പവിത്രത, ചുരുക്കത്തിൽ, എന്താണു്? ഓരോ പ്രാണിയോടും അനുകമ്പ നിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയം. എന്താണു പൂർണത? വിനയത്തിന്റെ ഗഹനത, എന്നു വച്ചാൽ ദൃശ്യവും അദൃശ്യവുമായതിന്റെയെല്ലാം ത്യാഗം; ദൃശ്യമെന്നാൽ, ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളെല്ലാം; അദൃശ്യം—സങ്കൽപലോകത്തിലെ സൃഷ്ടികളൊക്കെ' (അധ്യാ. 48, 298).

വീണ്ടും: 'എല്ലാറ്റിനോടും സമഗ്രമായ, സ്വമേധയാ ഉള്ള മരണമത്രേ പശ്ചാത്താപം. സർവപ്രാണികൾക്കും, മനുഷ്യർ, മൃഗങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, അസുരന്മാർ, സർവസൃഷ്ടിജാലങ്ങൾക്കും വേണ്ടി എരിയുന്ന ഹൃദയമാണ് അനുകമ്പനിറഞ്ഞ ഹൃദയം.'

പിന്നെയും: 'നാം ഈ ലോകത്തിൽ വാഴുന്ന കാലത്തോളം, ശരീരത്തിലിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം, മാനത്തിന്റെ മച്ചുവരെ പൊങ്ങിയാലും നമുക്കു പ്രവൃത്തിയോ പ്രയത്നമോ പ്രയാസമോ കൂടാതെ ജീവിക്കാനാവില്ല. പൂർണത മുഴുവൻ ഇതിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്: എനിക്കു മാപ്പരുളേണമേ; ഇതിനപ്പുറം ചിന്തയോ ആന്തരപ്രാർത്ഥനയോ ഇല്ലാതെ ഹൃദയത്തിന്റെ രഹസ്യശിക്ഷണമുണ്ട്'' (അധ്യാ. 47).

വി. മാക്സിമസ് പറയുന്നു: 'വിവേകപൂർവമായ സദ്ധർമ്മസ്നേഹം സാധാരണ ഉളവാക്കുന്നതു് ഇച്ഛാശക്തിയുടെ നിർവികാരതയാണ്, അല്ലാതെ വാസനയുടെ നാശമല്ല. ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ഈ നിർവികാരതവഴിക്കു ദിവ്യാനന്ദത്തിന്റെ മാനസിക പ്രസാദം ആത്മാവിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.' പിന്നെ വീണ്ടും 'ശാരീരിക

മായ സന്താപവും സന്തോഷവും അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ആളെ അനുഭൂതിസമ്പന്നൻ എന്നു വിളിക്കാം. എന്തെന്നാൽ അയാൾ സ്വാനുഭവത്തിൽക്കൂടി ശാരീരികമായ സന്തോഷസന്താപങ്ങൾ എന്തെന്നു് മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. വിവേകബലംകൊണ്ടു് കായികമായമോഹഭേദങ്ങളെ കീഴടക്കിയവനെ സിദ്ധൻ എന്നു വിളിക്കാം. ഈശ്വരാഭിമുഖമുള്ള സ്ഥിരമായ സാധനവഴി തന്റെ വിചാരങ്ങളും ആചാരങ്ങളും അവിചലമായി നിലനിർത്തുന്നവനെ പൂർണ്ണനെന്നു കരുതാം. എല്ലാ സദ്ഗുണങ്ങളിലുംവച്ചു് ശരിയായ വിവേകം സർവോത്തമമെന്നു കരുതപ്പെടാനുള്ള കാരണമിതാണു്. എന്തെന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ കനിവിനാൽ ഇതു് ലഭിക്കുന്നവർ ദിവ്യപ്രകാശത്താൽ ഉദ്ദീപ്തരായിത്തീരുന്നു; അങ്ങനെ അവക്കു വളരെ കൃത്യമായി ദിവ്യങ്ങളും മാനവികങ്ങളും ആയ കാര്യങ്ങളും അത്ഭുതകരങ്ങളും രഹസ്യങ്ങളും ആയ ദർശനങ്ങളും കണ്ടെത്താൻ കഴിയും.'

പവിത്രവും ദിവ്യവുമായ മൗനത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന സകല കാര്യങ്ങളും ഞങ്ങളാലാവുംപോലെ നിനക്കു് ഉപദേശിക്കാനുള്ള സമയം വന്നടുത്തിരിക്കുന്നു. പറയാനുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ദൈവം ഞങ്ങളെ വഴികാണിക്കുമാറാകട്ടെ.

45. പ്രാരംഭകർ മൗനസാധനയുടെ ആരംഭത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട അഞ്ചുകാര്യങ്ങൾ: അതായതു്, പ്രാർത്ഥന, കീർത്തനം, പാരായണം, ദിവ്യാനുസന്ധാനം, കായികയത്നം.

മൗനസാധന ആരംഭിക്കുന്ന സാധകൻ ഇരുപത്തിനാലുമണിക്കൂറും, അതായതു് രാപ്പകൽ ഏതുനേരവും, ഈശ്വരപ്രീതികരങ്ങളായ അഞ്ചു അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. ആ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ: പ്രാർത്ഥന--അതായതു്, മേൽപ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ ശ്വാസമാർഗേണ മെല്ലെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതും, വായ്തുറക്കാതെയും മറ്റു ചിന്തയോ സങ്കൽപമോ കൂടാതെയും പുറത്തേയ്ക്കു് അയയ്ക്കുന്നതും ഇടവിടാതെയുള്ളതുമായ യേശുനാഥ സ്മരണം. ഈ സാധന ഏകാന്തതയിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണു്; അതോടൊപ്പം തികഞ്ഞ നിയന്ത്രണവും, ആഹാരം, നിദ്ര, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഇവയുടെ നിയന്ത്രണവും യഥാർത്ഥമായ വിനയവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. പ്രാർത്ഥനയുടെ കൂടെ പ്രാരംഭകൻ കീർത്തനവും പാരായണവും നടത്തണം; വി. പൗലൊസിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, സുവിശേഷങ്ങൾ, വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ--വിശേഷിച്ചും പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചും സംയമത്തെക്കുറിച്ചും ഉള്ള അധ്യായങ്ങൾ--മറ്റു് ആധ്യാത്മികമായ ദിവ്യോപദേശങ്ങൾ എന്നിവ വായിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അനുസ്മരണത്തിൽ താൻ ചെയ്ത പാപങ്ങളെ ഹൃദയവേദനയോടെ ഓർക്കണം. ദിവ്യാനുസന്ധാനത്തിൽ വിധിവിജ്ഞാപനദിനം, മരണം, നിത്യപീഡനം, നിത്യാനന്ദാ

നുഭവം മുതലായവയെക്കുറിച്ചു ധ്യാനിക്കണം. വിഷാദത്തെ ദൂരീകരിക്കാൻ കുറച്ചൊക്കെ കായികയത്നത്തിലും ഏർപ്പെടണം. എന്നാൽ ഈ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കുശേഷം, വിശേഷിച്ചും കായികയത്നത്തിനുശേഷം ഒരുവൻ വീണ്ടും പ്രാർത്ഥനയിലേക്കു മടങ്ങണം; അതെത്ര ക്ലേശകരമോ പ്രയാസമേറിയതോ ആയാലും ഒരുവൻ തന്നെ അതിലേക്കു തള്ളിവിടണം; യേശുക്രിസ്തുവിൽ അഖണ്ഡമായ ഏകാഗ്രതമൂലം നിരന്തരം ക്രിസ്തുവിനെ സ്മരിക്കുന്നതിൽക്കൂടി, ക്രൂടെക്കൂടെ അകക്കാമ്പിന്റെ ഉള്ളറയിൽ കടന്നു് ശ്രദ്ധ അവിടെ ഉറപ്പിച്ചു്, മനസ്സിന്റെ ചാപല്യത്തെ നിഷ്പ്രയാസം അടക്കാൻ പരിചയംകൊണ്ടു് മനസ്സു് പഠിക്കുന്നതുവരെ അങ്ങനെ അവൻ തന്നെ തള്ളിവിടണം. വി. ഇസ്ഹാക് എഴുതുന്നു: 'നിന്റെ അകക്കാമ്പിലെ ഉള്ളറയിൽ കടക്കാൻ നോക്കുക, എന്നാൽ നീ സ്വർഗത്തിലെ ഉള്ളറ കണ്ടെത്തും. എന്തെന്നാൽ രണ്ടും ഒന്നുതന്നെ. ഒരേ വാതിൽ രണ്ടിലേക്കും നയിക്കുന്നു.' വി. മാക്സിമസ് പറയുന്നു: 'എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയും ഹൃദയം നിയന്ത്രിക്കുന്നു; ഹൃദയത്തിന്റെ മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം കാരുണ്യം വ്യാപിക്കുമ്പോഴാ എല്ലാ ചിന്തകളേയും അംഗങ്ങളേയും അതു് നിയന്ത്രിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ, അവിടെ മനസ്സിനെയും ആത്മാവിന്റെ സകല ചിന്തകളെയും കാണാം; ആകയാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യം തന്റെ നിയമങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയാൻ അവിടെയാണു നോക്കേണ്ടതു്.' അവിടെ; എവിടെ? നിയന്ത്രിക്കുന്ന കരണത്തിൽ, കാരുണ്യത്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ, മനസ്സും ആത്മാവിന്റെ സർവചിന്തകളും കാണപ്പെടുന്നിടത്തു്—അതായതു് ഹൃദയത്തിൽ.

46. വിശിഷ്ടമായ മൗനം ശീലിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ ആരംഭിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ? ഈ അനുശീലനത്തിന്റെ ആരംഭം; പുഷ്ടി, പുരോഗതി, സംസിദ്ധി.

വിവേകപൂർവം മൗനം പരിശീലിക്കാൻ ആരംഭിക്കുന്ന സാധകന്മാർ ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ അതായതു് പ്രവേശകകൃത്യങ്ങൾ, ഇവയാണു്: അവർ ഈശ്വരഭയത്തോടെ ആരംഭിക്കുന്നു; ദിവ്യാനുശാസനങ്ങളുടെ നിരന്തരാനുഷ്ഠാനത്തോടെ പ്രശസ്തമോ അപ്രശസ്തമോ ആയ സർവ വസ്തുക്കളോടും ഉദാസീനഭാവത്തോടെ ആരംഭിക്കുന്നു. സർവോപരി, അവർ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി തുടങ്ങുന്നു, തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു വിപരീതമായ സകലതിൽനിന്നും പൂർണ്ണമായും പിൻവാങ്ങിക്കൊണ്ടു്, യാഥാർത്ഥമായും സത്യമായതിനോടു് മുമ്പേ പറഞ്ഞതുപോലെ, ആത്മാർത്ഥമായ ആഭിമുഖ്യത്തോടെ അവർ ആരംഭിക്കുന്നു. നിർലജ്ജമായ വിശ്വാസത്താൽ അവർ പുഷ്ടി പ്രാപിക്കുന്നു; സർവാത്മനാ ഈശ്വരനെ ആശ്രയിച്ചു് അനന്യവും പവിത്രവുമായ ആന്തരപ്രാർത്ഥനയിൽ നില

യുറപ്പിച്ചു് ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണതയുടെ പരിമാണത്തോളം തങ്ങളെ മേലോട്ടയർത്തി അവർ പുഷ്ടിനേടുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ അവർ നിരന്തരവും അവിച്ഛിന്നവുമായ പ്രാർത്ഥനയിൽക്കൂടി പൂർണതയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു; പൂർണമായ പ്രേമത്തിൽനിന്നു് ബാഹ്യവിസ്മൃതിയും നിർവൃതിയും അവരുടെ സർവാഭിലാഷങ്ങളുടെയും കേന്ദ്രമായ ഈശ്വരനുമായി ഐക്യവും ഉദ്ഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കർമത്തിൽക്കൂടി ധ്യാനത്തിലേക്കുള്ള അകളങ്കിതമായ പുരോഗതി അമ്മാതിരിയാണു്. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പൂർവികനായ ദാവീദു് ഈ അനുഭൂതി നേടുകയും ഈ ധന്യമായ പരിണാമത്താൽ ആവിഷ്ടനാകയും ചെയ്തപ്പോഴാണു് അദ്ദേഹം ഉദ്ഘോഷിച്ചു: 'ഞാനെന്റെ ബുദ്ധിപ്പാടിൽ പറഞ്ഞു, സകല മനുഷ്യരും നുണയന്മാരാണു്, എന്നു്' (സങ്കീ.116.11). ഈ നിലയിലെത്തിയ മറെറാരാൾ പറഞ്ഞു: 'കണ്ണോ കണ്ടില്ല കാതോ കേട്ടില്ല; തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി ദൈവം തയ്യാറാക്കിയ വസ്തുക്കളൊന്നും മർത്യന്റെ ഹൃത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുമില്ല' (1 കൊറീ. 2:9). അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറഞ്ഞു: 'എന്നാൽ ദൈവം തന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവുവഴി ഞങ്ങൾക്കിവ വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നിട്ടുണ്ടു്; എന്തെന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു് സകലവസ്തുക്കളെയും പരിശോധിക്കുന്നു, അതെ ഈശ്വരന്റെ ഗഹനകാര്യങ്ങളെയും പരിശോധിക്കുന്നു' (1 കൊറീ. 11. 10).

47. പ്രാരംഭകരുടെ മൗനസാധനയെപ്പററി.

അങ്ങനെ, മേൽപറഞ്ഞ മാതിരി ഒരു പ്രാരംഭസാധകൻ കൂടെക്കൂടെ തന്റെ ഏകാന്തസ്ഥാനം വിട്ടുപോകാൻ പാടില്ല; ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഘട്ടങ്ങളിലല്ലാതെ മറെറാളുകളെ കാണുകയോ അവരുമായി സംഭാഷണം നടത്തുകയോ അരുതു്. വേണ്ടിവരുന്ന അപൂർവ ഘട്ടങ്ങളിൽപോലും, പുരുക്കമായും കരുതലോടെയും അടക്കത്തോടെയും മാത്രമേ അപ്രകാരം ചെയ്യാവൂ. ദിവ്യനായ ഇസ്ഹാക് പറയുംപോലെ: 'എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഈ ഓർമ, തന്നെത്താൻ കാത്തുകൊള്ളണമെന്ന കാര്യം, നിന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരിക്കണം; എന്തെന്നാൽ തന്നെത്താൻ കാക്കുന്നതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന സഹായം, പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന സഹായത്തെക്കാൾ മികച്ചതാണു്.' അമ്മാതിരി സന്ദർശനങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളും, പ്രാരംഭകരിൽ മാത്രമല്ല പുരോഗതി നേടിയവരിലും വിക്ഷേപവും വിഭ്രാന്തിയും ഉളവാക്കുന്നു. വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക് വീണ്ടും പറയുംപോലെ: 'ശരീരത്തെ ലാളിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഹാനി യുവാക്കന്മാരെയേ ബാധിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ നിയന്ത്രണാഭാവം യുവാക്കന്മാർക്കും വൃദ്ധന്മാർക്കും ഹാനിവരുത്തും.' പിന്നെയും: 'മൗനം ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുന്നു; പക്ഷേ ആസുരവൃത്തികളെ ഉണർത്തുന്നു; ബാഹ്യവിഷയങ്ങളുമായുള്ള

സമ്പർക്കം വിപരീതമായ ഫലം ഉളവാക്കുന്നു, അതായതു്, അതു് ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നു. ആന്തരപ്രവൃത്തികളെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നു. സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധയോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'മൗനി ശരീരമില്ലാത്ത ഒരുവനാണു്—തന്റെ ആത്മാവിനെ ശരീര പഞ്ജരത്തിന്റെ പരിധിയിൽ ഒതുക്കിനിർത്താൻ പാടുപെടുന്നവനാണു്; അതു് അത്യത്ഭുതകരമായ ഒരു കാര്യമത്രെ.' 'ഞാനറിയുന്നു, എന്നാൽ എന്റെ ഉഽക്കാമ്പു്, ഉണർന്നിരിക്കുന്നു; (ഉത്തമഗീതം 5. 2). എന്നു പറയുന്നവനെത്രേ മൗനി.' വീണ്ടും: ഏകാന്തമായ അറയുടെ വാതിൽ ശരീരത്തെ പുറത്തു വിടാതെ അടയ്ക്കുക; സംഭാഷണത്തിനെതിരെ അധരങ്ങളടയ്ക്കുക, ഭർത്തൃവതകൾക്കെതിരെ ആത്മാവിന്റെ അകത്തെ വാതിലും അടയ്ക്കുക' (അധ്യാ. 27).

48. സശ്രദ്ധവും പ്രശാന്തവുമായ ആന്തരപ്രാർത്ഥന: അതനുഷ്ഠിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനേ,' എന്ന വാക്കുകൾ ജപിച്ചുകൊണ്ടു് ശാന്തമായും അരൂപമായും ചെയ്യുന്ന ആന്തരിക പ്രാർത്ഥന, മറ്റു ചിന്തകളോ സങ്കല്പങ്ങളോ ഇല്ലാതെ ശ്രദ്ധയോടെയും പ്രശാന്തതയോടെയും ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥന, മനസ്സിനെ നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുക്രിസ്തുവിലേക്കുതന്നെ നയിക്കുന്നു. 'എന്നിൽ കനിഞ്ഞാലും,' എന്ന വാക്കുകൾ അതിനെ തിരിച്ചു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ നേർക്കു മടക്കി അയയ്ക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ അയാൾക്കു് ഇപ്പോഴും തന്നെക്കുറിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാതിരിക്കാൻ വയ്യ. എന്നാൽ തികഞ്ഞ പ്രേമത്തിന്റെ അനുഭൂതി ലഭിക്കുമ്പോൾ രണ്ടാം ഭാഗത്തിന്റെ, അതായതു് കനിവിന്റെ വ്യക്തമായ തെളിവു് നേടി, അയാൾ സമ്പൂർണമായും യേശുക്രിസ്തുവിലേക്കുതന്നെ എത്തിപ്പിടിക്കുന്നു കയാൽ ആരോ പറഞ്ഞപോലെ, പ്രേമത്താൽ നെഞ്ചകം നിറഞ്ഞൊഴുകി. അയാൾ, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ,' എന്നു മാത്രമേ വിളിക്കുന്നുള്ളൂ.

49. പ്രാർത്ഥനയാൽ പവിത്രപിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ആകയാൽ എല്ലായ്പോഴും പ്രാർത്ഥന മുഴുവൻ ചൊല്ലണമെന്നു് എല്ലാ പവിത്രപിതാക്കന്മാരും ഉപദേശിക്കുന്നില്ല; ചിലർ മുഴുവൻ ചൊല്ലാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു, മറ്റു ചിലർ, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ ബലവും നിലയുമനുസരിച്ചു് പകുതിയോ മറ്റൊരു ചൊല്ലാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ദിവ്യനായ ക്രിസോസ്തോം പ്രാർത്ഥന മുഴുവൻ ചൊല്ലാനാണു് ഉപദേശിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'കൂടെപ്പിറപ്പുകളേ, പ്രാർത്ഥനയുടെ അനുഷ്ഠാനം കൈയ്വെടിയുകയോ അവഗണിക്കുകയോ അരുതേ. എന്നു ഞാൻ കേണ

പേക്ഷിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ചില പിതാക്കന്മാർ ഈവിധം പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്: 'ഒരു നിയമം അവഗണിക്കുകയോ കൈവിടുകയോ ചെയ്യുന്ന സന്ന്യാസി എന്തൊരു സന്ന്യാസിയാണു്? ഊണുകഴിക്കുമ്പോഴും വെള്ളം കുടിക്കുമ്പോഴും വീട്ടിലിരിക്കുമ്പോഴും യാത്രയിലായിരിക്കുമ്പോഴും എന്നുവേണ്ട എന്തുതന്നെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ഒരു സന്ന്യാസി നിരന്തരം, 'പ്രഭോ യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനേ, അടിയനിൽ കനിയേണമേ' എന്നു ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം.' യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുനാമസ്മരണം അവനു് വൈരിയെ നേരിടാൻ പ്രേരണ നല്കണം. എന്നാണു് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. 'ഈ സ്മരണത്താൽ സ്വയം ഈ സാധനയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിനു് തന്നുള്ളിലുള്ളതെല്ലാം, നല്ലതും തിയതുമെല്ലാം, കാണാൻ കഴിയും. ആദ്യമതു് അകത്തെ, നെഞ്ചകത്തെ, തീയതൊക്കെ കാണുന്നു; പിന്നീടു് നല്ലതും ഈ സ്മരണം സർപ്പത്തെ ഉണർത്താനാണു്; ഈ സ്മരണം അതിനെ അടക്കാനുമാണു്. ഈ സ്മരണം നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള പാപത്തെ വെളിവാക്കും; ഈ സ്മരണത്തിനു് അതിനെ നശിപ്പിക്കാനും കഴിയും. ഈ സ്മരണത്തിനു് നെഞ്ചകത്തുള്ള വൈരിസേനയെയെല്ലാം ഉണർത്താൻ സാധിക്കും; ഈ സ്മരണത്തിനു് മെല്ലെമെല്ലെ അവരെ കീഴടക്കാനും പിഴുതെറിയാനും കഴിയും. നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുവിന്റെ തിരുനാമം നെഞ്ചകത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു്, നെഞ്ചകത്തിൻ മേച്ചിലിടങ്ങളെ അടക്കിവാഴുന്ന സർപ്പത്തെ കീഴടക്കും, നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കും, അതിനെ ജീവിപ്പിക്കും. ആകയാൽ നിരന്തരം ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തോടൊത്തു വാഴുക; നെഞ്ചകം കർത്താവിനെ വിഴുങ്ങട്ടെ, കർത്താവു നെഞ്ചകത്തെ വിഴുങ്ങട്ടെ, അങ്ങനെ രണ്ടും ഒന്നായിത്തീരട്ടെ. എന്നാലിക്കാര്യം ഒന്നോ രണ്ടോ നാൾകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതല്ല; അതിനു് നിരവധി വർഷങ്ങളും ദീർഘകാലവും വേണം. എന്തെന്നാൽ, ക്രിസ്തു നമ്മിൽ വാണരുളമാറാകുന്നതിനു്, വൈരിയെ പുറത്താക്കാൻ നെടുനാളത്തെ കഠിനയത്നം കൂടിയേ കഴിയൂ.'

വീണ്ടും: 'നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തിരുനാമം കീർത്തിച്ചു് മനസ്സിനെ അടക്കാനും ഒതുക്കാനും, പിശാചിന്റെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയെയും ചിന്തയെയും ഒടുക്കാനുംവേണ്ടി നാം നമ്മെ നമ്മുടെ ഉള്ളിലാക്കി വാതിലടയ്ക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.' പിന്നെയും: 'ദേഹം എവിടെ നില്ക്കുന്നോ അവിടെയായിരിക്കും മനസ്സും; നെഞ്ചകത്തെ മറയ്ക്കാനും മനസ്സിനെ ദൈവത്തിൽനിന്നു് അകറ്റാനും ഇടയാകുമാറു്, നെഞ്ചകത്തിനും ദൈവത്തിനും നടുക്കു് ഇടമതിലൊന്നും ഉണ്ടായിരിക്കരുതു്. എന്തെങ്കിലും കണ്ട മനസ്സിനു് ആകർഷണം തോന്നിയാൽ, ചിന്തയെ അതിൽ വ്യാപരിക്കാൻ വിടാതെ നോക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്; വിധിപ്രഖ്യാപന

ദിനത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യരുടെ രഹസ്യങ്ങൾക്കു് വിധി കൽപ്പിക്കുമ്പോൾ അവിടത്തെ സമക്ഷത്തിൽ ചിന്തയുമായുള്ള താദാത്മ്യം പാപമായിട്ടു ഗണിക്കാതിരിക്കാൻ അതാവശ്യമാണു്. സർവദാ സ്വയം മോചിപ്പിച്ചു് നമ്മുടെ നാഥന്റെ, ദൈവത്തിന്റെ, ഒപ്പം അവിടുന്നു തന്റെ കാരുണ്യം വർഷിക്കും വരെ, വസിക്കുക. ആ മഹാപ്രഭുവിനോടു് ഈ കാരുണ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും, തേടരുതു്; വിനീതവും ഉഷ്മളവുമായ ഹൃദയത്തോടെ ഈ കാരുണ്യത്തിനു വേണ്ടി അപേക്ഷിക്കുക. പുലരുമ്പോൾ മുതൽ അന്തിവരെ, കഴിയുമെങ്കിൽ ഈരവിലും, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, അടിയനിൽ കനിഞ്ഞാലും,' എന്നു് അപേക്ഷിക്കുക; പ്രാണാവസാനംവരെ ഈ പ്രാർത്ഥന തുടരാൻ നിന്റെ മനസ്സിനെ നിർബന്ധിക്കുക. എന്തെന്നാൽ ഈ അനുഷ്ഠാനത്തിനു് വലിയ നിർബന്ധം കൂടിയേ കഴിയൂ. കാരണം, 'ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന പാത ഇടുങ്ങിയതും പടി നേരെയുമാകുന്നു' (മത്തായി 7. 14) തന്നെത്താൻ ബലം പ്രയോഗിക്കുന്നവർ മാത്രമേ സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കൂ; എന്തെന്നാൽ, 'ബലവാന്മാർ അതിനെ ബലാത്കാരത്താൽ കീഴടക്കുന്നു' (മത്തായി 11.12). ആകയാൽ നിന്റെ നെഞ്ചകം ദൈവത്തിൽനിന്നു മടക്കിയെടുക്കരുതേ, എന്നു ഞാൻ കേണപേക്ഷിക്കുന്നു; പ്രത്യുത, നിരന്തരം നമ്മുടെ നാഥനെ സ്മരിച്ചു് അതിനെ കാത്തുരക്ഷിക്കുക. നാഥന്റെ തിരുനാമം നിന്റെ നെഞ്ചകത്തു് ആഴത്തിൽ വേരുന്നുകയും, കർത്താവിനെ വാഴ്ത്തുകയെന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും നീ നിനയ്ക്കാതാവുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ അപ്രകാരം ചെയ്യുക.'

വി. യോഹന്നാൻ ക്രിസോസ്തോമിനു മുമ്പുതന്നെ വി. പൗലോസു് ഒരെഴുത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി: 'ദൈവം ക്രിസ്തുവിനെ മരണത്തിൽനിന്നും ജീവിപ്പിച്ച എന്നു് നീ നിന്റെ നെഞ്ചകത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും നാവിനാൽ ഏറ്റുചൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം നീ രക്ഷിക്കപ്പെടും. എന്തെന്നാൽ നെഞ്ചകംകൊണ്ടാണു മനുഷ്യൻ സദ്ധർമ്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതു്; നാവുകൊണ്ടാണു് മോചനത്തിനുവേണ്ടി ഏറ്റുചൊല്ലുന്നതും' (റോമ. 10 9, 10). പിന്നെയും; 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രചോദനം കൂടാതെ ആർക്കും ക്രിസ്തു ദൈവമാകുന്നു എന്നു പറയാനാവില്ല' (1 കൊറീ. 12,3). 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രചോദനം എന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അർത്ഥമാക്കുന്നതു് ഹൃദയം പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ഉത്തേജിതമാകയും അങ്ങനെ ഈശ്വരനോടു് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത്രെ. തങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ വിജയം വരിക്കുകയും തങ്ങളിൽ വാഴുന്ന ക്രിസ്തുവിനാൽ ധന്യരാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തവരുടെ സവിശേഷതയത്രേ അതു്. വി. ഡയോഡൊക്കസ് അതേ ആശയംതന്നെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു: 'ഈശ്വരസ്മരണംമൂലം മനസ്സിന്റെ ബഹിർവ്യാപാരങ്ങളെല്ലാം അടയ്ക്കുമ്പോൾ

അതിന്റെ അസ്വസ്ഥത അടക്കാൻ ചില വിഹിത കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിനു നൽകപ്പെടാവുന്ന ഏക വസ്തു നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുവിന്റെ പവിത്രനാമമത്രേ; അതു് തനിക്കായി നിശ്ചയിച്ച ലക്ഷ്യത്തെ പ്രാപിക്കാനുള്ള അതിന്റെ വ്യഗ്രത ഇതിനാൽ തികച്ചും തൃപ്തമാകട്ടെ. എന്നാൽ വി. പൗലോസ് പറയുംപോലെ, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ തുണയില്ലാതെ ആർക്കും യേശു തങ്ങളുടെ നാഥനാണു്, എന്നു പറയാനാവില്ല' എന്ന കാര്യവും ധരിച്ചിരിക്കണം. മേൽപറഞ്ഞ പ്രാർത്ഥന ('പ്രഭോ, യേശുനാഥാ,' എന്നതു്) തന്നുള്ളിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട മനസ്സുകൊണ്ടു് തന്റെ ഉള്ളുറയിൽ ഇടവിടാതെ ഉരുവിടണം; അങ്ങനെ അതിനെ അന്യവിഷയങ്ങളിൽ അലഞ്ഞു തിരിയാതെ തടഞ്ഞു നിർത്തണം—ഇതത്രേ നമ്മുടെ കൃത്യം. പവിത്രവും മഹനീയവുമായ ഈ നാമം നിരന്തരം മനസാ ജപിക്കുന്നവർക്കു് മനസ്സിന്റെ പ്രകാശത്തെയും കാണാൻ കഴിയും—ചിന്താപ്രസന്നതയോ ആന്തര വ്യാപാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സൂക്ഷ്മമായ ബോധമോ ലഭിക്കും.' വീണ്ടും: 'അതീവ ജാഗ്രതയോടെ ഈ അത്ഭുതനാമം ചിന്തയിൽ സൂക്ഷിക്കുമ്പോൾ, അതു്, ആത്മാവിൽ പ്രകടമാകുന്ന സകല മാലിന്യങ്ങളെയും സമൂലം എരിച്ചുകളയുന്നു. എന്തെന്നാൽ എല്ലാ മാലിന്യങ്ങളെയും എരിക്കുന്ന 'സർവ്വഭക്ഷകനായ ഒരഗ്നിയാണു് നമ്മുടെ ദൈവം' എന്നു വി. പൗലോസ് പറയുന്നു (എബ്രാ. 12. 29). അഗ്നിയിൽനിന്നും അവസാനം കർത്താവു് ആത്മാവിനെ ദൈവമഹത്വത്തോടു് തീവ്രസ്നേഹമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നു. മഹനീയവും പ്രിയതമവുമായ തിരുനാമം മനസ്സിലെ നിരന്തര സ്മരണമൂലം ഹൃദയത്തിലെ ഊഷ്മളതയിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായാൽ അതു് ദൈവനന്മയോടു് അനർഗളമായ സ്നേഹശീലത്തിനു് ജന്മംകൊടുക്കുന്നു—എന്തെന്നാൽ അപ്പോഴും അതിനെ തടയാൻ യാതൊന്നും കാണുകയില്ല; എല്ലാം വിറവുപെറുക്കി ഒരുവൻ നേടുന്ന വിലയുറ്റ മുത്താണതു്; അവിടത്തെ നേടി അവൻ അത്യന്തം ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (അ. 59). അതിനെ സംബന്ധിച്ചു് ഹെസിക്കിയസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'മരണത്തിനുശേഷം ആത്മാവു് സ്വർഗ കവാടത്തിലേയ്ക്കു വായുമാർഗേണ ഉയരുമ്പോൾ, ഒപ്പം തുണയ്ക്കു ക്രിസ്തു ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്റെ ശത്രുക്കളാൽപോലും അതു് അവമാനിതമാവില്ല; പ്രത്യുത, അപ്പോൾ അതു് ഇപ്പോഴത്തേപ്പോലെ, 'പടിക്കലെ ശത്രുക്കളോടു് സധൈര്യം സംസാരിക്കും' (സങ്കീ. 127 5). ഇരവുപകൽ, മരണംവരെ കർത്താവിന്റെ തിരുനാമം ജപിക്കുന്നതിൽ ആത്മാവിനു് മടുപ്പു തോന്നാത്ത കാലത്തോളം കർത്താവു് ന്യായം വെടിഞ്ഞ ന്യായാധിപന്റെ കഥയിൽ നൽകിയ സത്യമായ സ്വപ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ചു് ആത്മാവിന്റെ ശത്രുക്കളോടു് ഉടനടി പകരം ചോദിച്ചുകൊള്ളും: 'അദ്ദേഹം അവരുടെ വൈരി

കളോട് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും പ്രതികാരം ചെയ്യുകൊള്ളും എന്നു ഞാൻ പറയുന്നു' (ലൂക്കോസ് 18. 8). സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'യേശുവിന്റെ തിരുനാമംകൊണ്ടു വൈരികളെ പ്രഹരിക്കുക; എന്തെന്നാൽ അതിലും കരുത്താർന്ന ആയുധം വിണ്ണിലോ മണ്ണിലോ ഇല്ല' (അധ്യാ. 21). വേറൊരിടത്ത് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെയും പറയുന്നു; 'നിങ്ങളുടെ ശ്വാസത്തോടൊപ്പം യേശുവിന്റെ സ്മരണയെയും ചേർക്കുക; അപ്പോഴേ മൗനത്തിന്റെ മഹത്വം നിങ്ങൾക്ക് അറിയുമാറാകും' (അധ്യാ. 27).

59. രഹസ്യമാർഗദർശകമായി ഈ പവിത്ര പ്രാർത്ഥന പവിത്ര പിതാക്കന്മാർ മാത്രമല്ല വി. അപ്പോസ്തലന്മാർപോലും ജപിച്ചുപോന്നിരുന്നു.

പവിത്രപിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങളിലും അമ്മാതിരി അനുശാസനങ്ങളിലും മാത്രമല്ല അവർക്കുമുമ്പേ, ആദ്യത്തെ പ്രമുഖ അപ്പോസ്തലന്മാരിലും—പത്രോസ്, പൗലോസ്, യോഹന്നാൻ എന്നിവരിലും—പവിത്ര പ്രാർത്ഥന കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. നാം നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ അവരിലൊരാൾ പറഞ്ഞു: 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രചോദനം കൂടാതെ ആർക്കും യേശുനാഥൻ ദൈവം തമ്പുരാനാണ് എന്നു പറയാനാവില്ല' (1 കൊറീ. 12.3); വേറൊന്ന്: 'കാരുണ്യവും സത്യവും യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടിയാണു വന്നതു്' (യോഹ. 1. 17); വീണ്ടും 'യേശുക്രിസ്തു മർത്യരൂപമെടുത്തുവന്ന ദൈവമാണെന്നു് ഏറ്റുപറയുന്നവരേവരും ദൈവത്തിന്റെ ആളുകളാകുന്നു' (1 യോഹ. 4. 2). 'മനുഷ്യപുത്രനായ ഞാൻ ആരാണെന്നാണു് ആളുകൾ പറയുന്നതു്?' എന്നു കർത്താവു് ശിഷ്യന്മാരോടേവരോടുമായി ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനു്, അവിടത്തെ ശിഷ്യരിൽ പ്രമുഖൻ, എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി, അതീവ ധന്യമായ ഈ പ്രസ്താവം ചെയ്തുകൊണ്ടു മറുപടി പറഞ്ഞു: 'ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തുവത്രേ അവിടുന്നു്' (മത്താ. 16.13,16). ആകയാൽ അവർക്കുശേഷം വന്ന നമ്മുടെ മഹനീയാചാര്യന്മാർ, അതിലും വിശേഷിച്ചു് സ്വമേധയാ മരുഭൂമിയിലെ മൗനജീവിതം വരിച്ചവർ, പള്ളിയുടെ നട്ടുത്തൂണുകളായ മുൻപറഞ്ഞ മൂവർ അപ്പഴപ്പോഴായി ചെയ്ത ചില്ലറ ഉപദേശങ്ങളെ സംഭരിച്ചു്, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വെളിപ്പാടിൻപ്രകാരം ദിവ്യവാണികളായി അവയ്ക്കു പ്രതിഷ്ഠ നൽകിയിരിക്കുന്നു. തങ്ങളിൽ വാഴുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ തുണയോടെ അവർ ഈ ഉപദേശങ്ങളെ അത്ഭുതകരമായി സഞ്ചയിക്കുകയും സമന്വയിക്കുകയും ചെയ്തു; അങ്ങനെ നമ്മുടെ പവിത്ര പ്രാർത്ഥന രൂപപ്പെടുത്തി. പ്രാർത്ഥനാസ്തംഭം എന്നു് അതിനു നാമവും നൽകി; അതേ രൂപത്തിൽ കാത്തുപാലിത്താൻവേണ്ടി പിൻഗാമികൾക്കു കൈയ്മാറുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇനി, ദിവ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ മുദ്ര വ്യക്തമായി വിളങ്ങുന്ന അതിന്റെ അത്ഭുതകരമായ അടുക്കും ചിട്ടയും നോക്കൂ! ഒരാൾ 'യേശുനാഥൻ' എന്നു പറയുന്നു: വേറൊരാൾ 'യേശുക്രിസ്തു' എന്നു്; അപരൻ 'ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു' എന്നും; ഈ ദിവ്യ വാണികളും പരസ്പരം അനുപൂരകങ്ങളും സമഞ്ജസങ്ങളുമത്രേ, മുൻവാക്യത്തിന്റെ യുക്തിയുക്തമായ തുടർച്ചയാണു പിൻ വാക്യം എന്നു കാണുന്നില്ലേ? ധന്യനായ പൗലോസു് പറഞ്ഞു, 'യേശുനാഥൻ: അതിലെ 'യേശു' എന്ന പദംകൊണ്ടാണു് യോഹന്നാൻ തന്റെ വാക്യം ആരംഭിക്കുന്നതു്. 'ദൈവപുത്രനാണു ക്രിസ്തു' എന്നു തുടരുന്നു വിശുദ്ധ പത്രോസു്. ഇങ്ങനെയാണു നമ്മുടെ ദിവ്യപ്രാർത്ഥനയെയ്തെടുത്തതു്, പൊട്ടാത്ത ഒരു മുപ്പിരിക്കയറുപോലെ. അങ്ങനെ അതു ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടി; ഞങ്ങളതു് അങ്ങനെതന്നെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു; അതേ രൂപത്തിൽ അതു് പിൻഗാമികൾക്കു് കൈയ്മാറുകയും ചെയ്യും. പ്രാർത്ഥനയിലെ മുക്തിദായകങ്ങളായ, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ദൈവപുത്രനേ,' എന്ന പദങ്ങളോടു് 'എന്നിൽ കനിവു കാണിച്ചാലും,' എന്ന പദങ്ങളും പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാർ കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണു്; ധർമമാർഗത്തിൽ ശിശുക്കളായവർക്കു് , അപൂർണരും പ്രാരംഭകരുമായവർക്കുവേണ്ടിയാണു്, മുഖ്യമായും ആ പദങ്ങളും ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. പുരോഗതി നേടിയർ, ക്രിസ്തുവിൽ പൂർണത പ്രാപിച്ചവർ, ഇവയിലേതെങ്കിലും ഒന്നുകൊണ്ടു തൃപ്തരാണു്; 'പ്രഭോ യേശുനാഥ,' 'ക്രിസ്തുദേവാ, 'ദൈവപുത്രനേ'; 'യേശോ,' എന്നു മാത്രമായാലും മതി അവരതിനെ പ്രാർത്ഥനയുടെ പൂർണരൂപമായി ആശ്ലേഷിക്കുകയും ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അവാങ്മനസഗോചരവും അവർണ്യവുമായ ആനന്ദംകൊണ്ടു തങ്ങളെ നിറയ്ക്കാൻ അതു മതിയെന്നു് അവർ കരുതുന്നു. നമുക്കു് ഏറ്റവും പ്രിയനായ യേശുനാഥൻ–അവിടത്തെ ഉപദേശങ്ങളും ആചരണങ്ങളുമാണല്ലോ നമ്മുടെ പ്രാണനും ജീവനും–ഇതിന്റെ സുവ്യക്തമായ തെളിവായി ഇപ്രകാരം അരുളിയിട്ടുണ്ടു്. 'എന്നെക്കൂടാതെ നിനക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല' (യോഹ. 15.5); വീണ്ടും: 'എന്റെ പേരിൽ നിങ്ങളെന്തുവശ്യപ്പെട്ടാലും ഞാനതു നിറവേറ്റും' (യോഹ. 14. 13,14);

51. സാധകന്മാർക്കു ചിലപ്പോൾ പ്രാർത്ഥന മുഴുവൻ ചൊല്ലാം, ചിലപ്പോൾ മുഴുവൻ ചൊല്ലണമെന്നില്ലതാനും: ഏതായാലും പ്രാർത്ഥന ഉൾക്കാമ്പിൽ ആയിരിക്കണം, ഇടവിടാതെ വേണംതാനും. പ്രാർത്ഥനയുടെ പദങ്ങളും കൂടെക്കൂടെ മാറരുതു്.

സാധകന്മാർക്കു് ചിലപ്പോൾ പ്രാർത്ഥന പൂർണമായി ചൊല്ലാം; എല്ലായ്പോഴും എല്ലാ പദങ്ങളും ചൊല്ലണമെന്നുമില്ല. എന്തായാലും പ്രാർത്ഥന നിരന്തരമായിരിക്കണം; അതു് ഉൾക്കാമ്പിൽ ആയിരിക്കുകയും വേണം. എന്തെന്നാൽ വിശുദ്ധ ഡയോ

ഡൊക്കസ് പറയുന്നു: 'സദാ ഉത്കണ്ഠാപൂർവം വാഴുന്നവൻ ഈ ജീവിതത്തിലെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം അകന്നായിരിക്കും. ആത്മാവിൽ വർത്തിക്കുന്നവനെ കായികങ്ങളായ കാമാദികളും അലട്ടുകയില്ല. അവൻ സദ്ധർമ്മങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ പുരോഗമിക്കുന്നു: ഈ സദ്ധർമ്മങ്ങളും അവന്റെ പവിത്രതയാകുന്ന പത്തനത്തിന്റെ ദ്വാരപാലകന്മാരായി നിലകൊള്ളുന്നു. ആകയാൽ പിശാചുക്കളുടെ പിരട്ടുകളൊന്നും അവന്റെ മേൽ ഫലിക്കയില്ല' (അ. 57). വി. ഇസ്ഹാക്ക് എഴുതുന്നു: 'ഓരോ നാഴികയും തന്റെ ആത്മാവിനെ കാത്തു രക്ഷിക്കുന്നവന്റെ നെഞ്ചകം വെളിപാടുകൾകൊണ്ട് ആനന്ദിപ്പിക്കപ്പെടും. മനോദൃഷ്ടി തന്നിൽ ഏകാഗ്രമാക്കുന്നവൻ അവിടെ ആത്മാവിന്റെ അരുണോദയം കാണും. ചിത്തചാപല്യത്തെ വെറുക്കുന്നവൻ സ്വനാഥനെ തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കാണുന്നു' (അധ്യാ. 8).

കൂടാതെ, പ്രാർത്ഥനയുടെ പദങ്ങളും കൂടെക്കൂടെ മാറാതെയും നോക്കണം; കൂടക്കൂടെ മനസ്സിനെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ചാടി നടക്കാൻ അനുവദിച്ചാൽ അതിനു ഏകാഗ്രമാകാനുള്ള ശക്തി നഷ്ടപ്പെടും; നേർവഴിവിട്ട പായും, സ്ഥിരമായി തന്നിൽ ഉറ്റുനോക്കും. അങ്ങനെയത് പലവാറു പറിച്ചുനട്ട ചെടി കണക്കെ ഫലരഹിതമായ്പ്പോകും.

52. ആന്തരപ്രാർത്ഥന സഫലമാകാൻ ദീർഘകാലത്തെ സാധനയും പ്രയത്നവും വേണം; പൊതുവേ, ശ്രേയസ്കരമായതിനൊക്കെ ദീർഘകാലത്തെ പ്രയത്നം ആവശ്യമാണ്.

അകക്കാമ്പിലെ നിരന്തരപ്രാർത്ഥനയും അതിനപ്പുറമുള്ള കാര്യങ്ങളും വെറുതേയങ്ങു കിട്ടുകയില്ല, കുറുക്കുവഴിക്കോ സുരുപ്പണി കൊണ്ടോ നേടാനൊക്കില്ല ദൈവം തന്റെ അചിന്ത്യരീതിയിൽ ഈ സിദ്ധി ചിലർക്കു നല്കാറുണ്ടെങ്കിലും, ദീർഘകാലത്തെ കായികവും മാനസികവുമായ തീവ്രയത്നവും ക്ലേശവും അതിനു അത്യാവശ്യമാണ്; നെടുനാൾ ബലമായി സ്വയം നിർബന്ധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയും വേണം. നാം പങ്കുചേരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഈ ധന്യതയുടെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും മഹിമ, അതിനനുസൃതമായി, നമ്മുടെ ശക്തിക്കൊത്തു പ്രയത്നിക്കാനും ആ പ്രയത്നത്തിന്റെ കാലവും പരിധിയും നിർണയിക്കാനും നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നു; അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, വൈരികളെ അകക്കാമ്പിലെ മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു പുറത്താക്കുകയും ആ സ്ഥാനത്തു ക്രിസ്തുവിനെ സ്ഥിരമായി വാഴിക്കുകയുമാകുന്നു. ആകയാൽ വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക് പറയുന്നു: 'തന്നുള്ളിൽ കർത്താവിനെ കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ നിരന്തരമായ ഈശ്വരസ്മരണംകൊണ്ട് ഹൃദയം ശുദ്ധമാക്കാൻ

സർവാത്മനാ യത്നിക്കണം; ഇങ്ങനെ പ്രദീപ്തമായ നെഞ്ചകത്തു് അവൻ കർത്താവിനെ ഏതു നേരവും കാണും' (അധ്യാ. 8). വി. ബർസനൂഫിയസ് പറയുന്നു: ഈശ്വരനുമായുള്ള ആന്തര സംസർഗം ഒരുവനെ തുണയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവന്റെ ബാഹ്യപ്രയത്നങ്ങളൊക്കെ വിഫലമത്രേ; എന്തെന്നാൽ പശ്ചാത്താപപൂർവമുള്ള ആന്തര യത്നം ചിത്തശുദ്ധി ഉളവാക്കുന്നു; ചിത്തശുദ്ധി യഥാർത്ഥമായ ആന്തര മൗനം കൈയ്വരുത്തുന്നു; ഈ ആന്തര മൗനം വിനയത്തിനു വഴിതെളിക്കുന്നു; വിനയം മനുഷ്യനെ ദൈവത്തിന്റെ പാർപ്പിടമാകാൻ തയ്യാറാക്കുന്നു. മർത്ത്യനിൽ വർത്തിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കരുത്തുകൊണ്ടു് സകല സാത്താന്മാരും കാമാദികളും പുറത്താക്കപ്പെടുന്നു; മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ മന്ദിരമായിത്തീരുന്നു, ദിവ്യതയും പ്രകാശവും പവിത്രതയും പ്രസാദവും കലർന്ന മന്ദിരം. ഉത്കണ്ഠാമ്പിന്റെ ഉള്ളറയിൽ കർത്താവിനെ ധ്യാനിക്കുകയും കർത്താവിന്റെ വാത്സല്യം പൂണ്ട കാരുണ്യത്തിനു വ്യാകുലതയോടെ പ്രാർത്ഥനയർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ ധന്യൻ' (ഉത്തരം 210). വിശുദ്ധ കാർപാതിയൻ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'ഒരിക്കലും ശാന്തമാകാത്ത മനസ്സാർന്ന മനുഷ്യനു ക്രിസ്തുവിനു വസിക്കാനുതകുന്ന ഒരു ഹൃദയസ്വർഗം സമ്പാദിക്കാൻ നീണ്ട കാലവും നെടുനാളത്തെ തീവ്രപ്രാർത്ഥനയും കൂടിയേ കഴിയൂ. അപ്പോസ്തലൻ പറയുംപോലെ, 'നിങ്ങൾ അഭിശപ്തരല്ലെന്നുവരുകിൽ നിങ്ങളെത്തന്നെ അറിയുകയില്ലേ, യേശുക്രിസ്തു നിങ്ങളിൽ വാഴുന്നു എന്നു് അറിയുകയില്ലേ?' (2 കൊറി. 13.5). മഹാനായ ക്രിസോസ്തോം പറയുന്നു: 'നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുവിന്റെ നാമത്തോടൊത്തു നിരന്തരം വാഴുക; നെഞ്ചകം നാഥനെ മിഴുങ്ങട്ടെ, നാഥൻ നെഞ്ചകത്തെയും മിഴുങ്ങട്ടെ, അങ്ങനെ രണ്ടും ഒന്നായിത്തീരട്ടെ. എന്നാൽ ഇക്കാര്യം ഒന്നോ രണ്ടോ നാൾകൊണ്ടു നടക്കില്ല; അതിനു നെടുനാളത്തെ യത്നവും ദീർഘകാലവും വേണം. എന്തെന്നാൽ വൈരിയെ പുറത്താക്കി ക്രിസ്തു നമ്മിൽ വസിക്കാൻ വരുന്നതിനു് വളരെ പ്രയത്നവും നീണ്ടകാലവും വേണ്ടതുണ്ടു്.

53. പവിത്രവും വിക്ഷേപരഹിതവുമായ ഹൃദയപ്രാർത്ഥന സ്വായത്തമാക്കുന്നതെങ്ങനെ?

പവിത്രവും വിക്ഷേപരഹിതവുമായ പ്രാർത്ഥന നേടുന്നതിനു നടത്തുന്ന നിരന്തരമായ സാധനയും, ചിന്തകളിൽനിന്നും ബാഹ്യസമ്പർക്കത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന സർവ വിഘ്നങ്ങളുടെയും മേൽ നേടുന്ന വിജയവും, ഇവ സാധകനെ യഥാർത്ഥമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ ശീലത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു—സ്വയം യാതൊരു നിർബന്ധവും ചെലുത്താതെ, പവിത്രമായും വിക്ഷേപരഹിതമായും ഉള്ള പ്രാർത്ഥനയിലേയ്ക്കു്, അഥവാ, മനസ്സു് എപ്പോഴും ഹൃദയ

ത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു നിലയിലേയ്ക്ക്—നയിക്കുന്നു. അതിനെ അങ്ങോട്ട കൊണ്ടുവരാൻ അപ്പോഴം അതിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനെതിരേ യാതൊരു പ്രയത്നവും ആവശ്യമില്ല; പ്രാണായാമം ചെയ്തു നിർബന്ധിക്കേണ്ടതില്ല, അങ്ങനെ നിർബന്ധിച്ചു കൊണ്ടുവരുമ്പോഴം അതുടനെ പുറത്തുചാടും. എന്നാൽ ഇന്നിലയിൽ അവിടെ നിലകൊള്ളുന്നതിനും ഇടവിടാതെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും അതിനു് ഇഷ്ടമാണു്. ഹെസിക്കിയസു് പറയുന്നു: 'ചിന്താരഹിതമായ പ്രാർത്ഥനയില്ലാത്തവനു് പോരിനാവശ്യമായ ആയുധമില്ല. നെഞ്ചകത്തിന്റെ ഉള്ളറയുടെ അടിത്തട്ടിൽ നിരന്തരം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയാണു് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്; രഹസ്യമായി ആക്രമിക്കുന്ന വൈരിയെ, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുനാമം ജപിച്ചു്, അവനറിയാതെ അവനെ അടിച്ചു പുകച്ചു കളയാൻ അതുകൊണ്ടു കഴിയും' (അധ്യാ. 21). വീണ്ടും: 'നാളം വിളക്കിനോടെന്നപോലെയും വായു ശരീരത്തോടെന്നപോലെയും നെഞ്ചകത്തു നിരന്തരം യേശുവിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് മനസ്സാ യേശുവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയോടു് ഒട്ടിച്ചേർന്നു നിൽക്കുന്നവൻ യഥാർത്ഥമായും ധന്യനാകുന്നു. ഭൂമിക്കു മുകളിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്ന സൂര്യൻ പകൽവെളിച്ചം നൽകുന്നു; മനസ്സിൽ സദാ വിളങ്ങുന്ന പവിത്രവും ആരാധ്യവുമായ യേശുനാമം എണ്ണമറ്റ സൂര്യസദൃശമായ ചിന്തകളം ഉളവാക്കുന്നു' (അധ്യാ. 196).

54. പവിത്രവും വിക്ഷേപരഹിതവുമായ പ്രാർത്ഥനയും അതിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന ഊഷ്മളതയും.

ഹൃദയത്തിൽ ഊഷ്മളത ഉളവാക്കുന്ന പവിത്രവും നിർവിക്ഷേപവുമായ പ്രാർത്ഥനയാണു് ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന; അങ്ങനെ വിളിക്കപ്പെടുന്നതും അതുതന്നെ. അതിനെ സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ വാഴ്ത്തുന്നു: 'എന്നിൽ എന്നുംക്കാമ്പു് ഊഷ്മളമായിരുന്നു; ഞാൻ ധ്യാനിക്കെ അഗ്നി എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു' (സങ്കീർത്തനം 39. 3); നമ്മുടെ നെഞ്ചകമാകുന്ന മണ്ണിൽ ഈ അഗ്നി കത്തിക്കാനാണു് നമ്മുടെ നാഥൻ യേശുക്രിസ്തു വന്നതു്; അവിടെ മുമ്പേ വളർന്നിരുന്നതു് രാഗാദികളാകുന്ന കളകളാണു്, എന്നാൽ അവയിലിപ്പോഴം, കർത്താവിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ അദ്ധ്യാത്മഫലങ്ങളം വിളയുന്നു. കർത്താവരുളുന്നു: 'ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു് ഭൂമിയിൽ തീയെരിക്കാനാണു്; അതിനു് നേരത്തെതന്നെ തീയ് പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഞാനെന്തുചെയ്യും?' (ലൂക്കോസ് 12. 49). കഴിഞ്ഞ കാലത്തിൽ ഇതേ തീയ് ക്ലിയോപാസ്സിന്റെയും സഹചരന്റെയും ഹൃദയത്തെ ചൂടു പിടിപ്പിക്കുകയും എരിക്കുകയും ചെയ്തു: ആനന്ദമഗ്നരായി അവർ പരസ്പരം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: 'വഴിക്കു് അദ്ദേഹം നമ്മോടു സംസാരിക്കെ, അദ്ദേഹം വേദപുസ്തകം തുറക്കെ ഉള്ളിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയം ജ്വലി

ക്കുകയുണ്ടായില്ലേ?' (ലൂക്കോസ് 24. 32). ദമാസ്ക്കസിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ വിശുദ്ധ മാതാവിനെക്കുറിച്ചു രചിച്ച ചെറു കീർത്തനങ്ങളിലൊന്നിൽ പറയുന്നു: 'കന്യാമറിയത്തോടു് എന്റെ ഹൃത്തിൽ ചുരിയുന്ന സ്നേഹാഗ്നി എന്നെ പാട്ടപാടാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.' ഇസ്ഹാക്കു് എഴുതുന്നു: തീവ്രമായ അനുഷ്ഠാനം, ഉജ്ജ്വലചിന്തകളാൽ ഉത്തേജിതമായ ഹൃത്തടത്തിൽ അളവറ്റ ഊഷ്മാവു് ഉളവാക്കുന്നു; ഉജ്ജ്വല ചിന്തകളും വീണ്ടും ഉയരുന്നു. ഈ അനുഷ്ഠാനവും അവധാനതയും അവരുടെ ഊഷ്മാവുകൊണ്ടു് മനസ്സിനെ സംസ്ക്കരിക്കുകയും അതിനു ദർശനശക്തി നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ധ്യാനാനുഗ്രഹത്താൽ ഉളവാകുന്ന ഈ ഊഷ്മാവു് അശ്രുപ്രവാഹത്തിനു് ഇടയാക്കുന്നു. അനുസ്യൂതമായ അശ്രുധാര ആത്മാവിലെ ചിന്തകളെ അടക്കുകയും ചിത്തത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യും; ശുദ്ധചിത്തത്താൽ ഒരുവൻ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ ദർശനത്തിനു് സമർത്ഥനായിത്തീരുന്നു. ഇതിനുശേഷം മനസ്സിനു വെളിപാടുകളുടെയും, പ്രവാചകനായ എസെക്കീയേൽ കണ്ടതുമാതിരിയുള്ള പ്രതിരൂപങ്ങളുടെയും ദർശനം ലഭിക്കുന്നു' (അധ്യാ. 59). പിന്നെയും: 'അശ്രുക്കൾ, പ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ തലയ്ക്കുടിയ്ക്കൽ, നിലത്തു വീണുകിടക്കൽ എന്നിവ ഹൃദയത്തിൽ അശ്രുക്കളുടെ മധുരമായ ഊഷ്മാവിനെ ജനിപ്പിക്കുന്നു; അപ്പോഴും അദ്ഭുതകരമായ ആത്മനിർവൃതിയോടെ ഹൃദയം, അങ്ങേയ്ക്കുവേണ്ടി, ചൈതന്യരൂപനായ അങ്ങേയ്ക്കുവേണ്ടി, എന്റെ ഹൃദയം ദാഹിക്കുന്നു: എപ്പോഴാണെനിക്കു സർവേശ്വര സന്നിധിയിൽ വന്നുചേരാൻ കഴിയുക?' എന്നിങ്ങനെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ദൈവത്തിലേയ്ക്കു കുതിച്ചുപായുന്നു' (സങ്കീർത്തനം 42:2). സോപാനത്തിലെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ ഈവിധം പറയുന്നു: 'ഹൃദയത്തിൽ ആധ്യാത്മികാഗ്നി ജ്വലിക്കുമ്പോഴും അതു് പ്രാർത്ഥനയെ പുനർജീവിപ്പിക്കുന്നു; അതു പുനർജീവിക്കുകയും ഉച്ചതലത്തിലേയ്ക്കു് ഉയരുകയും ചെയ്തശേഷം ദിവ്യാഗ്നി ആത്മാവിന്റെ ഉള്ളറയിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങുന്നു' (അധ്യാ. 28). വീണ്ടും 'തന്റെ ഊഷ്മാവു് തണുത്തുപോകാതെ കാക്കുകയും, ആജീവനാന്തം തീയോടു തീയു്, ചൂടോടു ചൂടു്, ആശയോടു് ആശ, ഉത്സാഹത്തോടു് ഉത്സാഹം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഊനം വരുത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനത്രേ ശരിയായും വിദ്വാനായ സന്യാസി.' വിശുദ്ധ ഏലിയാസ് എക്ഡിക്കോസ് എഴുതുന്നു: 'ആത്മാവു് ബാഹ്യവസ്തുക്കളിൽനിന്നെല്ലാം വിമുക്തമായി പ്രാർത്ഥനയോടു് ഒന്നായിത്തീരുമ്പോഴും, പ്രാർത്ഥന ആത്മാവിനെ ഒരു അഗ്നിജ്വാലപോലെ ആവരണം ചെയ്യുന്നു, തീയ് ഇരുമ്പിനെ ആവരണം ചെയ്തു് അതിനെ അഗ്നിമയമാക്കുംപോലെ. അപ്പോഴും ആത്മാവു്, പഴയ ആത്മാവുതന്നെ എങ്കിലും പുതിയ ഉരുപ്പു് എന്നപോലെ, ബാഹ്യമായ യാതൊന്നു

നാലും സ്പർശിക്കപ്പെടാവതല്ല' (അധ്യാ. 103). പിന്നെയും: 'ഇഹലോകത്തിൽ ഈ രൂപം നൽകപ്പെട്ടകയും, പ്രകൃത്യാ നശ്വരമായ സ്വബിംബം ഈശ്വരകാരുണ്യത്താൽ തേജോദീപ്തമാകുന്നതു കാണുകയും ചെയ്യുന്നവൻ ധന്യൻ.

55. ഊഷ്മാവിന്റെ ഉറവിടങ്ങളും പലതാണു്; എന്നാൽ ഹൃദയത്തിലെ പവിത്രപ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന ഊഷ്മാവത്രേ ഏറ്റവും സത്യമായതു്.'

നമ്മിലെ ഈ ഊഷ്മാവിനു് വിവിധങ്ങളും വിഭിന്നങ്ങളുമായ ഉദ്ഭവസ്ഥാനങ്ങളുണ്ടാകാം എന്നും അവയുടെ സ്വഭാവവും വിവിധവും വിഭിന്നവും ആയിരിക്കാം എന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. മേലുദ്ധരിച്ച, പവിത്രപിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നും ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാണു്; സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽനിന്നും അങ്ങനെ പറയാൻ ഞങ്ങളും ധൈര്യപ്പെട്ടകയില്ലെങ്കിലും. ഇവയിൽ ഹൃദയത്തിലെ പവിത്രപ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നു വരുന്നതത്രേ ഏറ്റവും ശ്രുദ്ധമായതു്; ആ പ്രാർത്ഥനയോടൊപ്പമാണു് അതു ജനിക്കുന്നതും വളരുന്നതും; പിതാക്കന്മാരുടെ പക്ഷത്തിൽ അതു് ഒരുവനെ സാരഭൂതമായ അധ്യാത്മപ്രകാശംകൊണ്ടു് നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

56. ഹൃദയോഷ്മാവിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലം.

പവിത്രപ്രാർത്ഥനയുടെ അന്യൂനമായ അനുഷ്ഠാനത്തെ തടയുന്നവയെയൊക്കെ അടിച്ചോടിക്കുകയെന്നതാണു് ഊഷ്മാവിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലം. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ ദൈവം അഗ്നിയാണു്, നമ്മുടെ കാമങ്ങളെയും സാത്താന്റെ വഞ്ചനകളെയും എരിച്ചുകളയുന്ന അഗ്നി. വിശുദ്ധ ഡയോഡൊക്കസ് പറയുന്നു: 'സാത്താന്റെ ക്രൂരമൃഗങ്ങളെ ഹൃദയം പൊരിയുന്ന വേദനയോടെ ഏല്പിക്കുമ്പോഴും, അവരുടെ തുളഞ്ഞുകയറുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നതോന്നുമ്പോഴും, അതു്, ആത്മാവു് കാമാദികളെ കലശലായി വെറുത്തുതുടങ്ങി എന്നതിന്റെ അടയാളമാകുന്നു. ഹൃദയശുദ്ധീകരണത്തിന്റെ ആരംഭമാണിതു്. എന്തെന്നാൽ പാപത്തിന്റെ നിർലജ്ജതയിൽനിന്നു് കടുത്ത വേദന അനുഭവിക്കാത്തപക്ഷം, അതിനു പിന്നീടു സത്യത്തിന്റെ ഉദാരതയിൽ തികച്ചും ആനന്ദിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ആകയാൽ, ഹൃദയത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവൻ, നമ്മുടെ യേശുവിന്റെ നിരന്തരസ്മരണമൂലം ഹൃദയത്തെ ഉദ്ദീപ്തമാക്കണം; അയാളുടെ നിരന്തരസാധനയുടെയും ചിന്തകളുടെയും ഏക ലക്ഷ്യം ഈശ്വരസ്മരണം ആയിരിക്കുകയും വേണം. എന്തെന്നാൽ ഉള്ളിലെ ദുഷ്ടകളയണമെന്നാശിക്കുന്നവൻ ഇടയ്ക്കു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഇടയ്ക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാതിരിക്കുകയും അരുതു്; പിന്നെയോ സമചിത്തതയോടെ ഇട

വിടാതെ അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം, ദേവാലയത്തിൽനിന്നും വളരെ അകന്നാണു് ഒരുവൻ പാർക്കുന്നതെന്നിരുന്നാലും അങ്ങനെ ചെയ്യണം. സ്വർണം ശുദ്ധീകരിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നവൻ ഞൊടിയിടപോലും മൂശയിൽ തീയില്ലാതാകാൻ അനുവദിക്കരുതു്; അനുവദിച്ചാൽ അയിരു കട്ടിയായിപ്പോകും. അതേപോലെ ഇടയ്ക്കു് ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കുകയും പിന്നെ വിസ്മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആത്മാക്കൾ, പ്രാർത്ഥനവഴി താൻ നേടിയതായി കരുതിയിരുന്നതുപോലും നഷ്ടമായിപ്പോകുന്നു. സദ്ധർമത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ, നിരന്തരമായ ഈശ്വരസ്മൃതികൊണ്ടു് ഹൃദയത്തിലെ ഭൗതികതയെ എരിച്ചുകളയുന്നു; ഈ ധന്യസ്മൃതിയാകുന്ന അഗ്നികൊണ്ടു് അകത്തെ ദോഷങ്ങളെ ക്രമേണ ആവിയാക്കിക്കളയാനും ആത്മാവിനു് അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ തേജസ്സും മഹിമയും തികച്ചും വീണ്ടെടുക്കാനും, ഇടയാകുന്നു' (അധ്യാ. 97). ഇങ്ങനെയാണു് മനസ്സു് വിഘ്നങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ ഹൃദയത്തിൽ വസിക്കുകയും ചാഞ്ചല്യം കൂടാതെ പരിശുദ്ധമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്; ഒരു വിശുദ്ധൻ പറയുന്നു: 'പ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ മനസ്സു് ഹൃദയത്തിനു കാവൽനിൽക്കുന്നെങ്കിൽ പ്രാർത്ഥന പരിശുദ്ധവും വിക്ഷേപരഹിതവും ആകുന്നു.' ഹെസിക്കിയസ്സും എഴുതുന്നു: സമചിത്തത പാലിക്കുന്നവനാണു് ശരിയായ യതി; ഹൃദയത്തിൽ യതിയായവനത്രേ, ഹൃദയത്തിൽ താനും ഈശ്വരനും മാത്രമുള്ളവനത്രേ ശരിക്കും സമചിത്തൻ (അധ്യാ. 159).

57. ഉത്സാഹത്തിൽനിന്നും പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും ഈശ്വരനെ ആഗ്രഹിച്ചു് അവിടത്തെ നേരേ തിരിയൽ.

ഈ ഊഷ്മളവും ഏകാഗ്രവുമായ പ്രാർത്ഥന, അതായതു് പവിത്രമായ പ്രാർത്ഥന, ഹൃദയത്തിൽ ആശയെ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നു—ഈശ്വരനിലേക്കു തിരിയാൻ, നിത്യസ്മരണീയനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ സ്നേഹിക്കാൻ; ഉപദേശവും അങ്ങനെയല്ലോ: 'അവിടത്തെ തീരുമാനം ഒഴുകുന്ന അംഗരാഗമത്രേ; അതല്ലോ കന്യകകൾ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നതു്' (ഉത്തമഗീതങ്ങൾ 1:3). പിന്നെയും: 'ഞാൻ സ്നേഹംകൊണ്ടു മുറിവുറ്റു.' (ഉ. ഗീ. 2.5). വിശുദ്ധ മാക്സിമസ് പറയുന്നു: 'മനസ്സിനെ ഈശ്വരനിലേക്കു തിരിക്കാൻ സദ്ധർമങ്ങളൊക്കെ സഹായിക്കുന്നു, അവയിൽ ഏറ്റവുമധികം സഹായിക്കുന്നതു് പവിത്രപ്രാർത്ഥനയാകുന്നു: എന്തെന്നാൽ പ്രാർത്ഥനയോടൊപ്പം ഈശ്വരനിലേക്കു പറക്കുന്ന മനസ്സു് മറ്റെല്ലാറ്റിനും മേലെയാണു്.'

58. ഹൃദയത്തിന്റെ അശ്രുക്കൾ; ഈശ്വരദർശനാശയും ഈശ്വരാഭിമുഖ്യവും.

അമ്മാതിരി ഹൃദയം കൂടെക്കൂടെ കണ്ണീർവാർക്കും; ആ കണ്ണീർ പൊഴിക്കുന്നവനെ തളർത്തുകയോ വരട്ടുകയോ അല്ല ചെയ്യുന്നതു്, പിന്നെയോ അവനെ പരിശുദ്ധനും പരിപുഷ്ടനും ആക്കുകയത്രേ ചെയ്യുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ തളർച്ചയും വരൾച്ചയും വരുന്നതു് ഈശ്വരനോടുള്ള ഭയംകൊണ്ടാണു്: ശുദ്ധിയും പോഷണവുമാകട്ടെ, നിത്യസ്മരണീയനായ യേശുക്രിസ്തുവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽനിന്നും, അപ്രതിരോധ്യവും സുദൃഢവുമായ ആഗ്രഹത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഈശ്വരാഭിമുഖ്യത്തിൽനിന്നുമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ആനന്ദപരവശനായി ആത്മാവു് ആക്രോശിക്കുന്നു; 'അല്ലയോ ഈശോ, അവിടുന്നെനിക്കു് ആശയാകുന്ന ആനന്ദം നൽകിയിരിക്കുന്നു.' എന്നെ അവിടുത്തെ അഭിമുഖമാക്കി മാറിയിരിക്കുന്നു' വീണ്ടും: 'നാഥാ, അവിടുന്നു മാധുര്യംതന്നെ; മുഴുവൻ ആശയും അലിവും ആകുന്നു; അങ്ങയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനാവില്ല; ചിന്താതീതമായ സൗന്ദര്യമാണവിടുന്നു്' 'ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രചാരകനായ പൗലോസിനോടൊപ്പം ആത്മാവു് ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. 'ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള സ്നേഹം ഞങ്ങളെ ഞെരുക്കുന്നു' (2 കൊറീ. 5.14). 'ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ വേർപെടുത്താൻ ആർക്കാണു സാധിക്കുക? ക്ലേശത്തിനോ ദുഃഖത്തിനോ പീഡനത്തിനോ ദാരിദ്ര്യത്തിനോ നഗ്നതയ്ക്കോ വിപത്തിനോ ഖഡ്ഗത്തിനോ സാധിക്കുമോ?....എന്തെന്നാൽ മരണത്തിനോ ജീവിതത്തിനോ മാലാഖമാർക്കോ രാജാധികാരത്തിനോ പ്രഭുത്വത്തിനോ ഭൂതകാര്യങ്ങൾക്കോ ഭാവിഷ്യത്കാര്യങ്ങൾക്കോ ഉച്ചതയ്ക്കോ നീചതയ്ക്കോ ഏതെങ്കിലും ജീവിക്കോ, നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുക്രിസ്തുവാകുന്ന ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽനിന്നും ഞങ്ങളെ വേർപെടുത്താൻ സാധ്യമല്ല എന്നെനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടു്" (റോമ. 8 35, 38,39).

59. സ്വന്തം കഴിവിനപ്പുറം പോകാൻ നോക്കാതിരിക്കുക; ഹൃദയത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ നിരന്തരം സ്മരിക്കാനുള്ള മാർഗം.

ഇതു കഴിഞ്ഞു വരുന്നതു നേടാൻ ഒരുവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു് ഇപ്പോഴും പറയാൻ സമയമായിട്ടില്ല— അയാളും താഴെപ്പറയുന്ന നിയമത്തെ കർശനമായും അനുസരിക്കണം: 'യഥാകാലം വരുന്നതിനെ കാലമാകുംമുമ്പു് തേടാതിരിക്കുക; എന്തെന്നാൽ നേരേ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നന്മ നന്മയല്ല; വിശുദ്ധ മർക്കോസ് പറയുന്നു: 'പ്രാഥമിക കാര്യങ്ങളും ആചരിക്കാതെ ഉത്തരകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അറിയുന്നതു പ്രയോജനകരമല്ല: എന്തെന്നാൽ അനുഷ്ഠാനം കൂടാതെയുള്ള അറിവു് അഹങ്കാരത്തെ വീർപ്പിക്കുന്നു; എന്നാൽ ഔദാര്യം ശ്രേയസ്കരമത്രേ, കാരണം അതു് സകലതിനെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു' (1കൊറീ. 8.1; 13, 7). നേരത്തെ പറഞ്ഞപോലെ യേശുനാഥനെക്കുറിച്ചുള്ള

സ്മരണ ഉയിർക്കാമ്പിന്റെ ഉള്ളറയിൽ നിലനിർത്താൻ വേണ്ട തൊക്കെ ചെയ്യണം—അതേ, ഉള്ളറയിൽത്തന്നെ, അല്ലാതെ പുറത്തോ മുകളംത്തട്ടിലോ അല്ല. വിശുദ്ധ മർക്കോസ് പറയുന്നതാ വിതു: 'പൂർണമായ ആധ്യാത്മികാഭിലാഷം നമ്മുടെ നെഞ്ചകത്തിന്റെ അകത്തേ ഉള്ളറയിലെ രഹസ്യമായ കലവറ തുറക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അതിനകത്തെന്താണു വാഴുന്നതെന്നു നേരായി അറിയാനോ, നമ്മുടെ വാചിക നിവേദ്യങ്ങളും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുണ്ടോ എന്നു കാണാനോ സാധ്യമല്ല.'

60. മുമുക്ഷയുടെ ഊഷ്മളത: നമ്മിൽ ഈശ്വരാവിർഭാവം: മനുഷ്യനെ ആവേശിക്കുന്ന കാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രകാശം.

ഇങ്ങനെ ആധ്യാത്മിക പൂർണത നേടാൻ തീവ്രമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ദുഷ്കർമങ്ങളിൽനിന്നു് എളുപ്പം പിൻതിരിയുക മാത്രമല്ല വികാരവ്യഗ്രമായ ചിന്തകളിൽനിന്നും അനുചിതങ്ങളായ സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നും മാറിനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനു തക്കവാറു് ഉപദേശവുമുണ്ടു്: 'ആത്മാവിൽ വർത്തിക്കുക, നീ ശരീരത്തിന്റെ കാമാദികളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയില്ല' (ഗലാ. 5:16). കൂടാതെ മുമ്പു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലും മനസ്സിലും വ്യാപരിച്ചിരുന്ന സവ്വ് ദുഷ്ടസ്വാധീനങ്ങളെയും, ദുഷ്പ്രേരണകളും ചെലുത്തുന്ന എല്ലാ ഉർഭ്രതങ്ങളെയും, സദ്ധർമത്തിനുള്ള തീവ്രാഭിലാഷം എരിച്ചു നശിപ്പിക്കുന്നതോടെ അയാളം പൊതുവേതന്നെ എല്ലാ ചിന്തകളിൽനിന്നും എല്ലാ സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങുകയും ചെയ്യും. വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക്കു പറയുന്നു: 'തന്നിൽ വൈരി വളർത്തുന്ന മുഴുച്ചെടികളെ ജ്വലിക്കുന്ന ഉത്സാഹത്തോടെ പിഴുതുകളയുന്നവൻ ഭൂതങ്ങളിൽ ഭയം വളർത്തുകയും ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ ദേവതകളെയും പ്രീതിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു (അധ്യാ. 8). ദൈവത്തിനു് അവനോടുള്ള സ്നേഹത്തിനു് സാക്ഷ്യം ലഭിക്കാൻ അർഹനാകുന്ന ഒരു പദവിയെ അവൻ പ്രാപിക്കും; അവനുള്ളിൽ വാഴുന്നതും അവന്റെ അകവും പുറവും നിറയുന്നതും വ്യക്തവുമായ കാരുണ്യ പ്രകാശത്തിന്റെ ഒരു വെളിപാടു് അവനു നല്കപ്പെടും. പവിത്ര ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ അത്ഭുതകരമായി അവനു നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അധ്യാത്മപുത്രത്വത്തിലേയ്ക്കും ഉത്തമ പദവിയിലേയ്ക്കും അവൻ അത്യുത്സാഹത്തോടെ മടങ്ങും. ഇതിനെക്കുറിച്ചു് വി. ഇസ്ഹാക് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'കർത്താവിന്റെ വാക്കനുസരിച്ചു് (ലൂക്കോസ് 18:21) നമ്മിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദൈവരാജ്യവും യെരുശലേമും ആണിതു്. ദിവ്യ മഹിമയാകുന്ന കാർമുകിലിന്റെ പ്രദേശം ഇതാണു്; ശുദ്ധചിത്തർക്കു മാത്രമേ അവിടെ പ്രവേശനമുള്ളൂ; ദൈവത്തിന്റെ തിരുമുഖം ധ്യാനിക്കാനാണു് അവരവിടെ പ്രവേശിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ആരും തന്നിൽ ദൈവം ആവിർഭവിക്കാനായി സ്വയമേവ തേടരുതു്; എന്തെ

ന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ തമസ്സും പ്രകാശത്തെ പരിഹസിക്കുന്നതു മായതിനെ പ്രകാശമെന്നു് അയാളം തെറ്റിദ്ധരിക്കാനിടയുണ്ടു്.

61. ദൈവത്തിന്റെയും ശത്രുവിന്റെയും സജീവ സ്വാധീനങ്ങളം.

ആകയാൽ ഒരുവൻ സ്വയം തേടാതെ അയാളുടെ മനസ്സു് പ്രകാശം കാണുന്നെങ്കിൽ അവനതിനെ സ്വീകരിക്കുകയോ വർജിക്കുകയോ വേണ്ട. വിശുദ്ധ മർക്കോസു് പറയുന്നു: 'ക്രിസ്തുവിൽ ഇനിയും ശിശുക്കളായവർക്കു് അജ്ഞാതമായ ഒരു കാരുണ്യപ്രവർത്തനം ഉണ്ടു്; വേറൊരു പ്രവർത്തനമുണ്ടു്, ഒരു ദുഷ്ടശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനം—അതിനു് സത്യത്തിന്റെ ഒരു ഛായ ഉണ്ടു്. അമ്മാതിരി സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് അധികമൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കുകയാണു് ഉത്തമം; എന്തെന്നാൽ പ്രമാദം ഭവിക്കാം. അതിനെ ശപിക്കുകയും വേണ്ട, സത്യത്തെ നിന്ദിച്ചെങ്കിലോ, എന്നതിനാൽ എല്ലാ സാഹചര്യത്തിലും ദൈവത്തെ ആശ്രയിക്കുകതന്നെ ഉത്തമം; ഇവയിൽ ഏതാണു് പ്രയോജനകരമെന്നു് അവിടേയ്ക്കു മാത്രമല്ലേ അറിയുകയുള്ളൂ? എന്നിരുന്നാലും ഒരുവൻ ദൈവത്തിനനുസരിച്ചു വിധിക്കാനും ഉപദേശിക്കാനും അധികാരമുള്ളവനും ദൈവകാരുണ്യത്താൽ അനുഗൃഹീതനുമായവന്റെ അഭിപ്രായം ആരായേണ്ടതാണു്.'

62. പ്രമാദം ഭവിക്കാത്ത വിജ്ഞാനിയായ ആചാര്യൻ.

ദിവ്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിഷ്ണാതനെന്നു മാത്രമല്ല ദിവ്യ ജ്ഞാനസമ്പത്തിയുംകൂടിയുള്ള ഒരാചാര്യനെ ഒരുവനു കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ—ദൈവത്തിനു സ്തുതി. അല്ലാത്തപക്ഷം, ഈവകയൊന്നും സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതാണു ഭേദം; പകരം, വിനീതവും ആത്മാർത്ഥവുമായ ഹൃദയത്തോടെ ഈശ്വരനെ ആശ്രയിക്കുക; അമ്മാതിരി സമ്മാനത്തിനും ദർശനത്തിനും താൻ അർഹനല്ലെന്നു കരുതുകയും പറയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് ആശ്രയിക്കുക. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതനായി സംസാരിക്കുന്നു, നുണ പറയാൻ കഴിവില്ലാത്ത നാവുകളിൽനിന്നും, അതേപോലെ ദിവ്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും, ഭാഗികമായി സ്വാനുഭവത്തിൽനിന്നും ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ ഞങ്ങൾക്കു് ഈ ഉപദേശം ലഭിച്ചു.

63. സത്യപ്രകാശവും അസത്യപ്രകാശവും, അതായതു് ദിവ്യപ്രകാശവും വൈരിയുടെ വഞ്ചകപ്രകാശവും.

നമ്മുടെ മഹാന്മാരായ പിതാക്കന്മാർ അവരുടെ ചില ലേഖനങ്ങളിൽ പ്രമാദമുക്തമായ ജ്ഞാനപ്രകാശത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളം വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്, അതേപോലെ പ്രമാദപ്രകാശത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളും. ഒരു ശിഷ്യന്റെ ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി

ലത്രോസിലെ ത്രിധന്യനായ പൗലൊസ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'വൈരിയുടെ ശക്തിപ്രകാശം ലൗകികാഗ്നിയുടെ ധൂമാവൃതമായ നാളംപോലെയാണ്. ജിതേന്ദ്രിയനും ശുദ്ധചിത്തനുമായ ഒരുവൻ അതിനെ കാണുമ്പോഴും അയാൾ അതിനെ വെറുക്കുന്നു, അറയ്ക്കുന്നു. ആത്മപ്രകാശം ശോഭനവും ശുദ്ധവും ആനന്ദദായകവുമാണ്; അതു വരുമ്പോഴും, അതു മനുഷ്യനെ തേജോമയനാക്കുന്നു; ആത്മാവിൽ ആനന്ദവും ശാന്തിയും നിറയ്ക്കുന്നു, ആത്മാവിനെ മൃദുലവും കരുണാർദ്രവും ആക്കുന്നു.' മറ്റുള്ളവരും അതുതന്നെ പറയുന്നു.

64. ഉചിതവും അനുചിതവുമായ സങ്കല്പങ്ങൾ: അവയോടുള്ള ശരിയായ സമീപനം.

അല്പം മുമ്പ് സങ്കല്പങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായല്ലോ, വിശേഷിച്ചും തെറ്റായ സങ്കല്പങ്ങളെക്കുറിച്ച്, ആകയാൽ അവയെക്കുറിച്ച് കഴിയുന്നത്ര പ്രസ്താവിക്കുന്നതു പ്രയോജനപ്രദമാണെന്നു തോന്നുന്നു—അതുപോലെ സങ്കല്പങ്ങളെക്കുറിച്ചു പൊതുവേയും. എന്തെന്നാൽ ഈ അഭിശപ്തമായ സങ്കല്പം ഹൃദയത്തിലെ പരിശുദ്ധ പ്രാർത്ഥനയും, ഏകാഗ്രവും അശിഥിലവുമായ മനോവ്യാപാരത്തിനും വലിയ വിലങ്ങാണ്. ആകയാൽ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർക്ക് അതിനെക്കുറിച്ചും അതിനെതിരായും പലതും പറയാനുണ്ട്. ഈ പിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഈ സങ്കല്പം പല രൂപങ്ങളും സ്വീകരിച്ച് പിശാചുക്കൾക്ക് ഒരു പാലമായിത്തീരുന്നു; അതിന്മേൽക്കൂടി ഘാതകരായ ഈ ദ്രോഹികൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും സഞ്ചരിക്കുകയും ആത്മാവുമായി ഇടപഴകി സംവാദം നടത്തുകയും ആത്മാവിനെ മടിയന്മാരുടെ ഒരു ക്ലബാക്കിത്തീർക്കുകയും—വ്യർത്ഥവും വികാരഭരിതവുമായ ചിന്തകളുടെ ആലയമാക്കിത്തീർക്കുകയും—ചെയ്യുന്നു. ഈ സങ്കല്പത്തെ തീർത്തും അടിച്ചുതുരത്തിക്കളയണം—ചിലപ്പോൾ അതിനു നമുക്കിഷ്ടമില്ലെങ്കിലും, പശ്ചാത്താപത്തിനും പരിതാപത്തിനും വിലാപത്തിനും വിനയത്തിനുംവേണ്ടി, വിശേഷിച്ചും കഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞ ഈ സങ്കല്പത്തെ ലജ്ജിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി, വിടാനിഷ്ടമില്ലെങ്കിലും—അതിനെ തുരത്തുകതന്നെ വേണം. അതിനെതിരെ ക്രമീകൃതമായ സങ്കല്പത്തെ ആകർഷിച്ചുനിർത്തി, രണ്ടിനെയും തമ്മിൽ പോരടിപ്പിച്ച് വ്യർത്ഥസങ്കല്പത്തെ അവമാനകരമെന്നും ലജ്ജാവഹമെന്നും കണ്ട് അടിച്ചുവീഴ്ത്തി അതിന്റെമേൽ വിജയം നേടണം. ദ്രോഹം സഹിക്കുന്നതിനു പകരം ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കു വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടാകും; സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾ കുറെമറെ നിശ്ചയംകൊണ്ടു സാധിച്ച് വ്യർത്ഥ സങ്കൽപ്പങ്ങളെ സമ്യക് സങ്കൽപ്പങ്ങൾകൊണ്ടു നിർമാജനം ചെയ്തു,

ദാവീദ് ഗോലിയാത്തിനോട് ചെയ്തതുപോലെ (1 സാമുവൽ 17. 49) വൈരിയെ അവന്റെ ആയുധംകൊണ്ടുതന്നെ മാരകമായി പ്രഹരിക്കാം.

65. വ്യർത്ഥസങ്കൽപ്പം മാത്രമല്ല സമ്യക് സങ്കൽപ്പംപോലും കേവലവും പവിത്രവുമായ പ്രാർത്ഥനയും ഏകാഗ്രമായ അനുഷ്ഠാനത്തിനും വിഘ്നങ്ങളെന്നു പിതാക്കന്മാർ.

അമ്മാതിരി പോരാട്ടം പക്ഷേ ശിശ്രൂക്കൾക്കും പ്രാരംഭകർക്കും മാത്രം യോജിച്ചതാണ്. അനേക വർഷത്തെ പോരാട്ടത്തിനു ശേഷം പുരോഗതി നേടിയവർ സമ്യക് സങ്കൽപ്പത്തെയും മിഥ്യാസങ്കൽപ്പത്തെയും നിശ്ശേഷം നിർമാർജനം ചെയ്യുന്നു. പരിശുദ്ധ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട്, മനസ്സ് നിരാകാരമായി നേരേ ദൈവവുമായി ഏകീഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ആത്മവിസ്മൃതികൊണ്ട്, ദൈവവുമായി ആത്മാർത്ഥമായും ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നതുകൊണ്ട്: തീയിൽ മെഴുക് ഉരുകുംപോലെ മനസ്സിലെ സങ്കൽപ്പങ്ങളെല്ലാം നാശമടയുന്നു. ഹെസിക്കിയസ് പറയുന്നു: ഓരോ ചിന്തയും മനസ്സിൽ എന്തെങ്കിലും ദൃശ്യവസ്തുവിന്റെ പ്രതിരൂപം ഉളവാക്കുന്നു. വൈരി ഒരു മാനസിക ശക്തിയാകയാൽ, നമുക്കു പരിചയമുള്ള എന്തെങ്കിലും ദൃശ്യവസ്തു ഉപയോഗിച്ചു മാത്രമേ നമ്മെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കൂ' (അധ്യാ. 180). വീണ്ടും: 'ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളെ ഭാവന ചെയ്കയാലാണ് ഹൃദയത്തിൽ ഓരോ ചിന്തയും പ്രവേശിക്കുന്നത് എന്നതിനാലും, വിഷയം മനസ്സിനെ വിഘ്നപ്പെടുത്തുമെന്നതിനാലും, മനസ്സിൽനിന്നു സകലതും നീക്കം ചെയ്യപ്പെടുമ്പോഴും, വിഗ്രഹമോ രൂപമോ ഒന്നുമില്ലാതാകുമ്പോഴും, അപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രകാശം മനസ്സിനെ ഉദ്ദീപ്തമാക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ചിന്തകളെല്ലാമടങ്ങിയ പരിശുദ്ധ മനസ്സിൽ ഈ ദീപ്തി പ്രകടമാകുന്നു' (അധ്യാ. 89). മഹാനായ ബാസിലും അതുതന്നെ പറയുന്നു; 'മനുഷ്യകരങ്ങളാൽ നിർമ്മിച്ച ദേവാലയങ്ങളിലല്ല ദൈവം വാഴുന്നതു്; ആത്മാവിനെ കോട്ടപോലെ ചൂഴുന്ന മാനസിക ഭാവനകളിലുമല്ല ദൈവം വാഴുന്നതു്. ഭാവനകളാൽ ചൂഴപ്പെട്ടിരിക്കെ ആത്മാവിനു സത്യത്തെ നേരേ നോക്കാനാവില്ല; അപ്പോഴതു് കണ്ണാടികളെയും ജ്യോതിഷത്തെയും ആശ്രയിക്കുന്നു. ദിവ്യനായ എവാഗ്രിയസ് പറയുന്നു: 'ദൈവം വസിക്കുന്നതായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട സ്ഥാനത്തു് അവിടെ, അവിടുന്നു് അറിയപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് പവിത്രമനസ്സിനെ ദൈവത്തിന്റെ സിംഹാസനം എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. മനസ്സിൽ പ്രതിരൂപങ്ങളും പതിക്കുന്ന ചിന്തകളിലല്ല, പ്രതിരൂപങ്ങളും പതിക്കാത്ത ചിന്തകളിലാണു് ദൈവചിന്തകളും കാണപ്പെടുന്നതു്. ആകയാൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ മനസ്സിൽ പ്രതിരൂപങ്ങളും പതിക്കുന്ന ചിന്തകളെ അകറ്റിക്കളയാൻ സർവ്വദാ പ്രയത്നി

ക്കേണ്ടതാകുന്നു.' മഹാനായ ഡയനീഷ്യസിന്റെ കൃതികളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോഴും വിശുദ്ധ മാക്സിമസ് പറയുന്നു: 'സങ്കല്പവും ചിന്തയും വേറെ വേറെയാണു്. വിഭിന്ന ശക്തികളിൽ നിന്നാണു് അവ ഉദയം ചെയ്യുന്നതു്; അവയുടെ ഗതികളുടെ ഗുണങ്ങളിലും അവ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണു്. എന്തെന്നാൽ ചിന്ത മനസ്സിന്റെ വ്യാപാരമാണു്; സങ്കല്പം കാമത്തിന്റെ ഫലമാണു്, എന്തെങ്കിലും ഐന്ദ്രികവിഷയത്തിന്റെ പ്രതിരൂപത്തിന്റെ മുദ്രയാണതു്. ആകയാൽ യാതൊരു സങ്കല്പവും ഈശ്വരനുമായി ബന്ധപ്പെടാവതല്ല, എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരൻ മനസ്സിനെ തികച്ചും അതിക്രമിക്കുന്നു.' മഹാനായ ബാസിൽ പറയുന്നു: 'ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽ ചിന്നിച്ചിതറാത്ത, ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അങ്ങിങ്ങു കൊണ്ടുനടക്കാത്ത, മനസ്സു് തന്നിലേക്കു മടങ്ങുന്നു; തന്നിൽനിന്നും അതു് ഈശ്വരചിന്തയിലേക്കു് ഉയരുന്നു, ഈ സൗന്ദര്യത്താൽ ഉദ്ദീപ്തമായി അതു പ്രകൃതിയെത്തന്നെ വിസ്മരിക്കുന്നു.' ഇതറിഞ്ഞു നിങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ മണിക്കൂർതോറും പ്രാർത്ഥിക്കാൻ സ്വയം നിർബന്ധിക്കണം: സങ്കല്പങ്ങളില്ലാതെ, ഭാവനകളില്ലാതെ, പൂർണമനസ്സോടെ സർവാത്മനാ, ഹൃദയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കണം. വി. മാക്സിമസ്സും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

66. മനസ്സിന്റെയും ആത്മാവിന്റെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും പവിത്രതയും പൂർണതയും.

മനഃശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചു്: 'അജ്ഞാനമുക്തമായി ദിവ്യദീപ്തിയാൽ ഉജ്ജ്വലമായ മനസ്സു പവിത്രമാകുന്നു.'

ആത്മശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചു്: 'കാമമുക്തമായി ദിവ്യസ്നേഹത്താൽ സർവദാ ആനന്ദംകൊള്ളുന്ന ആത്മാവു പവിത്രമത്രേ.'

ഹൃദയശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചു്: 'നിരാകാരവും നിർവാസനവുമായ സ്മൃതി സർവദാ ഈശ്വരാഭിമുഖം സമർപ്പിക്കുകയും ഈശ്വരനിൽനിന്നു വരുന്ന സംസ്കാരങ്ങളൊഴിച്ചു മറ്റൊന്നും സ്വീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുകയും ഈശ്വരൻ സ്വയം പ്രകാശിക്കാൻ പതിവായി ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഹൃദയം പവിത്രം.'

മനസ്സിന്റെ പൂർണത: 'ജ്ഞാനത്തിനൊന്നും പ്രാപ്യമല്ലാത്ത ഈശ്വരനെക്കുറിച്ചു വിശ്വാസത്താൽ ജ്ഞാനം നേടി, അവിടത്തെ സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെയെല്ലാം നിരീക്ഷിച്ചു്, പൊതുവേ അവിടത്തെ പാലനകാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ചു സർവാശ്ലേഷിയായ ഒരു ജ്ഞാനം—മനുഷ്യനു മനസ്സിലാക്കാവുന്നിടത്തോളം—നേടിയിട്ടുള്ള മനസ്സു പൂർണമത്രേ.'

ആത്മപൂർണത: 'ആശാശക്തി മുഴുവൻ ഈശ്വരാഭിമുഖം അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മാവു പൂർണം.'

ഹൃദയപൂർണത: 'വിഷയങ്ങളോടോ ഭാവനകളോടോ ഉള്ള സ്വാഭാവികമായ ആകർഷണങ്ങളൊക്കെ നീങ്ങിയ ഒരു ഹൃദയം; ഈശ്വരൻ തന്റെ അനുശാസനങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിക്കുമാറ്, മിനുക്കി വെടിപ്പാക്കിയ ഒരു ശിലാഫലകംപോലെ വെടിപ്പായ ഹൃദയം; അത്തരം ഹൃദയമത്രേ പൂർണം.'

ഇതിനോട് നമുക്ക് താഴെപ്പറയുന്നതുംകൂടി ചേർക്കാം:

മനഃശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച്: വിശുദ്ധ ഡയോഡൊക്കസ്സിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ: 'മനസ്സിനെ പവിത്രമാക്കുകയെന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ മാത്രം പ്രവൃത്തിയാകുന്നു.' സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാന്റെ പക്ഷത്തിൽ: 'മനസ്സിനെ അലയാൻ വിടാതെയാക്കുന്നതും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ മാത്രം വ്യാപാരമത്രേ.' വിശുദ്ധ നൈലസ് പറയുന്നു: 'തന്റെ മനസ്സ് എങ്ങനെയുള്ളതാണെന്നു ശരിക്കും അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ എല്ലാ ചിത്തവൃത്തികളിൽനിന്നും തന്നെ മോചിപ്പിക്കണം; അപ്പോൾ അയാളതിനെ ഇന്ദ്രനീലംപോലെയോ മേഘവർണംപോലെയോ കാണും.' വീണ്ടും: 'മനസ്സ് ഉച്ചമായ മേഘവർണമാണ്'; അതിൽ പ്രാർത്ഥനാവസരത്തിൽ പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിന്റെ പ്രകാശം ആവിർഭവിക്കുന്നു.' വി ഇസ്ഹാക്ക് പറയുന്നു: 'കിഴവനായ ആദാമിനെ വെടിഞ്ഞു മനസ്സു കാരുണ്യമാകുന്ന നൂതന മനുഷ്യനാൽ ആവൃതനാകുമ്പോൾ, അതു ആകാശത്തിന്റെ നീലിമപോലെ സ്വന്തം സ്വച്ഛതയെ ദർശിക്കും; ഇസ്രയേലിന്റെ സന്താനങ്ങൾക്ക് ദൈവം മലമുകളിൽ പ്രത്യക്ഷനായപ്പോൾ (അധ്യാ. 16), അവരിൽ വൃദ്ധന്മാർ ആ നീലിമയെ ദൈവത്തിന്റെ വാസസ്ഥാനമെന്നു വിളിച്ചു (പുറ. 24. 10).

മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം മുന്നേറിയാൽ, അതായത് ഭ്രമങ്ങളോ സങ്കല്പങ്ങളോ ഇല്ലാതെ പവിത്രമായ പ്രാർത്ഥനയോടെ പോയാൽ, നിങ്ങൾ വിശുദ്ധന്മാരുടെ കാലടികളെ പിൻതുടർന്നു പുരോഗമിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം നിങ്ങൾ താപസനാകുന്നതിനു പകരം മനോരാജ്യക്കാരനാകും. മുന്തിരിങ്ങയ്ക്കു പകരം നിങ്ങൾ മുള്ളു സമ്പാദിക്കും; അങ്ങനെയൊന്നും വരാതെ ദൈവം നിങ്ങളെ കാക്കട്ടെ.

67. പ്രവാചകന്മാർക്ക് പ്രതിരൂപങ്ങളിൽക്കൂടി ദർശനങ്ങളുണ്ടായതെങ്ങനെ?

പ്രവാചകന്മാർക്ക് ലഭിച്ച ദർശനങ്ങളും പ്രതിരൂപങ്ങളും ആവിർഭാവങ്ങളും ഭ്രമങ്ങളോ പ്രാകൃതിക കാര്യങ്ങളോ ആയിരുന്നുവെന്നു ആരെങ്കിലും കരുതുന്നുവെങ്കിൽ അയാൾ സത്യത്തിൽനിന്നും ശരിയായ ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നും വളരെ അകന്നുപോയി എന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. എന്തെന്നാൽ പഴയ കാലത്തെ പ്രവാചകന്മാർക്കും നമ്മുടെ ഇക്കാലത്തെ പവിത്ര തപോധന

ന്മാക്കും ലഭിച്ച ദർശനങ്ങളും, പ്രാകൃതികമായ എന്തോ നിയമമോ ക്രമമോ അനുസരിച്ചല്ല, പിന്നെയോ പ്രകൃത്യതീതവും ദിവ്യവുമായ രീതിയിലാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അവർണ്യമായ ശക്തിയും കാരുണ്യവുംകൊണ്ടാണു് അവർക്കു ലഭിച്ച ദർശനങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതും അവരിൽ മുദ്രിതമാക്കപ്പെട്ടതും. മഹാനായ ബാസിൽ പറയുന്നതാവിതു്: 'പ്രവാചകന്മാർക്കു്, അവരുടെ മനസ്സു് ശുദ്ധവും അവിക്ഷിപ്തവും ആക്കിയപ്പോഴും ഏതോ അവർണ്യശക്തിയിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ പ്രതിരൂപങ്ങൾ ലഭിച്ചു; തങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ഉച്ചരിക്കുംപോലെ അവർ ദൈവവാണി കേൾക്കുകയും ചെയ്തു.' വീണ്ടും: 'പ്രവാചകന്മാർ ദർശനങ്ങൾ കണ്ടതു് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടാണു്; സ്വയം സ്വാധീനങ്ങളാക്കിയ മനസ്സുകളിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു പ്രതിരൂപങ്ങൾ പതിക്കുകയും ചെയ്തു.' ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഗ്രിഗറി പറയുന്നു: 'പരിശുദ്ധാത്മാവു് ആദിയിൽ ദിവ്യങ്ങളും സ്വർഗീയങ്ങളുമായ ശക്തികളിൽ വ്യാപരിച്ചു, പിന്നെയതു് പിതാക്കന്മാരിലും പ്രവാചകന്മാരിലും വ്യാപരിച്ചു, അവരിൽ ചിലർ ദൈവത്തെ ദർശിക്കുകയോ അറിയുകയോ ചെയ്തു; മറ്റു ചിലർ തങ്ങളുടെ സ്വാധീനമായ മനസ്സിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽനിന്നും അമ്മാതിരി പ്രതിരൂപങ്ങൾ ലഭിച്ചപ്പോഴും ഭാവിയെ മുൻകൂട്ടിക്കണ്ടു; അവരും ഭാവിയും സമകാലികരായതുപോലെ, ഭാവി വർത്തമാനമായതുപോലെ.'

71.* പവിത്രപ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചു്

വി. നൈലസ് പറയുന്നു: 'പ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ ബധിരവും മൂകവും ആക്കാൻ ശ്രമിക്കുക; എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു് യഥാവിധി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ സാധിക്കും' (പ്രാർത്ഥന—അധ്യാ. 11). പിന്നെയും: 'പ്രാർത്ഥനാവസരത്തിൽ പ്രതിരൂപങ്ങളോ സങ്കല്പചിത്രങ്ങളോ തെല്ലുമില്ലാതാക്കിവെയ്ക്കാൻ കഴിയുന്ന മനം അനുഗൃഹീതമത്രെ.' (പ്രാർത്ഥന, അധ്യാ. 117). ഫിലോതിയൂസ് പറയുന്നു: 'നിശ്ശബ്ദമായ മനസ്സോടുകൂടിയ ആളുകളെ ചുരുക്കമായേ കാണാൻ കിട്ടൂ. ദിവ്യകാരുണ്യം തങ്ങളിലേയ്ക്കു് ആകർഷിക്കാനും അതിൽനിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന അധ്യാത്മസുഖത്താൽ സമ്പൂരിതരാകാനും തങ്ങളാലാവുന്ന സർവോപായങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്നവരുടെമാത്രം സവിശേഷതയാണിതു്.' മഹാനായ ബാസിൽ പറയുന്നു: 'ആത്മാവിൽ ഈശ്വരചിന്ത സജീവമായി വളർത്തുന്നതാണു ശരിയായ പ്രാർത്ഥന. ഹൃദയത്തിൽ ഈശ്വരൻ വസിക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ, ഈശ്വരനെ സ്ഥിരമായി ചിത്തത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുക, അതായതു്, ലൗകികക്ലേശങ്ങളും

* ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തിൽ 67 കഴിഞ്ഞു് 71 എന്നാണു കാണുന്നതു്.

കൊണ്ട് ചിത്തം ചഞ്ചലമാകാത്തപ്പോഴും, യദൃച്ഛയാ വന്നുചേരുന്ന കാമാവേഗങ്ങളാൽ മനം പീഡിതമാകാത്തപ്പോഴും, സ്ഥിരമായി ഉറപ്പിക്കുക, എന്നർത്ഥം. ഈശ്വരകേന്ദ്രൻ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം അകന്നു് ഈശ്വരനിലേയ്ക്കു പോകുന്നു.

72. മനസ്സിന്റെ രാഗശൂന്യതയും പവിത്രപ്രാർത്ഥനയും ഭിന്നം: പവിത്രപ്രാർത്ഥനതന്നെ ആദ്യത്തേതിനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠം.

'ശരിയായ പ്രവൃത്തികളോടൊപ്പം വിവിധങ്ങളായ അനേകം ദിവ്യധ്യാനങ്ങളും ലഭിക്കാതെ മനസ്സിനെ സത്പ്രവൃത്തികൾ കൊണ്ടുമാത്രം കാമാദികളിൽനിന്നു മോചിക്കാൻ സാധ്യമല്ല' എന്നു വിശുദ്ധനായ മാക്സിമസ് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ദിവ്യനായ നൈലസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ കാമാദികളിൽനിന്നു മുക്തനായാലും യഥാർത്ഥ പ്രാർത്ഥന നേടാതെ നാനാചിന്തകളാൽ വിക്ഷിപ്തനായി ഈശ്വരനിൽനിന്നും അകന്നിരിക്കാനിടയുണ്ട് എന്ന കാര്യവും നാം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇതേപ്പറ്റി ഈ പിതാവു് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'കാമമുക്തരായവരെല്ലാം യഥാർത്ഥ പ്രാർത്ഥന നേടിയവരായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല; അങ്ങനെയുള്ള ആരും സരളചിന്തകളിൽ—രാഗദ്വേഷങ്ങളില്ലാതെ—വ്യാപൃതനായെന്നു വരാം; അവയുടെ കഥകളിൽപെട്ട് ഈശ്വരനിൽനിന്നു് അകലെയായിപ്പോയേക്കാം' (അധ്യാ. 56). വീണ്ടും: 'മനസ്സു് ദൃശ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സരളചിന്തകളിൽ തങ്ങിനിൽക്കാതിരുന്നാൽപ്പോലും, അതു് പ്രാർത്ഥനാ സ്ഥാനം കണ്ടെത്തി എന്നർത്ഥമില്ല. എന്തെന്നാൽ അതു് അവയുടെ കാര്യകാരണബന്ധത്തെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിച്ചും അവയെപ്പറ്റി തത്ത്വചിന്താപരമായ ഊഹാപോഹങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടും കഴിഞ്ഞെന്നു വരാം. ഇവയൊക്കെ സൂക്ഷ്മചിന്തകളാണെന്നുവരുകിലും, അവ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഊഹാപോഹങ്ങളാകയാൽ മനസ്സിൽ അവയുടെ മുദ്ര പതിക്കുന്നു, അതിനെ ഈശ്വരനിൽനിന്നും അകറ്റിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു—പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു പകരം മനസ്സു് തത്ത്വാന്വേഷണം നടത്തുന്നു: വിദ്വാന്റെ നിലയിതാണു്" (അധ്യാ. 57). സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'ശരിക്കും പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പഠിച്ച മനസ്സാർന്ന മനുഷ്യർ, അച്ഛന്റെ ചെവി സ്വാധീനരായ വിശ്വസ്ത ഭൃത്യന്മാരെപ്പോലെ, കർത്താവുമായി മുഖത്തോടു മുഖം സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നു.'

ഈവക ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നു് രണ്ടുതരം ജീവിതത്തിന്റെയും വ്യാപാരത്തിന്റെയും ശരിയായ വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കാം; അവ തമ്മിൽ നിസ്തുലമായ ഒരു താരതമ്യപഠനം നടത്തുകയും ചെയ്യാം. ഒന്നു്: ഈശ്വരനിൽനിന്നു പ്രേരണ ലഭിച്ചു നയിക്കുന്ന ജീവിതം. മറേറതു്, മനുഷ്യന്റെ സ്വന്തം ശക്തികളെ സംഘടിപ്പിച്ചുള്ള ജീവിതം. രണ്ടാമത്തേതിന്റെ വ്യാപാരം പഠിപ്പും

നാനാതരം ഊഹാപോഹങ്ങളും; ആദ്യത്തേതിന്റെയോ യഥാർത്ഥ പ്രാർത്ഥനയും. കൂടാതെ, മനസ്സിന്റെ കാമരാഹിത്യവും യഥാർത്ഥ പ്രാർത്ഥനയും ഒന്നല്ല എന്നതും ഓർമിക്കുക. പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുംപോലെ, യഥാർത്ഥ പ്രാർത്ഥന നേടിയവൻ നിശ്ചയമായും കാമരഹിതമായ മനസ്സിന്റെ ഉടയവനായിരിക്കും; പക്ഷേ, കാമരഹിതമനസ്സുടയവനു് യഥാർത്ഥ പ്രാർത്ഥന ലഭിച്ചു എന്നു് എപ്പോഴും പറയാവുന്നതല്ല—ഇതും ഓർമയിരിക്കട്ടെ.

73. മനസ്സിന്റെ സങ്കല്പങ്ങളും ഭ്രമങ്ങളും; പ്രമാദത്തിന്റെയും സത്യത്തിന്റെയും അടയാളങ്ങൾ.

പ്രമാദത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ: മൗനം ദീക്ഷിച്ചു് ഈശ്വരനുമായി തനിച്ചു വാഴാൻ ഇമ്പിച്ചിരിക്കെ, ഉള്ളിലോ പുറത്തോ ഐന്ദ്രിയകമോ മാനസികമോ ആയ എന്തെങ്കിലും—ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖമോ, മാലാഖയുടെ മുഖമോ, വിശുദ്ധന്മാരുടെ രൂപമോ, മനസ്സു ഭാവനചെയ്ത എതെങ്കിലും ദീപ്തമൂർത്തിയോ എന്തെങ്കിലും—കാണുന്നെങ്കിൽ, അനുഭവസമ്പന്നരായ ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചു തീർച്ചയാക്കുന്നതുവരെ, നല്ലതെന്നു തോന്നിയാലും അതിനെ സ്വീകരിക്കരുതു്, അതിൽ വിശ്വസിക്കാൻ കൂട്ടാക്കരുതു്. അത്തരം പെരുമാറ്റമാണു് ഏറ്റവും പ്രായോഗികവും പ്രയോജനപ്രദവും ഈശ്വരപ്രീതികരവുമായതു്. വർണം, വിഗ്രഹം, രൂപം, ഭാവന, ഗുണം, പരിമാണം എന്നിവയെ മനസ്സിൽ നിന്നും നിശ്ശേഷം നീക്കിക്കളയണം. പ്രാർത്ഥനയുടെ വാക്കുകളെ മാത്രമേ ശ്രദ്ധിക്കാവൂ. ഹൃദയത്തിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു് പാഠങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുക; അങ്ങനെ സോപാനത്തിലെയോഹന്നാന്റെ ഈ ഉപദേശത്തെ അനുസരിക്കുക: 'പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രാരംഭം, തള്ളിക്കയറിവരുന്ന ചിന്തകളെ വരുന്നപാടേ തള്ളിയകറ്റുകയാണു്. അതിന്റെ മധ്യം, നാം ജപിക്കുകയോ ചിന്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന മന്ത്രത്തിൽ മനസ്സിനെ ഒതുക്കിനിർത്തുകയാകുന്നു പ്രാർത്ഥനയുടെ പൂർണത ഈശ്വരപ്രീതിയത്രെ' (അധ്യാ. 28). അതിനെക്കുറിച്ചു് വി. നൈലസ് പറയുന്നു: 'പൂർണന്മാരുടെ ഉത്തമപ്രാർത്ഥന മനസ്സിന്റെ ആനന്ദലഹരിയും ഐന്ദ്രിയകമായവയുടെമേലുള്ള സമ്പൂർണ വിജയവുമത്രെ.' അപ്പോൾ, 'ആത്മാവുതന്നെ മിണ്ടാനാവാത്ത ഞരങ്ങലോടെ നമുക്കുവേണ്ടി ദൈവസമക്ഷത്തിൽ' (റോമ. 8. 26)— നിശ്ശബ്ദമായ സങ്കേതങ്ങളാൽ സ്വന്തം അഭിലാഷങ്ങളെ അറിയിക്കുന്ന ഹൃദയത്തെ തുറന്ന പുസ്തകംപോലെ കാണുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സമക്ഷത്തിൽ—നിവേദനം നടത്തും. അങ്ങനെ വിശുദ്ധ പൌലോസ് 'മൂന്നാം സ്വർഗത്തിൽ അകപ്പെട്ട, ശരീരത്തോടുകൂടിയോ ശരീരമില്ലാതെയോ, എനിക്കു പറയാനാവില്ല'

(2 കൊറീ. 12. 2). ഇമ്മട്ടിൽ 'പത്രോസ് പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പുര മുകളിൽ കയറി,' എന്നിട്ട് ഒരു ദർശനവും കണ്ട (അപ്പൊ. പ്ര. 10. 9) ഈ ഉച്ചതരമായ പ്രാത്ഥനയ്ക്കുശേഷം വരുന്ന ഘട്ടം. പ്രാർത്ഥനയിലെ വാക്കുകളും പ്രാർത്ഥനാപാത്രമായ ഈശ്വരനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് പശ്ചാത്താപാർത്തമായ മനസ്സോടെ ഉച്ചരിക്കുമ്പോഴത്രേ. എന്നാൽ ശരീരത്തിന്റെ അല്പലുകളും കൊണ്ട് ശല്യപ്പെടുന്ന പ്രാർത്ഥന, പ്രാർത്ഥനയെന്നു പറയാൻ തന്നെയോഗ്യമല്ല, ഇതിൽ നിലകൊള്ളുക, കാമാദികളും അടങ്ങുംവരെ മറെറാന്നും സ്വീകരിക്കരുതു്, മേൽപറഞ്ഞതുപോലെ പരിചയസമ്പന്നന്മാരോടു് എപ്പോഴും ചോദിച്ചു കാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുക.

പ്രമാദത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണിവ. ഇനി കേട്ടോളൂ—

സത്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും: സത്യത്തിന്റെയും, നന്മനിറഞ്ഞ ജീവദായകമായ ആത്മാവിന്റെയും ലക്ഷണങ്ങളും: 'സ്നേഹം, സന്തോഷം, ശാന്തി, തിതിക്ഷ, മാർദ്ദവം, ഔദാര്യം, വിശ്വാസം, സൗമത്യ. മിതത്വം' (ഗലാ. 5. 22,23) ഇവ എന്നതെ അപ്പോസ്തലന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം ഈ സദ്ധർമ്മങ്ങളെ ആത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങളും എന്നു വിളിക്കുന്നു. വേറൊരിടത്തു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'പ്രകാശത്തിന്റെ ശിശുക്കളെപ്പോലെ ജീവിക്കുക:(എന്തെന്നാൽ ആത്മാവിന്റെ ഫലം ഉദാരതയിലും ധാർമ്മികതയിലും സത്യത്തിലുമാണു കുടികൊള്ളുന്നതു്) (എഫസിയർ 5. 8,9). ഇതിനെതിരായുള്ളതൊക്കെ പ്രമാദത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളാണു്. ദൈവത്തിന്റെ വിജ്ഞാനം നേടിയിട്ടുള്ള ഒരാളും ഒരു ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി പറയുന്നു: 'പ്രിയനേ, മുക്തിയിലേയ്ക്കുള്ള നേർവഴിയെ സംബന്ധിച്ച നിന്റെ ചോദ്യത്തിനു്, പല വഴികളും ജീവിതത്തിലേയ്ക്കും പല വഴികളും മൃത്യുവിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നവയായുണ്ടു് എന്നറിയുക. ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന ഒരു വഴി ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുശാസനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനമാണു്. ഈ അനുശാസനങ്ങളിൽ എല്ലാതരത്തിലുമുള്ള സദ്ധർമ്മങ്ങളും കാണും, വിശേഷിച്ചും ഇവ മൂന്നും: വിനയം, സ്നേഹം, കാരുണ്യം. ഇവ കൂടാതെ ആർക്കും കർത്താവിനെ കാണാനാവില്ല. അധർമ്മത്തിനെതിരായുള്ള അജയ്യങ്ങളായ ആയുധങ്ങളാണു് ഇവ മൂന്നും. പരിശുദ്ധ ത്രിത്വം, ഞാൻ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നു, വിനയം, സ്നേഹം, കാരുണ്യം ഇവ നമുക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ടു; അവയുടെ നേരേ നോക്കാൻ പോലും പിശാചിന്റെ പടയാളികൾക്കു സാധ്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ അവർക്കു വിനയത്തിന്റെ കണികപോലുമില്ല; മിഥ്യാഭിമാനത്താൽ കരിപിടിച്ച അവരെ നരകാഗ്നി കാത്തിരിക്കുന്നു. മാനവരാശിയുടെ നേരെ ഒട്ടുങ്ങാത്ത

വൈരം പുലർത്തുന്ന അവർക്കു്, രാവും പകലും ഇടവിടാതെ മനുഷ്യരെ ദ്രോഹിക്കുന്ന അവർക്കു്, സ്നേഹത്തിന്റെയോ കാരുണ്യത്തിന്റെയോ ഛായപോലും ഉണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ? ആകയാൽ നമുക്കു് ഈ ആയുധങ്ങളും അണിയാം; എന്തെന്നാൽ ഇവ അണിയുന്നവനെ വൈരിക്കു പിടികൂടാനാവില്ല. വിശ്വാസ ത്രിത്വം നമുക്കു വേണ്ടി പിരിച്ച ഈ മുപ്പിരിക്കയർ. മൂന്നാണു്, ഒന്നുമാണു്; പേരുകൊണ്ടു മൂന്നു്, വേണമെങ്കിൽ രൂപത്തിലും; ശക്തിയിലും പ്രവൃത്തിയിലും, നമ്മെ ഈശ്വരനിലേയ്ക്കു വലിക്കുന്നതിലും അവിടത്തോടു് ആഭിമുഖ്യം നൽകുന്നതിലും നമ്മുടെ ആത്മസമർപ്പണത്തിൽ സഹായമേകുന്നതിലും, ഒന്നും. അവയെക്കുറിച്ചു് വിനയം, കാരുണ്യം, സ്നേഹം ഇവയെക്കുറിച്ചു്—കർത്താവരുളി: 'എന്റെ നുകം എളുതും ചുമട്ടു ഭാരുതും ആകുന്നു' (മത്തായി 11.30). അവിടത്തെ പ്രിയശിഷ്യൻ പറഞ്ഞു: 'അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുശാസനങ്ങൾ ക്ലേശകരങ്ങളല്ല' (1 യോഹ. 5.3). ആകയാൽ, ജീവിതശുദ്ധികൊണ്ടും അനുശാസനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടും ഈ മൂന്നു് ആയുധങ്ങളും ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആത്മാവു് ഈശ്വരനിൽ ലയിച്ചു് ഈശ്വരനാൽ ആവൃതമായിത്തീരുന്നു; വിനയം, കാരുണ്യം, സ്നേഹം ഇവയാൽ ഒരു കണക്കിനു് ആത്മാവു് ഈശ്വരൻതന്നെ ആയിത്തീരുന്നു. ദൃശ്യദൈവത്തെ അതിക്രമിച്ചു്, നിയമത്തിന്റെ, അതായതു് സ്നേഹത്തിന്റെ ഉച്ചസീമയെ ഉല്ലംഘിച്ചു്, അതിഭൗതികവും പ്രാണദായകവുമായ ത്രിത്വവുമായി ആത്മാവു് ഏകീഭവിക്കുകയും, പ്രകാശം പ്രകാശത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടു് നിരന്തരവും നിത്യവുമായ ആനന്ദത്തിൽ ആറാടി ആത്മാവു് ത്രിത്വവുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.' അതിനെക്കുറിച്ചു് ഇത്രമതി. പ്രമാദത്തിന്റെയും സത്യത്തിന്റെയും ലക്ഷണങ്ങളെ ഭാഗികമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു; ഇനി, ഇവരണ്ടും നൽകുന്ന സുഖങ്ങളെക്കുറിച്ചു്,—അതായതു് കാരുണ്യത്തിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ദിവ്യസുഖത്തെക്കുറിച്ചും വൈരി തരുന്ന മിഥ്യാസുഖത്തെക്കുറിച്ചും—പിതാക്കന്മാരുടെ വാക്കുകളുപയോഗിച്ചു്—അങ്ങനെയാണല്ലൊ വേണ്ടതു്—ചിലതു സംസാരിക്കാം. അവയെക്കുറിച്ചു ദിവ്യനായ ഡയോഡൊക്കസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

74. ദിവ്യസുഖവും മിഥ്യാസുഖവും:

'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദിവ്യസുഖം മനസ്സു് അനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും, സാത്താനും അയാളുടെ സുഖം,മധുരമെന്നു തോന്നുമാറു്, രാത്രിയിലെ വിശ്രമാവസരത്തിൽ, നിദ്ര നേരിയതായിരിക്കുമ്പോഴും (അഥവാ ഉറക്കം പിടിക്കുമ്പോഴും) ആത്മാവിലേയ്ക്കു് മെല്ലെ കടത്തിവിടുന്നു എന്നാൽ ആ അവസരത്തിൽ മനസ്സു് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പവിത്രനാമം ഊഷ്മളമായി സ്മരിക്കുകയും പ്രമാദത്തിനെതിരെ ഒരായുധമായി ആ നാമത്തെ ഉപയോഗിക്കു

കയും ചെയ്താൽ കുടിലനായ വഞ്ചകൻ ഉടനെ പിൻവാങ്ങുന്നു; പക്ഷേ, അവസാനം ദുശ്ചിന്തകളുടെ സ്ഥാനത്തു് അയാൾ തന്നെ നേരിട്ടു് മനസ്സിനെ ആക്രമിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സാത്താന്റെ ചതിവേലകളെ കൃത്യമായി തിരിച്ചറിയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, ആധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിൽ ഗ്രഹിക്കാൻ മനസ്സിനു കൂടുതൽ പരിചയം ലഭിക്കുന്നു' (അധ്യാ. 31).

പിന്നെയും: 'ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴോ അഥവാ ഊഷ്മളമായ ഈശ്വരചിന്തയോടെ സ്നേഹത്താൽ മനുഷ്യൻ അദ്ദേഹത്തോടു് ഒട്ടിയിരുന്നുകൊണ്ടു് ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴോ ആണു് ദിവ്യസുഖം അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. എന്നാൽ മിഥ്യാസുഖം അതായതു്, സുഖാഭാസം, നാം മുമ്പേ പറഞ്ഞതുപോലെ നിദ്രാലു നേരിയ ഉറക്കത്തിലോ മയക്കത്തിലോ ആയിരിക്കുമ്പോഴും, ഈശ്വരസ്മരണം ശിഥിലമായിരിക്കുമ്പോഴും, ആണു് എപ്പോഴും അനുഭവപ്പെടുക. ഈശ്വരനിൽനിന്നും വരുന്ന ആദ്യത്തേതു്, സാധകന്റെ ആത്മാവിനെ നേരേ ഈശ്വരസ്നേഹമാകുന്ന സദ്ധർമ്മത്തിലേയ്ക്കു്, ഭക്തിയുടെ പ്രബല പ്രവാഹത്തോടെ, നയിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ, പ്രമാദമാകുന്ന കാറുകൊണ്ടു് ആത്മാവിനെ വീശുകയും, ശരീരം ഉറക്കത്തിലാണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ചില സുഖാഭാസത്തിന്റെ ആസ്വാദനം നൽകി വികാരങ്ങളെ പിടികൂടാൻ–മനസ്സു് ഒട്ടാകെ ഈശ്വരസ്മരണത്തിൽ വ്യാപൃതമാണെന്നാലും ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അത്തരുണത്തിൽ, ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ മനസ്സു് പ്രശാന്തമായി ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കുന്നതായാൽ വൈരിയുടെ സുഖാഭാസകമായ ഈ കാറു് ഉടനടി തുരത്തപ്പെടുന്നു; ഈശ്വരകാരുണ്യത്താൽ സന്നദ്ധമായ ഒരായുധത്തോടുകൂടി മനസ്സു് അതിന്റെ പ്രശംസാർഹമായ ആധ്യാത്മികാനുഭവത്തിൽ സോത്സാഹം വൈരിയോടു് ഏറ്റുമുട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു' (അധ്യാ. 32).

വീണ്ടും: 'ഇളക്കമോ കനിവോ ഇല്ലാതെ, ശരീരത്തേയുംകൂടി അവർണ്ണ്യമായ ഈ ആനന്ദത്തിലേയ്ക്കു് ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടു് ആത്മാവു ദിവ്യസ്നേഹത്താൽ ഉദ്ദീപ്തമാകുന്നെങ്കിൽ, തന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടലക്ഷ്യത്തെ വിട്ടു് മറെറാന്നും അതു നിനയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ദിവ്യകാരുണ്യത്തിനുവിധേയനായ ആ മനുഷ്യൻ ഉണർന്നിരിക്കട്ടെ, ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങട്ടെ. എന്തായാലും ആ ഉദ്ദീപനം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആവേശത്താൽ സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നു് അറിഞ്ഞുകൊൾക. വാചാമഗോചരമായ ഈ ദിവ്യമാധുര്യത്തിന്റെ ആനന്ദാനുഭവത്താൽ നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞു് ആ ആത്മാവിനു് മറെറാന്നും നിനയ്ക്കാൻ സാധ്യമല്ല; അതു അക്ഷയമായ ആനന്ദത്തിൽ ആറാടുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, ഇങ്ങനെ ആവേശം വരുമ്പോഴും, സംശയചാപല്യമോ അശുദ്ധചിന്തയോ മനസ്സിനെ ബാധിക്കുന്നെങ്കിൽ അപ്പോഴും ഈശ്വരസ്നേഹത്താൽ മാത്രം പ്രേരിതമായിട്ടല്ലാതെ

ആ ദോഷത്തിനെതിരായിട്ടാണ് കർത്താവിന്റെ തിരുനാമം ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്നുവരുകിൽ ആ സുഖം, വഞ്ചകനിൽനിന്നു വരുന്നതാണെന്നും അതൊരു സുഖഭ്രമംമാത്രമണെന്നും അറിഞ്ഞുകൊള്ളണം. അമ്മാതിരി സുഖം പുറത്തുനിന്നാണ വരുന്നത്; അതു് ആത്മാവിന്റെ സ്ഥിരമായ ഒരു ധർമ്മമോ ഭാവമോ അല്ല: ആത്മാവിനെ അധഃപതിപ്പിക്കണമെന്നാണ് വൈരിയുടെ വിചാരം എന്നു് ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമത്രേ. മനസ്സു തന്റെ വികാരത്തിൽ സ്ഥിരമായ ഒരു ഭാവം പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നപക്ഷം, വൈരി ഉടനെ ആത്മാവിനെ തന്റെ സുഖത്താൽ നന്നെന്നു തോന്നിക്കുന്ന സുഖത്താൽ, ആനന്ദിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു; ബാഹ്യമായ ഈ ഭോഗമാധുര്യത്താൽ സുഖമാന്നു്, ലക്ഷ്യം മറന്നു്, താൻ വഞ്ചകന്റെ വശത്തിലായ കഥ ആത്മാവു് അറിയാതെ പോകും എന്നാണ വൈരി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്. ഈ ലക്ഷണങ്ങളാൽ നമുക്കു് 'സത്യത്തിന്റെയും പ്രമാദത്തിന്റെയും സ്വരൂപത്തെ അറിയാം' (1 യോഹ. 4: 6). എന്നാൽ, തന്റെ മനസ്സിന്റെ ഉള്ളറയിൽ കാരുണ്യം പാർപ്പുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഉർദ്ദേവതകളും ഹൃദയത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടും കൂട്ടുകൂട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നും, സ്വയം ബോധം വരാത്ത ഒരുവനു് ദിവ്യമാധുര്യം ആസ്വദിക്കാനോ പിശാചുക്കളുടെ തീരാപ്പകയെ വ്യക്തമായി അറിയാനോ സാധിക്കുന്നതല്ല. മനുഷ്യൻ ഈ അറിവു നേടുന്നതിനു തികച്ചും എതിരാണ പിശാചുക്കളും; ഈ അറിവിലുറച്ചുനിന്നു് ഈശ്വരസ്മരണമാകുന്ന ആയുധവുമേന്തി സർവദാ തങ്ങളെ എതിർത്തെങ്കിലോ എന്നാണവരുടെ ഭയം' (33).

ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു് വേണ്ടത്ര വിവരം ആയനിലയ്ക്കു്, അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിയടയുക; അങ്ങനെയല്ലാ അറിവാർന്നവൻ അരുളിയിട്ടുള്ളതും: 'നീ തേൻ കണ്ടോ? കണ്ടെങ്കിൽ, നിനക്കാവശ്യമുള്ളത്ര ഉണ്ടുകൊൾക; അധികം ഭക്ഷിച്ചു ഛർദ്ദിക്കാനിടയാക്കൊല്ല' (പഴഞ്ചൊല്ല്. 25. 16).

75. ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഒഴുകുന്ന ദിവ്യമാധുര്യം:

ഇങ്ങനെ പറയുന്നതായിരിക്കും കാര്യത്തിന്റെ കാതലിനോടു് കൂടുതൽ അടുത്തു വരുന്നതു്: തേൻ ഉണ്ടിട്ടില്ലാത്തവരോടു് അതിന്റെ മാധുര്യം ആരു പറഞ്ഞുകൊടുക്കും? ഹൃദയത്തിലെ സത്യവും പവിത്രവുമായ പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും സർവദാ പ്രവഹിക്കുന്ന ദിവ്യവും പ്രകൃത്യതീതവുമായ സജീവാനന്ദനിർഝരത്തിന്റെ മാധുര്യം; അതാസ്വദിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുക അത്യന്തം ദുഷ്കരമത്രെ. മാനവനും വാനവനുമായ യേശുവും അരുളുന്നതു് അപ്രകാരമല്ലോ: 'ഞാൻ നല്കുന്ന ജലം കുടിക്കുന്നവനു് പിന്നെ ദാഹം ഉണ്ടാവുകയില്ല; ഞാൻ നൽകുന്ന ജലം അവനിൽ,

നിത്യജീവനത്തിലേയ്ക്കും ഉറന്നയരുന്ന ജലം നിറഞ്ഞ ഒരു കിണറായി നിലകൊള്ളും. (യോഹ. 4. 14). വീണ്ടും: 'ആർക്കെങ്കിലും ദാഹം തോന്നുന്നെങ്കിൽ അവൻ എന്റെയടുത്തുവരട്ടെ, കുടിക്കട്ടെ. എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു്, വേദം പറയും പോലെ, ജീവനജലം നിറഞ്ഞ നദികളും ഒഴുകും (അവിടുന്നിതരുളിയതു് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചാണു്; ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആവേശം ലഭിക്കും).' (യോഹ. 7. 37–9). മഹാനായ പൗലൊസു് അതിനെ അനുമോദിക്കുന്നു: 'ദൈവം 'അപ്പാ!' എന്നു വിളിക്കുന്ന തന്റെ പുത്രന്റെ ആത്മാവിനെ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു് അയച്ചിട്ടുണ്ടു്' (ഗലാ. 4.6).

76. ഈ ആധ്യാത്മിക മാധുര്യത്തിനു് അടയാളങ്ങളും പലതുണ്ടു്, പക്ഷേ പേരില്ല.

ഈ ആധ്യാത്മിക മാധുര്യം, ഈ അതിഭൗതിക ജീവനനിർഝരം, ഒരേ സമയം യഥാർത്ഥമായ തേജസ്സും പ്രകാശവുമത്രേ; അചിന്ത്യമായ സൗന്ദര്യവും, ആശകളിലെ അന്തിമാശയും ദൈവജ്ഞാനവും അദ്ഭുതകരമായ ദൈവസായുജ്യവുമത്രേ; വാക്കുകൊണ്ടു കുറച്ചൊക്കെ വർണിക്കാമെങ്കിലും അവർണ്യവും, കുറച്ചൊക്കെ അറിയാമെങ്കിലും അജ്ഞേയവും, അൽപമൊക്കെ ഗ്രഹിക്കാമെങ്കിലും അപ്രാപ്യവും ആണതു്. അതിനെക്കുറിച്ചു വിശുദ്ധ ഡയനേഷ്യസു് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'അ–ദർശനത്തിൽക്കൂടിയും അ–ജ്ഞാനത്തിൽക്കൂടിയും പ്രകാശത്തെ അതിക്രമിച്ച ഈ അന്ധകാരത്തിൽ വന്നു ചേരാൻ ഞങ്ങളും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു, ദർശനത്തിനും ജ്ഞാനത്തിനും അതീതനായവനെ കാണാനും അറിയാനും; അതായതു് അവിടുത്തെ അദൃശ്യതയും അജ്ഞേയതയും ദർശിക്കാനും ഗ്രഹിക്കാനും, ആണു് ഞങ്ങളും അവിടെയെത്താൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. ദൈവത്തിൽ സൃഷ്ടധർമങ്ങളെല്ലാം നിഷേധിച്ചു് അവിടുത്തെ അതിഭൗതികഭാവം കാണാനും അറിയാനും അവിടുത്തെ അഭൗമമായി വാഴ്ത്താനും വേണ്ടിയാണിതു്.' പിന്നെയും: ദിവ്യാന്ധകാരം അഗമ്യമായ പ്രകാശമത്രേ: ദൈവം അതിലാണധിവസിക്കുന്നതു് എന്നല്ലോ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അപരിമേയമായി വ്യക്തനായതുകൊണ്ടു് അവിടുന്നു് അദൃശ്യനും അഭൗമമായി തേജസ്വിയായതുകൊണ്ടു് അഗ്രഹ്യനുമാകുന്നു. ഈശ്വരദർശനവും ജ്ഞാനവും ലഭിച്ച ഓരോരുവനും ഈ അന്ധകാരത്തിലാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ ദർശനത്തിനും ജ്ഞാനത്തിനും അതീതനനായവനിൽ തന്നെ കാണുമ്പോഴും, മനസ്സുകൊണ്ടോ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുംകൊണ്ടോ ഗ്രഹിക്കാനാവുന്നവയുടെ പരിധിയ്ക്കെല്ലാം അപ്പുറമാണു് ഈശ്വരൻ എന്നു് അവൻ ഗ്രഹിക്കുമ്പോഴും. അപ്പോഴും അവൻ വാസ്തവത്തിൽ കാണുന്നുമില്ല അറിയുന്നുമില്ല.'

മഹാനായ ബാസിൽ പറയുന്നു: 'വിദ്യുല്ലതപോലെ ഉജ്ജ്വലമായ ദിവ്യസൗന്ദര്യം തികച്ചും അവാച്യവും അവർണ്യവുമാകുന്നു. വാക്കിനതിനെ വർണിക്കാനോ കാതിനു് അതിനെ കേൾക്കാനോ ആവില്ല. പ്രഭാതത്തിന്റെ പ്രകാശമോ ചന്ദ്രികയുടെ പ്രസന്നതയോ സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലതയോ ഒന്നും സത്യമായ പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രഭാവത്തോടു് തുലനപ്പെടുത്താവതല്ല; മദ്ധ്യാഹ്നമാർത്താണ്ഡന്റെ സ്വച്ഛപ്രകാശവും ഇരുണ്ട ഇരവിലെ കൂരിരുളും തമ്മിലുള്ള അന്തരം അവ തമ്മിലുണ്ടു്. ബാഹ്യനേത്രങ്ങൾക്കു് അദൃശ്യവും ആത്മാവിനും ചിന്തയ്ക്കും മാത്രം ഗമ്യവും ആയ ഈ സൗന്ദര്യം ഒരു വിശുദ്ധന്റെ അസഹ്യവും തീവ്രവുമായ ആഗ്രഹത്താൽ വ്രണിതനാകുമാറു് ഉദ്ദീപ്തനാക്കിയപ്പോഴും, ലോകജീവിതത്തിൽ വിരക്തിവന്നു് അദ്ദേഹം ആക്രോശിച്ചു: 'ഞാൻ മെസെക്കിൽ പാർക്കുന്നതു നിന്ദ്യം, കേദാരത്തിലെ കൂടാരത്തിൽ കഴിയുന്നതു മോശം.' (സങ്കീർത്തനം 120 5), 'എന്നു ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ സമക്ഷത്തിൽ വന്നു നിലകൊള്ളും?' (സങ്കീർത്തനം 42. 2). പിന്നെയും: 'പുറപ്പെടാനും ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂടെ വാഴാനും—അതല്ലോ ഏറ്റവും നല്ലതു്—' (ഫിലി 1. 23). എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ടു്. വീണ്ടും 'ഇശ്വരനുവേണ്ടി, സജീവേശ്വരനുവേണ്ടി, എന്റെ ആത്മാവു ദാഹംകൊള്ളുന്നു;' (സങ്കീർത്തനം 42 2). പിന്നെയും: 'പ്രഭോ, അവിടുന്നിപ്പോഴും, അവിടുത്തെ അടിമയെ ശാന്തമായി പോകാൻ അനുവദിച്ചാലും,' (ലൂക്കോസ് 2. 29). ഈ ദിവ്യാഭിലാഷത്താൽ ആവിഷ്ടരായവരുടെ ആത്മാവു് ഒരു തടവറയാണെന്നപോലെ ഈ ലോകത്താൽ മർദ്ദിതമായി എത്ര തീവ്രമായിട്ടാണു് ഈശ്വരനിലെത്താൻ കിടന്നു പിടയുന്നതെന്നോ! ദിവ്യ സൗന്ദര്യത്തെ ഭാവന ചെയ്യുന്നതിൽ അശാമ്യമായ ദാഹത്താൽ, ഈശ്വരസൗന്ദര്യത്തിന്റെ ആ ദർശനം ആചന്ദ്രതാരം നിലനിൽക്കണം എന്നവർ പ്രാർത്ഥിച്ചു' (വാല്യം 5, പുറം 100).

ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറയുന്നു: 'യേശുവിനെങ്കിൽ അനുശാസനങ്ങളെ അനുസരിക്കുക; അനുശാസനങ്ങളെ അനുസരിക്കുമ്പോൾ ശരീരം ശുദ്ധമാകും—ദിവ്യകിരണത്തെ തെളിഞ്ഞുകാണാൻ ആത്മാവിനെ അനുവദിക്കാതെ അതിനെ പൊതിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന കാർമുകിലാണു ശരീരം; ശരീരം ശുദ്ധമാകുമ്പോൾ പ്രകാശം ഉദിച്ചുയരുന്നു; പ്രകാശത്തിന്റെ ഉദയം സർവാശകളെയും അതിക്രമിച്ചു നിൽക്കുന്ന ആശയെ സംതൃപ്തമാക്കുന്നു.' നിസായിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗറി പറയുന്നതാവിതു്: 'ഉത്കൃഷ്ട ജീവിതത്തിനുള്ള തീവ്രാഭിലാഷത്താൽ, ഹൃദയത്തിൽ പാറിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള മാലിന്യങ്ങളെ കഴുകിക്കളയുമ്പോൾ, ദിവ്യസൗന്ദര്യം വീണ്ടും നിങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങും. കറുത്ത ഇരുമ്പിന്റെ തുരുമ്പെല്ലാം

ചാണക്കല്ല് ഉരച്ചു കളയുമ്പോഴും ഇരുമ്പ് തിളങ്ങി വിളങ്ങി സൂര്യകിരണത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു: അതേപോലെ, നമ്മുടെ ആന്തരമനുഷ്യനും—അവനെയല്ലോ കർത്താവു നമ്മുടെ ഹൃദയമെന്നു വിളിക്കുന്നതു്—സാത്താന്റെ കളങ്കത്താൽ കണ്ണിന്റെ കൃഷ്ണമണിയിൽ പറ്റിച്ചേർന്ന കനത്ത അഴുക്കിനെ നീക്കംചെയ്യുമ്പോഴും, അവൻ വീണ്ടും തന്റെ സ്വന്തം രൂപം വീണ്ടെടുക്കുകയും അനുഗ്രഹീതനായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.' വിശുദ്ധ നൈലസ് പറയുന്നു: 'ഈശ്വരന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നു് അവിഭാജ്യമായ, അഗ്രാഹ്യതയെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവൻ ധന്യനത്രേ.' സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'വിലാപത്തിന്റെ ഗഹനഗർത്തം സമാധാനത്തിനു ജന്മം കൊടുക്കുന്നു; ചിത്തശുദ്ധി ജ്ഞാനപ്രകാശത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഈ ജ്ഞാനപ്രകാശം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അവാച്യമായ വ്യാപാരമത്രേ; അതുവഴി ഒരുവനു് കാണാതെ കാണാനും അറിയാതെ അറിയാനും കഴിയുന്നു' (അധ്യാ. 7. 55).

ആകയാൽ, പണ്ടത്തെ മറിയത്തെപ്പോലെ കൂടുതൽ നല്ല ഭാഗം, ഈ ആധ്യാത്മിക ജീവിതരീതി തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും എത്രയും ധന്യവും ആനന്ദലഹരി നിറഞ്ഞതുമായ ദിവ്യസ്ഥാനം നൽകപ്പെടുകയും ചെയ്തവർ സർവഥാ ധന്യരാകുന്നു; അവർക്കു് ദിവ്യ പൗലോസിനോടൊപ്പം ആനന്ദലഹരിയിൽ ഈ വിധം ആക്രോശിക്കാം: 'എന്നാൽ അതിനുശേഷം നമ്മുടെ രക്ഷകനായ ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യന്റെ പേരിലുള്ള കനിവും സ്നേഹവും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു: നാം ചെയ്ത സദ്ധർമങ്ങൾ മൂലമല്ല, തന്റെ കാരുണ്യത്താലാണു് അവിടുന്നു നമ്മെ ആധ്യാത്മികതയിൽ കുളിപ്പിച്ചതും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പുതുക്കിയും കാത്തരുളിയതു്; ആ കാരുണ്യം ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി അവിടുന്നു നമ്മിൽ വേണ്ടുവോളം പൊഴിച്ചു; അങ്ങനെ കാരുണ്യത്താൽ അർഹതനേടി നാം, നിത്യജീവിതത്തിനു് ആശിക്കാൻ അവകാശികളാകുന്നതിനുവേണ്ടി അവിടുന്നു കാരുണ്യം പൊഴിച്ചു' (തീത്തോസ് 3. 4–7). പിന്നെയും: 'ഇനി, ഞങ്ങളെ നിങ്ങളോടൊപ്പം ക്രിസ്തുവിൽ ഉറപ്പിക്കുകയും ഞങ്ങളെ അഭിഷേകം ചെയ്കയും ചെയ്തതു് ദൈവമാകുന്നു; ഞങ്ങളിൽ മുദ്ര പതിച്ചതും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഗൗരവം അരുളിയതും അവിടുന്നുതന്നെ' (2 കൊറി. 1. 21, 22). വീണ്ടും: 'മഹത്ത്വത്തിന്റെ മേന്മ നമ്മുടെയല്ലാതെ ദൈവത്തിന്റേതായിരിക്കാൻ ഞങ്ങളീ നിധി മൺപാത്രങ്ങളിലാണു സൂക്ഷിക്കുന്നതു്' (2 കൊറി. 4. 7). ഈശ്വരനാൽ ഉദ്ദീപ്തരായ ആളുകൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറയുന്നു. അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ തുണയോടെ, ദൈവത്തിന്റെ കനിവിനാലും അൻപിനാലും, അവരെപ്പോലെ ചെറിയതോതിലെങ്കിലും നമുക്കും ജീവിക്കാൻ കഴിയുമാറാകട്ടെ.

77. മൗനം യഥാവിധി പാലിക്കണമെന്നുള്ളവർക്ക് നിശ്ചയമായും വിനയമാർന്ന ഹൃദയം വേണം.

ഇനി, അപ്പെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുന്നവൻ ഉന്നം നിശ്ചയിക്കാതെ വില്ലിൻെറ ഞാൺ വലിക്കുകയില്ലല്ലോ; അതേപോലെ, മകനേ, മൗനം ശീലിക്കാൻ പഠിക്കണമെന്നുള്ളവനു്, മറെറല്ലാറിനും മുമ്പേ, അഥവാ മറെറല്ലാറിനോടുമൊപ്പം, തൻെറ ലക്ഷ്യം—സർവദാ ഹൃദയത്തിൽ വിനീതനായിരിക്കണം എന്ന കാര്യം—അറിയാനുള്ള കാലമായി. വിശുദ്ധ ഇശൈദോർ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'സദ്ധർമത്തിനുവേണ്ടി യത്നം ചെയ്താൽ മാത്രംപോരാ, ആ യത്നത്തിൽ വേണ്ടത്ര തീവ്രത പാലിക്കുകയും വേണം—ഉപായോപേയങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉചിതമായ അനുപാതം പാലിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിനു്, വിനയം അനുശീലിക്കുമ്പോൾ, എന്തെങ്കിലും പ്രതിഷേധപ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് അതിനെ ഞെ്ജിച്ചാൽ, അതിനർത്ഥം, നമുക്കു് മുക്തിവേണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും അതിലേയ്ക്കു് നയിക്കുന്നതെന്തോ അതു ചെയ്യാൻ നാം ഒരുക്കമില്ല എന്നാണു്.' ഈ വിശുദ്ധനേക്കാൾ മുമ്പേ, അതിദിവ്യനായ ദാവീദ് പറഞ്ഞു: 'വിനീതരെ അവിടുന്നു് നീതിനിർണയത്തിൽ വഴികാട്ടുന്നു; വിനീതരെ അവിടുന്നു തൻെറ വഴി പഠിപ്പിക്കുന്നു' (സങ്കീർത്തനം 25. 5). സിറാക് പറയുന്നു: 'പരമരഹസ്യങ്ങൾ വിനീതർക്കു വെളിവാക്കപ്പെടുന്നു' (എക്ലേ. 3. 19). മാധുര്യം നിറഞ്ഞ യേശു അരുളുന്നു: 'എന്നെക്കണ്ടു പഠിക്കുക; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ ഹൃദയത്തിൽ വിനീതനും, നമ്രനുമാകുന്നു, എങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിനു വിശ്രമം നൽകാൻ കഴിയും (മത്തായി 11. 29). വീണ്ടും: 'ഇവൻെറ നേരേ ഞാൻ നോക്കും, ദീനനും വ്യാകുലനുമായവൻെറയും എൻെറ വാക്കുകേട്ടാൽ വിറകൊള്ളുന്നവൻെറയും നേരേ ഞാൻ നോക്കും' (യെശ. 66. 2). പിന്നെയും; 'വിനീതർ ധന്യരത്രേ, എന്തെന്നാൽ അവർക്കു് ഇഹലോകം ലഭിക്കും' (മത്തായി. 5. 5)—അഥവാ ഹൃദയം: ഈശ്വരകരുണയാൽ ഫലം നൽകുന്ന സാധകൻെറ പുരോഗതിയനുസരിച്ചു് മുപ്പതോ അറുപതോ നൂറോ മടങ്ങു ഫലം നൽകുന്ന ഹൃദയം ലഭിക്കും; സദ്ധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചല്ലാതെ മറെറാന്നിനെക്കുറിച്ചും വ്യാകുലമാകയോ മറെറന്തിനാലും വ്യാകുലമാക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യാത്ത ഹൃദയം ലഭിക്കും.'

78. വിനയം നേടുവതെങ്ങനെ: ആത്മാവിൻെറ മൂന്നു ശക്തികൾ—വികാരം, ആശ, വിചാരം.

എല്ലാറിനേയും തള്ളിനീക്കി ആത്മാവിനെ മുന്നോട്ടു് സ്നേഹത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നെങ്കിൽ, നിങ്ങൾക്കെളുപ്പത്തിൽ വിനയത്തിലും അക്രോധത്തിലും വിജയം നേടാം; അധികം സംസാരിക്കാതിരിക്കുകയും ഉപവസിക്കുകയും നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ വിജയം നേടാം. പരിശുദ്ധ പിതാക്ക

ന്മാർ പറഞ്ഞതിതാണു്; 'ആത്മാവിലെ വികാരാവേശത്തെ സ്നേഹത്താൽ അടക്കിനിർത്തുക; ആശയെ ഉപവാസംകൊണ്ടു കീഴടക്കുക; പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു് വിചാരത്തിനു ചിറകുകൊടുക്കുക. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിലെ ദീപത്തിനു് ഒരിക്കലും മങ്ങൽ പറ്റുകയില്ല.' പിന്നെയും, കോപമടക്കാൻ കാലോചിതമായ മൗനം; കൊള്ളരുതാത്ത ആശകളെ ശമിപ്പിക്കാൻ നിരാഹാരം; അനിയന്ത്രിത ചിന്തകളെ ഒതുക്കാൻ ഏകാഗ്രമായ പ്രാർത്ഥനയും. വീണ്ടും: 'മൂന്നു സദാചാരങ്ങളും സർവദാ മനസ്സിനു് പ്രകാശമേകുന്നു: ആരിലും ഒരിക്കലും ദുരുദ്ദേശ്യങ്ങളും കാണാതിരിക്കുക; വന്നു ചേരുന്നതൊക്കെ നിശ്ചിന്തം സഹിക്കുക; ദ്രോഹം ചെയ്യുന്നവർക്കു് നന്മ ചെയ്യുക. ഈ മൂന്നു സദാചാരങ്ങളും വേറെ മൂന്നെണ്ണത്തിനു്, അവയെക്കാളും ഉയർന്നവയ്ക്കു് ജന്മമേകുന്നു: ദുരുദ്ദേശ്യം കാണാതിരിക്കൽ സ്നേഹത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു: നിശ്ചിന്ത സഹനം വിനയത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു; ദ്രോഹിക്കുന്നവർക്കു നന്മ ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ടു് ശാന്തി ലഭിക്കുന്നു'. പിന്നെ വീണ്ടും: 'യതികൾക്കു മുഖ്യമായി വേണ്ട മൂന്നു കാര്യങ്ങളുണ്ടു്—ഒന്നു്, കർമണാ പാപമൊന്നും ചെയ്യായ്ക; രണ്ടു്, ആത്മാവിൽ കാമവികാരങ്ങളെ കുടിയിരിക്കാൻ അനുവദിക്കായ്ക; മൂന്നു്, മനസ്സിൽ കാമമോ കോപമോ കൂടാതെ സ്ത്രീകളുടെയും ദ്രോഹിച്ചവരുടെയും മുഖത്തു നോക്കുക.'

79. പതനത്തിനുശേഷം ഉടനടി പരിതപിക്കുകയും അങ്ങനെ, വീണ്ടും പതനത്തിനിടവരാതെ വിവേകപൂർവം ബലം നേടുകയും ചെയ്യേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത.

വല്ലപ്പോഴും അസ്വസ്ഥനാകയോ, ഏതെങ്കിലും വികാരത്തെ അകത്തുകടക്കാൻ അനുവദിക്കുകയോ, വേണ്ടതെന്തെങ്കിലും ചെയ്യാതിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഉടനടി അതിനു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കണം. ആരെങ്കിലും നിങ്ങളെ നീരസപ്പെടുത്തുകയോ നിങ്ങളും ആരെയെങ്കിലും നീരസപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്താൽ വേഗംതന്നെ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കണം. അതിനായി നിങ്ങളും എല്ലാറ്റിനും തന്നെത്തന്നെ കുറപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ആത്മാർത്ഥമായി പശ്ചാത്തപിക്കുകയും കേഴുകയും കണ്ണീർ വാർക്കുകയും വേണം. ഇങ്ങനെ ഭാവിയിലേയ്ക്കു വേണ്ട പ്രതിരോധം ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് വിവേകപൂർവം ശ്രദ്ധ തന്നിൽത്തന്നെ കേന്ദ്രീകരിക്കുക. കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിതാണു്: 'ഈശ്വരനു നിവേദിക്കാനായി എന്തെങ്കിലുംകൊണ്ടു നിങ്ങളും നടയ്ക്കലെത്തുന്നു; അപ്പോഴും ഓർമവരുന്നു കൂടെപ്പിറപ്പിനു് നിങ്ങളോടെന്തോ അലോഹ്യമുണ്ടെന്നു്: വഴിപാടു് നടയ്ക്കൽ വെച്ചിട്ടുപോവുക; പോയി കൂടെപ്പിറപ്പിന്റെ പിണക്കം തീർക്കുക, എന്നിട്ടുവന്നു നിവേദ്യം സമർപ്പിക്കുക' (മത്തായി 5. 23, 24). വി. പൗലോസു് പറയുന്നു: 'എല്ലാ വിരോധവും ദ്വേഷ്യവും കോപവും കോലാഹലവും

ദോഷാരോപണവും പകയോടൊപ്പം നിങ്ങളിൽനിന്നും നീക്കി ക്കളയുക; പരസ്പരം സദയരും മൃദുഹൃദയരും ക്ഷമാശീലരും— ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി കർത്താവു നിങ്ങളോട് ക്ഷമിച്ചതുപോലെ— ആയിരിക്കുക' (എഫെ. 4. 31. 32). പിന്നെയും: 'കോപി ച്ചോളൂ, പക്ഷേ പാപം ചെയ്യരുത്; നിങ്ങളുടെ ക്രോധം കണ്ടു കൊണ്ട് സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാനിടയാക്കരുത്.' വീണ്ടും: 'പ്രതി കാരം ചെയ്യരുത്, ഗത്യന്തരമില്ലെങ്കിൽ കോപം കൊണ്ടോളൂ,' പിന്നെ വീണ്ടും: 'തിന്മയ്ക്ക് അടിപ്പെടരുത്; തിന്മയെ നന്മകൊണ്ട് കീഴടക്കുക' (റോമ. 12. 19; 21), ഇപ്രകാരമാണ് പരസ്പര ധാരണയെ സംബന്ധിച്ചു വേദം ഉപദേശിക്കുന്നത്.

30. പതനവും പരിതാപവും.

പതനത്തെക്കുറിച്ച് വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക് പറയുന്നതിപ്രകാ രമാണ്: 'എന്തെങ്കിലും അബദ്ധംപറ്റി എന്നതുകൊണ്ടു ഖേദി ക്കേണ്ട, അബദ്ധം കടുക്കുമ്പോഴാ ഖേദിക്കുക. എന്തെന്നാൽ വിശു ദ്ധന്മാർക്കും പലപ്പോഴും അബദ്ധം പറ്റും, എന്നാൽ അതേ അബദ്ധ ത്തിൽ ഉറച്ചുപോകുന്നതു തികഞ്ഞ മരണമാണ്. നമുക്കേർപ്പെ ടുന്ന പതനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരിതാപം, ഈശ്വരകരുണയാ, ഒരു പവിത്രകർമ്മമായി കണക്കാക്കപ്പെടും. എന്നാൽ പരിതാപ ത്തിന്റെ തണലിൽ രണ്ടാമതും വഴുതിപ്പോകുന്നവൻ ഈശ്വര നോട് അവിശ്വാസം കാണിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു. മുന്നറിയിപ്പു നല്കാതെ മരണം അവനെ തട്ടിവീഴ്ത്തുന്നു, അവൻ ആശിച്ചിരുന്ന സത്കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് അവസരമേതും കൊടുക്കാതെ' (അധ്യാ. 90). വീണ്ടും; 'രാവും പകലുമായി ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറുള്ളതിൽ ഓരോ മണിക്കൂറിലും പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ അത്യാവശ്യകതയുണ്ടെന്നു നാം നിരന്തരം ഓർമിക്കണം. കാര്യ ങ്ങളുടെ ശരിയായ ഗുണം ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതിൻ പ്രകാരം പശ്ചാത്താപം എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇതാണ്; അതു ഈശ്വരനോടുള്ള അടങ്ങാത്ത അപേക്ഷയാണ്; കഴിഞ്ഞ തിനെക്കുറിച്ച് കണ്ണടയ്ക്കാൻ യാചിച്ചുകൊണ്ട്, അനുതാപപൂർണ്ണ മായ പ്രാർത്ഥനയോടെ അർപ്പിക്കുന്ന അപേക്ഷ; ഭാവിയെ കാത്തുരക്ഷിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയുമാണിതു' (അധ്യാ. 47). പിന്നെയും: 'ജ്ഞാനസ്നാനമെന്ന കാരുണ്യത്തിനു പുറമേ മനു ഷ്യനു നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കാരുണ്യമാണ് പശ്ചാത്താപം. എന്തെന്നാൽ അതു ഈശ്വരനിൽനിന്നുള്ള രണ്ടാമത്തെ ജന്മമാ കുന്നു, ആ വരം ലഭിക്കുമെന്ന ഉറപ്പു നമുക്കു വിശ്വാസത്താൽ ലഭിക്കുന്നു; പശ്ചാത്താപത്താൽ വരവും ലഭിക്കുന്നു. സശ്രദ്ധം തേടുന്നവർക്കു പശ്ചാത്താപം കാരുണ്യത്തിന്റെ വാതിലാണ്. ഈ വഴിയേ നാം ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു; മറ്റൊരു വഴിക്കും നമുക്ക് ഈ കാരുണ്യത്തെ കണ്ടെത്താനാവില്ല.

'എന്തെന്നാൽ പാപം ചെയ്യാതെ ആരുമില്ല; ഈശ്വരമഹത്ത്വത്തിനു് അടുത്തെത്താൻ സകലരും അനർഹരാകുന്നു; അവിടുത്തെ അകാരണമായ കാരുണ്യത്താൽ അവർ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നു' (റോമ. 3: 23, 24) എന്നരുളുന്നു ദിവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ. പശ്ചാത്താപം രണ്ടാമത്തെ കാരുണ്യമാകുന്നു; വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും ഭയത്തിൽനിന്നും അതു ഹൃദയത്തിൽ പിറവിയെടുക്കുന്നു. പിതാവിന്റെ കൈയിലെ വടിയാണു് ഭയം; നാം അധ്യാത്മസ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തുംവരെ നമ്മെ തെളിക്കുന്നതാണു്. നാം അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നാൽ ഭയം നമ്മെ വിട്ടു മടങ്ങിപ്പോകും. ഈശ്വരപ്രേമമാണു് സ്വർഗ്ഗം; സർവവിധ ആനന്ദവും അവിടെയുണ്ടു്" (അധ്യാ. 83). വീണ്ടും: 'കപ്പലോ വഞ്ചിയോ കൂടാതെ പെരുംകടൽ കടക്കാനാകാത്തതുപോലെ ഭയംകൂടാതെ ആർക്കും സ്നേഹത്തിലെത്താനാവില്ല. ആന്തരസ്വർഗത്തിന്റെയും നമ്മുടെയും ഇടയ്ക്കു കിടക്കുന്ന ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന കടൽ, പശ്ചാത്താപമാകുന്ന വഞ്ചികൊണ്ടു മാത്രമെ താണ്ടാനാകൂ; അതിന്റെ തുഴകളാണു ഭയം. പശ്ചാത്താപമാകുന്ന വഞ്ചിയെ സംസാരമാകുന്ന സമുദ്രത്തിൽ നിഭയം, ഈശ്വരാഭിമുഖം ഓടിച്ചില്ലെങ്കിൽ നാം ഈ നാറുന്ന കടലിൽ മുങ്ങും' (അധ്യാ. 83).

81. പശ്ചാത്താപം, ഭയം, സ്നേഹം, വിലാപം, അശ്രുക്കൾ, ആത്മനിന്ദ.

വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക്കിന്റെ വാക്കുകൾ തുടരട്ടെ; 'പശ്ചാത്താപമാണു് വഞ്ചി; ഭയമാണു് അതിന്റെ അമരക്കാരൻ; സ്നേഹമാണു് ദിവ്യമായ തുറമുഖം. ഭയം നമ്മെ പശ്ചാത്താപമാകുന്ന വഞ്ചിയിലേറ്റി ജീവിതമാകുന്ന മലിനസമുദ്രത്തിൽക്കൂടി സ്നേഹമാകുന്ന ദിവ്യ സങ്കേതത്തിലെത്തിക്കുന്നു. പണിയെടുക്കുകയും പശ്ചാത്താപമാകുന്ന പെരുംചുമട് ചുമക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഈ തുറമുഖത്തേയ്ക്കു വരുന്നു. നാം സ്നേഹം നേടിക്കഴിയുമ്പോൾ നാം ഇശ്വരനിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു, നമ്മുടെ യാത്ര അവസാനിച്ചു; എന്തെന്നാൽ നാം പരലോകമാകുന്ന ദ്വീപിലെത്തുന്നു, അവിടെയല്ലൊ പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും പാർക്കുന്നതു്." (അധ്യാ. 83).

ഈശ്വരനെത്തേടി കേഴുന്നവരെക്കുറിച്ചു് പ്രഭു അരുളുന്നു: 'കേഴുന്നവർ അനുഗൃഹീതർ, എന്തെന്നാൽ അവർക്കു സാന്ത്വനം നൽകപ്പെടും' (മത്തായി 5. 4). കണ്ണുനീരിനെക്കുറിച്ചു വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക് എഴുതുന്നു: 'പ്രാർത്ഥനവേളയിലെ കണ്ണുനീർ, പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന ആത്മാവിനു് ദൈവമരുളുന്ന കാരുണ്യത്തിന്റെ അടയാളമാണു്. പ്രാർത്ഥന ദൈവം കൈക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നും കണ്ണുനീരിൽക്കൂടി പവിത്രതലത്തിൽ പ്രാർത്ഥന പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങിയെന്നും ഉള്ളതിന്റെ അടയാളമാണതു്. മനുഷ്യർ ലൗകിക ചിന്ത

കളിൽനിന്നും മുക്തരാകാതെ, ഭൗതികാഗ്രഹങ്ങളെ അവർ കൈയ്യ് വെടിയാതെ, ലോകത്തെ തിരസ്ക്കരിക്കാതെ, ലോകജീവിതത്തിൽനിന്നും, ധാർമികജീവിതത്തിലേക്കു തിരിയാൻ ഒരുങ്ങാതെ, പരലോകത്തിൽ തങ്ങൾക്കു് എന്താണു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതെന്ന ചിന്തകൊണ്ടു് ആത്മാവിനെ പോഷിപ്പിക്കാതെ, കണ്ണുകൾക്കു് കണ്ണീർവാർക്കാനാവില്ല; എന്തെന്നാൽ ശ്രദ്ധവും അശിഥിലവുമായ ഈശ്വരചിന്തയിൽനിന്നു മാത്രമേ കണ്ണീർ ഉറന്നുവരുകയുള്ളൂ—അടിക്കടിയുള്ള ഉറപ്പാർന്ന അനവധി ചിന്തകളിൽനിന്നു്, സൂക്ഷ്മമായ എന്തിനെയോ സംബന്ധിച്ചു് മനസ്സിൽ ഉളവാകുന്നതും ഹൃദയത്തിനു വേദനയേകുന്നതുമായ സ്മൃതിയിൽനിന്നു്, കണ്ണുനീർ സുലഭമായും സുഗമമായും പ്രവഹിക്കുന്നു' (അധ്യാ. 30). സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'തീയ് വിറകിനെ എരിക്കുംപോലെ, പരിശുദ്ധാശ്രുക്കളും ദൃശ്യവും മാനസികവുമായ മാലിന്യങ്ങളെയെല്ലാം എരിച്ചുകളയുന്നു' (അധ്യാ. 7). വീണ്ടും: 'ഇവിടെനിന്നും നിത്യജീവിതത്തിലേക്കുള്ള ഗതിയെക്കുറിച്ചു നിനയ്ക്കുമ്പോൾ ഉറയുന്ന നിഷ്കപടവും പവിത്രവുമായ കണ്ണീർ ഒഴുക്കാൻ നമുക്കു ശ്രമിക്കാം. എന്തെന്നാൽ അത്തരം കണ്ണീർകൊണ്ടു് അപഹരണമോ അഹങ്കാരമോ ഉണ്ടാവുകയില്ല; പിന്നെയോ പവിത്രതയും ഈശ്വരഭക്തിയിൽ പുരോഗതിയും പാപമോചനവും വൈരാഗ്യവും ഉണ്ടാകുംതാനും' (അധ്യാ. 7). പിന്നെയും: 'രാഗാദികളിൽനിന്നു തികച്ചും മുക്തനാകാതെ കണ്ണുനീരിന്റെ ഉറവിടങ്ങളെ വിശ്വസിക്കരുതു്. എന്തെന്നാൽ ചക്കിൽനിന്നു് പുറത്തുവന്ന പുത്തൻ വീഞ്ഞു് വിശ്വാസയോഗ്യമല്ല' (അധ്യാ. 7). വീണ്ടും; 'ഭയത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന കണ്ണുനീർ ഭയത്താൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു; എന്നാൽ സ്നേഹത്തിൽനിന്നും ഒഴുകുന്ന കണ്ണുനീർ, അതേസമയം ഹൃദയം മഹത്തായ ആ അഗ്നിയാൽ ഉജ്വലമാകാത്തപക്ഷം, വേഗം അപഹരിക്കപ്പെടുന്നു; ഇതെപ്പോഴും ഓർമവേണം.* തത്കാലം മോശമായതു് മേന്മയേറിയതിനേക്കാൾ നീണാൾ നിലനില്ക്കുന്നു എന്നതു് ആശ്ചര്യകരമത്രേ'(അധ്യാ. 66).

ആത്മനിന്ദ: മഹാനായ അന്തോണി പറയുന്നു: 'മനുഷ്യന്റെ മഹത്തായ ഒരു കൃത്യം ദൈവസമക്ഷം സ്വപാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അനുതപിക്കുകയും അന്ത്യശ്വാസംവരെ പ്രലോഭനങ്ങൾ വരുമെന്നു കരുതിയിരിക്കുകയുമത്രെ. 'അങ്ങയുടെ മാർഗത്തിൽ, പിതാവേ, അങ്ങു കണ്ട സവിശേഷ സംഗതി എന്താണു്?' എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി ഒരു പരിശുദ്ധ പിതാവു പറഞ്ഞു: 'എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഒരുവൻ തന്നെ നിന്ദിക്കണം' എന്നു്. അതിനെ

---

* ഭയം കൊണ്ടൊഴുകുന്ന കണ്ണീർ സ്നേഹംകൊണ്ടൊഴുകുന്നതിനേക്കാൾ നീണ്ടുനില്ക്കും.

ചോദ്യകർത്താവു് ഇങ്ങനെ അഭിനന്ദിച്ചു: 'ഇതല്ലാതെ വേറെ വഴിയൊന്നുമില്ല.' പിമെൻ പിതാവു നെടുവീർപ്പു വിട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: 'സദ്ധർമ്മങ്ങളെല്ലാം ലോകത്തിലേക്കു വരുന്നു. എന്നാൽ അവയിലൊന്നു കൈയ്ക്കൊള്ളുക—അതു കൂടാതെ മനുഷ്യനു് ഉറച്ചു നില്ക്കാനാവില്ല.' ആ ഒന്നു് എന്താണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'മനുഷ്യൻ എപ്പോഴും സ്വയം നിന്ദിക്കണം, എന്നതു്.' അദ്ദേഹം ഇതുകൂടി പറഞ്ഞു: 'എന്തുതന്നെ എർപ്പെട്ടാലും, സ്വയം നിന്ദിക്കുന്നവനു് ഒരിക്കലും ഒരു ചാഞ്ചല്യവും ഉണ്ടാവില്ല: നഷ്ടമോ മാനഹാനിയോ ദുഃഖമോ എന്തുതന്നെയായാലും; എന്തെന്നാൽ താൻ അതിനൊക്കെ അർഹനാണെന്നു് അയാൾ നേരത്തെതന്നെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.'

82. ജാഗ്രതയുടെയും വിവേകപൂർവ്വം സ്വമാർഗത്തിൽ നിഷ്പാലിക്കേണ്ടതിന്റെയും ആവശ്യകത.

ജാഗ്രതയെക്കുറിച്ചും വിവേകപൂർവ്വകമായ നിഷ്പയെക്കുറിച്ചും വി. പൗലോസും എഴുതുന്നു: 'നിങ്ങൾ വിവേകപൂർവം ജീവിക്കാൻ നോക്കണം, മൂഢരെപ്പോലെയല്ല, അറിവുള്ളവരെപ്പോലെ; സമയം ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കണം, കാരണം കാലം പിഴച്ചതാണു്' (എഫേ. 5. 15, 16). വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക്കു് പറയുന്നു: 'അല്ലയോ വിവേകമേ, നീയെത്ര അത്ഭുതകരം! എത്ര മുൻനോട്ടവും മുൻകരുതലും ഉള്ളവൻ നീ! നിന്നെ നേടിയവൻ ധന്യൻ: എന്തെന്നാൽ അവൻ യുവത്വത്തിന്റെ താന്തോന്നിത്തത്തിൽനിന്നും മുക്തനായി. ചുരുങ്ങിയ വിലകൊടുത്തു് പെരിയ രാഗാദിരോഗങ്ങൾക്കു് മറുമരുന്നു വാങ്ങുന്നവൻ ഉചിതജ്ഞൻ. വിവേക സ്നേഹമെന്നാൽ, ചെറിയ കാര്യങ്ങളിൽ, ഏറ്റവും ചെറിയ കാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും ഏതു പൊഴുതും കരുതലോടെ ജാഗ്രത പാലിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. അവനു മഹാ ശാന്തിയെന്ന നിധി ലഭിക്കുന്നു: പ്രതികൂലമായി യാതൊന്നും തന്നിൽ വന്നു വീഴാതിരിക്കാൻവേണ്ടി അയാൾ എല്ലായ്പ്പോഴും ഉണർന്നിരിക്കുന്നു, അവയുടെ കാരണങ്ങളെ കാലേകൂട്ടിത്തന്നെ വെട്ടിമാറ്റുന്നു, അയാൾ ചില്ലറ കാര്യങ്ങളിൽ അൽപമൊക്കെ ക്ലേശിക്കുന്നു, അങ്ങനെ കൊടിയ ക്ലേശങ്ങളും വരാതെ കാക്കുന്നു.' ആകയാൽ ആ വിജ്ഞൻ വീണ്ടും പറയുന്നു: 'സമചിത്തതയോടെ ജീവിതത്തെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുക; എന്തെന്നാൽ മനോനിദ്ര മൃത്യുവിന്റെ മിത്രവും മൂർത്തിയുമാകുന്നു. ധന്യനായ ബാസിൽ പറയുന്നു: 'ചെറിയ കാര്യങ്ങളിൽ അശ്രദ്ധനായവൻ വലിയ കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൂടാ.' (അധ്യാ. 75).

83. മൗനം ശീലിക്കുന്നവൻ മേൽപ്പൊന്ന കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം കരുതലോടെയിരിക്കണം; വിശേഷിച്ചും അവൻ വിനീ

തനും ശാന്തനുമായിരിക്കണം; പവിത്രതയോടെ ഉംക്കാമ്പിൽ നിന്നു് കർത്താവിനെ വിളിക്കാൻ സർവഥാ യത്നിക്കുകയും വേണം.

ആകയാൽ ഇതിലെല്ലാം ഞങ്ങം പറഞ്ഞതുപോലെ ഗാഢമായ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുക; ശാന്തനായും വിനീതനായും വാഴുന്നതിനും പവിത്രമായ മനസ്സാക്ഷിയോടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറയിൽ നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുവിനെ വിളിക്കാനും പ്രത്യേകം പ്രയത്നിക്കുക. എന്തെന്നാൽ ഈവിധത്തിൽ നീ മുന്നേറുന്നപക്ഷം ദിവ്യകാരുണ്യം നിന്നിൽ വാസംകൊള്ളും. സോപാനത്തിലെ വി. യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: 'ശ്രുണിയും ഗർവവും കാപട്യവും പകയും ഉള്ളവരാരും മൗനത്തിന്റെ വക്കു തൊടാൻപോലും ഒരുമ്പെടരുതു്, തലതിരിഞ്ഞു പോകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ. എന്നാൽ ഈ വക വികാരങ്ങളിൽനിന്നും മുക്തനായവൻ പ്രയോജനപ്രദമായതെന്തു് എന്നു് അവസാനം സ്വയം പഠിക്കും. എങ്കിലും അയാളും സ്വയം പഠിക്കുകയില്ല എന്നാണെനിക്കു തോന്നുന്നതു്" (അധ്യാ. 27). ദിവ്യകാരുണ്യം നിങ്ങളിൽ വിശ്രമംകൊള്ളുമെന്നുമാത്രമല്ല, നിങ്ങളുടെ ആത്മാവും മുമ്പേ അതിനെ അലട്ടുകയും ഞെരുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതിൽനിന്നെല്ലാം, പിശാചുക്കളിൽനിന്നും കാമാദികളിൽനിന്നും മുക്തമായി വിശ്രാന്തി അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തെന്നാൽ അവ ആത്മാവിനെ തുടർന്നും ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽപ്പോലും അതു മൂലം ദുഷ്ഫലങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല; കാരണം, ആത്മാവു് പിന്നെയൊരിക്കലും അവരുടെ പക്ഷത്തായിരിക്കുകയോ അവരേകുന്ന ഭോഗങ്ങംക്കുവേണ്ടി കൊതിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

84. ശ്രുദ്ധവും പരമവുമായ ഈശ്വരപ്രേമവും ദിവ്യസൗന്ദര്യവും.

അങ്ങനെയുള്ള ഒരുവന്റെ ഹാർദ്ദമായ പരമപ്രേമമാകെയും എല്ലാത്തരം പ്രവണതകളും അതീന്ദ്രിയവും അതിധന്യവുമായ ദിവ്യസൗന്ദര്യത്തിന്റെ നേർക്കാണു നയിക്കപ്പെടുന്നതു്: ആ ദിവ്യസൗന്ദര്യത്തെ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ സർവാഭിലാഷങ്ങളുടെയും ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ അത്യുത്തമം എന്നു നിർദേശിക്കുന്നു.

മഹാനായ ബാസിൽ പറയുന്നു: 'ധാർമികമായ സ്നേഹം, അതായതു് ഈശ്വരപ്രേമം, ആത്മാവിനെ ആവേശിക്കുമ്പോഴും, അതു് എല്ലാത്തരം പോരാട്ടങ്ങളെയും, എന്നുവെച്ചാൽ അതിനെ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടുപോകാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളെയെല്ലാം, പരിഹസിക്കുന്നു. താൻ കൊതിക്കുന്ന കർത്താവിനുവേണ്ടിയുള്ള പീഡനം ആത്മാവിനു വേദനയല്ല ആനന്ദമാകുന്നു.' പിന്നെയും:

'ദിവ്യസൗന്ദര്യത്തേക്കാൾ ആശ്ചര്യകരമായിട്ടെന്തുള്ളൂ? ഈശ്വരമഹിമയെ ധ്യാനിക്കുന്നതിലും ആനന്ദദായകമായ ചിന്ത ഏതുണ്ട്?' ദോഷമുക്തമായ ആത്മാവിൽ ഈശ്വരൻ വളർത്തുന്നതും, തന്നുള്ളിലെ ഉള്ളറയുള്ളിൽനിന്നു് സർവാത്മനാ, 'ഞാൻ പ്രേമേന്ദ്രത്തൻ' എന്നു് കേഴാൻ ഇടയാക്കുന്നതുമായ 'ആത്മാഭിലാഷം'പോലെ തീവ്രവും അശാമ്യവുമായ അഭിലാഷം ഏതുണ്ടുവേറെ?' (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 2. 5).

85. പോരാട്ടം: പാഠങ്ങൾ പഠിക്കാൻ ഈശ്വരൻവെടിയുതിർത്തു ഈശ്വരൻ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകൽ.

അത്തരം ആളും പോരാട്ടത്തിനു വിധേയനാക്കപ്പെട്ട എന്നു വരാം; പാഠങ്ങൾ പഠിക്കാനായി ഈശ്വരൻ വെടിഞ്ഞെന്നു വരാം. എന്നാലും ഈശ്വരൻ പിൻതിരിഞ്ഞുപോയി കൈവെടിഞ്ഞെന്നുവരുകയില്ല. എന്തിനങ്ങനെ? താൻ നേടിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾ കാരണം അയാളുടെ മനസ്സു് ഞെളിഞ്ഞുപൊങ്ങാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി; അങ്ങനെ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടും ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടും എല്ലായ്പോഴും വിനയം വളർത്താൻവേണ്ടി. വിനയംകൊണ്ടു മാത്രമേ അവനു് തന്റെ അഹങ്കാരത്തിൽ തന്നെ ആക്രമിക്കുന്നവരെ എപ്പോഴും കീഴ്പ്പെടുത്താനും കൂടുതൽ മഹത്തായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ നേടാനും കഴിയൂ—മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു് സാധ്യമാകുന്നിടത്തോളം മുന്നേറി അനുഗ്രഹങ്ങൾ നേടാനാകൂ. അങ്ങനെ അയാൾക്കു് ക്രിസ്തുവിലും മനോനിഗ്രഹത്തിലും പൂർണത പ്രാപിക്കാനായി പുരോഗമിക്കാം, ശാരീരികമായ ഭാരത്താലും ബന്ധനത്താലും ശ്രാന്തനും ബദ്ധനുമാണെങ്കിൽകൂടി. വിശുദ്ധ ഡയോഡൊക്കസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'സാത്താൻ സ്വർഗത്തിൽനിന്നു വീണതു് (ലൂക്കോസ് 10: 18). പരിശുദ്ധ മാലാഖമാരുടെ പാപ്പിടം ഈ ദീകരൻ കാണുന്നതിൽനിന്നും തടയാൻവേണ്ടിയാണു്, എന്നു കർത്താവുതന്നെ പറയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ നല്ലഭൃത്യന്മാരുമായി സമ്പർക്കത്തിനു് അയോഗ്യനെന്നു വിധിക്കപ്പെട്ട അവൻ മാനവമനസ്സാകുന്ന ആലയത്തിൽ ദൈവത്തോടൊപ്പം പാർക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഈശ്വരനിശ്ചയത്താൽ അതങ്ങനെ സംഭവിക്കാം എന്നു് ആരെങ്കിലും പറയുന്നപക്ഷം അതു് സ്വീകാര്യമായ ഒരു യുക്തിയായി കരുതാവതല്ല. നാം പഠിക്കാനായി ദൈവം നമ്മെ വിട്ടുപോകുന്നു എന്നതുകൊണ്ടു് ആത്മാവിനു് ഒരുവിധത്തിലും ദിവ്യപ്രകാശം നഷ്ടമാകുന്നില്ല. മനസ്സിന്റെ ഈ ദുഷ്പ്രസാധീനത്താൽ ആത്മാവു് ആക്രമിക്കപ്പെട്ടുപോയും സംഭവിക്കുന്നതു്, ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞപോലെ, ഈശ്വരാനുഗ്രഹം അതിന്റെ സാന്നിധ്യം മനസ്സിൽനിന്നു് ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുന്നു എന്നു മാത്രമത്രേ; പിശാചുക്കളേൽപിക്കുന്ന ഈ മനോവേദന അനുഭവിക്കുന്ന ആത്മാവിനെ, അതിയായ ഭയത്തോടും അതീവവിനയത്തോടും ദൈവത്തിന്റെ തുണതേടാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു

തിനു വേണ്ടിയാണു് അതങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്. ഒരു പൈതൽ കുമ്പുകാട്ടുകയും മര്യാദയ്ക്കു മുലകുടിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോഴും അമ്മയതിനെ അൽപനേരം താഴെ കിടത്തുന്നു; ചുറുമുള്ള അപരിചിതരും വിരൂപരുമായ മനുഷ്യരെയോ മൃഗങ്ങളെയോ കണ്ടു പേടിച്ചരണ്ടു് തന്നെ വീണ്ടും മടിയിലെടുക്കാൻ കണ്ണീരുകൊണ്ടു് ഇരന്നു് അമ്മയുടെ നേർക്കു് കൈയ്കൂപ്പം നീട്ടാൻ വേണ്ടിയാണങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ, ഈശ്വരൻ തന്നിൽ വാഴണം എന്നാഗ്രഹിക്കാത്ത ആത്മാവു് ഈശ്വരൻ മുഖം തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ബദ്ധനായി പിശാചിനു സമർപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ നാം അനാഥശിശുക്കളല്ല, ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന്റെ സ്വന്തം സന്താനങ്ങളാണു് എന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. കാരുണ്യമാകുന്ന ഈ പാലിനാൽ പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടു്, വല്ലപ്പോഴും മാത്രം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടും പലപ്പോഴും ആശ്വാസം നൽകപ്പെട്ടും നമുക്കു് അമ്മാതിരി ഔദാര്യത്തിന്റെ തണലിൽ പൂർണനായ ഒരു മനുഷ്യനാകാം, ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണതയുടെ ഉയരം നേടാം' (എഫേ. 4. 13; അധ്യാ. 86). അതിനെ സംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: 'ആദ്യമൊക്കെ, പഠിക്കാൻ ഒറ്റയ്ക്കാക്കപ്പെടുകയെന്നതു് ആത്മാവിനെ വല്ലാതെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നു; ദീനഭാവവും കുറെയൊക്കെ നൈരാശ്യവും തോന്നുന്നു; അഹങ്കാരവും ആശയും തകർക്കാനും വെളിവുണ്ടാക്കാനും ഉചിതമായ വിനീതഭാവത്തിലെത്തിക്കാനും വേണ്ടിയാണതു്. അപ്പോളതു് ആത്മാവിൽ ഹിതകരമായ ഈശ്വരഭയത്തെ ഉളവാക്കുന്നു; അവൻ കണ്ണുനീരോടെ പാപം ഏറ്റുപറയുന്നു; അത്യുത്തമമായ മൗനത്തിനു് അവനു് തീവ്രമായ ആഗ്രഹം ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം ഒരാത്മാവിൽനിന്നു് പിൻതിരിഞ്ഞു കൈയ്വിട്ടുപോകുമ്പോൾ അവിടുന്നു് അവനെ അവന്റെ പാട്ടിനു വിടുന്നു; ആത്മാവിൽ നിരാശതയും അവിശ്വാസവും ഗർവവും ക്രോധവും നിറയുന്നു. രണ്ടു കാര്യങ്ങളും, പഠിക്കാനായി ആത്മാവിനെ ദൈവം വിടുന്നതും, ദൈവം ആത്മാവിനെ കൈയ്വിടുന്നതും, മനസ്സിലാക്കി, ഓരോന്നിന്റെയും സ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ചു ദൈവത്തെ സമീപിക്കാൻ നാം യത്നിക്കണം. ഒന്നിനു്, നാം ദൈവത്തിനു നന്ദിയും പ്രതിജ്ഞയും അർപ്പിക്കണം: ദൈവം തന്റെ പുത്രവാത്സല്യത്താൽ, നന്മതിന്മകൾ നേരെ തിരിച്ചറിയാൻ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു്, ഭോഗാസക്തിയെ അകറ്റി സദയം നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിലെ ചപലതയെ ശാസിച്ചടക്കിയല്ലൊ. രണ്ടാമത്തേതിനു വേണ്ടതു് തുടരെ പാപം ഏറ്റുപറയലും വറ്റാത്ത കണ്ണീരും ഒട്ടേറെ ഏകാന്തവാസവുമാണു്: ഇവവഴി ഈശ്വരന്റെ കരുണ്യം കിട്ടുമെന്നും അവിടുന്നു പണ്ടേപ്പോലെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ കാത്തരുളുമെന്നും ഉള്ള പ്രതീക്ഷയോടെ വേണം ഇവ ചെയ്യാൻ. കൂടാതെ, ആത്മാവിന്റെ ഉന്നമനത്തിനായി സാത്താനോടു് ഒറ്റയ്ക്കു പോരാടാൻ ദൈവം

അനുവദിക്കുമ്പോഴും കാരുണ്യം മറഞ്ഞിരിക്കയാണെങ്കിലും അതു് ആത്മാവിനെ രഹസ്യമായി സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്, ആത്മാവു് സ്വന്തം ശക്തികൊണ്ടാണു വിജയം വരിച്ചതെന്നു വൈരികളെ കാണിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ടു്" (അധ്യാ. 27). വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക്കു് പറയുന്നു: 'ഒരു മനുഷ്യനു് താൻ നേരിട്ട പരീക്ഷണങ്ങളുടെ തീവ്രതയ്ക്കു് അനുസൃതമായിട്ടല്ലാതെ അധ്യാത്മസമരത്തിൽ വിജ്ഞനാകാനോ, ഈശ്വരവിധി അറിയാനോ, ഈശ്വരനെ ഗ്രഹിക്കാനോ, ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിൽ രഹസ്യമായി ബലിഷ്ഠനാക്കപ്പെടാനോ സാധ്യമല്ല. ഒരുവന്റെ ചിന്തയിൽ പൊങ്ങച്ചം തലപൊക്കുന്നുവെന്നു കണ്ടാൽ, ഒരുവൻ താൻ വലിയ കേമനാണെന്നു നിനയ്ക്കുന്നതായി കണ്ടാൽ ഉടൻ ഈശ്വരകാരുണ്യം അവനെതിരെ പ്രലോഭനങ്ങളും വളരാനും കരുത്താർജ്ജിക്കാനും അനുവദിക്കുന്നു; അവൻ തന്റെ ദുർബലത്വം മനസ്സിലാക്കുകയും അന്ത്യന്തം വിനയത്തോടെ ഈശ്വരനെ പിടിക്കാൻ ഓടിയെത്തുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ അതു തുടരും. ഇങ്ങനെ ദൈവപുത്രനിൽ പൂർണവിശ്വാസവും സമർപ്പണവുംകൊണ്ടു് മനുഷ്യൻ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഔന്നത്യത്തിലെത്തുകയും സ്നേഹത്തിലേയ്ക്കു് ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആശയെ നശിപ്പിക്കുന്ന ചുറുപാടിൽ അകപ്പെട്ടതായി കാണുമ്പോഴാണു് മനുഷ്യനോടു് ദൈവത്തിനുള്ള സ്നേഹം പ്രകടമാകുന്നതു്. അവനെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ ദൈവം തന്റെ ശക്തി വ്യക്തമാക്കുന്നതു് ഇവിടെയാണു്. എന്തെന്നാൽ സുഖത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും മനുഷ്യനു് ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി ഒരിക്കലും മനസ്സിലാക്കാനൊക്കില്ല; ഏകാന്തസ്ഥാനങ്ങളിലും മണൽക്കാടുകളിലുമെന്നപോലെ, ആഹ്ലാദവും കിംവദന്തികളും ഇല്ലാത്ത ഇടങ്ങളിലെന്നപോലെ ജനങ്ങളോടൊത്തു പാർക്കുമ്പോഴും അവ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും—മറെറങ്ങും ദൈവം തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വ്യക്തമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല' (അധ്യാ. 49).

86. അനാസക്തി: അനാസക്തിയെന്നാലെന്തു്?

മേൽപറഞ്ഞതിന്റെ കൂടെ അനാസക്തിയെക്കുറിച്ചും പൂർണ്ണതയെക്കുറിച്ചും അൽപം ചിലതുകൂടി പറയാനുണ്ടു്; എന്നിട്ടു മറെറ ചില കാര്യങ്ങളുംകൂടി പറഞ്ഞു് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കാം. അനാസക്തിയെക്കുറിച്ചു് മഹാനായ ബാസിൽ പറയുന്നു: 'ഈശ്വരനിൽ സ്നേഹം നേടുകയും ഈശ്വരന്റെ അനാസക്തിയിലും അധ്യാത്മപവിത്രതയിലും പ്രസന്നതയിലും ശാന്തതയിലും സൗമ്യതയിലും എത്ര അപൂർണമായിട്ടായാലും ഭാഗഭാക്കാകണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുകയും അവയിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന ആനന്ദവും സംതൃപ്തിയും അനുഭവിക്കണമെന്നു് അഭിലഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ, ആത്മാവിനെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന സകല ഐഹികാസക്തിക-

ളിൽനിന്നും തന്റെ ചിന്തകളെ വളരെ ദൂരേയ്ക്ക് അകറ്റിക്കൊണ്ടു പോകാൻ യത്നിക്കണം; മൂടലേതുമില്ലാത്ത തെളിഞ്ഞ കണ്ണുകൊണ്ട് അദ്ധ്യാത്മപ്രകാശത്തെ അലംഭാവമില്ലാതെ ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് ദിവ്യവസ്തുക്കളെ ധ്യാനിക്കാനും പ്രയത്നിക്കണം. ഈ സ്വഭാവവും പ്രവണതയും തന്റെ ആത്മാവിൽ രൂഢമൂലമാക്കിയവൻ ദൈവത്തെപ്പോലെയായിത്തീരുന്നു, അവനു് അങ്ങനെയാവാൻ ആവുന്നിടത്തോളം, സ്വഭാവേന ഭൗതികവസ്തുക്കളുമായി സംബന്ധമെങ്കിലും ഈശ്വരനുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യാൻ അർഹനായല്ലോ, സ്ഥൈര്യം ഈ മഹത്തും ക്ലേശകരവുമായ കൃത്യം ഏറ്റെടുത്തല്ലോ, എന്നു കരുതി ഈശ്വരൻ ഐന്ദ്രിയഭോഗാസക്തിയുടെ സ്പർശമില്ലാത്ത പരിശുദ്ധ ചിന്തകളും നൽകി അവനെ സ്നേഹിക്കുകയും സ്വാഗതം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു; ഇതുരണ്ടും അനാസക്തിയെ സംബന്ധിച്ചു്.

മാനവികാനാസക്തിയെക്കുറിച്ചു് വി. ഇസ്ഹാക്കു് ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: 'അനാസക്തിയെന്നാൽ രാഗമൊന്നും തോന്നാതിരിക്കുകയെന്നല്ല, അവയെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. വിശുദ്ധന്മാർ നേടിയ വ്യക്തങ്ങളും അവ്യക്തങ്ങളുമായ വിവിധ സദ്ഗുണങ്ങളും കാരണം രാഗാദികൾക്കു് അവരുടെമേൽ ശക്തിയില്ലാതെയായി, അതിനാൽ ആത്മാവിനെ ആക്രമിക്കാൻ അവ എളുപ്പത്തിൽ ഉണർത്തപ്പെടാതെയായി. ആകയാൽ ചിന്ത രാഗാദികളുടെമേൽ കാവലിരിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. അതിന്റെ സമയം മുഴുവൻ, അത്യന്തം ധന്യമായ ധ്യാനങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിലും പഠിക്കുന്നതിലും പരിശോധിക്കുന്നതിലും കഴിയുന്നു; ഇവ ബോധപൂർവം മനസ്സിൽ ഉണർത്തപ്പെടുന്നു. രാഗാദികൾ അകത്തുകടന്നു് ബഹളംകൂട്ടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അകത്തു കടന്ന എന്തോ ദിവ്യകാര്യങ്ങളുടെ സ്മരണകൊണ്ടു മനസ്സു് പെട്ടെന്നു രാഗാദികളിൽനിന്നും അകലെ മേലേയ്ക്കു് ഉയർത്തപ്പെടുകയും രാഗാദികൾ നിഷ്ഫലങ്ങളായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. വിശുദ്ധ മർക്കോസ് പറഞ്ഞു: 'ഈശ്വരകാരുണ്യത്താൽ മനസ്സു് സദ്ധർമങ്ങളെ അനുശീലിക്കുകയും ജ്ഞാനത്തിനടുത്തെത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ആത്മാവിന്റെ അജ്ഞവും നീചവുമായ വശത്തുനിന്നു വരുന്നതിനെയൊന്നും അതു് അറിയുന്നതേയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ ജ്ഞാനം അതിനെ ലൗകികമായ സകലതിൽനിന്നും പിണക്കി ഉയരത്തിൽ പറക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മചര്യം, മനസ്സിന്റെ സൂക്ഷ്മത, ലാഘവം, നിശിതത എന്നിവയാൽ വിശുദ്ധന്മാർ പരിശുദ്ധരും പ്രകാശപൂർണരും ആയിത്തീരുന്നു; എന്തെന്നാൽ മൗനവ്യാപാരങ്ങളുടെ നെടുനാളത്തെ അനുഷ്ഠാനത്താൽ അവരുടെ ശരീരം വരണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ അവർക്കു് എളുപ്പത്തിലും വേഗത്തിലും ധ്യാനം സാധിക്കുന്നു; ധ്യാനം അവരിൽ നിലകൊണ്ടു് അവരെ അദ്ഭുതത്തോടെ

ധ്യേയവസ്തുവിന്റെ ഗഹനതലത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്നു. ഈ നിലയിൽ അവരിൽ ധ്യാനം ധാരാളം വർദ്ധിക്കുന്നു; അവരുടെ ചിന്തയ്ക്ക് ഉത്കൃഷ്ടവിഷയങ്ങളുടെ അഭാവം ഒട്ടും അനുഭവപ്പെടുന്നുമില്ല. ഇങ്ങനെ, അവരൊരിക്കലും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനു പാത്രമല്ലാതെ വർത്തിക്കുന്നില്ല. ദീർഘകാലത്തെ ഇത്തരം അനുഭവം, ആത്മാവിൽ വികാരങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന സ്മരണകളെ അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും നിർമാർജനം ചെയ്യുന്നു; സാത്താന്റെ സ്വാധീനത്തെ അതു് ദുർബലമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ, രാഗാദികളെ ധ്യാനിച്ചു് ആത്മാവു് അപായമായി മൈത്രി പുലർത്താതാവുമ്പോഴും, അപ്പോഴും അതു മറെറാരു കാര്യത്തിൽ നിരന്തരം വ്യാപൃതമാകയാൽ, രാഗാദികളുടെ വേഗങ്ങൾക്കു് ആധ്യാത്മികഭാവനകളെ തങ്ങളുടെ പിടിയിൽ അമർത്തിവെയ്ക്കാൻ സാധ്യമല്ല' (അധ്യാ. 48).

ദിവ്യനായ ഡയോഡൊക്കസ് പറയുന്നു: 'വിരാഗതയെന്നാൽ സാത്താന്മാരുടെ ആക്രമണം ഇല്ലാതിരിക്കുക എന്നർത്ഥമില്ല; അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ വി. പൗലോസ് പറയുംപോലെ നാമെല്ലാം ലോകത്തിനു പുറത്തുപോകണം' (1 കൊറി. 5 10). ആക്രമിക്കുമ്പോഴും അടിയറവു പറയാതെ നിലകൊള്ളുക എന്നാണതിനർത്ഥം—പോർച്ചട്ടയിട്ട പോരാളികളുടെ നേർക്കു് ഏതിരാളികളും അമ്പയയ്ക്കുന്നു; പാഞ്ഞുവരുന്ന അമ്പുകളുടെ ചീറ്റൽ കേൾക്കുന്നു; നേരിട്ടുവരുന്ന അമ്പുകളും അവർ കാണുന്നു; എന്നാൽ തങ്ങളുടെ പടയണിയുടെ ബലത്താൽ അവർ അഭേദ്യരായി നിലകൊള്ളുന്നു—ആ പോരാളികളെപ്പോലെ നിലകൊള്ളുകയെന്നർത്ഥം. ആ പടയാളികളും ഇരുമ്പു പടച്ചട്ടയണിഞ്ഞു് പോരിൽ അവിഭാജിതരായി വർത്തിക്കുന്നു; നാമാകട്ടെ സത്കൃത്യങ്ങൾവഴി പവിത്രപ്രകാശമാകുന്ന കഞ്ചുകത്താൽ സംവൃതരും മുക്തിയാകുന്ന ശിരസ്ത്രാണത്താൽ രക്ഷിതരും ആയി സാത്താന്മാരുടെ ഇരുണ്ട ആണികളെ തുരത്തുന്നതായിരിക്കും. മേലാൽ ദുഷ്കൃത്യമൊന്നും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ പവിത്രത നേടാൻ: നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ അഭിനിവേശത്താൽ തിന്മയെ വേരോടെ നിശ്ശേഷം പിഴുതുകളയുക എന്നതാണു് കൂടുതൽ പ്രധാനമായ കാര്യം' (അധ്യാ. 98).

വിശുദ്ധ മാക്സിമസ് നാലുതരം ഇന്ദ്രിയജയത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'പാപം ചെയ്യാനുള്ള ഇന്ദ്രിയവേഗത്തെ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നതിനെ ഒന്നാമത്തെ ഇന്ദ്രിയജയം എന്നു ഞാൻ വിളിക്കുന്നു. മനസ്സിലെ കാമചിന്തകളുടെ നിശ്ശേഷത്യാഗത്തെ രണ്ടാമത്തെ ഇന്ദ്രിയജയം എന്നു പറയാം: അപ്പോഴും കാമവേഗങ്ങളും, സങ്കല്പങ്ങളുടെ പ്രേരണയാൽ പ്രവൃത്തിയിൽ വരാൻ ഇടകിട്ടാതെ വരണ്ടുപോകുന്നു. കാമവേഗങ്ങളും ഒട്ടും ഉണരാതിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണു്

മൂന്നാമത്തെ ഇന്ദ്രിയജയം: ചിന്താശുദ്ധിയെന്ന രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിലും സാധാരണയായി ഇതിനു സ്ഥാനമുണ്ട്. കാമസങ്കല്പങ്ങളുടെ സമ്പൂർണ ത്യാഗത്തെയാണു ഞാൻ നാലാമത്തെ ഇന്ദ്രിയജയം എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. കാമവാസനകളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഐന്ദ്രിയ സങ്കല്പങ്ങളും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഈ നാലാമത്തേതു് മൂന്നാമത്തേതിന്റെ ഉദയത്തിനും ഇട നൽകുന്നു.' പിന്നെയും: 'ആത്മാവു് തിന്മയിലേയ്ക്കു് എളുപ്പത്തിൽ വീഴാതെ കാക്കുന്ന പ്രശാന്ത മാനസികാവസ്ഥയാണു് ജിതേന്ദ്രിയത.'

87. ജിതേന്ദ്രിയതയും പൂർണതയും.

ജിതേന്ദ്രിയതയെയും പൂർണതയെയും കുറിച്ചു പറയുന്ന വിശുദ്ധ എഫ്രെയ്മിന്റെ വാക്കുകളാണിവ: 'പരമ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു് അടങ്ങാത്ത ദാഹത്തോടെ മുന്നേറിക്കൊണ്ടു് വിരക്തന്മാർ പൂർണതയെ അപൂർണവും അസമഗ്രവും ആക്കിച്ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ ശാശ്വതാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു് അവസാനമില്ല. മാനവശക്തികൊണ്ടനുസരിച്ചു നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ പൂർണത പരിമിതമോ പൂർണമോ ആകും; നിരന്തരം ഈശ്വരാഭിമുഖം ഉപര്യുപരി ഉയരുകയും നിത്യസാധനയിൽ സദാ സ്വയം അതിക്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നതിനാൽ അതു് അനന്തവു, അപൂർണവുമാകുന്നു.' വിശുദ്ധ നൈലസും പൂർണതയെക്കുറിച്ചു് അതുതന്നെ പറയുന്നു: 'രണ്ടുതരം പൂർണത സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതായുണ്ടു്: ഒന്നു്, കാലവിധേയം; മറ്റേതു് നിത്യം. അവയെക്കുറിച്ചു വി. പൗലോസ് എഴുതുന്നു: 'എന്നാൽ അഖണ്ഡമായതു വരുമ്പോൾ ഖണ്ഡമായതു വെടിയണം' (1 കൊറി. 13, 10). 'അഖണ്ഡമായതു വരുമ്പോൾ എന്ന പദങ്ങൾ ദിവ്യപൂർണതയെ നമുക്കിവിടെ ഒതുക്കി നിർത്താനാവില്ല എന്നു കാണിക്കുന്നു.' പിന്നെയും, വി. പൗലോസ് രണ്ടുതരം പൂർണതയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു: ഒരേ ആളെത്തന്നെ അദ്ദേഹം പൂർണനെന്നും അപൂർണനെന്നും കരുതുന്നു. ഇഹലോകജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവനെ പൂർണനെന്നു വിളിക്കുന്നു; അവനിൽ നിലീനമായ യഥാർത്ഥ പൂർണതയെ അപേക്ഷിച്ചു് അപൂർണനെന്നും വിളിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ഞാൻ പണ്ടേ വേണ്ടതു നേടിയെന്നോ പണ്ടേ പൂർണനായിരുന്നെന്നോ അല്ല: പിന്നെയോ ഞാൻ പിന്നാലെ പോകുന്നു, എന്നെങ്കിലും പിടികിട്ടിയെങ്കിലോ എന്നു കരുതി.' അല്പം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും; 'ആകയാൽ നമുക്കു്, പൂർണത നേടണമെന്നുള്ളവർക്കൊക്കെ, ഇമ്മട്ടിൽ നിനയ്ക്കാം' (ഫിലി. 3. 12, 15).

88. കാമം, രാഗം, ആസക്തി, വിരക്തി.

വിശുദ്ധ ഫ്ലവിയാസ് എക്ടിക്കോസ് പറയുന്നു: 'ശരീരത്തിലെ ദുഷ്ടമോ പാപകരമോ ആയ ഭോഗം കാമം, ആത്മാ

വിലെ അവ രാഗം; മനസ്സിലേതു് ആസക്തിയും. അവയിൽ ആദ്യത്തെതു സ്പർശംകൊണ്ടും മറ്റു രണ്ടും (രാഗവും ആസക്തിയും) മറ്റു് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾവഴിക്കും പ്രകടമാക്കപ്പെടുന്നു. അവയെല്ലാം എതിരായതു്—വിരക്തി—ഇവയ്ക്കു വിപരീതമായ മനോഭാവംകൊണ്ടും പ്രകടമായിത്തീരുന്നു.' വീണ്ടും: 'രാഗി കാമിയോടു് അടുത്താണു്. സക്തൻ രാഗിയോടും. വിരക്തനാകട്ടെ അവരിൽനിന്നെല്ലാം അകലെയാകുന്നു' (അധ്യാ. 71).

89. കാമി, രാഗി, സക്തൻ, വിരക്തൻ, ഇവരെ ചികിത്സിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ?

അതേ വിശുദ്ധൻ പറയുന്നു: 'ഇനിയും പുറമെ പാപകർമങ്ങളൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും വിചാരത്തെക്കാളും പാപകർമങ്ങളോടു് കൂടുതൽ ആകർഷമുള്ളവനത്രെ കാമി; അകമേ പാപകർമത്തിനു് അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും പാപാചരണം—അതിനുള്ള ആശ—വിചാരത്തെക്കാളും ദുർബലമായിട്ടുള്ളവൻ രാഗി; ഇവയിൽ ഏതിനോടെങ്കിലും യഥേഷ്ടം അഥവാ ദാസോചിതം സംബദ്ധനായവൻ സക്തൻ. അമ്മാതിരി വികാരങ്ങളും അവസ്ഥകളും അറിയാത്തവനാരോ അവനത്രേ വിരക്തൻ.' കൂടാതെ, അവരെ ചികിത്സിക്കാനുള്ള രീതിയും ഇപ്രകാരം അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു: 'ഉപവാസവും പ്രാർത്ഥനയുംകൊണ്ടു് കാമം ആത്മാവിൽനിന്നും തുരത്തപ്പെടുന്നു; ജാഗ്രതകൊണ്ടും മൗനംകൊണ്ടും രാഗത്തെ അടക്കാം; മൗനവും (ഏകാന്തതയും) അവധാനവും കൊണ്ടു് സക്തിയെയും കീഴടക്കാം. ഈശ്വരസ്മരണകൊണ്ടു് വിരക്തി സുപ്രതിഷ്ഠമാക്കപ്പെടുന്നു' (അധ്യാ. 72, 73).

90. വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, സ്നേഹം.

വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, സ്നേഹം ഇവയാണു് എല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങളുടെയും സദ്ഗുണങ്ങളുടെയും ആദിയും മധ്യവും അന്തവും; അഥവാ അനുഗ്രഹങ്ങളിലേയും സദ്ഗുണങ്ങളിലേയും നേതാക്കന്മാരും പ്രമുഖ ഗായകന്മാരും. അവ ദിവ്യമായി പിരിച്ച ഒരു മുപ്പിരിക്കയറാണു്, വിശേഷിച്ചും സ്നേഹം; എന്തെന്നാൽ ദൈവം സ്നേഹമാണു്, അങ്ങനെ വിളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു (1 യോഹ. 4. 8). ആകയാൽ അവയെ ഉദ്ധരിച്ചു് ഈ ലേഖനത്തിലെ പോരായ്മകളും പരിഹരിക്കാതിരിക്കുന്നതു് ഒരു തെറ്റാകും; വിശേഷിച്ചും വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ: 'മനുഷ്യൻ പൂർണ സ്നേഹം നേടുമ്പോഴാണു് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഫലം മുഴുപ്പെടുന്നതു്' (അധ്യാ. 21). ആകയാൽനമുക്കു് അവയെക്കുറിച്ചു പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ വാക്കുകളിൽ സഞ്ചരിക്കാം. സോപാനത്തിലെ യോഹന്നാൻ

പറയുന്നു: 'ഇനി എല്ലാറ്റിനെയും ഒത്തൊരുമിച്ചു കൂട്ടിയിണക്കി നിർത്തുന്ന വിശ്വാസവും പ്രത്യാശയും സ്നേഹവും; ഇവയിൽ സർവോത്തമം സ്നേഹമത്രേ' (1 കൊറി. 13. 13); എന്തെന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ നാമം സ്നേഹമെന്നാകുന്നു (1 യോഹ. 4. 8). ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിടത്തോളം അവയിൽ ആദ്യത്തേത് ഒരു കിരണം, രണ്ടാമത്തേത് പ്രകാശം, മൂന്നാമത്തേത് പ്രഭാവലയം: എന്നാൽ മൂന്നുംകൂടി ഒന്നിച്ച് ഉജ്വലമായ ഒരു തേജസ്സും. ആദ്യത്തേതിനു് എന്തും സാധിക്കും, എല്ലാം നിർമിക്കുന്നു; ഈശ്വരകാരുണ്യം രണ്ടാമത്തേതിനെ ആവരണം ചെയ്യുന്നു. അതിനെ നിർലജ്ജമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; മൂന്നാമത്തേതിനു് ഒരിക്കലും പതനമില്ല. അതിന്റെ ഒഴുക്കു് ഒരിക്കലും നിലയ്ക്കുന്നില്ല. പ്രേമബാധപിടിച്ചവനു് അതിന്റെ ധന്യമായ ലഹരിയിൽനിന്നും ഒരിക്കലും മോചനമില്ലതാനും' (അധ്യാ. 30). പിന്നെയും: 'സ്നേഹത്തിന്റെ നാദം മാലാഖമാർക്കു അറിയാം; പക്ഷേ അവരതറിയുന്നതു് പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടാണു്. 'ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു; അതിന്റെ അതിരു നിർണയിക്കാൻ ഒരുമ്പെടുന്നവൻ, കടലാനടിയിലെ മണൽത്തരികയം എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്താൻ പുറപ്പെടുന്ന കുരുടനെപ്പോലെയാണു്. ഗുണത്തിൽ, സ്നേഹം, മനുഷ്യക്കാവുന്നിടത്തോളം, ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമാണു്; പ്രവൃത്തിയിൽ, അതു് ആത്മാവിന്റെ ലഹരിയാണു്, തനതു ധർമത്തിൽ, അതു വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രഭവവും ദീർഘദുഃഖത്തിന്റെ ഗർഭവും വിനയത്തിന്റെ വാരിധിയുമാണു്. സകല വിപരീത ചിന്തകളുടെയും ശരിയായ പരിത്യാഗമാണു സ്നേഹം; എന്തെന്നാൽ അതു 'തിന്മ നിനയ്ക്കുന്നില്ല' (1 കൊറി. 13. 5). സ്നേഹം, വിരക്തി, പുരുത്വം ഇവയ്ക്കു തമ്മിൽ പേരിലേ ഭേദമുള്ളൂ. പ്രകാശം, അഗ്നി, ജ്വാല ഇവ മൂന്നും ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുംപോലെയാണു് ഈ മൂന്നെണ്ണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും' (അധ്യാ. 5–9).

വിശുദ്ധ ഡയോഡൊക്കസ് പറയുന്നു: 'സോദരാ, നിന്റെ അധ്യാത്മസാധനയിൽ വിശ്വാസവും പ്രത്യാശയും സ്നേഹവും മുന്നിട്ടുനിൽക്കട്ടെ, അവയിൽ ഏറ്റവും മുന്നിൽ സ്നേഹം; എന്തെന്നാൽ മറ്റു രണ്ടും—വിശ്വാസവും പ്രത്യാശയും—ഭൗതികാനുഗ്രഹങ്ങളെ മാത്രമേ തിരസ്കരിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ളു എന്നിരിക്കെ, സ്നേഹമാകട്ടെ അദൃശ്യനായവനെ മനസാ ഗ്രഹിച്ചു സദാചാരങ്ങളും വഴിക്കു് ആത്മാവിനെ ഈശ്വരനുമായി ഒന്നാക്കിത്തീർക്കുന്നു' (അധ്യാ 7). പിന്നെയും: ആത്മാവിനു സ്വതഃസിദ്ധമായ സ്നേഹം, അതൊന്നു്: പിന്നെയൊന്നു് ആത്മാവിലേയ്ക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവു പൊഴിക്കുന്ന സ്നേഹവും. ആദ്യത്തേതു നമ്മുടെ ആശകൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്നു; ആശയുടെ തോതനുസരിച്ചിരിക്കും താനും. ആകയാൽ നാം നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയെ അതിൽ

നിലകൊള്ളാൻ നിർബന്ധിക്കാതിരിക്കുമ്പോഴും അതു് ഒരാത്മാക്കളാൽ എളുപ്പത്തിൽ ശിഥിലമാക്കപ്പെടുന്നു. രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ, ദിവ്യസ്നേഹത്തിന്റെ അവർണ്യമായ ആനന്ദത്തോടു്, തികഞ്ഞ സരളതയോടെ സർവാത്മനാ ആത്മാവിനെ ഒട്ടിപ്പിടിക്കുമാറു്, ദൈവസ്നേഹത്താൽ ആത്മാവിനെ ഉദ്ദീപ്തമാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അപ്പോഴും മനസ്സു് അധ്യാത്മകാരുണ്യത്തിന്റെ വ്യാപാരത്താൽ ഗർഭിതമായി സ്നേഹത്തിന്റെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും പ്രവൃദ്ധമായ ഒരു പ്രവാഹത്തെ അയയ്ക്കുന്നു.' വിശുദ്ധ ഇസ്ഹാക്കു പറയുന്നു: 'ബാഹ്യമായ എന്തെങ്കിലുംകൊണ്ടു് ഉത്തേജിതമായ സ്നേഹം, എണ്ണകൊണ്ടു കത്തുന്ന ചെറിയ ഒരു വിളക്കുപോലെയാണു്; അഥവാ മഴവെള്ളംകൊണ്ടു് ഒഴുകുന്ന ഒരരുവിപോലെ—അതു് മഴ നില്ക്കുമ്പോഴും വററിപ്പോകുമല്ലോ. എന്നാൽ ഈശ്വരനെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള സ്നേഹമാകട്ടെ ഭൂമിയിൽനിന്നും തള്ളിക്കുതിച്ചു വരുന്ന ഉറവപോലെയത്രേ.' അതിലെ ഒഴുക്കു് ഒരിക്കലും നിലച്ചുപോവുകയില്ല, കാരണം, ഈ സ്നേഹത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം ദൈവമാണു്; അതിന്റെ ആഹാരത്തിനു് ഒരിക്കലും ദുർലഭ്യം വരുകയുമില്ല (അധ്യാ. 30). 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങൾ പാകമാകുന്നതെപ്പോൾ?' എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി 'മനുഷ്യൻ പൂർണമായ സ്നേഹം നേടുമ്പോൾ' എന്നു് വി. ഇസ്ഹാക്കു പറഞ്ഞു. ഒരുവൻ അതു നേടിയോ എന്നറിയുന്നതെങ്ങനെ? എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അവന്റെ മനസ്സിൽ ഈശ്വരസ്മരണ സജീവമാകുമ്പോൾ അവന്റെ ഹൃദയം ഉടൻ ഈശ്വരസ്നേഹത്താൽ ഉദ്ദീപിതമാകും; അവൻ ധാരധാരയായി ആനന്ദബാഷ്പം പൊഴിക്കും. എന്തെന്നാൽ പ്രിയജനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണം അശ്രുപാതം ഉണ്ടാക്കുക പതിവാണു്; ആകയാൽ അമ്മാതിരിയൊരു മനുഷ്യനു് അശ്രുധാര ഒരിക്കലും വറുകയില്ല; എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം ഒരിക്കലും അവനിൽ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ആകയാൽ ഉറക്കത്തിൽപോലും അവൻ ഈശ്വരനുമായി സംവാദം നടത്തുന്നു; എന്തെന്നാൽ ഈ ഫലം ഉളവാക്കുകയെന്നതു് സ്നേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമത്രേ. മനുഷ്യന്റെ ഐഹികജീവിതത്തിലെ പൂർണത സ്നേഹമാണു്' (അധ്യാ. 21) വീണ്ടും: 'ഈശ്വരസ്നേഹം സ്വഭാവേനതന്നെ ഗാഢമാണു്; അതു് കവിഞ്ഞൊഴുകുമാറു് ഒരുവനിൽ നിറയുമ്പോൾ അതവനെ പ്രേമോന്മാദത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. ആകയാൽ അതു് അനുഭവപ്പെടുന്നവന്റെ ഹൃദയത്തിനു് അതു താങ്ങാനോ തടുക്കാനോ ആവില്ല; ഹൃദയത്തിന്റെയും അതിൽ നിറയുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും സ്വഭാവമനുസരിച്ചു് അതു് അസാധാരണമായ ഒരു പരിണാമത്തിനു വിധേയമാകുന്നു. അതിന്റെ വ്യക്തമായ ലക്ഷണങ്ങളം ഇവയാണു്: അവന്റെ മുഖം പ്രസന്നവും ഉജ്ജ്വലവും

ആയിത്തീരുന്നു; അവന്റെ ശരീരത്തിനു് ചൂടു് അനുഭവപ്പെട്ടും. ലജ്ജയും ഭയവും അവനെ കൈവിട്ടും; അവൻ ഉന്മത്തനെപ്പോലെ ആയിത്തീരും. മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിച്ചുനിർത്തിയിരുന്ന ശക്തി അവനെ വിട്ടോടുന്നു, ആകയാൽ അവൻ ഭ്രാന്തചിത്തനെപ്പോലെ ആയിത്തീരുന്നു. ഭയങ്കരമായ ഒരു മരണം അയാൾക്കു് ഒരാനന്ദമാണു്; ദിവ്യവസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ച അയാളുടെ ധ്യാനത്തിനു് ഒരിക്കലും ഒരു ഭംഗവും ഏർപ്പെടുന്നില്ല. വേറാരുമില്ലാത്തപ്പോഴും അയാൾ മറ്റാരോടോ എന്നപോലെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അയാളുടെ അറിവും കാഴ്ചയും താനേ നിലച്ചുപോകുന്നു; ദൃശ്യപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കുകൂടിയുള്ള തന്റെ പെരുമാറ്റത്തെ അയാൾ അറിയുന്നതേയില്ല. അയാൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതായാൽത്തന്നെയും അതിനെക്കുറിച്ചു് അയാൾക്കൊരു ബോധവുമില്ല, എന്തെന്നാൽ അയാളുടെ മനസ്സു് ധ്യാനത്തിൽ ഉച്ചാവസ്ഥയിലാണു്, അയാളുടെ ചിന്ത എപ്പോഴും വേറാരോടൊ സംഭാഷണം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായി കാണപ്പെടുന്നു. പണ്ടു് അപ്പോസ്തലന്മാരും രക്തസാക്ഷികളും ഈ അധ്യാത്മലഹരി അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പുണ്യവാളന്മാർ ലോകമെമ്പാടും സഞ്ചരിച്ചു, പ്രവർത്തിച്ചു. പീഡനങ്ങളും അനുഭവിച്ചു. രക്തസാക്ഷികളുടെ അവയവങ്ങളും വെട്ടിനുറുക്കപ്പെട്ടു, വെള്ളംപോലെ അവർ ചോരയൊഴുക്കി; എന്നിരുന്നാലും അതിഭയാനകമായ പീഡനങ്ങളും അനുഭവിച്ചിട്ടും അവരൊരിക്കലും ധൈര്യം വെടിഞ്ഞില്ല; സഹിച്ചും സധൈര്യം സഹിച്ചു. വിജ്ഞരായിരുന്നതിനാൽ അവർ മൂഢരായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. വേറെ ചിലർ മണൽക്കാടുകളിലും പർവതങ്ങളിലും ഗുഹകളിലും മലഞ്ചെരിവുകളിലും അലഞ്ഞുനടന്നു; എല്ലാത്തരം അക്രമങ്ങളും അനീതികളും ഇടയിൽ അവർ ശിക്ഷിക്കുന്നതിലും ക്രമത്തിലും വാണു. അമ്മാതിരി ക്രമക്കേടുകളും ഉടയവൻ നമുക്കരുളുമാറാകട്ടെ?' (അധ്യാ. 73).

91. തിരുവത്താഴം: പവിത്രഹൃദയത്തോടെ കൂടെക്കൂടെ അത്താഴക്കൂദാശയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു കിട്ടുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളും.

ആത്മശുദ്ധിക്കും മനോദീപ്തിക്കും ശാരീരിക പവിത്രീകരണത്തിനും ശരീരമനസ്സുകളുടെ ദിവ്യപരിണാമത്തിനും അതേപോലെ കാമാദികളെയും സാത്താന്മാരെയും തുരത്തുന്നതിനും സർവോപരി ദൈവത്തോടു് അതിഭൗതികമായി ഏകീഭവിക്കുന്നതിനും ഏറ്റവും വലിയ ഗുണവും താങ്ങും പാവനവും ശുദ്ധവും അമൃതവും പ്രാണദായകവുമായ രഹസ്യത്തിൽ—നമ്മുടെ രക്ഷകനും, ദൈവവുമായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വിലയേറിയ മാംസത്തിലും രക്തത്തിലും—മനുഷ്യനാലാകാവുന്നതുമായ പവിത്രമായ ഹൃദയത്തോടും ദേഹത്തോടുംകൂടി കൂടെക്കൂടെ തിരുവത്താഴക്കൂദാശയിൽ, പങ്കെടുക്കുകയാകുന്നു. ആകയാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു് പ്രത്യേകം

പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമത്രെ—എന്നിട്ടു് ഞങ്ങളുടെ ഈ എഴുത്തു നിർത്താം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ പവിത്രകൂടാരയിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടതിന്റെ അത്യന്താപേക്ഷിതത്വത്തെക്കുറിച്ചു് നമുക്കു പിതാക്കന്മാരുടെ സുവ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങളുണ്ടു്; കൂടാതെ, കർത്താവിന്റെ ജീവിതവും, ആ സത്യമൂർത്തി തന്നെയും ഇതിനെക്കുറിച്ചു വളരെ വ്യക്തമായി ഇതിനെപ്പറ്റി അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്. അവിടുന്നു പറയുന്നു: 'ആ പ്രാണപ്രദമായ അന്നം ഞാനാകുന്നു....സ്വർഗത്തു നിന്നും വരുന്ന അന്നമാണിതു്'; അതു മനുഷ്യൻ കഴിക്കാനും അങ്ങനെ മരിക്കാതിരിക്കാനും വന്നതാണതു്. സ്വർഗത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന സജീവമായ അന്നം ഞാനാകുന്നു: ഈ അന്നം ആഹരിക്കുന്നവൻ എന്നെന്നേയ്ക്കും ജീവിക്കും. ഞാൻ നൽകുന്ന അന്നം എന്റെ മാംസമാകുന്നു: ലോകത്തിന്റെ ജീവനുവേണ്ടി ഞാനതു നൽകും' (യോഹ. 6. 48, 50, 51). വീണ്ടും; 'മനുഷ്യപുത്രന്റെ മാംസം തിന്നുകയും രക്തം കുടിക്കുകയും ചെയ്യാതെ, നിനക്കു നിന്നിൽ ജീവനില്ല. എന്റെ മാംസം തിന്നുകയും രക്തം കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനു് നിത്യജീവിതമുണ്ടു്. അവനെ ഞാൻ അന്ത്യനാളിൽ ഉദ്ധരിക്കും. എന്തെന്നാൽ എന്റെ മാംസം ശരിയായ അന്നവും രക്തം ശരിയായ പാനീയവുമാകുന്നു. എന്റെ മാംസം തിന്നുകയും ചോര കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ എന്നിൽ വാഴുന്നു, ഞാൻ അവനിലും. ഞാൻ സജീവപിതാവിനാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ടവനായതുകൊണ്ടു് ഞാൻ പിതാവിനാൽ ജീവിക്കുന്നു: ആകയാൽ എന്നെ തിന്നുന്നവനും ഞാൻ മൂലം വാഴും. ആകാശത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന അന്നം ഇതത്രേ....ഈ അന്നം കഴിക്കുന്നവൻ എന്നെന്നേയ്ക്കും ജീവിക്കും' (യോഹ. 6. 53—58). വിശുദ്ധ പൗലോസു് പറയുന്നു: 'എന്തെന്നാൽ കർത്താവിൽനിന്നും എനിക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്; ഞാനതു നിങ്ങൾക്കും തന്നിട്ടുണ്ടു്—അതായതു്, അവിടുന്നു വഞ്ചിക്കപ്പെട്ട ആ രാത്രിതന്നെ, അവിടുന്നു അപ്പം കഴിച്ചു എന്നു്. അവിടുന്നു കർത്താവിനു സ്തുതിചൊല്ലി, അപ്പം മുറിച്ചു, എന്നിട്ടരുളി: 'എടുക്കിൻ, കഴിക്കിൻ: ഇതെന്റെ ശരീരമാണു്, നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണതു മുറിച്ചതു്: എന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ഇതു ചെയ്യുവിൻ.' അതേപോലെ അവിടുന്നു പാനപാത്രവും എടുത്തു അതിൽ നിന്നും കുടിച്ചു, എന്നിട്ടരുളി: 'ഈ പാനപാത്രം എന്റെ രക്തത്തിലുള്ള പുതിയ പൈതൃകമത്രേ: നിങ്ങൾ ഇതു കുടിക്കുമ്പോഴൊക്കെ എന്റെ സ്മരണയ്ക്കായിട്ടു കുടിക്കുവിൻ. എന്തെന്നാൽ ഈ അപ്പം തിന്നുകയും പാനീയം കുടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴൊക്കെ, കർത്താവു് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു വരുംവരെ അവിടത്തെ മരണത്തെയാണു നിങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ കർത്താവിന്റെ ഈ അപ്പവും പാനീയവും അർഹതയില്ലാതെ തിന്നുകയും

കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ അവിടത്തെ കൊല ചെയ്യുതിനു് ഉത്തരവാദികളായിരിക്കും. എന്നാൽ ഒരുവൻ സ്വയംപരിശോധിച്ചു നോക്കിയിട്ടു് ആ അപ്പം തിന്നുകയും പാനീയം കുടിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. അനർഹമായി തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ കർത്താവിന്റെ ശരീരത്തെ തിരിച്ചറിയാതെ സ്വയം നിത്യനാശം തിന്നുകയും കുടിക്കുകയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇക്കാരണത്താൽ നിങ്ങളിൽ പലരും ദുർബലരും രോഗഗ്രസ്തരുമാണു്, പലരും നിദ്രാധീനരും. എന്തെന്നാൽ നാം സ്വയം ദണ്ഡിച്ചാൽ നാം ദണ്ഡിക്കപ്പെടുകയില്ല. എന്നാൽ നാം ദണ്ഡിക്കപ്പെടുമ്പോഴും നാം കർത്താവിനാൽ പാകപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു; അങ്ങനെ ലോകത്തോടൊപ്പം അഭിശപ്തമാകാതെ കഴിയുന്നു' (1 കൊറി. 11. 23–32).

92. P. 260 Holy mysteries is omitted here as too theological and not of general interest (Translator).

93. വിശദോപദേശത്തിന്റെ ഉപസംഹാരം: അപേക്ഷിച്ച ഒരു ശിഷ്യനു് വ്യക്തിപരമായ ഒരു ഉപദേശം.

ഇങ്ങനെ, പ്രിയകുഞ്ഞേ, കർത്താവിന്റെ തുണയോടെ നിന്റെ അപേക്ഷ നിറവേറ്റപ്പെട്ടു. നീ ആശിക്കുകയും പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തതുപോലെതന്നെ ചെയ്യാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ലായിരിക്കാം; എന്നിരുന്നാലും ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ കഴിവിന്റെ പരമാവധിവരെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അവനവന്റെ കഴിവിന്റെ അതിരുവരെ ചെയ്യുന്ന വേല ദൈവത്തിനു പ്രിയങ്കരമാണു്. ജ്ഞാനത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും അതിനായി പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രം പോരാ, ജ്ഞാനത്തിനുള്ള നിന്റെ സ്നേഹവും വ്യഗ്രതയും യഥാർത്ഥമായ പ്രവൃത്തിയിൽക്കൂടി വെളിവാക്കുകയും വേണം എന്ന കാര്യം ഓർമ്മയിലിരിക്കണം. കർത്താവിന്റെ പ്രശസ്തസോദരൻ പറയുകയുണ്ടായി: വാക്കിനെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരായിരിക്കണം നിങ്ങൾ, അല്ലാതെ നിങ്ങളെത്തന്നെ വഞ്ചിച്ചു് വെറും ശ്രോതാക്കൾ ആയിരുന്നാൽ മതിയാകയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരുവൻ വാക്കിനെ അനുഷ്ഠിക്കാതെ ശ്രവിക്കുകമാത്രം ചെയ്താൽ അയാൾ തന്റെ സ്വന്തം മുഖം കണ്ണാടിയിൽ കാണുന്നവനെപ്പോലെയാണു്. അയാൾ തന്നെത്തന്നെ കാണുന്നു, തന്റെ പാട്ടിനു പോകുന്നു, താൻ എന്തു മാതിരിക്കാരനായിരുന്നു എന്ന കാര്യം ഉടനെ മറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പൂർണനിയമത്തിലേയ്ക്കു നോക്കുകയും അതിൽത്തന്നെ തുടരുകയും ചെയ്യുന്നവൻ, മറവിക്കാരനായ ഒരു കേൾവിക്കാരനല്ലാതെ പണിയെടുക്കുന്നവനാകയാൽ അയാൾ തന്റെ കൃത്യത്തിൽ ധന്യനായിത്തീരും' (യാക്കോ. 1. 22–25).

94. പിതാക്കന്മാരുടെ ആധ്യാത്മികോപദേശങ്ങൾ ശ്രവിക്കുകയും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതെങ്ങനെ?

പിതാക്കന്മാർ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ദിവ്യങ്ങളും ആധ്യാത്മികങ്ങളുമായ നിയമങ്ങൾ യഥാവിധി ക്ഷേത്യാദരങ്ങളോടെ കേൾക്കുകയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ എന്നു് നിങ്ങൾ സവ്വോപരി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ വിശുദ്ധ മക്കാറിയോസു് പറയുന്നു: 'ആധ്യാത്മികവിഷയങ്ങൾ അവയുടെ അനുഭവമില്ലാത്തവക്കു് ഗ്രഹിക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ വിശുദ്ധനും വിശ്വസ്തനുമായ ഒരാത്മാവിനു് അതിന്റെ ജ്ഞാനഗ്രഹണത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സാഹായം ലഭിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ആത്മാവിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയനിധികൾ, അവയുടെ അനുഭൂതിയുള്ളവനുമാത്രമേ വ്യക്തമാകയുള്ളു; എന്നാൽ അവയിൽ ഉപദേശം ലഭിക്കാത്തവനു് അവയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻപോലും ഒട്ടും കഴിവില്ല. ആകയാൽ നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി ഉപദേശം ലഭിക്കുംവരെ അവയെക്കുറിച്ചു് ആദരത്തോടെ കേൾക്കുവിൻ. ഐഹികജീവിതത്തിൽത്തന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആത്മാക്കൾക്കു് ഏതെല്ലാം അനുഗ്രഹങ്ങളിലും രഹസ്യങ്ങളിലും ഭാഗഭാക്കുകളാകാം എന്നു് നിങ്ങൾക്കു് ആത്മപക്ഷുസ്സിന്റെ അനുഭൂതിയിൽക്കൂടി അപ്പോൾ അറിയുമാറാകും.'

ഈ നിലയിൽ നിലകൊണ്ടാൽ നിങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിൽ നിന്നും കേൾക്കുന്നതിൽനിന്നും വളരെ വേഗം സമൃദ്ധമായ ഒരു വിളവു കൊയ്യും. വളരെയേറെ ദൂരം നേടുകയും ചെയ്യും. അറിവിനോടൊപ്പം, കിട്ടിയ അറിവിന്റെ അനുഷ്ഠാനവും കൂടി ചേർത്താൽ നിങ്ങൾ ഒട്ടവളരെ നേട്ടം; പലർക്കും അപ്രാപ്യമായ ദിവ്യസംഗതികളിൽ നിങ്ങൾക്കു് സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽനിന്നും മറ്റുള്ളവരെ നയിക്കാനും ശാസിക്കാനും സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിഷ്ഠകരങ്ങളാൽ ബദ്ധനും നീതനുമായി നിങ്ങൾ ഇതു നേടുവാൻ ദൈവം തിരുവുള്ളമാകുമാറാകട്ടെ. ശുഭം.

അമിതാഹാരം ശരീരത്തിനെന്നപോലെ അമിതോപദേശം കാതിനും അരോചകമാകയാലും എന്തിലും മിതത്വംതന്നെ ഉത്തമമെന്നതിനാലും നാമും അമിതത്വം വർജിച്ചു് ഉത്തമോപായമായി മിതത്വം സ്വീകരിക്കുക വേണ്ടതല്ലോ; ആകയാൽ ഞങ്ങളുടെ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് അല്പം ചിലതുകൂടി പ്രസ്താവിക്കുകയും ഇതുവരെ പറഞ്ഞതിന്റെ ഒരു സംഗ്രഹം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു ഞങ്ങൾ നങ്കൂരമിടട്ടെ.

95. മുഖ്യകാര്യം: പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ? യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനപ്രകാശവും ദിവ്യശക്തിയും.

വിവേകപൂർവമായ സമചിത്തത സാധനചെയ്യണം എന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവൻ, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, അടിയനിൽ കനിഞ്ഞാ

ലും' എന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ പദങ്ങളെ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ച് അതിൽ ആണ്ടിറങ്ങി, ശ്വാസോച്ഛ്വാസംവഴി ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ശുദ്ധമായി, നിർവിക്ഷേപമായി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ, ഹൃദയത്തിൽ മനസ്സ് തേജോദീപ്തമാകംവരെ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ, സ്വയം നിരന്തരം നിർബന്ധിക്കണം എന്നും പിതാക്കന്മാർ ഉപദേശിക്കുന്നു. വിശുദ്ധ ഡയോഡൊക്കസ് പറയുന്നതാവിതു: 'ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ സർവദാ ഈ പവിത്രമായ തിരുനാമം മനസാ നിലനിർത്തുന്നവർക്ക് അവസാനം തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ പ്രകാശം കാണാൻ കഴിയും' (അധ്യാ. 59). ദൈവത്തിന്റെ തൃക്കൈയ് വിളയാട്ടത്താൽ ഇതു സംഭവിക്കുന്ന നിമിഷം മുതൽ നമ്മുടെ ദൈവികജീവിതത്തിന്റെ ഗതി മുഴുവൻ അസ്ഖലിതവും നിർവിഘ്നവും ആയിരിക്കും; കാരണം, അപ്പോഴും നാം പ്രകാശത്തിലായിരിക്കും സഞ്ചരിക്കുന്നതു; നാം പ്രകാശത്തിന്റെ സാന്തനങ്ങളായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രകാശദാതാവായ കർത്താവുതന്നെ അരുളുന്നു: 'നിങ്ങൾക്ക് പ്രകാശം ഉള്ളപ്പോൾ പ്രകാശത്തിൽ വിശ്വസിക്കുവിൻ—നിങ്ങൾ പ്രകാശത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളായിരിക്കാൻ വേണ്ടി' (യോഹ. 12. 36). വീണ്ടും: 'ലോകത്തിന്റെ ദീപം ഞാനാകുന്നു; എന്നെ പിൻതുടരുന്നവനു ഇരുട്ടിൽ നടക്കേണ്ടതില്ല; അവനു ജീവിതദീപം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു' (യോഹ. 8.12). ദാവീദ് ദൈവത്തോട് ഇപ്രകാരം അറിയിക്കുന്നു: 'അവിടുത്തെ പ്രകാശത്തിൽ ഞങ്ങൾ വെളിച്ചം കാണും' (സങ്കീ.36.9). ദിവ്യ പൗലോസ് പറഞ്ഞു: 'ഇരുട്ടിൽനിന്നും പ്രകാശത്തോട് വിളങ്ങാൻ കൽപിച്ച ദൈവം ഞങ്ങളുടെ ഉൾക്കാമ്പിലും വിളങ്ങി' (2 കൊറീ 4. 6). യഥാർത്ഥവിശ്വാസികളെ, അണയാത്ത തിളങ്ങുന്ന ദീപംപോലെ കർത്താവു വഴി കാണിക്കുന്നു; അവർ ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളുടെ പരിധിക്കപ്പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശുദ്ധചിത്തനു സ്വർഗത്തിന്റെ പാതിൽ—ഉച്ചവും ദിവ്യവുമായ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കും ഭാവനയിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്ന പാതിൽ—അവിടുന്നു തുറന്നുകൊടുക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവർക്ക് പ്രകാശം സൂര്യബിംബത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ ഉദിച്ചുയരുകയും അവരെ ആധ്യാത്മികമായി യുക്തിചിന്തചെയ്യാനും നിർണയത്തിലെത്താനും നേരിൽ ദർശിക്കാനും ദീർഘദർശനം ചെയ്യാനും മറ്റും സമർത്ഥരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പൊതുവേ, കർത്താവിൽക്കൂടി അജ്ഞാനരഹസ്യങ്ങളുടെ എല്ലാ വിളക്കുങ്ങളും വെളിപാടുകളും അവർക്ക് വ്യക്തമായിത്തീരുന്നു; അവർ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ അതീന്ദ്രിയവും ദിവ്യവുമായ ശക്തികളാൽ സമാവിഷ്ടരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അതീന്ദ്രിയശക്തി അവരുടെ ശരീരത്തെ ലഘു അഥവാ സൂക്ഷ്മം ആക്കുകയും അവരെ കൊള്ളിമീൻപോലെ ഉച്ചത്തിൽ പാറിപ്പറക്കാൻ സമർത്ഥരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിൽക്കൂടിയുള്ള ഈ പ്രകാശശക്തിയാൽ പരിശുദ്ധ പിതാ

ക്കന്മാരിൽ ചിലർ സശരീരരായി വാഴ്മ്പോഴത്തെന്നെ വീതിയേറിയ പുഴകളും ആഴമേറിയ ആഴികളും അമൂർത്തരും അശരീരരുമെന്നപോലെ കാൽ നനയാതെ തരണംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അനേകദിവസത്തെ യാത്ര വേണ്ടിവരുന്ന ദൂരം അവർ ഞൊടിയിടയിൽ അതിക്രമിച്ചു: അവർ സ്വർഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സൂര്യനിലും സമുദ്രങ്ങളിലും മരുഭൂമികളിലും നഗരങ്ങളിലും എല്ലാ രാജ്യത്തും ദേശത്തും മൃഗങ്ങളിലും ഇഴജന്തുക്കളിലും എല്ലാ ജീവികളിലും പഞ്ചഭൂതങ്ങളിലും മറനേകം അത്ഭുതകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളും ചെയ്തു. അവർ വാഴ്ത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവർ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു നിലയുറപ്പിച്ചപ്പോഴും, അവരുടെ പവിത്രവും അനർഘവുമായ ശരീരങ്ങളും, ചിറകിന്മേലെന്നപോലെ നിലത്തുനിന്നും പറന്നുയർന്നു; മരണശേഷം അവരുടെ ശരീരം ക്ഷയിക്കാതിരിക്കുകയും പലേ അത്ഭുതങ്ങളും അടയാളങ്ങളും കാണിക്കുകയും ചെയ്തു.

96. മറെറാരു സംഗ്രഹം.

പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത ഈ പുതിയ കാര്യങ്ങളുടെയും അറിവിൻെറയും ഉത്ഭവവും പ്രാരംഭവും മുൻചൊന്ന മൗനത്തിലാണു്; തികഞ്ഞ അനാസക്തിയും ഏകാഗ്രതയും പ്രാർത്ഥനയും അതോടൊപ്പം വേണം; ദിവ്യാനുശാസനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ അടിയുറച്ചതും അതിനാൽ അജയ്യമാംവിധം പരിരക്ഷിതവുമായിരിക്കുകയും വേണം. ഇവ, അതായതു് അനാസക്തി, മൗനം, ഏകാഗ്രത, പ്രാർത്ഥന എന്നിവ ഹൃദയത്തെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയും ചൂടു് ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; ആ ചൂടു് കാമാദികളെയും സാത്താന്മാരെയും ചുട്ടെരിക്കുകയും ഹൃദയത്തെ അഗ്നിയാലെന്നപോലെ പരിശുദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതു് യേശുക്രിസ്തുവിനോടു് അശാമ്യമായ അഭിലാഷവും സ്നേഹവും ഉണർത്തുന്നു; അതു ഹൃദയത്തിൽ ആനന്ദബാഷ്പത്തിൻെറ ഉറവ തുറന്നുവിടുന്നു; അതു് ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും പശ്ചാത്താപത്തിൽ പരിശുദ്ധമാക്കുകയും സ്നേഹം, കൃതജ്ഞത, വിശ്വാസപ്രതിജ്ഞ എന്നിവയിൽ ഒരുവനെ ധന്യനാക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവയിൽ നിന്നും സീമാതീതമായ ശാന്തിയും സങ്കൽപാതീതമായ ചിത്തവൃത്തിനിരോധവും ഉളവാകുന്നു; ഇതിൽനിന്നും ഹിമസംഹതിപോലെ തിളങ്ങുന്ന ഉജ്ജ്വലമായ ജ്ഞാനോദയവും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതിൻെറയെല്ലാം പരിണതഫലം, മനുഷ്യനു് സാധിക്കാവുന്നത്ര കാമജയം, ശരീരത്തിനുമുമ്പേ ആത്മാവിൻെറ ഉജ്ജീവനം, ദൈവരൂപത്തിൻെറ സംപ്രാപ്തി, ധ്യാനവും അനുഷ്ഠാനവുംവഴി ആ അവസ്ഥയിലേയ്ക്കുള്ള നമ്മുടെ പ്രതിപ്രയാണം, വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, സ്നേഹം, ഈശ്വരാഭിമുഖം സർവാത്മനാ ഉള്ള ആവേശം, ഈശ്വരനുമായി ഏകീഭാവം, ഈശ്വരനിൽ ആനന്ദവും വിശ്രാന്തിയും,

ഈശ്വരനിൽ സംവാസം എന്നിവയത്രെ. ഈ ലോകത്തിൽ ഈ ശ്വരനിലുള്ള സംവാസം ഒരു സൂചനമാത്രം: കണ്ണാടിയിൽ കാണും പോലെയോ ശകുനംകൊണ്ടു ഭാവി നിർണയിക്കുംപോലെയോ; എന്നാൽ ഭാവിജീവിതത്തിൽ അതു് ഈശ്വരനുമായി മുഖത്തോടു മുഖം ദർശിക്കലാണു്, ഈശ്വരനുമായി നിർബാധം സംവദിച്ചു കൊണ്ടും അവിടത്തെ ആനന്ദം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും ഉള്ള ദർശനം.

97. ഈശ്വരനിൽ ഇപ്രകാരം ജീവിക്കുകയെന്നതു് യഥാർത്ഥവും അസ്ഖലിതവുമാണു്: പിതാക്കന്മാർ നമുക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള പാരമ്പര്യം അതത്രെ: അതായതു് അനുസരണത്തെ തുടർന്നുള്ള മൗനം: അതിനെ വിശുദ്ധന്മാർ ക്രിസ്തുവിലെ രഹസ്യമായ സംവാസം എന്നു് ന്യായമായി നാമകരണം ചെയ്തു.

ഈ മാർഗം, ഈശ്വരനിലുള്ള അധ്യാത്മജീവിതം, യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഈ പവിത്ര പരിശീലനം–ഇതത്രെ ക്രിസ്തുവിൽ യഥാർത്ഥവും അസ്ഖലിതവും ആത്മാർത്ഥവും ആയ രഹസ്യജീവിതം. സ്വയം ദൈവവും മനുഷ്യനുമായ യേശു, മാധുര്യമൂർത്തിയായ യേശു, ഈ വഴി തെളിച്ചു, അതിനു് അവിടുന്നു് തന്റെ നിഗൂഢനിർദേശം നൽകുകയും ചെയ്തു; ദിവ്യരായ പുണ്യവാളന്മാരും അവരെ പിൻതുടർന്നവന്നവരും ആ മാർഗത്തൂടെ സഞ്ചരിച്ചു. തുടക്കം മുതൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പിറവിമുതൽ നാളിതുവരെ അവിടത്തെ കാലടികളെ പിൻതുടർന്നുവന്ന നമ്മുടെ മഹനീയാചാര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ ജീവസന്ദായകങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളാലും അത്ഭുതകരങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളാലും ഈ വിശിഷ്ട ബീജത്തെ, പാവന പാനീയത്തെ, പവിത്രാങ്കുരത്തെ, ഈ അമൂല്യരത്നത്തെ, ദിവ്യപൈതൃകത്തെ, നിഗൂഢനിധിയെ, ദിവ്യാഗ്നിയെ, പ്രകാശത്തെ, പരമ്പരയാ കൈയ്മാറിപ്പോന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ പൈതൃകം ഭാവിതലമുറകൾക്കു് അവിച്ഛിന്നം നമ്മുടെ കാലത്തിനുശേഷവും ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരാഗമനംവരെ തുടർന്നുകൊണ്ടു് പോവുകയും ചെയ്യും. എന്തെന്നാൽ, 'ഞാൻ സദാ നിങ്ങളോടൊപ്പമുണ്ടു്, ലോകാവസാനംവരെ. ശുഭം' (മത്തായി 28. 20) എന്നരുളിയ അവിടത്തെ പ്രതിജ്ഞ സത്യമാകുന്നു.

98. മുക്തിമാർഗങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ടെങ്കിലും ഈശപുത്രപദത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന രാജപാത ഇതത്രെ.

പരമ്പരയാ ധാർമികമെന്നു കരുതിപ്പോന്നിട്ടുള്ളവയും അനുഷ്ഠാതാക്കളെ മുക്തിയിലേയ്ക്കും ശാന്തിയിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നവയുമായ മറ്റു മാർഗങ്ങളും ജീവിതരീതികളും സാധനകളും ഉണ്ടെങ്കിലും സർവോപരി രാജകീയമായ പാത ഇതാണു്; ആത്മാവു ശരീരത്തെ അതിശയിക്കുംപോലെ ഇതു് ഇതര സാധനകളെ അതിശയിക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ യഥാവിധി അനുസരിക്കുന്നവനെ

ഇതു് അത്ഭുതകരമാമ്മാറു് ദിവ്യത നൽകി തികച്ചും നവീകരിച്ചു് ദൈവത്തിന്റെ പുത്രപദത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. മഹാനായ ബാസിൽ പറയുന്നു: 'പരിശുദ്ധാത്മാവു് ജീവനിൽ പ്രവേശിച്ചു് അതിനു ചൈതന്യവും അമൃതത്വവും നൽകി, അവശനെ ഉയർത്തി. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിത്യസ്പന്ദനത്താൽ സ്പന്ദിതമായതു് സജീവവും പവിത്രവുമായി; ആത്മാവു് തന്നിൽ പ്രവേശിച്ചതുവഴി മനുഷ്യനു് മുമ്പു പൊടിയും ചാരവുമായിരുന്ന മനുഷ്യനു് പ്രവാചകന്റെ, അപ്പോസ്തലന്റെ, മാലാഖയുടെ ദൈവത്തിന്റെ പദവി ലഭിച്ചു.'

99. ഈ സാധനയുടെ മഹത്ത്വംമൂലം അതിനു് നാമങ്ങളും അനേകം.

ഈ ജീവിതരീതിയെ പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാർ വിശിഷ്ടങ്ങളായ പലേ പേരുകളും പൊല്ലി വിളിക്കുന്നു. വിവേകമാർഗം, ശ്ലാഘ്യകർമം, യഥാർത്ഥധ്യാനം, വിശാലപ്രാർത്ഥന, മനോനിയന്ത്രണം, ആന്തരകൃത്യം, ഭവിഷ്യജീവിതധർമം, ദിവ്യവൃത്തി, സ്വർഗീയ ജീവിതം, ദിവ്യാനുഷ്ഠാനം, ചൈതന്യഭൂമി, അത്ഭുതദർശനം, അധ്യാത്മമിഷ്ടാന്നഭോജനം, ദൈവകൃതസ്വർഗം, ദേവലോകം, സ്വർഗരാജ്യം, ദൈവരാജ്യം, പ്രകാശാതീതാന്ധകാരം, ക്രിസ്തുഗതരഹസ്യജീവിതം, ഈശ്വരദർശനം, അലൗകിക ദിവ്യപ്രാപ്തി എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളും അവരതിനു നൽകുന്നു.

ഈ ദിവ്യപിതാക്കളെ അനുകരിച്ചു് ഞങ്ങളും, അശുദ്ധങ്ങളായ ചിന്തകളിലും വാക്കുകളിലും കർമങ്ങളിലും ജീവിക്കുന്നവരെങ്കിലും, നിന്നോടുള്ള സ്നേഹത്താലും ഇതിന്റെ മുഖവുരയിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ പിതാക്കന്മാരുടെ ആജ്ഞയെ അനുസരിച്ചും, പ്രിയനേ, നിന്റെ അപേക്ഷ സശ്രദ്ധം സ്വീകരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു, നീ ആവശ്യപ്പെട്ടതു് ആവുംപോലെ ഞങ്ങളുടെ കഴിവിലും മേലെ ഞങ്ങളും നിവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ദിവ്യജീവിതത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ നേരാവു് ദൈവപുത്രനാണു്; നിത്യനായ പിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താലും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സാഹായ്യത്താലും അവതാരപുരുഷൻവഴി സർവ്വേശ്വരൻ ഈ ലോകത്തിൽ വിരചിച്ച അചിന്ത്യവും നൂതനവുമായ സംവിധാനത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ മാർഗദർശി ആ ശബ്ദസ്വരൂപനായ സർവേശ്വരനാണു്.

100. ഉപസംഹാരം: ദൈവത്തിന്റെ തുണയാലും കനിവിനാലും നാമും നമ്മാലാവുംപോലെ പ്രയത്നിക്കണം: ഈ ജീവിതത്തിൽത്തന്നെ അലൗകികാനുഗ്രഹങ്ങളുടെ സൂചന ലഭിക്കേണമേ: അലസതകൊണ്ടു് അവ നഷ്ടമായ്പോകാതിരിക്കേണമേ: അങ്ങനെയൊന്നും ഒരിക്കലും സംഭവിക്കരുതേ!

സുഹൃത്തുക്കളേ, ഇത്തരം അനുഗ്രഹങ്ങൾ നമുക്ക് സംപ്രാപ്യമെന്നിരിക്കെ, ഭാവിയിൽ ലഭിക്കുമെന്ന പ്രതിജ്ഞയുടെ പ്രത്യാശയായിട്ടില്ല, ഇപ്പോഴത്തന്നെ, സത്യമായും അനുഭവത്തിലും സാധ്യമെന്നിരിക്കെ, നമുക്ക് കാലം ഒരുകുംമുമ്പ് അവ നേടാൻ യത്നിക്കാം. ചെറുതും താത്ക്കാലികവുമായ ഉത്സാഹത്തിനും അല്പം പ്രയത്നത്തിനും പ്രതിഫലമായി, സർവോപരി ഈശ്വരകാരുണ്യത്തിന്റെ ദാനമായി, ഇവ നേടാൻ നമുക്കു മുന്നോട്ടുപോവുകയും പണിയെടുക്കുകയും ചെയ്യാം. ദിവ്യപ്രചാരകനായ വിശുദ്ധ പൗലോസ് പറയുന്നു: 'നമ്മിൽ പ്രകടമാകാനിരിക്കുന്ന മഹത്ത്വം നിനയ്ക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോഴത്തെ ക്ലേശങ്ങൾ ഗണനാർഹങ്ങളേയല്ല എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു' (റോമ. 8. 23; 2 കൊറീ. 1.22). ആകയാൽ നമുക്ക് വിടാതെ തുടരാം. താണനിലയിലുള്ളവർ രാജകുടുംബവുമായി ബന്ധപ്പെടാനും യോജിക്കാനും ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടാൽ അവർ തങ്ങളുടെ വാക്കും വിചാരവും വ്യാപാരവും സർവവും ആ ഒരൊറ്റ കാര്യത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്നു. പ്രാണൻ പണയപ്പെടുത്തിയും അത്യന്തം അപ്രാപ്യമായ കാര്യങ്ങളെയും അവർ പിടിച്ചടുക്കുന്നു; ഇതൊക്കെയും താത്കാലികങ്ങളും നശ്വരങ്ങളുമായ സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി; അവമിക്കപ്പോഴും നയിക്കുന്നതോ ശ്രേയസ്സിലേക്കല്ല പിന്നെയോ നരകത്തിലേക്കും, അപ്പോൾ അരചന്മാരുടെയെല്ലാം അരചനും ഉടയവനുമായ ദൈവവുമായി യോജിക്കാനും വിവാഹം ചെയ്യാനും നാം എത്രമാത്രം പ്രയത്നവും ഉത്സാഹവും പ്രദർശിപ്പിക്കണം! അവിടുന്ന് നിത്യൻ, തന്റെ സ്വജനങ്ങൾക്ക് അത്യുജ്ജ്വലവും ശാശ്വതവുമായ മഹിമയും ബഹുമാനവും അരുളുന്നവൻ, അതിലും വിശേഷിച്ച്, 'അദ്ദേഹത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തവർക്ക് അവിടുത്തെ നാമത്തിൽ വിശ്വസിച്ചവർക്കുപോലും ദൈവപുത്രന്മാരാകാനുള്ള ശക്തി, അവിടുന്നു നൽകി' (യോഹ. 1.12) എന്ന് സുവിശേഷം പറയുംപോലെ ദൈവസന്താനങ്ങളാവാനുള്ള ശക്തി നമുക്ക് നല്കപ്പെട്ടിരിക്കെ—നാം എത്രമാത്രം പ്രയത്നിക്കണം! അവിടുന്നു ശക്തി നല്കുന്നു, അല്ലാതെ നമ്മുടെ ഇച്ഛക്കെതിരായി നമ്മെ വലിച്ചിഴയ്ക്കുകയോ നിർബന്ധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. സമ്മർദം എപ്പോഴും മർദകനെതിരെ എതിർപ്പ് ഉളവാക്കുന്നു, തിന്മയെ തിന്മകൊണ്ടു നേരിടാൻ പ്രേരണ നൽകുന്നു. അങ്ങനെ അവിടുന്നു നമ്മുടെ പൗർവികമായ പരമാധികാരത്തെ മാനിക്കുന്നു; അവിടുത്തെ ഇച്ഛയും അനുഗ്രഹവുംകൊണ്ടു മാത്രം എന്തെങ്കിലും സത്കർമം ചെയ്യാനിടയായാൽ അതു നമ്മുടെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടും യത്നംകൊണ്ടും മാത്രമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈശ്വരനും പ്രഭുവും ആണെങ്കിലും അവിടുന്ന് തന്റെ വേലകളെല്ലാം ചെയ്തു; അദ്ദേഹം ഏവരേയും ഒരുപോലെ സൃഷ്ടിച്ചു, എവരേയും ഒരുപോലെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനു ഏവർക്കും

വേണ്ടി മരണം വരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു വരാൻ, വിശ്വസിക്കാൻ, അവിടത്തെ സ്വജനമാകാൻ, നമ്മുടെ സ്നേഹനിധിയായ നാഥനും രക്ഷകനുമായ ദൈവത്തെ നിർഭയം സോത്സാഹം സസ്നേഹം സേവിക്കാൻ ഉള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അവിടുന്നു നമുക്കു നൽകി; നമുക്കുവേണ്ടി, തിന്മകളുടെ താതനും നമ്മുടെ വൈരിയുമായ പിശാചിന്റെ പീഡനത്തിൽനിന്നും നമ്മെ മോചിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി, പിതാവായ ദൈവവുമായി നമ്മെ ബന്ധിപ്പിക്കാനും ദൈവത്തിന്റെ അവകാശികളാക്കാനും തനിക്കൊപ്പം അവകാശികളാക്കാനും അവിടുന്നു മരണം വരിച്ചു, നിന്ദ്യമായ മരണം വരിച്ചു. നമുക്കു നല്കിയ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം അത്യത്ഭുതകരവും ധന്യവുമാകുന്നു. ആകയാൽ അത്തരം അനുഗ്രഹങ്ങളെയും സമ്മാനങ്ങളെയും സന്തോഷങ്ങളെയും എന്തെങ്കിലും തുച്ഛവും ക്ഷണികവും സ്വാർത്ഥപോഷകവുമായ ഔദാസീന്യത്തിനോ അലസതയ്ക്കോ മിഥ്യാസുഖത്തിനോവേണ്ടി നിരാകരിക്കാതെ നമുക്കു നോക്കാം. സ്വയം ഈശ്വരൻ ആയിരുന്നെങ്കിലും നമുക്കുവേണ്ടി തന്റെ പ്രാണൻ ബലിയർപ്പിച്ച കർത്താവിന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി, വേണ്ടിവന്നാൽ പ്രാണൻകളഞ്ഞും നമുക്കു നാം ചെയ്യേണ്ടതെല്ലാം ഉത്സാഹത്തോടെ ചെയ്യാം, എല്ലാത്തരം ക്ലേശങ്ങളും സഹിക്കാം. അങ്ങനെ നമുക്കു് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും കിരീടങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളും സമ്പാദിക്കാം. നമുക്കുവേണ്ടി സ്വയം നിന്ദിതനായ നമ്മുടെ നാഥൻ യേശുക്രിസ്തു, നമ്മുടെ ദൈവം, അവിടത്തെ അൻപും കനിവുംകൊണ്ടു് നാമിവ നേടാൻ ഇടയാകുമാറാകട്ടെ: ഈ വിനയംവഴി അവിടുന്നു നമ്മെ ഈ ജന്മത്തിൽത്തന്നെ തന്റെ അലൗകികവും ദിവ്യവുമായ അനുഗ്രഹത്താൽ നമ്മെ സമൃദ്ധമായി സമ്പന്നരാക്കുകയല്ലൊ ചെയ്തതു്. സർവമഹിമയും ആദരവും ആരാധനയും ഇന്നും എന്നും എന്നെന്നും അവിടുത്തേക്കും അവിടത്തെ നിത്യനായ പിതാവിനും അവിടത്തെ പൂർണ പവിത്രവും നീതിപൂർണവും പ്രാണദായകവുമായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനും സർവഥാ വിധേയമല്ലൊ. ആമേൻ.

ധന്യനായ കാലിസ്റ്റസ്
പാത്രിയർക്കീസ്

പ്രാർത്ഥനാപാഠങ്ങൾ

1. യഥായോഗ്യം പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ വല്ലകീ വാദകനെ അനുകരിക്കുക; തല തെല്ലൊന്നു ചായ്ച്ചു, ചെവി തന്ത്രികളിലേയ്ക്കു അടുപ്പിച്ചു, അയാളം വിദഗ്ദ്ധമായി തന്ത്രികളിൽ അടിക്കുന്നു; അവയുടെ ഏകതാനമായ സ്വരത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന മോഹനഗാനത്തെ അയാളം ആസ്വദിക്കുന്നു.

2. ഈ ഉദാഹരണം നിനക്കു മനസ്സിലായോ? വല്ലകി ഹൃദയമാണു; തന്ത്രികളം ഭാവങ്ങളും; കൊട്ടുവടിയോ, ഈശ്വരസ്മരണമത്രേ; വാദകൻ മനസ്സും. ദൈവത്തെയും ദിവ്യസംഗതികളെയും സ്മരിച്ചു മനസ്സു ദൈവത്തേയുള്ള ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ദിവ്യഭാവങ്ങളെ പുറത്തുവരുത്തുന്നു; അപ്പോളം, പവിത്രവും ദിവ്യപ്രകാശത്താൽ ഉദ്ദീപ്തവുമായ മനസ്സും ആത്മാവും അവർണ്യമായ ആനന്ദത്താൽ നിറയും.

3. വല്ലകീവാദകൻ താനാസ്വദിക്കുന്ന മോഹനഗാനമല്ലാതെ മറെറാന്നും കേൾക്കുകയോ കാണുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അതേപോലെ മനവും തീവ്രമായ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഏകാഗ്രതയോടെ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കു ആണ്ടിറങ്ങുന്നു; അതിനുപിന്നെ ദൈവത്തെയല്ലാതെ മറെറാന്നും ശ്രവിക്കാനാവില്ല. അയാളുടെ അന്തരാത്മാവു മുഴുവൻ ദാവീദിന്റെ വാക്കുകളിൽ 'എന്റെ ആത്മാവു അവിടുത്തെ അടിമലർ വിടാതെ പിൻതുടരുന്നു' (സങ്കീ. 63. 8) എന്നു ദൈവവുമായി സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

4. നാം നമ്മുടെ ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളെ തടഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, സമരിയായിലെ സ്ത്രീയുടെ കത്താവു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത ജലത്തിന്റെ ഉറവ നമ്മിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയില്ല. കുടിക്കാനുള്ള ജലം തേടി പുറപ്പെട്ട ഈ സ്ത്രീ ജീവനജലം തന്നുള്ളിൽ പ്രവഹിക്കുന്നതായി കണ്ടെത്തി. എന്തെന്നാൽ ഭൂമിയിൽ സ്വതേയുള്ള ജലം

ഒഴുകാനൊരു വഴിതുറന്നു കിട്ടിയാലുടൻ പുറത്തേയ്ക്ക് ഒഴുകുന്നു; അതു പോലെ ഹൃദയഭൂമിയിലുള്ള അധ്യാത്മജലവും പുറത്തേയ്ക്കു്—നമ്മുടെ പൂർവികനായ ആദാമിൽനിന്നും ആജ്ഞാലംഘനംമൂലം ഒഴുകിപ്പോയ പ്രകാശംപോലെ—പ്രവഹിക്കാൻ വഴികിട്ടിയാലുടൻ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നു.

5. പ്രകൃതിയിലെ ജലം അതിന്റെ ഉറവിടത്തിൽനിന്നു് അനർഗളം പ്രവഹിക്കുംപോലെ ജീവനജലവും ആത്മാവിൽനിന്നു ഒഴുകാൻ വഴികിട്ടി ഒഴുകിത്തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ ഒരിക്കലും ആ ഒഴുക്കു നിലയ്ക്കുകയില്ല. ദിവ്യനായ ഇഗ്നേഷിയസിന്റെ ആത്മാവിൽക്കൂടി ഒഴുകി ആ ജലം, വിഷയങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന—വിഷയങ്ങളിൽനിന്നും ആഹാരം തേടുന്ന—'അഗ്നി എന്നിലില്ല, പക്ഷേ, എന്നിൽ ജലം പ്രവഹിക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു' എന്നു പറയാൻ പ്രേരണ നൽകുകയുണ്ടായി.

6. ഈ ധന്യമായ, പോരാ ത്രിധന്യമായ ജലം, അതായതു് ആത്മാവിന്റെ സമചിത്തത, ഭൂമിയുടെ ഉദരത്തിൽനിന്നും കുതിച്ചുയരുന്ന ജലംപോലെയാണു്. അരുവിയുടെ ഉറവിടത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ഊറ്റു് അരുവിയെ നിറയ്ക്കുന്നു; ഹൃദയത്തിൽനിന്നും കുതിച്ചുവരുന്ന ജലം, പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതമായി പ്രവഹിക്കുന്ന ജലം ആന്തര മനുഷ്യനെ ആസകലം ദിവ്യതുഷാരത്താൽ നിറയ്ക്കുകയും ബാഹ്യമനുഷ്യനെ അഗ്നിമയമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

7. ബാഹ്യമായ സകലതിൽനിന്നും മുക്തമായി, സജീവപുണ്യകർമങ്ങളാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ തികച്ചും സ്വാധീനമാക്കി മനസ്സു് ഹൃദയത്തിൽ അചഞ്ചലം വിശ്രമംകൊള്ളുന്നു, അതിന്റെ ദൃഷ്ടികേന്ദ്രത്തിൽ സ്ഥിരമായിത്തീരുന്നു. അവിടുന്നതു വിദ്യുത്പ്രകാശംപോലെ മാനസികമായ ജാജ്വല്യത നേടുന്നു; അങ്ങനെ അതു് ദിവ്യബോധം സമ്പാദിക്കുന്നു.

8. അവരിതു കേൾക്കാനിടയാകുന്നെങ്കിൽ, വ്രതദീക്ഷ ലഭിക്കാത്തവരോ, ഇനിയും 'പാൽ വേണ്ടവരോ' (എബ്രാ. 5. 12) ഇതു തൊട്ടുപോകരുതു്: എന്തെന്നാൽ ഇതു് സമയമാകുംമുമ്പു് സ്പർശിക്കാൻ പാടില്ല എന്നു വിലക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. യഥാകാലം വരുന്ന ഇതിനെ കാലമാകുംമുമ്പേ നേടാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരുടെ യത്നങ്ങളെയും വേണ്ട സാധനകളും കൂടാതെ മനോനിഗ്രഹമെന്ന തുറമുഖത്തിലേയ്ക്കു് ബലമായി പ്രവേശിക്കാൻ തുനിയുന്നവരുടെ പ്രയത്നങ്ങളെയും പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാർ ഭ്രാന്തു് എന്നാണു വിളിക്കുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ അക്ഷരമാല പഠിക്കാത്തവനു് പുസ്തകം വായിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

9. സപ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി പരിശുദ്ധാത്മാവു് ആത്മാവിൽ ഉളവാക്കുന്ന ചലനങ്ങൾ ഹൃദയത്തെ സ്വസ്ഥമാക്കുകയും, 'അപ്പാ അപ്പാ!' എന്നു് ഇടവിടാതെ വിളിക്കാൻ അതിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനോടൊപ്പം സങ്കല്പങ്ങളൊന്നും കാണുകയില്ല; അതിൽ വിഗ്രഹങ്ങളൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ നാം തന്നെ ദിവ്യപ്രകാശത്തിന്റെ ഉദയത്താൽ രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നു; ദിവ്യപ്രകാശം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രകാശനത്തിനു് അനുസൃതമായ ഒരു രൂപം നമുക്കു നൽകുന്നു. അതിലുമപ്പുറം അതു നമ്മെ മാറുകയും തിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്ങനെ—അവിടേയ്ക്കു മാത്രമറിയാം.

10. സംയമംകൊണ്ടു പവിത്രമായ മനസ്സിനെ നിരന്തരമായ ഈശോസ്മരണയാൽ ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം വിമുക്തമാക്കാത്തപക്ഷം അതു് എളുപ്പത്തിൽ കരിപുരണ്ടുപോകുന്നു. സജീവമായ അഭ്യാസംകൊണ്ടു് ധ്യാനത്തിലേർപ്പെടുകയോ മനസ്സിനെ അടക്കാൻ നോക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവൻ തന്നെക്കുറിച്ചു പ്രചരിക്കുന്ന അപവാദങ്ങളെ നിഷേധിക്കാൻ മെനക്കെടുന്നില്ല; ഒളിഞ്ഞോ തെളിഞ്ഞോ തന്നെക്കുറിച്ചു് നടക്കുന്ന ചർച്ചകളിൽനിന്നു് ഒളിച്ചോടുന്നുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ദിവ്യപ്രേമത്താൽ ഗ്രസ്തനായവൻ ഒരു കൂടെപ്പിറപ്പിനെപ്പോലെ അവിടത്തെ കാലടികളെ വിടാതെ പിൻതുടരുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു.

11. പ്രവാചകന്റെ പക്ഷത്തിൽ: 'ശാന്തനായിരിക്കുക, അറിയുക' (സങ്കീ. 46. 10); ഈ ശരീരത്തിൽ വസിക്കുമ്പോഴും ശാരീരിക കാമങ്ങളേയും അവയുടെ വേഗങ്ങളെയും അടക്കിനിത്താനും അവയിൽനിന്നും വിവേകപൂർവം ശാന്തനായിത്തീരാനും സാധ്യമാണു്. എന്നാലവയെ നിർമ്മാർജനം ചെയ്യാനോ വിശ്ലേഷം നശിപ്പിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. എന്നിരുന്നാലും മണൽക്കാട്ടിലെ ജീവിതത്തിനു് അവയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനുള്ള ശക്തി വ്യക്തമായും ഉണ്ടു്.

12. ചില അരുവിയിലെ വെള്ളം വേഗത്തിൽ ഒഴുകുന്നു, ചിലവയിലേതു് മെല്ലെയും. വേഗം പായുന്നതു് ഏറെ നേരം കലങ്ങിയിരിക്കുകയില്ല; ചിലപ്പോൾ അല്പമൊന്നു കലങ്ങിയാൽത്തന്നെയും, ഒഴുക്കു് ആ വെള്ളത്തെ വേഗം തെളിവുറ്റതാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒഴുക്കു വളരെ പതുക്കെയായാൽ, അതു് എളുപ്പത്തിൽ കലങ്ങുന്നു, ഒഴുക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് മിക്കവാറും അങ്ങനെതുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. കലങ്ങൽ നീക്കാനുള്ള ഉപായം അതിനു വേഗം ഒഴുകാനുള്ള വഴിയുണ്ടാക്കുകമാത്രമത്രേ.

13. പ്രാരംഭകരെയും, സത്കർമങ്ങളിൽ പരിശീലനം നേടാൻ തുടങ്ങിയവരെയും, സജീവമായി കർമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെയും വ്യക്തമോ അവ്യക്തമോ ആയ ശബ്ദങ്ങളോടെ പിശാചു സമീപിക്കുന്നു. ധ്യാനത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെ അവൻ സമീപിക്കുന്നതു് ചില ഭ്രാന്തരൂപങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും; ചിലപ്പോൾ വായുവിനു് അഗ്നിവർണം ഉള്ളതുപോലെ കാണിക്കും; മറ്റു ചിലപ്പോൾ അഗ്നിജ്വാലകൾ പ്രകാശിപ്പിക്കും: ക്രിസ്തുവിന്റെ കിങ്കരനെ കബളിപ്പിക്കാനാണു് അവൻ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യുന്നതു്.

14. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നു പഠിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഏകാഗ്രതയുടെ അഥവാ പ്രാർത്ഥനയുടെ ലക്ഷ്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിക്കുക. ഈ ലക്ഷ്യം ആരാധനയും, പശ്ചാത്താപവും സമസൃഷ്ടിസ്നേഹവുമാകുന്നു. കാമചിന്തകളും പരദൂഷണങ്ങളും പരദ്വേഷവും മറ്റും അതിനെതിരാണെന്ന കാര്യം അനുക്തസിദ്ധമത്രേ. ഇതൊക്കെ പ്രാർത്ഥനാനുഷ്ഠാനത്തിനു യോജിക്കാത്തവയത്രെ.

രണ്ടാം ഭാഗം

ജറുസലേമിലെ ഹെസിക്കിയസ്

ജീവിതചരിത്ര സംഗ്രഹം:

ഹെസിക്കിയസ് ജനിച്ചതു് ജറുസലേമിലാണു്. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗറിയുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മഹാനായ ഈ ഗുരുനാഥന്റെ നിര്യാണത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹം പലസ്തീനിലെ മുനിവാടങ്ങളിലൊന്നിൽ പാർത്തുകൊണ്ടു് ഗവേഷണംവഴിക്കും സ്വാനുഭവത്തിൽക്കൂടിയും ഇതരസാധകന്മാരുമായുള്ള സംഭാഷണംവഴിക്കും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അന്തസ്സത്ത ഗ്രഹിക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചുപോന്നു. എ. ഡി. 412–ൽ ജറുസലേമിലെ ആർച്ചു് ബിഷോപ്പു് ഇദ്ദേഹത്തിനു് പൗരോഹിത്യപട്ടം നല്കി. അതുമുതൽ അദ്ദേഹം ഒരു പുരോഹിതനായും പ്രചാരകനായും അത്യന്തം പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നു. എ. ഡി. 433–നു് അടുപ്പിച്ചാണു് ഈ മഹാദ്മാവിന്റെ ദേഹവിയോഗം. പൗരസ്ത്യ പള്ളികളിൽ ക്ഷാരബുധനാഴ്ചയ്ക്കു തൊട്ടുമുമ്പേവരുന്ന ശനിയാഴ്ചയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകദിനമായി ആഘോഷിച്ചുവരുന്നതു്. പൗരസ്ത്യസഭയിലെ മഹാചാര്യന്മാരിൽ ഒരുവനായി അദ്ദേഹം എണ്ണപ്പെട്ടുന്നു. വേദപുസ്തകം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ ഹെസിക്കിയസ് അതീവ വിദഗ്ധനായിരുന്നു. സ്വർഗരാജ്യം നേടാൻ ആത്മാർത്ഥമായി അഭിലഷിക്കുന്നവർക്കു് അത്യന്തം പ്രയോജനകരമാണു് ഈ മഹാത്മാവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളും.

ജറുസലേമിലെ ഹെസിക്കിയസ് തിയോദൂലസിനു് എഴുതുന്നത്

ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ട സംയമത്തെയും പ്രാർത്ഥനയെയും സംബന്ധിച്ച പാഠങ്ങൾ.

1. മനസ്സംയമം ആധ്യാത്മികമായ ഒരു കലയാണു്; നെട്ടനാൾ ജാഗ്രതയോടെ അതു ശീലിച്ചാൽ ഈശ്വരന്റെ കൃപയോടെ അതു ഒരുവനെ കാമാദിചിന്തകളിൽനിന്നും സംഭാഷണങ്ങളിൽനിന്നും

പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും തീർത്തും മുക്തനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതു പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ അജ്ഞേയനായ ഈശ്വരനെക്കുറിച്ച്, ആവുന്നത്ര ഉറപ്പായ അറിവ് അതു നൽകുന്നു; ദിവ്യവും രഹസ്യവുമായ അത്ഭുത സംഗതികളുടെ ഉത്തരം രഹസ്യമായി അതു തരുകയും ചെയ്യുന്നു. പഴയ സുവിശേഷത്തിലെയും പുതിയ സുവിശേഷത്തിലെയും ഓരോ അനുശാസനത്തിന്റെയും കർത്താവ് അതാകുന്നു; വരാനിരിക്കുന്ന ജീവിതത്തിലെ സർവാനുഗ്രഹങ്ങളുടെയും ദാതാവും അതത്രേ. മുഖ്യമായിട്ടും അതു ചിത്തശുദ്ധിയാണു്. അതിന്റെ മഹിമകൊണ്ടും ഉത്തമധർമങ്ങൾകൊണ്ടും, അഥവാ കൂടെക്കൂടി കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ അവഗണനകൊണ്ടും അശ്രദ്ധകൊണ്ടും, സന്യാസിമാരുടെ ഇടയിൽ അതിപ്പോഴും വളരെ ദുർല്ലഭമാകുന്നു; 'ശുദ്ധചിത്തർ അനുഗൃഹീതർ, എന്തെന്നാൽ അവർ ഈശ്വരനെ കാണും' (മത്തായി. 5. 8) എന്നരുളി ക്രിസ്തു അനുഗൃഹീതമെന്നു വിളിച്ചതു് ഇതിനെയാണു്. അതിന്റെ അവസ്ഥ അതാകയാൽ വലിയ വിലകൊടുത്തുവേണം അതു നേടാൻ. സംയമം ഒരുവനിൽ സ്ഥിരമായാൽ ആയതു്, അവനു ധാർമികവും ഈശ്വരപ്രീതികരവും ആയ ജീവിതത്തിനു് മാർഗദർശിയായിത്തീരും. ധ്യാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു കോവണിപ്പടിയുമാണതു്. ആത്മാവിന്റെ മൂന്നു് അംശങ്ങളുടെ—വിചാരം, വികാരം, ഇച്ഛ ഇവയുടെ—ഗതികളെ ശരിയായി നിയന്ത്രിക്കാൻ അതു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കും; ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നേരേ അടക്കിനിർത്താനും അതു തുണയ്ക്കും; വിജ്ഞാനം, ധൈര്യം, തപസ്സു് നീതി എന്നിവയെ അതു് അനുദിനം പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

2. ഈ സദ്ധർമ്മത്തിന്റെ ഉത്കൃഷ്ടവും സർവ്വഗ്രാഹിയും പവിത്രവും പൂർണവുമായ സ്വരൂപത്തെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു് മഹാനായ മോശ അഥവാ പരിശുദ്ധാത്മാവു്, നാം എങ്ങനെയാണു് അതു തുടങ്ങേണ്ടതെന്നും പൂർണമാക്കേണ്ടതെന്നും ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടു് പറയുന്നു: 'നിന്റെ ദുഷ്ടഹൃദയത്തിൽ യാതൊരു ചിന്തയുമില്ലാതിരിക്കാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം' (നിയമാവർത്തനം 15. 9); ചിന്ത എന്നതിനു് ദൈവത്തിനു് അഹിതമായ എന്തെങ്കിലും പാപകർമ്മത്തിന്റെ സങ്കല്പം എന്നാണർത്ഥം. ഹൃദയത്തിനെതിരെ സാത്താൻ കൊണ്ടുവരുന്ന പ്രലോഭനം എന്നു് പിതാക്കന്മാരും വിളിക്കുന്നു; അതു മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടിയാലുടനെ നമ്മുടെ ചിന്തകളും അതിനെ പിൻതുടരുകയും സോത്സാഹം അതുമായി സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

3. ഈശ്വരന്റെ എല്ലാ അനുശാസനങ്ങളുടെയും എല്ലാ സദാചാരങ്ങളുടെയും മാർഗ്ഗം മനഃസംയമത്തിന്റെ മാർഗമാണു്. ഹൃദയ

ത്തിന്റെ മൗനം എന്നും അതിനെ വിളിക്കുന്നു; സങ്കൽപ്പങ്ങളെയെല്ലാം നിശ്ശേഷം അകറ്റി മനസ്സിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതുതന്നെയാണിതു്.

4. അന്ധനായി ജനിച്ചവൻ സൂര്യപ്രകാശം കാണുന്നില്ല; അതേപോലെ, സംയമത്തിൽ വസിക്കാത്തവൻ, മുകളിൽനിന്നു വരുന്ന കാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രകാശത്തെ അതിന്റെ തികഞ്ഞ അളവിൽ കാണുന്നില്ല. ദൈവത്തിനു് അഹിതങ്ങളായ ദുഷ്കൃത്യങ്ങളിൽനിന്നും ദുർവാക്കുകളിൽനിന്നും ദുശ്ചിന്തകളിൽനിന്നും അവൻ മുക്തനായിരിക്കുകയുമില്ല. അവയിൽനിന്നും മുക്തനാകാത്തതുകൊണ്ടു് നരകത്തിലെ കാവൽക്കാരുടെ തടയൽ കൂടാതെ അയാൾക്കു കടന്നുപോകാൻ ആവുകയുമില്ല—ആ കാവൽക്കാരെ അയാൾക്കു കാണാതൊക്കുകയുമില്ല.

5. ചിന്തകളെല്ലാം അടങ്ങിയ ഹൃദയത്തിന്റെ അവിച്ഛിന്നമായ ശാന്തതയാണു് ഏകാഗ്രത. ഏതുനേരവും തുടരെ ഇടവിടാതെ അതു് ദൈവവും ദൈവപുത്രനുമായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ, അദ്ദേഹത്തെ മാത്രം ശ്വസിക്കുന്നു, അതു് അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുന്നു, അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി സധൈര്യം വൈരികളുമായി പോരാടുന്നു; പാപങ്ങൾക്കു മാപ്പരുളാൻ അധികാരമുള്ള അവിടുത്തോടു് അതു തന്റെ തെറ്റുകൾ ഏറ്റുപറയുന്നു. അത്തരം ആത്മാവു് നിരന്തരമായ നാമജപംകൊണ്ടു് ഹൃദയനാഥനായ അവിടുത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നു; താൻ അനുഭവിക്കുന്ന ആനന്ദവും ആന്തരദർശനവും മറ്റാളുകളിൽനിന്നു മറച്ചുവയ്ക്കാൻ അതു് ആവതു ശ്രമിക്കുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ സാത്താൻ എളുപ്പത്തിൽ ഉള്ളിൽ കടന്നു് അതിന്റെ ഉത്തമ പ്രവർത്തനത്തെ നശിപ്പിച്ചെങ്കിലോ എന്നു് അതു ഭയപ്പെടുന്നു.

6. മനസ്സിലെ ചിന്തയെ നിശ്ചലമായി ഹൃദയത്തിന്റെ കവാടത്തിൽ കാവൽനിർത്തുകയാണു സംയമം: വിരുദ്ധ ചിന്തകൾ, ആ കള്ളന്മാരും കൊള്ളക്കാരും, വരുന്നവഴിക്കുതന്നെ അതു കണ്ടെത്തുന്നു; ഈ വിധ്വംസകർ പറയുന്നതും ചെയ്യുന്നതും അതു മനസ്സിലാക്കുന്നു; സാത്താനും കൂട്ടരും അവരിൽ കൊത്തിയും വരച്ചും വെച്ചിട്ടുള്ള വിഗ്രഹത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു: സങ്കൽപ്പങ്ങൾകൊണ്ടു മനസ്സിനെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ ഇപ്രകാരം ശ്രമിക്കുന്നവരെ പിടികൂടുന്നു. ഈ സാധന സ്നേഹപൂർവ്വം അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ അഭ്യാസബലത്താൽ, ആന്തര യുദ്ധകൗശലത്തെ മൗലികമായും വ്യക്തമായും വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുകയും അതിൽ നമുക്കു് വൈദഗ്ദ്ധ്യം ഉണ്ടാക്കിത്തരുകയും ചെയ്യുന്നു.

7. ഈശ്വരന്റെ വിയോഗവും ബാഹ്യപ്രലോഭനങ്ങളുടെ സംയോഗവും ഉളവാക്കുന്ന ഭയം, ദുശ്ചിന്തകളുടെ ഉറവിടത്തെ അടയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ മനസ്സിൽ നിരന്തരമായ ജാഗ്രത

വളർത്താൻ ഇടയാക്കുന്നു. ഇതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണു് വിരഹ വേളകളും അനുഭവപ്പെടുന്നതു്; അപ്രതീക്ഷിതമായ പ്രലോഭനങ്ങളും ദൈവം അയയ്ക്കുന്നതും. നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ നേരായ മാർഗത്തിലേയ്ക്കു തിരിക്കാൻ അതു നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു; വിശേഷിച്ചും ഈ ഉത്തമഗുണങ്ങളായ ശ്രദ്ധയിൽനിന്നും സംയമത്തിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന ആനന്ദശാന്തി അനുഭവിച്ചിട്ടു് ഒരുവൻ അവയെ അവഗണിക്കാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ. അനുഷ്ഠാനനിഷ്ഠ ശീലത്തെ ഉളവാക്കുന്നു; ഈ ശീലം അതിന്റെ മറുപുറം സംയമത്തിനു സ്വാഭാവികമായി ഒരുതരം നൈരന്തര്യം നൽകുന്നു; അതുമെല്ലെ സ്വാഭാവികമായി ആന്തരയുദ്ധത്തെ കാണാനുള്ള കഴിവിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. അതിന്റെ പിന്നാലെ നിരന്തരമായി യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയും വികല"പങ്ങളടങ്ങിയ മധുരമായ മനഃശാന്തിയും യേശുവുമായി ഏകീഭവിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ആ അത്ഭുതാവസ്ഥയും വന്നുചേരുന്നു.

8. മനസ്സു് നിവർന്നുനിന്നു് സ്വശത്രുക്കൾക്കെതിരെ ക്രിസ്തുവിനെ വിളിക്കുകയും ശരണംതേടി അവിടുത്തെ അടുക്കലേയ്ക്കു് ഓടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അതു് അനേകം വേട്ടനായ്ക്കളാൽ ചൂഴപ്പെട്ട വന്യമൃഗം അതിന്റെ സങ്കേതത്തിന്റെ മറവിൽനിന്നുകൊണ്ടു് സധൈര്യം അവയെ നേരിടുംപോലെയാണു്. മനസ്സു തന്റെ അദൃശ്യവൈരികളുടെ ഗൂഢാക്രമണ സംരംഭങ്ങളെ ദൂരെ നിന്നുതന്നെ ഭാവനയിൽ കാണുന്നു; അവയാൽ വ്രണിതനാവാതെ കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതു് ശാന്തിദായകനായ യേശുവിനോടു സർവദാ സഹായത്തിനായി അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

9. നിനക്കറിയാമെങ്കിൽ, കർത്താവിന്റെ കൺമുമ്പിൽ നിൽക്കാൻ കാലത്തേ നിനക്കു് ഭാഗ്യം കിട്ടിയാൽ, കാണപ്പെടാൻ മാത്രമല്ല കാണാനും ഭാഗ്യം കിട്ടിയാൽ (സങ്കീർത്തനം 5. 3, 5) അപ്പോഴും നിനക്കു മനസ്സിലാകും ഞാൻ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം. അല്ലെങ്കിൽ, അടങ്ങിനിൽക്കുക, നിനക്കു കിട്ടും.

10. പല ജലം കലർന്നതാണു കടൽ. ദൃഢമായ മനഃസംയമം—ആത്മാവിന്റെ ജാഗ്രതയും അഗാധമായ ശാന്തതയും, അത്ഭുതാവഹവും അവർണ്യവുമായ ധ്യാനങ്ങൾ, വിവേകമാർന്ന വിനയം, സദാചാരം, സ്നേഹം—ഇവ—അത്യുച്ചമായ സംയമവും, നിശ്ചിന്തമായി നെടുവീർപ്പോടെ നിരന്തരം യേശുവിനോടു ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥനയും—അശ്രാന്തമായ, എന്നാൽ വിഷാദമോ മൂർച്ചയോ കലരാത്ത പ്രാർത്ഥനയും കൂടിക്കലർന്നുണ്ടാകുന്നവയാണു് (ലൂക്കോ. 18. 1).

11. 'നാഥാ, നാഥാ, എന്നു് എന്നെ വിളിക്കുന്നവരൊക്കെ സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല: പിന്നെയോ, എന്റെ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ മാത്രമേ പ്രവേശിക്കുകയുള്ളൂ' (മത്താ. 7. 21) എന്നരുളുന്ന കർത്താവു്. പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടമെന്തായിരുന്നു: 'ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കുന്ന നിങ്ങളും തിന്മയെ വെറുക്കുവിൻ' (സങ്കീ. 97. 10). ആകയാൽ യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടൊപ്പം നമുക്കു് ദുശ്ചിന്തകളെ വെറുക്കുകയും ചെയ്യാം—എന്നാൽ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം അനുസരിക്കപ്പെട്ടു.

12. മർത്ത്യമൂർത്തിയെടുത്തുവന്ന നമ്മുടെ നാഥൻ മാനവരാശിക്കു മുഴുവൻ മാതൃകയായിട്ടു് സർവസദ്ഗുണങ്ങളുടെയും ഒരു പ്രതിരൂപം നമുക്കു് നൽകിയിട്ടുണ്ടു്; പഴയ പതനത്തിൽനിന്നും നമ്മെ കരകയറ്റാനായി, ഒരു ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ അവിടുത്തെ സർവോത്തമമായ മർത്ത്യജീവിതം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അനേകം വിശിഷ്ടമാതൃകകളിൽ ഒന്നിതാ: ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനുശേഷം അവിടുന്നു മണൽക്കാട്ടിലേക്കു പോയപ്പോൾ സാധാരണ മർത്ത്യന്റെ നേർക്കെന്നപോലെ കർത്താവിന്റെ നേർക്കും വന്ന സാത്താനുമായി അവിടുന്നു് ആന്തരസമരം ആരംഭിച്ചതു് ഉപവാസത്തോടുകൂടിയാണു്. ഈ രീതിയിൽ വിജയം വരിച്ചു് നമ്മുടെ കർത്താവു് നമ്മെ, അവിടുത്തെ കൊള്ളരുതാത്ത വേലക്കാരെ പഠിപ്പിച്ചു, തിന്മയുടെ ഭ്രമങ്ങളോടു് പടപൊരുതാൻ നാം എങ്ങനെ അഭ്യസിക്കണമെന്നു്: അതായതു് വിനയത്തോടും ഉപവാസത്തോടും പ്രാർത്ഥനയോടും സംയമത്തോടുംകൂടി വേണമെന്നു്: ദൈവവും ദേവാദിദേവനുമായ അവിടേക്കു് അതിന്റെയൊന്നും ആവശ്യമില്ലായിരുന്നെങ്കിലും അവിടുന്നു് അതൊക്കെ അനുഷ്ഠിച്ചു.

13. സംയമത്തിനു് എന്തെല്ലാം മാർഗങ്ങൾ, എന്റെ വിശ്വാസപ്രകാരം, കാമചിന്തകളിൽനിന്നും മെല്ലെമെല്ലെ മനസ്സിനെ മോചിപ്പിക്കാൻ എന്തെല്ലാം വഴികൾ, നോക്കൂ! നേരെ ചൊവ്വേ നാടൻ മൊഴിയിൽ നിനക്കവ വെളിപ്പെടുത്തിത്തരാൻ ഞാനിനി അമാന്തിക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ പ്രഭാഷണത്തിൽ, ബാഹ്യയുദ്ധങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളിൽ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ—അതായതു് പ്രയോജനമുള്ള കാര്യങ്ങളെ വാക്പ്രവാഹംകൊണ്ടു് ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുംപോലെ—ചെയ്യുന്നതു് ശരിയാണെന്നു ഞാൻ കരുതിയിട്ടില്ല, വിശേഷിച്ചും സരളസ്വഭാവക്കാരോടു്. ആകയാൽ മകനേ, തിമോഥി, നീ വി. പൗലൊസു് പറയുംപോലെ 'വായനയുടെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുക' (1 തിമൊ. 4. 13).

14. അപ്പോൾ, സംയമത്തിനുള്ള ഒരു വഴി സങ്കല്പത്തെയോ പ്രലോഭനത്തെയോ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുക

യാണ്; എന്തെന്നാൽ സങ്കല്പം കൂടാതെ സാത്താന് വിചാരങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്താനും ചതിച്ചു പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ മനസ്സിന്റെ മുമ്പാകെ അവയെ പ്രദർശിപ്പിക്കാനും സാധ്യമല്ല.

15. മറെറാരു വഴി ഹൃദയത്തെ ചിന്തകളെല്ലാം അടക്കി സർവദാ തികച്ചും നിശ്ശബ്ദമാക്കിവെയ്ക്കുകയാണ്; എന്നിട്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും.

16. വേറൊരു വഴി എളിമയോടെ ഇടവിടാതെ തുണയ്ക്കായി നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ വിളിക്കുകയാണ്.

17. പിന്നെ മറെറാരു വഴി മരണത്തെക്കുറിച്ചു നിരന്തരം ഉള്ളിൽ സ്മരണയുണ്ടായിരിക്കുകയത്രെ.

18. പ്രിയനേ, ഈ കാര്യങ്ങളും, പടികാവൽക്കാരെപ്പോലെ ദുശ്ചിന്തകളെ അകററിനിർത്തുന്നു. എന്നാൽ സ്വർഗത്തെക്കുമാത്രം നോക്കുന്നതിന്റെയും (സ്വർഗീയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രം നിനയ്ക്കാൻ മനസ്സിനെ നിയോഗിക്കുന്നതിന്റെയും) ലോകത്തെ (സകല ലൗകിക വസ്തുക്കളെയും) നിസ്സാരമായി എണ്ണുന്നതിന്റെയും അത്യാവശ്യകതയെക്കുറിച്ച്—സംയമത്തിനുള്ള പ്രായോഗിക മാർഗങ്ങളിൽ ഒന്നാണല്ലോ അതും—ദൈവം അനുവദിക്കുന്നപക്ഷം ഞാൻ വേറൊരിടത്ത് കൂടുതൽ സമഗ്രമായ ഒരു വിവരണം നൽകുന്നതാണ്.

19. കാമാദികളുടെ കാരണങ്ങളെ (അവയുടെ ഉത്തേജനത്തിനുള്ള അവസരങ്ങളെ) അകററി നിർത്തി അല്പകാലത്തേയ്ക്കുമാത്രം ആധ്യാത്മികാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നപക്ഷം, ആജീവനാന്തം ആവക അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വിടാതെ തുടരാത്ത പക്ഷം നാം വളരെ എളുപ്പത്തിൽ ഇന്ദ്രിയപ്രലോഭനങ്ങളിലേക്കു മടങ്ങുന്നു; ഭൗതികതയുടെ അഗാധതലത്തിലേക്കു പതിക്കുകയും മനസ്സിനെ അവസാനമില്ലാത്ത ആന്ധ്യത്തിൽ പെടുത്തുകയുമല്ലാതെ മറെറാരു ഫലവും അതുകൊണ്ടു നേടുന്നില്ല.

20. അകമേ അടരാടുന്നവൻ അനുനിമിഷം ഈ നാല് കാര്യങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കണം: വിനയം, തീവ്രൈകാഗ്രത, ചിന്താനിരോധം, പ്രാർത്ഥന എന്നിവ. വിനയം: ഈ പോരാട്ടം അഹങ്കാരികളായ സാത്താന്മാർക്കെതിരെ ആകയാൽ ഒരു സാധകനു് അവന്റെ ഉഗ്രക്കാമ്പിന്റെ കൈയ്ത്തലത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ തുണ ഏതു പൊഴുതും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനു്; എന്തെന്നാൽ കർത്താവു് അഹങ്കാരത്തെ വെറുക്കുന്നു. ഏകാഗ്രത: അകക്കാമ്പു് യാതൊരു ചിന്തയ്ക്കും, നല്ലതെന്നു തോന്നിയാൽപ്പോലും, ഇരിപ്പിടം കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ. നിരോധം: ആരാണു വരുന്നതെന്നു

നേരേ തിരിച്ചറിഞ്ഞു് ഉടനടി കോപത്തോടെ ദുഷ്ടനെ നിരോധിക്കുന്നതിനു്; അങ്ങനെയല്ലോ അനുശാസനവും: 'അങ്ങനെയെങ്കിൽ എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നവനോടു മറുപടി പറയാൻ വഴി കിട്ടും' (സങ്കീ. 119. 42.). പിന്നെയും: 'യഥാർത്ഥമായും എന്റെ ആത്മാവു് ദൈവത്തെ പരിചരിക്കുന്നു' (സങ്കീ. 62. 1). പിന്നെ പ്രാർത്ഥന: നിരോധത്തിനുശേഷം ഉടനടി ഉറക്കാമ്പിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നു്, മിണ്ടാനാവാത്ത ഞരക്കത്തോടെ ക്രിസ്തുവിനോടു കേഴുന്നതിനും. അപ്പോഴാ സാധകനു കാണാം യേശുവിന്റെ സമ്പൂജ്യനാമത്താൽ, വൈരിയും ഒപ്പം സങ്കല്പങ്ങളും കാറ്റിൽ പെട്ട പൊടിപോലെയോ പറന്നകന്ന പുകപോലെയോ തുരത്തപ്പെടുന്നതു്.

21. ചിന്താമുക്തമായ പ്രാർത്ഥന ഇല്ലാത്തവനു് ആയോധനത്തിനു് ആയുധമില്ല. ആത്മാവിന്റെ ഉള്ളറയിലെ രഹസ്യസങ്കേതങ്ങളിൽ നിരന്തരം സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയെയാണു് പ്രാർത്ഥന എന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്; അപ്പോഴാ നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുവിന്റെ നാമം ജപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് രഹസ്യമായി ആക്രമിക്കുന്ന വൈരി മറ്റാരും കാണാതെ പ്രഹരിക്കപ്പെടുകയും ദഹിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

22. അകത്തു കടക്കുന്നതാരാണെന്നു കാണാൻ കഴിയുമാറു് മനസ്സിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ ദൃഷ്ടികൊണ്ടു് സശ്രദ്ധം ഉള്ളിലേയ്ക്കു നോക്കണം; അവരെ കണ്ടെത്തുമ്പോഴാ, എതിർപ്പുകൊണ്ടു് പാമ്പിന്റെ തല ഉടൻ ചതയ്ക്കുക; അതോടൊപ്പം വ്യാകുലതയോടെ ക്രിസ്തുവിനെ വിളിക്കുകയും ചെയ്ക. ദിവ്യസഹായം അദൃശ്യമായി ലഭിക്കുന്നതു് അപ്പോഴാ അനുഭവപ്പെടും; ഹൃദയത്തിന്റെ സദ്ധർമം എന്തു് എന്നു്—ഹൃദയം നേർവഴിക്കാണോ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും സത്കർമം എന്നാൽ എന്താണെന്നും—നീ അപ്പോഴാ വ്യക്തമായി കാണും.

23. കൈയിൽ ഒരു കണ്ണാടിയും പിടിച്ചുകൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരുടെ കൂടെനിന്നു് അതിലേയ്ക്കു നോക്കുന്നവൻ തന്റെ മുഖം, അതെങ്ങനെയുള്ളതാണു് എന്നു്, കാണുന്നു; അതേ കണ്ണാടിയിൽ നോക്കുന്ന മറ്റുള്ളവരുടെ മുഖങ്ങളും അവൻ കാണുന്നു. അതേപോലെ തന്റെ അകക്കാമ്പിലേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നവൻ തന്റെ സ്വന്തം അവസ്ഥ അതിൽ കാണുന്നു; അതോടൊപ്പം മനസ്സിലെ കാപ്പിരികളുടെ കറുത്ത മുഖങ്ങളും കാണുന്നു.

24. മനസ്സിനു തനിയെ ദുഷ്ടസങ്കല്പങ്ങളെ കീഴടക്കാനാവില്ല; മനസ്സു് അതിനു് ഒരുമ്പെടുകയും അരുതു്. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ വൈരികളും എത്ര സൂത്രശാലികളാണെന്നോ; അവർ

തോറ്റു എന്നു നടിക്കും, മറെറാരു വഴിക്കു്, ഗർവം വഴി അവർ നമ്മുടെ കുതികാൽ തട്ടിമറിക്കും. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനെ വിളിച്ചാൽ അതിനെതിരെ അവർ ഞൊടിയിടപോലും നേരേ നില്ലുകയോ നിങ്ങളെ ചതിക്കുകയോ ഇല്ല.

25. പണ്ടത്തെ ഇസ്രേലിനെപ്പോലെ തന്നെപ്പററി വലിയ മേനി നിനയ്ക്കാതിരിക്കാനും (സ്വന്തം സമരപരിപാടികളും ആവിഷ്ക്കരിക്കാതിരിക്കാനും) നീ നിൻെറ ആന്തരശത്രുക്കൾക്കു് അധീനമാക്കപ്പെടാതിരിക്കാനും സൂക്ഷിച്ചിരുന്നുകൊൾക. എന്തെന്നാൽ അവൻ സർവേശ്വരനാൽ ഈജിപ്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ട ശേഷം തൻെറ തുണയ്ക്കായി വാർത്ത വിഗ്രഹത്തെ ഉണ്ടാക്കി.

26. വാർത്ത വിഗ്രഹം നമ്മുടെ ദുർബലമായ യുക്തിയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുക; അതു് ദുർഭൂതങ്ങൾക്കെതിരേ ക്രിസ്തുവിനെ വിളിക്കുന്ന കാലത്തോളം എളുപ്പത്തിൽ അവയെ തുരത്തുന്നു; സമർത്ഥമായ കൗശലത്തോടെ വൈരിയുടെ അദൃശ്യസേനകളെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ മൂഢതകൊണ്ടു് സ്വന്തം ശക്തിയിൽ വിശ്വസിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ദ്രുതഗതി*യെന്ന പക്ഷിയെപ്പോലെ അതു് താഴെവീണു തകരുന്നു. കർത്താവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: 'കർത്താവാണു് എൻെറ കരുത്തും കവചവും; എൻെറ അകക്കാമ്പു് അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിച്ചു, എനിക്കു തുണയും ലഭിച്ചു' (സങ്കീ. 28. 7). പിന്നെയും: കർത്താവല്ലാതെ, 'മറാരാണു് എനിക്കുവേണ്ടി ദുർജനങ്ങളെ നേരിടും? അഥവാ, ആരാണു് എനിക്കുവേണ്ടി അധർമകാരികളോടു്—എൻെറ സംഖ്യാതീത ചിന്തകളോടു്—പൊരുത്തനില്ക്കും?' (സങ്കീ. 94. 16, 19). എന്നാൽ, ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കാതെ തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ ശോചനീയമാംവിധം താഴെ വീഴും.

27. പ്രിയനേ, നീ, ശരിയാംവണ്ണം യത്നിക്കണമെന്നു നിനയ്ക്കുന്നെങ്കിൽ, ആ ചെറു പ്രാണി—എട്ടുകാലി—നിനക്കു മാതൃകയായിരിക്കട്ടെ—ഹൃദയത്തിലെ നിശ്ശുബ്ധതയുടെ മാർഗവും ക്രമവും അതു കാണിച്ചുതരും. എട്ടുകാലി ചെറിയ ഈച്ചകളെ പിടിക്കുന്നു, കൊല്ലുന്നു. വലയ്ക്കു നടുവിലിരിക്കുന്ന എട്ടുകാലിയെപ്പോലെ നീയും അത്യന്തം യത്നത്തോടെ ആത്മാവിൽ നിശ്ശുബ്ധത പാലിക്കുക; ദുഷ്ടപ്പരിഷകളുടെ സന്തതികളെ സംഹരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു് ഒരിക്കലും വിരമിക്കയുമരുതു്. എന്തെന്നാൽ അമ്മാതിരി സംഹാരത്തിനു് ദാവീദിൻെറ നാവിൽക്കൂടി പരിശുദ്ധാത്മാവു് നിന്നെ 'സുഖിമാൻ' എന്നു വിളിക്കുന്നതാകുന്നു (സങ്കീ. 137. 9).

---

* ദ്രുതഗതി–Swift-winged ഒരുതരം പ്രാവു് ഉയരെ പറക്കുന്നു, ചിറകടയ്ക്കുന്നു, താഴോട്ടു വീഴുന്നു; ചിറകു തുറക്കാൻ ഇട കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ നിലത്തു വന്നടിച്ചു ചാകുന്നു.

28. വിണ്ടലത്തിൽ താരകൗഘങ്ങൾക്കിടയിൽ ചെങ്കടൽ കാണാൻ സാധ്യമല്ലാത്തതുപോലെയും, ഭൂമിയിൽ വാഴുന്ന മനുഷ്യനു് ഇവിടത്തെ വായു ശ്വസിക്കാതിരിക്കാൻവയ്യാത്തതുപോലെയും, നിരന്തരമായി യേശുക്രിസ്തുവിനെ വിളിക്കാതെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ വികാരമുക്തമാക്കാനോ മനോവൈരികളെ അടിച്ചോടിക്കാനോ സാധ്യമല്ല.

29. ചിന്താവിനയത്തോടും മരണസ്മരണയോടുംകൂടി, ദീനതയോടും ചിന്താനിരോധത്തോടുംകൂടി, യേശുക്രിസ്തുവിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് നീ നിരന്തരം നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വാഴുന്നപക്ഷം, ഈ ആയുധങ്ങളോടെ അനുദിനം മനസ്സിന്റെ ആ മാർഗത്തിൽകൂടി സംയമത്തോടെ നീ സഞ്ചരിക്കുന്നപക്ഷം—ആ മാർഗം വീതികുറഞ്ഞതെങ്കിലും മധുരവും ആനന്ദദായകവുമാണു്—നീ പരിശുദ്ധവസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ച പവിത്രധ്യാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരും; നീ ക്രിസ്തുവിന്റെ—ക്രിസ്തുവിലല്ലോ—വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും വിവേകത്തിന്റെയും നിധികളെല്ലാം ഗോപനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്(കൊലൊ. 2, 3). ഗഹനരഹസ്യങ്ങളുടെ വിജ്ഞാനത്താൽ ഉദ്ദീപിതനാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. 'എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൽ ദിവ്യതയുടെ പൂർണത മുഴുവൻ സമൂർത്തമായി വർത്തിക്കുന്നു' (കോലൊ. 2. 9).

30. നമ്മോടു് അസൂയയാൻ സാത്താന്മാർ പലപ്പോഴും നമ്മുടെ ആന്തരയുദ്ധത്തെ ഗോപനം ചെയ്യുകയും ശാന്തമാക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നും അറിയാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്; എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരനിലേക്കുള്ള പുരോഗതിക്കും നമുക്കു് അതുവഴി ലഭിക്കുന്ന അറിവിനും ആന്തരയുദ്ധം നൽകുന്ന വലിയ സാഹായ്യം സാത്താന്മാക്കു് ഇഷ്ടമല്ല. അവരുടെ ആക്രമണത്തിന്റെ അപകടങ്ങളെ മറന്നു് നാം അശ്രദ്ധരായിരിക്കുമ്പോഴും, പെട്ടെന്നു് സങ്കൽപം വഴി മനസ്സിനെ പെട്ടെന്നു് പിടികൂട്ടുന്നതിനും നമ്മിൽ ചിലരെ ഹൃദയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഉദാസീനർ ആക്കാനുംവേണ്ടിയാണു് അവരങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ അവരുടെ നിരന്തരമായ ലക്ഷ്യവും പ്രയത്നവും ഒന്നുമാത്രം: ഹൃദയം ജാഗ്രുകമാകുന്നതിൽനിന്നും തടയുക എന്നുള്ളതുമാത്രം: പ്രതിദിനം ജാഗ്രതപാലിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആത്മാവിനു ലഭിക്കുന്ന സമ്പത്തു് എത്രയെന്നു് അവർക്കറിവുണ്ടു്. പോരിൽ ശാന്തത തോന്നുന്ന വേളകളിൽ, യേശുക്രിസ്തുവിനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് അധ്യാത്മധ്യാനത്തിനായി കൂടുതൽ യത്നിക്കണം; അപ്പോഴും പോരാട്ടം മനസ്സിൽ മടങ്ങിയെത്തും. എല്ലാം കർത്താവിന്റെ തന്നെ ഉപദേശത്തോടെയും—എനിക്കങ്ങനെ പറയാമെങ്കിൽ—ഗാഢമായ വിനയത്തോടെയും മാത്രം നമുക്കു ചെയ്യാം.

31. സമൂഹമായി വാഴുന്ന നമുക്ക് നമ്മുടെ മേൽ അധികാരിയായി വാഴുന്നവനു വിധേയരായിരിക്കുക എന്നതു് വേണ്ടതാണു്; നമ്മുടെ എല്ലാ ഇച്ഛയെയും ആത്മാർത്ഥതയോടെ സ്വമേധയാ വെടിയേണ്ടതാണു്; അങ്ങനെ, ഈശ്വരന്റെ തുണയോടെ. സേച്ഛയാ ഇച്ഛാരഹിതരാകേണ്ടതുമാകുന്നു. കൂടാതെ, കോപത്താൽ കുലുക്കപ്പെടാതിരിക്കാനും അർത്ഥമില്ലാത്ത ആനാവശ്യമായ ക്രോധവേഗങ്ങൾക്കു് വിധേയമാകാതിരിക്കാനും നാം യത്നിക്കണം; എന്തെന്നാൽ, അല്ലാത്തപക്ഷം ആന്തരായോധനവേളയിൽ നാം ധൈര്യശൂന്യരായിപ്പോയെന്നു വരും. നാം സേച്ഛയാ നമ്മുടെ ഇച്ഛയെ നിയന്ത്രിച്ചില്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ സമ്മതം കൂടാതെ ബലം പ്രയോഗിച്ചു് നിയന്ത്രിക്കാൻ നോക്കുന്നവരുടെ നേരേ കോപം വരുക എന്നുള്ളതു് ഇച്ഛാശക്തിയുടെ സ്വഭാവമാണു്. അക്കാരണത്താൽ കോപം ഉണരുന്നു, ഭയങ്കരമായി കുരച്ചുകൊണ്ടു്, പോരാട്ടത്തിന്റെ രീതിയെ സംബന്ധിച്ച അറിവിനെ മറയ്ക്കുന്നു—ആ അറിവു നേടാൻ വലിയ പ്രയാസം, മിക്കവാറും അസാധ്യം. എന്തെന്നാൽ കോപത്തിന്റെ സ്വഭാവം വിനാശകമത്രേ. ദുശ്ചിന്തകളുടെ നേർക്കാണു് കോപം തിരിയുന്നതെങ്കിൽ അതു് അവയെ പാടേ മുടിക്കുന്നു; എന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ നേർക്കാണു തിരിയുന്നതെങ്കിലോ, അവരെക്കുറിച്ചു നമുക്കുള്ള നല്ല വിചാരങ്ങളെ അതു നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ കോപം എല്ലാ ചിന്തകളെയും, ദുശ്ചിന്തകളെയും ചിലപ്പോഴും സച്ചിന്തകളെപ്പോലും, നശിപ്പിക്കുമെന്നു് അതിനാൽ വ്യക്തം. അതൊരു കവചവും ധനുസ്സുമായിട്ടാണു ദൈവം നമുക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നതു്; സ്വന്തം കർത്തവ്യത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതിരുന്നാൽ അതങ്ങനെയാണുതാനും. എന്നാൽ, സ്വധർമത്തിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ അതു് വിനാശകരമായിത്തീരുന്നു. ചിലപ്പോഴും സധൈര്യം ചെന്നായ്ക്കളോടു പോരാടുന്ന ഒരു നായ് ആടുകളെ ആക്രമിച്ചു കടിച്ചുകീറുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

32. അതിധീരതയിൽനിന്നും—അന്യരുമായി വിവേചനം കൂടാതെ പെരുമാറുന്നതിൽനിന്നും—പാമ്പിൻവിഷത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ നാം അകന്നു വാഴണം; പാമ്പുകളിൽനിന്നെന്നപോലെ കൂടെക്കൂടെയുള്ള സംസാരത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുകഴിയുകയും വേണം. എന്തെന്നാൽ ഇവയ്ക്കു നമ്മെ ആന്തരയുദ്ധത്തെ തീർത്തും വിസ്മരിപ്പിക്കാനും, ചിത്തശുദ്ധിദ്വാരാ ആത്മാവുനേടിയ ആനന്ദപ്രദമായ ഉച്ചതലങ്ങളിൽനിന്നു് വലിച്ചു താഴ്ത്താനും വലിയ കഴിവുണ്ടു്. ജലം അഗ്നിയ്ക്കുന്നപോലെ അഭിശപ്തമായ വിസ്മൃതി ഏകാഗ്രതയ്ക്കു വിരുദ്ധമാണു്; ഓരോ നാഴികയും അതിനെതിരാണു്. എന്തെന്നാൽ വിസ്മൃതിയിൽനിന്നു നാം അവഗണനയിലെത്തുന്നു, അവഗണനയിൽനിന്നു് (അധ്യാത്മജീവിതത്തിന്റെ

നിയമങ്ങളുടെ അവജ്ഞയിലേക്കും എന്നിട്ട വിഷാദത്തിലേയ്ക്കും കാമാദികളിലേക്കും. അങ്ങനെ നാം പിന്നിട്ട കാര്യങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുവരുന്നു. ആകയാൽ നമുക്ക് സ്വപ്രയിൽ നിന്നും മരണമാകുന്ന വിഷത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ ഓടിയകലാം. വിസ്മൃതിയെന്ന ദ്രോഹത്തെയും അതിന്റെ സന്തതികളേയും, അതിസൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിനെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചും നിരന്തരം ക്രിസ്തുവിനെ വിളിച്ചും—എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെക്കൂടാതെ നമുക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല—(യോഹ 15. 5), നമുക്കു ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കാം.

33. പാപവുമായി ഇണങ്ങുകയോ അതിനെ താലോലിക്കുകയോ സാധാരണമല്ല, സാധ്യവുമല്ല. അതേപോലെ നാനാതരത്തിൽ ശരീരത്തെ താലോലിക്കുകയും ആവശ്യത്തിലധികം അതിനെ സ്നേഹിക്കുകയും അതേസമയം സ്വർഗീയ സദ്ധർമ്മങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധപുലർത്തുകയും ഒന്നിച്ചു സാദ്ധ്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ പാപിന്റെ സ്വഭാവം പാലിക്കുന്നവനെ കടിക്കുകയെന്നതാണ്; ശരീരത്തിനേറ്റത്; അതിനെ താലോലിക്കുന്നവനെ കാമാദികളുടെ വേഗംകൊണ്ട് അശ്രദ്ധമാക്കുകയും. ശരീരം പാപമാചരിക്കുന്നതിനാൽ, ചോരവരുംവരെ അതിനെ ചാട്ടവാർകൊണ്ട് അടിക്കുക, മൂക്കറ്റം കുടിച്ച് ഓടിപ്പോയ ഒരു അടിമയെ എന്നപോലെ. കാമാദികൾകൊണ്ടു കുടിച്ചുമത്തനായാൽ അവനെ ദണ്ഡിക്കാൻ മനസ്സാകുന്ന ഉടമ ഉണ്ട് എന്നു് അവനറിയട്ടെ. നശ്വരമായ ഈ മൺകൂട്ട്, ഇരുളിന്റെ ഈ മകൾ, തനിക്ക് ആത്മാവെന്ന ഒരു സ്വാമിനി ഉണ്ട് എന്ന കാര്യം അവൾ മറക്കാതിരിക്കട്ടെ. അന്ത്യശ്വാസംവരെ ശരീരത്തെ വിശ്വസിക്കരുതു്. 'കാമകലുഷമായ മനസ്സ് ഈശ്വരനു് എതിരാണു്; എന്തെന്നാൽ അതു് ദൈവത്തിന്റെ നിയമത്തിനു വിധേയമല്ല' (റോമ. 8 7) എന്നതെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. പിന്നെയും: 'ആത്മാവിനെതിരെ ശരീരം കാമാതുരമായിത്തീരുന്നു' (ഗലാ. 5.17). വീണ്ടും: ശരീരത്തിൽ വാഴുന്നവനു് ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനാവില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളം ശരീരത്തിലല്ല, ആത്മാവിലാണു വാഴുന്നതു്' (റോമ. 8.8, 9).

34. ആന്തരയുദ്ധത്തിൽ പൊരുതാനും സ്വയം നിന്ദിക്കാനും വികാരത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണു് സദ്ബുദ്ധിയുടെ വ്യാപാരം. വിചാരത്തെ നിശ്ചിതവും നിരന്തരവുമായ സംയമത്തിലേക്കും അധ്യാത്മധ്യാനത്തിലേക്കും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയതെ വിവേകത്തിന്റെ കൃത്യം. ഇച്ഛാശക്തിയെ സദ്ധർമത്തിലേയ്ക്കും ഈശ്വരനിലേക്കും നയിക്കുകയാണു് നീതിയുടെ പ്രവൃത്തി. ആന്തരമനുഷ്യനെ അഥവാ ഹൃദയത്തെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളം അശുദ്ധമാക്കാതെ ബാഹ്യമനുഷ്യനെ അഥവാ ശരീരത്തെയും 38 പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുകയും നിയോഗിക്കയുമതെ ധൈര്യത്തിന്റെ കർത്തവ്യം.

35. 'തന്തിരുവടി ഇസ്രായേലിനെ മേലെയാകുന്നു'—അതായതു് ഈശ്വരമഹിമയുടെ സൗന്ദര്യത്തെ ആവുന്നത്ര കാണുന്ന മനസ്സിന്റെ മേലെയാകുന്നു. 'അവന്റെ ബലം മുകിൽ മാലയിലാകുന്നു' (സങ്കീർത്തനം 68.34)—അതായതു് പ്രകാശംപോലെ തിളങ്ങുകയും പ്രഭാതത്തിലേയ്ക്കു് ഉറ്റുനോക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആത്മാക്കളിലാകുന്നു. കതിരോൻ നിർമലമേഘങ്ങളിൽ സ്വകിരണങ്ങളെ പൊഴിക്കുകയും അവയ്ക്കു് സൗന്ദര്യം പകരുകയും ചെയ്യുംപോലെ, പിതാവിന്റെ വലത്തുവശത്തിരുന്നു് ശുദ്ധാത്മാക്കളിലേയ്ക്കു് പ്രകാശം പകരുന്ന കർത്താവിനെ അവിടത്തെ സമഗ്രസൗന്ദര്യത്തോടെ ആ മനം വെളിവാക്കിത്തരുന്നു.

36. 'ഒരു പാപി ഒട്ടേറെ നന്മയെ നശിപ്പിക്കുന്നു' (എക്ലേ. 9. 18) എന്നു പറയുന്ന പരിശുദ്ധ വേദം. പാപചിന്തകൊണ്ടു് മനം, നാമിപ്പോൾ വിവരിച്ച സ്വർഗീയ ഭോജ്യപേയങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നു.

37. നാം സാംസനേക്കാൾ കരുത്തുറ്റവരല്ല; സോളമനേക്കാൾ ബുദ്ധിമാന്മാരല്ല; ദാവീദിനേക്കാൾ ദിവ്യകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അറിവാർന്നവരല്ല; അപ്പോസ്തലന്മാരിൽ പ്രമുഖനായ പത്രോസിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുമില്ല. ആകയാൽ നമുക്കു് നമ്മിൽത്തന്നെ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുക; എന്തെന്നാൽ, തന്നിൽത്തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ ശോചനീയമായി താഴെ വീഴും. എന്നരുളുന്നു വേദം.

38. നമുക്കു ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു ഹൃദയത്തിന്റെ താഴ്മയും ദാവീദിൽനിന്നു് എളിമയും പത്രോസിൽനിന്നു് വീഴ്ചയോടെ വേണ്ട കേഴലും പഠിക്കാം. എന്നാൽ മനുഷ്യരിൽ മഹാജ്ഞാനികളായിരുന്ന സാംസനെപ്പോലെയോ ജൂഡാസിനെപ്പോലെയോ സോളമനെപ്പോലെയോ നമുക്കു് നിരാശപ്പെടാതിരിക്കാം.

39. അനാചാരന്മാരോടുകൂടി, 'പിശാചു്', അലറുന്ന സിംഹത്തെപ്പോലെ, ആരെയാണു മിഴുങ്ങേണ്ടതു് എന്നും നോക്കി ചുറ്റിപ്പറ്റി നടക്കുന്നുണ്ടു്'' (1 പത്രോസു് 5.8). ആകയാൽ നിരന്തരമായ ഹൃദയജാഗ്രത, സംയമം, ചിന്താനിരോധം, യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥന ഇവ മുടങ്ങാതെ നടത്താം; യേശുവിനെക്കാൾ നല്ല ഒരു തുണ നിങ്ങൾക്കു് ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും എങ്ങും കണ്ടെത്താനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ കർത്താവൊരുവനുമാത്രമേ പിശാചുക്കളുടെ നീചതകളും കപടതകളും കൗശലങ്ങളും അറിഞ്ഞുകൂടൂ.

40. ആത്മാവു് സധൈര്യം ക്രിസ്തുവിൻ വിശ്വസിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ; വൈരികളെ തീരെ പേടി

ക്കേണ്ടതില്ല. എന്തെന്നാൽ അപ്പോഴും ആത്മാവു തനിച്ചല്ല പോരാടുന്നതു്, പിന്നെയോ, ദൃശ്യവും അദൃശ്യവും സത്രുപവും അത്രുപവുമായ സമസ്ത വസ്തുക്കളുടെയും സ്രഷ്ടാവും അജയ്യനുമായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സാഹായ്യത്തോടെയാണു്.

41. മണ്ണിൽ എത്രയേറെ മഴ വീഴുന്നുവോ അത്രയ്ക്കും മണ്ണു കുതിരുന്നു; അതേപോലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം നിശ്ചിന്തമായി നിനയ്ക്കുമ്പോഴും, എത്രയേറെ നാം ആ നാമം ജപിക്കുന്നുവോ അത്രയുമേറെ നമ്മുടെ നെഞ്ചകമാകുന്ന മണ്ണു് മൃദുലമായിത്തീരുന്നു; അതു നെഞ്ചകത്തെ സന്തോഷംകൊണ്ടും സംതൃപ്തികൊണ്ടും നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

42. പരിചയം കുറഞ്ഞവർ ഇത്രംകൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നന്നു്—അതായതു് സ്ഥൂലശരീരംകൊണ്ടും യുക്തിചിന്തകൊണ്ടും കനത്തു് മണ്ണിനോടൊട്ടിക്കിടക്കുന്ന നമുക്കു്, അശരീരരും അദൃശ്യരും വിദ്വേഷപൂർണരും ദ്രോഹവിദഗ്ദ്ധരും സമർത്ഥരും ആദാമിന്റെ കാലം മുതൽ നാളിതുവരെ പയറ്റിപ്പഴകിയവരും ആയ ശത്രുക്കളും ഉണ്ടു് എന്ന കാര്യം. നിരന്തരമായ സംയമവും, നമ്മുടെ ദൈവവും സ്രഷ്ടാവുമായ യേശുവിന്റെ തിരുനാമം ജപിക്കലും കൂടാതെ അവരെ കീഴടക്കാൻ നമുക്കു മറ്റു മാർഗമൊന്നുമില്ല. ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള പ്രത്ഥന സാധകനു ശ്രേയസ്സിന്റെ അറിവിലേയ്ക്കും അനുഭൂതിയിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്ന പ്രേരണയും മാർഗദർശിയുമായിരിക്കട്ടെ. സിദ്ധനാവട്ടെ. നമ്മുടെ ഉത്തമാചാര്യൻ ആചരണമാണു്; എന്താണു നമ്മെയെന്നു് ആചരിച്ചും ആസ്വദിച്ചും പരീക്ഷിച്ചുറിയലാണു്.

43. ചെപ്പടിവിദ്യ കാട്ടുന്ന ഒരുവനെ കണ്ടാൽ എട്ടും പൊട്ടും തിരിയാത്ത കൊച്ചുകുട്ടി സന്തോഷം കൊള്ളുന്നു; കാപട്യമറിയാത്തതുകൊണ്ടു് അതു ചെപ്പടിവിദ്യക്കാരന്റെ പിന്നാലെ പോകുന്നു. അതേപോലെ സരളവും ശുദ്ധവുമായ നമ്മുടെ ആത്മാവു്—അതിന്റെ നല്ലവനായ നാഥൻ അങ്ങനെയാണു് അതിനെ സൃഷ്ടിച്ചതു്—സാത്താന്റെ അതിശയനീയമായ പ്രലോഭനങ്ങളാൽ ആനന്ദം കൊള്ളുകയും, അങ്ങനെ വഞ്ചിതനായി ആ ചതിയന്റെ പിന്നാലെ, ഒരു പ്രാവു് തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പിടിക്കാൻ വലപ്പെയ്യുന്നവന്റെ നേർക്കെന്നപോലെ, അവൻ നല്ലവനെന്നു നിനച്ചു് ഓടിച്ചെല്ലുന്നു; അങ്ങനെയതു് സ്വന്തം ചിന്തകളെ സാത്താന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളുടെ മോഹനസങ്കല്പങ്ങളുമായി കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കുന്നു. ക്രിസ്തു നിഷിദ്ധമെന്നു വിധിച്ചിട്ടുള്ള എന്തെങ്കിലും സുന്ദരവസ്തുവിന്റെ ചിന്ത ഉള്ളിലുദിച്ചാൽ, താൻ കണ്ട സുന്ദരവസ്തുവിനെ സത്യമാക്കിത്തീർക്കാൻ അതു് പല ഉപായങ്ങളും തേടുന്നു.

ഏന്നിട്ട ചിന്തയുമായി സാത്മ്യം പ്രാപിച്ചു്, സ്വന്തം നാശത്തിനായി അതു് നിഷിദ്ധസങ്കൽപ്പത്തെ കായികമായി പ്രയോഗിക്കുന്നു.

44. ഇതാണു സാത്താന്റെ സൂത്രം; ഈ അന്ധകൂപംകൊണ്ടു് അവൻ ഓരോ ഇരയിലും വിഷം കുത്തിവയ്ക്കുന്നു. അക്കാരണത്താൽ, ആന്തരയുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു മനസ്സിനു നല്ല പരിചയം കിട്ടുന്നതുവരെ ചിന്തകളെ അകക്കാമ്പിൽ പ്രവേശിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നതു് ആപത്കരമാണു്; നമ്മുടെ മനസ്സിനു് സാത്താന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളോടു് ആനുകൂല്യം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അവയിൽ ആനന്ദംകൊള്ളുകയും സോത്സാഹം അവയെ അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആരംഭഘട്ടത്തിൽ വിശേഷിച്ചും അവ ആപത്കരമാണു്. ചിന്തകളെക്കുറിച്ചു് അറിഞ്ഞാലുടൻ, അവ നമ്മെ ബാധിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്ന ആ നിമിഷത്തിൽ, അവയെ തട്ടിയകറ്റേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമത്രേ. എന്നാൽ മനസ്സു് ഈ അത്ഭുത വ്യാപാരത്തിൽ നെടുനായം ഏർപ്പെട്ടു്, അതിനെക്കുറിച്ചറിയേണ്ടതെല്ലാം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ, പയറ്റിൽ പഴക്കം നേടിക്കഴിഞ്ഞാൽ, ചിന്തകളെക്കുറിച്ചു് വേണ്ടത്ര വിവേചനം സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ—പ്രവാചകൻ പറയുംപോലെ 'കുട്ടിക്കുറുക്കന്മാരെ' (ഉത്തമഗീതം 2. 15). എളുപ്പം ഉള്ളിലാക്കാറായാൽ—അപ്പോളതിനു് അവയെ ഉള്ളിൽക്കടക്കാൻ ഉപായത്തിൽ അനുവദിക്കാം, ക്രിസ്തുവിന്റെ തുണയോടെ അവയോടു മല്ലടിക്കാം, അവയുടെ ചെമ്പു പുറത്താക്കാം, അവയെ വലിച്ചു പുറത്തെറിയാം.

45. തീയ്ക്കും വെള്ളത്തിനും ഒരേ കഴലിൽക്കൂടി ഒഴുകാനാകാത്തതുപോലെ, ദുഷ്ടപ്രലോഭനങ്ങളുടെ സങ്കൽപ്പങ്ങൾവഴി ഹൃദയത്തിന്റെ കവാടത്തിൽ മുട്ടിയിട്ടല്ലാതെ പാപത്തിനു് ഹൃദയത്തിനകത്തു കടക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

46. ആദ്യം പ്രലോഭനം വരുന്നു; രണ്ടാമതു് കൂട്ടിക്കൊളുത്തുന്നു, നമ്മുടെ ചിന്തകളും സാത്താന്റെ ചിന്തകളും കൂടിച്ചേരുന്നു; മൂന്നാമതു് ഒത്തിണങ്ങുന്നു, അപ്പോൾ രണ്ടുതരം ചിന്തകളും ഒന്നിച്ചാലോചന നടത്തുന്നു, ദുഷ്കൃത്യം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു. പിൻതുടരേണ്ട പദ്ധതി തയ്യാറാക്കുന്നു; നാലാമതു വരുന്നു ബാഹ്യകർമം. അതായതു് പാപാചരണം. ആകയാൽ മനസ്സു് സംയമത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നു് തന്നിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധ നിറുത്തി ക്രിസ്തുവിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു്, പ്രലോഭനം വന്നു മുട്ടുന്നപാടേ തട്ടിയെറിഞ്ഞാൽ, സാധാരണയായി തുടർന്നു സംഭവിക്കാവുന്ന കഴപ്പുങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ അശരീരനായ സാത്താനു് സങ്കൽപ്പങ്ങളും ചിന്തകളും വഴിക്കല്ലാതെ ആത്മാവിനെ വഴിപിഴപ്പിക്കാൻ കഴിവില്ല. ഇവയിൽ പ്രലോഭനത്തെക്കുറിച്ചു

ദാവീദ് പറയുന്നു: 'നാട്ടിലെ ദുഷ്ടന്മാരെയൊക്കെ ഞാൻ ആദ്യം തന്നെ മുടിക്കും' (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 101.8). ഒത്തിണങ്ങലിനെക്കുറിച്ച് മഹാനായ മോസസ് പറയുന്നു: 'നീ അവരുമായി ഒരുപ്പാടും പാടില്ല' (പുറപ്പാട് 23. 32).

47. മനം മനവുമായി അദൃശ്യയുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്—നമ്മുടെ മനവും സാത്താന്റെ മനവും തമ്മിൽ അക്കാരണത്താൽ അനുനിമിഷം അകക്കാമ്പിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നും ക്രിസ്തുവിനോട് കേണപേക്ഷിക്കണം, അവിടുന്ന നമ്മിൽനിന്ന് സാത്താന്റെ മനസ്സിനെ അടിച്ചോടിക്കണേ, വിജയത്തിന്റെ സമ്മാനം നമുക്കു നൽകണേ, എന്നു—അവിടുന്ന മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുന്നവനല്ലൊ.

48 കണ്ണാടി കൈയിലെടുത്ത് അതിലേയ്ക്ക് ഉറ്റുനോക്കുന്നവൻ നിങ്ങൾക്ക് ഹൃദയമൗനത്തിനു ഒരു മാതൃകയായിരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ, നിങ്ങളയാളെ അനുകരിക്കുന്നപക്ഷം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ മാനസികമായ നല്ല കാര്യങ്ങളും ചീത്തക്കാര്യങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതായി കാണും.

49 ഹൃദയത്തിൽ യാതൊരു ചിന്തയും, നല്ലതോ തീയതോ ഒന്നും, ഉണ്ടാവാതിരിക്കാൻ സദാ സൂക്ഷിക്കുക; എങ്കിൽ പരദേശികനും, അതായത് സങ്കൽപ്പങ്ങളുടെ പ്രഥമസന്താനങ്ങൾ വരുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കവരെ വേഗത്തിൽ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും.

50 സർവേശ്വരനായ ഈശോ, അവിടുന്നു നയിക്കുന്നതും കരുതലോടും എളിമയോടും മുന്നേറുന്നതുമായ സംയമം എന്ന വിശിഷ്ട സദ്ഗുണം എത്ര വിശിഷ്ടം, ആനന്ദകരം, എത്ര മധുരം, പ്രകാശമാനം, എത്ര സുഖദം, സുന്ദരം! എന്തെന്നാൽ അതിന്റെ കൈവഴികൾ കടലിലെത്തുന്നു; ധ്യാനമാകുന്ന ആഴിയുടെ അടിത്തട്ടിലെത്തുന്നു; അതിന്റെ ശാഖകൾ മധുരങ്ങളും ദിവ്യങ്ങളുമായ രഹസ്യങ്ങളാകുന്ന പൂഴകളിലേയ്ക്കു വ്യാപിക്കുന്നു; നെടുനാൾ വരണ്ടു കിടന്ന മനസ്സിനെ, നാസ്തികതകൊണ്ടും ദുശ്ചിന്തകളാകുന്ന ഓരുവെള്ളംകൊണ്ടും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ മദംപൂണ്ട ചപലതകൊണ്ടും—അതിലല്ലൊ മരണം—വരണ്ടു കിടന്ന മനസ്സിനെ അതു വെള്ളമൊഴിച്ചു തണുപ്പിക്കുന്നു.

51. സംയമം യാക്കോബിന്റെ ഏണിപോലെയാണ്; അതിന്റെ മുകളിൽ ദൈവം നിലകൊള്ളുന്നു; അതുവഴി മാലാഖമാർ കയറുന്നു. അതു നമ്മിൽനിന്നു തിന്മയെയെല്ലാം അകറ്റുന്നു; വായാടിത്തത്തെയും ശാഠ്യത്തെയും പഴിപറയലിനെയും എല്ലാ ഐന്ദ്രിയവികാരങ്ങളെയും വെട്ടിയകറ്റുന്നു; എന്തെന്നാൽ അവ

മൂലം അൽപ്പനേരത്തേയ്ക്കുപോലും തന്റെ മാധുര്യം നഷ്ടപ്പെടുന്നതു് അതിനു പൊറുക്കാൻ വയ്യ.

52. സോദരരേ, നമുക്കു് ഉത്സാഹത്തോടെ ഇതിനെ അനുഗമിക്കാം; യേശുക്രിസ്തുവിനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് ചിത്തശുദ്ധിയോടെ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഉയർന്നുപോകുമ്പോഴും നമുക്കു നമ്മുടെ പഴയ പാപങ്ങളെയും ജീവിതത്തെയും ഓർമയിൽ വെയ്ക്കാം. പാപങ്ങളുടെ സ്മരണകൊണ്ടു് തപ്തനും വിനീതനുമായി നാം ആന്തരയുദ്ധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ തുണയിൽനിന്നും പിരിയാനിടയാകാതെ അദ്ദേഹത്തെ സ്വന്തമാക്കിത്തീർക്കാൻവേണ്ടി അങ്ങനെ ചെയ്യാം. എന്തെന്നാൽ അഹങ്കാരംകൊണ്ടോ സ്വാർത്ഥസ്നേഹംകൊണ്ടോ വൃഥാഭിമാനംകൊണ്ടോ യേശുവിന്റെ തുണ നഷ്ടപ്പെടുന്ന നിമിഷം നാം ചിത്തശുദ്ധിയിൽനിന്നും ബഹിഷ്കൃതരാക്കപ്പെട്ടു; ചിത്തശുദ്ധിയിൽക്കൂടിയല്ലൊ ദൈവം മനുഷ്യനെ തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അറിയിക്കുന്നതു്. ഈശ്വരദർശനത്തിന്റെ സാധ്യതയ്ക്കു് ചിത്തശുദ്ധിയത്രേ ഉപായം.

53. സ്വന്തം ധർമത്തെ അവഗണിക്കാത്ത മനസ്സു് അതിന്റെ നിരന്തരമായ ജാഗ്രതാ പരിശീലനത്തിൽ കണ്ടെത്തുന്ന മറ്റു സദ്ഗുണങ്ങളോടൊപ്പം ഇതും കാണും: അതായതു്, പുറമേനിന്നു വരുന്ന പാപകരങ്ങളായ പ്രലോഭനങ്ങളുമായി ശരീരത്തിലെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും ഇപ്പോഴും സഹകരിക്കുന്നില്ല എന്ന സംഗതിയും. എന്തെന്നാൽ, തികച്ചും സ്വധർമത്തിൽ—സംയമത്തിൽ—വ്യാപൃതമായിരിക്കുകൊണ്ടും സമ്പ്രീതകളിൽ ആനന്ദിക്കാൻ സദാ ആഗ്രഹിക്കുകൊണ്ടും അതു തന്നെ അപഹരിക്കാൻ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ അനുവദിക്കുന്നില്ല; പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിൽക്കൂടിയാണല്ലോ വൈഷയികങ്ങളും വ്യർത്ഥങ്ങളും ആയ ചിന്തകളും അകത്തു കടക്കുന്നതു്. അവയുടെ വശ്യതയുടെ അപകടം അറിഞ്ഞു് മനസ്സു് ശക്തമായ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു് അവയെ അകത്തുനിന്നുതന്നെ അടിപ്പെടുത്തുന്നു.

54. മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ നിഷ്ഠപാലിക്കുക; എന്നാൽ പ്രലോഭനങ്ങളുടെ ഭാരംകൊണ്ടു നിങ്ങളും തളരുകയില്ല. ഇതിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങിയാൽ, വരുന്നതു താങ്ങിക്കോളുക.

55. വിശപ്പും ക്ഷീണത്തിൽ രുചിയും നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കു് കയ്പേറിയ കയ്പക്ക ഗുണംചെയ്യുംപോലെ ഒശ്ശീലങ്ങളുള്ളവർക്കു് കഷ്ടപ്പാടുകളും ഗുണകരമാകുന്നു.

56. ക്ലേശം അനുഭവിക്കരുതു് എന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഉഷ്ക്കൃതം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കരുതു്; എന്തെന്നാൽ ഒന്നു് മറ്റൊന്നിനെ അനിവാര്യമായും അനുഗമിക്കുന്നു. വിതയ്ക്കുന്നതുതന്നെ കൊയ്യുകയും വേണം. പ്രീതിയോടെ നിഷിദ്ധമായതു വിതച്ചു് സങ്കടത്തോടെ

അതു കൊയ്യുമ്പോഴാം നാം ഈശ്വരന്റെ നീതിയിൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതാണു്.

57. ധനലോഭം, വ്യർത്ഥാഭിമാനം, ഭോഗവാഞ്ഛ: ഈ മൂന്നു വികാരങ്ങളാൽ മനസ്സു് അന്ധമായിത്തീരുന്നു.

58. നമുക്കു സ്വഭാവസിദ്ധമായ ജ്ഞാനവും വിശ്വാസവും ഈ മൂന്നുകൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും ശിഥിലമായ്പ്പോകയില്ല.

59. ഇവ വഴിക്കാണു് കലിയും കോപവും കൊലയും മറ്റെല്ലാത്തരം ദോഷങ്ങളും മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ കണക്കറ്റു വളരുന്നതു്.

60. സത്യമറിയാത്തവനു ശരിയായ വിശ്വാസം ഉണ്ടാവാൻ വയ്യ; എന്തെന്നാൽ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ സത്യം വിശ്വാസത്തിന്റെ മുമ്പേ നടക്കുന്നു. നാം അറിയാൻ മാത്രമായിട്ടല്ല, ആചരിക്കാനുംകൂടിയാണു് വേദം അനുശാസനങ്ങളും വിധിക്കുന്നതു്.

61. ആകയാൽ നമുക്കു് ആചരിക്കാൻ തുടങ്ങാം. ഇത്തരത്തിൽ മുന്നേറിയാൽ ഈശ്വരനിൽ പ്രത്യാശ മാത്രമല്ല, സ്ഥിരമായ വിശ്വാസം, ആന്തരമായ ജ്ഞാനം, പ്രലോഭനങ്ങളിൽനിന്നു മോചനം, കാരുണ്യഫലങ്ങളും, ഉള്ളതുറന്ന ഏറ്റുപറയൽ, ആനന്ദബാഷ്പവർഷം എന്നിവയും വിശ്വാസമുള്ളവനു പ്രാർത്ഥന വഴി നല്കപ്പെടുന്നതു നമുക്കു കാണാകും. ഇവ മാത്രവുമല്ല: വന്നുകൂടുന്ന ക്ലേശങ്ങളും സഹിക്കാനുള്ള കഴിവു്, അയൽക്കാരുടെ തെറ്റുകളും തികച്ചും ക്ഷമിക്കൽ, അധ്യാത്മനീതിയുടെ പരിജ്ഞാനം, ഈശ്വരനീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആവേശം, അധ്യാത്മനിധികളുടെ സമ്പാദനം, ഇഹത്തിലും പരത്തിലും വിശ്വാസികൾക്കു നല്കുമെന്നു് ഈശ്വരൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ടുള്ള സർവ വസ്തുക്കളും, ഇവയും ലഭിക്കുന്നതാണു്. ചുരുക്കത്തിൽ—ഈശ്വരകാരുണ്യവും മനുഷ്യവിശ്വാസവും കൂടാതെ ആത്മാവിനു് ഈശ്വരന്റെ പ്രതിരൂപത്തിൽ പ്രകാശിക്കാൻ സാധ്യമല്ല—വിശ്വാസമെന്നാൽ, ഹൃദയത്തിൽ ഗാഢമായ വിനയത്തോടും അചഞ്ചലമായ പ്രാർത്ഥനയോടുംകൂടി വാഴുന്ന അവസ്ഥ.

62. സ്വഹൃദയം ശുദ്ധമാക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ആന്തരശത്രുക്കൾക്കെതിരെ ഇടവിടാതെ യേശുവിനെ വിളിക്കുന്നതു് വാസ്തവമായും ശ്രേയസ്കരമാണു്; ഞങ്ങളതു സ്വാനുഭവത്തിൽനിന്നും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സ്വാനുഭവത്തിൽനിന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞ വാക്കു് വേദവാക്യവുമായി എങ്ങനെ ഒത്തിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക: 'അല്ലയോ ഇസ്രായേല്യരേ, നിങ്ങളുടെ ദൈവത്തെ

കാണാൻ തയ്യാറാകുവിൻ' (ആമോസ് 4. 12). അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു: 'നിർത്താതെ പ്രാർത്ഥിക്കുക:' (1 തെസ്സ. 5. 17). നമ്മുടെ കർത്താവും അരുളുന്നു: 'എന്നിൽ വാഴുന്നവൻ, ഏവനോ, അവനിൽ ഞാനും, അവൻ സുലഭമായി ഫലങ്ങളെ ഉദ്പാദിപ്പിക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ, എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല. എന്നിൽ വാഴാത്ത മനുഷ്യനെ ഒരു മരക്കൊമ്പെന്ന പോലെ വലിച്ചെറിയുന്നു, അവൻ ഉണങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്യുന്നു' (യോഹ. 15. 5, 6.) പ്രാർത്ഥന മഹത്തായ ഒരു സാധനയാകുന്നു; സർവ്വാനുഗ്രഹങ്ങളെയും ഉറപ്പാക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സാധനയാണത്; എന്തെന്നാൽ അതു ഹൃദയത്തെ പവിത്രമാക്കുന്നു. വിശ്വാസമുള്ളവർ പവിത്ര ഹൃദയത്തിൽ ഈശ്വരനെ കാണുന്നു.

63. വിനയമെന്ന നിധി, ഉദ്ധരിക്കുന്നതും ഈശ്വരനു് പ്രീതികരവും ആകയാൽ, നമ്മിലുള്ള ദുഷ്ടങ്ങളും ഈശ്വരനു് അനിഷ്ടങ്ങളുമായ തിന്മകളെയെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നതാകയാൽ, അതു നേടാൻ വലിയ പ്രയാസമാണു്. മറ്റു പലേ സദ്ഗുണങ്ങളും ഭാഗികമായി ഒരുവനിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് ഒരുപക്ഷേ എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വന്നേക്കാം; എന്നാൽ വിനയത്തിന്റെ ഗന്ധത്തിനുവേണ്ടി അയാളിൽ തേടുന്നപക്ഷം കണ്ടുകിട്ടുന്ന കാര്യം വളരെ സംശയത്തിലാണു്. ആകയാൽ ഈ നിധി സമ്പാദിക്കാൻ വലുതായ ഉത്സാഹവും പ്രയത്നവും വേണ്ടതുണ്ടു്. സാത്താൻ അശ്രദ്ധനാണെന്നു വേദം പറയുന്നു, കാരണം, അവൻ ആദ്യംമുതൽക്കേ വിനയമാകുന്ന ഈ മഹാനിധിയെ തിരസ്ക്കരിച്ചു, അഹങ്കാരത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ആകയാൽ അവനെ എല്ലാ വേദങ്ങളിലും അശ്രദ്ധാത്മാവു് എന്നു പറയുന്നു. അശ്രദ്ധൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടാൻ കൈയോ കാലോ ദേഹമോ ഇല്ലാത്ത അരൂപനായ അവനു കായികമായ എന്തു് അശ്രദ്ധിയാണു വരുത്താൻ കഴിയുക? അഹങ്കാരംകൊണ്ടാണു് അവൻ അശ്രദ്ധനെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നതു് എന്ന കാര്യം വ്യക്തം. ശ്രദ്ധനും പ്രകാശമാനനുമായ ഒരു മാലാഖ ആയിരുന്ന അവൻ ദുഷ്ടൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. 'അകത്തു് അഹങ്കാരം മുറിയവനെ കർത്താവിനു വെറുപ്പാണു്" (സുഭാഷിതങ്ങൾ 16. 5). പാപത്തിന്റെ ആരംഭം അഹങ്കാരമാണു് എന്നു പറയപ്പെടുന്നു (എക്ളേ. 10. 15) 'എനിക്കു കർത്താവിനെ അറിഞ്ഞുകൂടാ; ഇസ്രായേല്യരെ പോകാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കുകയുമില്ല' (പുറപ്പാടു് 5. 2) എന്നു പറഞ്ഞു ഫറവോ. അങ്ങനെയാണു് ഒരഹങ്കാരി പറഞ്ഞതു്.

64. മുക്തിയെക്കുറിച്ചു താത്പര്യമുള്ളവരാണെങ്കിൽ വിനയമാകുന്ന സദ്ഗുണം നേടിത്തരുന്ന മനോവ്യാപാരങ്ങൾ പലതുമുണ്ടു്. മനോവാക്കായങ്ങൾകൊണ്ടു നാം ചെയ്തിട്ടുള്ള പാപങ്ങളുടെ

സ്മരണം; പിന്നെ മനസാ വീണ്ടും കണ്ടാൽ വിനയത്തിനു് വലുതായി തുണയ്ക്കുന്ന സ്മരണകം പേറെയും പലതുമുണ്ടു്. ഇതു കൊണ്ടും ശരിയായ വിനയം ഉണ്ടാകും—അയൽക്കാരുടെ സദ്ഗുണങ്ങളെ പ്രതിദിനം സ്മരനസ്സിൽ ഇട്ടു തിരിക്കുക, അവരുടെ ഗുണങ്ങളെ തന്നേറതിനോടു തട്ടിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അവരുടെ ഗുണങ്ങളെ വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്ക. മനസ്സു് സ്വന്തം തുച്ഛത മനസ്സിലാക്കുമ്പോം, മറ്റുള്ളവരുടെ പൂർണതയുടെ എത്രയോ പിന്നിലാണു താൻ എന്നറിയുമ്പോം, ഒരുവൻ സ്വാഭാവികമായും തന്നെ പൂഴിയായും ചമ്പലായും എണ്ണാൻ തുടങ്ങുന്നു; താൻ മനുഷ്യനല്ല, വെറും മൃഗമാണെന്നു കാണുന്നു. ഭൂമിയിലെ വിവേകമുള്ള ജീവികംക്കെല്ലാം പിന്നിലാണു താൻ, ദീനനാണു താൻ, ഉള്ളിൽ കഴമ്പില്ലാത്തവനാണു താൻ എന്നു് മനസ്സിലാകുന്നു.

65. പള്ളിയുടെ വൻതുണും ക്രീസ്തുവിന്റെ നാവുമായ നമ്മുടെ വിശിഷ്ട പിതാവു് ബാസിൽ പറയുന്നു: 'ദിവസത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ നാം നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയിൽ, നമ്മാലാവുംപോലെ, എന്തൊക്കെ തെറ്റാണു ചെയ്തതു്. ശരിയായിട്ടെന്തൊക്കെ ചെയ്യ എന്നു് വിവേചിച്ചറിയുന്നതു് പാപം ചെയ്യാതിരിക്കാനും ഒരേ പാപത്തിൽത്തന്നെ പിറേറന്നും പതിക്കാതിരിക്കാനും വളരെ സഹായകരമാണു്. തനിക്കുവേണ്ടിയും തന്റെ പൈതങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ജോബു് ഇതും ചെയ്തു.' എന്തെന്നാൽ ഈ അനുദിന നിരീക്ഷണം ഓരോ നാഴികയിലും സംഭവിക്കുന്നതിലേക്കു് വെളിച്ചം വീശുന്നു—നാം ചെയ്യുന്നതു ശരിയാണോ എന്നു് ഓരോ നാഴികയിലും പരിശോധിക്കാൻ അതു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

66. ദിവ്യ സംഗതികളിൽ വിജ്ഞനായ പേറൊരാം—സിനായിയിലെ നൈലസ്—പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്, 'കായുടെ തുടക്കം പൂവാണു്; കർമനിരതമായ ജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭം ജിതേന്ദ്രിയത്വമാണു്' എന്നു്. ആകയാൽ നമുക്കു് ഇന്ദ്രിയജയം അനുശീലിക്കാം, പിതാക്കന്മാർ ഉപദേശിക്കുംപോലെ അളവും തൂക്കവുമനുസരിച്ചു ശീലിക്കാം. പകൽ പന്ത്രണ്ടു മണിക്കൂറും മനസ്സിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാം. ഈശ്വരന്റെ തുണയോടെ അല്പം ബലവും പ്രയോഗിച്ചു് നാമിതു നടപ്പിലാക്കിയാൽ നമ്മിലെ ദുഷ്ടത ശമിപ്പിക്കാനും നശിപ്പിക്കാനും സാധിക്കും. എന്തെന്നാൽ സന്മാർഗജീവിതം—അതുവഴിക്കല്ലൊ സ്വർഗരാജ്യം നമുക്കു നല്കപ്പെടുക—തന്നോടുതന്നെ ബലംപ്രയോഗിച്ചു നേടേണ്ടതാണു്.

67. വിജ്ഞാനത്തിലേക്കുള്ള വഴി മനോനിഗ്രഹത്തിൽക്കൂടിയും വിനയത്തിൽക്കൂടിയുമാണു്; ഇവ കൂടാതെ ആർക്കും ഈശ്വരനെ കാണാനാവില്ല.

68. സമയമെല്ലാം ഇടവിടാതെ അന്തരാത്മാവിനെക്കുറിച്ചു നിനയ്ക്കുന്നവൻ ശുദ്ധചരിതനാണു്. അതു മാത്രമല്ല, അവനു് ധ്യാനവും ഈശ്വരവാണിയും പ്രാർത്ഥനയും അറിയാം. 'ആത്മാവിൽ സഞ്ചരിക്കുക, എന്നാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ചാപല്യങ്ങൾക്കു നീ വിധേയനാകയില്ല' (ഗലാ. 5. 16) എന്നു് വിശുദ്ധ പൗലോസു് പറയുമ്പോൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിതാണു്.

69. അധ്യാത്മ പാതയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കാൻ അറിയാത്തവൻ തന്റെ വികാരങ്ങളെ ഗൗനിക്കുന്നില്ല–അതായതു്, അവൻ അവയെ അടിച്ചോടിക്കുന്നില്ല: മാത്രമല്ല, അവന്റെ സമയമത്രയും ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളിൽ ചെലവാകുന്നു. ഒന്നുകിൽ അവൻ തിന്നു കുടിച്ചു കൂത്താടി നടക്കുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ അവൻ വിഷാദമഗ്നനോ കോപാക്രാന്തനോ ആയിരിക്കാം; പകവെച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും; അങ്ങനെ അവന്റെ ചിന്തകളൊക്കെ ഇരുണ്ടവയായിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ അമിതമായ തപശ്ചര്യകൾ അനുഷ്ഠിക്കും, അങ്ങനെ ഹൃദയത്തിനു കേടുവരുത്തും.

70. കാമിനി, കാഞ്ചനം തുടങ്ങിയ ബാഹ്യവസ്തുക്കളെ വെടിയുന്നവൻ ബാഹ്യമനുഷ്യനെ ഒരു യതിയാക്കുന്നു; പക്ഷേ ഇനിയും ആന്തരമനുഷ്യനെ അങ്ങനെ ആക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വികാരവിചാരങ്ങൾ വെടിയുന്നവനാകട്ടെ ആന്തരമനുഷ്യനെയും, അതായതു മനസ്സിനെയും, യതിയാക്കുന്നു. ആ മനുഷ്യൻ യഥാർത്ഥമായും ഒരു സന്യാസിയത്രെ. വേണമെന്നുവെച്ചാൽ ബാഹ്യമനുഷ്യനെ എളുപ്പത്തിൽ യതിയാക്കാം; എന്നാൽ ആന്തരമനുഷ്യനെ യതിയാക്കുകയെന്നതു് അത്ര എളുപ്പമൊന്നുമല്ല.

71. ആധ്യാത്മിക മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷണങ്ങളായ സമ്പൂർണ്ണേന്ദ്രിയജയവും പവിത്രമായ നിരന്തരപ്രാർത്ഥനയും സാധിച്ചിട്ടുള്ള ആരും ഈ തലമുറയിൽ ആരുണ്ടു്?

72. പലേ വികാരവേഗങ്ങളും നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ടു്. പക്ഷേ അവയെ ഉണർത്തുന്ന സാഹചര്യം ഉണ്ടാകുമ്പോഴേ അവ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

73. നിന്റെ ശ്രദ്ധയെല്ലാം ശരീരത്തിലാകരുതു്, അതിന്റെ കരുത്തിനൊത്ത പണി നീക്കിവെച്ചിട്ടു് നിന്റെ മനംമുഴുവൻ ആന്തരകാര്യങ്ങളിലേക്കു തിരിക്കുക. 'കായികവ്യായാമംകൊണ്ടു വലിയ കാര്യമില്ല; എന്നാൽ ദൈവികത എല്ലാക്കാര്യങ്ങൾക്കും പ്രയോജനപ്രദമാകുന്നു' (1 തിമൊ. 4.8).

74. വിഷയങ്ങൾ സന്നിഹിതങ്ങളല്ല എന്നതുകൊണ്ടോ, സാത്താൻ ചതിയായി പിന്മാറി എന്നതുകൊണ്ടോ മാത്രം വികാരങ്ങൾ അടങ്ങിയെന്നുവന്നാൽ, അഹങ്കാരം തലപൊക്കുന്നു.

75. വിനയവും കായക്ലേശവും മനുഷ്യനെ എല്ലാ പാപങ്ങളിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കുന്നു; ആദ്യത്തേതു് ആത്മാവിന്റെ വികാരവേഗങ്ങളെ അകറ്റിനിർത്തുന്നു; രണ്ടാമത്തേതു് ശരീരത്തിന്റെ വേഗങ്ങളെയും, ഇക്കാരണത്താൽ കർത്താവരുളി: 'ചിത്തശുദ്ധിയുള്ളവർ ധന്യർ; എന്തെന്നാൽ അവർ ദൈവത്തെ കാണും.' (മത്തായി 5. 8). അതായതു് ക്ഷേതികൊണ്ടും സംയമം കൊണ്ടും തങ്ങളെ പരിശുദ്ധരാക്കുമ്പോൾ അവർ കർത്താവിനെയും കർത്താവിലുള്ള നിധികളെയും കാണുന്നു; അവരുടെ പരിശുദ്ധി എത്രമാത്രം ഏറുന്നുവോ അതിനനുസരിച്ചു് അവർ കാണുന്നു.

76. എല്ലാ സദ്ധർമങ്ങളും നേടുന്നതിനു വാക്കുകളുടെമേലുള്ള കാവൽമാളിക: എന്നുവെച്ചാൽ മനസ്സിനെ കാത്തുരക്ഷിക്കുക എന്നാണർത്ഥം.

77. ഇന്ദ്രിയതലത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഹാനികരമായതിനെ നോക്കുമ്പോൾ നാം വ്രണിതരാകുന്നു; മാനസതലത്തിലും അങ്ങനെതന്നെയാണു്.

78. ചെടിയുടെ കാമ്പിനു കേടു വരുത്തിയാൽ ചെടി മുഴുവൻ ഉണങ്ങിപ്പോകും. ആകയാൽ നമുക്കു മനുഷ്യന്റെ അകക്കാമ്പിനെക്കുറിച്ചു നിനയ്ക്കാം. ഓരോ നിമിഷവും നാം ജാഗ്രതയായിരിക്കണം; കാരണം, കള്ളന്മാർ ഒരിക്കലും ഉറങ്ങുന്നില്ല.

79. എല്ലാ അനുശാസനങ്ങളും, അവശ്യം അനുഷ്ഠേയങ്ങളെന്നും മനുഷ്യനു ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വം കർത്താവു തന്റെ രക്തം കൊടുത്തു നേടിയ ഒരു വരമാണെന്നും കാണിക്കാൻവേണ്ടി കർത്താവരുളുന്നു: 'ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ പറയുവിൻ: 'ഞങ്ങൾ പ്രയോജനമില്ലാത്ത ഭൃത്യരാണു്: ഞങ്ങൾ ചെയ്തതു് ഞങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമായി വിധിക്കപ്പെട്ടതാണു്'' (ലൂക്കോസു് 17. 10); എന്തെന്നാൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം നമ്മുടെ കർമത്തിന്റെ ഫലമല്ല; പിന്നെയോ, നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാരുണ്യത്തിന്റെ ഒരു ദാനമാണതു്; തന്റെ വിശ്വസ്ത ഭൃത്യന്മാക്കായി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു ദാനം. ഭൃത്യൻ ഒരു പ്രതിഫലമായി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കുന്നില്ല; എന്നാൽ അതു ലഭിച്ചാൽ അവൻ, ഒരു കടക്കാരനെപ്പോലെ, നന്ദി നല്കുന്നു; ഇല്ലെങ്കിലോ കരുണയായി അതു കിട്ടാൻ അവൻ കാത്തിരിക്കുന്നു.

80. വേദവാക്യമനുസരിച്ചു ക്രിസ്തു നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മരണം വരിച്ചു. ആകയാൽ അദ്ദേഹത്തെ ശരിയായി സേവിക്കുന്നവർക്കു് അദ്ദേഹം സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവിടുന്നരുളുന്നു: 'നല്ലവനും വിശ്വസ്തനുമായ സേവക, കൊള്ളാം; കുറച്ചുകാര്യങ്ങളിൽ നീ വിശ്വസ്തനായിരുന്നു; ഞാൻ നിന്നെ

ഏറെ കാര്യങ്ങൾ ഭരിക്കാൻ ഏല്പിക്കുന്നതാകുന്നു. നീ നിന്റെ കർത്താവിന്റെ ആനന്ദത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക' (മത്തായി 25:23). തന്റെ കർത്തവ്യത്തെക്കുറിച്ചു വെറും അറിവുമാത്രമുള്ളവൻ ഇനിയും വിശ്വസ്തസേവകനായിട്ടില്ല; ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുശാസനം അനുഷ്ഠിച്ചു തന്റെ വിശ്വസ്തത തെളിയിക്കുന്നവനത്രെ ശരിയായ സേവകൻ.

81. തന്റെ യജമാനനെ ആദരിക്കുന്ന ഭൃത്യൻ കല്പനകൾ അനുസരിക്കുന്നു; തനിക്കു തെറ്റു പറ്റുകയോ എന്തെങ്കിലും ചീട്ടുകളയുകയോ ചെയ്താൽ അതിനു തനിക്കു് അർഹമായി കിട്ടുന്നതു് അവൻ സഹിക്കുന്നു. ആകയാൽ നീ അറിവിന്റെയും വേലയുടെയും (അനുശാസനങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതിൽ) കാമുകനായിരിക്കുക. എന്തെന്നാൽ വെറും അറിവു് ഒരുവനെ തണ്ടനോക്കിത്തീർക്കുന്നു.

82. അപ്രതീക്ഷിതമായി വന്നണയുന്ന പ്രലോഭനങ്ങൾ, കർമത്തിന്റെ കാമുകരാവാൻ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്നു.

83. ഒരു നക്ഷത്രത്തിന്റെ സവിശേഷത അതിനു ചുറ്റുമുള്ള പ്രകാശമാകുന്നു. ഈശ്വരനെ ആരാധിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സവിശേഷത നിഷ്കിഞ്ചനത്വവും വിനയവുമത്രെ. വിനയഭാവവും നിഷ്കപടമുഖവുംപോലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു മറെറാരു സവിശേഷതയോ ലക്ഷണമോ ഇല്ല. സുവിശേഷങ്ങൾ നാലും ഇതിനെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം വിനയത്തോടെ ജീവിക്കാത്തവനു്, സ്വമേധയാ എളിമ കൈക്കൊണ്ടു് കുരിശുമേന്തി മരണം വരിച്ച ക്രിസ്തുവിലെ തന്റെ ഓഹരി നഷ്ടപ്പെടുന്നു; വേദപുസ്തകത്തിൽ ദിവ്യാനുശാസനങ്ങളുടെ വിധികർത്താവും, സ്വപ്രവൃത്തികളിൽക്കൂടി നമ്മുടെ അവശ്യം അനുഷ്ഠേയങ്ങളായ കർത്തവ്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെ എന്നു കാണിച്ചുതന്നവനും അവിടുന്നുതന്നെയല്ലൊ.

84. 'ഓ, ദാഹംകൊണ്ടു വലയുന്നവരേവരും വെള്ളത്തിനടുത്തേയ്ക്കു വരുവിൻ' (ഇസ. 55, 1) എന്നു് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്ന നിങ്ങൾ മനഃശുദ്ധിയോടും ഹൃദയശുദ്ധിയോടുംകൂടി വരുവിൻ. എന്നാലിതിൽ ഉയർന്നു പറക്കുന്നവൻ തന്റെ എളിയ നിലയാകുന്ന മണ്ണിലേയ്ക്കും നോക്കേണ്ടതുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ എളിയവനെക്കാൾ വലിയവനായി ആരുമില്ല. വെളിച്ചമില്ലാത്തപ്പോൾ എല്ലാം അവ്യക്തവും അന്ധകാരമയവും ആയിരിക്കുംപോലെ, വിനയമില്ലാഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും മൂഢങ്ങളും വ്യർത്ഥങ്ങളും നിഷ്ഫലങ്ങളുമാകുന്നു.

85. 'നമുക്കിതിൻെറയെല്ലാം സാരസർവസ്വം കേൾക്കാം: ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുക; അനുശാസനങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്ക' (എക്ലേ. 12.13). വിചാരത്തിലും ആചാരത്തിലും അനുസരിക്കുക. എന്തെന്നാൽ അവയെ അനുസരിക്കാൻ വിചാരത്തിൽ നിങ്ങൾ സ്വയം നിർബന്ധിക്കുന്നപക്ഷം, ബാഹ്യകാര്യങ്ങളിൽ അവ നടപ്പാക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾക്കു അധികം പണിപ്പെടേണ്ടതായി വരുകയില്ല. ദാവീദ് പറയുന്നു: 'എൻെറ ദൈവമേ അവിടുത്തെ തിരുവുള്ളം അനുസരിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ ആനന്ദം കൊള്ളുന്നു; അതെ, അവിടുത്തെ നിയമം എൻെറ അകക്കാമ്പിലാണു' (സങ്കീ. 40. 8).

86. ഈശ്വരൻെറ ഇച്ഛയും നീതിയും അകക്കാമ്പിൽ അനുസരിക്കാത്തവനു പുറമേ അവ അനുസരിക്കാനും എളുപ്പമായിരിക്കയില്ല. മാത്രമല്ല, സംയമമില്ലാതെ ഉദാസീനനായവൻ ഈശ്വരനോടു്, 'എനിക്കവിടുത്തെ വഴികളറിയാൻ താത്പര്യമില്ല,' (ജോബ് 21. 14) എന്നു പറഞ്ഞെന്നും വരും. അത്തരം മനുഷ്യൻ ദിവ്യപ്രകാശം തീരെ ഇല്ലാത്തവനായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ ദിവ്യപ്രകാശത്തിൻെറ അംശം ഉള്ളവൻ ആത്മാർത്ഥതയോടെ നീതിയെ ഉൾക്കാമ്പിൽ പാലിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, അതനുസരിച്ചു ജീവിതം നയിക്കാൻ കരുത്തുള്ളവനായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

87. ഉപ്പു് ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾക്കു് രസം ഉളവാക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, മാംസത്തെ കേടുകൂടാതെ പല നാൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു് സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അതേപോലെ നിങ്ങൾ മനസ്സിൻെറ രസത്തെയും ഹൃദയത്തിലെ അദ്ഭുതകരമായ പ്രവർത്തനത്തെയും കാത്തുരക്ഷിക്കാൻ യത്നിക്കേണ്ടതാണു്. എന്തെന്നാൽ അതു് ആന്തരമനുഷ്യനെയും ബാഹ്യമനുഷ്യനെയും മധുരമാക്കുന്നു. ദുശ്ചിന്തകളുടെ ദുർഗന്ധത്തെ ദൂരീകരിക്കുന്നു, നമ്മെ നന്മയിൽ നിരന്തരം നിലനിർത്തുന്നു.

88. സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നും പല ചിന്തകളും വരുന്നു; ഇവയിൽനിന്നു് ദുഷ്പ്രവൃത്തികളും ഉണ്ടാകുന്നു. യേശുവിൻെറ തുണയോടെ സങ്കല്പങ്ങളെ ഉടനടി ശമിപ്പിക്കുന്നവൻ പിന്നീടവരുന്നവയിൽ കുടുങ്ങുകയില്ല. അവൻ മധുരമായ ദിവ്യജ്ഞാനംകൊണ്ടു് സമ്പന്നനായിത്തീരും. തദ്വാരാ സർവവ്യാപിയായ ഈശ്വരനെ കാണുകയും ചെയ്യും. ഈശ്വരസമക്ഷം തൻെറ മനമാകുന്ന ദർപ്പണം സമർപ്പിച്ചു് അവൻ ഈശ്വരനാൽ ഉജ്ജ്വലിതനായിത്തീരും, കണ്ണാടി ബാഹ്യസൂര്യനാലെന്നപോലെ. അവസാനം മനസ്സു് അതിൻെറ ആശയുടെ അന്ത്യത്തിലെത്തി, മറെറല്ലാ ചിന്തയും വിട്ടു് തന്നിൽത്തന്നെ ശാന്തി കണ്ടെത്തുന്നു.

89. ഓരോ ചിന്തയും ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടുന്നതു് എന്തെങ്കിലും ബാഹ്യവിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പംവഴിക്കാണു്; ബാഹ്യവിഷയം മനസ്സിനെ തടയുന്നു; മനസ്സു് മറ്റെല്ലാംവിട്ടു് തികച്ചും ശൂന്യമാകുമ്പോഴും യാതൊരുതരം രൂപമോ വൃത്തിയോ ഇല്ലാതാകുമ്പോഴും, മാത്രമേ ദിവ്യപ്രകാശം അതിനെ പ്രകാശമാനമാക്കാൻ തുടങ്ങുകയുള്ളൂ. ശുദ്ധമായിത്തീർന്ന മനസ്സിൽ ഈ പ്രകാശം പ്രകടമാകും, ചിന്തകളെല്ലാം അടങ്ങിയ മനസ്സിൽ.

90. മനസ്സിനു് എത്രകണ്ടു് ഏകാഗ്രത ഉണ്ടാകുന്നുവോ അത്രയും തീവ്രതയോടെ നിങ്ങൾ യേശുവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കും. മനസ്സിനെ അശുദ്ധമായി അഴിച്ചുവിടുന്നതിനനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ യേശുവിൽനിന്നു് അകന്നുപോവുകയും ചെയ്യും. തികഞ്ഞ ഏകാഗ്രത അന്തഃകരണത്തെ തികച്ചും പ്രകാശമാനമാക്കുന്നു; സംയമമോ മധുരമായ ഈശസ്മരണമോ ഇല്ലാത്ത അന്തഃകരണം ക്രൂരരൂപംകൊണ്ടു മൂടപ്പെടുന്നു. സ്വാഭാവികമായും കാര്യം ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞതുപോലെ വന്നുകൂടും, മറിച്ചാവുകയില്ല പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ നിങ്ങൾക്കിതു് സ്വാനുഭവത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാകും; എന്തെന്നാൽ സദ്ധർമം, വിശേഷിച്ചും ഈ പ്രകാശമയകവും മധുരവുമായ കൃത്യം, അനുഭവംകൊണ്ടു മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കാനാകൂ.

91. മാധുര്യവും ആനന്ദവും നിറഞ്ഞ ഊഷ്മള ഭക്തിയോടെ അനവരതം യേശുവിനെ വിളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഹൃദയാകാശം ആനന്ദസാന്ദ്രമായ ശാന്തതയാൽ നിറയുന്നു; പരമമായ ഏകാഗ്രതയിൽനിന്നാണു് ഇതു് ഉത്ഭവിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഹൃദയത്തെ പൂർണമായും പരിശുദ്ധമാക്കുന്നതു് ക്രിസ്തുമാത്രം, ദൈവവും ദൈവപുത്രനും നല്ലവയുടെയെല്ലാം മൂലവും നിർമ്മാതാവും ആയ ക്രിസ്തുമാത്രം. എന്തെന്നാൽ അവിടുന്നരുളുന്നു: 'ഞാൻ ശാന്തി നൽകുന്നു....ഞാൻ, കർത്താവു്'' (യെശ. 45.7).

92. ക്രിസ്തുവിനാൽ അനുഗൃഹീതവും മധുരിതവുമായ ആത്മാവു് ഉത്സാഹത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി ഉപകർത്താവിനെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു് കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അതു് നന്ദി നൽകുകയും ശാന്തിയരുളുന്ന കർത്താവിനെ ഹൃദയമാധുര്യത്തോടെ വിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതു് തന്നുള്ളിൽ ദുഷ്ടസത്വങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന ദുഷ്ടസങ്കൽപ്പങ്ങളെ തുരത്തുന്നതായി കാണുന്നു.

93. ദാവീദു പറയുന്നു: 'എന്റെ മനോനേത്രങ്ങളും ആന്തരശത്രുക്കളോടുള്ള എന്റെ സ്നേഹത്തെ കാണും, എന്റെ കാതുകളും, എനിയ്ക്കെതിരെ ഉയരുന്ന ദുഷ്ടന്മാരോടു് എനിക്കുള്ള ആശയെ

കേൾക്കും' (സങ്കീർത്തനം 92. 11). ഈ വരനിൽനിന്നും 'ദുഷ്ടന്മാർക്കുള്ള പ്രതിഫലം' എന്നിൽ സംഭവിക്കുന്നതും ഞാൻ കണ്ടു. (സങ്കീർത്തനം 91. 8) ഹൃദയത്തിൽ ഭ്രാന്തഭാവനകളില്ലെങ്കിൽ മനസ്സ് അതിന്റെ സ്വസ്വരൂപത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നു; മധുരവും ആധ്യാത്മികവും സ്നേഹമയവുമായ എല്ലാ ഭാവനകളെയും സ്വാഗതംചെയ്യാൻ അതു സന്നദ്ധവുമാകുന്നു.

94. അങ്ങനെ, നേരത്തേ പറഞ്ഞപോലെ, സംയമവും യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയും പരസ്പരം ഇണങ്ങിയിരിക്കുക എന്നതു് അവയുടെ സ്വഭാവമാണു്. എന്തെന്നാൽ സംയമം തികഞ്ഞ ഏകാഗ്രതയും നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയുമാണു്; പ്രാർത്ഥനയോ തികഞ്ഞ സംയമവും മനസ്സിന്റെ ഏകാഗ്രതയുമത്രെ.

95. മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സജീവ സ്മരണം ശരീരത്തെക്കുറിച്ചും ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചും പഠിപ്പിക്കുന്ന നല്ല ഒരാചാര്യനാകുന്നു; ഇടയ്ക്കുള്ളതിനെല്ലാമപ്പുറം—ഈ നിമിഷത്തിന്റെയും—മരണമുഹൂർത്തത്തിന്റെയും അപ്പുറം—നോക്കുമ്പോഴും താൻ ഒരുനാഴി അന്ത്യശ്വാസവും വലിച്ചുകൊണ്ടു് കിടക്കാൻ പോകുന്ന ആ കിടപ്പും അതിനുശേഷം വരാനിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയും—അവൻ കാണും.

96. ഒന്നുകൊണ്ടും ഒരു മുറിവും പറ്റാതെ കഴിയണമെന്നുള്ളവനു്, സോദരരേ, ഉറങ്ങാൻ നിവൃത്തിയില്ല. രണ്ടിലൊന്നു് സംഭവിക്കണം: ഒന്നുകിൽ സദ്ഗുണങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചു് അവൻ ഉരുണ്ടുവീണു തകരണം; അല്ലെങ്കിൽ അവൻ മനസാ ആയുധവുമേന്തി ഏതു പൊഴുതും എന്തുവന്നാലും കാവൽ നിൽക്കണം. എന്തെന്നാൽ വൈരിയും പോരിനായി ആയുധവുമണിഞ്ഞു കാത്തുനിൽക്കുകയാണു്.

97. നിരന്തരമായി യേശുവിനെ സ്മരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും വിളിക്കുന്നതുകൊണ്ടും—നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയും അംഗസംയമവും അവഗണിക്കാതിരിക്കുന്നപക്ഷം, മിത്രങ്ങളെ കടത്തിവിടുകയും ശത്രുക്കളെ തുരത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പടികാവൽക്കാരന്റെ വേല തുടരുന്നപക്ഷം—നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ദിവ്യാവസ്ഥ നിലവിൽവരും. അവിടത്തെ തിരുനാമത്തിൽ അഭിരുചി തോന്നുമാറു്, അങ്ങനെയതു് നമ്മുടെ ഉൾത്തട്ടിൽ ഉറച്ചുകിടക്കുമാറു്, നീറുന്നനെഞ്ചോടെ യേശുക്രിസ്തുവിനെ വിളിക്കാൻ ഇടയാകുന്നതിനു് ആ അവസ്ഥ സർവദാ അങ്ങനെ തുടരട്ടെ. എന്തെന്നാൽ നൈരന്തര്യം, ഒരേ കാര്യത്തിന്റെ ആവർത്തനം ആണു് ശീലത്തിന്റെ—നന്മയുടെയും തിന്മയുടെയും—ജനയിത്രി. ശീലം സ്വഭാവംപോലെ ബന്ധകവുമാണു്. മനസ്സു് ആ നിലയിലെത്തുമ്പോൾ അതു് സ്വയമേവ അതിന്റെ വൈരികളെ, വേട്ടപ്പട്ടി കുറിക്കാട്ടിൽ

മുയലിനെ എന്നപോലെ പിൻതുടരുന്നു. പട്ടി മുയലിനെ തിന്നാനാണു തേടുന്നതു്; മനസ്സോ അതിനെ അടിച്ചുവീഴ്ത്തി തച്ചോടിക്കാനും.

98. ആകയാൽ ദുശ്ചിന്തകളും നമ്മിൽ പെരുകുമ്പോഴും അവസ്സിടയിൽ നമുക്കു് ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം വിതറാം; അവ കാറ്റിൽ പുകപോലെ ചിന്നിച്ചിതറുന്നതു കാണാം; അതാണു് അനുഭവം പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. വിക്ഷേപകരങ്ങളായ ചിന്തകളടങ്ങി മനസ്സു് സ്വസ്ഥമാകുമ്പോഴും ഇടവിടാതെയുള്ള ധ്യാനവും ജപവും നമുക്കു വീണ്ടും തുടങ്ങാം. അമ്മാതിരി പ്രലോഭനങ്ങളും അനുഭവപ്പെടുമ്പോഴൊക്കെ നമുക്കു് അമ്മാതിരി പ്രവർത്തിക്കാം.

99. പോർച്ചട്ട കൂടാതെ പോരിനു പോകാനാകാത്തതുപോലെയും, അടിമുടി തുണിയുമണിഞ്ഞു് വൻകടൽ നീന്തിക്കടക്കാനാകാത്തതുപോലെയും ശ്വാസോച്ഛ്വാസം കൂടാതെ ജീവിക്കാനാവാത്തതുപോലെയും, വിനയവും ക്രിസ്തുവിനോടു നിരന്തരാപേക്ഷയും കൂടാതെ മനസ്സിലെ രഹസ്യയുദ്ധം ഗ്രഹിക്കാൻ സാധ്യമല്ല; വൈരികളെ സമർത്ഥമായി ഓടിയ്ക്കാനും അടിച്ചുവീഴ്ത്താനും സാധ്യമല്ല.

100. അനുഭൂതിസമ്പന്നനും മഹാനുമായ ദാവീദ് കർത്താവിനോടു പറയുന്നു: 'അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബലത്താൽ ഞാൻ അങ്ങയെ പരിചരിക്കും' (സങ്കീ. 59. 9). അതായതു് ഞാൻ തുണയ്ക്കായി അങ്ങയുടെ നേരെ തിരിയുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഹൃദയത്തിലെയും മനസ്സിലെയും മൗനത്തിനുള്ള കരുത്തു നമ്മിൽ നിലനിർത്തുന്നതു് കർത്താവിന്റെ തുണയാണു്. സകല സദ്ഗുണങ്ങളും ആ മൗനത്തിൽനിന്നാണല്ലോ ഉദയം ചെയ്യുന്നതു്. കല്പനയരുളുന്നതു കർത്താവു്; അഭിശപ്തമായ അലസതയെ അടിച്ചോടിക്കുന്നതും കർത്താവു്. നാം അടിക്കടി കർത്താവിനെ വിളിക്കുന്നെങ്കിൽ അവിടുന്നു നമ്മെ അയോഗ്യമായ വിസ്മൃതിയിൽനിന്നു കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നു; ജലം അഗ്നിയെയെന്നപോലെ ആ വിസ്മൃതിയാണല്ലോ സർവ്വോപരി നമ്മുടെ ഹൃദയശാന്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ സോദരാ, ഉദാസീനതകൊണ്ടു് മരണംവരെ ഉറങ്ങിക്കഴിക്കരുതു്: വൈരികളെ ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമംകൊണ്ടു പീഡിപ്പിക്കുക. ഒരു മഹാത്മാവു്—ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗറി—പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്: 'അവിടുത്തെ അതിമധുരമായ തിരുനാമം നിന്റെ ശ്വാസത്തോടൊപ്പം ചേർക്കുക; അപ്പോഴും നിനക്കു മനസ്സിലാകും മൗനത്തിന്റെ പ്രയോജനം.'

101. അനഘരായ നാം ഭയാശങ്കകളോടെ നമ്മുടെ ദൈവമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യവും പവിത്രവുമായ രഹസ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു് പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെടാൻ അർഹരെന്നു് കരുതപ്പെടുമ്പോഴെല്ലാം നമുക്കു്

അതിയായി സംയമവും ജാഗ്രതയും ഏകാഗ്രതയും പാലിക്കാം: അങ്ങനെ ആ ദിവ്യാഗ്നികൊണ്ട്, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം കൊണ്ട്, നമ്മുടെ പാപങ്ങളും ഉച്ചനീചങ്ങളായ കളങ്കങ്ങളും നശിപ്പിക്കപ്പെടാൻ ഇടയാകട്ടെ. എന്തെന്നാൽ അതു് അകത്തു കടന്നാലുടനെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിനകത്തുനിന്നും ദുർദേവതകളെയെല്ലാം തുരത്തുന്നു; നമ്മുടെ പൂർവപാപങ്ങളെയെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നു; അങ്ങനെ ദുശ്ചിന്തകളുടെ അശാന്തശല്യങ്ങളിൽനിന്നു് മനസ്സു് മുക്തമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകഴിഞ്ഞു് നാം കണിശമായി മനസ്സിനെ കാക്കുകയും ഹൃദയത്തിന്റെ പടിക്കൽ കാവൽനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, നാം യോഗ്യരെന്നു് എണ്ണപ്പെടുന്ന ഓരോ തവണയും പവിത്രവും രഹസ്യവുമായ ദിവ്യശരീരം പൂർവാധികം നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ഉജ്ജ്വലമാക്കിത്തീർക്കും, അതിനെ ഒരു നക്ഷത്രംപോലെ തിളങ്ങുമാറാക്കും.

102. വിസ്മൃതി സ്വാഭാവികമായും മനോജാഗ്രതയെ കെടുത്തുന്നു, ജലം അഗ്നിയെയെന്നപോലെ. എന്നാൽ അശ്രാന്തമായ സംയമത്തോടെ നിരന്തം യേശുവിനോടു നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥന, ഹൃദയത്തിൽനിന്നും വിസ്മൃതിയെ അവസാനം ആവിയാക്കിപ്പറപ്പിക്കും. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു സംയമം കൂടിയേതീരൂ.

103. വലയേറിയ വസ്തുക്കൾ സൂക്ഷിക്കാൻ വലിയ കരുതൽ ഏർപ്പെടുത്തണം. എന്നാൽ നമുക്കു് ഒന്നേ വാസ്തവത്തിൽ വിലയേറിയതായിട്ടുള്ളൂ—നമ്മെ ബാഹ്യവും ആന്തരവുമായ കളങ്കങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതെന്തോ അതുമാത്രം. അതു് യേശുക്രിസ്തുവിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് മനസ്സിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകതന്നെ—അതായതു് സർവദാ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കു നോക്കുകയും ചിന്തയെ നിരന്തരം ശാന്തമാക്കിവെയ്ക്കുകയും. ഇതുമാത്രമല്ല ഞാൻ പറയുക—വലതുവശത്തുനിന്നു വരുന്നവയെന്നു തോന്നുന്ന ചിന്തകൾപോലും കൂടാതെ കഴിക്കാൻ നാം തീർച്ചയാക്കണം. ചുരുക്കത്തിൽ സകല ചിന്തകളെയും അകറ്റിനിർത്തണം; അല്ലെങ്കിൽ കള്ളന്മാർ അവയ്ക്കു പിന്നിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു് അകത്തു കയറിക്കൂടിയെന്നു വരും. ക്ഷമയോടെ ഹൃദയത്തിനകത്തു പാർക്കാനുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെ ക്ലേശം എത്രയേയുള്ളതാണെന്നിരുന്നാലും സഹായം സമീപത്തുണ്ടു്.

104. ദുഷ്ടതമോഭൂതങ്ങളുടെ രൂപങ്ങളെയും ഭാവങ്ങളെയും കല്പനകളെയും സ്വീകരിക്കാത്തതും അനവരതം സംരക്ഷിതമായ ഹൃദയം സ്വാഭാവികമായും പ്രകാശപൂർണങ്ങളായ ചിന്തകൾക്കു ജന്മംകൊടുക്കുന്നു. കൽക്കരി അഗ്നിയിലിടുന്നു; അതിലും ഉപരി, ജ്ഞാനസ്നാനം മുതൽ നമ്മുടെ ഹൃത്തട

ത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന കർത്താവു്, ധ്യാനമാകുന്ന മനക്കരുത്തിനെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുകയും അതിനെ ഒരു മെഴുകുതിരിപോലെ കത്തിക്കുകയും ചെയ്യും, ഹൃത്തടത്തിലെ വായു ദുശ്ചിന്തകളാകുന്ന കാറ്റില്ലാതെ ശുദ്ധവും മനസ്സിനാൽ പരിപാലിതവും ആണു് എന്നു കാണുന്നെങ്കിൽ.

105. മഴയുടെ മുമ്പേ മാനത്തു മിന്നൽ പാറിക്കളിക്കുംപോലെ, നാം ഏതുനേരവും യേശുവിന്റെ നാമം നമ്മുടെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ കറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. ആന്തരസമരത്തിൽ പരിചയമുള്ളവർക്കു് നല്ലതുപോലെ നിശ്ചയമുള്ളതാണു് ഇക്കാര്യം. ഈ ആന്തരസമരം നമുക്കു് ഈവിധത്തിൽ നടത്താം. ആദ്യം വേണ്ടതു് ഏകാഗ്രതയാണു്: പിന്നെ, ഒരു ദുശ്ചിന്ത അടുത്തുവരുന്നതായി അറിയുമ്പോഴേ, നമുക്കതിന്മേൽ ബോധപൂർവം കോപത്തോടെ ഒരു ശാപം ചൊരിക്കാം. മൂന്നാമതു വേണ്ടതു് ഹൃദയത്തെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലേക്കു തിരിക്കുകയും, സാത്താന്റെ ഈ മായയെ കൈയോടെ പുറത്താക്കാൻ അവിടത്തോടു് അപേക്ഷിക്കുകയുമത്രെ—അല്ലാത്തപക്ഷം, ചെപ്പടിവിദ്യക്കാരന്റെ പിന്നാലെ ഒരു കുട്ടി പോകുംപോലെ മനസ്സു് ഈ മായയാൽ മോഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടുപോയെന്നുവരും.

106. 'യേശുനാഥാ!' എന്നു വിളിക്കാൻ നമുക്കു നമ്മെ നിർബന്ധിക്കാം. നമ്മുടെ തൊണ്ട കാറട്ടെ, ഒച്ചയടയട്ടെ, എന്നാൽ നമ്മുടെ അന്തർനേത്രം അതിന്റെ ഉയരത്തിലേക്കുള്ള നോട്ടം നിർത്താതിരിക്കട്ടെ, ദാവീദിനെപ്പോലെ കർത്താവിനെയും കാത്തിരിക്കട്ടെ (സങ്കീ. 69. 3).

107. നാമെപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കണം. നൈരാശ്യത്തിനു കീഴടങ്ങരുതു്, യഥായോഗ്യം പ്രവർത്തിക്കണം എന്നു കാണിക്കാൻവേണ്ടി കർത്താവരുളിയ നീതിയില്ലാത്ത വിധികർത്താവിന്റെ കഥ സർവഥാ ഓർമിക്കുമെങ്കിൽ, നമുക്കു് പ്രയോജനം കിട്ടും, പരിഹാരം ലഭിക്കും.

108. കതിരോനെ നോക്കിയാൽ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണി തിളങ്ങാതിരിക്കുകയില്ല, അതേപോലെ നിരന്തരം ഹൃദയാകാശത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന മനുഷ്യനു് പ്രകാശംകൊണ്ടു് തിളങ്ങിയിരിക്കുക സാധ്യമല്ല.

109. അന്നപാനങ്ങളും കൂടാതെ ഐഹികജീവിതം പോലും നിർത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതുപോലെ മാനോനിരോധവും ചിത്തശുദ്ധിയും കൂടാതെ, ആത്മാവിനു പാപമോചനംനേടാനും ഈശ്വരപ്രീതി ലഭിക്കാനോ ആധ്യാത്മികമായി എന്തെങ്കിലും

സമ്പാദിക്കാനോ സാദ്ധ്യമല്ല: അതായത്, ഭാവിയിലെ പീഡനത്തെ ഭയന്നു് പാപമരണത്തിൽനിന്നു വിട്ടുനില്ക്കാൻ ഒരുവൻ എത്രയൊക്കെ ശ്രമിച്ചാലും സംയമം കൂടാതെ അവനൊന്നും നേടാനാവില്ല.

110. എന്നിരുന്നാലും സ്വയം ബലം പ്രയോഗിച്ചു് പാപാചരണത്തിൽനിന്നും അകന്നുനില്ക്കുന്നവർ, കർത്താവിന്റെയും ദേവതകളുടെയും മർത്യരുടെയും മുമ്പിൽ അനുഗൃഹീതർതന്നെ; എന്തെന്നാൽ 'ബലവാന്മാർ സ്വർഗരാജ്യത്തെ ബലം പ്രയോഗിച്ചു കൈയടക്കുന്നു' (മത്താ. 11. 12).

111. മനസ്സിന്റെ പടിക്കൽ മുട്ടുന്ന ചിന്തകളുടെ രൂപത്തിൽ മാത്രം തുടങ്ങുന്ന പാപങ്ങൾ, സ്വീകരിച്ചാൽ സ്ഥൂലപാപങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്ന പാപചിന്തകൾ, സംയമംകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ആന്തരമനുഷ്യൻ അറുത്തുകളയുന്നു എന്നതാണു് മനസ്സിന്റെ മൗനംകൊണ്ടു കിട്ടുന്ന അദ്ഭുതകരമായ പ്രയോജനം; അകത്തുകടന്നു് പാപകർമങ്ങളായി പരിണമിക്കാൻ വിടാതെ അവയെ അത്തു് യേശുവിന്റെ കനിവോടെ കൈയോങ്ങി പുറത്താക്കുന്നു.

112. പഴയനിയമം ശരീരത്തിന്റെയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെയും ബാഹ്യമായ നേട്ടങ്ങളുടെ പ്രതിരൂപമാണു്; പുതിയ നിയമമായ സുവിശേഷങ്ങളാകട്ടെ ഏകാഗ്രതയുടെ അഥവാ ചിത്തശുദ്ധിയുടെ മൂർത്തിയാകുന്നു പഴയനിയമം പൂർണതയിലേക്കു നയിച്ചില്ല, ഈശ്വരനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ അതു് ആന്തരമനുഷ്യനെ തൃപ്തനാക്കിയില്ല, അതവനു് ഉറപ്പു നല്കിയില്ല. വി. പൗലൊസു് പറയുന്നു: 'നിയമം ഒന്നിനെയും പൂർണമാക്കിയില്ല' (എബ്രാ. 7. 19); അതു സ്ഥൂലപാപങ്ങളെ തടയുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ. ഹൃദയത്തിന്റെ പവിത്രത നിലനിർത്താൻ ദുഷ്ടചിന്തകളെയും ആശകളെയും അകറ്റി നിർത്താൻ സുവിശേഷം ശാസിക്കുന്നു; അതു് അയല്ക്കാരന്റെ കണ്ണു തുരക്കരുതെന്നും പല്ലു പറിക്കരുതെന്നും പറയുന്നതിൽനിന്നും ഉയർന്ന ഉപദേശമാണു്. ശാരീരികമായ സദാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രയത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും—ഉപവാസം അതായതു് മദ്യവർജനം, വെറും തറയിൽ ഉറങ്ങൽ, നില്ക്കൽ, ഉറക്കമിളയ്ക്കൽ, ശരീരത്തെ അടക്കിനിർത്താനും ശരീരത്തിലെ വികാരോദ്ദീപകങ്ങളായ അവയവങ്ങളുടെ പാപവ്യാപാരങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കാനും വേണ്ടി സാധാരണ സ്വീകരിക്കാറുള്ള മറ്റു കാര്യങ്ങളും ഇവയെക്കുറിച്ചും—ഇതേവിധംതന്നെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. പഴയനിയമത്തിൽ പറയുംപോലെ (നിയമം നല്ലാതകന്നു എന്നു്) ഇതൊക്കെ നല്ലതുതന്നെ; എന്തെന്നാൽ ഇവ ബാഹ്യമനുഷ്യനെ

പഠിപ്പിക്കാനും വികാരവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു് അവനെ രക്ഷിക്കാനും തുണയ്ക്കുന്നു എന്നാൽ ഈവക കൃത്യങ്ങളും നമ്മെ മാനസികപാപങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുകയോ അവയെ തടയുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല: അതായതു് അസൂയ, കോപം മുതലായവയിൽനിന്നു നമ്മെ മോചിപ്പിക്കാൻ അവ സമർത്ഥങ്ങളല്ല

113. എന്നാൽ ഹൃദയശുദ്ധി, അതായതു് മനസ്സിന്റെ കാവല്യം സൂക്ഷിപ്പും—അതിന്റെ മൂർത്തിയല്ലോ സുവിശേഷം—വേണ്ടതുപോലെ നാം പാലിക്കുമ്പോഴും, അതു ഹൃദയത്തിൽനിന്നും എല്ലാ കാമങ്ങളെയും ദോഷങ്ങളെയും അറുത്തുകളയുന്നു. അതു് തിന്മയെ പിഴുതുകളയുന്നു; അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് സന്തോഷം, പ്രത്യാശ, പശ്ചാത്താപം, ദീനഭാവം, അശ്രുപാതം, നമ്മെക്കുറിച്ചും പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉള്ള ബോധം, മരണസ്മരണം, യഥാർത്ഥവിനയം, ഈശ്വരനോടും മനുഷ്യരോടും സീമാതീതമായ സ്നേഹം, ഹൃദയത്തിന്റെ ദിവ്യാവേശം എന്നിവയെ സ്ഥാപിക്കുന്നു.

114. വായുവിനെ തള്ളിനീക്കാതെ മനുഷ്യനു മണ്ണിൽ നടക്കാനാവില്ല; അതുപോലെ മാനവഹൃദയത്തിനു് പിശാചുക്കളുടെ കൂടെക്കൂടെയുള്ള ആക്രമണങ്ങളെയോ അവയുടെ ഗൂഢസ്വാധീനത്തെയോ ഒഴിവാക്കാവതല്ല—ശരീരവുമായി അവൻ എത്രയൊക്കെ കർശനമായി മല്ലിട്ടാലും.

115. സച്ചരിതനും വിനീതനും ഈശ്വരനിഷ്ഠനുമായ ഒരു സന്ന്യാസിയാണെന്നു് അന്യർക്കുതോന്നുക മാത്രമല്ല യഥാർത്ഥമായും അങ്ങനെ ആയിരിക്കണം എന്നു നിങ്ങൾക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ സർവാത്മനാ ഏകാഗ്രത പരിശീലിക്കുക—എന്നുവെച്ചാൽ മനസ്സിനെ കാക്കലും സൂക്ഷിക്കലും, ഹൃദയത്തിലെ മധുരമായ മൗനം, സകല പവിത്രതയും ധന്യവുമായ ആന്തരഭാവം എന്നിവ വളർത്തുക. അധികംപേർക്കില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയാണിതു്.

116. ഈ ഏകാഗ്രതാശീലത്തെ വിജ്ഞാനാനുരാഗം എന്നു വിളിക്കുന്നു. സംയമത്തോടും തീവ്രോഷ്മളതയോടും യേശുവിനോടു് പ്രാർത്ഥനയോടും വിനയത്തോടും നിഷ്ഠയോടും വാചികവും മാനസികവുമായ മൗനത്തോടും അന്നപാനങ്ങളിൽ മിതത്വത്തോടുംകൂടി സർവപാപങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നു് ഏകാഗ്രത പരിശീലിക്കുക. ശരിയായ വിവേകം ഉപയോഗിച്ചു് മാനസികമാർഗത്തെ സമർത്ഥമായി അനുസരിച്ചു് ഇതു് അഭ്യസിക്കുക; ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ അതു് ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളും കാണിച്ചുതരും, അറിവുതരും, വെളിച്ചം തരും; ഇതിനുമുമ്പു് വിസ്മൃതിയുടെയും ചിന്താസംഭ്രമങ്ങളുടെയും പട്ടുകെഴിയിൽപ്പെട്ടു് വികാരങ്ങളുടെയും പാപങ്ങളുടെയും അന്ധകാരത്തിൽ

കറങ്ങിയിരുന്ന കാലത്തു്, നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനു സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന കാര്യങ്ങളും പഠിപ്പിക്കും, നിങ്ങളെ ജ്ഞാനസമ്പന്നനാക്കും.

117. താഴ്വരകളും നല്ല മേനി ഗോതമ്പുവിളവു നൽകും പോലെ ഈ സാധന നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ എല്ലാ നല്ല വസ്തുക്കളുടെയും വൻപിച്ച വിളവു തരും: അഥവാ നമ്മുടെ നാഥൻ യേശു തന്നെ നിങ്ങൾക്കിതു നൽകും, എന്തെന്നാൽ നാഥനെക്കൂടാതെ നമുക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല. ആദ്യം അതൊരു കോണിയായി കാണപ്പെട്ടും, പിന്നെ നിങ്ങൾക്കു വായിക്കാവുന്ന ഒരു പുസ്തകമാകും അതു്: പിന്നെയതു് ഏറെയേറെ മുന്നേറി ഒരു നഗരമായി മാറും, സ്വർഗത്തിലെ യെരൂശലേമായി മാറും. നിങ്ങൾ ആന്തരദൃഷ്ട്യാ ക്രിസ്തുവിനെയും പിതാവിനെയും അവരോടൊപ്പം ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിനെയും കാണുന്നതാണു്.

118. സാത്താന്മാർ നമ്മെ പാപങ്ങളിലേക്കു നയിക്കുന്നതു് എല്ലായ്പോഴും മോഹനങ്ങളായ സങ്കൽപ്പങ്ങളിൽക്കൂടിയാണു്. ഇങ്ങനെ അവർ സർവേശ്വരനായ യേശുവിനെ വഞ്ചിക്കാൻ ധനത്തിന്റെയും ലാഭത്തിന്റെയും സങ്കൽപ്പങ്ങളിൽക്കൂടി കേതിയില്ലാത്ത യൂദാസിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. വ്യർത്ഥമായ ശരീരസൗഖ്യം, മാന്യത, സമ്പത്തു്, പ്രതാപം ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള മിഥ്യാസങ്കൽപ്പങ്ങൾവഴി അവർ കർത്താവിനെ കൊല്ലാൻ അവനെ ഇളക്കിവിട്ടു; പിന്നീടവൻ പോയി തൂങ്ങിച്ചാവുകയും ചെയ്തു; അങ്ങനെ അവർ അവനു് നിത്യനരകം ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു—ആ ചതിയന്മാർ അവനു് നൽകിയിരുന്ന മോഹനസങ്കൽപ്പങ്ങൾക്കെല്ലാം കടകവിരുദ്ധമായ അനുഭവമാണവനു ലഭിച്ചതു്.

119. ആകയാൽ നമ്മുടെ മോക്ഷത്തിനു് എതിരായ വൈരികൾ വഞ്ചകസങ്കൽപ്പങ്ങൾ വഴിക്കും അന്തഃസാരശൂന്യങ്ങളായ വാഗ്ദാനങ്ങൾ വഴിക്കും നമ്മെ ചതിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നു നോക്കി മനസ്സിലാക്കുക. താൻ ദൈവത്തിനു തുല്യനാകുന്നു എന്നു സങ്കൽപ്പിച്ചു് സാത്താനും അമ്മാതിരി അത്യുന്നതസ്വർഗത്തിൽ നിന്നും മിന്നൽപോലെ താഴെ വീണു പിന്നീടവൻ, ദിവ്യപദവി—സർവജ്ഞതവം—പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു് ആദാമിനെ ദൈവത്തിൽനിന്നും അകറ്റി. ഈ വിധത്തിൽ ഈ കള്ളനും ചതിയനുമായ വൈരി പതിവായി പാപികളെയൊക്കെ പ്രലോഭനത്തിൽപ്പെടുത്തുന്നു.

120. നാം നെടുനാൾ യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും ധ്യാനത്തിൽനിന്നും അകന്നുവാഴുമ്പോൾ നമ്മുടെ നെഞ്ചകം ദുശ്ചിന്തകളാകുന്ന കയ്പേറിയ നഞ്ചുകൊണ്ടു നിറയുന്നു. എന്നാൽ

ദൈവികകാര്യങ്ങളിലുള്ള താത്പര്യത്താൽ പ്രേരിതരായി നാം നമ്മുടെ നെഞ്ചകമാകുന്ന പണിപ്പുരയിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ധ്യാനത്തിനുംവേണ്ടി, മനക്കരുത്തോടെ ഉത്സാഹമായി പണി ആരംഭിക്കുമ്പോഴും അതു വീണ്ടും സന്തോഷത്തിന്റെയും ദിവ്യാനന്ദത്തിന്റെയും അനുഭൂതികൊണ്ടു നിറയുന്നു. അപ്പോഴാണു നാം നെഞ്ചകത്തെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ എന്നെന്നും നിലകൊള്ളാൻ അചഞ്ചലമായ നിശ്ചയം സ്വീകരിക്കുന്നതു്: തന്മൂലം നെഞ്ചകത്തിനു കിട്ടുന്ന ധന്യമായ മാധുര്യത്തിനും ആനന്ദത്തിനുംവേണ്ടി മാത്രമാണതു്, മറെറാന്നിനുംവേണ്ടിയല്ല.

121. ദോഷകരങ്ങളായ ചിന്തകളെ നിരോധിക്കുകയെന്നതാണു് ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രവും കലകളിൽ കലയും. അതിനുള്ള ഉത്തമോപായവും പരിഹാരവും ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ അവയുളവാക്കുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിനെതിരെ കാത്തിരിക്കുകയും ചിന്തയെ സദാ പവിത്രമാക്കി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാകുന്നു— ഒരു പൊടിപോലും അടുത്തുവരാൻ വിടാതെയും യാതൊരു കേടും സംഭവിക്കാൻ ഇടകൊടുക്കാതെയും നാം നമ്മുടെ കണ്ണിനെ ജാഗ്രതയോടെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുംപോലെ കാത്തിരിക്കണം നാം.

122. മഞ്ഞു് തീയുണ്ടാക്കുകയില്ല; വെള്ളത്തിൽനിന്നു തീയ്നാളം ഉണ്ടാവുകയില്ല; മുംമരത്തിൽ, അത്തിക്കായ് ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതേപോലെ മനുഷ്യന്റെ അന്തരാത്മാവു് പവിത്രമല്ലെങ്കിൽ, യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയും സംയമവും സംയോജിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, വിനയവും ആന്തരശാന്തിയും സമ്പാദിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഉത്സാഹത്തോടെ മുന്നേറുന്നില്ലെങ്കിൽ, മാനവഹൃദയം സാത്താനിൽനിന്നു വരുന്ന ചിന്തകളിൽനിന്നും വാക്കുകളിൽനിന്നും വ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നും ഒരിക്കലും നിർമുക്തമായിരിക്കയില്ല. തന്നത്താൻ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാത്ത ആത്മാവു മച്ചിയായ കോവർ കഴുതയെപ്പോലെ ഉത്തമങ്ങളായ സച്ചിന്തകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവശ്യം വന്ധ്യമായിരിക്കും; എന്തെന്നാൽ അതിനു് അധ്യാത്മ വിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചു് അറിവില്ല. യേശുവിന്റെ തിരുനാമം ജപിക്കുന്നതും ക്ഷോഭകരങ്ങളായ ചിന്തകളിൽനിന്നു് അകന്നിരിക്കുന്നതും യഥാർത്ഥമായും ധന്യമായ ഒരു സാധനയാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതു് ആത്മാവിനു ശാന്തിയരുളുന്നു.

123. ആത്മാവു് ശരീരവുമായി ഉഷിച്ച ഇണക്കത്തിലേപ്പെടുമ്പോഴാണു് അവ രണ്ടുംകൂടി ഗർവനഗരത്തെയും അഹങ്കാര സ്തൂപത്തെയും പണിതു്, അവിടെ പാക്കാൻ ദുശ്ചിന്തകളെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ കർത്താവു നരകഭയം ഉണർത്തി അവരെ പിന്തിരിക്കുന്നു, പിരിക്കുന്നു—അടിമയായ ശരീരത്തിനു് അനിഷ്ടവും

വീരുദ്ധവുമായ കാര്യങ്ങളും നിനയ്ക്കാനും പറയാനും ഉടമയായ ആത്മാവിനെ നിർബന്ധിച്ച് അവരെ തമ്മിൽ പിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടും അവർക്ക് തമ്മിൽ വിടവുണ്ടാക്കുന്നു: 'വിഷയാസക്തമനം ദൈവത്തിനെതിരാണ്'; എന്തെന്നാൽ അത് ദൈവനിയമത്തിനു വിധേയമല്ല' (റോമ. 8.7) എന്നല്ലൊ ആപ്തവാക്യം.

124. നമ്മിലെ തിന്മയെ ക്രിസ്തുവിന്റെ തുണയോടെ കീഴടക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ ദൈനന്ദിന കർമങ്ങളെ മണിക്കൂർതോറും നിരീക്ഷിച്ചു തൂക്കിനോക്കണം; എന്നിട്ട് സായന്തനകാലത്തിൽ, ആവുംപോലെ പരിതപിച്ച്, അവയുടെ ഭാരം കുറയ്ക്കുകയും വേണം. നമ്മുടെ ബാഹ്യവും ദൃശ്യവുമായ വ്യാപാരങ്ങളെല്ലാം ഈശ്വരഹിതമനുസരിച്ച്, ഈശ്വരദൃഷ്ടിക്കു മുമ്പിൽ, ഈശ്വരപ്രീതിക്കുവേണ്ടിമാത്രം ആണോ ചെയ്യുന്നത് എന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുകയും വേണം; അല്ലാഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ മണ്ടത്തംകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ദുഷ്ടവികാരങ്ങളും നമ്മെ കൈയേറാം ചെയ്തെന്നു വരും.

125. കർത്താവിന്റെ തുണയോടെ ദിനംപ്രതി നാം സംയമത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പുരോഗതി നേടുന്നെങ്കിൽ, വിവേചനമില്ലാതെ മറ്റാളുകളുമായി ഇടപഴകാൻ ഇടയാകാതെ നോക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ ആ പെരുമാറ്റംകൊണ്ട് നമുക്ക് നഷ്ടം നേരിട്ടും, നാം പ്രലോഭനത്തിലേക്കു നയിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും വരും. മധുരവും പ്രിയംകരവുമായ ഈ സദ്ധർമത്തിന്റെ—സംയമത്തിന്റെ—കാന്തിക്കും അനുഗ്രഹത്തിനുംവേണ്ടി നാം എല്ലാ വൃഥാഭിമാനങ്ങളെയും സർവഥാ അവഗണിക്കണം.

126. ആത്മാവിന്റെ മൂന്നു ശക്തികളെ, അവയുടെ കർത്താവായ ദൈവം സങ്കല്പിച്ചതുമാതിരി, അവയുടെ സ്വഭാവത്തിനനുസൃതമായി, ശരിയായ മാർഗത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കണം, അതായത്; വികാരശക്തിയെ ബാഹ്യമനുഷ്യന്റെയും സർപ്പത്തിന്റെയും (സാത്താന്റെ) എതിരെ തിരിക്കണം. 'കോപം കൊള്ളുക, പാപം ചെയ്യാതിരിക്കുക' (സങ്കീ. 4.4) എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ പാപത്തോടു കോപിക്കുക: അതായത് നിങ്ങളോടും സാത്താനോടും കോപംകൊള്ളുക; അങ്ങനെ ദൈവത്തിനെതിരെ പാപം ചെയ്യാതിരിക്കുക. ഇച്ഛാശക്തിയെ ഈശ്വരനിലേയ്ക്കും സദാചാരത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കണം. വിചാരശക്തിയെ മറ്റു രണ്ടിനുംമേലെ അവരുടെ മേലാവായി നിർത്തണം—വിജ്ഞാനത്തോടും വിവേകത്തോടുംകൂടി അവയെ നിലയ്ക്കു നിർത്താൻ, അവയെ പഠിപ്പിക്കാൻ, ശാസിക്കാൻ, രാജാവ് പ്രജകളെയെന്നപോലെ അവയെ ഭരിക്കാൻ. അപ്പോഴും നമ്മിലുള്ള ചിന്താശക്തി നമ്മെ ഈശ്വരനു അനുസൃതമായി ഭരിക്കും

(അതായത് അവസ്ഥ വിധേയമാകാതെ അത് അവയെ അധീനമാക്കി ഭരിക്കുമ്പോഴും). ചിന്തയ്ക്കെതിരെ വികാരങ്ങൾ തലപൊക്കിയാലും ചിന്ത അവയെ കീഴടക്കി വാഴുന്നതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആജ്ഞാശക്തി കൈവിട്ടുപോകയില്ല. കർത്താവിന്റെ സോദരൻ പറയുന്നു: 'വിവേകത്തിൽ പിഴയ്ക്കാത്തവൻ പൂർണ്ണനാകുന്നു; അവനു ശരീരത്തെയാകെ ചൊൽപ്പടിക്കു നിർത്താനും കഴിയുന്നു' (ജയിംസ് 3. 2). ഉള്ളതു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാ പാപങ്ങളും ദുഷ്ടതകളും ഈ മൂന്നു ശക്തികളുടെ വ്യാപാരങ്ങളാകുന്നു; എല്ലാ സദ്ധർമ്മവും സത്കർമവും ഇതേ മൂന്നു ശക്തികളുടെ തന്നെ വ്യാപാരങ്ങളത്രേ.

127. ഒരു സന്യാസി മറ്റൊരാളുമായി ലൗകികകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുമ്പോഴും, അല്ലെങ്കിൽ അവയുമായി ആന്തരസംഭാഷണത്തിലേർപ്പെടുമ്പോഴും, അവന്റെ മനവും ദേഹവും വൈഷയികമായ എന്തിനെങ്കിലും വെറുതെ വിട്ടുകൊടുക്കപ്പെടുമ്പോഴും, ലൗകികമായ വൃഥാഭിമാനങ്ങൾക്കു സ്വയം വിധേയനാകുമ്പോഴും അല്ലെങ്കിൽ വെറുതെ ബഹളം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുനടക്കുമ്പോഴും, അപ്പോഴും അവന്റെ മനം അന്ധകാരം നിറഞ്ഞതും വന്ധ്യവും ആയിത്തീരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇതു കഴിഞ്ഞാലുടൻ അവനു ഉത്സാഹവും പരിതപവും ഈശ്വരന്റെയും ജ്ഞാനത്തിന്റെയും നേർക്കുള്ള തീവ്രതയും നഷ്ടപ്പെടുന്നു—അവൻ ഈശ്വരനെയും ഈശ്വരന്റെ വഴികളെയും വിസ്മരിക്കുന്നു. ആകയാൽ നാം നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ജാഗ്രതയോടെ പാലിക്കുന്നതിനനുസരിച്ച് നാം പ്രകാശപൂർണരായിരിക്കും; അശ്രദ്ധരായിരുന്നാൽ ഇരുളാണ്ടവരുമായിരിക്കും.

128 ശാന്തിയും മനാസ്സമാധനവും വേണമെന്നു കരുതി നിത്യവും അതിനായി യത്നിക്കുന്നവൻ, ജാഗ്രതയോടെ അതിനെ തേടുന്നവൻ, ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളെയെല്ലാം വേഗം അവഗണിക്കും. അല്ലാഞ്ഞാൽ പാടുപെടുന്നതൊക്കെ പാഴായിപ്പോകുമെന്നതിനാൽ. എന്നാൽ എന്തെങ്കിലും വ്യാജവാദംകൊണ്ട് അവൻ തന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ വഞ്ചിക്കുന്ന പക്ഷം—ചില വിഷയങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതുകൊണ്ട് ദോഷമൊന്നുമില്ല എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു—അവൻ വിസ്മൃതിയാകുന്ന തിക്ത മൃത്യുവിൽ നിദ്രപ്രാപിക്കും. അമ്മാതിരി നിദ്രയിൽനിന്നു രക്ഷനേടാൻ ദിവ്യദാവീദ് ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. 'മരണമാകുന്ന നിദ്രയിൽ പെട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ എന്റെ കൺകളുടെ കനം കുറച്ചാലും' (സങ്കീ. 13.3). അപ്പോസ്തലനും പറയുന്നു: 'ആകയാൽ നന്മ ചെയ്യാനറിയാവുന്നവൻ അതു ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അതവനു പാപമത്രേ' (യാക്കോ. 4.17).

129. മനസ്സിനു മാന്ദ്യം തോന്നിയാലുടൻ നാം വീണ്ടും നമ്മുടെ ഉത്സാഹത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ജാഗ്രതയോടും ശ്രദ്ധയോടും

കൂടി മനസ്സിനെ പതിവുള്ള സംയമത്തിലേയ്ക്കും പ്രാർത്ഥനയിലേയ്ക്കും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം മനസ്സ് ഉദാസീനതയിൽ നിന്നും അതിന്റെ സ്വാഭാവികസ്ഥിതിയിലേയ്ക്കും സംയമത്തിലേയ്ക്കും തിരിച്ചുവരുന്നു.

130. ആട്ടുകാരന്റെ കഴുത്തിനു നേരേ മുമ്പോട്ടു നടക്കാനാവില്ല; പിന്നെയോ അതു കെട്ടുപെട്ടിരിക്കുന്ന ചക്രിനു ചുറ്റും നടക്കണം. ചക്രം നിർത്തുന്നതുവരെ അതങ്ങനെ വട്ടത്തിൽ കറങ്ങുന്നു. അതേപോലെ, ആന്തരമനുഷ്യനെ നേരെയാക്കാതെ—കറങ്ങുന്ന ചിന്തകളെ നിർത്താതെ—പൂർണതയെ ഉളവാക്കുന്ന സദാചാരത്തിൽ—പൂർണതയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന സംയമത്തിൽ—മനസ്സിനു യാതൊരു പുരോഗതിയും നേടാനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ അമ്മാതിരി മനുഷ്യന്റെ അന്തർനേത്രം സദാ അന്ധമാണു; അയാൾക്കു സദ്ധർമ്മമോ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രകാശമോ കാണാനുള്ള കഴിവില്ല.

131. കരുത്താർന്ന നല്ല കുതിര ആയം പുറത്തു കയറുമ്പോൾ ആനന്ദത്തോടെ കുതിച്ചു പായുന്നു. അതേപോലെ മനം ചിന്താമുക്തമായി പ്രഭാതത്തിൽ കർത്താവിന്റെ പാർപ്പിടത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അതു് അവിടത്തെ പ്രകാശത്തിൽ ആനന്ദംകൊള്ളുന്നു (സങ്കീ. 5. 3) തന്നത്താൻ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു് അയാൾ സജീവമായ ജ്ഞാനസ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തിയിൽനിന്നും സദാചാരങ്ങളുടെയും അവർണ്യരഹസ്യങ്ങളുടെയും ധ്യാനത്തിന്റെയും അത്ഭുതകരമായ ശക്തിയിലേയ്ക്കു് കടക്കും. അവസാനം ദിവ്യചിന്തകളുടെ അളവില്ലാത്ത അഗാധത അയാൾ സ്വഹൃദയത്തിൽ സ്വീകരിക്കുകയും സ്വാംശീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ദേവാദിദേവൻ അവന്റെ മുമ്പിൽ ആവിർഭവിക്കും, അവന്റെ ഹൃദയത്തിനു് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുംപോലെ അപ്പോളവന്റെ മനം, കാണുകയും കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിന്റെ, മനോനേത്രം തന്നിലേയ്ക്കു തിരിക്കുന്നവനെ കാത്തുരുളുന്ന ദൈവത്തിന്റെ, സ്തുതികരം സാദ്ഭുതം കീർത്തിക്കുന്നു.

132. വിവേകത്തോടെ അഭ്യസിക്കുന്ന ഹൃദയമൗനം അത്യുച്ചമായ ഒരു ആഴം കണ്ടെത്തും; നിശ്ശബ്ദമായ മനസ്സിന്റെ ശ്രോത്രം എണ്ണമറ്റ അത്ഭുതങ്ങളം കേൾക്കും.

133. നീണ്ട, ഏടാകൂടംപിടിച്ച, വഴിയില്ലാത്ത ഒരു യാത്രയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടുന്ന ഒരു പാന്ഥൻ വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങാനുള്ള വഴി തെറ്റിപ്പോയെങ്കിലോ എന്നു പേടിച്ചു്, തിരിച്ചുപോരാനുള്ള വഴി കണ്ടുപിടിക്കാനായി പോകുന്നവഴിക്കു് അടയാളങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നു. സംയമത്തിന്റെ മാർഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും അതേപോലെ ഭയം തോന്നുകയും ചെയ്യുന്നവൻ തനിക്കു വഴി കാണി

ക്കാൻ അടയാളങ്ങളായി പിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങളും സ്വീകരിക്കണം—അവൻ വഴിതെറ്റിപ്പോകയോ തിരിച്ചുപോകയോ ചെയ്യാതിരിക്കാൻ.

134. ഒരു പാന്ഥനു് താൻ പുറപ്പെട്ട സ്ഥാനത്തേക്കു മടങ്ങുന്നതു സന്തോഷകരമായ കാര്യമാണു്; എന്നാൽ സംയമം ശീലിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ മടക്കയാത്ര അവന്റെ ആത്മാവിനു് ഹാനികരമാകുന്നു; ഈശ്വരപ്രീതികരങ്ങളായ ചിന്ത, വാക്കു്, കൃത്യങ്ങൾ ഇവയിൽനിന്നും ഉള്ള മാർഗഭ്രംശത്തിന്റെ അടയാളവുമാണതു്. പിന്നെ ആത്മാവിന്റെ മാരകമായ നിദ്രയിൽ കന്തംപോലെ കുത്തുന്ന ചിന്തകളും അവനുണ്ടാകും; അവ അവനെ ഉണർത്തും; അശ്രദ്ധകൊണ്ടു് അവൻ വീണുതാണുപോയ ഇരുളിന്റെയും തളർച്ചയുടെയും ആഴത്തെപ്പറ്റി അതവനെ ഓർമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

135. ക്ലേശത്തിലും നൈരാശ്യത്തിലും വിഷാദത്തിലും നാം എറിയപ്പെട്ടാൽ—നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന ആശയ്ക്കു വഴിയേതുമില്ലാത്ത നിസ്സഹായതയുടെ പാരമ്യത്തിൽ എത്തിയാൽ—നാം ദാവീദു ചെയ്തതുപോലെ ചെയ്യണം: നമ്മുടെ ഹൃദയവും അപേക്ഷയും ദൈവത്തിന്റെ സമക്ഷം സമർപ്പിക്കണം; നമ്മുടെ ക്ലേശങ്ങൾ അതേപടി അവിടത്തെ തിരുമുമ്പിൽ നിരത്തണം (സങ്കീ. 142. 2). എന്തെന്നാൽ, നമ്മെ സംബന്ധിക്കുന്നതെല്ലാം യുക്തിയുക്തമായി നിശ്ചയിക്കാനും നമ്മുടെ ക്ലേശങ്ങൾ വേണമെങ്കിൽ ലഘൂകരിക്കാനും—താങ്ങാനും തള്ളാനും എളുപ്പമാക്കാൻ ദ്രോഹകരവും നാശകരവുമായ ക്ലേശത്തിൽനിന്നു നമ്മെ മോചിപ്പിക്കാനും കഴിവുള്ള ദൈവത്തോടാണു് നാം ഏറ്റുപറയുന്നതു്.

136. അസ്വാഭാവികമായ കോപവും ദിവ്യേതരമായ ക്ലേശവും വിഷാദവും ഒക്കെ ഒരുപോലെ സച്ചിന്തകർക്കും സദ്ബുദ്ധിക്കും നാശഹേതുക്കളാണു്. എന്നാൽ നാം അവ കർത്താവിനോടു് ഏറ്റുപറയുന്നപക്ഷം അവിടുന്നു് അവയെയെല്ലാം തുരത്തി ആനന്ദം തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരും.

137. സംയമത്തോടും ഹൃദയതീക്ഷ്ണതയോടുംകൂടി അഭ്യസിക്കുന്ന യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥന, നമ്മുടെ സമ്മതം കൂടാതെ ഹൃദയത്തിൽ നുഴഞ്ഞുകയറി അവിടെ കുടിയിരിക്കുന്ന ചിന്തകളെ നശിപ്പിക്കും.

138. നാം ആത്മാർഥമായും നിഷ്പക്ഷമായും സ്വയം ശകാരിക്കുകയോ ഒരു ഉറ്റ ചങ്ങാതിയോടെന്നപോലെ സർവവും ഈശ്വരനോടു് ഏറ്റുപറയുകയോ ചെയ്താൽ, കണക്കറ്റ വ്യർത്ഥചിന്തകൾകൊണ്ടു് ഏർപ്പെടുന്ന വ്യാകുലതയിൽനിന്നും നമുക്കു

വളരെയേറെ മോചനം ലഭിക്കുകയും സന്തോഷം തോന്നുകയും ചെയ്യും.

139. നിയമനിർമാതാവായ മോശയെ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ മനസ്സിന്റെ പ്രതിരൂപമായി കരുതുന്നു. കത്തിക്കാളുന്ന കുറ്റിക്കാട്ടിൽ അദ്ദേഹം ദൈവത്തെ കാണുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം പ്രകാശമാനമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ദേവാധിദേവൻ ദൈവമായിട്ട് ഫറവോയുടെ അടുത്തേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുന്നു; അപ്പോഴും അദ്ദേഹം സാംക്രമികരോഗങ്ങൾകൊണ്ട് ഈജിപ്തിനെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു; ഇസ്രയേലിയരെ നയിക്കുന്നു, നിയമം നൽകുന്നു. ഇതെല്ലാം ആധ്യാത്മികമായ രൂപകമായിട്ടെടുത്താൽ മനസ്സിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളെയും വിശേഷാവകാശങ്ങളെയും വിവരിക്കുന്നു.

140. നിയമനിർമാതാവിന്റെ സോദരനായ അഹറോൻ ബാഹ്യമനുഷ്യന്റെ പ്രതിരൂപമായി നിലകൊള്ളുന്നു. കോപത്തോടെ അവന്റെമേൽ—ബാഹ്യമനുഷ്യന്റെമേൽ—കുറ്റം ആരോപിച്ചുകൊണ്ട്, പാപംചെയ്ത അഹറോനോട് മോശ പറഞ്ഞതുപോലെ നമുക്കും പറയാം: ഇസ്രയേൽ—ഈശ്വരനെ കാണുന്ന മനം—നിന്നോടെന്തു തെറ്റു ചെയ്തു, ഇപ്രകാരം അവരുടെമേൽ കടത്ത പാപം വലിച്ചുവയ്ക്കാനും സർവശക്തനായ ദൈവത്തെ കൈവെടിയാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കാനും?—സംയമത്തോടെയുള്ള ഈശ്വരധ്യാനത്തിൽനിന്നും ചിന്തകംവഴി നീ അവരെ വലച്ചുവീഴ്ത്താൻ എന്തു കാരണം?

141. പലേ ഉദാഹരണങ്ങളിലൊന്ന്: നമ്മുടെ കർത്താവ് ലാസറിനെ മരിച്ചവരിൽനിന്നു ജീവിപ്പിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോഴും—അവിടുന്നു ജീവനെ തടഞ്ഞതുവഴി—കാണിച്ചുതന്നു. നാം കർശനമായ നിരോധംകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ അടക്കിനിർത്തണമെന്നു; സ്ത്രീയെപ്പോലെ അതു ബലഹീനമാക്കുന്ന വികാരത്തിനെ അതിരുവിട്ട് അധീനമാകുമ്പോഴും അടക്കിനിത്തണമെന്നു; നമ്മോടു നാം കർക്കശമായ ഒരു ഭാവം വളർത്തിയെടുക്കണം എന്നും. ഈ ഭാവം, അതായതു് തന്നെത്താൻ ശകാരിക്കൽ, ആത്മാവിനെ ഭോഗാസക്തിയിൽനിന്നും ഗർവിൽനിന്നും അഹങ്കാരത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാൻ പോന്നതാണു.

142. വലിയ ഒരു കപ്പലില്ലാതെ പരന്ന കടൽ താണ്ടാനാവാത്തതുപോലെ യേശുവിനെ വിളിക്കാതെ ആത്മാവിനെ ഉച്ചിന്തയുടെ പ്രലോഭനത്തെ തരണംചെയ്യാനാവില്ല.

143. നിരോധം സാധാരണയായി ചിന്തകളുടെ പുരോഗതിയെ തടയുന്നു; യേശുവിന്റെ നാമം ജപിക്കുന്നതു് അവയെ അകക്കാമ്പിൽനിന്നും അകറ്റുന്നു. നമ്മെ ഉപദ്രവിച്ച മനുഷ്യന്റെയോ സുന്ദരിയായ സ്ത്രീയുടെയോ ധനധാന്യങ്ങളുടെയോ

മറെറന്തിൻെറയെങ്കിലുമോ പ്രതിരൂപംവഴി നമ്മുടെയുള്ളിൽ പ്രലോഭനം രൂപംകൊണ്ടാൽ അതു് വിദ്വേഷത്തിൻെറയും കാമത്തിൻെറയും ലോഭത്തിൻെറയും ദുരാത്മാക്കൾ കൊണ്ടുവന്നതാണു് എന്നു് ഉടൻ മനസ്സിലാക്കാം. പ്രലോഭനങ്ങളിൽനിന്നു് സ്വയം രക്ഷിക്കാനും സാത്താന്മാരുടെ മോഹനരൂപങ്ങളും വഞ്ചനകളും പകൽവെളിച്ചത്തിലെന്നപോലെ തെളിഞ്ഞുകാണാനും വേണ്ട പരിചയവും പരിശീലനവും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് നമ്മുടെ മനസ്സു് എന്നു വരുകിൽ അതുടനെ നിരോധംകൊണ്ടും പ്രതിഷേധംകൊണ്ടും യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും എളുപ്പത്തിൽ സാത്താൻെറ ചുട്ട പഴുത്ത അമ്പുകളെ തുരത്തിക്കളയും; നമ്മുടെ ചിന്തകളെ അപഹരിക്കാൻ മനസ്സു് വൈകാരികഭാവനകൾക്കു് അനുവാദം കൊടുക്കുകയില്ല; സാത്താൻ കാണിച്ച ഭാവനയോടു് ഒട്ടിച്ചേരാനോ ഇണങ്ങാനോ അതിനെ പെരുക്കാനോ അതുമായി ഒന്നായിത്തീരാനോ അനുവദിക്കാതെ മനസ്സു് ചിന്തകളെ വിലക്കുന്നു: എന്തെന്നാൽ ഇവയ്ക്കു പിന്നാലെ പകലിനുശേഷം ഇരവെന്നപോലെ, ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ വന്നുചേരും.

144. സശ്രദ്ധമായ സംയമത്തിൽ നമ്മുടെ മനസ്സിനു പരിശീലനം ലഭിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, വന്നുചേരുന്ന പ്രലോഭനം, അതെന്തായാലും മനസ്സുടനെ സ്നേഹത്തോടെ അതിൽ ഒട്ടിച്ചേരുന്നു; അതുമായി സംഭോഷണത്തിലേർപ്പെടുന്നു, അനുചിതങ്ങളായ ചോദ്യങ്ങൾ ചെവിക്കൊള്ളുന്നു, അതിനു ചേരുന്ന ഉത്തരങ്ങൾ നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ചിന്തകൾ സാത്താൻ വരച്ച ചിത്രങ്ങളുമായി ഇടകലരും; അങ്ങനെയവ അവർ വഞ്ചിക്കാൻ പുറപ്പെട്ട മനസ്സിനു് കൂടുതൽ ആകർഷകവും മോഹനവും പ്രിയംകരവും ആകുമാറു് പെരുകുകയും ചെയ്യും; ഏതോ താഴ്വരയിൽ മേഞ്ഞുകൊണ്ടുനിൽക്കുന്ന ആടുകളുടെ ഇടയ്ക്കു പെട്ടെന്നു് ഒരു നായു് വന്നാലെന്നപോലെയായിരിക്കും അപ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സു്. നായെ കാണുന്നതോടെ ആടുകൾ തള്ളയുടെ അടുത്തേയ്ക്കെന്നപോലെ ഓടിച്ചെല്ലുന്നു; പക്ഷേ അതു വെറുതേ; അവ നായുടെ വൃത്തികേടും നാറ്റവുംകൊണ്ടു് ഉഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അതേപോലെ പരിചയഭാവത്താൽ നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾ, മനസ്സിൽ സാത്താൻ വരയ്ക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ നേർക്കു് പാഞ്ഞുചെല്ലുന്നു; എന്നിട്ടു് മേൽപറഞ്ഞ മാതിരി അവയുമായി ഇടകലരുന്നു; സാത്താൻെറ ചിത്രങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്താൽ ആകർഷകമെന്നും ആനന്ദകരമെന്നും തോന്നിയകാര്യങ്ങൾ ശരീരം എങ്ങനെ നടപ്പിലാക്കും എന്നു് അവയുമായി ചർച്ചചെയ്യുംപോലെ കൂടിക്കലരുകയും ചെയ്യുന്നു: ഇങ്ങനെയാണു് അകക്കാമ്പിൽ ആത്മാവിൻെറ അധഃപതനം സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു്; അതിനുശേഷം അകക്കാമ്പിൻെറ അടിത്തട്ടിൽ മുളച്ചുമൂത്തതു് അനിവാര്യമായും പുറപ്പിലേയ്ക്കു് കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്യുന്നു.

145. നമ്മുടെ മനസ്സ് ചഞ്ചലവും നിഷ്ക്കളങ്കവുമാണ്. അതിനുള്ളിൽ വികാരങ്ങളുടെ നിയാമകനായി, അവയെ നിരന്തരം നിഷേധിക്കുകയും നിരോധിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരു ചിന്ത അധിവസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, മനസ്സ് എളുപ്പത്തിൽ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടും; തടുക്കാനാവാത്തവിധം അതു് ദുശ്ചിന്തകൾക്ക് വിധേയമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

146. ധ്യാനവും ജ്ഞാനവും മനുഷ്യനെ നിഷ്പ്രയോടെ ജീവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു; അതിനു് മാർഗദർശനം ചെയ്യുന്നു; എന്തെന്നാൽ അവ ഹൃദയത്തെ ഉന്നതനിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തുന്നു; അങ്ങനെ എല്ലാ ഐന്ദ്രിയഭോഗങ്ങളെയും ലൗകികസുഖങ്ങളെയും തികച്ചും തുച്ഛമെന്നു നിന്ദിക്കാൻ അതിനെ സമർത്ഥമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

147. തിരിച്ച്, യേശുക്രിസ്തുവിൽ നയിക്കുന്ന സശ്രദ്ധമായ ഒരു ജീവിതം വിനയവുമായി വേഴ്ചക്കുമ്പോഴും ധ്യാനത്തിന്റെയും ജ്ഞാനത്തിന്റെയും താതനാകുന്നു; ദിവ്യോന്നതിയുടെയും വിശിഷ്ടചിന്തകളുടെയും പ്രഭവസ്ഥാനമാകുന്നു. ദിവ്യ പ്രവാചകനായ യെശയ്യാ പറയുന്നു: 'കർത്താവിൽ പ്രത്യാശവയ്ക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ കരുത്തു പുതുക്കും: അവർ കഴുകനെപ്പോലെ ചിറകുവിരിച്ച് പറന്നുയരും' (യെശ. 40. 31).

148. ആത്മാവിനെ സകല ചിത്തവൃത്തികളിൽനിന്നും മുക്തമാക്കിവെയ്ക്കുകയെന്നതു് കഠിനവും കഷ്ശവുമായ ഒരു സാധനയാണെന്നു് ആളുകൾക്കു തോന്നുന്നു. അതെ, അതു് അത്യന്തം പ്രയാസകരവും ദുഃഖമയവുമാണു്. എന്തെന്നാൽ നിരാകാരത്തെ ഒരു സാകാരഗ്രഹത്തിൽ ബന്ധിക്കുക, അതിനെ അവിടെ സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കുക എന്നതു് അത്യന്തം പ്രയാസം പിടിച്ചതും വേദനാജനകമാമാറു് കഠിനവുമാണു്—അധ്യാത്മ യുദ്ധത്തിലെ രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഉപദേശം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കു മാത്രമല്ല, ഈ സൂക്ഷ്മമായ ആന്തരയുദ്ധത്തിൽ പരിചയം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കുപോലും അതങ്ങനെയാണു്. എന്നാൽ നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയാൽ നെഞ്ചകത്തു് യേശുക്രിസ്തുവിനെ വാഴിക്കുന്നവൻ—അവൻ തന്റെ വൈരികളെക്കുറിച്ചു്, തന്റെ ചുറ്റും അലഞ്ഞുതിരിയുന്ന അശ്രദ്ധ പിശാചുക്കളെക്കുറിച്ചു്—ലജ്ജിക്കുന്നില്ല; അവൻ വൈരികളുമായി പടിക്കൽവച്ചു് പേശുന്നു, യേശുവിന്റെ നാമത്താൽ അവരെ തുരത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

149. മരണത്തിനുശേഷം ആത്മാവു് ആകാശത്തൂടെ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ പടിക്കലേക്കു് പറന്നുപോകുമ്പോഴും അവിടെയും അതിന്റെ ശത്രുക്കൾ അവനെ ലജ്ജിപ്പിക്കുകയില്ല—കൂടെ തുണ

യായി അതിനു ക്രിസ്തു ഉണ്ടെങ്കിൽ; അന്നു് അതു് ഇന്നേപ്പോലെ വൈരികളോടു പടിക്കൽവെച്ചു തന്നേറടത്തോടെ പേശും. ഇരവു പകൽ മരണംവരെ കർത്താവിനെ വിളിക്കുന്നതിൽ മടുപ്പുതോന്നാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അവിടുന്നു് ആത്മാവിന്റെ വൈരികളോടു് പ്രതികാരം ചെയ്യും, ന്യായംകെട്ട ന്യായാധിപന്റെ കഥയിൽ, 'അവിടുന്നു് അവരോടു് വേഗം പകരം ചോദിക്കും എന്നു ഞാൻ പറയുന്നു' (ലൂക്കോസു് 18. 8) എന്നു കർത്താവു നൽകിയ സത്യമായ പ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ചു് അവിടുന്നു പ്രവർത്തിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും, ഈ ജന്മത്തിലും ഇതിനുശേഷവും ചെയ്യും.

150. ചിത്തപരാവാരം തരണം ചെയ്യുമ്പോഴും കർത്താവിൽ ധൈര്യംകൊള്ളുക. എന്തെന്നാൽ 'അവിടുന്നു് നിങ്ങളിലുണ്ടു്, നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ; അവിടുന്നു രഹസ്യമായി നിങ്ങളോടരുളുന്നു: 'എടാ കീടമേ യാക്കോബേ, ഇസ്രയേലിലെ മനുഷ്യരേ, പേടിക്കവേണ്ട.' 'നിന്റെ നാഥൻ, നിന്റെ ദൈവം നിന്റെ വലതു കൈമേൽ പിടിക്കും' (യെശ. 41. 14, 13). 'ദൈവം നമുക്കനുകൂലമെങ്കിൽ ആർക്കു് നമുക്കെതിരാകാൻ കഴിയും?' (റോമർ 8. 31). ദൈവം നമുക്കനുകൂലമാണു്, ശുദ്ധചിത്തർക്കു് ശാന്തിയരുളുകയും പവിത്രതാസ്വരൂപനും മാധുര്യമൂർത്തിയുമായ യേശു പവിത്ര ഹൃദയങ്ങളിൽ സന്നിധാനംചെയ്തു് അവിടെ വാസമുറപ്പിക്കണം എന്നു് ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്ത ദൈവം നമുക്കനുകൂലമാണു്. ദിവ്യ പൗലോസു് ഉപദേശിച്ചതുപോലെ നമുക്കു നമ്മുടെ മനസ്സു് സർവദാ ഈശ്വരാഭിമുഖമാക്കാം (1 തിമോ. 4. 7).

151. അന്യരുടെ മുഖഭാവം ഗണിക്കാതെ സ്വന്തം നെഞ്ചകത്തെ ദുഷ്ടതയെ നിന്ദിക്കുന്നവൻ ശാന്തിയുടെ സമൃദ്ധിയിൽ സ്വയം സന്തോഷിക്കും (സങ്കീർത്തനം 37. 11). അതായതു് ദുരാത്മാക്കളുടെ പ്രതിരൂപങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയോ അവവഴി ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾക്കു് വഴിയൊരുക്കുകയോ ചെയ്യാതെ, സ്വന്തം ഹൃത്തടത്തെ സംബന്ധിച്ചു് കണിശമായി വിധിക്കുകയും കർശമായ വിധി നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നവൻ പാപത്തിനു കൊടുക്കേണ്ടതു കൊടുക്കുന്നു. വിജ്ഞന്മാരായ പിതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സാത്താന്മാരെ അവരുടെ ബുദ്ധിശക്തി കാരണം മനുഷ്യർ എന്നു വിളിക്കുന്നു. സുവിശേഷത്തിൽ കർത്താവരുളുന്നു: 'ഒരു ശത്രുവാണിതു ചെയ്തതു്' (മത്തായി 13. 28) അതായതു്, ഗോതമ്പിനിടയ്ക്കു് കള വിതച്ചതു്—സാത്താനെയാണു് കർത്താവു് ഉദ്ദേശിച്ചതു്: എന്തെന്നാൽ അവിടുന്നു പിന്നീടരുളുന്നു; 'അവയെ വിതച്ച ശത്രു സാത്താനാണു്' (മത്തായി 13. 39). ദുഷ്കൃത്യം ചെയ്യുന്ന ഇവരെ ഉടനടി എതിർത്തില്ലെങ്കിൽ നാം ദുശ്ചിന്തകൾക്കു് അടിപ്പെട്ടുപോകും.

152. മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിച്ചു ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്, നാം സംയമത്തോടു് വിനയവും പ്രാർത്ഥനയോടു് ചിന്താനിരോധവും ചേർത്താൽ, യേശുവിന്റെ പവിത്രവും ആരാധ്യവുമായ നാമത്താൽ നാം നമ്മുടെ ആന്തരയാത്രയിൽ പുരോഗതി നേടും; യേശുവിന്റെ നാമം വിളിക്കുംപോലെ നമ്മുടെ വഴിയിൽ വെളിച്ചം വീശും. ഇങ്ങനെ നാം നമ്മുടെ ഹൃദയഭവനത്തിൽനിന്നു് പാപമാലിന്യങ്ങളെ അടിച്ചുവാരി കളഞ്ഞു് അതിനെ വൃത്തിയാക്കി അടുക്കി അലങ്കരിക്കും. എന്നാൽ സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിൽ മാത്രം വിശ്വാസം അർപ്പിച്ചാൽ നാം വേഗം ശത്രുവിനാൽ ആക്രമിക്കപ്പെടുകയും പരാജിതരാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ ദുഷ്ടരായ ഈ പാപികൾ എല്ലാറ്റിലും നമ്മെ തോൽപ്പിക്കും; നാം ഏറെയേറെ ഒരു വലയിലെന്നപോലെ ദുശ്ചിന്തകളിൽ കുടുങ്ങുകയും ചെയ്യും. നമ്മെ അവർ തീരെ തകർത്തെന്നും വരാം. കാരണം, വിജയം വരിക്കുന്ന വായം—യേശുവിന്റെ തിരുനാമം—നമ്മുടെ കൈവശമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ വാളിനു മാത്രമേ, സകല സങ്കൽപ്പങ്ങളെയും തുരത്തി വൃത്തിയാക്കിയ ഹൃത്തിടത്തിൽ ധരിക്കുന്നെങ്കിൽ മാത്രമേ, അവരെ തുരത്തുകയും എരിക്കുകയും കൊല്ലുകയും തീയ് വൈക്കോലിനെയെന്നപോലെ അവരെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻ സാധിക്കൂ.

153. ആത്മാവിനു് എത്രയും ഫലപ്രദവും ലാഭകരവുമായ സംയമത്തിന്റെ കൃത്യം മനസ്സിൽ രൂപംകൊള്ളുന്ന സങ്കല്പങ്ങളെ ഉടനടി കണ്ടെത്തുകയാണു്. എന്തെങ്കിലും ദൃശ്യവസ്തുവിന്റെ ചിത്രവുമായി ഹൃദയാകാശത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടന്ന ചിന്തയെ നിന്ദിക്കുകയും നാണംകെടുത്തുകയുമത്രേ നിരോധനത്തിന്റെ കൃത്യം. എന്നാൽ കർത്താവിനെ ആവാഹനം ചെയ്താൽ അതു് വൈരിയുടെ എല്ലാ ദുഷ്ടഭാവനകളെയും—സകല വാക്കുകളെയും സങ്കൽപ്പങ്ങളെയും വിഗ്രങ്ങളെയും സ്തംഭങ്ങളെയും—ഉടനടി വീർപ്പുമുട്ടിക്കുകയും ഛിന്നഭിന്നമാക്കുകയും ചെയ്യും. യേശുവിന്റെ ശക്തിയാൽ അവർക്കേർപ്പെടുന്ന കനത്ത പരാജയവും, എളിയവരും താണവരും കൊള്ളരുതാത്തവരും ആയ നമുക്കുവേണ്ടി കർത്താവു് അവരുടെമേൽ ഏൽപ്പിക്കുന്ന പ്രതികാരവും നാം തന്നെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ കാണുകയും ചെയ്യും.

154. നമ്മുടെ ചിന്തകൾ ബാഹ്യങ്ങളും ലൗകികങ്ങളുമായ വസ്തുക്കളുടെ സ്വപ്നവിഗ്രഹങ്ങളല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല എന്നു പലർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥനയിലും സംയമത്തിലും ദീർഘകാലം തുടരുമ്പോൾ, വഞ്ചകചിന്തകളുടെ ബാഹ്യചിത്രങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിനെ പ്രാർത്ഥന മോചിപ്പിക്കുന്നു; ഭൂതങ്ങളുടെ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ അതു മനസ്സിനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു—ഒരുപക്ഷേ പൊതുവേ ചിന്തകളുടെ

അർത്ഥം, എന്താണവ എന്നും; അഥവാ ചിന്തകൾ വിതയ്ക്കാൻ വൈരി തയ്യാറാക്കുന്ന പദ്ധതികളും ആലോചനകളും ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെയും സംയമത്തിന്റെയും പ്രയോജനം അനുഭവിക്കാനും പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. 'നിന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു തന്നെ നീ കാണും ദുഷ്ടന്മാർക്കു കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം' (സങ്കീ. 91.8); അതായതു്, ധന്യനായ ദാവീദ് പറയുംപോലെ മനസാ ദുഷ്കൃത്യം ചെയ്യുന്നവർക്കു കിട്ടുന്ന ശിക്ഷ നിങ്ങൾക്കുതന്നെ നേരിൽ കാണാനും ഉള്ളാലെ മനസ്സിലാക്കാനും കഴിയും.

155. ആവുമെങ്കിൽ നമുക്കു് ഇടവിടാതെ മരണത്തെ സ്മരിക്കാം: എന്തെന്നാൽ ഈ അനശ്വരമരണത്തിൽനിന്നു് വ്യർഥകളും വൃഥാഭിമാനങ്ങളും നീങ്ങിപ്പോകുന്നു: മനോരക്ഷണം, നിരന്തര പ്രാർത്ഥന, ശരീരത്തിൽ അനാസക്തി, പാപവിരോധം എന്നിവ സംജാതമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉള്ളതു പറഞ്ഞാൽ, സജീവമായ എല്ലാ നല്ല ഗുണങ്ങളും അതിൽനിന്നും ഉളവാകുന്നു. ആകയാൽ, കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ സ്മരണം ശ്വാസോച്ഛ്വാസംപോലെ നിരന്തരമായിരിക്കട്ടെ.

156. സങ്കല്പചിത്രങ്ങളിൽനിന്നു് ഹൃദയം തികച്ചും നിർമുക്തമായാൽ അതു് ദിവ്യവും നിഗൂഢവുമായ ചിന്തകൾക്കു് ജന്മം കൊടുക്കുന്നു; അലയടങ്ങിയ ആഴിയിൽ മത്സ്യങ്ങൾ കളിക്കുകയും കടൽപ്പന്നികൾ ചാടിമറിയുകയും ചെയ്യുമ്പോലെ ആവക ചിന്തകൾ അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കളിയാട്ടം. കടൽ ഇളംകാറ്റിനാൽ ഇളക്കപ്പെടുന്നു: ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടോ—പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലും. വി. പൗലൊസ് പറയുന്നു: 'നിങ്ങൾ മക്കളാകയാൽ ദൈവം അവിടുത്തെ പുത്രന്റെ ആത്മാവിനെ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേക്കു്, അയച്ചിരിക്കുന്നു; അതിനെ 'അപ്പാ' എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

157. മനസ്സംയമം നേടുംമുമ്പു് അധ്യാത്മാനുഷ്ഠാനം ഏറെറടുക്കാൻ എല്ലാ യതികൾക്കും സംശയവും ശങ്കയും ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിനു കാരണം ഒന്നുകിലവർ അതിന്റെ സൗന്ദര്യം അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല, അഥവാ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു നടപ്പിലാക്കാൻ വേണ്ട കഠിനത്തേകുന്ന ഉത്സാഹം അവർക്കില്ല. എന്നാൽ മനസ്സിനെ സൂക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതോടെ ഈ സംശയം തീർച്ചയായും നീങ്ങും; മനസ്സിനെ സൂക്ഷിക്കുകയെന്നുവെച്ചാൽ വിജ്ഞാനത്തോടുള്ള മാനസിക പ്രേമമാണു്; അങ്ങനെയാണു് അതു വിളിക്കപ്പെടുന്നതും; മനസ്സിനു് വിജ്ഞാനത്തോടുള്ള സശ്രദ്ധപ്രേമം എന്നും അതിനെ വിളിക്കാവുന്നതാണു്. എന്തെന്നാൽ അപ്പോളവർ, 'മാർഗം ഞാനാണു്, സത്യവും ജീവിതവും ഞാനാണു്,' (യോഹ. 14. 6) എന്നരുളിയ കർത്താവിന്റെ വഴി കണ്ടെത്തും.

158. ചിന്തകളുടെ ഗർത്തങ്ങളും അഹങ്കാരസന്തതികളുടെ സമൂഹത്തെയും കാണുമ്പോഴും അവർ പിന്നെയും സംശയിക്കും. എന്നാൽ നാം നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ആധാരശില കർത്താവിൽ സ്ഥിരമായും നിരന്തരമായും ഉറപ്പിക്കുന്നെങ്കിൽ അവിടുന്ന് ഈ സംശയത്തെ ദൂരീകരിക്കും; ഈ ആധാരശിലയിൽ അടിച്ച് അഹങ്കാരസന്തതികളെ നശിപ്പിക്കും; അങ്ങനെ അവർക്ക് ലഭിക്കണമെന്ന് നാം നിനയ്ക്കുന്നതു് അവർക്ക് ലഭിക്കും. എന്തെന്നാൽ വിജ്ഞൻ പറയുന്നു: 'അനുശാസനങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നവനു് തിന്മകളൊന്നും അനുഭവപ്പെടുകയില്ല' (എക്ലേസ്യാസ്റ്റെസ് 8. 5). കർത്താവും അരുളുന്നു: 'എന്നെ കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല' (യോഹ. 15. 5).

159. സംയമം പാലിക്കുന്നവൻ ശരിയായ യതി; ഹൃദയത്തിൽ യതിയായവൻതന്നെ സംയമമുള്ളവൻ—ഹൃദയത്തിൽ താനും ദൈവവും മാത്രമുള്ളവൻ.'

160. മനുഷ്യന്റെ ആയുസ്സ്, ആണ്ട്, മാസം, ആഴ്ച, പകൽ, രാത്രി, നാഴിക, വിനാഴിക ഇങ്ങനെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു. അവയോടൊപ്പം നാമും പൂർണതയിലേയ്ക്കു സത്കർമങ്ങൾവഴി പുരോഗമിക്കണം. അവസാനംവരെ—അതായതു് സംയമം, പ്രാർത്ഥന, ഹൃദയമാധുര്യം അശ്രാന്തമായ ശാന്തത എന്നിവ വഴി.

161. ഒരുനാൾ മരണമുഹൂർത്തം നമ്മെ പിടികൂടും: അതു വരികതന്നെ ചെയ്യും, എന്തെന്നാൽ ആർക്കും അതു് ഒഴിവാക്കാവതല്ല. അപ്പോൾ ഈ ലോകത്തിലെ തന്നെ ആകാശശകുനികളുടെ പ്രഭു വന്നു് നമ്മുടെ അതിക്രമങ്ങൾ അല്പങ്ങളും നിസ്സാരങ്ങളുമെന്നു കാണുമാറാകട്ടെ; അവിടുന്നു നമ്മിൽ കുറ്റം ചുമത്താൻ ഇടയാകാതിരിക്കട്ടെ; അല്ലാത്തപക്ഷം നമുക്കു കണ്ണീരു വരും, പക്ഷേ വെറുതെ. എന്തെന്നാൽ കർത്താവു് അരുളുന്നു: 'പ്രഭുവിന്റെ ഇച്ഛ അറിഞ്ഞിട്ടും അതനുസരിക്കുകയോ അതിനു തയ്യാറാവുകയോ ചെയ്യാത്ത ഭൃത്യൻ പൊതിരെ അടിക്കപ്പെടും' (ലൂക്കോ. 12. 47).

162. സ്വന്തം ഹൃദയം തുലച്ചവർ ഭാഗ്യഹീനർ. കർത്താവു് എഴുന്നള്ളുമ്പോൾ അവരെന്തു ചെയ്യും? (എകു്ലേസ്യാസ്റ്റിക്കസ് 2. 14). കൂടെപ്പിറപ്പുകളേ, ഹൃദയത്തിന്റെ കൃത്യത്തിൽ നമുക്കു കൂടുതൽ കുശലശീലരാകുവാൻ പ്രയത്നിക്കാം.

163. നിർദോഷങ്ങളും അക്ഷുബ്ധങ്ങളുമായ ചിന്തകളുടെ പിന്നാലെ ക്ഷുബ്ധചിന്തകളും വരുന്നു: നെടുനാളത്തെ അനുഭവത്തിൽനിന്നും നിരീക്ഷണത്തിൽനിന്നും ഞങ്ങളിതു കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. ആദ്യത്തേതു്—അക്ഷുബ്ധചിന്തകളും രണ്ടാമത്തേതിനു്, ക്ഷുബ്ധചിന്തകളുടെ—വാതിൽ തുറന്നുകൊടുക്കുന്നു.

164. മനുഷ്യൻ തന്റെ ഇച്ഛാശക്തികൊണ്ടുതന്നെ രണ്ടായി പിളർക്കണം; വിവേകപൂർവമുള്ള ചിന്തകൊണ്ടുതന്നെ രണ്ടായി കീറണം, തനിക്കു താൻതന്നെ ഒന്നുകൊണ്ടും അടങ്ങാത്ത ബദ്ധശത്രുവായിത്തീരണം. പ്രഥമവും പ്രധാനതമവുമായ അനുശാസനം അനുസരിക്കാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, അതായതു് ധന്യമായ വിനയം—അതുതന്നെ ദിവ്യത, മൂർത്തിയാണു ക്രിസ്തുവിൽ വാഴുകയെന്നതു്—നേടണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്മെ മാരകമായി ദ്രോഹിക്കുകയും നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരുവനോടു് എന്തുമാതിരി മനോഭാവമുണ്ടായിരിക്കുമോ അതേ മനോഭാവം അഥവാ അതിലും നിശിതമായ ഭാവം നമുക്കു നമ്മുടെ നേർക്കുണ്ടായിരിക്കണം. ആകയാൽ വി. പൌലോസു് പറയുന്നു: 'ഈ മൃത്യുവിന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു് ആരെന്നെ മോചിപ്പിക്കും?' (റോമ. 7. 24). 'എന്തെന്നാൽ അതു ദൈവത്തിന്റെ നിയമത്തിനു വിധേയമല്ല' (റോമ. 8. 7). ശരീരത്തെ ഈശ്വരേച്ഛയ്ക്കു വിധേയമാക്കിത്തീർക്കുകയെന്നതു് നമ്മുടെ കർത്തവ്യങ്ങളിലൊന്നാണു് എന്നു കാണിച്ചുകൊണ്ടു് വി. പൌലൊസു് പറഞ്ഞു: 'എന്തെന്നാൽ നാം നമ്മെ സ്വയം ശിക്ഷിച്ചാൽ നാം ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയില്ല. എന്നാൽ നാം ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമ്പോഴും ഈശ്വരനാൽ നാം ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു' (1 കൊറി. 11. 31, 32).

165. ഫലത്തിന്റെ പ്രാരംഭം പുഷ്പമാണു്; എന്നാൽ മനസ്സംയമത്തിന്റെ പ്രാരംഭം അന്നപാനങ്ങളിലുള്ള മിതത്വം, ത്യാഗം, ചിന്താനിരോധം, ആന്തരമൌനം എന്നിവയാണു്.

166. യേശുക്രിസ്തുവിനാൽ ഊർജിതനാകുമ്പോഴും സംയമത്തിൽ അടിയുറച്ചു് നാം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു; അപ്പോഴും ആദ്യം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ദീപം—എന്നു പറയട്ടെ—വിളങ്ങുന്നു, നമ്മുടെ മാനസപാതങ്ങളെ നയിക്കാൻ മാനസപാണി ആ ദീപത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു; അതുകഴിഞ്ഞാൽ പൂർണചന്ദ്രൻ വരുന്നു, ഹൃദയാകാശത്തിൽ വലംവച്ചുകൊണ്ടു് അവസാനം സൂര്യനെപ്പോലെ വരുന്നു. യേശു സൂര്യനെപ്പോലെ സത്യത്താൽ തേജോദീപ്തനായിട്ടു്—അതായതു് സ്വയം പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടും തന്റെ അത്യുജ്ജ്വല കിരണങ്ങളാൽ ധ്യാനത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കിക്കൊണ്ടും.

167. ഹൃദയാവരണത്തെ അകറ്റുക എന്ന കർത്താവിന്റെ ആജ്ഞയെ സോത്സാഹം നിരന്തരം അനുസരിക്കുന്ന മനസ്സിനു് ഈവക കാര്യങ്ങളും അവിടുന്നു് അത്ഭുതകരമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അതെ, സശ്രദ്ധമായ സംയമം മനുഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കുന്ന സത്യങ്ങളും അത്ഭുതകരങ്ങളത്രേ. ദൈവം ആളും തരവും നോക്കി കാര്യം പറയുന്നോനല്ല. ആകയാൽ കർത്താവരുളുന്നു: 'ഉള്ളവനു്,

അവനു പിന്നെയും കൊടുക്കും; അവനു് വളരെ ധാരാളമുണ്ടാകും. എന്നാൽ ഇല്ലാത്തവനോ, അവനു് ഉള്ളതുംകൂടി അപഹരിക്കപ്പെടും' (മത്തായി 13: 12, 13). പിന്നെയും 'ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ നന്മയ്ക്കായി എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾക്കറിയാം' (റോമ. 8. 28). അപ്പോൾ ഈ ധർമങ്ങൾ—സംയമവും പ്രാർത്ഥനയും—ഇതിനു വേണ്ടി തികച്ചും ഒരുമിച്ചു യത്നിക്കണം എന്നു പറയേണ്ടതുണ്ടോ?

168. ജലമില്ലാതെ കപ്പൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയില്ല; സംയമം വിനയം, യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥന ഇവയില്ലാതെ ഒരുവൻ തന്റെ മനസ്സിനെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ വിജയിക്കുകയില്ല.

169. ഒരു വീടിന്റെ അടിത്തറ കല്ലാണു്; ഈ സദ്ധർമത്തിന്റെ, മനോരക്ഷണത്തിന്റെ, അടിത്തറയും മോന്തായവും യേശുവിന്റെ പവിത്രനാമമാകുന്നു. തുഴക്കാരെ പറഞ്ഞയച്ചു് പായും തുഴയും വെള്ളത്തിലെറിഞ്ഞു് ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്ന മണ്ടനായ വഞ്ചിക്കാരന്റെ വഞ്ചി വേഗം കാറ്റിൽപ്പെട്ടു മുങ്ങും. പ്രലോഭനങ്ങൾ ആക്രമിക്കുമ്പോൾ സംയമത്തെയും യേശുവിന്റെ തിരുനാമത്തെയും അവഗണിക്കുന്ന ജീവൻ വഞ്ചിക്കാരനേക്കാൾ എളുപ്പത്തിൽ സാത്താന്മാരിൽനിന്നും വിപത്തിൽപ്പെടും.

170. ഞങ്ങൾക്കറിയാവുന്നതു് എഴുതി വിതരണം ചെയ്യുന്നു. യാത്രയിൽ കണ്ടതു്, ഞങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നവർക്കു് തെളിവിനായി കൊടുക്കുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ചു കർത്താവുതന്നെ അരുളുന്നു: 'എന്നിൽ വാഴുന്നവൻ—അവനിൽ ഞാനും—അവൻ സമൃദ്ധമായി ഫലംഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നു: എന്തെന്നാൽ എന്നെക്കൂടാതെ നിന്നെക്കൊണ്ടൊന്നും സാധിക്കുകയില്ല. മനുഷ്യൻ എന്നിൽ വാഴുന്നില്ലെങ്കിൽ അവനെ ഒരു കനൈന്നപോലെ പുറംതള്ളുന്നു; കമ്പു് ഉണങ്ങിപ്പോകുന്നു, ആരെങ്കിലും എടുത്തു തീയിലിടുന്നു, അതു പാമ്പലായിപ്പോകുന്നു' (യോഹ. 15.5,6) പ്രകാശമില്ലാതെ സൂര്യനു് തിളങ്ങാനാവാത്തതുപോലെ, യേശുവിന്റെ തിരുനാമജപംകൂടാതെ ഹൃദയത്തിനു് ദുഷ്ചിന്തകളിൽനിന്നും മോചിക്കപ്പെടാൻ സാധ്യമല്ല. സ്വാനുഭവത്തിൽനിന്നും ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഇക്കാര്യം സത്യമെങ്കിൽ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതു തുടരെ നമുക്കിതു ജപിക്കാം. എന്തെന്നാൽ ഇതു വെളിച്ചമാണു്; ദുഷ്ടചിന്തകൾ ഇരുട്ടും. നാം വിളിക്കുന്ന യേശു ദൈവമാണു്, സർവശക്തനാണു്; മറ്റുള്ളവരോ, അവർ സാത്താന്റെ അടിമകളും.

171. മനോനിയന്ത്രണത്തെ പ്രകാശപ്രദമെന്നും വിദ്യുത്പ്രേരകമെന്നും തേജോമൂലമെന്നും അഗ്നിധാരകമെന്നും പറയാറുണ്ടു്; അതു് യഥാർത്ഥമാണു്. ഉചിതവുമാണു്. എന്തെന്നാൽ അതു്

കായികമായ എല്ലാ സദാചരങ്ങളെക്കാളും സർവഥാ ശ്രേഷ്ഠമാണ്. ആകയാൽ ഈ സദ്ധർമത്തിനു് സർവശ്രേഷ്ഠമായ നാമം നൽകുകയെന്നതു നമ്മുടെ കടമയാകുന്നു, അതിൽനിന്നാണല്ലോ ഉജ്ജ്വലദീപങ്ങളെല്ലാം ഉത്ഭവിക്കുന്നതു്. അതിനെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ബലത്താൽ പരിവർത്തിതരായിത്തീരുന്നു: പാപികളും പുണ്യവാന്മാരും ദുഷ്ടർ ശിഷ്ടരും, മൂഢർ മേധാവികളും, ദുശ്ചരിതർ സച്ചരിതരും പരിശുദ്ധരും ആയി മാറുന്നു. അതുമാത്രമല്ല: അവർ അധ്യാത്മരഹസ്യങ്ങളെ ധ്യാനിക്കുന്നു; ദൈവബോധത്തോടെ സംസാരിക്കുന്നു, ധ്യാനികളായി അവർ ഈ പവിത്രവും അമേയവുമായ പ്രകാശത്തിൽ പാർപ്പുറപ്പിക്കുന്നു. അവർണ്യമായ വിധത്തിൽ അവരതിനെ സ്പർശിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്നു, അതിനെ ആശ്രയിച്ചു സദ്ധർമങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നു–എന്തെന്നാൽ അവർ കർത്താവിന്റെ നന്മ അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'തീർച്ചയായും സജ്ജനങ്ങൾ അവിടുത്തെ നാമത്തിനു ധന്യവാദം അർപ്പിക്കും; സച്ചരിതർ അവിടുത്തെ സന്നിധിയിൽ വസിക്കുകയും ചെയ്യും' (സങ്കീ. 140.13) എന്ന ദിവ്യദാവീദിന്റെ വാണികൾ ആ ദിവ്യാത്മാക്കളിൽ സത്യമായിത്തീരുന്നു. അതെ, അവർ മാത്രമാണു് കർത്താവിനെ വിളിക്കുകയും അവിടുത്തോടു് ഏറുപറയുകയും സർവദാ അദ്ദേഹവുമായി സംവാദംചെയ്യാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു്–കാരണം അവർ കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നു.

172. അകത്തു വാഴുന്നവൻ പുറത്തു നില്ക്കുന്നവരെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം; എന്തെന്നാൽ ആന്തരമനുഷ്യൻ ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളുമൂലം വളരെ ക്ലേശിക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലും ദോഷം വരുമ്പോൾ അവൻ ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കെതിരെ ചാട്ടവാറുപയോഗിക്കണം. നിയപ്രകാരം വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നവൻ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം വേണ്ടതെന്തു് എന്നു് അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

173. ആന്തരമനുഷ്യൻ സംയമം പാലിച്ചാൽ അവനു് ബാഹ്യമനുഷ്യനെ നിലയ്ക്കുനിർത്താനുള്ള കരുത്തുണ്ടു് എന്നു നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ പറയുന്നു: നാമും സാത്താന്മാരും കൂട്ടിച്ചേർന്നാണു പാപം ചെയ്യുന്നതു് എന്നും പിതാക്കന്മാർ പറയുന്നു: നാം ചെയ്യണമെന്നു സാത്താന്മാർ കരുതുന്ന പാപങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളെ നമ്മുടെ മനസ്സിനു മുമ്പിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്ന അവർ; എന്നാൽ നാമോ, അകത്തെ ചിന്തകളും വഴിക്കും പുറമേ പ്രവൃത്തിരൂപത്തിലും നാം പാപങ്ങളും ചെയ്യുന്നു. സാത്താന്മാർക്കു് സ്ഥൂലശരീരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് സങ്കൽപങ്ങളും, കുടിലതകളും, പ്രലോഭനങ്ങളും എന്നിവവഴി മാത്രമാണു് അവർ നമുക്കും അവർക്കും പീഡനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. ഈ ദുഷ്ടന്മാർക്കു് സ്ഥൂലശരീരം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവർ ഇടവിടാതെ പാപകർമങ്ങളും ചെയ്യു

മായിരുന്നു, കാരണം അവരുടെ ഇച്ഛാശക്തി സർവദാ ദുഷ്ടവും ദുഷ്കർമം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധവുമാണ്.

174. എന്നാൽ കർത്താവിനോടുള്ള ആന്തര പ്രാർത്ഥന അവരെ തുരത്തുന്നു; അവരുടെ പ്രലോഭനങ്ങളെ പൊടിയാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ യേശുവിനെ, ദൈവത്തെ, നാം നിരന്തരം സശ്രദ്ധം നിനയ്ക്കുന്നപക്ഷം, പാപത്തെ, പ്രലോഭനത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുപോലും അവിടുന്ന് അവരെ അനുവദിക്കുകയില്ല, മനമാകുന്ന ദർപ്പണത്തിനു മുമ്പിൽ എന്തെങ്കിലും ചിത്രം സമർപ്പിക്കുന്നതിനോ ഹൃദയത്തോടു് ഒരു വാക്കു പറയുന്നതിനോ കർത്താവു് അവരെ അനുവദിക്കുകയില്ല. ഭാവനകളൊന്നും അകത്തു കടക്കാത്തപക്ഷം, നാം നേരത്തേ പറഞ്ഞതുപോലെ ഹൃദയം ചിന്താരഹിതമായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ ചിന്തയിൽക്കൂടിയാണു് സാത്താന്മാർ പതിവായി ആത്മാവിനോടു് ഗൂഢസംഭാഷണം നടത്തുകയും അതിനെ പാപം ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും.

175. അങ്ങനെ നിരന്തരപ്രാർത്ഥന നമ്മുടെ ഹൃദയാകാശത്തെ ദുർദേവതകളുടെ കരിമുകിലിൽനിന്നും കൊടുങ്കാറ്റിൽനിന്നും മുക്തമാക്കിവെയ്ക്കുന്നു. ഹൃദയാകാശം പരിശുദ്ധമായിരിക്കുമ്പോഴേ യേശുവിന്റെ ദിവ്യപ്രകാശം അതിൽ തിളങ്ങുന്നതിനെ തടയാൻ യാതൊന്നുമില്ല; അഹങ്കാരം, ഗർവം, ഡംഭ്, വൃഥാപ്രകടനം ഇവയാൽ നാം ഞെളിയാതിരുന്നാൽ, അപ്രാപ്യമായതിനു വേണ്ടി പിടയാതിരുന്നാൽ, അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ തുണ നഷ്ടപ്പെടാതിരുന്നാൽ, ആ പ്രകാശം തിളങ്ങിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും.

176. ആകയാൽ നമുക്കു പ്രാർത്ഥനയും വിനയവും പരിശീലിക്കാം: അവയും സംയമവുമാണല്ലൊ അധ്യാത്മയോധന്മാർ തിളങ്ങുന്ന വാളുപോലെ സാത്താന്മാക്കെതിരെ ധരിച്ചുപോരുന്നതു്. ഇങ്ങനെ നാം ജീവിച്ചാൽ അനുദിനം അനുനിമിഷം നമുക്കു് നമ്മുടെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽ ആനന്ദത്തിന്റെ രഹസ്യവിരുന്നു് നടത്താൻ സാധിക്കും.

177. സർവപാപരാശിയേയും ആശ്ലേഷിക്കുകയും അവയ്ക്കു ജന്മംകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എട്ടു് പ്രധാന പാപചിന്തകളുണ്ടു്. അവയെല്ലാം ഹൃദയത്തിന്റെ പടിക്കലെത്തുന്നു; അവിടെ മനസ്സ് കാവൽ നിൽക്കുന്നില്ല എന്നു കാണുമ്പോഴേ ഓരോന്നായി സമയംപോലെ അകത്തു കടക്കുന്നു. ഈ എട്ടിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നു് ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കെത്തി അകത്തു കടന്നാൽ, അതു് തന്നോടൊപ്പം ദുശ്ചിന്തകളുടെ ഒരു പറ്റത്തെ കൊണ്ടുവരുന്നു; അങ്ങനെ മനസ്സിനെയും ഹൃദയത്തെയും ഇരുളിലാഴ്ത്തുന്നു, ശരീരത്തെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കുന്നു, ലജ്ജാകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളും ചെയ്യാൻ ശരീരത്തെ കൊണ്ടുപോകുന്നു.

178. പാമ്പിന്റെ (പ്രലോഭനത്തിന്റെ) തല നോക്കിയിരിക്കുകയും ചുരുട്ടിയ മുഷ്ടികൊണ്ടെന്നപോലെ കോപം കലർന്ന പ്രതിഷേധവാക്കുകൊണ്ട് എതിരാളിയുടെ തലയ്ക്കടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ അതുവഴി യുദ്ധത്തിനു് അറുതിവരുത്തുന്നു. എന്തെന്നാൽ തല തകർത്തതുകൊണ്ട് ദുശ്ചിന്തകളെ, അതിലുമുപരി ദുഷ്കൃത്യങ്ങളെ, അയാൾ അകറ്റിക്കളയുന്നു. അതു സാധിച്ചാൽ ചിന്ത വിക്ഷേപമില്ലാതെ നിലകൊള്ളും; എന്തെന്നാൽ ചിന്തകളുടെമേൽ അയാൾ ശീലിക്കുന്ന കാവൽ ദൈവം സ്വീകരിക്കുന്നു; പ്രതിഫലമായി, വൈരിയെ ജയിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്ന അറിവു് അവിടുന്നു നൽകുന്നു; ആന്തരമനുഷ്യനെ അശുദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ചിന്തകളിൽനിന്നും ഹൃദയത്തെ പവിത്രമാക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നും ദൈവം ദനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. അശുദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ചിന്തകളെക്കുറിച്ചു് നമ്മുടെ കർത്താവു് അരുളുന്നു: 'ദുശ്ചിന്തകളും നരഹത്യകളും അസാന്മാർഗികതകളും പുറപ്പെടുന്നതു് ഹൃദയത്തിൽനിന്നുമാണു്....ഇവയാണു് മനുഷ്യനെ മലിനപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യങ്ങൾ' (മത്തായി 15. 19, 20).

179. ഇങ്ങനെ ആത്മാവിനു് കർത്താവിന്റെ തുണയോടെ അതിന്റെ അന്തസ്സും സൗന്ദര്യവും സൗശീല്യവും വീണ്ടെടുക്കാനും ദൈവം അതിനെ സൃഷ്ടിച്ച ആദ്യകാലത്തെന്നപോലെ സുന്ദരവും സൗശീല്യസമ്പന്നവും ആയിരിക്കാനും സാധിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വിശിഷ്ട ഭൃത്യനായ വിശുദ്ധ അന്തോണി പറയുന്നു: 'ആത്മാവിലെ മനസ്സു് അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ചു് യഥായോഗ്യം നിലകൊള്ളുമ്പോൾ ആത്മാവു് ആകമാനം ഒരൊറ്റ സദ്ഗുണമാകുന്നു.' അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറയുന്നു: 'ആത്മാവു് ശുദ്ധമായിരിക്കുകയെന്നുവെച്ചാൽ മനസ്സു് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴെന്നപോലെ അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ അവസ്ഥയിൽ നിലനിൽക്കുകയെന്നാണർത്ഥം.' അൽപം കഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറയുന്നു; നമുക്കു നമ്മുടെ മനസ്സു ശുദ്ധമാക്കാം; എന്തെന്നാൽ തികച്ചും ശുദ്ധമാക്കി അതു് അതിന്റെ ആദ്യത്തെ നിലയിലെത്തിയാൽ അതിനു സാത്താന്മാരേക്കാൾ ദീർഘമായും വ്യക്തമായും കാണാൻ കഴിയുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു; അതിനുള്ളിൽ സത്യം വെളിവാക്കുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവു് വാഴുന്നുണ്ടല്ലൊ.' വിശുദ്ധ അത്താനാസിയൂസു് വിശുദ്ധ അന്തോണിയുടെ ജീവിതചരിത്രത്തിൽ ആ മഹാന്റെ ഈ വാക്കുകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

180. ഓരോ ചിന്തയും എന്തെങ്കിലും ബാഹ്യവസ്തുവിന്റെ മുദ്ര മനസ്സിൽ പതിക്കുന്നു; വൈരി ഒരു മാനസികശക്തിയായതുകൊണ്ടു്, നമുക്കു പരിചിതമായ ഏതെങ്കിലും ബാഹ്യവസ്തുവിന്റെ ഉപയോഗിച്ചേ അവനു നമ്മെ വഞ്ചിക്കാനാകൂ.

181. മനുഷ്യരായ നമുക്ക് ആകാശത്തിൽ പക്ഷികളെ വേട്ടയാടാനോ അവയെപ്പോലെ പറക്കാനോ സാധ്യമല്ല, കാരണം അതു നമ്മുടെ സ്വഭാവമല്ല; അതുപോലെ സംയമവും നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയും കൂടാതെ നമുക്ക്, സാത്താന്മാരുണ്ടാക്കുന്ന അശുപചിന്തകളിൽനിന്നും മുക്തരാകാനോ നമ്മുടെ മനോനേത്രം ഈശ്വരനു നേരെ ഏകാഗ്രതയോടെ തിരിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. ഇതില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മണ്ണിലാണ്, മണ്ണിലെ വസ്തുക്കളെ വേട്ടയാടുകയാണ്.

182. ചിന്തകളെ നാണിപ്പിച്ച് ഓടിക്കണമെന്നും ശരിയായ മൗനം പാലിക്കണമെന്നും ക്ലേശം കൂടാതെ അന്തഃകരണത്തിൽ സംയമം വേണമെന്നും നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥമായും അഭിലഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥന നിങ്ങളുടെ ശ്വാസത്തോട് ഒട്ടിനിൽക്കട്ടെ—അൽപനാഴികകളിൽ അതു നടപ്പിലാകുന്നതു നിങ്ങൾക്കു കാണാൻ കഴിയും.

183. ആകാശത്തിൽ അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതാനാവില്ല; എന്തെങ്കിലും മൂർത്ത വസ്തുവിൽ കൊത്തിവച്ചാലേ അക്ഷരം നെടുനാൾ നിലനിൽക്കൂ; അതുപോലെ യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെകൂടെ അതിക്ലിഷ്ടമായ സംയമവും ഇണക്കിച്ചേർക്കണം; എങ്കിലേ സംയമം എന്ന സുന്ദരസദ്ഗുണം യേശുവിനോടൊപ്പം നമ്മിൽ നിലനിൽക്കൂ, പൂർണമായും നിത്യമായും നിലകൊണ്ട് യേശുവിൽക്കൂടി അതു നമ്മുടെ ഒരു അവിഭാജ്യഘടകമായിത്തീരും.

184. 'നിന്റെ കർത്തവ്യമൊക്കെ കർത്താവിനു സമർപ്പിക്കുക' (സുഭാഷിതങ്ങൾ 16. 3). എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; എങ്കിൽ നിനക്കു കാരുണ്യം ലഭിക്കും. നമുക്കിതു അനുസരിക്കാം. യേശുക്രിസ്തുവിനല്ലാതെ മാറാർക്കും നിന്റെ ഹൃദയത്തിനു രാഗമുക്തമായ ശാശ്വതശാന്തി നൽകാൻ കഴിവില്ല—യേശുവിൽ ദൈവവും മനുഷ്യനും ഏകീഭവിക്കുന്നുവല്ലോ.

185. ചിന്തകളുമായുള്ള ആന്തരസംഭാഷണവും ബാഹ്യമായ വ്യർത്ഥപ്രലപനങ്ങളും രണ്ടും ഒരുപോലെ ആത്മാവിനെ കരിതേയ്ക്കുന്നു. മനസ്സിൽനിന്ന് ദ്രോഹകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെയെല്ലാം അകറ്റാൻ യത്നിക്കുന്നവർ ആവിടുവായന്മാരെ—ചിന്തകളെയും മനുഷ്യരെയും—നിർദ്ദയം അടിച്ചോടിക്കുകതന്നെ വേണം. അവരങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നതിനു തക്കതായ കാരണമുണ്ട്, അതായതു് ആത്മാവിൽ കരികയറാതിരിക്കാനും അങ്ങനെ സംയമം ദുർബലമായിപ്പോകാതിരിക്കാനും. എന്തെന്നാൽ സംസാരംകൊണ്ട് വിസ്മൃതിവന്ന് കരിപുരളുമ്പോഴും നമുക്ക് മനസ്സ് നഷ്ടമായി പോകുന്നു.

186. 'ഹൃദയം സനിഷ്കർഷം ശുദ്ധമാക്കിവെയ്ക്കുന്നവനു ക്രിസ്തുവിനെത്തന്നെ—പവിത്രതയുടെ നിയമകർത്താവിനെത്തന്നെ—ആചാര്യനായി ലഭിക്കും; അവിടുന്നു രഹസ്യമായി തന്റെ ഇച്ഛ അവനു് ഉപദേശിക്കും' ദൈവം തമ്പുരാൻ പറയുന്നതു ഞാൻ കേൾക്കും' (സങ്കീ. 85. 8) എന്നു് ഇതിനെക്കുറിച്ചു ദാവീദു പറയുന്നു. ആന്തരയുദ്ധത്തിൽ മനസ്സു തന്നെത്താൻ നടത്തുന്ന സംവാദത്തെക്കുറിച്ചും അതിനു ദൈവമേകുന്ന തുണയെയും രക്ഷണത്തെയുംകുറിച്ചും ദാവീദു പറഞ്ഞു: 'സദാചാരസമ്പന്നനു തീർച്ചയായും പ്രതിഫലമുണ്ടു്', എന്നു് ഒരുവനു പറയാൻ കഴിയാറാകണം (സങ്കീ. 58. 11).

187. ഇടവിടാതെ യേശുവിനെ, പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയും ദൈവത്തിന്റെ വിജ്ഞാനവുമായ യേശുവിനെ, ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു്, 'നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ വിജ്ഞാനത്തിൽ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്' (സങ്കീ. 90. 12) നമുക്കു സർവസമയവും നമ്മുടെ ജീവിതം ശുപപ്പെടുത്താം. എന്തെങ്കിലും കാലക്കേടിനാൽ നാം വീണുപോയി ഈ മനോവ്യാപാരത്തെ അവഗണിക്കാനിടയായാൽ പിറേറന്നു രാവിലെ വീണ്ടും മനസ്സിന്റെ അരയും തലയും മുറുക്കി പൂർവാധികം ഉന്മേഷത്തോടെ ആ കൃത്യം വീണ്ടും ആരംഭിക്കാം: നന്മ നടപ്പിലാക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നറിയാവുന്നതിനാൽ അതിനെ അവഗണിക്കാൻ നമുക്കവകാശമില്ല എന്ന ബോധത്തോടെ വീണ്ടും ആരംഭിക്കാം.

188. ദോഷകരമായ ആഹാരം കഴിച്ചാൽ ഉടൻ ശരീരത്തിൽ നോവും കഴപ്പങ്ങളും തുടങ്ങുന്നു; കഴിച്ചു കഴിഞ്ഞു കഴപ്പും തോന്നുമ്പോഴേ അയാൾ അതു ഛർദ്ദിച്ചു കളഞ്ഞാൽ അയാൾക്കു് ആപത്തൊന്നും വരുകയില്ല. അതേപോലെ മനവും ദുശ്ചിന്തകളും മിഴുങ്ങിയിട്ടു് അവയുടെ ദോഷകരമായ കയ്പു് അനുഭവിക്കുന്നെങ്കിൽ, ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നും പൊല്ലുന്ന യേശുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയാൽ അവയെ വേഗം വമിക്കുകയും ദൂരെ വലിച്ചെറിയുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം അയാൾ ദോഷഫലങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം രക്ഷ നേടും. ദൈവത്തിന്റെ കനിവോടെ സംയമം ശീലിക്കുന്നവർ ഇങ്ങനെയാണു് ഇക്കാര്യം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു് എന്നു് അന്യരുടെ ഉപദേശങ്ങളും സ്വാനുഭവവും കാണിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടു്.

189. സംയമവും യേശുവിന്റെ തിരുനാമവും ശ്വാസത്തോടൊപ്പം ചേർക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ മരണചിന്തയും വിനയവും ചേർക്കുക; രണ്ടും ഒരുപോലെ മഹത്തായ പ്രയോജനം ചെയ്യും.

190. കർത്താവരുളി: 'എന്നെക്കാണ്ടു പഠിക്കുക: എന്തെന്നാൽ ഞാൻ അകമേ എളിയവനും താണവനും ആകുന്നു' (മത്താ. 11. 29).

191. അവിടുന്ന് ഇങ്ങനെയും അരുളിയിട്ടുണ്ട്: 'ആകയാൽ ഈ കൊച്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ തന്നെ എളിയവനാക്കുന്നവനാരോ അവനാണ് സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതൻ' (മത്താ. 18. 4). പിന്നെയും: 'സ്വയം ഞെളിയുന്നവൻ എളിയവനാക്കപ്പെടും' (ലൂക്കോ. 18. 14). 'എന്നെക്കണ്ടു പഠിക്കുക' എന്നരുളുന്ന അവിടുന്ന്. നാമെന്താണു പഠിക്കേണ്ടതെന്നു മനസ്സിലായോ? വിനയം അവിടുത്തെ അനുശാസനം നിത്യജീവിതമാണ്—ഈ അനുശാസനം വിനയമാകുന്നു. ആകയാൽ വിനയമില്ലാത്തവൻ ജീവിതത്തെ കൈവിട്ടു; അപ്പോഴും സ്വാഭാവികമായും അവൻ ജീവിതത്തിനു വിപരീതമായതിൽ എത്തിച്ചേരും.

192. സർവ സദ്ധർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുന്നതു് ആത്മാവും ശരീരവുംകൊണ്ടാണെങ്കിൽ, ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, സർവ സദ്ധർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുന്ന ആത്മാവും ശരീരവും ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണെങ്കിൽ, ആത്മാവിനും ശരീരത്തിനും അസ്വാഭാവികങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളിൽ നാം അഹങ്കരിക്കുകയും ഗർവംകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, നാം മൂഢശിരോമണികളല്ലേ? ഒരു വടിയിന്മേലെന്നപോലെ അഹങ്കാരത്തിന്മേൽ നാം ഊന്നിനിൽക്കുന്നെങ്കിൽ, അതു് അനന്തമഹിമാപ്രഭയായ സർവേശ്വരനെ പ്രകോപിപ്പിക്കുകയല്ലേ? അതിരുകടന്ന ഈ ദുഷ്ടതയും മൂഢതയുംകൊണ്ടു് നാം നമ്മുടെ തലയിൽ അവിടുത്തെ ഭയങ്കരമായ അപ്രീതി വലിച്ചുവെയ്ക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നതു്? എന്തെന്നാൽ 'അവിടുന്നു് അഹങ്കാരികളെ എതിർക്കുന്നു' (യാക്കോ. 4. 6). വിനയത്തിൽ കർത്താവിനെ അനുകരിക്കുന്നതിനുപകരം നാം നമ്മുടെ വ്യർത്ഥവും ഗർവിഷ്ഠവുമായ കുതർക്കങ്ങൾകൊണ്ടു് കർത്താവിന്റെ ബദ്ധശത്രുവുമായി, അഹങ്കാരിയായ സാത്താനുമായി, ഇണക്കം കൂടുന്നു. ആകയാൽ അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു: 'കർത്താവു തരാത്തതായി നിനക്കെന്തുണ്ടു്?' (1 കൊറീ. 4. 7). നീയാണോ നിന്നെ സൃഷ്ടിച്ചതു്? ആത്മാവും ശരീരവും നിനക്കു ലഭിച്ചതു ദൈവത്തിൽനിന്നാണെങ്കിൽ—അവയിൽനിന്നും, അവയിലും അവയാലുമാണെല്ലാ സദ്ധർമ്മങ്ങളെല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നതു്—'അതു നിനക്കു കനിവിനാൽ കിട്ടിയതല്ല എന്ന മട്ടിൽ നീ ഞെളിഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ടു്? (1 കൊറീ. 4. 7). എന്തെന്നാൽ ഇതൊക്കെ നിനക്കു കർത്താവു നൽകിയതാണു്.

193. ചിത്തശുദ്ധി—അതുവഴിയാണു് നാം വിനയം സമ്പാദിക്കുന്നതു്—മേലേനിന്നും വരുന്ന മറെറല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങളെയുംപോലെ, പുറത്തുനിന്നു വരുന്ന ചിന്തകളെ അകത്തു കടത്താതിരിക്കുകമാത്രമത്രേ.

194. മനോനിയന്ത്രണം, ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി അഭ്യസിച്ചു് ആത്മാവിൽ വേരുറച്ചാൽ

അദ്ധ്യാത്മ പ്രവർത്തനത്തിനുവേണ്ട വിജ്ഞാനം അതു മനസ്സിനു് നൽകുന്നു. ഈശ്വരനു് അനുസൃതമായി തന്റെ വാക്കുകളെയും കൃത്യങ്ങളെയും ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ട പിഴയെഴാത്ത വിവേകവും അതു മനുഷ്യനു നൽകുന്നു.

195. പഴയനിയമത്തിലെ മുഖ്യപുരോഹിതന്റെ സവിശേഷമുദ്ര—'കർത്താവിനു പവിത്രത' എന്നെഴുതിയ സുവർണഫലകം മാറത്തു് ധരിച്ചിരുന്നതു് (പുറപ്പാടു് 28. 36)—ചിത്തശുദ്ധിയുടെ അടയാളമായിരുന്നു; പാപംകൊണ്ടു് നെഞ്ചകം പങ്കിലമാകാതെ നോക്കാൻ അതു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു. പങ്കിലമായെന്നു കണ്ടാൽ കണ്ണീരും അനുതാപവും പ്രാർത്ഥനയും വഴി നെഞ്ചകത്തെ വേഗം ശുദ്ധമാക്കാനും അതു് ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ മനം സൂക്ഷ്മവും ചപലവുമാകുന്നു; പാപസ്മരണകളിൽനിന്നു് അതിനെ അടക്കിനിർത്തുകയെന്നതു് പ്രയാസമേറിയ കാര്യമാണു്. എന്നാൽ ഒന്നു പറയാം: അതു് നല്ല ചിത്ത സങ്കല്പങ്ങളെയും ചീത്ത സങ്കല്പങ്ങളെയും ഒരേ സുഗമരീതിയിൽ പിന്തുടരുന്നു.

196. വായു ശരീരത്തോടെന്നപോലെയും നാളം വിളക്കിനോടെന്നപോലെയും ഹൃത്തടത്തിൽ കർത്താവിനെ ഇടവിടാതെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് അന്തരാ യേശുവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയോടു് ഒട്ടിനിൽക്കുന്നവനത്രേ യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുഗൃഹീതൻ. ഭൂമിക്കുമേലെ കടന്നുപോകുന്ന സൂര്യൻ പകൽ വെളിച്ചം ഉളവാക്കുന്നു; പവിത്രവും ആരാധ്യവുമായ യേശുനാമം നിരന്തരം മനസ്സിൽ തിളങ്ങി എണ്ണമറ്റ ചിന്തകളെ, സൂര്യസമപ്രഭങ്ങളായ ചിന്തകളെ ഉളവാക്കുന്നു.

197. കാർമുകിൽ നീങ്ങുമ്പോഴും അന്തരീക്ഷം തെളിയുന്നു. സത്യസൂര്യനായ യേശുക്രിസ്തു ഭോഗഭാവനകളെ തുരത്തുമ്പോഴും, ഹൃദയത്തിൽ സ്വാഭാവികമായും തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രതുല്യങ്ങളായ ചിന്തകളും ഉദയം ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ യേശു സ്വപ്രകാശത്താൽ ഹൃദയാകാശത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കുന്നു. വിജ്ഞനായ സോളമൻ പറയുന്നു: 'ദൈവത്തിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുന്നവൻ സത്യം ഗ്രഹിക്കും; സ്നേഹത്തിൽ സ്ഥിരതയുള്ളവൻ കർത്താവിനോടൊത്തു വാഴും' (സോളമന്റെ ജ്ഞാനോപദേശം 3. 9).

198. ഒരു വിശുദ്ധൻ പറഞ്ഞു: 'നിനക്കു പകതോന്നണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പിശാചുക്കളോടു പകപോറുക; നിനക്കു വിരോധം വളർത്തണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ സഭാശരീരത്തോടു വിരോധം പുലർത്തുക. ദേഹം ചതിക്കുന്ന ചങ്ങാതിയാണു്; താലോലിക്കുന്തോറും അതു് ഏറെയേറെ നിനക്കെതിരായിത്തീരിയും.' പിന്നെയും: 'ദേഹത്തോടു ദ്വേഷം വളർത്തുക; ഉദരത്തോടു് പോരാടുകയും ചെയ്കം.'

199. മേൽപ്പറഞ്ഞ ഇരുനൂറോളം ഉപദേശങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ പവിത്രമായ മാനസിക മൗനത്തിന്റെ വ്യാപാരം വർണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ ചിത്തശുദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ച സ്വാനുഭവഫലങ്ങൾ മാത്രമല്ല വിജ്ഞന്മാരായ പിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങളുമാണ്. മനസ്സംയമത്തിന്റെ സത്ഫലത്തെ സംബന്ധിച്ച് അല്പം ചിലതുകൂടി പ്രസ്താവിച്ച് ഞങ്ങൾ ഇതു് ഉപസംഹരിക്കാം.

200. ആകയാൽ നിങ്ങൾ—നിങ്ങൾ ആരായിരുന്നാലും—'ജീവിതത്തെ ആശിക്കുകയും നന്മ കാണാൻവേണ്ടി ദീർഘായുസ്സ് ഇഷ്ടപ്പെടുകയും' (സങ്കീർത്തനം 34. 12) ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, വരൂ, ധന്യമായ മനോനിയന്ത്രണത്തിലേയ്ക്ക് എന്റെ കൂടെ വരൂ. ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ പ്രായോഗികപരിശീലനങ്ങളും ആധ്യാത്മികജീവിതവും ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചുതരാം. സ്രഷ്ടാവിന്റെ സ്തോത്രം കീർത്തിക്കുന്നതിൽ മാലാഖമാർക്കു മടുപ്പു തോന്നാറില്ല; പവിത്രതയിൽ അവരെ അനുകരിക്കുന്ന മനസ്സിനും അക്കാര്യത്തിൽ മടുപ്പുതോന്നുകയില്ല. സ്വർഗത്തിലെ അശരീരികളായ മാലാഖമാർക്ക് ആഹാരകാര്യത്തിൽ താത്പര്യമില്ലാത്തതുപോലെ, ദേഹികളെങ്കിലും ദേഹാഭിമാനികളല്ലാത്തവർക്കും മന്നിൽ മനസ്സംയമം ശീലിക്കുന്നവർക്കും മനോമൗനമാകുന്ന വിണ്ണിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴും ആഹാരകാര്യത്തിൽ താത്പര്യം ഇല്ല.

201. മാലാഖമാർ സമ്പത്തിനോ സമ്പാദ്യത്തിനോ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; അതുപോലെ ആത്മനേത്രം പവിത്രമാക്കുകയും മനസ്സംയമം സ്വായത്തമാക്കുകയും ചെയ്തവർ ദുരാത്മാക്കളുടെ പകയെ വകവെയ്ക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തിൽ പൂർണത നേടുക എന്ന സമ്പത്തുകൊണ്ട് സമ്പന്നരാണു മാലാഖമാർ; സംയമം നേടിയ മനുഷ്യർ ഈശ്വരജിജ്ഞാസ, ഈശ്വരപ്രേമം എന്നിവയാലും ഈശ്വരാഭിമുഖമുള്ള പ്രയത്നത്താലും പുരോഗതിയാലും സമ്പന്നരത്രേ. ദിവ്യപ്രേമം ആസ്വദിച്ച് ആനന്ദമഗ്നരായി അവർ അധ്യാത്മപൂർണതയുടെ പടികയം താണ്ടി അശാമ്യമായ തൃഷ്ണയോടെ മേലോട്ടു മേലോട്ട് ഉയർന്നുയർന്നു പോകുന്നു; മാലാഖമാരോടൊപ്പമെത്താതെ അവരെങ്ങും തങ്ങുകയില്ല. മനഃസംയമംകൊണ്ടു മാത്രം അവർ അടങ്ങുന്നില്ല; കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിൽ മാലാഖമാരായിത്തീരുംവരെ അതിയായ ആശയോടെ അവർ ഉയർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കും.

202. മൂർക്കന്റെയും അണലിയുടെയും വിഷത്തെക്കാളും മാരകമായ വിഷമില്ല; സ്വാനുരാഗത്തേക്കാളും ദോഷമേറിയ ദോഷവുമില്ല. സ്വാനുരാഗത്തിന്റെ സന്തതികളാണ്, ആ പറക്കുന്ന പാമ്പുകളാണ്: അന്തരാ ആത്മപ്രശംസ, ഭോഗാസക്തി,

അമിതാഹാരം, കാമം, വൃഥാഭിമാനം, അസൂയ പിന്നെ ദോഷാഗ്രേസരനായ അഹങ്കാരവും. മനുഷ്യരെ മാത്രമല്ല ദേവന്മാരെയും അഹങ്കാരം സ്വർഗത്തിൽനിന്നും തള്ളിയിട്ടും; വെളിച്ചത്തിനു പകരം അവരെ ഇരുട്ടംകൊണ്ടു മൂടുകയും ചെയ്യും.

203. തിയോദൂലസേ, പേരുകൊണ്ടു ശാന്തൻ (ഹെസിക്കിയസ്) ആണു് നിനക്കിതെഴുതുന്നതു്, കാര്യത്തിൽ ശാന്തനല്ലെങ്കിലും. നമ്മുടെ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് എല്ലാ സംഗതികളും ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല എന്നുവരാം; ദൈവം എനിക്കു തന്നരുളിയതൊക്കെ, പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായ ദൈവം, സർവ ജീവജാലങ്ങളാലും ദേവന്മാരാലും മർത്ത്യരാലും സംസ്തുതനായ ദൈവം—തന്നരുളിയതൊക്കെ ഞാൻ കുറിച്ചു. കർത്താവിന്റെ പവിത്ര മാതാവിന്റെയും നമ്മുടെ ധന്യപിതാക്കന്മാരുടെയും പ്രാർത്ഥനയാൽ നമുക്കു കർത്താവിന്റെ ദിവ്യരാജ്യം ലഭിക്കുമാറാകട്ടെ. അചിന്ത്യനായ സർവേശ്വരനു നിത്യസ്തുതി. ശുഭം.

സിനായിയിലെ ഫിലോത്യൂസ്

ചരിത്രസംക്ഷേപം

മൗണ്ട് സിനായിയിലെ മഠത്തിലെ മേലാവായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ പവിത്ര പിതാവ് ഈ പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്. അദ്ദേഹം എന്നു ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നോ മരിച്ചുവെന്നോ ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നാല്പതു ഖണ്ഡികയായി തിരിക്കപ്പെട്ട ഈ ഉപദേശങ്ങളും അധ്യാത്മജ്ഞാനവും മോചകശക്തിയും കലർന്ന മനോഹരമായ ഒരു രേഖയാണ്. അതിനാലാണ് സംയമത്തെ സംബന്ധിച്ച ഉപദേശങ്ങളിൽ ഇതും ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയോടെ വായിക്കേണ്ടതാണ്; കാരണം, ചിത്തശുദ്ധി, മനോനിയന്ത്രണം, സംയമം ഇവയെപ്പറ്റിച്ചു് ഏറ്റവും യഥാർത്ഥമായ ഉപദേശങ്ങളാണ് ഇതുംകൊള്ളുന്നതു്.

സംയമത്തെ സംബന്ധിച്ച നാല്പതു പാഠങ്ങൾ

1. ബാഹ്യയുദ്ധത്തെക്കാളും കടുത്ത ഒരു മാനസിക യുദ്ധം നമ്മുടെ ഉള്ളിലുണ്ട്. മനസാ സദ്ധർമത്തിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കണം. അതിനെ അനുസരിക്കണം; അങ്ങനെ അതിനെ അനുസരിക്കുന്നവന്റെ ഉന്നം, ഈശ്വരസ്മരണം സ്വഹൃദയത്തിൽ, അമൂല്യമായ പവിഴംപോലെയോ രത്നംപോലെയോ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയെന്നതത്രെ. ഈശ്വരനെ മാത്രം ഹൃദയത്തിൽ വാഴിക്കാൻ ഒരുവൻ മറ്റെല്ലാം വെടിയണം, ശരീരംപോലും, ഈ ജീവിതംപോലും വെടിയണം. എന്തെന്നാൽ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ ക്രിസോസ്തോം പറയുന്നു: 'മാനസികമായ ഈശ്വരധ്യാനം മാത്രം മതി ദുർഭൂതങ്ങളെയെല്ലാം ഒട്ടുക്കാൻ' എന്നു്.

2. പവിത്രവേദങ്ങളുടെ നിർദേശപ്രകാരം ആന്തരയുദ്ധം ശീലിക്കുന്നവർ സ്വയം അധ്യാത്മ സാധനകൾ തെരെഞ്ഞെടുക്കുകയും അവയെ കുഴമ്പുപോലെ സോത്സാഹം മനസ്സിൽ പുരട്ടുകയും വേണം. ഒരുവൻ അതിരാവിലെ മുതൽ സ്ഥൈര്യം സശ്രദ്ധം ഹൃദയകവാടത്തിൽ കാവലുറപ്പിക്കണം, അചഞ്ചലമായ ഈശ്വര

സ്മരണയോടും ആന്തരാ നിരന്തരം യേശുവിനോട പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടും നില്ക്കണം എന്നൊരുവൻ പറയുന്നു. ഈ മാനസിക ജാഗ്രതകൊണ്ടു നാം ഭൂമിയിലെ പാപികളെയെല്ലാം കൊല്ലണം. അതായതു്, കർത്താവിനുവേണ്ടി, സത്യവും തീവ്രവുമായ ഈശ്വര സ്മരണകൊണ്ടു്—അതു നമ്മെ മേലോട്ടയർത്തുന്നു—കലാപം ഉണ്ടാക്കുന്ന ചിന്തകളുടെ കരുത്താർന്ന ആദ്യത്തെ സൂചനകളുടെ തല കൊയ്യണം. എന്തെന്നാൽ അധ്യാത്മ സാധനയിലും ദിവ്യമായ ഒരു ക്രമവും പദ്ധതിയും ഉണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാം. ഇതനുസരിച്ചുവേണം സ്വർഗരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്ന ഒരുവൻ ആഹാരത്തിനുള്ള സമയംവരെ കാര്യങ്ങളും ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ. അതുകഴിഞ്ഞു്, കർത്താവിനു്, തന്റെ കനിവിനാൽ മാത്രം നമുക്കു് ശാരീരികവും ആധ്യാത്മികവും ആയ ആഹാരം നല്കുന്ന കർത്താവിനു്, കൃതജ്ഞത സമർപ്പിക്കുക; എന്നിട്ടു നാം മരണത്തെക്കുറിച്ചു നിനയ്ക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും വേണം. അടുത്ത നാം വീണ്ടും നമ്മുടെ പ്രഭാതകൃത്യം അനുസരിക്കാൻ നാം സ്വയം ആജ്ഞാപിക്കണം. എന്തെന്നാൽ എന്നും ഇതു ചെയ്താലും, കഷ്ടിച്ചു്, അതേ കഷ്ടിച്ചേ നാം, കർത്താവിന്റെ തുണയോടെ മനോവൈരിയുടെ വലക്കുടുക്കിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടൂ. എന്നാൽ ഈ സാധന നമ്മിൽ ദൃഢമാകുമ്പോഴും അതു് ഈ മൂന്നു് സദ്ഗുണങ്ങളും ഉളവാക്കുന്നു: വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, സ്നേഹം. ഇവയിൽ വിശ്വാസം നമ്മിൽ ശരിയായ ഈശ്വരഭയത്തിനുള്ള വാസന ഉളവാക്കുന്നു; പ്രത്യാശയാകട്ടെ, ഹീനമായ ഭയത്തെ കീഴടക്കി മനുഷ്യനെ ഈശ്വരസ്നേഹത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. പ്രത്യാശ നമ്മെ ലജ്ജിതരാക്കാത്തപക്ഷം അതു നമ്മെ സകല നിയമങ്ങളുടെയും പ്രവാചകോപദേശങ്ങളുടെയും സാരസർവസ്വമായ ഉഭയസ്നേഹത്തിനു്—സർവാത്മനാ ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കുക, നിന്നെയെന്നപോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കുക എന്നതിനു്—സ്വാഭാവികമായി ജന്മമേകുന്നു. പിന്നെ സ്നേഹം ഇഹത്തിലോ പരത്തിലോ നമ്മെ കൈവിടുകയില്ല, എന്തെന്നാൽ ദിവ്യനിയമങ്ങളും അനുസരിക്കാൻ അതു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

3. ശാന്തചിത്തരെ ഉർലഭമായേ കാണാൻ കിട്ടൂ. ദിവ്യാനുഗ്രഹം തന്നിലേക്കു് ആകഷ്ടിക്കുവാൻ സർവോപായങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്നവരും അതിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന അധ്യാത്മശാന്തികൊണ്ടു് പരിപൂരിതരും ആയവരുടെ മാത്രം ലക്ഷണമാണിതു്. ആകയാൽ നാമും അവരെപ്പോലെ ഈ മനോനിഗ്രഹം, ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം, മനഃസംയമം—അനുശീലിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നപക്ഷം അമിതാഹാരം ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് നമുക്കാരംഭിക്കാം: കഴിയുന്നതും കുറച്ചേ അന്നപാനങ്ങളും കഴിക്കൂ എന്നു നമുക്കു നിശ്ചയം

ചെയ്യാം. സംയമത്തെ ഒരു മാർഗമെന്നു പറയുന്നതു തികച്ചും ശരിയാണു്; എന്തെന്നാൽ അതു സ്വർഗരാജ്യത്തിലേക്കു്—ആന്തരവും ഭാവിയിൽ വരാനിരിക്കുന്നതുമായ രാജ്യത്തിലേക്കു്—വഴി കാണിക്കുന്നു. അതിനെ മനസ്സിന്റെ പണിപ്പുരയെന്നും വിളിക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതു നമ്മുടെ മനോഭാവത്തെ വാർത്തു മിനുക്കിയെടുക്കുന്നു, രാഗയുക്തമായതിനെ രാഗമുക്തമാക്കിത്തീർക്കുന്നു; ഈശ്വരനു് അകത്തു കടക്കാനും മനസ്സിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനും ഉതകുന്ന ഒരു ചെറിയ ജനൽപോലെയാണു് സംയമം.

4. വിനയം, സംയമത്തോടും ഏകാഗ്രതയോടുംകൂടിയ ഈശ്വരസ്മരണ, വൈരികളുടെയ്ക്കെതിരെ അടിക്കടി പ്രാർത്ഥന എന്നിവ എവിടെയുണ്ടോ അവിടമാണു് ഈശ്വരന്റെ സ്ഥാനം അഥവാ ആന്തര സ്വർഗം; പിശാചിന്റെ പിണിയാളുകളുടെയ്ക്കു് അവിടെ കടക്കാൻ പേടിയാണു്; എന്തെന്നാൽ അവിടം ദൈവത്തിന്റെ പാർപ്പിടമാകുന്നു.

5. വായാടിത്തംപോലെ നാശകരമായി മറെറാന്നില്ല, അടക്കമില്ലാത്ത നാവിനേക്കാളും അപകടകാരിയായി മറെറാന്നുമില്ല; ഇതുപോലെ ആത്മനിധിയെ നശിപ്പിക്കുന്നതായും താറുമാറാക്കുന്നതായും വേറൊന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഓരോ നാളും നാം കൈകാര്യം ചെയ്തു നേടുന്നതൊക്കെ വായാടിത്തം മുടിക്കുന്നു; നാം പണിപ്പെട്ടു കൂട്ടിവെയ്ക്കുന്നതെല്ലാം മനസ്സു് നാവിന്റെ ഈ അതിസാരംവഴി ചിതറിവിതറുന്നു. ഇതിനേക്കാളും, അടക്കമില്ലാത്ത നാവിനേക്കാളും നാശകരമായി വേറെന്തുണ്ടു്? അതു തടുക്കാനാവാത്ത ഒരു ദോഷമാകുന്നു. അതിനൊരു അതിരു കല്പിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്; അതിനെ അടക്കി ഒതുക്കി നിർത്തുകതന്നെ വേണം; അത്യാവശ്യത്തിനു മാത്രമേ അതിനെ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്ന നിർബന്ധം വേണം എന്നുതന്നെ ഞാൻ പറയും. അടക്കാത്ത നാവുമൂലം ആത്മാവിനു് ഏർപ്പെടുന്ന ആപത്തുകളെയെല്ലാം ആർക്കാണു തിട്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയുക?

6. ആന്തരയാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കു്—മനോനിഗ്രഹത്തിലേയ്ക്കു്—നയിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ വാതിൽ വിവേകപൂർവ്വം പൂട്ടിയ വായാണു്, മനസ്സിനിയും ശാന്തമായിട്ടില്ലെന്നിരുന്നാലും. രണ്ടാമത്തേതു് കൃത്യമായി അളന്ന അല്പാഹാരമാണു്. മൂന്നാമത്തേതു്, ഇടവിടാതെയുള്ള മരണസ്മൃതിയും മരണധ്യാനവുമത്രെ; അതു് ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും ശുദ്ധമാക്കുന്നു. മരണസ്മൃതിയുടെ മോഹനത ഒരിക്കൽ ഞാൻ കണ്ടു, പുറംകണ്ണുകൊണ്ടല്ല, അകക്കണ്ണുകൊണ്ടു്; കണ്ടതും അതിന്റെ ആനന്ദം എന്നിൽ തുളച്ചുകയറി; ആജീവനാന്തം അതിനെ എന്റെ തോഴനായി കിട്ടാൻ

ഞാൻ കൊതിച്ചു; കാരണം അതിന്റെ പ്രയോഗവും ഭംഗിയിലും എനിക്കു പ്രേമം ജനിച്ചു. അതെത്ര വിനീതം, ശോകപൂർവം, സന്തുഷ്ടം, ചിന്താജനകം! ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാകാനിരിക്കുന്ന പീഡനത്തെക്കുറിച്ചു് അതിനെന്തു പേടി! ദീർഘജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും അതിനെന്തു ഭയം! അതിന്റെ ബാഹ്യ ദൃഷ്ടികൾ ശാന്തികരമായ ജീവനജലം പൊഴിക്കുക പതിവാണു്; അതിന്റെ ആന്തരദൃഷ്ടികളോ ഉത്തമചിന്തകളുടെ വറ്റാത്ത ഊറ്റം: തള്ളിക്കളയുന്ന ആ ഒഴുക്കു് മനസ്സിനെ ആനന്ദത്തിലാറാടിക്കുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ആദാമിന്റെ ഈ മകളെ, അതായതു് മരണസ്മൃതിയെ എന്റെ തോഴിയായി വാഴിക്കാൻ ഞാൻ എന്നും ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്, അവളൊത്തു് ഉറങ്ങാൻ, അവളോടു് സംസാരിക്കാൻ, ശരീരം വിട്ടാൽ പിന്നെ എന്റെ ഗതിയെന്തു് എന്നു് അവളോടു ചോദിക്കാൻ ഞാൻ എന്നും ആശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ നശിച്ച വിസ്മൃതി, സാത്താന്റെ ആ കറുത്ത മകൾ അവൾ പലപ്പോഴും എന്നെ അതിൽനിന്നും തടഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു്.

7. ഉരാത്മാക്കൾ ചിന്തകൾവഴി ഗൂഢമായി ആത്മാവിനോടു പടവെട്ടുന്ന ഒരു യുദ്ധമുണ്ടു്. ആത്മാവു് അദൃശ്യമാകയാൽ ഈ ഉർഭൂതങ്ങൾ അവയുടെ സ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ചു് അദൃശ്യമായി ആക്രമിച്ചു് പോരാടുന്നു. ഇരുവശത്തെയും ആയുധങ്ങളോ യുദ്ധമുറകളോ—പടയണിയോ പോർ മുറയോ—ചതിവേലകളോ ആഞ്ഞടിയോ (കിടിലം കൊള്ളിക്കുമാറു് പെട്ടെന്നുള്ള മുന്നേറ്റങ്ങളോ), കൈയ്യാംകളികളോ ഒക്കെ കാണാൻ കഴിയും; ഓരോരുവനും നേടുന്ന വിജയവും പരാജയവും അറിയാനാവും. ബാഹ്യയുദ്ധവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന ഈ ആന്തരയുദ്ധത്തിൽ കാണുന്ന ഒരു വ്യത്യാസം, യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം നടത്തിയ കൃത്യമായ ഒരു നിമിഷം ഇല്ല എന്നുള്ളതാണു്. ബാഹ്യയുദ്ധത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസമയം നിശ്ചയിക്കുക, ചില നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുക ഇതൊക്കെ പതിവാണു്. എന്നാൽ ആന്തരയുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നതു പെട്ടെന്നാണു്, യുദ്ധപ്രഖ്യാപനമൊന്നുമില്ല: അകക്കാമ്പിനു നേരേ കടന്നൊരു കൈയ്യേറ്റം. അങ്ങനെ പ്രലോഭനത്തിനു് അകക്കാമ്പിന്റെ അനുമതി നേടി ത്രാസിന്റെ തട്ടു താഴ്ത്തി അതു് ആത്മാവിനെ പാപംകൊണ്ടു കൊല്ലുന്നു. എന്തിനാണു് ഈവക ആക്രമങ്ങളും കൈയ്യേറ്റങ്ങളും നമ്മുടെ നേരെ നടത്തുന്നതു്? ഈശ്വരന്റെ ഇച്ഛ അനുസരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നമ്മെ തടയാൻ; 'അവിടുത്തെ ഇച്ഛപോലെ നടക്കട്ടെ.' (ലൂക്കോസു് 11. 2) എന്നു നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനെ, ദൈവകല്പനയെ, തടയാൻ. മനസ്സിന്റെ അലമ്പിൽ അടക്കി, ശാന്തചിത്തവുമായി, സങ്കല്പങ്ങൾവഴി ഈ അദൃശ്യശത്രുക്കൾ നടത്തുന്ന ഏറ്റുമുട്ടലുകളും അകക്കാമ്പിനു നേരേയുള്ള ആക്രമണങ്ങളും

സശ്രദ്ധം വീക്ഷിച്ചു് കർത്താവിൽ ഉറച്ച സംയമത്തിൽ നിഷ്ഠം നേടിയവൻ ഇതൊക്കെ അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടു ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളും: അതുകൊണ്ടാണു കർത്താവു് ഉർദേവതകളെ തന്റെ അമ്പിനു ലക്ഷ്യമാക്കുന്നതു്. ഈശ്വരനായതുകൊണ്ടു് അവരുടെ ഉരാലോചനകളെ നേരത്തേ കണ്ടു് അവിടുന്നു തന്റെ അനുശാസനങ്ങളെ അവക്കെതിരായി അണിനിരത്തി, അവയെ അതിക്രമിച്ചു കടക്കുന്നവരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയുംകൊണ്ടു്.

8. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും ഉളവാക്കുന്ന ദുഷ്ടദോഷങ്ങളിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങാനും സ്വയം നിയന്ത്രിക്കാനും ഒട്ടൊക്കെ പരിശീലനം നേടിക്കഴിഞ്ഞാൽ, യേശുവിനോടൊത്ത ഹൃദയത്തെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ, അവിടുത്തെ പ്രകാശംകൊണ്ടു് ഹൃദയത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കാൻ, മനസ്സു് അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹങ്ങംകൊണ്ടു് സോത്സാഹം സുരഭിലമാക്കാൻ, നമുക്കു സാധിക്കും. ചിത്തം ശുദ്ധമാക്കണമെന്നു വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഏകോദ്ദേശ്യം ഹൃദയാകാശത്തിൽനിന്നും ദുശ്ചിന്തകളാകുന്ന മുകിൽമാലയെ നിരന്തരമായ ഏകാഗ്രതകൊണ്ടു തുരത്തി, നല്ല തെളിഞ്ഞ പകൽ എന്നപോലെ സത്യസൂര്യനെ—യേശുവിനെ—വ്യക്തമായി കാണുക എന്നുള്ളതാണു്, അവിടുത്തെ അരുളപ്പാടുകളുടെ ദീപ്തികൊണ്ടു് നമ്മുടെ മനം ഒട്ടൊന്നു് ഉദ്ദീപ്തമാക്കുക എന്നതാണു്. എന്തെന്നാൽ സാധാരണമായി അവ എല്ലാവർക്കും വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയില്ല, തങ്ങളുടെ അന്തഃകരണം ശുദ്ധമാക്കുന്നവർക്കേ അവ വെളിപ്പെട്ടുകിട്ടൂ.

9. നാം ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാകാൻ പോകയാണെന്ന നിലയ്ക്കു നാം നമ്മെ അനുദിനം സന്നദ്ധമാക്കി വെയ്ക്കണം. എന്തെന്നാൽ പ്രവാചകനായ ഹോസിയാ പറയുന്നു: 'കാരുണ്യവും വിവേകവും പാലിക്കുക, നിന്റെ ദൈവത്തെ നിരന്തരം പരിചരിക്കുക' (ഹോസിയാ 12. 6). പിന്നെ, പ്രവാചകനായ മലാഖി, കർത്താവിന്റെ വാക്കുകളിൽ പറയുന്നു: 'മകൻ അപ്പനെ മാനിക്കുന്നു, വേലക്കാരൻ യജമാനനെയും; അപ്പോഴും ഞാനൊരു അപ്പനെങ്കിൽ എന്റെ മാനം എവിടെ, ഞാൻ ഒരു യജമാനനെങ്കിൽ എന്റെ ആദരം എവിടെ?' എന്നു ചോദിക്കുന്ന ദേവാധിദേവൻ' (മലാഖി. 1. 6). അപ്പോസ്തലനും അതുതന്നെ എഴുതുന്നു: 'നമുക്കു് ഉയിരിന്റെയും മെയ്യിന്റെയും അഴുക്കൊക്കെ നീക്കി നമ്മെ ശുദ്ധമാക്കാം' (2 കൊറി. 7. 1). വിജ്ഞാനം ഉപദേശിക്കുന്നു: 'ഹൃദയത്തെ സശ്രദ്ധം സൂക്ഷിക്കുവിൻ, എന്തെന്നാൽ അതിൽനിന്നാണു ജീവിതസന്തതികളും ഉടലെടുക്കുന്നതു്' (സുഭാഷിതങ്ങളം 4. 23). കർത്താവുതന്നെ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു: 'കിണ്ണത്തിന്റെയും കോപ്പയുടെയും പുറം വൃത്തിയാകാൻ ആദ്യം അവയ്ക്കകത്തുള്ളതു വൃത്തിയാക്കുവിൻ' (മത്തായി 23. 26).

10. അസ്ഥാനത്തു നടത്തുന്ന പൊള്ളപ്പേച്ചു് ചിലപ്പോഴും അതു കേൾക്കുന്നവരിൽ നമ്മോടു് വെറുപ്പു് ഉളവാക്കുന്നു; നമ്മുടെ വാക്കിന്റെ വിസ്തൃതം ഗ്രഹിച്ചാൽ ചിലപ്പോഴും അവർ നമ്മെ ശകാരിക്കുകയും നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; ചിലപ്പോഴും നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷി മലിനമായിത്തീരുന്നു; ചിലപ്പോഴും ഈശ്വരന്റെ തിരസ്കാരത്തിനു പാത്രമാകുന്നു, പരിശുദ്ധാത്മാവിനു് വേദനയുളവാക്കുന്നു—അതാണു് എല്ലാറ്റിലും ഭയങ്കരം.

11. ഒരുവനു് തന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും കർത്താവിനെതിരെയുള്ള പാപങ്ങളെല്ലാം പിഴുതുകളഞ്ഞു് അതിനെ പരിശുദ്ധമാക്കാൻ കഴിയുന്നെങ്കിൽ, ദിവ്യജ്ഞാനം നേടാൻ ജാഗ്രതയോടെ പ്രയത്നിക്കുകയും അങ്ങനെ, മറ്റു പലർക്കും കാണാൻ കിട്ടാത്തതു് സ്വമനസ്സുകൊണ്ടു കാണുന്നതിൽ വിജയം വരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ—ഇതുകൊണ്ടൊന്നും, താൻ മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ ക്ഷേമനാണെന്നു് അവൻ ഞെളിയരുതു്. അശരീരികളെക്കാൾ പവിത്രനായി ശരീരികളിൽ ആരുണ്ടു്? ഒരു മാലാഖയേക്കാൾ അറിവു് പോരാർക്കുണ്ടു്? എന്നിട്ടും സ്വയം ഞെളിഞ്ഞതു കാരണം മാലാഖമിന്നൽക്കൊടിപോലെ താഴേയ്ക്കു് എറിയപ്പെട്ടു. അവന്റെ അഹങ്കാരം മാലിന്യമായിട്ടാണു് ദൈവം കരുതിയതു്. സ്വർണമെടുക്കാൻ മണ്ണു കഴിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർ എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്നു് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ: അതായതു് അവർ മണ്ണിനടിയിലിറങ്ങുംപോലെ നിങ്ങൾ സകല മനുഷ്യരുടെയും താഴെ ചെന്നു വേണം ജ്ഞാനമാകുന്ന സ്വർണം സമ്പാദിക്കാൻ.

12. അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു: 'ആത്മനിയന്ത്രണത്തിനു് യത്നിക്കുന്നവരെല്ലാം എല്ലാ കാര്യത്തിലും മിതത്വം പാലിക്കുന്നു' (1 കൊറി. 9. 25). എന്തെന്നാൽ വീഞ്ഞു വയറോടെ പ്രഭക്തന്മാരുമായി പോരിനുപോകാൻ സാധ്യമല്ല; മനുഷ്യൻ മാംസത്തോടു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടാൽ ഏതിരാളികളുമായി പോരാടാൻ സാധ്യമല്ല—മാംസം എപ്പോഴും കനമേറിയതും ആത്മാവിനെതിരായി കാമമാർന്നതുമാകുന്നു. 'എന്തെന്നാൽ സ്വർഗരാജ്യം ഭക്ഷണമോ പാനീയമോ അല്ല' (റോമ. 14. 7). 'എന്തെന്നാൽ കാമാസക്തമായ മനസ്സു് ഈശ്വരനു് വിപരീതമാണു്; കാരണം, അതു് ഈശ്വരനിയമത്തിനു് വിധേയമല്ല, അതിനു് അങ്ങനെ ആകാൻ വയ്യതാനും' (റോമ. 8. 7). അതിനങ്ങനെ ആവാൻ വയ്യ എന്നതു വ്യക്തമാണു്, കാരണം അതു ഭൗതികമാണു്. വസ, രക്തം, കഫം ഇവയോടുകൂടിയതാണു്, ഭൗതികവസ്തുക്കളോടു് അതിനെപ്പോഴും ഒരു ചായ്വുണ്ടു്: ഈ ജീവിതത്തിലെ ഭോഗങ്ങളിൽ അതിനു് വിനാശകരമായ ആസക്തിയുണ്ടു്. 'എന്തെന്നാൽ മനസ്സു് കാമാസക്തമായിരിക്കുകയെന്നാൽ അതു മരണമാണു്'

(റോമ. 8. 6). ആകയാൽ മാംസത്താൽ ബദ്ധരായവർക്കു് ഈശ്വരനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനാവില്ല' (റോമ. 8. 8).

13. ഈശ്വരനിൽ മനസ്സു് ഉറപ്പിച്ചുനിർത്തണമെന്നു് നാം ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നപക്ഷം നമുക്കു് വളരെയേറെ വിനയം വേണ്ടതുണ്ടു്: ഒന്നാമതു് ഈശ്വരനുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ, രണ്ടാമതു് മനുഷ്യരുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ. ഹൃദയത്തെ വിനീതമാക്കാൻ കഴിയുന്ന വഴികളെല്ലാം നേടിയും നടപ്പാക്കിയും അതിനെ പശ്ചാത്താപാർത്തമാക്കാൻ നാം സർവദാ പരിശ്രമിക്കണം. ലോകത്തിലെ നമ്മുടെ പൂർവജീവിതം വേണ്ടതുപോലെ ഓർമിച്ചാൽ ഹൃദയത്തെ വിനീതവും പശ്ചാത്താപപൂർണവുമാക്കാനുള്ള വഴി അതാണു് എന്നു് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. മറെറാരു വഴി യൗവനാരംഭം മുതൽ നാം ചെയ്തിട്ടുള്ള പാപങ്ങളെയെല്ലാം ഓർമ്മിക്കുകയാണു്: മനസ്സു് അവയെ വിശദമായി പരിശോധിക്കുന്നെങ്കിൽ ഈ ഓർമ നമ്മെ പതിവായി വിനീതരാക്കും, നമ്മെ കരയിക്കും. ഈശ്വരനോടു് ഹൃദയം നിറഞ്ഞ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു് പ്രേരണ നൽകും. അതുപോലെതന്നെയാണു് നിരന്തരവും തീവ്രവുമായ മരണസ്മരണവും; അതു് ആനന്ദമരുളുന്നു; സന്തോഷപൂർവമായ വിലാപത്തിലേയ്ക്കും മനസ്സംയമത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്ന യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശിന്മേലുള്ള മരണം നാം വ്യക്തമായി അനുസ്മരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതാണു് നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ഏറെറവും വിനീതമാക്കിത്തീർക്കുന്നതും കണ്ണുകളെ സങ്കടത്തോടെ കീഴോട്ടു നോക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതുമായ മുഖ്യകാര്യം. അതു് കണ്ണീർ വാർക്കാനും ഇടയാക്കും. കൂടാതെ, ഈശ്വരൻ നമുക്കു് അരുളിയിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളെ സവിസ്തരം പരിശോധിക്കുകയും പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം അതു് നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ യഥാർത്ഥമായും വിനയാന്വിതമാക്കും. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ യുദ്ധം പിശാചുക്കളുമായിട്ടാണു്, ഈശ്വരനോടു് കൃതജ്ഞതയില്ലാത്ത പിശാചുക്കളുമായിട്ടു്.

14. ആത്മാവിനു് ഹിതകരമായ ഈ പരിഹാരങ്ങളിൽനിന്നു് നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ, സാപ്രീതി നിങ്ങളെ പിൻതിരിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ. എന്തെന്നാൽ, അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യനല്ല; 'ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യനെന്നു വിളിക്കപ്പെടുവാൻ ഞാൻ യോഗ്യനല്ല' (1 കൊറീ. 15. 9) എന്നു തന്നെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ പൗലോസിന്റെ അനുചരനുമല്ല നിങ്ങളും. മുമ്പു് താൻ ഒരു 'നാസ്തികനും പീഡകനും ദ്രോഹിയും' (1 തിമോ. 1. 13). ആയിരുന്നു എന്നു് പൗലോസ് വേറൊരിടത്തു് ഏറുപറയുന്നുണ്ടു്. അല്ലയോ അഹങ്കാരിയായ മനുഷ്യാ, ഒരു വിശുദ്ധൻ പോലും തന്റെ പൂർവജീവിതത്തെ വിസ്മരിച്ചില്ല എന്നു നീ കാണുന്നില്ലേ? എല്ലാ വിശുദ്ധന്മാരും, സൃഷ്ടി തുടങ്ങിയതുമുതൽ ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവരെല്ലാം, ഈ പവിത്രവസ്തുതാൽ—വിനയത്താൽ—സർവദാ സ്വയം ആവൃതരായിരുന്നു. നമ്മുടെ നാഥൻ

യേശുക്രിസ്തുതന്നെ അഗ്രാഹ്യനും അജ്ഞേയനും അവർണ്യനുമായ ഈശ്വരനായിരുന്നു അവിടുന്ന് എന്നിട്ടുപോലും, സ്വജീവിതകാല മത്രയും വിനയത്താൽ വേഷ്ടിതനായിരുന്നു. ആകയാൽ ആ പവിത്രവിനയം ദിവ്യധർമ്മമെന്നും കർത്താവിന്റെ ശാസനമെന്നും വസ്തുതയെന്നും വേണം ശരിക്കും വിളിക്കപ്പെടാൻ. അതുപോലെ എല്ലാ മാലാഖമാരും ദിവ്യസത്ത്വങ്ങളും, ഈ സത്യത്തെ പാലിക്കുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അഹങ്കാരമൂർത്തിയായ സാത്താനു പറ്റിയ പതനത്തെക്കുറിച്ച് അവർക്കറിയാം; അവൻ തന്റെ അഹങ്കാരാധിക്യത്താൽ ദൈവസമക്ഷം സർവജീവികളിലുംവെച്ച് ഏറ്റവും ദുഷ്ടനായി സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തി; മാലാഖമാരും മനുഷ്യരും ഈ പാപംമൂലം തള്ളപ്പെടാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം എന്നതിനൊരു മാതൃകയായി അവനിപ്പോഴും പടുകുഴിയിൽ കിടക്കുന്നു. അഹങ്കാരംമൂലം ആദം വീണുപോയതും നമുക്കറിയാം. ഈ മാതൃകകൾ കൺമുമ്പിൽ വെച്ചുകൊണ്ട്, ഈ വിശിഷ്ടഗുണം നേടാൻ നമുക്കു ശ്രമിക്കാം; നേരത്തെ ഞങ്ങൾ നിർദേശിച്ച ഉപായങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച്, കഴിയുന്ന വിധത്തിലെല്ലാം നമുക്കു നമ്മെ വിനയാന്വിതരാക്കിത്തീർക്കാം. ആത്മാവിലും, ശരീരത്തിലും, മനസ്സിലും അഭിലാഷത്തിലും, വാക്കിലും, ചിന്തയിലും, ബാഹ്യവേഷത്തിലും നമുക്കു വിനീതരായിരിക്കാം; പുറത്തും അകത്തും വിനീതരാകാം. നമുക്കനുകൂലനായ യേശുക്രിസ്തു നമുക്കെതിരായിത്തീരാതെ നാം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. എന്തെന്നാൽ കർത്താവ്, 'നിന്ദകരെ നിന്ദിക്കുന്നു, എളിയവരിൽ കനിയുന്നു' (സുഭാഷിതങ്ങൾ 3. 34). 'ഉള്ളാലെ ഞെളിയുന്നവനെ കർത്താവിനു വെറുപ്പാണ്' (സുഭാഷിതങ്ങൾ 16 5) 'തന്നെത്താൻ പൊക്കുന്നവരൊക്കെ താഴ്ത്തപ്പെടും' (ലൂക്കോസ് 18. 14). 'എന്നെക്കണ്ടു പഠിക്കുവിൻ; ഞാൻ എളിയവനും താണവനുമാകുന്നു' (മത്തായി 11. 29) എന്നരുളുന്നു പ്രഭു. ആകയാൽ സൂക്ഷിക്കുക.

15. 'സ്വയം സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ, അതിഭക്തി, മദമത്തത, ജീവിതക്ലേശങ്ങൾ ഇവയാൽ ഹൃദയത്തിനു ഭാരം ഏറാതെ സൂക്ഷിച്ചോളിൻ' (ലൂക്കോസ് 21. 34) എന്നരുളുന്നു കർത്താവ്. 'ആത്മനിയന്ത്രണത്തിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നവരൊക്കെ എല്ലാറ്റിലും മിതശീലരാണ്' (1 കൊറി. 9. 25). പരിശുദ്ധവേദം നമ്മോടു നിർദേശിക്കുന്ന ഈവക ഉപദേശങ്ങൾ അറിഞ്ഞു നമുക്കു നിസ്തുലമായ ജീവിതം നയിക്കാം. ആദ്യംതന്നെ ആഹാരത്തിനു പലവിധവേങ്ങൾ വേണ്ടെന്നുവെച്ച് അളന്നു ആഹാരം കഴിച്ച് ശരീരത്തെ സാത്വികമായ ഒരു ചിട്ടയും രീതിയും പരിശീലിപ്പിക്കാം. എന്തെന്നാൽ ഇതുവഴി കാമത്തിന്റെ കേളികളുടെ ഞങ്ങൾ അടങ്ങും, അവ വിവേകത്തിനു വിധേയമാകും; നേരു നേരേ പറഞ്ഞാൽ കോപത്തിന്റെ ഇളക്കങ്ങളും അടങ്ങും. അന്നപാന

ങ്ങളിൽ തികഞ്ഞ മിതത്വം പാലിച്ചാൽ മറ്റു പല പാപങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കാൻ അതെളുപ്പമാക്കിത്തീർക്കും; എന്തെന്നാൽ അനുഷ്ഠാനത്തിൽക്കൂടി അനുഭവം നേടിയവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഈ വ്രതം എല്ലാദോഷങ്ങളിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങാൻ സാധകനെ സഹായിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സർവാനുഗ്രഹങ്ങളുടെയും ഓതാവും പ്രഭവവും ആയ ഈശ്വരൻ കഴിഞ്ഞാൽ പവിത്രതയുള്ള ഉപായം നിത്യവും നിരന്തരവുമായ ആഹാരനിയന്ത്രണമാണ്; അളന്നു മിതമായിട്ടേ ആഹാരം കഴിക്കാവൂ.

16. ഈശ്വരേച്ഛ, അതായത് അവിടത്തെ അനുശാസനങ്ങൾ, നടക്കാതെ മുടക്കാൻ ആശിച്ച് സാത്താൻ നമ്മിൽക്കൂടി അവയ്ക്ക് തടസ്സങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ഈശ്വരനെതിരെ പോരാടുന്നു. എന്നാൽ ഈശ്വരൻ തന്റെ പവിത്രവും പ്രാണദായകവുമായ അനുശാസനങ്ങൾ നാം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്ന് ഇച്ഛിക്കുന്നു; ആകയാൽ അവിടുന്നു തന്റെ കരബലത്താൽ നമ്മിൽക്കൂടി ആ ദുരാത്മാക്കളുടെ വിനാശകരങ്ങളായ ദുരുദ്ദേശങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നു. വികാരോദ്ദീപകങ്ങളായ പ്രലോഭനങ്ങൾ ഉദിച്ചാലുടൻ, ഹൃദയത്തെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കുന്ന ചിന്തകൾ തലപൊക്കിയാലുടൻ, അവയെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു തുരത്തുകയും ഹൃദയത്തിൽ നടക്കുന്നതിനെ നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്താൽ ദുർവാക്കുകളെയും അവയുടെ പിന്നാലെ വരുന്ന ദുഷ്കൃത്യങ്ങളെയും തടയാൻ കഴിയും. ഹൃദയത്തിൽ കടത്തിവിടപ്പെട്ട ചിന്തകളുടെ സ്വാധീനത്താൽ ഒരുവൻ ദിവ്യാനുശാസനങ്ങളെ ലംഘിക്കാൻ സന്നദ്ധനാകുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ ആത്മവിനാശകനു തന്റെ ദുരുദ്ദേശങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാൻ സാധിക്കൂ.

17. ഇച്ഛാശക്തിയെ സംബന്ധിച്ച് ദിവ്യവിധി ശാസിക്കുന്നതെന്താണ്? 'കാമദൃഷ്ട്യാ ഒരു നാരിയെ നോക്കുന്നവൻ മനസാ അവളുമായി വ്യഭിചാരം നടത്തിക്കഴിഞ്ഞു' (മത്തായി 5.28). ഈ അനുശാസനത്തിനെതിരായി സാത്താൻ മനസ്സിൽ വിരിച്ച വലയെന്താണ്? കാമോദ്ദീപകങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ നീക്കിയ നിലയ്ക്ക്, അവൻ ഒളിച്ച് അകത്തു കടക്കുന്നു, കടന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ഈ ശാസനത്തിനെതിരെ കാമക്ഷോഭം ഇളക്കിവിടുന്നു, അകക്കാമ്പിൽ കാമചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകാണിച്ചാണ് അവൻ ഈ പണി ചെയ്യുന്നതു; ചിലപ്പോൾ കാമത്തെ ഉണർത്തുന്ന വാക്കുകളും കേൾക്കാം; വേറെ പലതും നടക്കും; അതൊക്കെ ആന്തരയുദ്ധത്തിൽ പരിചയം നേടിയവർക്ക് അറിയാവുന്നതാണ്.

18. വിചാരശക്തിയെ നയിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ശാസനം എന്താണ്? 'എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്നു, ആണയിടുകയേ അരുതു്....അതെ, അതെ, അല്ല, അല്ല, എന്നായിരി

ക്കട്ടെ നിന്റെ മറുപടി' (മത്തായി 5.34,37). പിന്നെ നിങ്ങളിലാരായാലും വേണ്ടില്ല, തനിക്കുള്ളതെല്ലാം കൈവെടിയാത്തവനു് എന്റെ ശിഷ്യനാകാനാവില്ല' (ലൂക്കോസു് 14.33). വീണ്ടും, 'നീ ഇടുങ്ങിയ പടിവഴി ഉള്ളിൽ കടക്കുക' (മത്തായി 7.13). ഇവ വിചാരശക്തിക്കുള്ള അനുശാസനങ്ങളാണു്. ഒരു ധീരസേനാനായകനെപ്പോലെയുള്ള ഈ വിചാരശക്തിയെക്കൊണ്ടു് സ്വന്തം കാര്യം സാധിക്കാൻ നമ്മുടെ വൈരി ആദ്യം അമിതാഹാരാഭിലാഷംവഴിക്കും അശ്രദ്ധവഴിക്കും അതിന്റെ വിവേകത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു. ഇതര ശക്തികളുടെമേൽ അതിനുള്ള ശരിയായ ഈ നിയന്ത്രണത്തെ തട്ടിക്കളഞ്ഞു്, മത്തനായ നേതാവെന്നു വിളിച്ചു പരിഹസിച്ചു് അവൻ തന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളെയും നിർദ്ദേശങ്ങളെയും അനുസരിക്കാൻ അതിനെ നിർബന്ധിക്കുന്നു; അവനതിനു തുണയായിട്ടു് വികാരത്തെയും കാമത്തെയും പിടികൂടുന്നു. അനുസരണയുള്ള അടിമകളെപ്പോലെ വികാരവും കാമവും, വിവേകത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും മുക്തരായി നമ്മുടെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും സ്ഥൂലപാപപ്രവൃത്തികൾക്കുള്ള ആയുധങ്ങളാക്കി മാറ്റാൻ ഒരുങ്ങുന്നു. അതിനെ തുടർന്നു് എന്തെല്ലാം അതിക്രമങ്ങളും അധഃപതനങ്ങളും! മനസ്സു് അകത്തുനിന്നും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കുകയും ഒതുക്കുകയും ചെയ്യാതാകുമ്പോൾ, കണ്ണു് എമ്പാടും അതിന്റെ ചപലനോട്ടങ്ങൾ പായിക്കുന്നു, ചെവി കൂർപ്പിച്ചു വ്യർത്ഥവാക്കുകൾ കേൾക്കുന്നതിൽ ആനന്ദിക്കുന്നു, മൂക്കിനു് എന്തൊക്കെ മണത്താലും മതിയാകാതാകുന്നു, വായു് വിട്ടുവായായിത്തീരുന്നു, തൊടരുതാത്തതു തൊടാൻ കയ്കൾ നീളുന്നു. തുടർന്നു വരുന്നു ധർമത്തിനുപകരം അധർമ്മം, വിദ്യയ്ക്കു പകരം വിഡ്ഢിത്തം, ചാരിത്ര്യത്തിനു പകരം വ്യഭിചാരം, ധീരതയ്ക്കു പകരം ഭീരുത. ധർമം, വിദ്യ, ചാരിത്ര്യം, ധീരത എന്നീ നാലു സദ്ഗുണങ്ങൾ അന്യൂനവും പ്രബലവുമായി മനസ്സിൽ നിലകൊള്ളുമ്പോൾ അവ മനസ്സിന്റെ മൂന്നു ഘടകങ്ങളായ വികാരം, വിചാരം, ഇച്ഛാശക്തി എന്നിവയെ നേരേ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. നേരേ നിയന്ത്രിതങ്ങളായ അവ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അനുചിതങ്ങളായ വ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു തടയുന്നു. അപ്പോൾ മനസ്സു് ശാന്തമായിത്തീരും; മറ്റു ശക്തികളും വിധേയങ്ങളും ഈശ്വരനിൽ നിബദ്ധങ്ങളും ആകുമ്പോൾ മനസ്സു് ആന്തരയുദ്ധത്തിൽ എളുപ്പത്തിൽ വിജയം നേടും. എന്നാൽ അശ്രദ്ധമൂലം ഇതരശക്തികളെ അഴിഞ്ഞാടാൻ അനുവദിക്കുമ്പോൾ, ഉഷ്ടപ്രലോഭനങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടു് മനസ്സു് ദിവ്യശാസനങ്ങളെ അതിലംഘിക്കുന്നു. ശാസനലംഘനത്തെ തുടർന്നു പരിതാപമോ ദോഷജീവിതത്തിൽ പീഡനമോ ഏൽപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ മനസ്സു് എപ്പോഴും ശാന്തമായിരിക്കുന്നതു് അതീവ പ്രയോജനകരമത്രേ; എന്തെന്നാൽ, സ്വാഭാ

വികമായി അതിരിക്കേണ്ടയിടത്തു് ഉറച്ചിരുന്നാൽ അതു് ദിവ്യാനുശാസനങ്ങളുടെ ശരിയായ ഒരു രക്ഷാകർത്താവായിത്തീരുന്നു.

19. പാപത്തെ പ്രിയപ്പെടുന്ന ആത്മാവു് ദുരാത്മാക്കളാൽ വലയം ചെയ്യപ്പെട്ടു് ഒരു മതിൽകൊണ്ടെന്നപോലെ മാറിനിൽത്തപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ ഇരുളിന്റെ ചങ്ങലകൊണ്ടു് പൂട്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; പുറവും ഈ ഇരുട്ടു് വ്യാപിച്ചിരിക്കയാൽ അതിനു് യഥായോഗ്യം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ സാധ്യമല്ല; എന്തെന്നാൽ അതു് അറിയാതെ അതിന്റെ ഉള്ളറകളിൽ രഹസ്യമായി ഇരുളിനാൽ ബദ്ധമാണു്. അതിന്റെ ആന്തരദുഷ്ടികരം അന്ധങ്ങളുമാണു്. എന്നാൽ വെളിവുവന്നു് പ്രാർത്ഥനയാൽ അതു് ഈശ്വരനിലേയ്ക്കു് ഓടാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും, പ്രാർത്ഥനയോടൊപ്പം ആവുംപോലെ സംയമശീലിക്കാൻ യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, അതു് പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രഭാവത്താൽ മെല്ലെ മെല്ലെ ഈ ഇരുളിൽനിന്നും പുറത്തുകടക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു; ഇതല്ലാതെ സ്വതന്ത്രനാകാൻ അതിനു് വേറെയാതൊരു മാർഗവുമില്ല. അപ്പോഴതറിയും ഹൃദയത്തിനകത്തു് ആന്തരമായ മറെറാരു യുദ്ധം, ദുരാത്മാക്കളെ ഇളക്കിവിട്ട ഒരു ആന്തരസമരം നടക്കുന്നു എന്നു്. വേദം അതിനു് സാക്ഷ്യം അരുളുന്നു: 'അധികാരികരം നിനക്കെതിരായി നിന്നാൽ നീ നിന്റെ നിലവിടരുതു്' (എക്ലേ. 10. 4). മനസ്സിന്റെ നില സംയമവും ധർമ്മനിഷ്ഠയുമാണു്. ഒരുവനു് ധർമത്തിലോ അധർമ്മത്തിലോ നിലയുറപ്പിക്കാം. വേദം പറയുന്നു: 'നിരീശ്വരന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു നടക്കുകയോ പാപികളുടെ വഴിയിൽ നിലകൊള്ളുകയോ ചെയ്യാത്തവൻ ധന്യൻ' (സങ്കീർത്തനം 1. 1). അപ്പോസ്തലൻ ഉപദേശിക്കുന്നു: 'ആകയാൽ അരയും തലയും മുറുക്കി സത്യത്തോടൊപ്പം നിലയുറപ്പിക്കുവിൻ' (എഫേ. 6. 14).

20. ദൃഢതയോളം ദൃഢമായി നമുക്കു ക്രിസ്തുവിനെ ആശ്രയിക്കാം, എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ ആത്മാവിൽനിന്നകറാൻ സർവവിധത്തിലും ശ്രമിക്കുന്നവർ പലരുമുണ്ടു്. മനസ്സു് കണക്കറെ ചിന്തകളിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു കാരണം ക്രിസ്തുവിനു് സ്വയം അവിടെനിന്നു് ഇറങ്ങിപ്പോകേണ്ട ഒരു അവസ്ഥാവിശേഷം വരുത്തിക്കൂട്ടരുതു്. എന്നാൽ മനസ്സു ക്ലേശിച്ചു പ്രയത്നിക്കാതെ അവിടത്തെ നിവസിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. നമ്മുടെ ജീവിതം വിനയത്തിൽ നയിക്കാൻ നമുക്കവിടത്തെ ഐഹികജീവിതത്തിലെ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളും അനുസ്മരിക്കാം. ഭാവനയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശിന്മേലുള്ള പീഡനം നമുക്കും സ്വീകരിക്കാം, അങ്ങനെ സകല ക്ലേശങ്ങളും പൊറുമയോടെ സഹിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കാം. അവിടത്തെ അവർണ്യവും സ്നേഹമസൃണവുമായ കാരുണ്യത്തെ ആസ്വദിക്കാം; അങ്ങനെ അതിനെ ഉള്ളിൽ ആസ്വദിച്ചു് ഈശ്വരൻ സദ്ഗുണനിധിയാണെന്നു് നമുക്കു് അറിയുമാ

റാകട്ടെ. അവയ്ക്കെല്ലാം ഉപരി അഥവാ അവയ്ക്കൊക്കെ മുമ്പേ, അവിടുന്നരുളുന്നതിലെല്ലാം നമുക്ക് അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം ഉള്ളവരായിത്തീരാം; അവിടുത്തെ കാരുണ്യം നമ്മുടെ നേരേ ഓരോ നാളും പൊഴിയുമെന്ന് നമുക്കാശിക്കാം. എന്തുവന്നാലും നാം എന്തു നേരിട്ടാലും, അതൊക്കെ കൃതജ്ഞതയോടും സ്നേഹത്തോടും സംതൃപ്തിയോടും കൂടി സ്വീകരിക്കാം; അങ്ങനെ തന്റെ ദിവ്യനീതിയാൽ ഉലകത്തെ പാലിച്ചുപോരുന്ന ദൈവത്തിന്റെ നേരേ നോക്കാൻ നമുക്കു ശീലിക്കാം. നാമിതൊക്കെ അനുസരിക്കുമ്പോഴും നാം ദൈവത്തിൽനിന്നും അകലെ ആയിരിക്കുകയില്ല. ഭൂതകാലത്തിൽ പൂർണത പ്രാപിച്ച ഒരു വിശുദ്ധൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ഈശ്വരപ്രേമം അനശ്വരമാണെന്നും നാം അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

21. തന്റെ ജീവിതകാലം വിജയകരമായി നയിക്കുകയും മരണത്തെക്കുറിച്ച് നിരന്തരം നിനച്ചും ധ്യാനിച്ചും ജീവിക്കുകയും ഇതുവഴി തന്റെ മനസ്സിനെ രാഗദ്വേഷമുക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുവൻ, മരണത്തെക്കുറിച്ചു നിനയ്ക്കാതെ ജീവിക്കുകയും കണ്ണീർ വാർക്കാനിടയാക്കുന്ന ഈ ശോകാകുല ചിന്തയേക്കാൾ ചിത്തശുദ്ധിക്ക് യുക്തിയെമാത്രം ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുവനെക്കാൾ വ്യക്തമായി, ദുഷ്ടപ്രലോഭനങ്ങൾ അടിക്കടി വന്നണയുന്നതായി കാണും. ദുഷ്ട വികാരങ്ങളെയെല്ലാം അടക്കി നിർത്താൻ തന്റെ മനശ്ശുക്തിയെമാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നവൻ, താനെത്രമാത്രം അവയിൽ ഏറ്റവും ദുഷ്ടമായതിനാൽ ബദ്ധനാണെന്നറിയാതെ, ഈശ്വരന്റെ തുണകൂടാതെ എന്തിലും വിജയം വരിക്കാം എന്നു കരുതുന്ന ഒരുവനെപ്പോലെ, ഗർവിഷ്ഠനായിത്തീരുന്നു. അഹങ്കാരംകൊണ്ട് തന്റെ വിവേകം നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കണമെങ്കിൽ അയാൾ വളരെ കർശനമായി സംയമം ശീലിക്കണം. ജ്ഞാനശകലങ്ങൾ അവിടുന്നും ഇവിടുന്നും സംഭരിക്കുന്നവർ, അവരേക്കാൾ അറിവുകുറഞ്ഞവരെന്ന് അവർ കരുതുന്നവരുടെ മേലേ സാധാരണമായി ഞെളിഞ്ഞു വീർത്തു നടക്കുന്നു, എന്നു വിശുദ്ധ പൗലൊസ് പറയുന്നു (1 കൊറി. 8. 1). അതിനു കാരണം ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന സ്നേഹദീപത്തിന്റെ അഭാവമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. നിരന്തരം മൃത്യുവിനെ സ്മരിക്കുന്നവനു്, അതില്ലാത്തവനെക്കാൾ സൂക്ഷ്മമായ ദുഷ്ടിയുണ്ട്. പിശാചുക്കളുടെ പ്രലോഭനങ്ങളെ അവൻ കണ്ടെത്തുന്നു, എളുപ്പത്തിൽ അവയെ ചവുട്ടി ഞെരിച്ചു പുറത്താക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

22. മധുരമായ ഈശ്വരസ്മരണ, ധർമരോഷം, ആരോഗ്യകരമായ പശ്ചാത്താപം ഇവയ്ക്കു്, ചിന്തകളുടെയും വിവിധ പ്രലോഭനങ്ങളുടെയും വാക്കുകളുടെയും സങ്കല്പങ്ങളുടെയും വിഷണ്ണഭാവനകളുടെയും—പുരുക്കത്തിൽ സർവനാശകനായ വൈരി നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ മിഴുങ്ങാനായി പോരിനൊരുങ്ങുമ്പോഴും

കൈയിലെടുക്കുന്ന ആയുധങ്ങളുടെയെല്ലാം—വശ്യശക്തിയെ ഏതു സമയത്തും നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കാം. സംസ്മൃതനായ ക്രിസ്തു എളപ്പത്തിൽ ഇവയെല്ലാം ചുട്ടെരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്തുവിലല്ലാതെ വേറെങ്ങും പാപമോചനം കണ്ടെത്താനാവില്ല. 'എന്നെ കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല' (യോഹ. 15. 5) എന്നു് കർത്താവുതന്നെ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

23. ആകയാൽ സർവദാ നമുക്കു് ആത്മദർപ്പണത്തെ മറയ്ക്കുന്ന ചിന്തകളെ അകക്കാമ്പിൽനിന്നും അകറ്റി നിർത്താം; അവിടെ ദൈവത്തിന്റെ വിജ്ഞാനം മൂർത്തിപൂണ്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ ചിത്രം മാത്രമേ വരയ്ക്കപ്പെടാവൂ. നമുക്കു് നിരന്തരം സ്വർഗരാജ്യം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ തേടാം: അകക്കാമ്പിലെ കണ്ണു തെളിയിച്ചാൽ അത്ഭുതകരമായി നാം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ആ വിത്തു്, ആ മുത്തു്, ആ അമൃതം, എന്നുവേണ്ട വേണ്ടതൊക്കെ തീർച്ചയായും കണ്ടെത്തും. 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം നിന്നുള്ളിലാകുന്നു' (ലൂക്കോസു് 17. 21) എന്നു് കർത്താവരുളിയതു് അക്കാരണത്താലാണു്; അകക്കാമ്പിൽ വാഴുന്ന ഈശ്വരനെയാണു് അവിടുന്നു് അതുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചതു്.

24. മനസ്സാക്ഷി തെളിഞ്ഞുവിളങ്ങുംവരെ സംയമം അതിനെ ശുദ്ധമാക്കുന്നു. അങ്ങനെ ശുദ്ധമാക്കപ്പെടുമ്പോഴും അതു് ഉള്ളിൽനിന്നും ഇരുളിനെയെല്ലാം പുറംതള്ളുന്നു, മറച്ചുവെച്ച വിളക്കിന്റെ മറ നീക്കിയാൽ അതിന്റെ വെളിച്ചം പെട്ടെന്നു പ്രകാശിക്കുംപോലെ. ഇരുളിനെ അകറ്റിയശേഷം തുടരെ സംയമം പാലിച്ചാൽ, വിസ്മൃതമായിക്കിടന്നതിനെ, അഥവാ അറിയാതെ മറഞ്ഞുകിടന്നതിനെ മനസ്സാക്ഷി വീണ്ടും വെളിവാക്കിത്തരുന്നു. വീണ്ടും, സംയമത്തിൽക്കൂടിത്തന്നെ, മനസ്സു് വൈരിയുമായി നടത്തുന്ന അദൃശ്യയുദ്ധവും ചിന്താസമരവും വെളിവാക്കപ്പെടുന്നു. ഈ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിൽ എതിരാളിക്കെതിരെ കുന്തമെറിയാനും, അയാളുടെ നേരേ സച്ചിന്തയാകുന്ന ചാട്ടുളി ചുണയോടെ ചാട്ടാനും, ബാണംപോലെ പാഞ്ഞുപോയി ക്രിസ്തുവിൽ ശരണമടഞ്ഞു് വിനാശമാകുന്ന ഇരുളിൽനിന്നും അഭീഷ്ടലാഭമാകുന്ന പ്രകാശത്തിൽ അഭയംപ്രാപിച്ചു് വൈരികളുടെ ശരമാരിയാൽ മനസ്സിനു് മുറിവേല്ക്കാതെ കാക്കുന്നതിനും അതു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പ്രകാശം ആസ്വദിച്ചിട്ടുള്ളവനു് ഞാൻ പറയുന്നതു മനസ്സിലാകും. ഒരിക്കലാസ്വദിച്ചാൽ ഈ പ്രകാശം അതിനായി കൂടുതൽ വിശപ്പുളവാക്കി ആത്മാവിനെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു, എന്തെന്നാൽ ആത്മാവു് അതിനെ അശിക്കുന്നു, പക്ഷെ ഒരിക്കലും തൃപ്തിതോന്നുന്നില്ല; മാത്രമല്ല, അശിക്കുംതോറും അതിൽ ആശ പെരുകിയും വരുന്നു. കതിരോൻ കണ്ണിനെ ആകർഷിക്കുംപോലെ മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കുന്ന ഈ പ്രകാശം, സ്വതേ അവർണനീയമെ

കിലും അതിന്റെ സ്വാധീനത്തിന വിധേയനാകുന്ന, അഥവാ അതിനാൽ വ്രണിതനാകുന്ന വ്യക്തിയുടെ വാക്കുകൊണ്ട മാത്രമല്ല അനുഭൂതികൊണ്ടും വർണനീയമാകുന്ന ഈ പ്രകാശം, ഇതെന്നോട മൗനം ഭജിക്കാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു—അതിനെക്കുറിച്ച് സംവാദം തുടരാൻ മനസ്സിനു് ഇഷ്ടമാണെന്നിരിക്കിലും.

25. 'ഏവരോടും രമ്യമായി വാഴുക, പവിത്രത പാലിക്കുക; ഇവ കൂടാതെ ആർക്കും കർത്താവിനെ കാണാനൊക്കില്ല' (എബ്രാ. 12. 14); സ്നേഹവും പവിത്രതയും നേടാൻ ഇവ വേണം; കാരണം, ഇവയാണ ശാന്തിയും പവിത്രതയും. നമുക്കെതിരെ കലിപൂണ്ട പിശാചുക്കൾക്കെതിരെ, നാം അത്തരം എതിരിടുന്ന വൈരികൾക്ക് എതിരെ മാത്രമെ കോപം വളർത്താവൂ. നമ്മിൽ ഏതു നേരവും നടമാടുന്ന പോരാട്ടം നടത്തേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നു കേൾക്കുക, എന്നിട്ടീവിധം ചെയ്യുക: സംയമത്തോടു് പ്രാർത്ഥനയും ചേർക്കുക; സംയമം പ്രാർത്ഥനയെ പ്രബലപ്പെടുത്തും, പ്രാർത്ഥന സംയമത്തെയും. അകത്തു നടക്കുന്നതൊക്കെ കണ്ണടയ്ക്കാതെ നോക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ട് സംയമം, വൈരി ഉള്ളിൽ കടക്കാൻ പഴുതു നോക്കുന്നതു കണ്ടെത്തുന്നു; സർവശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് വൈരിയുടെ വഴി തടയുകയും അതേ സമയം ആ ദുഷ്ടദ്രോഹികളെ ആട്ടിയോടിക്കാൻ കർത്താവിന്റെ തുണയ്ക്കായി കേഴുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ ജാഗ്രത ചെറുത്തുനിന്നു് വൈരിയുടെ വഴി മുടക്കുന്നു, സംസ്മൃതനായ യേശു വൈരിയെയും അവൻ കൊണ്ടുവരുന്ന മോഹനഭാവനകളെയും അടിച്ചോടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

26. അത്യന്ത ജാഗ്രതയോടെ മനസ്സിനെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുക. ഒരു പ്രതികൂലചിന്തയെ കണ്ടെത്തുന്നതോടെ അതിനെ ചെറുക്കുക, അതേസമയം കർത്താവിനെ വിളിക്കുക പകരം വീട്ടാൻ. നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുമ്പോൾ പ്രീതനായ യേശു അരുളും: 'ഇതാ നിന്നെ കാക്കാൻ ഞാൻ നിന്നോടൊപ്പമുണ്ടു്. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു്, വൈരികൾ തുരത്തപ്പെട്ടെങ്കിലും നീ നിന്റെ മനസ്സിനെ ജാഗ്രതയോടെ കാത്തുകൊള്ളണം.' ഇതാ ചിന്തയുടെ അലകൾ എന്നത്തേക്കാളുമേറെ പിന്നാലെ പിന്നാലെ നിനക്കെതിരെ പാഞ്ഞു വരുന്നു. നിന്റെ ജീവൻ അതിൽപ്പെട്ട മിക്കപ്പോഴും മുങ്ങി നശിക്കാൻ പോകുന്നു. എന്നാൽ യേശു ദൈവമാകയാൽ ശിഷ്യൻ അപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും ചിന്തകളാകുന്ന ദുഷ്ടവാതങ്ങളെ തടുക്കുന്നു, അവയടങ്ങുന്നു. എന്നാൽ വൈരികളുടെ എതിർപ്പുകളിൽനിന്നു് ഒരു നിമിഷമോ ഒരു നാഴികയോ വിശ്രാന്തി ലഭിച്ച നീ, നിന്നെ കാത്തരുളിയ കർത്താവിനെ കീർത്തിക്കുക,

മൃത്യുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ധ്യാനത്തിൽ തീവ്രമായി മുഴുകുകയും ചെയ്ക.

27. ആത്മസാന്നിധ്യത്തെക്കുറിച്ചു തികഞ്ഞ ഏകാഗ്രതയോടെ നിനച്ചുകൊണ്ട് നമുക്കു നമ്മുടെ വഴിയേ മുന്നേറാം. പ്രാർത്ഥനയോടൊപ്പം നിത്യവും ഏകാഗ്രതയും ചേർക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യനെ സ്വർഗത്തിലേക്കുയർത്തുന്ന, ഏലിയാസിന്റെ അഗ്നിരഥംപോലെയുള്ള ഒന്ന് രൂപമെടുക്കുന്നു. എന്താണു ഞാൻ പറയുന്നതു്? സംയമത്തിൽ സുപ്രതിഷ്ഠിതനായവന്റെ, അഥവാ അതിൽ പ്രതിഷ്ഠിതനാകാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നവന്റെ പരിശുദ്ധമായ ഹൃദയംതന്നെ ഒരു ആന്തരസ്വർഗമായിത്തീരുന്നു, അവിടെ സൂര്യനും, ചന്ദ്രനും, നക്ഷത്രങ്ങളും ഉണ്ട്: അപരിമേയനായ ഈശ്വരനെ ആ ഹൃദയം അത്ഭുതദർശനംവഴിക്കും സമാധിവഴിക്കും വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. ദിവ്യധർമങ്ങളിൽ താത്പര്യമുള്ളവർ അനുനിമിഷം കർത്താവിന്റെ നാമം ജപിക്കുകയും, ഉത്സാഹപൂർവം അവിടുത്തെ ദർശനത്തിനായി യത്നിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കാൻവേണ്ടി കുറഞ്ഞൊരു ബലപ്രയോഗം നടത്തുന്നവർ, അവ ആത്മാവിനെ ദ്രോഹിക്കാതിരിക്കാൻ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നവർ, ആന്തരയുദ്ധത്തിൽ മനസ്സിന്റെ വേല വളരെ എളുപ്പമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ആകയാൽ ബാഹ്യമായവയെ—ആത്മാവിനു് ദ്രോഹകരമായ പ്രലോഭനങ്ങളെയും വാസനകളെയും—തടുത്തു തുരത്താൻ പാടവം നേടുക; അവയിൽനിന്നും ഉദയം ചെയ്യുന്ന ചിന്തകൾക്കെതിരെ ദൈവം തന്നരുളിയ ഉപായത്താൽ, അതായതു് ആധ്യാത്മികാഭ്യാസത്താൽ, പോരാടുക—ആ അഭ്യാസങ്ങളാവിതു്: ജാഗ്രതകൊണ്ട് കാമവേഗങ്ങളെ തടുക്കുക; അല്പാഹാരംകൊണ്ട് ശരീരത്തെ ശോഷിപ്പിച്ച് സ്വന്തം ആന്തരയുദ്ധം കാലേകൂട്ടി ലഘൂകരിക്കുക; ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ പ്രയോജനം കിട്ടുന്നതു നിങ്ങൾക്കുതന്നെയാണു്. മരണചിന്തയാൽ ആത്മാവിനെ പീഡിപ്പിക്കുക; യേശുക്രിസ്തുവിനെ സ്മരിച്ച് ചപലമായ മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമാക്കുക; വിശേഷിച്ചും രാത്രിയിൽ അങ്ങനെ ചെയ്ക; കാരണം, അപ്പോൾ മനസ്സ് സ്വാഭാവികമായും കൂടുതൽ പവിത്രവും പ്രകാശപൂർണവുമായിരിക്കും; അപ്പോഴതിനു് ഈശ്വരനെയും ദിവ്യവസ്തുക്കളെയും കൂടുതൽ വ്യക്തമായി ധ്യാനിക്കാൻ സാധിക്കും.

28. കായികയത്നങ്ങളെയും നാം നിരാകരിക്കരുതു്; എന്തെന്നാൽ മണ്ണിൽനിന്നു ഗോതമ്പു വളർന്നുവരുംപോലെ ആധ്യാത്മികാനന്ദവും സത്കാര്യങ്ങളിൽ പരിചയവും അവയിൽനിന്നും ഉയർന്നുവരും. മനസ്സാക്ഷിയുടെ നിർദേശങ്ങളെ കപടയുക്തികൊണ്ടു മടക്കാതെ നോക്കാം; എന്തെന്നാൽ അതിന്റെ നിർദേശങ്ങൾ പ്രായോഗികമാണു്, മുക്തിയിലേയ്ക്കു

നയിക്കുന്നതുമാണ്. നമ്മുടെ കർത്തവ്യം എന്തെന്നും നാം ചെയ്യേണ്ടതെന്തെന്നും അതെപ്പോഴും നമ്മോട് പറയുന്നു, വിശേഷിച്ചും സജീവവും ജാഗ്രത്തും സൂക്ഷ്മവുമായ മനസ്സാക്ഷിയമത്താൽ മനസ്സാക്ഷി സംശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ. അപ്പോഴും അതിനു പവിത്രത കാരണം സാധാരണയായി ശരിയായ ഒരു നിർണയത്തിൽ, സംഭവിക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും നീതിപൂർവകവും നിശ്ചിതവുമായ ഒരു നിർണയത്തിൽ എത്താനും സംശയങ്ങളെ എല്ലാം ഒഴിവാക്കാനും കഴിയുന്നു. ആകയാൽ കപടസിദ്ധാന്തങ്ങൾകൊണ്ട് വഴിതെറ്റിപ്പോകാതെ നോക്കണം; എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരപ്രീതികരമായ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്ന് മനസ്സാക്ഷി അന്തരാ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു; പാപംകൊണ്ട് അന്തഃകരണത്തെ പങ്കിലമാക്കുമ്പോഴും അത് നിശിതമായി ജീവനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ അതിക്രമങ്ങളെ പരിഹരിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നും അതു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കും; തളർന്ന നെഞ്ചകത്തിനോട് പരിതപിക്കാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു; പരിഹാരം മധുരമായി ബോധപ്പെട്ടമാറ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

29. മരവിറകിന്റെ പുക കണ്ണിനു നീറലുണ്ടാക്കുന്നു; എന്നാൽ പിന്നീട് തീയ് കത്തുമ്പോഴും അത് അസുഖത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു ആനന്ദം അരുളുന്നു. അതുപോലെ നിരന്തരം മനസ്സിന്റെ കണ്ണിനു കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന ഏകാഗ്രത, തലയ്ക്ക് നോവും തളർച്ചയും ഉണ്ടാക്കും. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥനയിൽ യേശുവിനെ ധ്യാനിക്കുമ്പോഴും, അവിടുന്നു വരുമ്പോഴും ഹൃദയത്തിനു വെളിച്ചവും കൊണ്ടുവരുന്നു. ആന്തരപ്രകാശത്തോടൊത്ത ഈശ്വരസ്മരണം നമുക്ക് പരമാനുഗ്രഹത്തെ, അതായതു സർവേശ്വരനെ, നല്കുന്നു.

30. നമ്മുടെ മനസ്സിനെ അലട്ടി ശീലിച്ച എതിരാളി അവനോടൊപ്പം മണ്ണു തിന്നാൻ നമുക്കും ഇഷ്ടം തോന്നണം എന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു; അങ്ങനെ, ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിരൂപത്തിലാണു നാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിലും നാം വയറിന്മേൽ ഇഴയാൻ ഇടയാകണം. പക്ഷെ ദൈവം അരുളിയിട്ടുണ്ട്, 'ഞാൻ നിന്റെയും അവന്റെയും നടുക്ക് വൈരം വളർത്തും' (ഉത്പ. 3. 15). ആകയാൽ സാത്താന്റെ ചൂടുപഴത്ത ക്രൂരസുകം തുളച്ചുകയറാതെ നാം അനുദിനം ജീവിക്കുന്നതിനു നെടുവീർപ്പോടെ സർവദാ സർവേശ്വരനെ വിളിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ കർത്തവ്യമാകുന്നു. ദാവീദിന്റെ കീർത്തനത്തിൽ കർത്താവരുളുന്നു: 'ഞാൻ അവനെ ഉന്നതസ്ഥാനത്തു സ്ഥാപിക്കും, എന്തെന്നാൽ അവനെന്റെ നാമം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു' (സങ്കീർത്തനം 91. 14). പിന്നെ: 'തീർച്ചയായും അവന്റെ മോക്ഷം ദൈവത്തെ പേടിക്കുന്നവരുടെ അടുത്താണ്' (സങ്കീ. 85. 9).

31. ധന്യനും ക്രിസ്തുവിന്റെ വസ്തുമായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സത്പാത്രവും ആന്തരയുദ്ധത്തിൽ സുപരിചിതനും ആയ വി. പൗലോസ് എഫേസിയർക്കുള്ള ഒരു കത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'എന്തെന്നാൽ നാം അടരാടുന്നതു മാംസത്തോടും രക്തത്തോടുമല്ല, പിന്നെയോ, പ്രഭുക്കന്മാരോടും അധികൃതന്മാരോടും ഇഹലോകത്തിലെ അന്ധകാരത്തിന്റെ അധീശന്മാരോടും ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിലെ ആധ്യാത്മിക ദുഷ്ടതയോടുമാകുന്നു' (എഫേ. 6. 12). വിശുദ്ധ പത്രോസ് പറയുന്നു: 'ശാന്തനായിരിക്കുക, ജാഗ്രതയോടെ വസിക്കുക, എന്തെന്നാൽ നിന്റെ വൈരിയായ സാത്താൻ, അലറുന്ന സിംഹത്തെപ്പോലെ, ചുറ്റിനടക്കുകയാണു്, ആരെയാണു പിടിച്ചു മിഴുങ്ങേണ്ടതെന്നും നോക്കിക്കൊണ്ടു്; വിശ്വാസത്തിൽ അടിയുറച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു് അവനെ ചെറുക്കുക' (1 പത്രോസ് 5. 8–9). സുവിശേഷവാക്യം ഏതേതു ഭാവത്തോടെയാണു് ഓരോരുവർ കേൾക്കുന്നതെന്നതുള്ള കൂട്ടത്തിൽ കർത്താവരുളി: 'അപ്പോളതാ വരുന്നു സാത്താൻ, അവൻ അവരുടെ അകക്കാമ്പിൽനിന്നും തിരുമൊഴികളെ അപഹരിക്കുന്നു.' ആ അപഹരണം അവൻ നടത്തുന്നതു് ദുഷ്ടമായ വിസ്മൃതി വരുത്തിക്കൊണ്ടാണു്: 'അല്ലെങ്കിൽ അവർ വിശ്വസിക്കുകയും മോചിതരാകയും ചെയ്തെങ്കിലോ എന്നാണവന്റെ പേടി' (ലൂക്കോസ് 8. 21). വി. പൗലൊസ് വീണ്ടും പറയുന്നു: 'ആന്തരാത്മാവിനെ അനുസരിച്ചു് ദൈവത്തിന്റെ നിയമത്തിൽ ഞാൻ ആനന്ദംകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ മനസ്സിന്റെ നിയമങ്ങളോടു പടവെട്ടുന്ന വേറൊരു നിയമം ഞാനെന്റെ അവയവങ്ങളിൽ കാണുന്നു; അതെന്നെ അവയവങ്ങളിൽ വാഴുന്ന പാപത്തിന്റെ നിയമത്തിനു് തടവുപുള്ളിയാക്കുന്നു' (റോമ. 7. 22, 23). നമ്മിൽനിന്നു മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു വെളിപ്പെടുത്താനും നമ്മെ പഠിപ്പിക്കാനുംവേണ്ടിയാണു് അവർ ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

32. ബുദ്ധിക്കു് ആത്മവിമർശനവും വിനയവും നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോഴും, മറുപലരേയുംകാൾ കേമനാണു താൻ എന്നു് അതു സ്വയം ഞെളിയുന്നു. നമ്മുടെ ദീനത മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ നമുക്കിപ്രകാരം ചിന്തിക്കാം: 'സോദരരേ, എനിക്കു മനസ്സിലായി എന്നൊന്നും ഞാൻ അഭിമാനിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഈയൊരു കാര്യം ഞാൻ ചെയ്യുന്നു: കഴിഞ്ഞതു മറന്നു്, മുന്നിലുള്ളവയെ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടു്, യേശുവിൽക്കൂടി ഈശ്വരനിൽ നിലയുറപ്പിക്കുക എന്ന സമ്മാനത്തിനുവേണ്ടി ലക്ഷ്യം നോക്കി മുന്നേറുന്നു' (ഫിലി. 3. 13, 14) . വീണ്ടും: 'ആകയാൽ ഞാൻ ഓടുന്നു, ലക്ഷ്യമില്ലാതെയല്ല; ഞാൻ പോരാടുന്നു, കാറ്റിൽ കൈയിട്ടടിക്കും പോലെയല്ല; പിന്നെയോ ഞാനെന്റെ ശരീരത്തെ അടക്കിനിർത്തുന്നു. അതിനെ കൊൽപ്പടിക്കു നിർത്തുന്നു; അല്ലെന്നാൽ,

അന്യരെ ഉപദേശിച്ചു കഴിഞ്ഞു് ഞാൻ വല്ലവിധത്തിലും വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടേക്കിലോ എന്നു യേപ്പെടേണ്ടതുണ്ടു്" (1 കൊരി. 9, 26, 27) കണ്ടില്ലേ, എന്തൊരു വിനയം, അതേസമയം ആദർശത്തിനു വേണ്ടി എന്തൊരു തീവ്രത! എത്രയോ വലിയ മഹാനായ വി. പൗലോസിന്റെ വിനയം എത്ര ഗഹനമെന്നും നോക്കൂ. അദ്ദേഹം തുടർന്നു പറയുന്നതും കേൾക്കുക: 'യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിലവതരിച്ചതു് പാപികളെ രക്ഷിക്കാനാണു്; അവരിൽ അഗ്രേസരനാണു ഞാൻ' (1 തിമോ. 1, 15). നമ്മുടെ സ്വഭാവം ഇത്ര നീചമായിരിക്കെ നമുക്കെങ്ങനെ വിനയമില്ലാതിരിക്കാനൊക്കും? എന്തെന്നാൽ, ലോകത്തേക്കാൾ നിന്ദ്യമായി മറ്റെന്തുള്ള? നാം ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കണം, കാരണം, അതിനാണു് നാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്, ആത്മനിയന്ത്രണത്തിനു് അനുകൂലമായ കാര്യങ്ങൾ നാം ശീലിക്കണം, കർത്താവിന്റെ കാലടികളെ കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിൽ പിന്തുടരാൻ.

33. ദുശ്ചിന്തകൾക്കു് സൈരവിഹാരം അനുവദിച്ചാൽ, അവനു് ബാഹ്യമായി പാപപങ്കിലനാകാതെ കഴിക്കാനാവില്ല. ഉൾക്കാമ്പിൽനിന്നു് ദുശ്ചിന്തകളെ പിഴുതെറിയാത്തവനു്, പുറമേ അതിനു തക്ക ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാതിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഒരുവൻ കാമദൃഷ്ടിയോടെ നോക്കാനുള്ള കാരണം, അവന്റെ ആന്തര ദൃഷ്ടി നേരത്തേതന്നെ വ്യഭിചരിച്ചു് ഇരുണ്ടുപോയി എന്നുള്ളതാണു്. അതേപോലെ, ലജ്ജാവഹങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കാനുള്ള കൗതുകത്തിനു കാരണം, നമ്മെ നശിപ്പിക്കാൻ സാത്താൻ ഓതുന്ന ദുഷ്ടതകളൊക്കെ കേൾക്കാൻ നമ്മുടെ ആന്തര ശ്രോത്രം സന്നദ്ധമാണെന്നതത്രേ. നാം കർത്താവിൽ അകവും പുറവും വെടിപ്പാക്കണം. നാമോരോരുവനും തന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിലയ്ക്കുനിർത്തണം, പാപങ്ങൾ കഴുകിക്കളയണം, രാഗാദികളുടെ വേഗങ്ങൾ തന്നിൽ ഏല്ക്കാതെ നോക്കണം. മുമ്പു്, അവിവേകകാലത്തു് ലോകത്തിൽ വാഴുകയും രസിക്കുകയും ചെയ്ത കാലത്തു്, മൂഢതയിൽ മുങ്ങിയ മനസ്സോടെ നാം സ്വാത്മനാ പാപം കലർന്ന കാപട്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട. എന്നാലിനി, ഈശ്വരനിഷ്ഠമായ ജീവിതം സ്വീകരിച്ചിരിക്കെ, സത്യമായ ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ നീതിയെയും ഇച്ഛയെയും ത്രിവിധകരങ്ങളെക്കൊണ്ടും അനുസരിക്കാൻ നാം കർത്തവ്യബദ്ധരാകുന്നു.

34. ആദ്യം വിഷയങ്ങൾക്കു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമായി സ്പർശം ഉണ്ടാകുന്നു: പിന്നെ വരുന്നു സംയോഗം; അപ്പോൾ ശുദ്ധ വിഷയത്തിൽമാത്രം: അവിടെ ജീവനും, ജീവനിൽ ആഘാതമേൽപ്പിച്ചു് അതിൽ വാസമുറപ്പിച്ച വിഷയവും മാത്രം ഉണ്ടു്. പിന്നെ ഏകീഭാവം വരുന്നു. ജീവനിൽ ആഘാതമേൽപ്പിച്ചു് അതിന്റെ ശുദ്ധസ്വപാത്രമായ വിഷയം ആശ ഉണർത്തുന്നു. ജീവൻ അതിനു വഴങ്ങുന്നു, അതുമായി ഒന്നായിത്തീരുന്നു. അടുത്തതായി ബന്ധനം:

വിഷയം ജീവനെ ബന്ധിക്കുന്നു–ജീവൻ അതിനായി ആശിച്ചല്ലൊ–എന്നിട്ടതു ജീവനെ ഒരടിമയെപ്പോലെ പ്രവൃത്തിയിലേപ്പെടുത്തുന്നു. അവസാനം വരുന്ന കാമം–ജീവന്റെ രോഗം–ഒരേ ആശ പലവാറു് പൂരിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ജീവനിൽ അങ്കിതമാകുന്നതാണു് കാമം: തുടരെയുള്ള ആശാപൂരണത്താൽ അതു് ജീവന്റെ ഒരു സ്വഭാവമായിത്തീരുന്നു. നമ്മുടെ അകത്തു നടമാടുന്ന പോരാട്ടത്തിൽ വിജയം വരിക്കേണ്ട പോർക്കളം ഇതാണു്! പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാരും ഇതിനെ ഇങ്ങനെ വർണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

35 സംസ്പർശം വെറുമൊരു ചിന്ത അഥവാ ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് നെഞ്ചിലുദിച്ച ഒരു ചിത്രം ആണു് എന്നും അതു മനസ്സിനു് അഭിമുഖീഭവിക്കുന്നു എന്നും അവർ പറയുന്നു. സംയോഗം സംഭാഷണമാണു്, മനസ്സിനു് അഭിമുഖീഭവിച്ച വിഷയവുമായി രാഗത്തോടെയോ രാഗമില്ലാതെയോ ഉള്ള സംഭാഷണം. മനോദൃഷ്ടികൊണ്ടു കണ്ട വിഷയത്തിലേക്കു് ആസക്തിയോടെയുള്ള പ്രവാഹമാണു് ഏകീഭാവം. ബലേന ബോധപൂർവ്വമല്ലാതെ നെഞ്ചകത്തെ ബന്ധനത്തിലേക്കു് അകറ്റിക്കൊണ്ടുപോകലാണു ബന്ധനം. അതിനെ അവിടെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നു; അതിനെ അടിമയാക്കിയ വിഷയവുമായി അതിന്റെ ജീവിതം ഒന്നായിത്തീരുന്നു: ഈ ഒന്നിക്കലിന്റെ ഫലമായി നമ്മുടെ നല്ല നിലയതായതു മനശ്ശാന്തി നഷ്ടമായിപ്പോകുന്നു. നെടുനാളേതെങ്കിലും വിഷയവുമായി ജീവൻ രാഗത്തോടെ ആസക്തമാകുമ്പോഴാണു് സാധാരണയായി കാമം ജീവനിൽ മുദ്രിതമാകുന്നതു് എന്നു് അവർ പറയുന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു് നിഷ്പാപമാണു്: രണ്ടാമത്തേതു് തീർത്തും നിഷ്പാപമല്ല; മൂന്നാമത്തേതു പ്രയത്നിക്കുന്നവന്റെ പ്രതിരോധത്തിന്റെയും സന്നദ്ധതയുടെയും തോതനുസരിച്ചു് സപാപമോ നിഷ്പാപമോ ആകാം; പോരാട്ടം കിരീടം നേടാനുള്ള കാരണമാകാം–സാധകൻ ഉറച്ചുനില്ലുന്നെങ്കിൽ അവൻ വീണുപോകുന്നെങ്കിൽ അതു യാതനസ്സിനു കാരണമാകാം.

36. പ്രാർത്ഥനയിലിരിക്കുമ്പോഴത്തെ ബന്ധനവും അല്ലാത്തപ്പോഴത്തെ ബന്ധനവും വിഭിന്നമാണു്. കാമം മതിയായ പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടിയതോ ഭാവിയിൽ പീഡനത്തിനു വഴിതെളിക്കുന്നതോ ആകാം. ആദ്യത്തേതിനെ, അതായതു് സംസ്പർശത്തെ ചെറുക്കുകയോ അഥവാ അതിനോടു് അസംഗനായിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവൻ അതോടെ ലജ്ജാവഹമായ എല്ലാറ്റിനെയും വെട്ടിമാറ്റുന്നു. ദുഷ്ടപിശാചുക്കൾ യതികളോടും ഗൃഹികളോടും നടത്തുന്ന പോരാട്ടം ഇത്തരമാണു്, ഇതിൽ നാം നേരത്തേ പറഞ്ഞമാതിരി വിജയവും അപജയവും ഉണ്ടു്. വിജയികളെ കിരീടം കാത്തിരിക്കുന്നു; പശ്ചാത്താപം കൂടാതെ പതിക്കുന്നവരെ പീഡനവും കാത്തിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ നമുക്കു് അന്തരാ അവരുമായി പോരാടാം, അങ്ങനെ അവരുടെ ദുരുപദേശങ്ങളെ പാപ

കർമങ്ങളിൽക്കൂടി നടപ്പിലാക്കാതെ കഴിക്കാം. അകക്കാമ്പിൽ നിന്നു പാപങ്ങളെയെല്ലാം അറുത്തെറിഞ്ഞു നമുക്ക് ഉൾക്കാമ്പിൽ സ്വർഗരാജ്യം പ്രാപിക്കാൻ പ്രയത്നിക്കാം. ഈ ഉത്തമസാധന കൊണ്ട് നമുക്കു ചിത്തശുദ്ധിയും ഈശ്വരസമക്ഷം നിരന്തരമായ പശ്ചാത്താപവും നിലനിർത്താൻ കഴിയും.

37. പിശാചിൽനിന്നും മനസ്സിനേർപ്പെടുന്ന പ്രമാദങ്ങളെക്കുറിച്ചു പല യതികൾക്കും അറിവില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ ആർജ്ജവത്തിനായി യത്നിക്കുന്നു. പക്ഷേ മനസ്സിനെക്കുറിച്ചു ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല, തങ്ങളുടെ ജീവിതം നിഷ്ക്കളങ്കമായ സരളതയിൽ നയിക്കുന്നു, ആന്തരരാഗങ്ങളുടെ അന്ധകാരത്തെക്കുറിച്ച് അവർ തികച്ചും അജ്ഞരാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്, എന്തെന്നാൽ അവർക്കു ചിത്തശുദ്ധിയുടെ സ്വാദ് അറിവില്ല. വി. പൗലോസ് പറയുന്ന ആന്തരയുദ്ധത്തെക്കുറിച്ച് അറിവില്ലാത്തവർക്കു നന്മയുടെ അനുഭൂതിയും ഇല്ലെന്നുവേണം കരുതാൻ. പ്രവൃത്തിയിൽ വന്നുകൂടുന്ന പതനങ്ങളെ മാത്രമേ അവർ പാപമായി എണ്ണുന്നുള്ളൂ; ബാഹ്യദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമല്ലാത്ത മാനസിക വിജയങ്ങളെയും പരാജയങ്ങളെയും അവർക്കു കണക്കിലെടുക്കാൻ കഴിയാതെപോകുന്നു; എന്തെന്നാൽ അവ ഗൂഢങ്ങളാണ്; നമ്മേ സാധനയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഈശ്വരനും സാധന ചെയ്യുന്നവന്റെ മനസ്സാക്ഷിക്കും മാത്രം അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളാകുന്നു. വേദപുസ്തകത്തിലെ ഈ വാക്യം അത്തരം ആളുകളെയാണു പരാമർശിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു: 'ശാന്തി എന്നു പറഞ്ഞു, പക്ഷേ ശാന്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല' (എസെക്കി. 13. 10). സരളത കൊണ്ടു ആ നിലയിൽ നിലകൊള്ളുന്ന കൂടെപ്പിറപ്പുകൾക്കുവേണ്ടിയാം പ്രാർത്ഥിക്കണം; ബാഹ്യമായ ദുഷ്ക്കർമങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, ഉൾക്കാമ്പിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ദോഷങ്ങളിൽനിന്നുംകൂടി നിവർത്തിക്കണം എന്നു അവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും വേണം. ആത്മദൃഷ്ടിയെ പവിത്രമാക്കാൻ ദിവ്യമായ അഭിലാഷംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞവർക്കു ക്രിസ്തുവിൽ മറെറാരു കൃത്യമുണ്ട്, മറെറാരു രഹസ്യമുണ്ട്.

38. ഗാഢമായി മൃത്യുവിനെ സ്മരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. അതു വിലാപം ഉളവാക്കുന്നു, എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും സംയമം പാലിക്കാൻ വഴി കാണിക്കുന്നു, നരകത്തെക്കുറിച്ചു ഓർമിപ്പിക്കുന്നു; പ്രാർത്ഥനയുടെയും കണ്ണുനീരിന്റെയും ജനനിയാണത്; നെഞ്ചകത്തിന്റെ കാവൽക്കാരൻ, തന്നിലേക്ക് ആണ്ടിറങ്ങാനുള്ള മാർഗ്ഗം, ശരിയായ വീക്ഷണത്തിനുള്ള ഉപായം; തീവ്രമായ ഈശ്വരഭയവും ഹൃദയത്തിനു കാമാദികളിൽനിന്നുള്ള മോചനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പരിശുദ്ധിയും അവയുടെ സന്തതികളാണ്. ഈ സന്തതികളും പ്രധാനപ്പെട്ട വേദവിധികളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

അത്തരം ഹൃദയത്തിൽ അതിയായ സഹനത്തോടെ പ്രതിരോധവും പ്രയത്നവും അപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും. ക്രിസ്തുവിന്റെ പല പടയാളികളുടെയും മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും ഇതിലാണു്.

39. ചില യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങളോ ദുർഗതിയോ ആന്തരശാന്തിയെ പലപ്പോഴും നശിപ്പിക്കുന്നു; മനസ്സിനെ അതിന്റെ പ്രസന്നവും ശ്രേയസ്കരവുമായ അവസ്ഥയിൽനിന്നും വലിച്ചിഴച്ചു് ഉത്തമാഭിലാഷങ്ങളെ കെടുത്തുകയും പാപകരമായ വാഞ്ഛകളിലേക്കും കലഹങ്ങളിലേക്കും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അത്തരം ദൗർഭാഗ്യകരമായ അത്യാഹിതത്തിനു കാരണം പ്രലോഭനങ്ങൾക്കെതിരെ നാം ജാഗ്രത പാലിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണു്—ഏതു വശത്തുനിന്നും നമ്മുടെമേൽ ചാടിവീഴാൻ കാത്തിരിക്കുകയാണല്ലൊ പ്രലോഭനങ്ങൾ.

40. അനുനിമിഷം നമ്മെ നേരിടാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന സന്താപങ്ങളൊന്നും നമ്മെ അലട്ടുകയോ അല്ലൽപ്പെടുത്തുകയോ ഇല്ല, ഇതൊക്കെ അനിവാര്യങ്ങളാണു് എന്ന കാര്യം നാം ധരിക്കുകയും ആ ധാരണ നമ്മുടെ ചിന്തയിൽ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന കാലത്തോളം, ദിവ്യനായ വി. പൗലോസ് അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു: 'ആകയാൽ ദുർബലതകളിലും തർജനങ്ങളിലും ദീനതകളിലും പീഡനങ്ങളിലും ദുരിതങ്ങളിലും ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ആനന്ദംകൊള്ളുന്നു' (2 കൊറി. 12. 10). പിന്നെയും: 'ഉവ്വു്, ക്രിസ്തുവിൽ ദിവ്യമായി ജീവിക്കുന്നവരൊക്കെ പീഡനം അനുഭവിക്കും (2 തിമോ. 3. 12). അവിടേക്കു് എന്നെന്നും സ്തുതി. ശ്രുതം.

പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ
ബഴ്സിനുഫിയസും യോഹന്നാനും

ജീവിതചരിത്രസംഗ്രഹം*

വിശുദ്ധ ബഴ്സിനുഫിയസ് ജന്മനാ ഈജിപ്റ്റുകാരനായിരുന്നു. അധ്യാത്മജീവിതം നയിക്കണമെന്ന തീവ്രമായ ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിനു് ബാല്യം മുതലേ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കുതിരപ്പന്തയം നടക്കുന്ന ഒരിടത്തിനടുത്തുകൂടി പോകവേ, അദ്ദേഹം അകത്തുകടന്നു. അവരെല്ലാം തമ്മിൽ മത്സരിക്കുന്നതു കണ്ടു് അദ്ദേഹം തന്നോടായി പറഞ്ഞു: 'അവർ നശ്വരമായ കിരീടത്തിനുവേണ്ടി എത്ര പാടുപെടുന്നു: നാം—സ്വർഗരാജ്യത്തിനു് അവകാശികളായ നാം—കഠിനതരമായി പരിശ്രമിക്കേണ്ടതല്ലേ?' സാധനയിൽ തീവ്രതരമായ താത്പര്യത്തോടെ അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നും പുറത്തുകടന്നു.

ഈജിപ്തിൽ എതെങ്കിലും സന്യാസാശ്രമത്തിൽ ചേർന്നോ അദ്ദേഹം എന്നു നിശ്ചയമില്ല. പലസ്തീനയിൽ ഒരു സന്യാസിയായിട്ടാണു് അദ്ദേഹത്തെ രേഖകളിൽ കാണുന്നതു്. തീർത്ഥാടനമായി യെരുശലേമിലെത്തി, അവിടെ പാർപ്പും ഉറപ്പിച്ചു; ആദ്യം മാഴ്സെലസ് എന്ന ആചാര്യന്റെ കൂടെ; പിന്നീടു് ഗസ്സയ്ക്കടുത്തു് അബ്ബാ സെരീദിന്റെ മഠത്തിലും. അത്യുച്ചകാര്യം നേടണമെന്നു കരുതി അദ്ദേഹം പുറത്തൊരു ഗുഹ പണിതു; അവിടെ തപശ്ചര്യയിൽ മുഴകി, മാധുര്യമേറിയ മൗനം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടു്.

മൗനജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ മഠത്തിൽനിന്നും ആഴ്ചയിൽ മൂന്നു റൊട്ടി കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തിരുന്നു. വ്യാകുലതയോടെ ഈശ്വരനെ സ്മരിച്ചു് ആനന്ദബാഷ്പവും വാർത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു റൊട്ടിയേ വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ; അതു കഴിക്കാൻപോലും പലപ്പോഴും മറന്നുപോകാറുമുണ്ടു്. അങ്ങനെ

---

* തിരുമലയിലെ നിക്കൊദെമസ് എഴുതിയ അവരുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു്.

ചിലപ്പോൾ ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം ആഹാരം കഴിക്കും, ചിലപ്പോൾ ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽമാത്രം. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹം ആധ്യാത്മികാമൃതം സേവിച്ചിരുന്നു, അതിന്റെ മാധുര്യംകൊണ്ടു ശാരീരികാഹാരത്തിന്റെ കാര്യം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുപോയിരുന്നു.

തോരാതെയുള്ള കണ്ണീർകൊണ്ടു് സ്വയം കുളിച്ചു യഥാകാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരവും മനസ്സും തികച്ചും പാപമുക്തമായിത്തീർന്നു; വൈരിയുടെ ക്രൂരമുഖംക്കൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെമേൽ മുറിവേൽപ്പിക്കാൻ കഴിയാതായി; അദ്ദേഹം ശാന്തിനേടി; ആ ശാന്തിയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിച്ചു; ആ അവസ്ഥയിൽ കാമാദി വേഗങ്ങളൊക്കെ ഉറങ്ങിപ്പോയി, അഥവാ നശിച്ചുപോയി—ആകയാൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ഏകാന്തതയെ ശവക്കല്ലറ എന്നാണു വിളിക്കാറു്.

കാമാദികളെല്ലാം നശിച്ച പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഒരു മന്ദിരമായി മാറിയപ്പോൾ ഈ പവിത്രതയാൽ അദ്ദേഹം യഥാർത്ഥവും ഉദാത്തവുമായ വിനയത്താൽ സമ്പന്നനായിത്തീർന്നു; അദ്ദേഹം താൻ വെറും ചാരവും പൂഴിയുമാണെന്നു കരുതി. അദ്ദേഹം സ്വയം ചോദിക്കാറുണ്ടു്: 'ഞാനാരാ? ആരെങ്കിലും എന്നെ കണക്കിലെടുക്കുമോ?' ഈ വിനയത്തിൽക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവും ഉത്തമമായ സദ്ഗുണം നൽകപ്പെട്ടു—വിവേകം: അതു് ഒരു യതിക്കു തന്നെ ഭരിക്കാൻ ദൈവം നൽകുന്ന ഒരനുഗ്രഹമാണു്. ഈ വിവേകത്തിൽക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിനു് അതീന്ദ്രിയജ്ഞാനം ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു ദൂരദർശനവും ദീർഘദർശനവും സാധിച്ചിരുന്നു; അകലെയുള്ള വസ്തുക്കൾ അടുത്തെന്നപോലെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു; വരാനിരിക്കുന്ന സംഗതികൾ നിലവിലുള്ളവപോലെ അറിയാനും സാധിച്ചിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ കനിവിനാൽ ആ മഹാത്മാവിനു് അന്യരുടെ ഹൃദയം കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ ചോദ്യത്തിന്റെ വാക്കുകൾ നോക്കിയല്ല മനസ്സും ചിന്തയും കണ്ടാണു നൽകിയിരുന്നതു്.

ഭാവ്യനായ ദാവീദിന്റെ വാക്കുകളിൽ: ഹൃദയത്തിൽ ഈശ്വരനിലേക്കു് ഉയരാൻ ഇടവിടാതെ യത്നിച്ചു്, വിനയത്തിനുമേൽ വിനയവും മൗനത്തിനുമേൽ മൗനവും സ്നേഹത്തിനുമേൽ സ്നേഹവും വളർത്തി അവസാനം അദ്ദേഹം അത്യുത്തമമായ അനുഗ്രഹത്തിനു പാത്രമായിത്തീർന്നു—ഈശ്വരാനന്ദത്തിൽ മഗ്നനായിത്തീർന്നു; അപ്പോൾ അദ്ദേഹം സപ്തമസ്വർഗത്തിലേയ്ക്കു് ഉയർത്തപ്പെട്ടു, സങ്കൽപ്പത്തിന്റെ ചിറകുകൾ വിരിച്ചല്ല, പിന്നെയോ ആത്മാവിന്റെ അവർണ്യമായ ശക്തിയാൽ. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിനു് അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിച്ചു; സ്വർഗരാജ്യത്തിലെ വർണനാതീതമായ മഹനീയതകളും രഹസ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം കണ്ടു; തത്സമയം

താൻ സശരീരനായിരുന്നോ അശരീരനായിരുന്നോ എന്നു്, മഹാനായ പൗലോസിനെപ്പോലെ. അദ്ദേഹത്തിനു് പറയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല (2 കൊറി. 12. 3)

അതിനുശേഷം അദ്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു: യേശുവിന്റെ നാമത്താൽ മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കാനും, ബാധയൊഴിക്കാനും മാറാവ്യാധികളും മാറാനും അങ്ങനെ പലേ അത്ഭുതങ്ങളും ചെയ്യാനും, ഏലിയാസിനെപ്പോലെ സ്വർഗം തുറക്കാനും അടയ്ക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നു.

വിശുദ്ധ ബഴ്സനൂഫിയസ് നേടിയ അനുഗ്രഹങ്ങളും പൂർണതകളും ഇവയൊക്കെയാകുന്നു: ഈ അനുഗ്രഹങ്ങളോടൊപ്പം അവിശ്വസനീയങ്ങളായ പ്രലോഭനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. കടുത്ത രോഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്; അവയെ എല്ലാം സധൈര്യം സഹിച്ചും രോഗം ബാധിച്ചപ്പോഴും വിശ്രമത്തിനായി കിടക്കാറില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പതിവായി കൈയ്കൊണ്ടു ചെയ്തിരുന്ന പണികളും തുടർന്നു നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ജസ്റ്റീനിയൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലത്തു്, ആറാം ശതകത്തിലാണു് ഈ വിശുദ്ധൻ ജീവിച്ചിരുന്നതു്; അമ്പതോ അതിലുമേറെയോ കൊല്ലക്കാലത്തിനുള്ളിൽ ആരും അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഒരിക്കൽമാത്രം അദ്ദേഹം സഹോദരന്മാരുടെ സമക്ഷം ഹാജരായി; താൻ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ എന്ന അവരുടെ സംശയത്തെ നീക്കാൻ അദ്ദേഹം അവരുടെ പാദം കഴുകി. ജീവിതാവസാനത്തോടടുത്തു് ഒരിക്കൽമാത്രം, പള്ളിയുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മൗനം ഭഞ്ജിച്ചു: ജസ്റ്റീനിയൻ ചക്രവർത്തി അനുകൂലിച്ചിരുന്ന അഫ്തർതോഡൊസൈറസ്റ്റിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ അംഗീകരിക്കാത്തവരെ അദ്ദേഹം പീഡിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴും. ഈ ദുർഘടത്തിൽ ഒരു ദയാഹർജിയുമായി ചക്രവർത്തിയെ സമീപിക്കാൻ യരുശലേമിലെ പാത്രിയാർക്കീസ് ഈ മഹാത്മാവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഈ ദൗത്യം വിജയകരമായി. പിതാവിന്റെ വാദത്തിൽ വിശ്വാസം വന്ന ചക്രവർത്തി, പ്രതിയോഗികളെ പീഡിപ്പിക്കാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം—വ്യക്തിപരമായി തനിക്കെതിരെ പ്രവർത്തിക്കുകയാണവർ എന്നാണദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്നതു്—വേണ്ടെന്നുവെച്ചു; യരുശലേമിലെ ദേവാലയത്തോടു് സൗഹൃദം വീണ്ടും സ്ഥാപിക്കുകയും ബഴ്സനൂഫിയസ് വശം സമ്മാനങ്ങൾ അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ആ മഹാത്മാവു് എ. ഡി. 563—ൽ അന്തരിച്ചു. 600—ാ മാണ്ടിനുമുമ്പു് മരണമടഞ്ഞു എന്നാണു് ചിലർ പറയുന്നതു്.

വിശുദ്ധ യോഹന്നാനും വിശുദ്ധ ബഴ്സനുഫിയസ്സിനെപ്പോലെ മൗനജീവിതം നയിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിനും അത്ഭുതസിദ്ധികളും പലതും സ്വായത്തമായിരുന്നു, വിശേഷിച്ചും ദൂരദർശനവും ദീർഘദർശനവും; അക്കാരണത്താൽ അദ്ദേഹത്തെ ദീർഘദർശി എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു.

എവിടെയാണു് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതെന്നോ എവിടെനിന്നാണു് ആ സമൂഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നതെന്നോ ആർക്കും അറിവില്ല, ബഴ്സനുഫിയസ് മഠത്തിനടുത്തു് ഒരു ഗ്രഹപണിതപ്പോൾ മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഗ്രഹയിൽ യോഹന്നാൻ പാർപ്പു തുടങ്ങി, അന്ത്യകാലംവരെ, പതിനെട്ടു വർഷം അദ്ദേഹം മൗനമായി അവിടെ ജീവിച്ചു. അദ്ദേഹം ചിരിക്കുന്നതായോ ക്ഷോഭിക്കുന്നതായോ ആരും കണ്ടിട്ടില്ല: കണ്ണീർവാർക്കാതെ കർബ്ബാന സ്വീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയാറുമില്ല. വി. യോഹന്നാൻ ദീർഘദർശനംചെയ്ത പല കാര്യങ്ങളും യഥാകാലം അതേപടിതന്നെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്വന്തം മരണദിനവും അദ്ദേഹം മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞിരുന്നു. 'അബ്ബാ സെരീദിന്റെ മരണശേഷം ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു് ഞാൻ മരിക്കും. അബ്ബാ സെരീദ് കൂടുതൽകാലം ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അഞ്ചുകൊല്ലംകൂടി ജീവിച്ചേനെ. എന്നാൽ ഒടുവിൽ അതെന്നിൽനിന്നു മറയ്ക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തതിനാൽ ഞാൻ കൂടുതൽകാലം ജീവിക്കുന്നതല്ല.' എന്നാൽ അബ്ബാഹെലിയാൻ, വ്രതദീക്ഷ സ്വീകരിച്ചു് മഠത്തിലെ അധിപനായി വാഴിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ചെറുപ്പമായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ പരിചയമില്ലാഞ്ഞു് ധന്യനായ യോഹന്നാനോടു് അപേക്ഷിച്ചു: 'മഠത്തെക്കുറിച്ചും അതു ഭരിക്കേണ്ട രീതികളെക്കുറിച്ചും അങ്ങയോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് എനിക്കു രണ്ടാഴ്ച ഇടയെങ്കിലും തന്നാലും.' ആചാര്യനു് അനുകമ്പ തോന്നി; പരിശുദ്ധാത്മാവു് അദ്ദേഹത്തേക്കൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറയിച്ചു: 'ശരി, രണ്ടാഴ്ചകൂടി ഞാൻ നിങ്ങളോടൊപ്പം വസിക്കാം.'

അതിൻപ്രകാരം അബ്ബാ ഹെലിയാൻ സമൂഹഭരണം സംബന്ധിച്ച സകല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞു് മഠത്തിലെ സഹോദരന്മാരെയെല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി, ഓരോരുത്തരെയും പ്രത്യേകം അഭിവാദനം ചെയ്തു് അവരെ പറഞ്ഞയച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ശാന്തമായി കർത്താവിന്റെ കരങ്ങളിൽ വിലയം പ്രാപിച്ചു. വി. യോഹന്നാന്റെ മരണശേഷം വി. ബഴ്സനുഫിയസ് തികച്ചും മൗനിയായി; ആരെന്തു ചോദിച്ചാലും അദ്ദേഹം മിണ്ടാറില്ല.

ഈ വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ അയൽക്കാരെ സർവാത്മനാ സ്നേഹിച്ചു. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ മാത്രമല്ല മരണശേഷവും

അവർ തങ്ങളുടെ അനുയായികളെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അച്ഛൻ മക്കൾക്കെന്നപോലെ അവർ തങ്ങളുടെ വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളും നമുക്കു പൈതൃകമായി രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ സശ്രദ്ധം വായിച്ചാൽ നമുക്ക് മഹത്തായ ആത്മോത്കർഷം ലഭിക്കുന്നതാണ്.

മെത്രാന്മാർ, വൈദികന്മാർ, സന്ന്യാസിമാർ, ഗൃഹസ്ഥന്മാർ വൃദ്ധന്മാർ, തരുണന്മാർ, രോഗികളും, സ്വസ്ഥന്മാർ എന്നിങ്ങനെ പലരും ചോദിച്ച പലേ ചോദ്യങ്ങൾക്കു നൽകിയ 850 ഉത്തരങ്ങളാണ് അവരുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ചില ഉത്തരങ്ങൾ വി. യോഹന്നാൻ എഴുതിയവയാണ്; പക്ഷെ ഭൂരിഭാഗവും ബഴ്സനഫിയസ് തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉത്തരങ്ങളത്രെ. അദ്ദേഹം സ്വയം എഴുതിയവയല്ല; അബ്ബാ സെരീദ് എഴുതിയെടുക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

അത്ഭുതാവഹമായ ഒരു സംവേദനതാ: മഹാനായ ബഴ്സനഫിയസ് ഉത്തരം പറയാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അബ്ബാ സെരീദിനെ ആളയച്ചു വരുത്തി ഉത്തരം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു—ബീർഷെബാ മഠത്തിലെ യതിയോഹന്നാന്റെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം—എന്നിട്ടതു് കുറിച്ചുവെയ്ക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ആചാര്യൻ അരുളിയ കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിട്ടുപോകാതെ ഓമ്പിച്ചുവച്ചു കുറിക്കാൻ പ്രയാസമാകുമല്ലോ എന്നു നിനച്ചു സെരീദ്; അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുതരും, താൻ ഓരോ വാക്കും എഴുതും, അതാണ് ആചാര്യൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു കരുതി സെരീദ്. ശിഷ്യന്റെ ആന്തരചിന്ത വായിച്ച ആചാര്യൻ തേജോദീപ്തനായി പറഞ്ഞു: 'പോകൂ എഴുതൂ, ഭയംവേണ്ട. കണക്കില്ലാതെ വാക്കുകൾ നിനക്കെഴുതാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞാലും, ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ ഒരു വാക്കു കൂട്ടുകയോ കുറവോ ആയി എഴുതാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവു് നിന്നെ അനുവദിക്കുകയില്ല; നീ വേണമെന്നു വിചാരിച്ചാലും അനുവദിക്കുകയില്ല; പ്രത്യുത, എല്ലാം ശരിയായി അനുക്രമം എഴുതാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവു് നിന്നെ കരുത്തനായിക്കും.'

അത്തരത്തിലുള്ളതാണ് ഈ പുസ്തകം! അത്ഭുതകരമായ വിവേകംകൊണ്ടു സമ്പന്നമായ അതു് ഏതു സങ്കീർണ്ണപ്രശ്നത്തിനും പരിഹാരം നൽകുന്നു. അതു് വിനയം പഠിപ്പിക്കുന്നു, പരാതികളെ പരിഹരിക്കുന്നു: മർക്കടമുഷ്ടിയെ, വാളുകൊണ്ടെന്നപോലെ ഒട്ടിനീക്കുന്നു; മനുഷ്യരെ പ്രീണിപ്പിക്കാനുള്ള വാസനയെ കോടാലികൊണ്ടെന്നപോലെ മുറിച്ചുകളയുന്നു; യഥാർത്ഥവും പൂർണവുമായ വിനയത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗദർശിയാണതു്; നമ്മുടെ നിസ്സാരതയെ അതു മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു; പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ ദൂതൻ, വ്യാകുലതയുടെ പിതാവു്, പാപമോചനത്തിനുള്ള മധ്യസ്ഥൻ, യേശുവിൽ പൂർണതപ്രാപിക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗദർശിയും.

വിശുദ്ധ ബഴ്സനുഫിയസും വിശുദ്ധ യോഹന്നാനും

അദ്ധ്യാത്മ സാധനയ്ക്കുള്ള നിർദേശങ്ങൾ

(അധ്യാത്മ സാധനയെയും കാമാദികളുമായുള്ള പോരാട്ടത്തെയും സംബന്ധിച്ചവയാണ് ഇവിടെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ: അവയുടെ മൂല്യത്തിലെ ക്രമം ഇവിടെയും അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു).

1. 'എല്ലാറ്റിനും ദൈവത്തിനു നന്ദിപറയുക' (1തെസ്സ. 5. 18). എന്ന അപ്പോസ്തലന്റെ ഉപദേശത്തെ സ്വീകരിച്ച് സകലതിനും സർവ്വേശ്വരനു നന്ദി നൽകാൻ സ്വയംശീലിപ്പിക്കുക. യാതനകൾ ഏർപ്പെടുകയോ ദാരിദ്ര്യമോ പരദ്രോഹമോ അനുഭവപ്പെടുകയോ ശാരീരിക ക്ലേശങ്ങളും ദീനതകളും സഹിക്കേണ്ടിവരുകയോ എന്തു വന്നാലും ദൈവത്തിനു നന്ദി സമർപ്പിക്കുക; എന്തെന്നാൽ, 'കൊടിയ യാതനകളിൽക്കൂടി വേണം നമുക്ക് ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ' (അ.പ്ര. 14. 22). ആകയാൽ സംശയം നിന്റെ ആത്മാവിനെ ആക്രമിക്കാതിരിക്കട്ടെ; ഹൃദയം ദുർബലമാകാതെ കാക്കുക; അപ്പോസ്തലന്റെ ഈ മൊഴികൾ ഓർമയിൽ വെയ്ക്കുക: 'ബാഹ്യമനുഷ്യൻ നശിച്ചാലും ആന്തരമനുഷ്യൻ അനുദിനം നവീകരിക്കപ്പെടുന്നു' (2. കൊറീ. 4.16). കഷ്ടതകളും സഹിക്കാഞ്ഞാൽ നിനക്കു കുരിശു ചുമക്കാനാവില്ല: മോചനമേകുന്ന അതിന്റെ ഫലത്തിൽ നിനക്ക് പങ്കും കിട്ടുകയില്ല.

2. കപ്പൽ കടലിലായിരിക്കുമ്പോൾ അതിനെ കാറ്റും അപകടങ്ങളും ആക്രമിക്കും. ശാന്തവും നിർബാധവുമായ തുറമുഖത്തെത്തിയാൽ അതിനു പിന്നെ അപകടങ്ങളോ കാറ്റോ കോളോ ഒന്നും ഭയപ്പെടാനാവില്ല. സുരക്ഷിതമാണത്. അതേമാതിരി, ആളുകളുടെ നടക്കായിരിക്കുമ്പോൾ നീ യാതനകളും ആപത്തുകളും മനോവിക്ഷേപങ്ങളും പ്രതീക്ഷിക്കണം. എന്നാൽ നിനക്കായി ഒരുക്കപ്പെട്ട മൗനമാകുന്ന നൗകാസങ്കേതത്തിലെത്തിയാൽ, പിന്നെ നിനക്ക് ഭയപ്പെടാനൊന്നുമില്ല.

3. സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി സഹിക്കേണ്ടിവന്ന കായിക ശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടോ ക്ലേശങ്ങൾകൊണ്ടോ നിരാശനാകൊല്ല; എന്തെന്നാൽ ഇതു, 'കൂടെപ്പിറപ്പുകൾക്കുവേണ്ടി പ്രാണൻ പണയപ്പെടുത്തുകയത്രെ' (1യോഹ. 3.16); ഈ പ്രയത്നത്തിനുള്ള പ്രതിഫലം മഹത്തായിരിക്കും എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ക്ഷാമം നടമാടിയിരുന്ന കാലത്തു കർത്താവ് ഔസേഫിനെ ഈജിപ്തിൽ കൂടെപ്പിറപ്പുകളെ പോറ്റാൻ നിയോഗിച്ചതുപോലെ (സങ്കീ. 33. 19), അവിടുന്നു നിന്നെ, സമൂഹത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ ഭരമേ

ല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോസ്തലന്റെ മൊഴികളെ ഞാൻ നിന്നോടു് ആവർത്തിക്കുന്നു; 'ആകയാൽ മകനേ, നീ ക്രിസ്തുനാഥനിലെ കരുണയാൽ കരുത്താനാകു' (2 തിമോ. 2. 1).

4. ഒരുവൻ ഈശ്വരപരമായ പ്രയത്നങ്ങളെകൊണ്ടു് ശാന്തിനേടുന്നു; മറെറാരുവൻ വിനയംവഴിക്കും അതേ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നു. എന്നാൽ നീ കോപത്തെ അടക്കി പ്രയത്നംകൊണ്ടും വിനയംകൊണ്ടും ശാന്തിയടയാൻ ശ്രമിക്കണം. അപ്പോൾ ഈ വേദവാക്യം നിന്നിൽ സഫലമാകും; 'എന്റെ പീഡകളെയും വേദനകളെയും നോക്കുക. എന്റെ പാപങ്ങളെ പൊറുക്കുക' (സങ്കീ. 25.18). ചിന്താവിപല്വത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കാനായി സാത്താൻ വരുത്തുന്ന സർവവിപത്തുകളിൽനിന്നും പ്രലോഭനങ്ങളിൽനിന്നും സർവ ദുർഘടങ്ങളിൽനിന്നും കർത്താവു് നിന്റെ ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും കാക്കുമാറാകട്ടെ.

5. സർവോപരി വിഷാദാത്മകതയെ സൂക്ഷിക്കണം—അതിൽനിന്നാണല്ലൊ എല്ലാ ദോഷങ്ങളും എല്ലാത്തരം പ്രലോഭനങ്ങളും ജന്മമെടുക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികളുമൂലം ഏൽപ്പെടുന്ന കഷ്ടതകളെകൊണ്ടു് നിന്റെ നെഞ്ചകം തളരുന്നതെന്തിനു്, നീ നിരാശതയിൽ കുടുങ്ങുന്നതെന്തിനു്? സശ്രദ്ധം എന്റെ വാക്കുകളെ കേൾക്കുക; നേടുനാളത്തെ ക്ലേശങ്ങളാണു് സർവവിധാനുഗ്രഹങ്ങളുടെയും ജനനി. മോശയെ നോക്കുക; അൽപകാലത്തേക്കു് പാപത്തിന്റെ ഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതെ അദ്ദേഹം ഇശ്വരജനത്തോടൊപ്പം യാതന അനുഭവിക്കാനാണു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു്" (എബ്രാ. 11. 25).

6. ദുഷ്ടസർപ്പങ്ങളെ നിന്നെ അപഹരിക്കാതെയും അവരുടെ വിഷം—കോപം—നിന്നിൽ ഏൽക്കാതെയും നോക്കിക്കൊള്ളുക. മാരകമാണതു്. തിന്മയിൽക്കൂടി നന്മ ചെയ്യാൻ ആർക്കും ഒരിക്കലും ആവില്ല; എന്തെന്നാൽ അവൻ സ്വയം തിന്മയിൽ മുഴകിയവനത്രെ. പ്രത്യുത, നന്മ തിന്മയെ കീഴടക്കുന്നു (റോമ.12.21). നീ പോർക്കളത്തിലാണു്. എഫീസിയസ്സിൽ മൃഗങ്ങളെ കീഴടക്കിയ അപ്പോസ്തലനെപ്പോലെ (1കൊറീ. 15.32). നിനക്കും മൃഗങ്ങളുമായി മല്ലടിക്കാതെ നിർവാഹമില്ല. ആർത്തിരമ്പുന്ന അലയാഴിയിൽ എറിയപ്പെട്ടിരിക്കയാണു നീ. ആകയാൽ നിനക്കു് അനേകം അപകടങ്ങളും തിരയടികളും നേരിടേണ്ടതുണ്ടു്. ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടെ അവയെ കീഴടക്കി നീ നമ്മുടെ നാഥനായ ക്രിസ്തുവിൽ ശാന്തമായ ഒരു തുറമുഖത്തു് എത്തിച്ചേരും.

7. അന്യരെ ശല്യപ്പെടുത്താൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ചിന്തകളിൽനിന്നു് നിനക്കു ശാന്തി കിട്ടുകയില്ല, അവർ തിരിച്ചു് നിന്നെയും ശല്യപ്പെടുത്തും. എന്നാൽ അനിയാ, ഓർത്തോളൂ, വാക്കു

കൊണ്ടോ പ്രവൃത്തികൊണ്ടോ നാം അന്യനെ വ്രണപ്പെടുത്തിയാൽ അതുവഴി നൂറിരട്ടി നാം വ്രണിതരായിത്തീരുന്നു. എല്ലാ കാര്യത്തിലും നീണ്ടപൊറുമ പാലിക്കുക: ഒന്നിലും നിൻെറ ഇച്ഛാശക്തി തലയിടാതെ നോക്കുക. ചിത്തവൃത്തികളം ഉൾക്കാമ്പിൽ മാരകമായ വിഷം—കോപം—ഏൽപ്പിക്കാതെ അവയെ സശ്രദ്ധം പരിശോധിക്കുക, കൊതുകിനെ ഒട്ടകമായി കരുതാനോ. ഉരുളൻ കല്ലിനെ പാറക്കുന്നായി കാണാനോ ഇടയാക്കാതെ നോക്കുക; തൻ കണ്ണിലെ കമ്പു കാണാതെ അന്യൻെറ കണ്ണിലെ കരട് കാണുന്നവനെപ്പോലെയാകാതെ സൂക്ഷിക്കുക.

8. നീയൊരു പാപിയാണെന്നു സ്വയം പറയുന്നു: പക്ഷെ നിൻെറ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു് നിനക്കങ്ങനെ തോന്നുന്നുണ്ടെന്നു കാണുന്നില്ല. ഞാൻ പാപിയാണു്, പലേ ദോഷങ്ങളംകൂടിയ പാത്രമാണു് എന്നു സ്വയം കരുതുന്നവൻ മറ്റാരുമായും വക്കാണത്തിനോ വഴക്കിനോ പോകുന്നില്ല; ആരോടും കോപിക്കുകയില്ല; മറെറല്ലാവരും തന്നെക്കാം മെച്ചപ്പട്ടവരാണെന്നും അറിവുള്ളവരെന്നും കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു. നീയൊരു പാപിയാണെങ്കിൽ, അയൽക്കാരൻ നിന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞു് അയാളെ ശകാരിക്കുന്നതെന്തിനു്? നീയും ഞാനും സ്വയം പാപികളാണെന്നു കരുതുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇപ്പോഴും വളരെ ദൂരത്തിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. നാമെത്ര നീചന്മാരാണെന്നു നോക്കൂ, അനിയാ: നാം നമ്മുടെ നാവുകൊണ്ടു പായുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു; നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളം കാണിക്കുന്നതു മറെറാന്നാണു്. നാം ചിന്തകളെ ഏതിർക്കുമ്പോഴം അവയെ പുറംതള്ളാനുള്ള കരുത്തു നമുക്കു കിട്ടാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണു്? കാരണം, മുമ്പു നാം അയൽക്കാരനെ നിന്ദിക്കുന്നതിൽ പങ്കാളിയായി; അതു നമ്മുടെ അധ്യാത്മികശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ സ്വയം കുറക്കാരായിരിക്കെ, നാം നമ്മുടെ കൂടെപ്പിറപ്പിനെ കുറപ്പെടുത്തുന്നു. 'നല്ലതെന്തെന്നു ദൈവത്തിനറിയാം' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് നിൻെറ ചിന്തകളെല്ലാം കർത്താവിൽ നിക്ഷേപിക്കുക; നിനക്കു ശാന്തി ലഭിക്കും; മെല്ലെ മെല്ലെ എല്ലാം താങ്ങാനുള്ള കരുത്തു നിനക്കു കിട്ടുകയും ചെയ്യും.

9. പരനിന്ദ പൊറുക്കാനാവാത്ത ആത്മാക്കു് മഹത്ത്വം കാണാനാവില്ല. പിത്തരസം പോയില്ലെങ്കിൽ അയാത്മാക്കു് മാധുര്യം ആസ്വദിക്കാനാവില്ല. പരീക്ഷിക്കപ്പെടാനും പതംവരാനുമാണു് നീ സഹോദരന്മാരുടെയും ഓരോ കാര്യങ്ങളുടെയും നടുക്കു വന്നിരിക്കുന്നതു്; പൊന്നു് തീയ്കൊണ്ടുമാത്രമേ പരീക്ഷിക്കപ്പെടാനൊക്കൂ, നീ സ്വയം നിൻെറ വേലകളം നിർണയിക്കരുതു്. സ്വയം നിർണയിച്ചാൽ അല്ലലുകളും അലട്ടുകളും ഉപദ്രവിക്കും; ഓരോ അവസരത്തിനും അനുരൂപമായതെന്തു് എന്നു്

ദൈവഭയത്തോടെ പരിശോധിക്കുക; പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന വികാരാവേശത്താൽ ഒന്നും ചെയ്യരുതു്. കോപത്തിൽനിന്നും ആവുന്നത്ര ഓടിയകലുക; അന്യരെ വിധിക്കാൻ തുനിയരുതു്. നിന്നെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നവരെ പ്രത്യേകം സ്നേഹിക്കുക. ആഴത്തിൽ ആലോചിക്കുമ്പോഴും മനസ്സിലാകും അവരാണു നമ്മേ വിജയത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതു് എന്നു്.

10. ദുരിതങ്ങളെ ക്ഷമയോടെ സഹിക്കുക, കർത്താവിന്റെ ഈ സാക്ഷ്യം സാക്ഷാത്കരിച്ചവനെപ്പോലെ: 'ഉലകത്തിൽ നിനക്കു ദുരിതങ്ങളുണ്ടാകും: പക്ഷേ ഉല്ലാസവാനായിരിക്കുക. ഞാൻ ലോകത്തെ വെന്നിരിക്കുന്നു' (യോഹ. 16. 23). അങ്ങനെ നിനക്കു അജയ്യമായ ആ സ്നേഹം, ഏതിന്റെ ഉടമകനും അരചന്റെ അരമനയിലേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെടുകയും ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പുകളാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമോ ആ സ്നേഹം, ലഭിക്കുന്നതാകുന്നു.

11. തൈരു കടയൂ, വെണ്ണ കിട്ടും; പകരം മുക്കു പിരിച്ചാലോ, ചോര വരും (സുഭാഷിതങ്ങൾ 30: 33). ഒരു വടിയോ ചെടിയോ വളച്ചു വളയമാക്കണമെങ്കിൽ മെല്ലെ മെല്ലെ വളയ്ക്കണം; പെട്ടെന്നു വളച്ചാൽ അതു പൊട്ടിപ്പോകും— (അതികർശനമായ നിയമങ്ങളോ അമിതമായ കായപീഡനങ്ങളോ അരുതെന്നർത്ഥം).

12. ദേഹാഭിമാനിയെപ്പോലെ ദുരിതംകൊണ്ടു് എന്തിനു വിവശനാകണം? യാതന നിന്നെ കാത്തിരിപ്പുണ്ടെന്നു നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ? 'സജ്ജനങ്ങൾക്കേർപ്പെടുന്ന ദുരിതങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല' (സുഭാഷിതങ്ങൾ 34. 19) എന്നും തീയ് തങ്കത്തെയെന്നപോലെ അവ മനുഷ്യരെ പരീക്ഷിക്കുമെന്നും നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ? ആകയാൽ നാം നല്ലവരാണെങ്കിൽ ദുരിത പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു് സസന്തോഷം സ്വയം വിധേയരാകാം; പാപികളെങ്കിലോ, അവ നമുക്കു് അവകാശപ്പെട്ടതെന്നു നിനച്ചു് അവയെ സഹിക്കാം; ലോകാരംഭം മുതൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിശുദ്ധന്മാരെക്കുറിച്ചു് ഓർത്തുനോക്കുക: നന്മ ചെയ്യാനും നല്ലതു പറയാനും ചാഞ്ചല്യമില്ലാതെ സത്യത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാനും അവരെത്രമാത്രം കഷ്ടപ്പാടുകളും സഹിച്ചു എന്നു് ആലോചിച്ചുനോക്കൂ. അവസാനംവരെ ആളുകളും അവരെ വെറുത്തു, പീഡിപ്പിച്ചു; എന്നിട്ടും അവർ കർത്താവിന്റെ മൊഴികളിൽ, തങ്ങളോടു ക്രൂരമായി പെരുമാറുകയും തങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു (മത്തായി 5. 44). സച്ചരിതനായ ഔസേപ്പിനെപ്പോലെ നീ വിൽക്കപ്പെട്ടുവോ? ബാല്യകാലം മുതൽ വാർദ്ധക്യംവരെ നീ മോശയെപ്പോലെ അന്യരുടെ വിരോധം അനുഭവിച്ചോ? ശൗൽ ദാവീദിനോടു ചെയ്തതുപോലെ ആരെങ്കിലും നിന്നെ പീഡിപ്പിച്ചുവോ? യോനയെപ്പോലെ നീ കടലിൽ എറിയപ്പെട്ടുവോ? പിന്നെയെന്തു

കൊണ്ടാണ് നിന്റെ ചിന്ത തളരുന്നത്? ആകയാൽ ഭയം വേണ്ട, ഭീരുവാകരുത്, ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിജ്ഞകൾ നിന്നിൽ പാഴാകാതിരിക്കട്ടെ. അവിശ്വാസിയെപ്പോലെ ഭയഭീതനാകൊല്ല; വിശ്വാസമെഴാത്ത വിചാരങ്ങളിൽ ധൈര്യം പകരുക. എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും കഷ്ടതകളെ ഇഷ്ടപ്പെടുക; അങ്ങനെ നീ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ഒരു സമർത്ഥസന്താനമായിത്തീരുമാറാകട്ടെ.

13. ഒരു നഗരത്തിലെത്തിച്ചേരണമെന്നു നിനയ്ക്കുന്നവൻ നിലത്തുവീണു കിടക്കുകയില്ല; വേലയെടുക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവൻ നേരം പുലരുമ്പോൾ മടിപിടിച്ചു കിടക്കുകയില്ല; വയലിൽ വളം ചേർക്കണമെന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവൻ അതിനെ അവഗണിക്കുകയില്ല. നഗരത്തിലെത്തണമെന്നു കരുതുന്നവൻ, അന്തിക്കു മുമ്പേ അവിടെ എത്തിച്ചേരാനായി ബദ്ധപ്പെടുന്നു; വേല തീർക്കണമെന്നുള്ളവൻ സൂര്യോദയമായാലുടൻ ഉത്സാഹത്തോടെ വേല തുടങ്ങുന്നു, മറെറാന്നും തന്നെ തടയാനിടകൊടുക്കാതെ, വയലിൽ വളം ചേർക്കണമെന്നുള്ളവൻ കാലം കളയാതെ അതിനായി പ്രയത്നിക്കുന്നു. 'കാത്തുള്ളവൻ കേമക്കട്ടെ' (മത്തായി 11. 15).

14. കഷ്ടതകൾ ഏറ്റുപ്പെടുന്നതെന്നും അവയുടെ ഭാരംകൊണ്ടു ഞെരുങ്ങാൻ ഇടയാകരുതെന്നും നീ ആശിക്കുന്നുണ്ടോ? കൂടുതൽ ക്ലേശങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുക, നിനക്കു ശാന്തികിട്ടും. ജോബിനെയും മററു വിശുദ്ധന്മാരെയും അവർ അനുഭവിച്ച കഷ്ടതകളെയും ഓർത്തുനോക്കുക; അവരുടെ ക്ഷമ സമ്പാദിക്കൂ. നിന്റെ ആത്മാവിനു ശാന്തി ലഭിക്കും. മനക്കരുത്തു നേടുക, ഉറച്ചു നിൽക്കുക, പ്രാർത്ഥിക്കുക.

15. കേഴുക, കരയുക, തന്നെ മററുള്ളവർ മാനിക്കണമെന്നു നിനയ്ക്കാതിരിക്കുക; ഒരു കാര്യത്തിലും നിന്നെ അന്യരുമായി തുലനപ്പെടുത്തിനോക്കാൻ പോകരുത്. ലോകത്തെ വിടുക, കുരിശിലേറുക, ലൗകികവസ്തുക്കളെല്ലാം കൈവിടുക, കാലിലെ പൊടിയെല്ലാം നിർലജ്ജം തട്ടിക്കളയുക. കൽദേയക്കാരോടൊത്തു തീയ് എരിക്കരുത്, ദൈവകോപം നിന്നെ അവരോടൊപ്പം എരിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ. സകല മനുഷ്യരേയും നിന്നേക്കാൾ മാന്യന്മാരാണെന്നു കരുതുക; മരിച്ചവരെക്കുറിച്ചു കേഴുക; നിന്റെ തെററു തിരുത്തുക; നിന്റെ മുടിഞ്ഞ വീട് പുതുക്കിപ്പണിയുക; കേഴുക: 'ദാവീദിന്റെ മകനേ, എന്നിൽ കനിവു കാണിച്ചാലും.... എനിക്ക് കാഴ്ച കിട്ടാൻ കനിവരുളണേ' (ലൂക്കോസ് 18.38,41).

16. കാലം കഴിയുംമുമ്പ് നമുക്ക് നമ്മിൽത്തന്നെ ശുദ്ധി നിർത്താം, അങ്ങനെ മാനമായി വാഴാൻ പഠിക്കാം. ഒന്നുകൊണ്ടും അലട്ടു തോന്നാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, മറെറല്ലാ മനുഷ്യരുമായുള്ള

ബന്ധത്തിൽ മൃതതുല്യനായിരിക്കുക: എന്നാൽ നിനക്കു ശാന്തി ലഭിക്കും. ഞാനിവിടെ പറയുന്നതു് ചിന്തകനും, വിവിധ പ്രവൃത്തികനും, മനുഷ്യരും ചിന്തകളുമായുള്ള ബന്ധങ്ങനും, എന്നിവയെയെല്ലാം സംബന്ധിച്ചാണു്.

17. നിന്റെ പാപമോചനത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ നീ എനിക്കെഴുതിയിരുന്നല്ലോ. അതുതന്നെ ഞാനും പറയട്ടെ: 'എന്റെ പാപമോചനത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക, എന്തെന്നാൽ, അന്യർ നിന്നോടു ചെയ്യണമെന്നു നീ നിനയ്ക്കുംപോലെ നീ അവരോടും ചെയ്യുക' (ലൂക്കോസു് 6, 31) എന്നാണല്ലൊ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഞാൻ അഭിശപ്തനും മറ്റാരെയുംകാനും താണവനും ആണെങ്കിലും, എന്നാലാവുംപോലെ ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്തുപോരുന്നുണ്ടു്: 'പരസ്പര ശ്രേയസ്സിനുവേണ്ടി, മുറിവു് ഉണങ്ങാൻവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ (യാക്കോ. 5. 16), എന്നാണല്ലൊ അനുശാസനം.

18. വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു് പ്രസംഗിക്കാൻ നിനക്കാവില്ലെങ്കിൽ അതിനായി ശ്രമിക്കണ്ടാ. വിശ്വാസത്തിൽ അടിയുറച്ചവനും, അവിശ്വാസികളും നാസ്തികരുമായുള്ള ചർച്ചകളിലും വാദങ്ങളിലും ഒരിക്കലും സംഭ്രമം സംവേക്കുകയില്ല, കാരണം അവനു് തന്നുള്ളിൽ ശാന്തിയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും നാഥനായ യേശു ഉണ്ടു്. ശാന്തമായ ഒരു ചർച്ചയ്ക്കുശേഷം അത്തരം ഒരുവനു് അനേകം അവിശ്വാസികളെയും നാസ്തികരെയും സ്നേഹപൂർവ്വം യേശുക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ച അറിവിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കാൻ സാധിക്കും. ചില വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചർച്ച ചെയ്യുന്നതു് നിനക്കു് ആകാത്ത കാര്യമാകയാൽ, നീ രാജപാതയിലൂടെ പോവുക—അതായതു് 318 പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള വിശ്വാസമാർഗംവഴി സഞ്ചരിക്കുക; അതിലാണല്ലൊ നീ ജ്ഞാനസ്നാനം നടത്തിയിരിക്കുന്നതു്. കാര്യം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാൻ വേണ്ടവിധത്തിൽ എല്ലാ സംഗതികളും അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സർവോപരി നിന്നിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുക; നിന്റെ പാപങ്ങളെ ഓർക്കുക; ദൈവം നിന്നെ എങ്ങനെ കൈയ്ക്കൊള്ളുമെന്നു ചിന്തിക്കുക.

19. ആരെങ്കിലും നിന്നെ വാഴ്ത്തുന്നതു കേൾക്കുമ്പോനം വേദത്തിലെ ഈ വാക്കുകനം ഓർക്കുക: 'എന്റെ സ്വജനങ്ങളേ, നിങ്ങളെ വാഴ്ത്തുന്നവർ നിങ്ങളെ വഴി തെറ്റിക്കും; അവർ നിങ്ങനുടെ നടക്കാനുള്ള വഴി നശിപ്പിക്കും' (യെശ. 3. 12). അമ്മാതിരി പ്രശംസ, നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ നീചത്വം കാണാൻ നമുക്കു കഴിവില്ലാതാക്കുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികമായി കുറെയൊക്കെ മുന്നേറിയിട്ടുള്ളവർക്കും ഒരുപക്ഷേ അതു് ദോഷം ചെയ്യും; അതു മനു

ഷ്യനെ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിൽനിന്നും അകറ്റും. 'പരസ്പരം ബഹുമാനം സ്വീകരിക്കുന്നവരെ എങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കു വിശ്വസിക്കാനൊക്കും?' (യോഹ 5. 44) എന്നല്ലോ കർത്താവു ചോദിച്ചതു്. അപ്പോസ്തലൻ ഉപദേശിച്ച (1 കൊറി. 3. 18) വിനയം സ്വീകരിക്കുന്നവൻ, മേലിൽ 'മഹാനാകാൻ തത്കാലം മൂഢനാകു'നായിരിക്കും ഇഷ്ടപ്പെടുക. ആധ്യാത്മികതയെക്കാൾ സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കുന്നവൻ വീമ്പു പറയുന്നവരുടെ ദുർഗതിയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്നെങ്കിൽ അതെന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തും.

20. രാത്രിയിൽ തോന്നുന്ന ഭയത്തെ സംബന്ധിച്ച ചോദ്യത്തിനു് ഉത്തരം രാജാവിന്റെ തുണയില്ലാത്ത കാലത്തോളമേ ജനങ്ങൾക്കു് ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഭയമുള്ളൂ... ഒരു സേനാനായകൻ നഗരത്തിലെത്തിയിട്ടുണ്ടു് എന്നു കേട്ടാലുടൻ, അധികാരികൾ തങ്ങളെ രക്ഷിക്കും എന്ന ബോധത്താൽ ജനങ്ങൾ നിർഭയരായിത്തീരുന്നു. ശത്രു വരുന്നുണ്ടെന്നു കേട്ടാൽപ്പോലും അവർക്കു ഭയമില്ല; കാരണം അവർക്കൊരു രക്ഷകൻ ഉണ്ടു്. അതേപോലെ, നാം ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ നമുക്കു് പിശാചിനെ പേടിയില്ല, എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരൻ തന്റെ തുണ നമുക്കേകും.

21. ദേവാലയങ്ങളിൽ നിശ്ചിത പാരായണ വേളകളും സങ്കീർത്തനങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് വളരെ ഉചിതമായിട്ടുണ്ടു്; എല്ലാ മനുഷ്യരെയും പ്രാർത്ഥനയിൽ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നതിനും ആളുകളെ സമൂഹമായി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും അതു സഹായകമാകുന്നു. ഗൃഹകളിൽ പാർക്കുന്നവർ സമൂഹ പാരായണമോ സങ്കീർത്തനമോ നടത്തുന്നില്ല; അവർ ഏകാന്തത്തിൽ കൈകൊണ്ടു് വേല ചെയ്യും വായിച്ചും ധ്യാനിച്ചും ജീവിക്കുന്നു; ഇടയ്ക്കിടെ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി എഴുന്നേറ്റുനിൽക്കുമ്പോഴും, പ്രാകൃതവാസനകളിൽനിന്നു മോചനത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ, 'സ്വർഗസ്ഥനായ പിതാവേ,' എന്നു കർത്താവു പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥന (മത്തായി 6. 9–13) ചൊല്ലുക; അഥവാ രണ്ടും ചെയ്യുക. എന്നിട്ടു പിന്നെ ഇരുന്നു് കൈയ്വേല തുടരുക. എത്രനേരം നിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കണം എന്നു ചോദിക്കുന്നപക്ഷം, അപ്പോസ്തലൻ പറയുംപോലെ, (1 തെസ്സ. 5. 17) 'നിർത്താതെ പ്രാർത്ഥിക്കു'ന്നെങ്കിൽ, പ്രാർത്ഥനയുടെ ദൈർഘ്യം കണക്കാക്കാനില്ല.

22. രാത്രിയിലത്തെ ഉറക്കത്തെ സംബന്ധിച്ചു്: സൂര്യാസ്തമയം മുതൽ രണ്ടു മണിക്കൂർ പ്രാർത്ഥിക്കുക; ഈശസ്തുതി ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞാൽ ആറുമണിക്കൂർ സമയം ഉറങ്ങുക. എന്നിട്ടു് എഴുന്നേൽക്കണം; ശേഷം നാലുമണിക്കൂർ ധ്യാനജപാദികളിലേ

പ്പെട്ട് ഉണർന്നിരിക്കണം. വേനൽക്കാലത്തും അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്യുക; എന്നാൽ രാത്രി ചുരുങ്ങുന്നതിനനുസരിച്ച് ഈശസ്തുതി കുറയ്ക്കുക; സ്തോത്രപാരായണവും കുറയ്ക്കുക.

23. വിശിഷ്ടമായ വിനയം കർത്താവു നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനു് അവിടുന്നു് ഇപ്രകാരം അരുളിയിട്ടുണ്ട്: 'എന്നെ കണ്ടു പഠിക്കുവിൻ, എന്തെന്നാൽ ഞാൻ ഉള്ളിൽ താഴ്മയും എളിമയും ഉള്ളവനാകുന്നു; അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കു് ആത്മാവിൽ ശാന്തി ലഭിക്കും' (മത്തായി 11. 29). തികഞ്ഞ ശാന്തി ലഭിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, കർത്താവനുഭവിച്ച ക്ലേശങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക, അവ അനുഭവിക്കുക; എല്ലാ കാര്യത്തിലും സ്വന്തം ഇച്ഛ മാറ്റിനിർത്തുക. കർത്താവുതന്നെ അരുളുന്നു: 'എന്തെന്നാൽ ഞാൻ സ്വർഗരാജ്യത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിവന്നതു് എന്റെ സ്വന്തം ഇച്ഛ നടത്താനല്ല, പിന്നെയോ, എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇച്ഛ അനുസരിക്കാനാണു്' (യോഹ. 6. 38). തികഞ്ഞ വിനയം എന്നാൽ നമ്മുടെ ആചാര്യൻ യേശുക്രിസ്തു സഹിച്ചതു പോലുള്ള ധിക്കാരവും തിരസ്ക്കാരവും സഹിക്കലാകുന്നു. ശരിയായ പ്രാർത്ഥന ഒരുവൻ സ്പർശിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതിന്റെ ഒരടയാളവുംകൂടിയാണതു്—അതായതു് ലോകമെല്ലാം നിന്ദിച്ചാലും അവൻ അക്ഷോഭ്യനായി നിലകൊള്ളും എന്നതിന്റെ അടയാളം.

24. ചിത്തവൃത്തികളടങ്ങി, മനസ്സു് ദൈവത്താൽ ഉദ്ദീപ്തവും ആനന്ദപൂർണവുമായി കാണപ്പോഴാണു് പൂർണമായ പ്രാർത്ഥനയോടടുക്കുന്നതു്. ഒരുവൻ ലോകത്തോടും അതിലെ ഭോഗങ്ങളോടും മൃതതുല്യനായാൽ അവൻ പ്രാർത്ഥനയിൽ പൂർണത പ്രാപിച്ചു. എന്നാൽ ഈശ്വരനുവേണ്ടി ഒരുവൻ തന്റെ ധർമ്മം സശ്രദ്ധം അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോഴും അതു് ചിത്തവിക്ഷേപമല്ല, അതു് ഈശ്വരനു് പ്രീതിയുളവാക്കുന്ന ആത്മാർത്ഥതയാണു്.

25. അന്നപാനങ്ങളിൽ പാലിക്കേണ്ട ക്രമത്തെക്കുറിച്ചു പിതാക്കന്മാർ പറയുന്നതു്, ആവശ്യമുള്ളതിൽ അൽപ്പം കുറച്ചു കഴിക്കുക, വയറു തികച്ചും നിറയ്ക്കാതിരിക്കുക, എന്നാണു്. ഭക്ഷണത്തിന്റെയും പാനീയത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ഓരോരുവനും സ്വന്തമായ ഒരളവു പാലിക്കണം. കൂടാതെ മിതത്വം അന്നപാനങ്ങളിൽ മാത്രം പോരാ, സംഭാഷണം, നിദ്ര, വസ്ത്രങ്ങൾ എന്നിവയിലും വേണ്ടതാണു്; ചുരുക്കത്തിൽ എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും അതു ബാധകമാണു്. ഇവയിലോരോന്നിനും അതതിനേറ്റതായ മിതത്വം വേണം.

26. തനിക്കാവശ്യമുള്ളതിൽ കുറവായി ആഹാരത്തിനു് അളവു് ഏർപ്പെടുത്തുന്നതെങ്ങനെ? ആകെയുള്ള ആഹാരപദാർത്ഥ

ത്തിൽനിന്നു് ഒരൗൺസു് നീക്കം ചെയ്യുക. വെള്ളത്തിന്റെയും വീഞ്ഞിന്റെയും കാര്യത്തിൽ കഷ്ടിച്ചു് അര കപ്പു് കുറയ്ക്കുക. സാധ്യം ഈവക കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയുണ്ടെങ്കിൽ, പ്രയാസം തോന്നുകയുമില്ലെങ്കിൽ, ദിവസത്തിലൊരിക്കൽ മാത്രം പാനീയപാനം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും ഉചിതം. അതു വയ്യെങ്കിൽ രണ്ടു തവണ ചെയ്തോളൂ. പക്ഷേ ഓരോ തവണയും വേണ്ടതിൽ അൽപം കുറച്ചു്. ചിലവേളകളിൽ ചിന്തകൾ ചപലങ്ങളായി എതിർത്തുനില്ക്കുമ്പോൾ, പതിവുള്ള അന്നപാനങ്ങളിൽ കുറേക്കൂടി കുറവുവരുത്തേണ്ടതാണു്; ഭക്ഷണം ഒരൗൺസുകൂടി കുറയ്ക്കുക; പാനീയം ഒരു കപ്പു കുറയ്ക്കുക; അങ്ങനെ ആഹാരത്തിൽ ഒരൗൺസും പാനീയത്തിൽ ഒരു കപ്പും കുറവായി കഴിക്കുക.

27. അന്നപാനങ്ങൾ എത്രവേണം എന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതെങ്ങനെ? പലനാൾ ഒരുവൻ തന്നെത്താൻ നിരീക്ഷിച്ചാൽ അവനു കണ്ടുപിടിക്കാം. തന്റെ ശരീരത്തിനു് എത്രമാത്രം അന്നപാനങ്ങൾ വേണം എന്നു്—വയറുവീർപ്പിക്കാതെ എത്രകൊണ്ടു് തൃപ്തിയാകും എന്നു്. ഇതിൽ ആഹാരത്തിൽ ഒരൗൺസും പാനീയത്തിൽ അര കപ്പും കുറവു ചെയ്യണം. പ്രക്ഷുബ്ധാവസരങ്ങളിൽ വീണ്ടും ഒരൗൺസും അര കപ്പും അന്നപാനങ്ങളിൽ കുറവുവരുത്തേണ്ടതാകുന്നു.

28. അവനവന്റെ കഴിവുപോലെ ആഹാരകാര്യത്തിൽ മിതത്വം പാലിക്കണം എന്നുവച്ചാൽ എന്താണർത്ഥം?—അന്നപാനങ്ങൾ ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, അതായതു് അത്യാവശ്യമുള്ളതിലും അല്പം കുറവായി, കഴിക്കണം എന്നർത്ഥം. ഉറക്കത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും അതുതന്നെ നിയമം. എന്നാൽ ക്ലേശം കൊണ്ടും ക്ഷീണംകൊണ്ടും ഒരുവൻ ഈ അളവിൽ അല്പം കൂട്ടലാക്കിയാൽ, അതു് 'കഴിവുപോലെ' എന്ന നിയമത്തിന്റെ ഉല്ലംഘനമാവില്ല. ഉറക്കത്തിന്റെ അളവെന്തായിരിക്കണം എന്നു നീ ചോദിക്കും. രാത്രിയിൽ പകുതി എന്നാണു് പിതാക്കന്മാർ അതിനു് നിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ആഹാരത്തെ സംബന്ധിച്ചു് അല്പം കൂടി കഴിച്ചാൽകൊള്ളാം എന്നു തോന്നുമ്പോൾ നിർത്തുക; അങ്ങനെ ആഹാരം എപ്പോഴും മിതമായി കഴിക്കുക.

29. ഇഷ്ടംപോലെ തിന്നുക എന്നാലെന്തു്? ആവശ്യത്തിനു കഴിക്കുക എന്നാലെന്തു്? ശരീരത്തിനു് ആവശ്യമുണ്ടായിട്ടല്ലാതെ വയറിനെയും നാവിനെയും പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ തിന്നലാണു് ഇഷ്ടംപോലെ തിന്നലെന്നുവച്ചാൽ, എന്നാൽ ശരീരം ചില ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ, അവയുടെ രുചികാരണമല്ല അവ എളുപ്പത്തിൽ ദഹിക്കും എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു്, കൂടുതൽ പ്രിയത്തോടെ സ്വീകരിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു് തീൻകൊതിയായി കരുതാവതല്ല. ചിലർക്കു് മധുരമായിരിക്കും പ്രിയം, ചിലർക്കു് ലവണരസമുള്ളതു്;

മറ്റു ചിലർക്ക് പുളിയുള്ളതു്; അതൊന്നും കൊതിയായി കരുതരുതു്. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും പദാർത്ഥത്തിൽ ആർത്തി തോന്നുകയും അതിനായി കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ഉചിതമല്ല—അതു് കൊതിയന്റെ അടയാളമാണു്. നീ കൊതിയനോ അല്ലയോ എന്നറിയാനുള്ള വഴി—സാപ്പാടിനെക്കുറിച്ചാണു് നിന്റെ ചിന്തയെങ്കിൽ, ആ വിചാരത്തെ നിനക്കു ചെറുക്കാനാവില്ലെങ്കിൽ, നീയൊരു സാപ്പാട്ടുരാമനാണു്. അങ്ങനെയൊരു ചിന്ത നിന്നെ പിടികൂടുന്നില്ല. കിട്ടിയതെന്തോ അതു് ശരീരത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ചു കഴിക്കുന്നതേ ഉള്ളു, എങ്കിൽ നീ കൊതിയനല്ല.

കൊതിയുടെ വേറൊരു അടയാളം— പതിവുനേരത്തിനുമുമ്പേ തന്നെ ആഹാരത്തിനുവേണ്ടി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. തക്കതായ കാരണമില്ലെങ്കിൽ ഇതൊരിക്കലും സമ്മതിക്കരുതു്.

30. പതിവുസമയത്തിനുമുമ്പു് ആർത്തിയൊന്നും തോന്നുന്നില്ല, പക്ഷേ ആഹാരത്തിനിരിക്കുമ്പോഴേ തോന്നുന്നപക്ഷം ഞാനെന്തു ചെയ്യണം—ആഹാരം കഴിക്കാതിരിക്കണമോ വേണ്ടയോ? നീ വേറാരെങ്കിലും ഒരുമിച്ചു് ആഹാരം കഴിക്കുകയാണെങ്കിൽ, എഴുന്നേറ്റുപോകേണ്ട, തുണ്ടായി ദൈവത്തിന്റെ നാമം ജപിച്ചുകൊണ്ടു്, ആർത്തിവെടിഞ്ഞു് അൽപമെന്തെങ്കിലും കഴിക്കുക; കഴിക്കുന്നതു് വിനാവിളംബം മലമായിമാറും എന്നു് ഓർക്കുകയും ചെയ്ക. എന്നാൽ നീ തനിച്ചാണെങ്കിൽ, വിശപ്പുണ്ടെങ്കിൽ, കൊതി തോന്നാത്ത എന്തെങ്കിലും—അപ്പമോ മറേറാ—കഴിച്ചു വിശപ്പടക്കുക.

31. ഉഴക്കാമ്പിലുദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചെല്ലാം ഒരുവൻ തന്റെ ആചാര്യനോടു ചോദിക്കണമോ? എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വേണ്ടതില്ല; ഒരുവനിൽ തങ്ങിനിന്നു് അവനോടു പോരാടിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രം ചോദിച്ചാൽ മതി. ആരൊക്കെ ശല്യപ്പെടുത്തിയാലും അതൊന്നും ഗണ്യമാക്കാതെ അക്ഷോഭ്യനായി ഇരിക്കുംപോലെയാണതു്. എന്നാൽ ആരെങ്കിലും അയാളെ ആക്രമിക്കാനെഴുന്നേറ്റാൽ അയാൾ ഭരണാധിപനോടു് പരാതി ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

32. തന്നെ എതിർക്കുന്ന ചിന്തയെ ചെറുക്കണമോ? ചെറുക്കേണ്ട; വൈരിക്കുവേണ്ടതു് അതാണു്; ചെറുക്കുന്നതുകണ്ടു് അവൻ എതിർപ്പു നിർത്തുകയില്ല. അതിനെതിരേ തുണയ്ക്കായി കർത്താവിനോടപേക്ഷിക്കുക, നിന്റെ കഴിവുകുറവു് അവിടുത്തെ കാൽക്കൽ അർപ്പിക്കുക. അവനെ തുരത്താൻ മാത്രമല്ല തകർക്കാനും അവിടേയ്ക്കു കഴിയും.

33. ഉറക്കത്തിൽ കിനാവുകാണുന്നതും അശ്രദ്ധമാകുന്നതും മറ്റും അഹമ്മതികൊണ്ടോ അമിതാഹാരംകൊണ്ടോ പിശാചിന്റെ കുശുമ്പുകൊണ്ടോ ആണു്. അഹമ്മതികൊണ്ടും അമിതാഹാരംകൊണ്ടും നാം തുണ നൽകാതിരുന്നാൽ പിശാചിനു് ഇതൊന്നും അടിക്കടി ആവർത്തിക്കാനാവില്ല എന്ന കാര്യം നാം ഓർമ്മവെയ്ക്കണം. അത്യാവശ്യമുള്ള സാമാനങ്ങളില്ലാതെ പുരപണിയാൻ പുറപ്പെട്ടവന്റെ വേല പാഴ്വേലയാകുംപോലെയായിരിക്കും അപ്പോൾ പിശാചിന്റെ പണിയും.

34. എനിക്കെന്റെ വയറു ചുരുക്കണം, ആഹാരം കുറയ്ക്കണം, പക്ഷേ സാധിക്കുന്നില്ല. ചിലപ്പോഴൊക്കെ കുറയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞാലും വീണ്ടും വേഗം പഴയപടിയാകും. പാനീയത്തിന്റെ കഥയും മേൽപടി. എന്താണിതിങ്ങനെ? ആരും ഇതിൽനിന്നും മുക്തനല്ല, താഴെ പറയുന്ന നില നേടിയവനൊഴിച്ചു്: 'അപ്പം തിന്നാൻ ഞാൻ മറന്നുപോകുന്നു: എന്റെ ഞരക്കത്തിന്റെ ഒച്ചകൊണ്ടു് എല്ലു് തോലു തളരുന്നു' (സങ്കീ. 102. 4,5), അത്തരക്കാരനു് എള്ളപ്പത്തിൽ ഭക്ഷ്യപാനീയങ്ങളും കുറയ്ക്കാൻ കഴിയും—എന്തെന്നാൽ അവനു് അപ്പത്തിന്റെ സ്ഥാനം കണ്ണുനീർ വഹിക്കുന്നു; അവസാനം അയാളെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു അവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. സോദരാ, എന്നെ വിശ്വാസിക്കൂ, അന്നിലയിൽ എത്തിയ ഒരാളെ എനിക്കറിയാം; ആഴ്ചയിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ അതിലുമേറെയോ തവണ അദ്ദേഹം ആദ്ധ്യാത്മികാഹാരത്തിലേക്കു് ഉയർത്തപ്പെടുന്നു: അതിൽനിന്നുളവാകുന്ന ആനന്ദംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ശാരീരികാഹാരത്തെ വിസ്മരിക്കുന്നു. ആഹാരം കഴിക്കാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോഴും, വയറുനിറയെ ആഹാരംകഴിച്ച ഒരുവനെപ്പോലെയാണു് അദ്ദേഹം; അതിനാൽ ഒന്നും കഴിക്കാൻ രുചിയില്ല: ഇനി വല്ലതും കഴിക്കുകയാണെങ്കിലോ, അദ്ദേഹം സ്വയം നിന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം പറയും: 'എന്തുകൊണ്ടാണു് എനിക്കെല്ലായ്പോഴും ആ അവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കാനാവാത്തതു്?' അങ്ങനെ ഇപ്പോഴത്തേതിലും ഉയർന്ന ഒരു നിലയിൽ എത്തിച്ചേരാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

35. അമ്മാതിരി അവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതെങ്ങനെ? മനുഷ്യന്റെ ചിന്തകളെല്ലാം ഈശ്വരനിൽ ഏകീഭവിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ ശരീരവും ഈശ്വരചിന്തയെ അനുഗമിക്കുന്നു; അപ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ ആത്മാനന്ദം നിറയുന്നു; ആത്മാവിനു് ആഹാരവും ദേഹത്തിനു പോഷണവും നൽകുന്നു; അങ്ങനെ രണ്ടിനെയും ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ പിന്നെ ബലഹീനനോ വിഷാദമഗ്നനോ ആകുന്നില്ല, എന്തെന്നാൽ അതുമുതൽ അവനു് ദൈവമദ്ധ്യസ്ഥനായിത്തീരുകയും അവനെ 'താപവും ശോകവും പാപവാക്കുന്നു' (യെശ. 51. 11) സ്ഥാനത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽ എത്തിക്കു

കയും ചെയ്യുന്നു. 'നിന്റെ നിധി എവിടെയോ അവിടെ ആയിരിക്കും നിന്റെ നെഞ്ചകവും' (മത്തായി 6. 21) എന്ന വേദവാക്യം അങ്ങനെ അവനിൽ സാഫല്യമടയുന്നു. അന്നിലയിൽ ഒരുവനെ എത്തിക്കുന്നതു വിനയമത്രെ.

36. അല്പാഹാരംകൊണ്ടു് ശരീരത്തിനു് സ്വാഭാവികമായി സംഭവിക്കുന്ന ദുർബലത്വവും പിശാചിന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുന്നതെങ്ങനെ? ഒരുവൻ എത്രമാത്രം ക്ഷീണം കഴിക്കണം? പതിവായ മിതാഹാരം കഴിച്ചിട്ടും ദേഹം ദുർബലമാകുന്നെങ്കിൽ അതു് പിശാചിന്റെ പണിയാണു്; മറിച്ചാണെങ്കിൽ—ആഹാരം പിന്നെയും ചുരുക്കിയതുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ—ആ ദുർബലത്വം സ്വാഭാവികമത്രെ: ഇതാണു് എനിക്കതിനെക്കുറിച്ചു പറയാനുള്ളതു്. അല്പം വിശപ്പോടെ ആഹാരം കഴിച്ചെഴുന്നേൽക്കുക—ഇതാണു് സാമാന്യനിയമം, പ്രാരംഭകന്മാക്കു് പിതാക്കന്മാർ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള നിയമമനുസരിച്ചു്. പിന്നീടു്, സാധകൻ ഇതിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠനായിക്കഴിയുമ്പോഴും, ആഹാരകാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ നിയന്ത്രണം സുഗമമാകുമ്പോഴും, എത്ര ആഹാരം കഴിക്കണം എന്നു് അനുഭവം അയാളെ വ്യക്തമായി ഉപദേശിക്കും.

37. 'എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക; ഞാൻ വല്ലാതെ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.'—പ്രിയ സോദരാ, തികച്ചും ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ മുതിർന്നവരായവർ തിതിക്ഷയിൽക്കൂടിയും പരീക്ഷണങ്ങളിൽക്കൂടിയുമാണു് ഉന്നതനിലയിൽ എത്തുന്നതു്. കർത്താവു് കുരിശിന്മേൽ ക്ലേശം അനുഭവിച്ചു. ക്ലേശങ്ങളിൽ നീ സന്തോഷിക്കുകയല്ലേ വേണ്ടതു്, അവയുടെ സഹനം നിന്നെ സ്വർഗരാജ്യത്തേയ്ക്കു നയിക്കുമല്ലോ? നീ ക്ലേശിക്കുന്നുഎന്നതു് നല്ല ലക്ഷണമാണു്. കർത്താവു തന്റെ കനിവു് ഒരുക്കുമ്പോഴും ക്ലേശങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും പെരുകുന്നു എന്നു നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ? പിന്നെ, പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ, ശാരീരികമായ സൗഖ്യത്തിനുവേണ്ടി, കർത്താവതരുളുന്നില്ലെങ്കിൽ, നീ തേടരുതു്: എന്തെന്നാൽ അവിടുത്തെ കണ്ണിൽ അതു് അതീവ നിന്ദ്യമത്രെ. 'ലോകത്തിൽ നിനക്കു പരീക്ഷണങ്ങൾ നേരിടേണ്ടിവരും' (യോഹ. 16. 33) എന്നവിടുന്നു് അരുളിയിട്ടുമുണ്ടു്.

38. പതിവായി ആഹാരത്തിനു് ഏർപ്പാടു ചെയ്യേണ്ടതെങ്ങനെ? സ്വന്തം മുറിയിൽ ഏർപ്പാടുചെയ്യാൽ അല്പവും അലട്ടും ഒഴിയുകയില്ല. ദൈവം ഏതു തരുന്നുവോ അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിയടയുക 'നേരേ നടക്കുന്നവൻ ശരിക്കു നടക്കുന്നു (സുഭാഷിതങ്ങൾ 10. 9).

39. സങ്കീർത്തനങ്ങളും പൊല്ലുപോയും ഓരോ കീർത്തനത്തിനുശേഷവും കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന പൊല്ലേണ്ടതുണ്ടോ? കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന ഒരു പ്രാവശ്യം പൊല്ലിയാൽ മതിയാകും.

40. പിതാക്കന്മാരെ പിൻപറ്റി ഞങ്ങളും പോന്ന പാതയിലൂടെ നടക്കുവിൻ തികഞ്ഞ ശാന്തിയിൽ എത്തിയിട്ടും ഞങ്ങളും അവിടെ വിശ്രമിച്ച വേളകളൊന്നും ഞാൻ ഓർക്കുന്നില്ല; എന്തെന്നാൽ അവിടെയും എന്തെങ്കിലും ഞെരുക്കവും ക്ലേശവും ഉണ്ടാക്കാൻ, കർത്താവിനെ ഭയന്നു, ഞങ്ങളെപ്പോഴും യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്നരുളി: 'നീ നിന്റെ ജീവിതകാലത്തു് നല്ല വസ്തുക്കളും സ്വീകരിച്ചു' (ലൂക്കോസു് 16. 25); 'കൊടിയ ക്ലേശങ്ങളിൽക്കൂടിവേണം നമുക്കു ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ (അ. പ്ര. 14. 22) എന്ന സംഗതിയും ഞങ്ങളും ഓർമിച്ചിരുന്നു. പലേ വസ്തുക്കളും ഞങ്ങളുടെ കൈയ്വശം വന്നുചേർന്നപ്പോഴും ഞങ്ങളും ഇങ്ങനെതന്നെ പെരുമാറി; നമുക്കുവേണ്ടി സ്വയം യാചകനായിത്തീർന്ന കർത്താവിന്റെ പ്രീതിക്കായി ഞങ്ങളും എത്രമാത്രം ദാരിദ്ര്യത്തിലാണു ജീവിച്ചതു് എന്നു ദൈവത്തിനറിയാം. എല്ലാറ്റിലും സുഖസൗകര്യങ്ങളും അവനവനു നൽകുന്നതു നല്ലതല്ല. ഇപ്പോൾ തേടുന്നവൻ തനിക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു, ഈശ്വരനുവേണ്ടിയല്ല; എന്തെന്നാൽ അത്തരക്കാരനു് സ്വന്തം ഇച്ഛ മാറ്റിനിർത്താനാവില്ല.

41. സകല മനുഷ്യരും നിന്നെക്കാൾ ഉയർന്നവരാണെന്നു നീ കരുതണം എന്നതത്രെ കർത്താവിന്റെ ഇച്ഛ. സർവപ്രകാരേണയും ആചാര്യനെ ആദരിക്കുക; ഭക്ഷണത്തിന്റെയോ പാനീയത്തിന്റെയോ മറ്റെന്തിന്റെയോ കാര്യമായാലും അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് അനുസരിക്കുക. ആളുകളും നിന്നെ നിന്ദിക്കുന്നെങ്കിൽ ആനന്ദിക്കുക—അതു അത്യന്തം പ്രയോജനകരമാകുന്നു. അവർ നിന്നെ അവമാനിക്കുന്നെങ്കിൽ, സഹിക്കുക; എന്തെന്നാൽ, 'അവസാനംവരെ പൊറുക്കുന്നവൻ രക്ഷിക്കപ്പെടും (മത്തായി 10. 22). സകലതിനും ഈശ്വരനു നന്ദി നൽകുക; എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ കുറവുകൾക്കുള്ള പരിഹാരമാണു് ഈശ്വരസമക്ഷം നന്ദി നൽകൽ. എല്ലായ്പോഴും എല്ലാറ്റിലും താനൊരു പാപിയാണെന്നും പ്രലോഭിതനാണെന്നും കരുതുക—എന്നാൽ ദൈവം നിന്നെ കുറക്കാരനെന്നു കണക്കാക്കുകയില്ല. എല്ലാറ്റിലും വിനീതനായിരിക്കുക. നിനക്കു കാരുണ്യം ലഭിക്കും.

42. സർവദാ നമുക്കു വിനയത്തെ അനുസരിക്കാം; വിനീതൻ നിലത്തു കമിഴ്ന്നു കിടക്കുന്നു; നിലത്തു കിടക്കുന്നവൻ വീഴുന്നതെങ്ങനെ? എന്നാൽ പൊക്കത്തിൽ നിൽക്കുന്നവൻ എളപ്പത്തിൽ വീണേക്കുന്നവരും. നാം നേർവഴി സ്വീകരിക്കുകയും ധർമ്മശ്ലം ചെടിയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതു നമ്മുടെ മിടുക്കുകൊ

ണ്ടല്ലേ, ദൈവത്തിന്റെ കനിവുകൊണ്ടാണു്; എന്തെന്നാൽ, 'കർത്താവു് കരുടന്റെ കണ്ണുകൾ തുറക്കുന്നു: അവിടുന്നു താണവരെ ഉയർത്തുന്നു' (സങ്കീ. 146. 8).

43 രോഗം ഈശ്വരൻ തരുന്ന ഒരു പാഠമാണു്; നാമതിനു് അവിടത്തോടു കൃതജ്ഞരാണെങ്കിൽ അതു നമുക്കു മുന്നേറാൻ തുണ നൽകും, ജോബു് ദൈവത്തിന്റെ ഒരുത്തമ ഭക്തനായിരുന്നില്ലേ? എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ദൈവത്തെ സ്മരിച്ചും കീർത്തിച്ചും എന്തെന്തു ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചില്ല! അവസാനം സഹനം അദ്ദേഹത്തിനു നിസ്തുലമായ മഹിമ നേടിക്കൊടുത്തു. അതുപോലെ നീയും രോഗം വരുമ്പോൾ അല്പം സഹനം ശീലിക്കുക; നിനക്കു 'ദൈവത്തിന്റെ മഹിമ' (യോഹ. 11. 40) കാണുമാറാകും. രോഗം കാരണം ഉപവാസമനുഷ്ഠിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ എന്നോർത്തു കേഴുകയും വേണ്ട. ഒരുവന്റെ കഴിവിൽ കൂടുതൽ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കാൻ ഈശ്വരൻ ഒരിക്കലും ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. വികാരങ്ങളെ അടക്കാൻ, കരുത്തേറിയ ശരീരത്തെ തളർത്താൻ ശരീരത്തിനേല്പിക്കുന്ന ഒരു ശിക്ഷയല്ലാതെ മറ്റെന്താണു് ഉപവാസം? 'ഞാൻ തളരുമ്പോൾ, ഞാൻ കരുത്താർന്നവനത്രെ' (2 കൊറീ 12. 10). എന്ന വി. പൗലോസിന്റെ ഉപദേശമാണല്ലൊ അതിനു പ്രമാണം. എന്നാൽ രോഗം ഈ ശിക്ഷയെക്കാൾ കടന്നതാണു്; ആകയാൽ അതു് ഉപവാസത്തിനു പകരം നില്ക്കുന്നു: മാത്രമല്ല അതിലുമേറെ ഫലപ്രദമെന്നും കരുതപ്പെടുന്നു. ഒരുവൻ രോഗത്തെ നിശ്ചിന്തം സഹിക്കുകയും അതിനു ഈശ്വരനോടു കൃതജ്ഞനായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം തന്റെ സഹനത്തിനു് പ്രതിഫലമായി അവനു മുക്തി ലഭിക്കുന്നു; രോഗം ബാധിച്ച ശരീരം രോഗംകൊണ്ടുതന്നെ ദുർബലമാകുന്നു. ആകയാൽ അതിനെ ഉപവാസംകൊണ്ടുതന്നെ വീണ്ടും ദുർബലമാക്കേണ്ടതില്ല. അങ്ങനെ ഉപവാസമെന്ന ക്ലേശത്തിൽനിന്നും മോചനം നല്കിയതിനു ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയുക. നീ ദിവസം പത്തു പ്രാവശ്യം ആഹാരം കഴിക്കുന്നെങ്കിലും വിഷാദിക്കേണ്ട; അതിനു നിന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയില്ല, എന്തെന്നാൽ നീ ശരീരത്തെ താലോലിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ലല്ലൊ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു്.

44. വിശ്വാസത്തിന്റെ സഫലതയിൽ അസൂയ പൂണ്ട പിശാചുക്കൾ നമ്മുടെ അടുത്തു അവിശ്വാസം കൊണ്ടുവരുന്നു: നാമതിനെ കൈയ്ക്കൊണ്ടാൽ നാം അവരുടെ കിങ്കരരും കങ്കാണികളും ആയിത്തീരുന്നു.

45. അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ: ഏതാനും സമയം കീർത്തനം ചൊല്ലാനും, ഏതാനും സമയം മനസാ പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലാനും ഉപയോഗിക്കണം; നിന്റെ ചിന്തകളെ നിരീക്ഷിക്കാനും നിയന്ത്രി

ക്കാനും കുറെ സമയം നീക്കിവെയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്. കീർത്തനത്തിനും വാചികപ്രാർത്ഥനയ്ക്കും പരിധിയൊന്നും വെയ്ക്കേണ്ട; എത്രമാത്രം ചെയ്യാൻ ദൈവം നിനക്കു കരുത്തു തരുന്നുവോ അത്രയും ചെയ്യുക. പക്ഷേ പാരായണവും ആന്തരപ്രാർത്ഥനയും കൈവിടരുതു്; ഓരോന്നും ആവുംപോലെ മാറിമാറി ചെയ്യുക; അങ്ങനെ നാം മുഴുവൻ ഈശ്വരനു് പ്രീതികരമായ രീതിയിൽ നിനക്കു് ചെലവഴിക്കാൻ സാധിക്കും. സിദ്ധന്മാരായ പിതാക്കന്മാർ അറുത്തുമുറിച്ച ചിട്ടകളൊന്നും അനുസരിച്ചിരുന്നില്ല; എന്നാൽ ദിവസം മുഴുവൻ താന്താങ്ങളുടെ ചിട്ടകളെ അനുസരിച്ചുപോന്നു. ചിലർ കീർത്തനങ്ങളും ചൊല്ലുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടു; ചിലർ ഉറക്കെ പ്രാർത്ഥനകളും ചൊല്ലിയിരുന്നു. ചിലർ തങ്ങളുടെ ചിന്തകളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്നു, പിന്നെ ചിലർ ആഹാരകാര്യങ്ങളും, അല്പമെങ്കിലും ഒരുക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി. എവരും ഈശ്വരനെത്തോടെയാണു് ഇതെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നതു്, എന്തെന്നാൽ, 'നീ ചെയ്യുന്നതൊക്കെ ദൈവത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കു വേണ്ടി ചെയ്യുക' (1 കൊറി. 10. 31) എന്നല്ലൊ ഉപദേശം.

46. പീഡകളിൽ ശത്രു നിന്നിൽ സംഭ്രമം ഉളവാക്കാൻ അനുവദിക്കരുതു്. ദൈവത്തിന്റെ അനുവാദംകൂടാതെ പ്രലോഭനത്തിനോ പീഡനത്തിനോ ആരെയെങ്കിലും ബാധിക്കാനാകുമോ? ഇല്ല. നമ്മുടെ ആത്മാവിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാണു് ദൈവം ഇതനുവദിക്കുന്നതു്; എന്നാൽ പിശാചു് ഇതിനെ മറിച്ചു കാണിച്ചതരുന്നു; അങ്ങനെയാണല്ലൊ അവൻ പണ്ടു നമ്മുടെ പൂർവികരെ ഏദൻ തോട്ടത്തിൽനിന്നു പുറത്താക്കിയപ്പോഴും ചെയ്തതു്. എന്നാൽ നാമിതു് ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല, നമ്മിലെ മാലിന്യം നീക്കാനാണു് ദൈവം പരീക്ഷണങ്ങളും തരുന്നതു് എന്ന സംഗതി നാം മറക്കുന്നു, എന്നിട്ടു നാം അസ്വസ്ഥരും വിഷാദമഗ്നരും ആയിത്തീരുന്നു. നിനക്കു മോചനം വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നിന്റെ ചിന്തയെ വിശ്വസിക്കരുതു്; എന്തെന്നാൽ പിശാചുക്കൾ ഒരു ചീത്ത വിത്തു നിന്നിൽ നടുന്നു, ഒന്നിനു പകരം മറെറാന്നിനെ കാണിച്ചതരുന്നു. ആരെയും ഒന്നിനും ഒരിക്കലും കുറ്റപ്പെടുത്തരുതു്; എന്നാൽ എല്ലായ്പോഴും നിന്റെ അയൽക്കാരനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ യത്നിക്കുക. ആരെക്കുറിച്ചും ദോഷം നിനയ്ക്കരുതു്. എന്തെന്നാൽ അതുവഴി നീ സ്വയം ദുഷ്ടനായിത്തീരുന്നു; ദുഷ്ടൻ ദോഷം നിനയ്ക്കുന്നു, ശിഷ്ടൻ നന്മ നിനയ്ക്കുന്നു. 'അവരെന്നെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു.....'എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്ത ഉദിക്കുന്നോയം, അതു നിന്റെ കാതിലോതുന്നതു് നിന്റെ ശത്രുവാണെന്നു ധരിച്ചുകൊൾക; അമ്മാതിരി സംശയങ്ങളൊന്നും ഒരുകാലവും വച്ചുപുലർത്തരുതു്. സന്തോഷത്തോടും സംതൃപ്തിയോടും എല്ലാം പൊറുക്കുക. എന്തെന്നാൽ പൊറുമയുടെ പ്രതി

ഫലം വമ്പിച്ചതാണു്. പിശാചുക്കളെ സംബന്ധിച്ചു്—അവരെ വിശ്വസിക്കരുതു്, കാരണം അവർ കാണിക്കുംപോലെയല്ല കാര്യങ്ങളുടെ ശരിയായ നില—ആവുംപോലെ നിന്നെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കണമെന്നേ അവർക്കു് ഉദ്ദേശ്യമുള്ളൂ.

47. 'വീണ്ടുമൊരു ധിക്കാരം'—അനിയാ, നിന്റെ കഥയില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. ആരെയും പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നതു് പിശാചു് എപ്പോഴെങ്കിലും നിർത്തും എന്നു നീ കരുതുന്നോ? പിശാചു ബാധിച്ച നിലത്തു വീണു വായിൽക്കൂടി പത ഒഴുകുന്നവരെ കുറ്റംപറയാൻ പാടുണ്ടോ? അതേപോലെതന്നെ അരുതാത്തതാണു് പിശാചിന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടു് നമ്മെ നിന്ദിക്കാനും എതിർക്കാനും ഒരുങ്ങുന്നവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതും. അവരെയല്ല ആ വികാരത്തെയും അതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവനെയുമാണു നാം പഴിക്കേണ്ടതു്. ശത്രു നിന്നെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നു—നീ സ്വന്തം പാപങ്ങളും കാണുന്നില്ല, എന്നാൽ നിന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പിന്റെ പാപങ്ങളും തെളിഞ്ഞുകാണുകയും ചെയ്യുന്നു. കൂടെപ്പിറപ്പിന്റെ മര്യാദകേടിനെ നീ ആവർത്തിക്കുന്നു. സ്വന്തം തെറ്റിനെ മറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ പാപങ്ങളും നോക്കാൻ നീയാരാണു്? ദൈവത്തിനു നന്ദിയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ലാസറസ് എത്രനാളും പീഡകളും അനുഭവിച്ചു എന്നു് ഓർത്തുനോക്കുക.

48. പ്രലോഭനങ്ങൾകൊണ്ടു് ഞാൻ അരഞ്ഞുപോയി. അരഞ്ഞുപോവരുതു്, സോദരാ; ദൈവം നിന്നെ വെടിഞ്ഞിട്ടില്ല, വെടിയുകയുമില്ല. 'നിന്റെ വിയർപ്പിന്റെ ഫലമായി നീ അപ്പം തിന്നും' (ഉൽപത്തി 3, 19) എന്നു നമ്മുടെ പൂർവപിതാമഹനായ ആദാമിന്റെ പേർക്കു് കർത്താവരുളിയ വിധി നീക്കപോക്കില്ലാത്തതാണെന്നു് അറിയുക. ഉലയിൽ ഉരുക്കിയ പൊന്നു രാജകിരീടം തീർക്കാൻ യോഗ്യവും ശുദ്ധവും ആയിത്തീരുന്നു. അതേപോലെ ദുഃഖാഗ്നിയിൽക്കൂടി മനുഷ്യൻ സ്വർഗരാജ്യത്തിന്റെ സന്താനമായിത്തീരുന്നു—കൃതജ്ഞതയോടെ അവൻ തുടരുന്നപക്ഷം. ആകയാൽ നിനക്കേർപ്പെടുന്നതൊക്കെ നിന്റെ നന്മയ്ക്കാണെന്നു വിശ്വസിക്കുക, ദൈവസമക്ഷം നിനക്കു കരുത്തേകാൻ.

49. (ആശ നശിച്ച ഒരു രോഗിക്കു്)—നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ പീഡകളെ മുകരുക—അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം നിന്ദനങ്ങളും വ്രണങ്ങളും അവമാനങ്ങളും മുഖത്തുതുപ്പലും ചെന്നുണിയും മുൾക്കിരീടവും കയ്പുറ്റ വിനാഗിരിയും, ആണികൊണ്ടുള്ള പ്രാണവേദനയും, കുന്തംകൊണ്ടുള്ള കുത്തും, ചോരവാർപ്പും നീരൊലിപ്പും നീയും സഹിക്കുന്നതായി നിനയ്ക്കുക, അതുവഴി നിന്റെ രോഗത്തിൽ സമാധാനം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്കു. നിന്റെ യത്നങ്ങളും

വിഫലമാകാൻ കർത്താവനുവദിക്കുകയില്ല. തങ്ങളുടെ സഹനതയുടെ ഫലവും നേടി മഹനീയരായിത്തീർന്ന സിദ്ധരെ കാണുന്ന അവസരത്തിൽ നീ അവർക്ക് അപരിചിതനാവാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി, പ്രത്യുത നീ അവർക്കും യേശുവിനും തോഴനാവാൻ വേണ്ടി, സിദ്ധന്മാരോടൊപ്പം അവിടത്തെ സമക്ഷം വാഴാൻ കരുത്തു നേടാൻ വേണ്ടി—അതിനുവേണ്ടിയാണ് നിന്നെ അല്പം അസുഖം സഹിക്കാൻ അവിടുന്ന് അനുവദിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ വിഷാദിക്കരുതു്. ദൈവം നിന്നെ മറന്നിട്ടില്ല. ദുശ്ചരിതനല്ലാത്ത ഒരു യഥാർത്ഥപുത്രനെ എന്നപോലെ അവിടുന്ന് നിന്നെ കാത്തുപോരുന്നുണ്ട്.

50. നമ്മുടെ മഹനീയ സഹോദരൻ നമ്മെയെല്ലാം സഹായിക്കുമാറാകട്ടെ, നമ്മെ ക്രൂടെപ്പിറപ്പുകളാക്കാൻ കനിവാർന്ന യേശുക്രിസ്തുവിനെയാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് (എബ്രാ. 2.11). നാമിപ്പോഴത്തന്നെ അവിടത്തെ സോദരരായിരിക്കുന്നു. മാലാഖമാർ നമ്മെ വാഴ്ത്തുന്നു. ഹാ, നമ്മുടെ സോദരൻ ആരെന്നോ! നമുക്കു കരുത്തേകാൻ പ്രബ്ലൻ; ഫലം പങ്കുവെയ്ക്കുന്നതിൽ സ്ഥിരനിശ്ചയൻ, പോരാട്ടം തുടങ്ങുന്ന അവസരത്തിൽ വൈരികളുടെ എതിർപ്പുകളെ തകർക്കാൻ പോന്ന യോദ്ധാവു്; ബാഹ്യമനുഷ്യന്റെയും ആന്തരമനുഷ്യന്റെയും—ബാഹ്യമനുഷ്യനെ ആന്തരമനുഷ്യനു വിധേയനാക്കി—രോഗങ്ങളകറ്റുന്ന ഭിഷഗ്വരൻ; നമുക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികാഹാരം അരുളുന്ന അന്നദാതാവു്; ചൈതന്യം തരുന്ന ചൈതന്യസ്വരൂപൻ; കനിവേകുന്ന കാരുണ്യമൂർത്തി; വരദാനത്തത്പരനായ ഉദാരവിഗ്രഹൻ: നമ്മെ അരചരാക്കുന്ന രാജാധിരാജൻ. ദേവന്മാരാക്കുന്ന ദേവാദി ദേവൻ. അവിടുന്ന് സർവസ്വരൂപനാണെന്നറിഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുക; അവിടുന്നു നിന്റെ ആന്തരാപേക്ഷ കൈക്കൊള്ളും. അവിടത്തെ കാരുണ്യത്തെ നീ തന്നെ തടയാതിരുന്നാൽ.

51. 'അപേക്ഷിക്കൂ, വേണ്ടതു ലഭിക്കും' (യോഹ. 16.24). എന്നരുളിയ കർത്താവു് നിന്റെ അപേക്ഷകളെയെല്ലാം അനുവദിക്കുമാറാകട്ടെ. ഒന്നുമാത്രം: വീടു വെടിപ്പാക്കിവെയ്ക്കുക; ദിവ്യദാനങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാൻ വീടു് നല്ലതുപോലെ അടിച്ചുവാരിവൃത്തിയാക്കുക. വൃത്തിയായ വീട്ടിലേ അവ സുരക്ഷിതമായിവാഴൂ; മാലിന്യമില്ലാത്തിടത്തേ അവയുടെ സൗരഭ്യം പരക്കൂ. അവ ആസ്വദിക്കുന്നവൻ പണ്ടത്തെ ആദാമിനു് അജ്ഞാതനായിത്തീരുന്നു: അവൻ ലോകത്തിനും ലോകം അവനും കുരിശിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; അവൻ ഏതു പൊഴുതും കർത്താവിൽ വസിക്കുന്നു. വൈരിയുടെ തിരമാലകളെത്രയൊക്കെ ആഞ്ഞടിച്ചാലും അവ അവന്റെ കപ്പൽ തകർക്കുന്നില്ല. അതുമുതൽ അവൻ വൈരികളിൽ ഭയം വളർത്തുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവർ

അവനിൽ പവിത്രമുദ്ര കാണുന്നു. അവൻ അവർക്ക് എത്രമാത്രം ശത്രുവാകുന്നുവോ അത്രയ്ക്കും അവൻ രാജാധിരാജനു് സ്വാഗതാർഹനായ ഒരു യഥാർത്ഥസുഹൃത്തു് ആയിത്തീരുന്നു.

52. പിശാചുക്കൾ കൊണ്ടുവരുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളും ദ്രോഹചിന്തകളും മൂലം ഉളവാകുന്ന വിഷാദങ്ങൾ നിന്നെ ദുർബലനാക്കാൻ അനുവദിക്കരുതു്. പിശാചുക്കൾ നമ്മെ അസ്വസ്ഥരാക്കുകയും പ്രലോഭിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമെങ്കിലും അവയ്ക്കൊന്നും നേടാനാവില്ല. പ്രത്യുത, നാം ജാഗ്രതയോടെ ശ്രദ്ധ നമ്മിൽത്തന്നെ പതിപ്പിക്കുകയും അല്പം ക്ഷമ പാലിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതൊക്കെ നമ്മുടെ നന്മ വർദ്ധിക്കാൻ മാത്രമാണെന്നു കാണുക. എന്നു വിശ്വസിക്കുക. സ്നേഹനിധിയും കരുണാമയനുമായ സർവ്വേശ്വരൻ നമുക്കു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു കൈവിട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ നമുക്കു് നമ്മുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അയവു വരുത്താതിരിക്കാം. തരേണ്ടതു് അവിടുന്നു്, സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് നമ്മളുടെ പവിത്ര പ്രതിജ്ഞകളും നിർലോപദാനങ്ങളും ഈശ്വരനിൽനിന്നും ലഭിച്ച ശേഷവും പിശാചുക്കൾ ആ നിസ്സീമനിധികളെ അപഹരിക്കാൻ വേണ്ടി നിനക്കെതിരെ നിർലജ്ജമായ വികാരവേഗങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നെങ്കിൽ, അദ്ഭുതപ്പെടേണ്ട; ഇയ്യോബിനുവേണ്ടി ദൈവം തന്നെ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചതിനുശേഷവും ദീർഘനാൾ പരീക്ഷകളുടെ നെടുംതൂണായ അദ്ദേഹത്തെ തകർക്കാൻ എന്തെല്ലാം പ്രലോഭനങ്ങളും വഞ്ചനകളും അവർ പ്രയോഗിച്ചു എന്നോർത്തുനോക്കൂ. എന്നിട്ടും അവർക്കു് അദ്ദേഹത്തെ കീഴടക്കാനോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വല വിശ്വാസവും കൃതജ്ഞതയുമാകുന്ന നിധി അപഹരിക്കാനോ സാധിച്ചില്ല. തീയിൽ ഉരുകിയ പൊന്നു് കൂടുതൽ ശുദ്ധമായിത്തീരുന്നു, വിവിധ പരീക്ഷണങ്ങളും പവിത്ര മനുഷ്യനെ പവിത്രതരനാക്കുന്നു. ഈ പവിത്രാത്മാവിനെപ്പറ്റി ദൈവംതമ്പുരാൻതന്നെ സവിശേഷ സാക്ഷ്യം നൽകിയശേഷവും തന്റെ ഈ ഭൃത്യനെ പരീക്ഷിക്കാൻ അവിടുന്നു് അനുമതിയരുളി; എന്തിനെന്നോ, അവിടുത്തെ അപൂർവമഹിമയ്ക്കും സമാദരത്തിനും വേണ്ടിയും വൈരികളുടെ സംഭ്രമത്തിനുവേണ്ടിയും. ആകയാൽ നിരാശപ്പെടേണ്ട. പ്രതിജ്ഞയുടെ മുദ്രകം അഭംഗുരം നിലകൊള്ളുന്നു; പക്ഷെ, 'കർത്താവിൽ പ്രത്യാശവയ്ക്കുക' (സങ്കീ. 27. 14). 'അവസാനംവരെ തുടരുന്നവൻ കർത്താവിൽ രക്ഷിക്കപ്പെടും' (മത്തായി 24. 13).

53. ഉത്തരങ്ങൾ: നിനക്കു ചിന്താക്കുഴപ്പം ഉണ്ടാകുന്നതു് നിന്റെ ഹൃദയം അസ്ഥിരമായതുകൊണ്ടാണു്. ദ്രാക്ഷാസവം തൊട്ടുകൂടെന്നില്ല, പക്ഷേ വല്ലപ്പോഴുമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ. ഇരിക്കുന്ന നിലയിൽ ഉറങ്ങുന്നതു് പിന്നീടു വിനയത്തിലേയ്ക്കു

നയിക്കും. എന്തു കാര്യത്തിലും നിന്നെ സർവാത്മനാ ഈശ്വരനു സമർപ്പിക്കുക, ഈശ്വരനിൽ ധൈര്യപൂണ്ടു.

54. ശ്രദ്ധ നിന്നിൽത്തന്നെ നിർത്തുക; നിസ്സാര കാര്യങ്ങളിലേയ്ക്കു് ആകർഷിക്കാൻ പിശാചുക്കളും ശ്രമിക്കും: ഉദാഹരണത്തിനു്—ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഉറങ്ങുക, തലയിണ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുക—അതൊക്കെ കറിവേപ്പിലയും കൊത്തമല്ലിയും കരിംജീരകവും മാത്രം; എന്നിട്ടു് വിധിയുടെ 'കനമേറിയ കാര്യങ്ങളെ കൈവിടാനും' (മത്തായി 23. 23). നിന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു: അതായതു് കോപം അടക്കുക, ഈർഷ്യയെ വരട്ടുക, എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും അനുസരണം നേടുക, എന്നിവയെ. അവരിതു് നിന്നിൽ വിതയ്ക്കുന്നതു് നിന്റെ ദേഹത്തെ ദുർബലമാക്കാനാണു്; അപ്പോഴും നിന്നെ രോഗം ബാധിക്കും, വേഗം മൃദുലമായ മെത്തയും പലതരം ആഹാരവും അത്യാവശ്യമായിത്തീരും. ഈശ്വരയേത്തോടെ, തലയിണ ഉപയോഗിച്ചു വിശ്രമംകൊള്ളുകയാണു് നിനക്കു നല്ലതു്. നിന്റെ പാത്രത്തിൽ അമൂർത്തങ്ങളായ ഈവക മസാലകളും ഇടുക, അതായതു്: വിനയം, അനുസരണം, വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, സ്നേഹം എന്നിവ. എന്തെന്നാൽ ഇവയുടെ ഉടമ ദിവ്യരാജനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു സദ്യ ഒരുക്കുന്നു.

55. 'ദൈവദൂഷകമായ ഒരു ചിന്ത എന്നെ ആകർഷിച്ചു.' വളരെ നാളായി ദൈവദൂഷണമെന്ന പിശാചു് നിനക്കെതിരെ പോരാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു—അവനെ അംഗീകരിക്കുന്നവരെ സംഹരിക്കുന്ന പിശാചു്. അവൻ നിന്നെ കൊല്ലാൻ കഴുത്തിലെ ചങ്ങലയിൽ—കാമാദികളിൽ—പിടിക്കുടിയിരിക്കുന്നു. 'അവന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ പിശാചു നിന്നെ തടവുകാരനായി പിടിക്കാൻ എന്റെ ദൈവം അനുവദിക്കാതിരിക്കട്ടെ' (2 തിമോ. 2. 26). എന്നാൽ, നിരാശപ്പെടരുതു്. നോക്കുക, നിന്റെ പശ്ചാത്താപം കൈക്കൊണ്ടുകൊണ്ടു് ദൈവം നിൻമുമ്പിൽ നിന്നരുളുന്നു. തടവിലാണു് എന്ന വ്യാമോഹത്തിൽനിന്നും ഉണരുക—എന്നാൽ ആദ്യം കോപത്തെയും ശുണ്ഠിയെയും കെട്ടുത്തുക, അവ ഈശ്വരനെതിരെ ആത്മനാശകമായ പാഷണ്ഡതയിലേയ്ക്കു നയിക്കും എന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടു്. പിശാചുക്കളെ പൊരിക്കുന്ന വിനയവും, ദൈവപുത്രനു മനുഷ്യനിൽ പ്രവേശിക്കാൻ വാതിൽ തുറന്നുകൊടുക്കുന്ന അനുസരണവും, മനുഷ്യനെ സംരക്ഷിക്കുന്ന വിശ്വാസവും ഒരുവനെ ലജ്ജ വെടിയാൻ ഇടയാക്കുന്ന പ്രത്യാശയും ഈശ്വരനിൽനിന്നു വീണുപോകാനിടയാകാതെ കാക്കുന്ന സ്നേഹവും സമ്പാദിക്കുക. ഈ സദ്ഗുണങ്ങളെ നീ ഗൗനിച്ചില്ല; മാത്രമല്ല അവയ്ക്കു വിരുദ്ധമായവയെ—കോപം, ശുണ്ഠി, സർവനാശകമായ ദൈവനിന്ദ എന്നിവയെ നീ താലോലിക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവ

ത്തിന്റെ നന്മയെ കണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നന്മയെ ധ്യാനിച്ചും നിന്റെ തെറ്റു തിരുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുക. പോയതു് പൊറുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, മേലിൽ നിന്റെ വഴിമാറുക. നാൽപ്പതുനാൾ ദൈവത്തോടു് പശ്ചാത്താപം ഏറുപറയുക; 'എന്റെ ദൈവമേ, അവിടുത്തെ നിന്ദിച്ച അടിയനിൽ കനിവു കാണിക്കേണമേ!' എന്നിരന്നുകൊണ്ടു ദിനംപ്രതി മൂന്നുതവണ വണങ്ങുക. 'പ്രഭോ, അവിടുത്തേയ്ക്കു സ്തുതി, അവിടുന്നു് എന്നെന്നും സർവോത്കർഷേണ വാഴുന്നു, സ്വസ്തി' എന്നിങ്ങനെ ഓരോ നാളും മൂന്നുതവണ ദൈവത്തെ നിന്ദിച്ച നാവുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ വാഴ്ത്തി അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്റെ വിശ്വാസം സുദൃഢമാക്കുക. ഇനിയും ഇതേ പാപത്തിൽ പതിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുക, ഇതിലും ഹീനമായതെന്തെങ്കിലും വന്നുചേരാതിരിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ. മനസ്സാക്ഷിയെ അവഗണിച്ചതുമൂലം നീ കോപത്തിനു് അധീനനായി; കർബാനയിൽനിന്നു പിൻതിരിയലായി കോപത്തിന്റെ അടുത്തപടി; അങ്ങനെ തികച്ചും തടവുകാരനാക്കപ്പെട്ട നീ ദൈവദൂഷണമെന്ന കിടങ്ങിൽ വീണു. കരുണയാർന്ന കർത്താവിന്റെ കരങ്ങളും വിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനകളും തടഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നിന്റെ ആത്മാവു് നിരാശതയാകുന്ന നാശത്തിൽ പതിച്ചേനെ. നോക്കൂ, ഏഴയായ ഇവനിൽക്കൂടി ദൈവം അരുളുന്നു; നീ പാപം ചെയ്തു, മേലാൽ ചെയ്യരുതു്. മുൻപു ചെയ്ത പാപങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്ക. ദൈവം ദീനദയാലുവാണു്; നാം നമ്മുടെ തെറ്റു തിരുത്താൻ ഒരുങ്ങിയാൽ അവിടുന്നു നമ്മുടെ പാപത്തിനു മാപ്പരുളും.

56. 'അപ്പൻ എന്നെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു, എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവർക്കു മുൻഗണന നൽകുന്നു.' സോദരാ നീ തന്നെയാണു നിന്നെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നതു്. 'സ്വന്തം കാമത്താൽ അകന്നുപോയി വലയിൽപ്പെടുമ്പോഴും ഓരോ മനുഷ്യനും പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു' (യാക്കോ. 1. 14) എന്നു് നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ? നിന്നെയല്ലാതെ മറ്റാരെയും ശ്രദ്ധിക്കണ്ട; അന്യരെക്കുറിച്ചറിയാൻ കൊതിക്കയും വേണ്ട; എന്തെന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും നിനക്കു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. എത്ര തുച്ഛമായ കാര്യത്തെച്ചൊല്ലിയാണു സാത്താൻ നിന്റെ നെഞ്ചകത്തെ ഉലച്ചതെന്നു നോക്കൂ! ആകയാൽ കർത്താവിന്റെ കരങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചു് എഴുന്നേൽക്കുക; നിന്റെ ചിന്തകളെ വിശ്വസിക്കരുതു്; അവയിൽക്കൂടി പിശാചുക്കളും അവരുടെ തന്നിഷ്ടംപോലെ കാര്യങ്ങളും നിന്റെ മുമ്പാകെ പ്രദർശിപ്പിക്കും.

57. അന്യർ ആദരം കാണിക്കുമ്പോഴും—താൻ കേമനാണെന്നു തോന്നാൻ ഇടവരാതെ ഇതിൽനിന്നും സ്വയം സൂക്ഷിച്ചു

ST. ANTONY'S MONASTERY
Phone : 3140

കൊൾക; പകരം അനുസരണം—ദൈവവും ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവരും വെറുക്കുന്ന തർക്കത്തെ തുരത്തുന്ന അനുസരണം—സ്വീകരിക്കുക. സ്വർഗത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതും ദൈവപുത്രന്റെ രൂപത്തിൽ മനുഷ്യനെ വാർക്കുന്നതും ആയ അനുസരണത്തെ അവലംബിച്ചുകൊൾക.

58. പശ്ചാത്താപം തുടങ്ങേണ്ടതെങ്ങനെ?—പശ്ചാത്താപം തുടങ്ങണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, പാപംചെയ്ത സ്ത്രീ ചെയ്തതെന്താണെന്നു നോക്കുക. അവൾ 'അവിടുത്തെ കാലടികളെ കണ്ണുനീർകൊണ്ടു കഴുകാൻ തുടങ്ങി' (ലൂക്കോസ് 7.38). വിലാപം പാപത്തെ കഴുകിക്കളയുന്നു. എന്നാൽ വിലാപംനേടുന്നതോ, പ്രയത്നത്തിൽക്കൂടി, ദീർഘകാലത്തെ വേദാധ്യയനംവഴി, ക്ഷമ, അന്ത്യവിധിയെക്കുറിച്ചും നിത്യനരകത്തെക്കുറിച്ചും ഉള്ള ധ്യാനം ഇവയിൽക്കൂടി, അഹങ്കാരത്യാഗത്തിൽക്കൂടി, ഇവവഴിയാണ് വിലാപത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത്; കർത്താവ് അരുളിയതും അപ്രകാരമല്ലോ: 'ആരെങ്കിലും എന്നെ പിൻതുടരുന്നെങ്കിൽ അവൻ തന്നെ ത്യജിക്കട്ടെ, കുരിശേന്തട്ടെ, പിന്നാലെ വരട്ടെ' (മത്തായി 16.24). തന്നെ ത്യജിക്കുകയെന്നും കുരിശേന്തുകയെന്നും വെച്ചാൽ തന്നിഷ്ടത്തെ വെടിയുകയെന്നും താൻ നിസ്സാരൻ എന്നു കരുതുകയെന്നും അർത്ഥം.

59. 'ശരീരികമായ അസ്വാസ്ഥ്യംകൊണ്ട് എനിക്ക് പിതാക്കന്മാരെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കാനാവുന്നില്ല'—നിനക്ക് സുഖമില്ല, അധികമൊന്നും താങ്ങാനാവില്ല എന്നാണെങ്കിൽ, നിന്റെ കരുത്തിനനുസരിച്ചു പ്രയത്നിക്കുക; വേണ്ടതിൽ അല്പം കുറവായി ആഹാരം കഴിക്കുക. ദൈവം വിധവയുടെ രണ്ടു ചില്ലി സ്വീകരിച്ചു, മറ്റെല്ലാറ്റിനേയുംകാൾ കൂടുതലായി ആ രണ്ടു ചില്ലികൊണ്ട് അദ്ദേഹം സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്യരുമായുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ നിയന്ത്രണം വിട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ സ്വയം ശീലിക്കുക—എന്നാൽ നീ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടും.

60. 'വിദേശത്തേയ്ക്കു പോകുക, മോചനം കിട്ടും—ഈവക ചിന്തകളും എന്നിലുദിക്കുന്നു.' നല്ലതെന്നു തോന്നിക്കുംമട്ടിൽ ശത്രു നിന്റെ മുമ്പിൽ നിരത്തുന്നതാണിതു്, നിന്നെ നിന്ദിക്കാൻ, പലർക്കും ഒരു പ്രലോഭനത്തിനു കാരണമാകാൻ, അവർക്കുവേണ്ടി നീ പരിത്യജിക്കപ്പെടാനും. കൂടാതെ, നിന്റെ അശ്രദ്ധയും അഹമ്മതിയും കാരണമാണ് നീയിതിനു വിധേയനാക്കപ്പെട്ടതു്. ഈ അശ്രദ്ധയുടെയും അഹമ്മതിയുടെയുംകൂടെ സാത്താൻമാർ അവരുടെ കൗശലങ്ങളുംകൂടി പ്രയോഗിക്കുന്നു, നിന്റെ ആത്മാവിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു്. അശ്രദ്ധയും അഹമ്മതിയും വലിച്ചെറിഞ്ഞു് ചിന്തകൾക്കെതിരെ പോരാടുക; ശ്രദ്ധ നിന്നിൽ ജാഗ്രതയോടെ

നിലനിർത്തുക. സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം മന്നും ചെയ്യരുതു്; നീ ന്നിൽനിന്നുയരുന്ന ചിന്തകളും തനതു നീതീകരണങ്ങളും കൈക്കൊള്ളരുതു്—കൈക്കൊണ്ടാൽ നിനക്കു ദുഃഖകരമായ പതനം ഏർപ്പെടും. സ്ഥിരനിഷ്ഠനേടുക, അയൽക്കാരുമായി പെരുമാറാനുള്ള നിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ—മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ ദോഷങ്ങൾക്കും മൂലം അതാണല്ലൊ—അതു നീക്കിനിർത്തും. വ്യാകുലതകളെല്ലാം കൈവിടുക, നീ ഈശ്വരനെ സേവിക്കാൻ സ്വതന്ത്രനാകും. മാറു മനുഷ്യരോടെല്ലാം നീ മൃതപ്രായനാവുക, എങ്കിൽ നീ സ്വതന്ത്രനാകും. സ്വയം നിസ്സാരൻ എന്നു കരുതു—നിന്റെ ചിന്ത ചഞ്ചലമാവുകയില്ല. നീ എന്തെങ്കിലും നന്മചെയ്തു എന്നു നിനയ്ക്കാതെ—എങ്കിൽ നിനക്കുള്ള പ്രതിഫലം അന്യനും നിനക്കായി നീക്കിവെയ്ക്കപ്പെടും. ഇതിനൊക്കെ പുറമേ, നീ ഏറെ നാളം ഈ ശരീരത്തിൽ ഇരിക്കുകയില്ല എന്ന കാര്യവും ഓർത്തുകൊൾക; ആകയാൽ ആ നാളിൽ സധൈര്യം, 'ഞാൻ വേഗം നടന്നു, ഒട്ടും അമാന്തിച്ചില്ല' (സങ്കീ. 119.60) എന്നു പറയുവാൻ കഴിയുമാറു പ്രയത്നിക്കുക. സോദരാ, ആർക്കും പണിയെടുക്കാതെ ജീവിക്കാനാവില്ല; വേല ചെയ്യാതെ ആർക്കും കിരീടം കിട്ടുകയില്ല. മുക്തിക്കുവേണ്ടി യത്നിക്കാൻ സ്വയം നിർബന്ധിക്കുക; ദൈവം നിന്നെ തുണയ്ക്കും; എന്തെന്നാൽ, 'സകല മനുഷ്യരും രക്ഷിക്കപ്പെടണം, ഏവരും സത്യം അറിയണം' (1 തിമോ. 2. 4) എന്നാണു് അവിടുത്തെ ഇച്ഛ.

61. മഠങ്ങളിൽ പാർക്കുന്നവരൊക്കെ യതികളല്ല; യതിയുടെ ധർമം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനാണു യതി. കർത്താവരുളുന്നു: 'പ്രഭോ, പ്രഭോ, എന്നെന്നോടു പറയുന്നവരെല്ലാം സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല; പിന്നെയോ സ്വർഗത്തിൽ വാഴുന്ന എന്റെ പിതാവിന്റെ ഹിതം അനുസരിക്കുന്നവൻ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കും' (മത്തായി 7.21).

സോദരാ, നിന്നെ നിന്ദിക്കാനും അധഃപതനമെന്ന ആപത്തിൽ നിന്നെ അകപ്പെടുത്താനും നീയെന്തിനാണു് ശത്രുവിനെ അനുവദിക്കുന്നതു്? നീ ഉപദേശത്തിനു് ആവശ്യപ്പെടുന്നു—പക്ഷെ നീ, ഉപദേശമനുസരിച്ചു നടക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. നീ വീണ്ടും ചോദിക്കുന്നു: ഒരു കേമത്തംപോലെ അതു മറ്റുള്ളവരോടു പറഞ്ഞു നടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, അവരുടെ പ്രീതി നേടാൻ—അങ്ങനെ നീ തന്നെ നിന്റെ പുരോഗതിയുടെ വേഗത്തെ തടയുന്നു.

നമ്മുടെ വികാരവിധേയതയെ അറിഞ്ഞു് അവയെ വിലാപവും വ്യാകുലതയും വഴി പരിഹരിക്കാൻ യത്നിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് നമുക്കു് അവസരം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

സ്വന്തം മുറിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴും നിന്റെ ചിന്തകളും പാളിപ്പോകുന്നെങ്കിൽ, സ്വയം കുറ്റപ്പെടുത്തുക, നിന്റെ കഴിവുകേടു് ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിരത്തുകയും ചെയ്യുക.

62. സന്യാസിയാവണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവനു് സ്വന്തമായ ഇച്ഛ യാതൊരു കാരണവശാലും ഉണ്ടാവരുതു്. 'ഞാൻ സ്വർഗ ത്തിൽനിന്നും വന്നതു് എന്റെ സ്വന്തം ഇഷ്ടം നടത്താനല്ല' (യോഹ. 6. 38) എന്നു ക്രിസ്തു അരുളിയപ്പോഴും അദ്ദേഹം നമ്മെ ഇതു പഠിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. ഒരു കാര്യത്തിൽ അനുസരി ക്കുകയും വേറൊന്നിൽ തിരസ്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്താൽ നീ നിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവിനെക്കാൾ ബുദ്ധിമാനാണു് എന്നു കാണി ക്കുകയത്രേ ചെയ്യുന്നതു്; ഇതുതന്നെയാണു പിശാചുക്കളാൽ പരി ഹസിക്കപ്പെടുന്നതും. ആകയാൽ നീ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും അനു സരണം പാലിക്കണം, ആജ്ഞ പാപമുക്തമല്ല എന്നു നിനക്കു തോന്നിയാൽപോലും. അതു ചെയ്യാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്ന പിതാവു നിന്റെ പാപം വഹിച്ചുകൊള്ളും; നിനക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിനു ഉത്തരം പറയേണ്ടതായും വരും. എന്തെങ്കിലും അത്യന്തം പ്രയാസ കരമോ നിനക്കു് ആപത്കരമോ ആണെങ്കിൽ, അഥവാ നിന്റെ കഴിവിൽ കവിഞ്ഞതെങ്കിൽ, വിവരം പിതാവിനോടു വിശദീ കരിച്ചുകൊടുക്കുക; എന്നിട്ടു് അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുംപോലെ ചെയ്യുക.

63. 'സംഭാഷണത്തിൽ വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെട്ടാൽ, ഞാൻ അതിലങ്ങനെ ഒഴുകുന്നു, മതിമറന്നുപോകുന്നു, പിന്നീടു സങ്കട വും ലജ്ജയും തോന്നുന്നു.' ദുർബലചിത്തനായ ഒരുവൻ ഈ ആപത്തിലും പൊങ്ങച്ചത്തിലും പെടാതിരിക്കുന്നതിനു്, അവൻ എത്ര വന്നാലും അധികം സംസാരിക്കാൻ ഇടകൊടുക്കാതെ നോ ക്കണം; എന്തെങ്കിലും ഒഴികഴിവു പറഞ്ഞു വർത്തമാനത്തിൽനി ന്നും പിൻതിരിയണം. സംഭാഷണം പ്രയോജനപ്രദമെങ്കിൽ, കൂടുതൽ അത്യാവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു മുടക്കം വരുത്തുന്നില്ലെ ങ്കിൽ, അതു തീരുംവരെ അടുത്തു നിൽക്കുക. നിഷ്പ്രയോജന മെങ്കിൽ, 'ക്ഷമിക്കണേ, എനിക്കു ക്ഷീണം തോന്നുന്നു' എന്നു പറ ഞ്ഞു പിൻവാങ്ങുക.

64. മറ്റുള്ളവരെ കാണുമ്പോഴും എങ്ങനെ പെരുമാറണം? ആരെയെങ്കിലും കാണുമ്പോഴും അഭിവാദനം ചെയ്ക. എന്നിട്ടു്, 'എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക, എനിക്കല്പം ജോലിത്തിരക്കുണ്ടു്' എന്നും പറഞ്ഞു് പിരിഞ്ഞുപോവുക. നിന്നോടെന്തെങ്കിലും ചോദിക്കുന്നെങ്കിൽ, നിനക്കു് അതറിയാമെങ്കിൽ, അറിയാവുന്ന തു പറയുക, നിന്റെ പാട്ടിനു പോവുക; നിനക്കറിയില്ലെങ്കിൽ, 'എനിക്കറിയില്ല,' എന്നു പറഞ്ഞു് നിന്റെ വഴിക്കു നടന്നോ ളുക.

65. 'ആളുകളെ കാണൽ നിർത്തണം എന്നുണ്ടെനിക്കു്; അതു് ഉടനടി തുടങ്ങണോ, മെല്ലെ മെല്ലെ മതിയോ?' ഉടനടി

നിർത്തിയാൽ നിനക്കു ശാന്തിയുണ്ടാകും; അല്ലെങ്കിൽ നിനക്കും അന്യർക്കും വല്ലാത്ത ശല്യത്തിനു നീ ഇടയാകും.

66. ആതുരാലയത്തിലെ പരിചാരകൻ ചോദിക്കുന്നു, അയാൾ വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കണോ എന്നു്. വായിച്ചോളൂ, പക്ഷേ, അവ വായിക്കുകയോ, ചികിത്സകളെക്കുറിച്ചു മറ്റുള്ളവരോടു ചോദിക്കുകയോ ചെയ്താലും, ദൈവത്തിന്റെ തുണ കൂടാതെ ആരെയും രോഗമുക്തനാക്കാനാവില്ല എന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കരുതു്, ചികിത്സാശാസ്ത്രത്തിലേർപ്പെടുന്നവൻ സ്വയം ഈശ്വരനാമത്തിനു സമർപ്പിക്കണം; ഈശ്വരൻ അവനു സഹായം നൽകും. രോഗചികിൽസ ഭക്തിസാധനയ്ക്കു് ഒരു വിഘ്നമല്ല; പക്ഷേ, മഠത്തിനുവേണ്ടി കായികവേലകളും ചെയ്യുംപോലെ വേണം നീ അതു പരിശീലിക്കാൻ. നിനക്കു ചെയ്യാനുള്ളതു് ഈശ്വരപ്രീത്യർത്ഥം ചെയ്കയാണു്: വിശ്രുതന്മാർ തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു് നിന്നെ കാക്കും.

67. 'ദിവസം മുഴുവൻ എനിക്കു ജോലിത്തിരക്കാണു്—ഇതു് ഈശ്വരസ്മരണയ്ക്കു് മുടക്കം വരുത്തുന്നു.' ഒരു നഗരത്തെക്കുറിച്ചു് ഒരുവൻ ഒട്ടേറെ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു വരാം; എന്നാൽ അവിടെ എത്തിയിട്ടും, താൻ വളരെയധികം കേട്ടപരിചയിച്ചിട്ടുള്ള നഗരത്തിൽത്തന്നെയാണു താൻ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതു് എന്നു് അയാൾ അറിഞ്ഞില്ലെന്നും വരാം. സോദരാ, നിന്റെ നിലയും അതുപോലെയാണു്: നീ ദിവസം മുഴുവൻ അറിയാതെ ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കുന്നു. അനുസരണത്തിന്റെയും ഈശ്വരസ്മരണത്തിന്റെയും ശരിയായ അർത്ഥം, ഒരു ആജ്ഞ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ആയതു് ഈശ്വരനിൽനിന്നു വരുന്നതാണെന്ന ബോധത്തോടെ അനുസരിക്കുകയും ആകുന്നു.

68. നമുക്കു് എന്നും ആഹാരം ആവശ്യമുണ്ടു്; പക്ഷേ നാമതിൽ കൊതിചേർത്തു വഷളാക്കിടരുതു്. അതു തന്നരുളുന്ന ദൈവത്തിനു നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ടും നമ്മെ അനർഹരെന്നു നിന്ദിച്ചുകൊണ്ടും അതു കഴിക്കുന്നപക്ഷം, നാം കഴിക്കുന്ന ആഹാരം നമ്മെ പവിത്രരാക്കാൻ ദൈവം ഇടയാക്കുന്നു; അതു നമുക്കു് ഒരനുഗ്രഹമായും തീരുന്നു.

അതേമാതിരി, നിനക്കെന്തെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടു്, നിനക്കതു് അനുവദിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുകിൽ, നിന്നെത്തുണച്ച ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയുക; നിന്നെ അനർഹനെന്നു നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്ക; എന്നാൽ ദൈവം തീവ്രമായ ആസക്തിയെ നിന്നിൽനിന്നും അകറ്റും.

69. ഓരോരുവനും തന്റെ അയൽക്കാരനെ തന്റെ അളവനുസരിച്ചു സ്നേഹിക്കുന്നു. പൂർണസ്നേഹത്തിന്റെ അളവു് അയൽ

ക്കാരനെ തന്നെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുകയത്രെ—തനിക്ക് ഈശ്വരനോടുള്ള സ്നേഹംനിമിത്തം. പരസ്പരം മൂഢമായിസ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടും സ്വകാര്യം പറയാൻ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് ചെറുപ്പക്കാർക്ക് വീഴ്ച പറ്റുന്നതു്. അവർക്കു പരസ്പരമുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ അളവു് ഇപ്രകാരമായിരിക്കണം: ആരെക്കുറിച്ചും അപവാദം പറയരുതു്; തമ്മിൽത്തമ്മിൽ വെറുക്കരുതു്; അന്യരെ അവമാനിക്കരുതു്; സ്വന്തം ലാഭം മാത്രം നേടാൻ നോക്കരുതു്; ശരീരസൗന്ദര്യം നോക്കി പരസ്പരം സ്നേഹിക്കരുതു്: എന്തെങ്കിലും ശാരീരികമായ ജോലിക്കുവേണ്ടി പരസ്പരം സ്നേഹിക്കരുതു്; അത്യാവശ്യമില്ലാതെ ആരുടെയും കൂട്ടിനുപോകരുതു്: ഒരു യതിയുടെ സർവപ്രയത്നങ്ങളും വിഫലമാക്കുകയും അവനെ ഉണങ്ങിയ ഒരു മരംപോലെ ആക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അവിവേകത്തിൽ ചെന്നു ചാടാതിരിക്കണമെങ്കിൽ—ഇതൊന്നും അരുതു്.

70. 'എനിക്കു മോചനം കിട്ടണം; പക്ഷേ മോചനത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗം എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.' സോദരാ, പരിശുദ്ധവേദം വഴിക്കും നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ വഴിക്കും ദൈവം മോചനത്തിനുള്ള മാർഗം ഈ വാക്കുകളിൽ കാണിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടു്: 'നിന്റെ പിതാവിനോടു ചോദിക്കൂ, അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതരും; മുതിർന്നവരോടു ചോദിക്കൂ, അവർ പറഞ്ഞുതരും' (ആവർത്തനം 32. 7). ആകയാൽ മുക്തിമാർഗത്തിൽ നിനക്കു വഴിതെറ്റാതിരിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാരോടു ചോദിക്കാതെ ഒന്നും ചെയ്യരുതു്; എങ്കിൽ നിനക്കു തെറ്റു പറ്റുകയില്ല; 'ഏവരും മുക്തരാകണമെന്നും സത്യം സാക്ഷാത്കരിക്കണമെന്നും,' (1 തിമോ. 2. 4). ആശിക്കുന്ന സർവേശ്വരനു സ്തുതി.

71. 'വേറെ എവിടെയെങ്കിലും പോയി ഒറ്റയ്ക്കു താമസിച്ചാൽ തികഞ്ഞ ശാന്തത നേടാം എന്നു് എന്റെ മനസ്സു് എന്നോടു പറയുന്നു. 'കുരിശിലേറ്റപ്പെടും മുമ്പു് നമ്മുടെ കർത്താവു് യേശുക്രിസ്തു ഒട്ടേറെ മനഃശ്ചല്യവും ആക്ഷേപവും സഹിച്ചു; അതിനുശേഷമേ അദ്ദേഹം കുരിശിലേറിയുള്ളൂ. അതേപോലെ, അവിടുന്നു സഹിച്ച ക്ലേശങ്ങളും സഹിക്കാതെയോ, അവിടുത്തോടൊപ്പം കഷ്ടപ്പെടാതെയോ—സോദരന്മാരോടുകൂടി പാർത്തു—ആർക്കും പൂർണവും ഫലപ്രദവുമായ ശാന്തതയോ പൂർണവും പവിത്രവുമായ ശാന്തിയോ നേടാവതല്ല; ക്ലേശം സഹിക്കുന്നതോടൊപ്പം അപ്പോസ്തലന്റെ ഈ വാക്കുകളും ഓർമയിലുണ്ടായിരിക്കണം: 'അങ്ങനെയെങ്കിൽ അവിടുത്തോടൊപ്പം ഞങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിക്കുമാറാകട്ടെ, അവിടുന്നും ഞങ്ങളും ഒരുമിച്ചു് മഹത്ത്വം പ്രാപിക്കാൻ വേണ്ടി' (റോമ. 8. 7). വഞ്ചനയിൽ പെടരുതു്: ഇതല്ലാതെ മോചനത്തിനു മറ്റു മാർഗമൊന്നുമില്ല.

72. ഒരു രോഗിക്കു—നീ വെറുംകൈയോടെ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ എത്താതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണു് നിനക്കു് ഈ രോഗം പിടിപ്പെട്ടതു്. നീയിതു സഹിക്കുകയും ദൈവത്തിനു നന്ദിപറയുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ ഈ രോഗം നിന്റെ കണക്കിൽ ഒരു കർമമായി വരവുവെയ്ക്കപ്പെട്ടം, നീ സന്ന്യാസിയായിട്ടു് വളരെക്കാലമാകാത്തതിനാൽ.

73. നിർദ്ദേശം ലഭിക്കാതെ ഒരുവൻ എങ്ങുംപോകരുതു്; എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതൊന്നും ദൈവത്തിനു് ഇഷ്ടമല്ല. എന്നാൽ നിർദ്ദേശാനുസരണം എവിടെയെങ്കിലും പോകുമ്പോഴം, നിന്നെ അയച്ച ആളോടുള്ള നിന്റെ ഈ അനുസരണം ഒരു പ്രാർത്ഥനയും ഈശ്വരപ്രീണനവും ആകുന്നു; 'എന്തെന്നാൽ ഞാൻ സ്വർഗത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി വന്നതു് എന്റെ ഇഷ്ടം നടത്താനല്ല, പിന്നെയോ എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇഷ്ടം നടത്താനാണു്" (യോഹ. 6. 38) എന്നാണല്ലോ അവിടുന്നരുളിയിട്ടുള്ളതു്.

74. 'മേലധികാരികളുടെ ആജ്ഞയിൽ എനിക്കു് എടുക്കാവുന്നതിലുമേറെ പണിയായി. സഹായത്തിനു് ഞാൻ ഒരാളെ ചോദിക്കട്ടെയോ?' സോദരാ, യേശുനിന്റെ അടുത്തു വരണമെന്നും മുക്തിമാർഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കണമെന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ പ്രതിനിമിഷം പ്രലോഭനങ്ങളും പീഡകളും പ്രതീക്ഷിക്കണം. വേദങ്ങം അരുളുന്നു: 'അപ്പനേ നീ കർത്താവിനെ സേവിക്കാൻ വരുന്നെങ്കിൽ, നിന്റെ ആത്മാവിനെ പ്രലോഭനങ്ങം നേരിടാൻ ഒരുക്കിക്കൊള്ളു' (എക്ലേസ്യാസ്റ്റിക്കസ് 2. 1). കർത്താവരുളി: 'ആരെങ്കിലും എന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നുവെങ്കിൽ, അവൻ തന്നെ തിരസ്കരിച്ചു് തന്റെ (ഓരോനാളത്തേയും) കുരിശും എടുത്തു് എന്നെ പിൻതുടരട്ടെ' (മത്തായി 16. 24). ആകയാൽ കർത്താവിന്റെ അനുചരൻ ആകണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ അന്ത്യശ്വാസംവരെ അനുസരണം പാലിക്കണം. ഒറ്റയ്ക്കു കഴിയുകയും കുറെയേറെ പണിയെടുക്കുകയുമാണു് വേറൊരാളെ സഹായത്തിനു് ആവശ്യപ്പെടുന്നതിലും നിനക്കു നല്ലതു്. ഒരു സോദരൻ സദാ നിന്നോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോഴം എന്നപോലെ അനിയന്ത്രിതമായ പെരുമാറ്റം പെരുകുന്നതല്ല, അയാഴം വല്ലപ്പോഴും വന്നൊന്നു സഹായിക്കുമ്പോഴം.

75. 'ആരോടാണു സംശയങ്ങം ചോദിക്കുക? ഒരാളോടു ചോദിച്ച സംശയങ്ങംതന്നെ വേറൊരാളോടും ചോദിക്കുന്നതു് ഉചിതമോ?' നിനക്കു വിശ്വാസമുള്ള ആരോടെങ്കിലും ചോദിക്കുന്നതു് അത്യാവശ്യമാണു്; അതുപോലെ അദ്ദേഹം നിന്റെ ചിന്തകം സൂക്ഷിക്കുമെന്നറിയുകയും അദ്ദേഹത്തെ നീ ഈശ്വരനെയെന്നപോലെ വിശ്വസിക്കുകയും വേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ അതേ

കാര്യങ്ങളും മറ്റൊരാളോടു ചോദിക്കുന്നതു് അവിശ്വാസവും വേണ്ടാത്തതറിയാനുള്ള വ്യഗ്രതയും ആകുന്നു. ദൈവം തന്റെ വിശ്വാസിയിൽക്കൂടി സംസാരിക്കുന്നു എന്നു നീ വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ വേറെ തെളിവുനേടാൻ പോകുന്നതെന്തിനു്? അതേക്കുറിച്ചു തന്നെ മറ്റൊരാളോടു ചോദിച്ചു ദൈവത്തെ പരീക്ഷിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതെന്തിനു്?

76. 'ഏതെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചു് നേരായ ആന്തരനിർദേശം ലഭിക്കാൻ ഒരുവൻ എത്ര തവണ പ്രാർത്ഥിക്കണം?' നിനക്കു നിന്റെ ആചാര്യനോടു ചോദിക്കാൻ കഴിയാത്തപക്ഷം ഓരോ കൃത്യത്തെയുംകുറിച്ചു് മൂന്നു തവണ പ്രാർത്ഥിക്കുക; എന്നിട്ടു് ഏതു വഴിക്കാണു് ഹൃദയം തിരിയുന്നതു് എന്നു നോക്കുക; ഒരു മുടിനാരിഴയ്ക്കുമാത്രമായാലും അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുക. എന്തെന്നാൽ ശരിയായ ഉപദേശം ഹൃദയത്തിനറിയാം; അതിനതു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്യും.

77. 'മൂന്നു തവണ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതെങ്ങനെ—പല സമയത്തായിട്ടോ, അതോ ഒന്നിച്ചോ? ചിലപ്പോഴം അമാന്തിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.' ബദ്ധപ്പാടില്ലെങ്കിൽ മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു് മൂന്നു തവണ പ്രാർത്ഥിക്കുക; പക്ഷേ നമ്മുടെ രക്ഷകനെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തപ്പോഴം എന്നപോലെ അടിയന്തര കാര്യമാണെങ്കിൽ, അവിടത്തെ മാതൃക അനുസരിക്കുക—അപ്പോഴം അവിടുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ മൂന്നു തവണ ആഴക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും വിട്ടുപോയി, മൂന്നു തവണ, ഒരേ വാക്യങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു്, (മത്തായി 26. 44) പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു.

78. ഗുരുപദേശത്തെക്കുറിച്ചു്—തിരയിൽപ്പെട്ടു് കപ്പൽ ഉലയുമ്പോഴം, അതിനൊരു കപ്പിത്താൻ ഉണ്ടെങ്കിൽ, അയാളം ദൈവം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു് കപ്പലിനെ രക്ഷിക്കുന്നു; അതിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്നവൻ കപ്പലിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിൽ ആശ്വാസം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേപോലെ ഒരു രോഗി ഒരു വൈദ്യനെ, വിശേഷിച്ചും വൈദ്യന്റെ വൈദഗ്ധ്യത്തെ, ഓർക്കുമ്പോഴം ഒട്ടേറെ സമാധാനിക്കുന്നു. വഴിപോക്കൻ കൊള്ളക്കാരുടെ കൈയിൽപ്പെടാൻ പോകുമ്പോഴം കാവൽക്കാരുടെ ഒച്ച കേട്ടാൽ, അവർ വന്നെത്തിയാൽ വിശേഷിച്ചും, നല്ല തന്റേടമുള്ളവനായിത്തീരുന്നു. ഇതു് ശരിയെങ്കിൽ പിതാവിന്റെ മറുപടി കേഴംക്കുന്ന ഓരോരുവനും, അതിലും വിശേഷിച്ചു്, 'പരസ്പര ശ്രേയസ്സിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ, നിങ്ങളുടെ മുറിവുണങ്ങാൻ' (യാക്കോ, 5 16) എന്നരുളിയ കർത്താവിനോടു് ആത്മാർത്ഥമായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയതുമാണു്. ആ മറുപടിയെങ്കിൽ, അതു കേഴംക്കുന്ന ഓരോരുവനും എത്രമാത്രം ആനന്ദം അനുഭവിക്കണം!

79. തന്റെ അതിക്രമങ്ങളെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നവനെ വെറുതെ വിടുന്നു; അങ്ങനെയെല്ലാം വേദം അരുളിയതു്: നീ വെളിപ്പെടുത്തുക, അങ്ങനെ നീ നീതീകരിക്കപ്പെടട്ടെ' (യെശ. 43, 26). പിന്നെയും: ഞാനെന്റെ പാപങ്ങളെ അങ്ങയോടു് ഏറ്റുപറഞ്ഞു; എന്റെ അനീതികളെ ഞാൻ മറച്ചുവെച്ചില്ല. എന്റെ അതിക്രമങ്ങളെ കർത്താവിനോടു് ഏറ്റുപറയും എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു; അവിടുന്നു് എന്റെ പാപങ്ങളാകുന്ന അനീതികളെ മാപ്പരുളി' (സങ്കീ. 32. 5). മേലാൽ നമുക്കു് സൂക്ഷിച്ചിരിക്കാം; ചെയ്തുപോയ തിന്മകളെ–ദൈവം അവയ്ക്കു മാപ്പുനൽകിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

80. ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോളെ ആരെങ്കിലും സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം അതിന്റെകൂടെ വേറെ എന്തെങ്കിലും ചേർക്കുന്നെങ്കിൽ, അന്യരുടെ പ്രശംസ നേടാൻവേണ്ടിയോ എന്തെങ്കിലും ലാഭം നേടാൻവേണ്ടിയോ ആണു് ഉപവസിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അമ്മാതിരി ഉപവാസം ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ നിന്ദാർഹമാകുന്നു. എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും അതുതന്നെയാണു സ്ഥിതി. ഏതു നല്ലകാര്യവും ഈശ്വരപ്രീതിക്കായിട്ടു മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നതു്, തന്നിഷ്ടവും കലർന്നിട്ടുണ്ടു് എങ്കിൽ, അതു് അശുദ്ധവും ഈശ്വരനു് അപ്രീതി ഉളവാക്കുന്നതുമത്രെ. ഇതു് ഈ പറയുന്ന ദിവ്യവിധിയിൽനിന്നും കാണുകയും ചെയ്യാം: 'നീ നിന്റെ വയലിൽ കൂട്ടുചേർത്തു വിത്തു വിതയ്ക്കരുതു്; ചണനാരും രോമവും ചേർത്തു നെയ്തതുണി നീ നിന്റെമേൽ ഇടരുതു്' (ലേവ്യ. 19, 19; ആവർത്തനം 22, 9–1).

81. കീർത്തനങ്ങളെ ഹൃദിസ്ഥമാക്കുമ്പോളെ, എന്തോ വലിയ കാര്യം ചെയ്യ എന്നൊന്നും കരുതരുതു്; കരുതിയാൽ നീ നിന്നെ നിന്ദിക്കാൻ ഉതകുന്ന വീൺവാക്കുകൊണ്ടു് അന്തരീക്ഷം നിറയ്ക്കുകയായിരിക്കും. ഈശ്വരവാക്യം നന്മയുടെ വിത്താണു്; അതു് നിന്നിൽ നിഷ്ഫലമായി നിലകൊള്ളുന്നെങ്കിൽ, പെരുപ്പിക്കാൻ കൊടുത്ത പണം കഴിച്ചിട്ടവനോടൊപ്പം നീയും നിരാകരിക്കപ്പെടും.

82. നമ്മെ ആദ്യം സൃഷ്ടിക്കുകയും, പിന്നെ ശത്രുവിനെതിരേ നമുക്കു തുണയേകുകയും, സർവോപരി പശ്ചാത്താപത്തിനു് അനുമതിയരുളുകയും, നമ്മെ പാപത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കാനും നമ്മെ ദൃഢചിത്തരാക്കാനുംവേണ്ടി സ്വന്തം ശരീരവും രക്തവും ബലിനൽകുകയും ചെയ്ത കർത്താവിനു് നാമെങ്ങനെ നാവുകൊണ്ടു നന്ദി നൽകും? നമ്മുടെ നന്ദി ഒരിക്കലും അവിടുത്തെ കാരുണ്യത്തിനു് മതിയാവുന്നതല്ല. എന്നിരുന്നാലും നാവുകൊണ്ടും നെഞ്ചകംകൊണ്ടും അവിടുത്തെയ്ക്കു നന്ദി നൽകാൻ നമുക്കു നമ്മുടെ കരുത്തുമുഴുവൻ ഉപയോഗിക്കാം; വിശേഷിച്ചും അന്ത്യശ്വാസംവരെ

അവിടത്തെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി സർവവും സഹിച്ചുകൊണ്ട്. അവിടുന്നു തന്റെ വാത്സല്യം നിറഞ്ഞ കരുണയാൽ അതിനെ വിധവയുടെ ചില്ലിക്കാശിനോട് ഉപമിക്കും.

83. ദിവ്യകർമത്തിനു് ഒരവസരം ഉണ്ടാവുകയും എതിരായ ഒരു ചിന്ത അതിനെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, അതുകൊണ്ടു തന്നെ ആ കർമം ദിവ്യമാണെന്നു വ്യക്തമത്രെ. എന്നാലും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ക; പ്രാർത്ഥനവേളയിൽ ഹൃദയം നന്മയിൽ ഉറയ്ക്കുകയും ആ നന്മ കുറയുന്നതിനുപകരം പെരുകുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അപ്പോഴും ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന എതിരായ വിചാരം തുടർന്നാലുമില്ലെങ്കിലും, ആ കർമം ദിവ്യമാണു് എന്നറിഞ്ഞുകൊൾക. എന്തെന്നാൽ എല്ലാ നന്മകളും പിശാചിന്റെ പൈശുന്യംമൂലം അവശ്യം ദുഃഖകരമായ എതിർപ്പു നേരിടുന്നതാണു്; എന്നാലും പ്രാർത്ഥനവഴി നന്മ അതിനെ കീഴടക്കും. എന്നാൽ നന്മയെന്നു തോന്നുന്നതു് പിശാചിന്റെ പ്രചോദനം കൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്നു; എതിർപ്പും ഉള്ളിൽനിന്നു് ഉയരുന്നു, എങ്കിൽ പ്രാർത്ഥനയിൽക്കൂടി ആ തോന്നുന്ന നന്മ എതിർപ്പിനോടൊപ്പം നാശമടയും. നമ്മെ വഞ്ചിക്കാൻവേണ്ടിമാത്രം ശത്രു കുത്തിപ്പൊക്കിയ ചിന്തയെ അവൻതന്നെ എതിർക്കുകയാണെന്നു് ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തം.

84. ചിന്ത നിന്നെ പ്രശംസിക്കുന്നു, ആ തിന്മയെ നിനക്കു് ഒഴിവാക്കാനും കഴിയുന്നില്ല എങ്കിൽ, ഈശ്വരനാമം ജപിക്കുക, ചിന്തയോടു് ഇങ്ങനെ പറയുകയും ചെയ്ക: വേദം അരുളുന്നു: 'നിന്നെ നയിക്കുന്നവർ നിന്നെ വഴിതെറ്റിക്കുന്നു; അവർ നിന്റെ വഴി നശിപ്പിക്കുന്നു' (യെശ. 3. 12). 'അന്യർ നിന്നെ പുകഴ്ത്തുമ്പോഴും അതുതന്നെ ചെയ്ക; മനുഷ്യരുടെ പ്രശംസ സ്വീകരിക്കുന്നവക്കു് ഒരു പ്രയോജനവും കിട്ടുന്നില്ല എന്ന കാര്യം ഓർക്കുകയും ചെയ്ക; കർത്താവരുളിയതും അപ്രകാരമല്ലോ: 'പരസ്പരം പ്രശംസ സ്വീകരിക്കുന്നവരെ നിനക്കെങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാനൊക്കും?' (യോഹ. 5. 44). 'അഭിമാനിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തിൽ അഭിമാനിക്കട്ടെ' (2 കൊറീ 10. 17), എന്ന ഓർമ ഒരുവൻ ഉറക്കമ്പിൽ എപ്പോഴും സൂക്ഷിക്കണം; എന്തെന്നാൽ ദൈവത്തിൽനിന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചതൊക്കെ അവിടത്തെ തുണകൊണ്ടു മാത്രം ലഭിച്ചതാണു്. ആകയാൽ അപ്പോസ്തലൻ, സ്വയം ഉച്ചനിലയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, തന്നിൽ അഭിമാനം കൊണ്ടില്ല, പിന്നെയോ, 'എന്നാൽ കർത്താവിന്റെ കനിവു കൊണ്ടാണു് ഞാൻ ഈ നിലയിലെത്തിയതു്' എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു (1 കൊറീ. 15. 10).

85. കീർത്തനമോ പ്രാർത്ഥനയോ പാരായണമോ നടത്തുമ്പോഴും ഒരു ചീത്ത വിചാരം വരുന്നെങ്കിൽ, അതിനെ കണക്കാക്കേണ്ട; കീർത്തനത്തിലോ പ്രാർത്ഥനയിലോ പാരായണത്തിലോ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുക. നീ ഉച്ചരിക്കുന്ന വാക്കുകളിൽനിന്നു കരുത്തു നേടാൻ. എന്നിട്ടും വിചാരം വിട്ടുപോകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഹൃദയപൂർവം ഈശ്വരനാമം ജപിക്കുക, കർത്താവു നിന്നെ തുണയ്ക്കും, നിന്റെ ഏതിരാളികളുടെ കുസൃതികളെ തകർക്കും.

86 പ്രാർത്ഥനയിലും പാരായണത്തിലും കീർത്തനത്തിലും മനസ്സലിയുന്നതെങ്ങനെ?' തന്റെ പാപങ്ങൾ ഓർത്താൽ പ്രാർത്ഥനയിൽ മനസ്സലിയും, പ്രാർത്ഥനയിൽ ഏർപ്പെടുന്നവൻ തന്റെ പ്രവൃത്തികളെയും, അമ്മാതിരി പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുവർക്കു വരാനിരിക്കുന്ന വിധിയെയും, ശപിക്കപ്പെട്ടവനേ, കടന്നുപോ, പോയി നിത്യനരകത്തീയിൽ പതിക്കൂ" (മത്തായി 25. 41). എന്ന ക്രൂര വാക്കുകളെയും, തന്റെ ഓർമയിൽ കൊണ്ടുവരണം. പാരായണത്തിലും കീർത്തനത്തിലും താൻ ഉച്ചരിക്കുന്ന വാക്കുകളിൽ ഒരുവൻ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുകയും അതിലെ കരുത്തു് ആത്മാവിൽ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അവന്റെ മനസ്സു് ദ്രവിക്കും. ഇതൊക്കെയായിട്ടും ഒന്നും മനസ്സിൽ ഏശുന്നില്ലെങ്കിൽ തളരരുതു്; ക്ഷമയോടെ സാധന തുടരാൻ സ്വയം നിർബന്ധിക്കുക. എന്തെന്നാൽ കരുണാമയനും ഔദാര്യനിധിയും ക്ലേശസഹിഷ്ണുവും ആണു് നമ്മുടെ ഉടയവൻ; അവിടുന്നു നമ്മുടെ സ്ഥിരോത്സാഹത്തെ അംഗീകരിക്കും. ദാവീദു പറഞ്ഞ ഈ വാക്കുകൾ എപ്പോഴും ഓർമയിൽ വെയ്ക്കുക: 'ഞാൻ പൊറുമയോടെ കർത്താവിനെ കാത്തിരുന്നു; അവിടുന്നു എന്റെ നേർക്കു ചാഞ്ഞു, എന്റെ കേഴൽ കേട്ടു' (സങ്കീ. 40. 1). ആകയാൽ ഈശ്വരകാരുണ്യം നിനക്കു വിനാവിളംബം ലഭിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ വിടാതെ തുടരുക.

87. കീർത്തനവേളയിലോ ജനക്കൂട്ടത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴോ ഈശ്വരനെ വിളിക്കേണ്ട അവസരം വന്നാൽ വാക്കുകളുച്ചരിക്കാതെ അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കാൻ വയ്യ എന്നു കരുതരുതു്; അദ്ദേഹം മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയം അറിയുന്നുവെന്നും അവരുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു നോക്കുന്നുവെന്നും ഓർമിക്കുക—ആകയാൽ അദ്ദേഹത്തെ ഹൃദയത്താൽ വിളിക്കുക. വേദം ഇതുദ്ദേശിച്ചാണല്ലൊ ഇപ്രകാരമരുളിയതു്: 'നിന്റെ ഉള്ളറയിൽ കടക്കുക, എന്നിട്ടു വാതിലടച്ചശേഷം ഗൂഢമായി വാഴുന്ന പിതാവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുക' (മത്തായി 6 6). ഉള്ളാലെ ദൈവത്തെ വിളിച്ചില്ല, സ്മരിച്ചതേ ഉള്ളൂ എന്നു വന്നാൽപ്പോലും അതു വിളിക്കുന്നതിനെക്കാൾ വേഗമേറിയതാണു്; നിനക്കു തുണയെത്തിക്കാൻ അതു മതിയാകും.

88. ദ്രവിച്ച മനസ്സോടെയുള്ള നേരായ കേഴൽ മുൻപു ചെയ്ത അതിക്രമങ്ങളെ മായ്ക്കുകയും മാലിന്യത്തെ കഴുകിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു. അതോടുകൂടി നിരന്തരം നാമം ജപിക്കുകയും ചെയ്താൽ, ആ ജപം നേടിയവനെ ആ കേഴൽ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നു, അവന്റെ ഹർഷ വിഷാദങ്ങളെയും വിക്ഷേപത്തെയും നീക്കുന്നു, അഭംഗുരമായ പശ്ചാത്താപം നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുഷ്ടന്മാരുടെ തീക്കൊള്ളികളെയെല്ലാം തടയുന്ന പരിചയാണതു് (എഫേസ്യർ 6. 16). ഈ പരിച കൈയിലുള്ളവൻ ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിലോ തേവടിശ്ശികളുടെ നടുക്കോ ആയിരുന്നാൽ പോലും സർവാപത്തുകളിൽനിന്നും വിമുക്തനായിരിക്കും.

89. മുക്തിക്കുള്ള ആഗ്രഹം കത്തിക്കാളുകയും കെട്ടടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതിനനുസരിച്ചു് അപൂർണമായ വ്യാകുലത വരുകയും പോവുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ചൂട വിടാതെ തുടരുമ്പോഴും അവന്റെ മനസ്സു് ഉദാരമായി നിരന്തരം ദ്രവിക്കും; അതു പിന്നെ യഥാർത്ഥമായ വ്യാകുലതയിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ വ്യാകുലത നേടാനാണു് ഒരുവൻ യത്നിക്കേണ്ടതു്.

90. ഒരു കാര്യത്തിലും തന്നിഷ്ടം നോക്കാതിരിക്കുകയും ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും വേവലാതിപ്പെടാതിരിക്കുകയുമത്രെ വിനയം, വികാരങ്ങളുടെ—കാമം, ഭ്രക്തി, ലോഭം ഇവയുടെ—വേരറുക്കുകയെന്നാൽ തന്നിഷ്ടം വെട്ടിമാറ്റുക, ആവുന്നത്ര കായശോഷണം നടത്തുക, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താതെ അവയുടെ നിലയ്ക്കു നിർത്തുക, എന്നൊക്കെയാണു് അർത്ഥം. മേൽപ്പറഞ്ഞവയുടെ മാത്രമല്ല മറ്റെല്ലാ വികാരങ്ങളുടെയും വേരറുക്കുന്നു ഇവ.

91. സർവവും സർവേശ്വരനു സമർപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരുവൻ, പ്രലോഭനങ്ങളും മൂലമുണ്ടാകുന്ന അസ്വസ്ഥതകളിൽനിന്നു്, എന്തൊക്കെത്തന്നെ വന്നാലും, രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാലും പ്രലോഭനങ്ങളും പിന്നെയും വന്നെന്നു വരാം. വരുന്നതെന്തും കൃതജ്ഞതയോടും സന്തോഷത്തോടും സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും സാധകനെ തടഞ്ഞെന്നു വരാം. അങ്ങനെ വന്നാൽ ഈ അസ്വസ്ഥതയ്ക്കെതിരെ പൊരുതേണ്ടതുണ്ടു്. സകല സംഗതികളും വന്നുചേരുന്നതു് ഈശ്വരനിൽനിന്നാണു് എന്നും ഈശ്വരനിൽനിന്നു വരുന്നതൊക്കെ നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കാണെന്നും ഉള്ള സ്വവിശ്വാസത്തെ വീണ്ടും ഊന്നിയുറപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു പോരാടണം. ഈശ്വരന്റെ ഇച്ഛയും ശക്തിയും കൂടാതെ നമ്മുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു മാത്രം യാതൊരു നന്മയും നേടാവതല്ല അതേസമയം, നാം പ്രയത്നിക്കണം എന്നു് ഈശ്വരൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഈ പ്രയത്നങ്ങളെ അവിടത്തെ ഇച്ഛയ്ക്ക് അനുസരണമായിരിക്കണം: അല്ലാതെ പിശാചിൽനിന്നും വരുന്ന ചതിയെയോ പൊളിയെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാവരുത്.

92. എത്ര പ്രബോധനപരമായ സംഭാഷണത്തെക്കാളും ഉത്തമവും ആശ്ചര്യകരവുമാണ് മൗനം. നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ സാദരം അതിനെ ആശ്ലേഷിച്ചു; തദ്വാരാ അവർ മഹനീയരാവുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ദൗർബല്യംമൂലം നമുക്ക് സിദ്ധന്മാരുടെ മാർഗത്തെ പിൻതുടരാനാവാത്തതുകൊണ്ട്, ഉത്കർഷത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നവയെക്കുറിച്ചു സംഭാഷണം ചെയ്യാം; എന്നാൽ ആ സംഭാഷണം പിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായിരിക്കണം; വേദം വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ നാം ഒരുങ്ങരുതുതാനും; എന്തെന്നാൽ അതു് അറിവില്ലാത്തവർക്കു് അപകടം പിടിച്ചതാണ്. അധ്യാത്മഭാഷയിലാണ് വേദം രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്; ദേഹാഭിമാനികൾക്കു് അധ്യാത്മകാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാനാവില്ല. നമ്മുടെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ പിതാക്കന്മാരുടെ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. അപ്പോൾ അവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പ്രയോജനം നമുക്കു കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. എന്നാൽ ഈ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും നമുക്കു മിതത്വം പാലിക്കാം; 'വായ്തോരാതെ ചിലച്ചാൽ പാപത്തിനു ക്ഷാമമുണ്ടാവില്ല.; (സുഭാഷിതങ്ങൾ 10. 19). എന്നു പറഞ്ഞ മഹാത്മാവിനെ മറക്കൊല്ല. വമ്പും വീമ്പും വിളമ്പാതിരിക്കാൻ ഇതും ഓർക്കണം. നാം പറയുന്നതു പ്രവൃത്തിയിൽ പാലിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ആ പുലമ്പൽ നമ്മുടെ നാശത്തിനായിരിക്കും എന്ന കാര്യവും.

93. നല്ല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിലും ശ്രേഷ്ഠമാണു മൗനം എങ്കിൽ അതു് നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായവയെക്കുറിച്ച്—പട്ടണങ്ങൾ: പട്ടിക്കാട്ടകം, കല്ലുവടം, പടവെട്ട്, വെടിനിത്തൽ അങ്ങനെ പലതിനെക്കുറിച്ചും—സംസാരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയെത്ര ശ്രേഷ്ഠമാണ്! അമ്മാതിരി സംസാരം ഒഴിവാക്കാൻ വയ്യ, നാമതിലേയ്ക്ക് വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെടുന്നു, എങ്കിൽ, അതു നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാതെയെങ്കിലും നമുക്കു നോക്കാം; എന്തെന്നാൽ അത്തരം വായാടിത്തംകൊണ്ടു നാം സാത്താന്റെ വല്ല വലയിലും ചെന്നു ചാടിയെന്നു വരും; അതു കൂടാതെ കഴിക്കാൻ.

94. ലൗകികകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ആധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നവരുടെ ഇടയ്ക്കു ചെന്നു പെട്ടാൽ, അക്കാര്യം ഉപദ്രവമില്ലാത്തതെന്തെങ്കിലും നീയും പറയുക; അതു് വിവേകപൂർവം ചെയ്യണം; അതെന്തിനെന്നല്ലേ? നിന്റെ മൗനത്തിനു മറ്റുള്ളവർ നിന്നെ വാഴ്ത്താതിരിക്കാൻ

മാത്രം. നീ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോഴും, അതായതു നീ അല്പമെന്തെങ്കിലും പറയുമ്പോഴും, ഒട്ടേറെ പറയുന്നവരെ മോശക്കാരെന്നു നിനയ്ക്കാതിരിക്കാനും ശ്രദ്ധിക്കുക.

95. നീയെന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുമ്പോഴും നിന്റെ ചിന്ത ചഞ്ചലമാകുന്നെങ്കിൽ ഈശ്വരനാമം ജപിച്ചിട്ടും മുടിനാരിഴയ്ക്കുപോലും സംശയം ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ, നീ ചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം പിശാചിന്റെ പ്രേരണയിൽനിന്നും വരുന്നതാണു് എന്നു് അതിൽനിന്നും അറിഞ്ഞുകൊൾക. ആകയാൽ അതു ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും പിന്മാറുക. എന്തെന്നാൽ ചിത്തചാഞ്ചല്യത്തോടെ ചെയ്യുന്നതൊന്നും ദൈവത്തിനു പ്രീതികരമല്ല. എന്നാൽ ഒരു ചാഞ്ചല്യത്തെ ചെറുക്കുന്നെങ്കിൽ—അമ്മാതിരിയൊരു ചിന്ത അവനിലുണ്ടെങ്കിൽ–താൻ ചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം അരുതാത്തതാണു് എന്നു് അവൻ ഉടനടി തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു; പ്രത്യുത, അതു നല്ലതോ തീയതോ എന്നവൻ ചിന്തിച്ചു നോക്കണം; തീയതെങ്കിൽ കൈവിടണം, നല്ലതെങ്കിൽ അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കണം, തന്നെ അലട്ടിയ കാര്യം എന്തായാലും.

96. സംഭോഷണം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു് അതു പാപത്തിന്റെ വഴിക്കു തിരിയുന്നതായി കണ്ടാൽ, 'വേണ്ട, നമുക്കതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കേണ്ട' എന്നു പറഞ്ഞു് അതു് അവസാനിപ്പിക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ, സ്വല്പനേരത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം, 'എന്താ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതെന്നു ഞാൻ മറന്നുപോയി,' എന്നു പറഞ്ഞു് മറേറതെങ്കിലും നല്ല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുക.

97. സ്വയം നീതീകരിക്കുകയെന്നാലെന്താണു്? സ്വയം പാപം ചെയ്തിട്ടു് അതിനെ നിഷേധിക്കുകയത്രെ ആ നീതീകരണം. ആദാമും ഹവ്വായും കായേനും മറ്റും ചെയ്തതുപോലെ; തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെ നീതീകരിക്കാൻ വേണ്ടി അവർ തങ്ങളുടെ പാപത്തെ നിഷേധിക്കയാണല്ലോ ചെയ്തതു്.

98. നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഓരോ ചിന്തയും ഓരോ കൃത്യവും നല്ലതോ അല്ലയോ എന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കണം; എന്നിട്ടു നല്ലതു നടത്തണം, തീയതു തള്ളണം. എന്നാലും നന്മയെ തുടർന്നു് അസ്വസ്ഥത തോന്നാതിരിക്കാൻ, ആ കൃത്യത്തിനു പ്രേരകമായ ചിന്തയെന്തെന്നും എന്തുദ്ദേശ്യത്തോടെയാണു് ആ കൃത്യം ഏറെറടുക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു് എന്നും പരിശോധിച്ചു നോക്കണം. ഈശ്വരഭയത്തോടെ നീയതിനെ പരീക്ഷിക്കുമ്പോഴും വഴിതെറേറാൻ ഈശ്വരൻ നിന്നെ അനുവദിക്കുകയില്ല. എന്തായാലും ഈശ്വരനാമം ജപിക്കാൻ ഒരിക്കലും മറക്കൊല്ല.

99. (ക്ലൂടെപ്പിറപ്പു് അടിച്ചതുകൊണ്ടു് അവനുമായി വേർപിരിയാൻ ഒരുങ്ങിയ ഒരാൾക്കു്) അമഷ്ത്തിനു് അടിമയാകരുതു്,

സാഹസത്തിനിടകൊടുക്കരുതു്; അതിലും വിശേഷിച്ചു് കശ്മലനിറഞ്ഞ പിശാചിന്റെ പ്രേരണമൂലം സംഭ്രാന്തനായ ഒരുവനോടു്. ചില മനുഷ്യർക്കു സുഖക്കേടാണു്; കടുത്ത പനികൊണ്ടു് അവരുടെ ബുദ്ധിക്കു വെളിവില്ലാതാകുമ്പോൾ അവർ തങ്ങളെ പരിചരിക്കുന്ന അരോഗരായ ആളുകളെ അലട്ടുന്നു. കാരണം രോഗം അവരെ തികച്ചും ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്നു, അതേമാതിരി പ്രലോഭനത്തിനു വിധേയനായ മനുഷ്യൻ തന്റെ ആത്മാവിനെ തുലയ്ക്കുന്നു, പക്ഷേ അയാളതറിയുന്നില്ല; എന്തെന്നാൽ സാത്താൻ അവനെ രോഗവേഗത്താൽ മത്തനാക്കുന്നു. എല്ലാം തലകീഴായി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു, ഒക്കെ ഒടുവിൽ അവനെ നാശഗർത്തത്തിൽ വലിച്ചെറിയാൻവേണ്ടി. കാരുണ്യവും സഹതാപവുമാണു് അവനോടു കാണിക്കേണ്ടതു്, അല്ലാതെ കോപവും പ്രതികാരവുമല്ല. അത്തരം ആളുകൾവഴി ഈശ്വരൻ നമ്മെയും പ്രലോഭിക്കപ്പെടാൻ അനുവദിക്കുന്നു, അദ്ദേഹമതു് മനപ്പൂർവം ചെയ്യുന്നതാണു്, അവിടുത്തെ സമക്ഷം നമ്മുടെ കഴിവു പരീക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി. ആകയാൽ നമുക്കു നമ്മുടെ അയൽക്കാരനോടു് അയാൾ കായികമായും മാനസികമായും അസ്വസ്ഥനായിരിക്കുമ്പോൾ സഹിഷ്ണുതയോടെ പെരുമാറാം; 'നിങ്ങൾ അന്യോന്യം ഭാരം പേറുവിൻ, അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ നിയമം പാലിക്കുവിൻ' (ഗലാ. 6.2) എന്നാണല്ലൊ ഉപദേശം. നിന്റെ സ്ഥലം വിടാൻ നോക്കരുതു്, കൂടെപ്പിറപ്പിൽനിന്നും പിരിയരുതു്. എന്തെന്നാൽ ആയതു് ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയായിരിക്കയില്ല, സാത്താന്റെ ഇച്ഛയായിരിക്കും. നീ അങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കുകയാണെങ്കിൽ ശത്രു ചുമ്മാ ഇരിക്കയില്ല, അവൻ തന്റെ കൈയേറ്റത്തിന്റെ ശക്തി ഇരട്ടിക്കും. വേണ്ടതു്, നിന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പിനുവേണ്ടി സർവാത്മനാ പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണു്; നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുനാഥനിൽക്കൂടി അവനെ സ്നേഹിക്കുകയും വേണം.

100. ഭയംകൊണ്ടു് അസ്വസ്ഥനായ ആ സോദരനു്— 'ദൈവം വിശ്വാസയോഗ്യനാണു്, അവിടുന്നു നിന്നെ നിന്റെ കഴിവിൽ കവിഞ്ഞു പരീക്ഷിക്കുകയില്ല' (1കൊറി. 10. 13). എന്ന വേദവാക്യം സത്യമെന്നു് നിന്നിൽക്കൂടി തെളിയിച്ച ദൈവത്തെ, സോദരാ, നീ വാഴ്ത്തണം. അധ്യാത്മ സമരത്തിൽ നിന്റെ കരുത്തിനനുസരിച്ചു് വൈഷമ്യം നേടാൻ അവിടുന്നു നിന്നെ അനുവദിക്കുന്നു. മഹാന്മാരെ അവിടുന്നു് അവരുടെ ശക്തിക്കൊത്തവണ്ണം മഹത്തായ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയരാക്കും. അവർ അതിൽ ആനന്ദംകൊള്ളും; എന്തെന്നാൽ പരീക്ഷണം മനുഷ്യനെ വിജയത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. നന്മനേടേണ്ടയിടങ്ങളിലൊക്കെ ക്ലേശം കൂടിയേ കഴിയൂ. ആകയാൽ പരീക്ഷണങ്ങളെയപ്പെടരുതു്, പകരം അവയിൽ സന്തോഷംകൊള്ളുക; എന്തെ

ന്നാൽ അവ വിജയത്തിലെത്തിക്കും, ദൈവം നിന്നെ തുണയ്ക്കുന്നു. കാത്തരുളുന്നു.

101. വിനയവും അനുസരണവും സമ്പാദിക്കാൻ പ്രയത്നിക്കുക. എന്തെങ്കിലും നിന്റെ ഇച്ഛയ്ക്ക് അനുസൃതമായിരിക്കണം എന്ന് വാശിപിടിക്കരുത്, കാരണം, അതു് കോപത്തിനു കാരണമാകും. ആരെയും അളക്കരുത്, അവമാനിക്കരുത്, എന്തെന്നാൽ ഇതു് ഹൃദയത്തെ ശൂന്യവും മനസ്സിനെ അന്ധവും ആക്കുന്നു; അതുവഴി അവഗണനയിലേയ്ക്കും ഹൃദയകഠിന്യത്തിലേക്കും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ നിയമം ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് നിരന്തരം നിരീക്ഷിക്കുക; എന്തെന്നാൽ ഇതു് ദിവ്യാഗ്നിയാൽ ഹൃദയത്തിനു് ഊഷ്മാവരുളും: 'ഞാൻ ധ്യാനമഗ്നനായിരുന്നപ്പോൾ തീയ് എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു' (സങ്കീ. 39. 3) എന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. വീൺ വാക്കോ കഴമ്പില്ലാത്ത പുലമ്പലോ പുറപ്പെടാതെ നാവടക്കുക; അല്ലെന്നുവരുകിൽ അകക്കാമ്പ് ദുഷ്ടവാക്കുകളുടെ കൂട്ടുകെട്ടിൽപ്പെട്ടു.' 'കർത്താവേ, പാപിയായ അടിയനിൽ കനിയണമേ' (ലൂക്കൊസ് 18: 13). എന്നു കേണുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ തിരുമുമ്പിൽ വീഴുക, അവിടുന്നു നിന്നോടു കനിവു കാണിക്കും, എല്ലാ ദോഷങ്ങളിൽനിന്നും അകറ്റി കാത്തുപുലർത്തും, ഇരുളിൽനിന്നും നേരായ വെളിച്ചത്തിലേക്കു നിന്നെ നയിക്കാൻവേണ്ടി, കാപട്യത്തിൽനിന്നും സത്യത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കാൻവേണ്ടി. മരണത്തിൽനിന്നു യേശുനാഥനിലെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കാൻവേണ്ടി നിന്നെ കാത്തു രക്ഷിക്കും.

102. ശരീരത്തിനു് ആവശ്യമുള്ളതു ആഹാരം കൊടുക്കുക; ദിവസം മൂന്നുനേരം ആഹാരം കഴിച്ചാലും ദോഷമൊന്നും വരുന്നതല്ല. ഒരുവൻ ദിവസത്തിലൊരിക്കൽ മാത്രമേ ക്ഷീണം കഴിക്കുള്ളൂ, പക്ഷേ മിതമായിട്ടല്ല എന്നു വരുകിൽ അതുകൊണ്ട് അവനെന്തു പ്രയോജനം? അമിതാഹാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ വികാരങ്ങളുടെ ഉത്തേജനം ഉണ്ടാകുന്നു; അതോടെ ശരീരത്തെ അശുദ്ധമാക്കാൻവേണ്ടി ഉറക്കംകൊണ്ട് കനപ്പിക്കുന്നു.

103. ഇടയ്ക്കു് അനുഷ്ഠാനങ്ങളും നടത്തുന്നതിലും കൈയ്കൊണ്ടു വേല ചെയ്യുന്നതിലും വലിയ ക്ഷീണം തോന്നുന്നെങ്കിൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ട. ഈ വഴി അമ്മാതിരിയുള്ളതാണ്; ചിലപ്പോൾ സാധകനു് അങ്ങനെ തോന്നും, മറ്റുചിലപ്പോൾ മറിച്ചും; ഒരു വഴിപോക്കൻ ചിലപ്പോൾ നിരപ്പായ വഴിയേ പോകുന്നു, ചിലപ്പോൾ കുണ്ടും കുന്നും താണ്ടേണ്ടിവരുന്നു, വീണ്ടും നിരപ്പിലെത്തുന്നു, അതുപോലെ. ക്ഷീണത്തെ വകവയ്ക്കരുതു്, ഒക്കെ പതിവുപോലെ അനുഷ്ഠിക്കുക. പണിയൊക്കെ ചെയ്യുക.

104. രോഗം നിമിത്തം അവിഹിതമായ ആഹാരം കഴിക്കാൻ നിർബന്ധനായ ഒരാൾക്ക്—ക്ഷീണിക്കുന്നതു രസത്തിനുവേ

ണ്ടിയല്ല, ശാരീരികാസ്വാസ്ഥ്യം മൂലമാണ്‌ എന്നുവരുകിൽ, ദൈവം അവനെ അതിനു കുറ്റപ്പെടുത്തുകയില്ല. നമുക്കു് ആഹാരനിയന്ത്രണം വിധിച്ചിരിക്കുന്നതു് അമിതാഹാരത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിനും ശാരീരികവേഗങ്ങളെ തടയുന്നതിനുമാണു്. എന്നാൽ അനാരോഗ്യം അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ തടയുന്നു, എന്തെന്നാൽ അനാരോഗ്യം ഉള്ളിടത്തു് ഈശ്വരസ്മരണവും ഉണ്ടായിരിക്കും.

105. രോഗം പിടിച്ചു് അവശനായി പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു വേണ്ടി അപേക്ഷിക്കുന്ന ഒരുവനു്—അക്ഷമനും വിഷണ്ണനുമായ എന്റെ സോദരാ, ഈ ക്ഷമകേടെന്തിനു്? എന്തിനീ വിലാപം? നിന്നെ തുണയ്ക്കാൻ നീ വിളിക്കുന്നതും കാത്തു് യേശു അടുത്തുതന്നെ നിലകൊള്ളുമ്പോഴും നീ അകലേയ്ക്കു തുണയ്ക്കായി അപേക്ഷിക്കുന്നതെന്തിനു്? 'ഗുരോ' എന്നു് അവിടുത്തെ വിളിക്കുക, അവിടുന്നു വിളികേൾക്കും. അവിടുത്തെ ഉടുതുണിയുടെ അറ്റത്തൊന്നു തൊടുക; അവിടുന്നു് നിന്റെ ഈ രോഗം മാത്രമല്ല, രാഗാദി സകല രോഗങ്ങളെയും മാറ്റുന്നതാണു് നിന്റെ മനം അതിരിക്കേണ്ടിടത്തു് ആയിരുന്നെങ്കിൽ, വിഷപ്പാമ്പുകളുടെയും തേളുകളുടെയും കടിയും കുത്തും നിന്നെ അവിടെനിന്നും ശാരീരരോഗത്തിലേയ്ക്കു് ഓടിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. 'ഞാൻ അപ്പം തിന്നാൻ മറന്നുപോകുന്നു. എന്റെ കേഴൽ കാരണം' (സങ്കീ. 102. 4, 5) എന്നു പറയുന്നു. ദാവീദ്. പിടയരുതു്, കർത്താവിന്റെ കനിവു് നിന്നടുത്തുണ്ടു്.

106. കൃമികളം തിന്നാൻപോകുന്ന നിന്റെ ശരീരത്തെ നിന്ദിക്കുക; ചീയാൻ വിട്ടുകഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ അതുകൊണ്ടു നിനക്കൊരു പ്രയോജനവുമില്ല അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു: 'ശരീരത്തിനു്, അതിന്റെ കാമാദികളം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു്, യാതൊന്നും നേടിവെയ്ക്കരുതു്' (റോമ. 13. 14).

107. ഒരു രോഗി: രോഗംമൂലം ഒരുവൻ ശരീരത്തെ താലോലിക്കണോ? ഈശ്വരൻ നമുക്കു ബുദ്ധി തന്നിരിക്കുന്നതു് വേദംവഴി നേർവഴി കാണിച്ചുതരാനാണു്. അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു: 'എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പരീക്ഷിച്ചറിയു; നല്ലതെന്നു കണ്ടതിനെ മുറുകെപ്പിടിക്കൂ' (1 തെസ്സ. 5. 21). താനെന്തെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കുകയോ ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതു് വികാരത്തിനധീനനായിട്ടാണോ അല്ലയോ എന്നു മാത്രമേ ഒരുവൻ നോക്കേണ്ടതുള്ളു. എന്നാൽ അനാരോഗ്യംമൂലമോ അത്യാവശ്യംമൂലമോ അവൻ ചെയ്യുന്നതു് പാപമായിട്ടോ രോഗലാലസയായിട്ടോ കണക്കാക്കപ്പെടുകയില്ല. അരോഗമായ ശരീരത്തിനു് സുഖസൗകര്യങ്ങളം നൽകിയാൽ അതു കാമാദികളെ ഉണർത്തും. എന്നാൽ അത്യാവശ്യംകൊണ്ടു ശരീരത്തെ പാലിച്ചാൽ അതു് സ്വകർത്തവ്യങ്ങളം അനുഷ്ഠിക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കും. നമുക്കു സഹായമേകുന്ന മൃഗങ്ങളെ നാം

കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നെങ്കിൽ, ആത്മാവിന്റെ ഉപകരണമായ ശരീരത്തെ നാമെത്രയോ അധികം സൂക്ഷിക്കണം! ശില്പി സമർത്ഥനായാലും കൈയ്വേഗം ഉള്ളവനായാലും അവന്റെ ഉളി മൂർച്ചയില്ലാത്തതാണെങ്കിൽ അതവന്റെ വേലമുടക്കും. വിശുദ്ധ തിമോത്തെയോടിന്റെ അനാരോഗ്യവും ഉദരരോഗവും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തോട് വീഞ്ഞുസേവിക്കാൻ അപ്പോസ്തലൻ ആജ്ഞാപിച്ചു (1 തിമോ. 5. 23). മതപ്രചാരണത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവൻ ക്ലേശങ്ങളെ സഹിക്കണം എന്നു് (2 തിമോ. 4. 5) അദ്ദേഹം തിമോത്തെയോസിനോടു് പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും അപ്രകാരം ആജ്ഞാപിച്ചു. എല്ലാ കാര്യത്തിലും ഒരുവൻ ശരിയായ വിവേകം പാലിക്കണം, എന്നാൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞു വീഴുകയില്ല.

108. 'എനിക്കെതിരേയുള്ള പോരങ്ങനെ പെരുകിവരുന്നു; അനിയാ, പോരാട്ടം വരുമ്പോഴാണു് പണിയെടുക്കാനുള്ള കാലം; തളരരുതു്. പണിയെടുക്കുക. പോരാടുക; പോരിന്റെ വീര്യം ഏറുമ്പോഴും, ഈവിധം കർത്താവിനെ വിളിച്ചു നിന്റെ കരുത്തുകൂട്ടുക: 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, എന്റെ ക്ഷീണവും പീഡയും അവിടുന്നു കാണുന്നുണ്ടല്ലൊ; എന്നെ തുണച്ചാലും, എന്റെ പീഡകരിൽനിന്നും എന്നെ കാത്തരുളിയാലും (സങ്കീ. 142. 6); എന്നെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഞാൻ അവിടുത്തെ അടുത്തേയ്ക്കു് ഓടിവരുന്നു' (സങ്കീ. 143. 9). എന്നിട്ടു, പവിത്രഹൃദയത്തോടെ ഈശ്വരനെ സേവിക്കാൻ വേണ്ട കരുത്തു തന്നരുളുന്നതിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുക.

109. കായികവികാരങ്ങളിൽനിന്നും മോചനം നേടാനായി ഈശ്വരൻ മനുഷ്യനു് രണ്ടു് അനുഗ്രഹങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ടു്: വിനയവും അനുസരണവും. എന്നാൽ നാം അവയ്ക്കുവേണ്ടി യത്നിക്കുന്നില്ല, അവയിൽ നിലകൊള്ളാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല, അവയാൽ നയിക്കപ്പെടാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുമില്ല. ഒഴികഴിവുകളൊക്കെ മാറിവയ്ക്കുക, വിനയത്തിനും അനുസരണത്തിനും കുമ്പിടുക, എങ്കിൽ നിനക്കു കാരുണ്യം ലഭിക്കും. വിനയത്തോടും അനുസരണത്തോടുംകൂടി നീ പിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശം അനുശീലിക്കുന്നപക്ഷം, നീയിപ്പോഴും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേലയ്ക്കു് ദൈവം തന്റെ ധന്യമായ സഹായം അരുളുമെന്നു മാത്രമല്ല, നിന്റെ വേലയെ അവിടുന്നു വിജയത്തിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്യും; എന്തെന്നാൽ തന്നെ ഭയപ്പെടുന്നവരുടെ മാർഗത്തെ അവിടുന്നു കാക്കുകയും അവരുടെ പുരോഗതിയെ തൃക്കൺപാർക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തിനീ അമർഷം? നീയെന്തിനാണു വാദിക്കാൻ പോകുന്നതു്? നീ സദാ ദിവ്യമായ ക്ഷമയിൽ വാഴുന്നതായാൽ ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യം നിന്നെ തുണയ്ക്കും. അല്പരസം വിടുക, ശുണ്ഠിയും ക്രൂരവും കളയുക. അന്യർക്കു നീ മൃതതുല്യനാവുക. സ്വന്തം ചിന്തയോടു പറയുക; 'ആരാണു ഞാൻ? പൊടിയും ചാരവും'

(ഉൽപത്തി. 18. 27). പോരെങ്കിൽ ഒരു പട്ടിയും (മത്തായി 15. 27). അന്യരെ അവമാനിക്കുകയും പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്യുകൊണ്ട് അവരെക്കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്യുന്നു, 'എന്താണിതു? എന്താണതങ്ങനെ?' (എക്കേ. 39. 21) എന്നൊന്നും ചോദിക്കാൻ നീ നിന്നെ അനുവദിക്കുന്നു. ഇയാംക്കോ അയാംക്കോ ഉള്ളതുപോലെ എന്തുകൊണ്ട് എനിക്കും ഇല്ല? പ്രത്യുത, ഈശ്വരഭയത്തോടെ നിനക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ചെറിയ കായിക കൃത്യങ്ങളും ശ്രദ്ധാപൂർവം ചെയ്ക; നിനക്ക് അനൽപമായ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്നതാണ്.

110. വിഷാദംകൊണ്ടു മയക്കം വരുമ്പോഴും, അതു നിന്റെ കർത്തവ്യത്തിനു വിഘാതം വരുത്തുമ്പോഴും, എഴുന്നേറ്റു പ്രാർത്ഥിക്കുക, പ്രാർത്ഥന നിർത്തരുതു്—പ്രാർത്ഥനവഴി കർത്താവു നിന്റെ മയക്കത്തെ അകറ്റും.

111. മഠത്തിൽ ചേരാൻ അനുവദിക്കുന്നെങ്കിൽ ഏറ്റവും എളിയവനായി കഴിയണം എന്നാശിച്ചു ഒരുവനോടു്—ഏറ്റവും ഏഴയാകാൻ നോക്കുക എന്നതു് നിന്റെ ചുമതലയല്ല. അതു് മഠാധിപതിയുടെ അവകാശമാണു്. അനുസരിക്കാൻ സ്വയം തയ്യാറാവുക എന്നതു മാത്രമാണു് നിന്റെ കടമ.

112. തന്റെ കുരിശിന്റെ പരമാവധി ഒരുവൻ പ്രയത്നിക്കാത്തപക്ഷം, വിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനയോടൊപ്പം തന്റെ പ്രയത്നവും ചേർക്കാത്തപക്ഷം, വിശുദ്ധന്മാർ പ്രാർത്ഥിച്ചാലും അവനു ഫലമൊന്നും ലഭിക്കുകയില്ല. അവർ ഉപവസിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, അവൻ കാമാദികൾക്ക് അടിമയായി ചീട്ടയില്ലാത്ത ഒരു ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അങ്ങനെയുള്ളവനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചതുകൊണ്ട് എന്തു ഗുണമാണുണ്ടാവുക? ഇവിടെ വേദവാക്യം സത്യമായിത്തീരുന്നു: 'ഒരുത്തൻ പണിയുന്നു മറ്റൊരുത്തൻ പൊളിക്കുന്നു. പാഴ്വേല ചെയ്യുവെന്നല്ലാതെ അവർക്കെന്തു പ്രയോജനം?' (എക്കേ. 34. 23). അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു: ഒരു സത്പുരുഷന്റെ ആത്മാർത്ഥവും ഹൃദയപൂർവവുമായ പ്രാർത്ഥന വളരെ പ്രയോജനകരമാകുന്നു' (യാക്കോബ് 5. 16); അതായതു പവിത്രനും സച്ചരിതനുമായ ഒരാൾ ഒരു പാപിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ, പാപി തന്റെ കുരിശിനനുസരിച്ച് പശ്ചാത്താപംവഴി പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പിൻതുണയേകണം.

113. തന്റെ കൈയിൽ ഇല്ലാത്ത ഒന്നിനുവേണ്ടി ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അതു കൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ട് അയാൾ കുറ്റപ്പെടുത്തപ്പെടുകയില്ല. ഒരു മുടന്തൻ ഭിക്ഷ ചോദിച്ചപ്പോൾ പത്രോസ് അപ്പോസ്തലൻ തന്നെ പറയുകയുണ്ടായി: 'വെള്ളിയും

പൊന്നുമൊന്നും എനിക്കില്ല' (അ. പ്ര. 3. 6); അവനു ഭിക്ഷ കൊടുക്കാനായി കടം മേടിക്കാനൊട്ടു പോയുമില്ല. അതേപോലെ, തന്റെ തൽകാലത്തെ അത്യാവശ്യത്തിനു വേണ്ട വകയേ കൈവശമുള്ള ഒരുവനെങ്കിൽ അയാളതുകൊണ്ടു ഭിക്ഷ കൊടുക്കരുതു്; പിന്നീടു് തനിക്കാവശ്യം വരുമ്പോൾ വേണ്ടതില്ലാതെതാൻ കഷ്ടപ്പെടാനിടയാകരുതു്. മറിയാം വിടാതെ നിർബന്ധിക്കുകയും, ക്ഷമിക്കുക, തനിക്കു തരാൻ എന്റെ കൈവശം ഒന്നുമില്ല.' എന്നു ഇയാം പറയുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, ഇയാം പറയുന്നതു് പൊളിയാകയില്ല: എന്തെന്നാൽ തന്റെ ആവശ്യത്തിനുള്ളതു മാത്രമേ കൈവശമുള്ളവെങ്കിൽ മറെറയാംക്കു കൊടുക്കാൻ ഒന്നുമില്ല. അയാം യാചകനോടു് ഇങ്ങനെ പറയട്ടെ: 'ക്ഷമിക്കുക, എനിക്കു് അത്യാവശ്യത്തിനുള്ളതു മാത്രമേ എന്റെ കൈവശം ഉള്ളു.' തങ്ങളുടെ വിളക്കിലേയ്ക്കു് മറുള്ളവർ എണ്ണ ചോദിച്ചപ്പോൾ പഞ്ചകന്യകയും പറഞ്ഞ മറുപടി ഓർമിക്കുക: 'നിവൃത്തിയില്ല, കാരണം ഞങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾക്കുംകൂടി തികയുകയില്ല' (മത്തായി. 25.9). വി. പൗലോസു് കൊറീന്തിയർക്കു് എഴുതുന്നു: 'ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ തികവു് അവരുടെ കുറവിനെ നികത്തും' (2 കൊറീ. 8. 14); പക്ഷേ, മറുള്ളവർക്കു് എളുപ്പമാക്കിയിട്ടു് നിങ്ങൾ കഴപ്പത്തിലാകണമെന്നു് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല' (2 കൊറീ. 8. 13).

114. ഭിക്ഷ കൊടുക്കണമെന്നു തോന്നുക, കൊടുക്കാതിരിക്കയേ നല്ലതു് എന്നു സംശയം ഉദിക്കുക, എന്നുവന്നാൽ വിചാരത്തെ വിശകലനം ചെയ്തു നോക്കുക; അരുതെന്നു തോന്നിയതു് ലോഭംകൊണ്ടാണു് എന്നുവരുകിൽ, ആദ്യം കൊടുക്കണമെന്നു കരുതിയതിലും അൽപം കൂടുതൽ കൊടുക്കുക.

115. ദാനംചെയ്യാൻ ഒന്നുമില്ലാത്തവനു് ധന്യതയിൽ ഭാഗം ലഭിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ദാനം ചെയ്യുന്നവർക്കു മാത്രമല്ല ധന്യത പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. അഹങ്കാരത്തിൽ ഏഴകളായവർ ധന്യർ,' 'വിലപിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ' എന്നിങ്ങനെ (മത്തായി. 5. 3). ആകയാൽ നിനക്കു ദാനംചെയ്യാൻ കഴിവില്ലെങ്കിൽ, സിദ്ധന്മാരോടൊത്തു സ്വർഗരാജ്യം അനുഭവിക്കാൻ നീ അഹങ്കാരത്തിൽ ഏഴയാകും ഈ ലോകത്തിൽ നീ ചെയ്ത പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു കേഴുക, കേഴുന്നവരോടൊപ്പം നീ ആശ്വസിപ്പിക്കപ്പെടും. വിനയം നേടുക, നിനക്കു് ഈ ലോകം സ്വാധീനമാകും. ചിത്തശുദ്ധി സമ്പാദിക്കുക, നിനക്കു ഈശ്വരനെ അവിടുത്തെ പ്രഭാവത്തോടെ കാണുമാറാകും. കർത്താവിനുവേണ്ടി നിന്ദനവും പീഡനവും അപവാദവും സഹിക്കുക, സ്വർഗരാജ്യത്തു് നിനക്കു ലഭിക്കാൻ പോകുന്ന പ്രതിഫലത്തിൽ സന്തോഷിക്കാനും അതിരറ്റാനന്ദിക്കാനുംവേണ്ടി.

116. കർത്താവിന്റെ ആജ്ഞ വിധിക്കുന്നതു് ഒന്നു്: ലോകനിയമം അതിനു് എതിരായും നിശ്ചയിക്കുന്നു: ഏതാണൊരുവൻ അനുസരിക്കേണ്ടതു്? ഈശ്വരന്റെ നിയമമാണു് കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനം, കാരണം അതു് ആത്മാവിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ലോകനിയമം ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചതാകയാൽ അതിനെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കുന്നു.

117. ചിലപ്പോഴും ചിലരോടു് അതിയായ സ്നേഹം തോന്നുന്നു എന്നു നീ പറയുന്നു. ഇതു് പിശാചിന്റെ പ്രേരണയാണെന്നറിയുക. അമ്മാതിരി അവസരങ്ങളിൽ നാം ശവപ്പെട്ടിയിൽ എങ്ങനെ ചീഞ്ഞുനാറും എന്നാലോചിക്കുക. അന്യായമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവക്കു വരാനിരിക്കുന്ന നരകയാതനകളെക്കുറിച്ചും ഓർമ്മിക്കുക. ഈശ്വരന്റെ തുണയ്ക്കായി അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക.

118. കാമത്താൽ മനസ്സു് ചഞ്ചലമാകുന്നതെങ്ങനെ? മനശ്ചാഞ്ചല്യം കാമവികാരംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല മറ്റവസരങ്ങളിലും ഉണ്ടാകാം. മനസ്സിന്റെ ചപലതയാണതിനു കാരണം. അപ്പോഴും ദൈവത്തോടിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുക: 'പ്രഭോ, അവിടുത്തെ പവിത്രനാമത്തിനുവേണ്ടി എന്നോടു് ക്ഷമിച്ചാലും. ഞാൻ അശ്രദ്ധമൂലം ഇതിനു് ഇരയായി. ചപലചിത്തതയിൽനിന്നും എന്നെ രക്ഷിച്ചാലും, വൈരി വിരിക്കുന്ന വലകളിൽനിന്നെല്ലാം എന്നെ മോചിപ്പിച്ചാലു.' ദൈവത്തിന്റെ കനിവിനുവേണ്ടി കേഴണം; അവിടുന്നു കാരുണ്യമൂർത്തിയാണു്; വഴിതെറ്റിയ മകനെയെന്നപോലെ അവിടുന്നു നിന്നെ തിരിച്ചെടുക്കും. ചിത്തചാഞ്ചല്യമില്ലാതെ ഈ ആന്തരയുദ്ധം തുടങ്ങുമ്പോഴും ഒരുവൻ സമചിത്തത പാലിക്കണം, അമ്മാതിരി ചിന്തകളിൽ രസിക്കരുതു്, അവ തുടർന്നുനിൽക്കാൻ അനുവദിക്കയുമരുതു്; വേഗം കർത്താവിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു് ഓടിക്കൊൾക.

119. സ്ത്രീകളുമായിട്ടു സംഭാഷണം ചെയ്യാതിരിക്കുകയാണു് ഉത്തമം. കൂടാതെ കഴികയില്ല എന്നു വന്നാൽ നമുക്കതു് മറ്റാരെങ്കിലും വഴിക്കു ചെയ്യാം. അതിനും വഴിയില്ലെങ്കിൽ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കാം; കഴിയുന്നതും വേഗം സംഭാഷണം നിർത്തി മാറിപ്പോരണം; അതോടൊപ്പം ഈശ്വരനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും വേണം. അവിടുത്തെ ശക്തി നമ്മെ കാത്തരുളും.

120. 'മഠത്തിൽ ചേരാൻവേണ്ടി ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു് എനിക്കു ശ്രേയസ്കരമോ?' നിന്റെ സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം നീ അവളെ ഉപേക്ഷിക്കരുതു്; എന്തെന്നാൽ, 'നീയൊരു ഭാര്യയോടു് ബദ്ധനാണോ, എങ്കിൽ അവളിൽനിന്നും പിരിയരുതു്' (1 കൊറി. 7.27) എന്ന അപ്പോസ്തലന്റെ ആജ്ഞയെ നീ ധിക്കരിക്കുകയായിരിക്കും അതുവഴി. നീ പിരിഞ്ഞതിനുശേഷം അവൾ ധർമാ

ശ്രത്തിൽ ചരിക്കാനിടയായാൽ ആ പാപം നിന്മേലായിരിക്കും. പ്രയോജനകരമെന്നു സമ്മതിച്ചു് പരസ്പര സമ്മതപ്രകാരം പിരിഞ്ഞതല്ലെങ്കിൽ. പക്ഷേ, ഇക്കാര്യം ഈശ്വരന്റെ തീർപ്പിനു വിടുക; സ്നേഹപൂർണമായ കാരുണ്യത്താൽ തനിക്കു പ്രിയംകരമായതു് അവിടുന്നു ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും.

121. ഈ ലോകത്തിലെ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും ഒരു കാരണവശാലും നീ ദുഃഖിക്കരുതു്, പാപത്തെക്കുറിച്ചല്ലാതെ. 'ആനന്ദിക്കുന്നവരോടൊപ്പം ആനന്ദിക്കുക,' എന്നതിനർത്ഥം ഈശ്വരമാർഗത്തിൽ മുന്നേറുകയും ഭാവിയിൽ ലഭിക്കാൻ പോകുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ ആനന്ദംകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സന്തോഷത്തിൽ പങ്കുചേരുക എന്നാണു്. 'കേഴുന്നവരോടൊപ്പം കേഴുക,' എന്നാൽ പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന പാപികളുടെ കഷ്ടതകളിൽ പങ്കുകൊള്ളുക എന്നർത്ഥം.

122. 'സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നവൻ ധന്യർ' എന്നതിനെക്കുറിച്ചു്—സ്വന്തം ഹൃദയത്തിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുകയാണു് ഉത്തമം. ഇതു് എല്ലാവർക്കും യോജിക്കുന്നതാണു്; അതു സാധിക്കുന്നവർ ധന്യരുമാണു്. വഴക്കടിച്ചവർ തമ്മിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാൻ നോക്കുന്നതു് എല്ലാവർക്കും പറ്റുന്ന പണിയല്ല; തങ്ങൾക്കുതന്നെ അപകടം പിണയാതെ കാക്കാൻ കഴിയുന്നവർ മാത്രമേ അതിനു് ഒരുങ്ങാവൂ. എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ഇടയിൽ സമാധാനം നിലനിൽക്കുമ്പോഴും ദുർബലമനുഷ്യൻ സന്തോഷിക്കണം; എന്നാൽ എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും വഴക്കു തീർക്കുന്നതിനു് മദ്ധ്യസ്ഥനാകാൻ അയാളം പുറപ്പെടരുതു്; ഈശ്വരനിൽക്കൂടി അയാളം സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ അയാളം അതിനായി ശ്രമിക്കാം; പക്ഷേ അതും സ്വന്തം ആത്മാവിനു് ആപത്തൊന്നും പിണയുകയില്ലെങ്കിൽ മാത്രം.

123. 'ഒരാളെന്നെ ദ്രോഹിക്കുന്നു; ഞാനെന്താണുവേണ്ടതു്?' അയാളംക്കു നന്മചെയ്യുക.

124. 'പിതാക്കന്മാരാരെങ്കിലും കാണാൻ വരുമ്പോഴം അവരെ സത്കരിക്കാൻ വേണ്ട സാധനങ്ങളൊന്നും എന്റെ കൈയ്വശം കാണുകയില്ല—എനിക്കതിൽ ദുഃഖം തോന്നുന്നു. 'അമ്മാതിരി വിചാരം പിശാചയസ്സുന്നതാണു്. നിനക്കുള്ളതുകൊണ്ടു് അവരെ സത്കരിച്ചാൽ മതി; 'നിനക്കുള്ളതുകൊണ്ടു് തൃപ്തികൊള്ളുക' (എബ്രാ. 13. 5) എന്നല്ലോ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. നിന്റെ ആത്മാർത്ഥത ദൈവം അവരെ അറിയിച്ചുകൊള്ളും. നീ എവിടെയെങ്കിലും പോകാനിടയായാൽ അവിടെ സൗകര്യം കിട്ടുമെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കരുതു്—എങ്കിൽ നിനക്കു് മനഃക്ലേശം ഉണ്ടാവുകയില്ല. എന്നാൽ നീ പ്രതീക്ഷിച്ചു, കിട്ടിയില്ല, നിന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്യു

യാളെ നീ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങുന്നു: ഈ കുറ്റപ്പെടുത്തൽ ആത്മനാശകമാണ്. എല്ലാറ്റിനും നന്ദിപറയുക; എന്തെന്നാൽ, ആത്മാവിനു പ്രയോജനകരമായ ആധ്യാത്മികാഹാരവും വിശ്രാന്തിയും അതിലാണു കിടക്കുന്നതു്.

125. പിതാക്കന്മാരോടു സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നവൻ ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്; 'ക്രിസ്തു സ്വയം ഏഴയായി; തന്നെത്താൻ ഒരു ദാസന്റെ നില സ്വീകരിച്ചു' (ഫിലിപ്പിയർ 2. 7, 8). സജ്ജനോപദേശംകൂടാതെ ജീവിക്കുന്നവൻ തന്റെ തന്നെ ശത്രുവത്രെ; എന്തെന്നാൽ വേദമരുളുന്നു: 'ചുമ്മാതങ്ങു നിശ്ചയിക്കരുതു്' (എക്ലേ. 32. 21). സവിനയം സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതാണു് തന്നിഷ്ടംപോലെ പെരുമാറുന്നതിനേക്കാൾ പ്രയോജനകരം. ചോദിക്കുന്നവന്റെ ഉള്ളിലെ നന്മയ്ക്കും എളിമയ്ക്കും പ്രതിഫലമായി ദൈവം തന്നെ ഉത്തരം തരുന്നവനെങ്കാണ്ടു് ശരിയായ വാക്കുകൾ പറയിക്കുന്നു.

126. വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി ഒരിക്കലും വാദിക്കാൻ പോകരുതു്. വാദിക്കണം എന്നു് ദൈവം നിന്നോടു് ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല; ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനുശേഷം പരിശുദ്ധ ദേവാലയത്തിൽനിന്നു് ലഭിച്ചതിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ദൈവത്തിന്റെ ആജ്ഞകൾ അനുസരിക്കുകയും വേണമെന്നേ അവിടുന്നു് ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ഇതിനേ മുറുകെപ്പിടിക്കുക—നീ രക്ഷിക്കപ്പെടും. ആരെങ്കിലും നിന്റെ അഭിപ്രായം ആരായുന്നെങ്കിൽ, 'പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാരേ, എന്നോടു ക്ഷമിക്കുവിൻ; ഇതെനിക്കു മനസ്സിലാകാത്ത കാര്യമാണു്' എന്നു പറയുക.

127. ദൈവം നിന്നോടു് ആവശ്യപ്പെടാത്ത ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും ഊഹാപോഹങ്ങൾക്കു് പോകരുതു്; ഞാൻ നേരത്തേ പറഞ്ഞതുപോലെ ശരിയായ വിശ്വാസത്തിനനുസരിച്ചു് ജീവിക്കുക; അതിനപ്പുറം ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും അറിയാൻ വേവലാതിപ്പെടരുതു്.

128. ലൗകികജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പെട്ടു് അവർ അത്ഭുതവും പറയാൻ തുടങ്ങി എന്നു വന്നാൽ, നീ അവിടെ ഇരുന്നിട്ടു പ്രത്യേകാവശ്യമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ, ഒഴിഞ്ഞുപോരുക. നീ അവിടെ ഇരുന്നേ കഴിയൂ എങ്കിൽ, നിന്റെ മനസ്സു് പ്രാർത്ഥനയിലേയ്ക്കു തിരിക്കുക—അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്താതെ, സ്വന്തം ദുർബലതയെ ഓർത്തുകൊള്ളുക. എന്നാൽ അവർക്കു് നിന്നോടു് സന്മനോഭാവം ഉണ്ടെങ്കിൽ, അവർ ഈശ്വരകാര്യങ്ങൾ കേൾക്കാൻ തത്പരരാണെന്നു നിനക്കു നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ, വൃഥാലാപത്തിൽനിന്നും സംഭാഷണത്തെ പ്രയോജനപ്രദമായ കാര്യങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിടുക, സിദ്ധന്മാരുടെ ജീവിതങ്ങളിൽനിന്നെന്തെങ്കിലും അവരെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

129. നിന്റെ പരിചയക്കാരിലാരെങ്കിലും മരുത്തിനു വിരുദ്ധമായ ചിന്തകളിലേയ്ക്കു് ചായുന്നപക്ഷം, ശരിയായ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു ഗ്രഹിക്കാൻ അയാളെ ഉപദേശിക്കുക; എന്നാൽ അയാളുമായി തർക്കിക്കാൻ പോകരുതു്; അയാളുടെ വാദങ്ങൾ കേൾക്കാനും നിൽക്കരുതു്; ആ വിഷയം നിന്നെ ബാധിക്കാതെ നോക്കണമല്ലൊ. സത്യവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു കേൾക്കാൻ അയാൾ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നെങ്കിൽ, ക്രിസ്തുവിൽ അവനു് സഹായം നൽകാൻ കഴിവുറ്റ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ അടുത്തേയ്ക്കു് അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോവുക. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിനക്കു് അപകടം പറ്റാതെ നീ അവനെ സഹായിക്കുന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ ഒന്നുരണ്ടു് ഉപദേശങ്ങൾക്കുശേഷവും അയാൾ സ്വന്തം തെറ്റു കാണാൻ കൂട്ടാക്കാത്തപക്ഷം, അപ്പോസ്തലൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, അത്തരം മനുഷ്യനെ 'കൈയ്വിടണം' (തീത്തോസ് 3. 10).

130. 'ഞാൻ വീടുവിട്ടു പുറത്തേയ്ക്കു് അധികം പോകരുതു്' എന്നു് എന്റെ മനസ്സു് എന്നോടു പറയുന്നു; പക്ഷേ, ചിലപ്പോൾ ആഴ്ചയിൽ പല പ്രാവശ്യം പള്ളിയിൽ ആരാധന ഉണ്ടായെന്നുവരും. ഞാനതിനു പോകണോ, അതോ വീട്ടിലിരുന്നു പ്രാർത്ഥനയിൽ ഏർപ്പെടണോ, ഏതാണു് കൂടുതൽ നല്ലതു്?' പുറത്തുപോയി പലരേയും കാണുന്നതു് നിനക്കു ദോഷം ചെയ്യുന്നതായി കാണുമ്പോഴും, കൂടെക്കൂടെ വീട്ടിനു പുറത്തു പോകാതിരിക്കുന്നതാണു നല്ലതു്; പള്ളിയിൽ പോകാൻപോലും കൂടെക്കൂടെവേണ്ട, വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും മതിയാകും. എന്തെന്നാൽ മൗനം നമ്മെ പല അപകടങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കും.

131. 'എന്റെ സ്വന്തം കാര്യത്തിനോ പിതാക്കന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിനോ പുറത്തുപോകേണ്ടതായി വരുക, പള്ളിയിൽ പോകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക ,എന്നുവന്നാൽ അതെന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ അലട്ടുകയില്ലേ!' എന്തെങ്കിലും അത്യാവശ്യകാര്യം പ്രമാണിച്ചോ പിതാക്കന്മാരുടെ ആജ്ഞപ്രകാരമോ, നിനക്കു വീടുവിട്ടു പുറത്തുപോകേണ്ടതായി വന്നാൽ, നിനക്കു ചെയ്യാനുള്ളതു് ഈശ്വരഭയത്തോടെ ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുക; പള്ളിയിൽ പോവാത്തതിനെക്കുറിച്ചു് വ്യാകുലപ്പെടേണ്ടതില്ല; നേരേ വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി, സ്വന്തം പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പരിതപിക്കുക. അലസതകൊണ്ടോ അശ്രദ്ധകൊണ്ടോ ആണു വീട്ടിനു പുറത്തു പോകുന്നതു് എങ്കിൽ പള്ളിയിൽ പോയി നിശ്ചിന്തം നിന്നിൽ ശ്രദ്ധ നിലനിർത്തുന്നതാണു നല്ലതു്.

132. രാത്രിയിൽ ഉറക്കമിളയ്ക്കാൻ പള്ളിയിൽ പോകുന്നതോ നല്ലതു്, അതോ, വീട്ടിലിരുന്നു് ആവുംപോലെ ഉറക്കമിള

യ്ക്കുന്നതോ നല്ലതു്?' വീട്ടിലിരുന്നു് ഉറക്കമിളയ്ക്കുന്നതാണു നല്ലതു്, കാരണം പള്ളിയിൽ വത്തമാനം പറയാനിടവരും.

133. 'എന്റെ വരവു കുറവാണു്'; എനിക്കും എന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും ജീവിക്കാൻ അതുകൊണ്ടു മതിയാവുകയില്ല: എടുക്കാനാവാത്ത ഭാരം എന്റെ തലയിലുണ്ടു്.' ഇതു് ഒരു മാനുഷിക ഭാരമാണു്. നമുക്കു് ഈശ്വരനിൽ വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ അവിടുന്നു് തന്റെ ഇച്ഛയനുസരിച്ചു് നമ്മെ ഭരിക്കും. ആകയാൽ, 'നിന്റെ ഭാരം കർത്താവിനെ ഏൽപ്പിക്കുക; അവിടുന്നു് നിന്നെ താങ്ങിനിർത്തും' (സങ്കീ. 55. 22). നിന്നെയും നിന്റെ കുടുംബത്തെയും അല്ലലോ അലട്ടോ ഇല്ലാതെ പോറ്റാൻ അവിടുത്തേയ്ക്കു കഴിവുണ്ടു്. അവിടുത്തോടു് ഇങ്ങനെ പറയുക: 'അവിടുത്തെ ഇച്ഛപോലെ നടക്കട്ടെ.' അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിന്നെ നിന്റെ അല്ലലിലും അലട്ടിലും അവിടുന്നു കൈയ്വിടുകയില്ല.

134. 'എന്തെങ്കിലും അനീതി ചെയ്തിട്ടു് തെറ്റു തിരുത്തുന്നപക്ഷം, എന്തോ ഒരു നല്ല കാര്യം ചെയ്യു എന്ന മട്ടിൽ എന്റെ മനസ്സു് ഞെളിയുന്നു. അമ്മാതിരി ഘട്ടങ്ങളിൽ എന്റെ മനസ്സിനോടു് ഞാനെന്താണു പറയേണ്ടതു്? അതിനോടു് ഇങ്ങനെ പറയുക: ദൈവത്തെക്കൂടാതെ നമുക്കൊന്നും ചെയ്യാനൊക്കില്ല.' അവിടുന്നരുളിയതും അപ്രകാരമാണല്ലൊ: 'എന്നെക്കൂടാതെ നിന്നെക്കൊണ്ടൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല' (യോഹ. 15. 5). അപ്പോസ്തലനും പറയുന്നു: 'കർത്താവു തന്നതല്ലാതെ നിനക്കെന്തുണ്ടു്? നിനക്കങ്ങനെ കിട്ടിയതാണെങ്കിൽ, ആരും തന്നതല്ല എന്ന മട്ടിൽ നീ കേമത്തം നടിക്കുന്നതെന്തിനു്?' (1 കൊറീ. 4. 7). നാം ചെയ്യുന്ന നന്മയിൽ മേന്മ ഭാവിക്കാൻ നമുക്കു് അവകാശമില്ലെങ്കിൽ, തിന്മയിൽനിന്നു പിന്മാറുന്നതിൽ മേനി നടിക്കാനൊന്നുമില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പാപം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു് സ്വയം സ്വന്തം പുകഴ്ത്തുന്നതു വലിയ ദോഷത്തമത്രേ.

135. 'എല്ലാത്തരം ക്ഷേണപടാർത്ഥങ്ങൾക്കും സ്വാഭാവികമായ ഒരു മാധുര്യമുണ്ടു്. അതു കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് വല്ല ദോഷവുമുണ്ടോ?' സർവശക്തനായ സർവേശ്വരൻ എല്ലാ ക്ഷേണസാധനങ്ങൾക്കും മാധുര്യം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്; അവിടുത്തോടു് കൃതജ്ഞതയോടെ അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നവനു് ദോഷമൊന്നും വരികയില്ല. എന്നാൽ അത്യാസക്തി വെടിയുകതന്നെ വേണം, എന്തെന്നാൽ അതു് ആത്മാവിനു് ദോഷംചെയ്യും.

136. 'ഒരു കാര്യം നേരേചെയ്യാൻ നോക്കുന്നതു് ഉചിതമോ? ഉദാഹരണമായി ഒരു കെട്ടിടം പണിയിക്കുക, അതുപോലെ വേറെ എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ?' എന്തുപയോഗത്തിനാണോ പണി

ചെയ്യുന്നതു്, അതിനുതകുമാറു് വൃത്തിയായും ഭംഗിയായും പണിയുന്നതുകൊണ്ടു്, ദോഷമൊന്നുമില്ല, അതിനോടു് അതിയായ മമതയൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ. എന്തെന്നാൽ വൃത്തിയായ പ്രവൃത്തിയിലെല്ലാം ദൈവത്തിനു് പ്രീതിയുണ്ടു് എന്തിനോടെങ്കിലും നിനക്കു് അതിയായ മമത തോന്നുന്നെങ്കിൽ, അതിന്റെ അന്ത്യത്തെക്കുറിച്ചു് ആലോചിക്കുക, എന്തെന്നാൽ അതു് ചീഞ്ഞളിഞ്ഞു നശിക്കും; അതോർത്താൽ നിനക്കു ശാന്തികിട്ടും. എന്തെന്നാൽ യാതൊരു വസ്തുവും ഒരേ നിലയിൽ നീണാൾ നിലനിൽക്കുന്നില്ല; സകലതും പരിണാമത്തിനും വിനാശത്തിനും വിധേയമാണു്.

ഫിലാഡെൽഫിയായിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തയായ തിയോലെപ്തസ്

സംക്ഷിപ്ത ജീവിതചരിതം

ഫിലാഡൽഫിയായിലെ ഒരു യഥാർത്ഥ അദ്ധ്യാത്മജ്യോതിസ്സായ തിയോലെപ്തസ് 1325–നോടടുപ്പിച്ചാണു ജീവിച്ചിരുന്നതു്. ആദ്യകാലത്തു് അദ്ദേഹം പവിത്രഗിരിയിൽ തപസ്സിൽ ഏർപ്പെട്ടു ജീവിച്ചു; പിൽക്കാലം അവിടത്തെ ഫിലാഡെൽഫിയായിൽ ചുമതലയേൽപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും ആധ്യാത്മപരിശീലനം ലഭിച്ചവരിൽ പ്രസിദ്ധനായ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗറി പലാമാസും ഉൾപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം ഗ്രിഗറിക്കു് പവിത്രമായ സമചിത്തതയെക്കുറിച്ചും ആന്തരിക പ്രാർത്ഥനയുടെ നിഗൂഢതത്ത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചും വളരെ വിലയേറിയ നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകിയിരുന്നു. ക്രിസ്തുജനത്തിനെറ രഹസ്യങ്ങളും വെളിവാക്കുന്ന ഈ ഉപദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മം തയ്യാറാക്കിയവയാണു്. അദ്ധ്യാത്മകാര്യങ്ങളിൻ താത്പര്യമുള്ളവർക്കു് അത്യന്തം പ്രയോജനകരമാണിവ.

തിയോലെപ്തസ്

ക്രിസ്തുധ്യാനത്തെക്കുറിച്ചു് ഒരു വാക്കു്– സന്ന്യാസിമാരുടെ മുഖ്യ കർത്തവ്യം

1. സന്ന്യാസിപദം ഉയരമേറിയ ഒരു ഫലവൃക്ഷമാണു്; ലൗകികമായ സകലതിനെറയും ത്യാഗമാണു് ആ മരത്തിനെറ വേരു്; അതിനെറ ശാഖകളോ–ഒരിക്കലുപേക്ഷിച്ച വസ്തുക്കളിൽ രാഗാഭാവവും മനസ്സിൽ മമതാഭാവവും; അതിനെറ ഫലം: സദ്ഗുണസമ്പത്തി, ഈശ്വരപ്രേരിതമായ സ്നേഹം, ഇവയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായ ആനന്ദവും. 'ആത്മാവിനെറ ഫലം പ്രേമം, ആനന്ദം, ശാന്തി' എന്നിവയൊക്കെയാണു് എന്നു പറയുന്ന അപ്പോസ്തലൻ (ഗലാ. 5.22).

2. ലോകത്തിൽ നിന്നുള്ള പിൻമാറ്റം ക്രിസ്തുവിൽ അഭയം നൽകുന്നു. ലോകം എന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളോടും ശരീരത്തോടും ഉള്ള ആസക്തി എന്നാണു് സത്യം ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ട് ഇവയിൽനിന്നെല്ലാം സ്വയം വിട്ടമാറുന്നവൻ, ക്രിസ്തുപ്രേമം കാരണം അദ്ദേഹത്താൽ ആകഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു; ഈ പ്രേമത്താൽ എല്ലാ ലൗകികവസ്തുക്കളിൽ നിന്നും വേർപെട്ടവൻ ഈ അമൂല്യരത്നത്തെ—ക്രിസ്തുവിനെ വാങ്ങി.

3. മുക്തിയേകുന്ന ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ നീ ക്രിസ്തുവിനാൽ ആവൃതനായി. ഈ ദിവ്യസ്നാനത്തിൽ പാപമാലിന്യങ്ങളെല്ലാം കഴുകിക്കളയപ്പെട്ടു; അതു നിനക്ക് അധ്യാത്മശോഭയേകുന്ന പ്രകാശം നൽകി; നിനക്കു നിന്റെ സ്വതഃസിദ്ധമായ പ്രഭാവം തിരിച്ചു തന്നു, പക്ഷേ പിന്നീടെന്തുണ്ടായി? അഥവാ മണ്ടത്തംകൊണ്ട് മനുഷ്യനു് എന്തെല്ലാം കഷ്ടതകളും ഏറ്റുപ്പെട്ടു? ലോകസ്നേഹത്താൽ അവൻ ദിവ്യലക്ഷണങ്ങളെ വിലക്ഷണങ്ങളാക്കി, ഇന്ദ്രിയപ്രീതിയാൽ പ്രതിബിംബത്തെ വികൃതമാക്കി; കാമവിചാരങ്ങളാകുന്ന ഇരുൾകൊണ്ട് ആത്മദർപ്പണത്തിൽ കരിപിടിപ്പിച്ചു—ആ ദർപ്പണത്തിൽ ക്രിസ്തുവാകുന്ന സൂര്യൻ പ്രതിഫലിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

4. നീയിപ്പോൾ വീണ്ടും നിന്റെ ആത്മാവിനെ ഈശ്വരഭയത്തിൽ തറച്ചു. ലൗകികമോഹത്തിന്റെ അന്ധത നീയറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ലൗകികചിന്തകളും ഉള്ളിൽ ഉളവാക്കുന്ന ചിത്തവിക്ഷേപം നിനക്കു മനസ്സിലായി. ജീവിതപ്രക്ഷോഭത്താൽ അനിവാര്യമായും മനുഷ്യൻ വീഴുന്ന ചുഴിയുടെ പൊള്ളത്തരം നീ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. മൗനപ്രേമമാകുന്ന അമ്പിനാൽ നിനക്കു മുറിവേറ്റിരിക്കുന്നു; 'ശാന്തി നേടുവിൻ, അതിനെ പിൻതുടരുവിൻ' (സങ്കീ. 34.14) എന്ന പ്രവാചകോപദേശം ചെവിക്കൊണ്ട് നീ ചിത്തവൃത്തികളിൽനിന്നും നിവൃത്തി തേടി. 'അല്ലയോ എന്നാത്മാവേ, നിന്റെ വിശ്രാന്തിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങുക' (സങ്കീ. 116.7). എന്ന അതേ പ്രവാചകന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ശാന്തിയെ തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന ആത്മവിശ്രാന്തി നീ ആഗ്രഹിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ നിന്റെ ഇച്ഛയെ നന്മയിലേയ്ക്കു തിരിക്കാനും ജ്ഞാനസ്നാനവേളയിൽ ലഭിച്ചതും പിന്നീട് ലൗകികഭോഗങ്ങൾക്ക് അടിമയായി ഇച്ഛയെ തിന്മയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചപ്പോൾ നീ കളഞ്ഞുകുളിച്ചതും ആയ ആഭിജാത്യം തന്നിൽ പുനഃ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ നിനക്കിപ്പോൾ വിചാരം വന്നു. ഈ ദിവ്യ വിദ്യാലയത്തിലേയ്ക്കു വരുക, പശ്ചാത്താപമാകുന്ന വിശിഷ്ട വസ്ത്രം സ്വയം അണിയുക, മരണംവരെ സന്യാസജീവിതം നയിക്കുക. എന്നു് ദൃഢമായി പ്രതിജ്ഞ ചെയ്ക എന്നിവയാൽ നീ ഈ പുനഃപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു വേണ്ടകളമൊരുക്കി.

5. ഇതു് ഈശ്വരനുമായുള്ള നിന്റെ രണ്ടാമത്തെ കരാറാണു്. ആദ്യത്തേതു് നീ ഈ ഭൂമിയിൽ പിറന്നപ്പോഴും ഉണ്ടാക്കി; രണ്ടാമത്തേതു്, ഈ ജീവിതം ഉചിതമായ രീതിയിൽ അവസാനിപ്പിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കിയപ്പോഴും. അപ്പോഴും നീ വിശ്വാസത്താൽ ഈശോയുമായി ഒന്നാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു; ഇപ്പോഴും നീ പശ്ചാത്താപത്താൽ അദ്ദേഹത്തോടു് പറ്റിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അന്നു നിനക്കു് അനുഗ്രഹങ്ങളും ലഭിച്ചു. ഇപ്പോഴും നീ കടമകളും ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു; പിൽക്കാലത്തു്, പ്രായപൂർത്തിയായപ്പോഴും നിനക്കു ലഭിച്ച അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ മഹിമയും നാവിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന നിരോധനവും നിനക്കു മനസ്സിലായെങ്കിലും അന്നു്, ബാല്യത്തിൽ നിനക്കു് അവയരുളിയ ആഭിജാത്യത്തിന്റെ പ്രഭാവം നീ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴും ശരിയായ ബോധം വന്നപ്പോഴും, ഈ പ്രതിജ്ഞയുടെ പ്രഭാവം നീ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നു. നിന്റെ പ്രതിജ്ഞ പാലിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക; വീണ്ടും പ്രതിജ്ഞാഭംഗം വരുത്തി, തകർന്ന കടംപോലെ കുരിശുട്ടിലേയ്ക്കു് വലിച്ചെറിയപ്പെടാതെ സൂക്ഷിക്കുക; അവിടെ കണ്ണീരും പല്ലിറുമ്മലുമേ ഉള്ളൂ എന്നതും ഓർമിക്കുമല്ലൊ. എന്തെന്നാൽ പശ്ചാത്താപത്തിൽക്കൂടിയല്ലാതെ മോചനത്തിലേയ്ക്കു വഴിയില്ല.

6. ദാവീദു് നിന്നോടു പറയുന്നതെന്താണെന്നു കേട്ടോളൂ: 'നീ കർത്താവിനെ, അതെ സർവേശ്വരനെ, നിന്റെ വാസസ്ഥാനമാക്കിയിരിക്കുന്നു' (സങ്കീ. 91.9). ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവിൽ നീ വരിച്ച ജീവിതം ക്ലേശങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണു്; ആകയാൽ തിന്മയൊന്നും നിന്നെ സമീപിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുക; എന്തെന്നാൽ ലൗകികവസ്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ പെരുമാറിയാൽ തിന്മ നമ്മെ ഒട്ടിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കും. പശ്ചാത്താപമെന്ന ചുമടു് നീ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു; ആകയാൽ സമ്പാദ്യപ്രിയം, സുഖസൗകര്യങ്ങളും, സ്ഥാനമാനങ്ങളും, അലങ്കാരങ്ങളും, അജിതേന്ദ്രിയങ്ങളും, ഇവ നിന്റെ കാലടികളെ പിൻതുടരാൻ അനുവദിക്കരുതു്: 'മണ്ണത്തങ്ങളും നിന്റെ കൺമുമ്പിൽ നിൽക്കാൻ അനുവദിക്കരുതു്' (സങ്കീ. 5 5). അലയുന്ന ചിന്തകളും, ചിന്താപാരതന്ത്ര്യം, നിരന്തരം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനോരാജ്യങ്ങളുടെ ഉഛൃംഖലത്വം, സന്മാർഗത്തിൽനിന്നുള്ള നാനാ വ്യതിയാനങ്ങളും, സംഭ്രമം, ഇവയാണു മണ്ണത്തങ്ങളും. മാതാപിതാക്കളും, സോദരന്മാർ, സുഹൃത്തുക്കളും എന്നിവരോടുള്ള സ്നേഹം നിന്റെ വഴിക്കു് വിലങ്ങായി നിൽക്കാൻ അനുവദിക്കരുതു്; എന്തെന്നാൽ അവരെ കാണുന്നതും അവരുമായി സംസാരിക്കുന്നതും ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തിനു ചേരാത്തതും നിഷ്പ്രയോജനവുമാണു്.

7. ആന്തരമായും ബാഹ്യമായും ലൗകികജീവിതം ഉപേക്ഷിക്കാൻ നിനക്കു് അത്രയേറെ താൽപ്പര്യം തോന്നുന്നെങ്കിൽ ക്ലേശ

മെന്ന ശല്യം നിന്റെ ആത്മാവിന്റെ അടുത്തെങ്ങും വരുകയില്ല. ശോകമാകുന്ന ശരം നിന്റെ നെഞ്ചകത്തെ മുറിപ്പെടുത്തുകയോ നിന്റെ മുഖത്തെ വാട്ടുകയോ ചെയ്കയില്ല. ഭോഗാസക്തി വെടിയുകയും ഞങ്ങൾ വിവരിച്ച വിഷയങ്ങളോടുള്ള അത്യാസക്തി ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവരുടെ ദുഃഖത്തിന്റെ മുന ഒടിഞ്ഞുപോകും. എന്തെന്നാൽ സാധകന്റെ അടുത്തു് ക്രിസ്തു വരുകയും അവന്റെ ഹൃദയത്തിനു് അവർണ്യമായ ആനന്ദം അരുളുകയും ചെയ്യുന്നു. ലൗകികഭോഗങ്ങൾക്കോ തീവ്രതാപങ്ങൾക്കോ ഒന്നും ആ ആധ്യാത്മികാനന്ദം നിന്നിൽനിന്നും അപഹരിക്കാനാവില്ല. ധന്യമായ ധ്യാനം, ആത്മരക്ഷകമായ സ്മരണകം, ദിവ്യവിചാരങ്ങൾ, വിജ്ഞാനവാണികൾ എന്നിവ ഒരു യഥാർത്ഥ സന്യാസിയെ അവന്റെ എല്ലാ ഈശ്വരപ്രീതികരങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും സഹായിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് അയാൾ മൂഢമായ കാമത്തെയും ഉദ്ധതമായ കലിയെയും അണലിയെയോ മൂർക്കനെയോ പോലെ കാൽക്കീഴിലിട്ടു് ചവിട്ടിയരയ്ക്കുന്നതു. ക്രോധമാകുന്ന സിംഹത്തെയും സർപ്പസദൃശമായ ഭോഗാസക്തിയെയും സംഹരിക്കുന്നതും. ഞങ്ങൾ വിവരിച്ചതിലും മനുഷ്യരിലും ഉള്ള ആശ വെടിഞ്ഞു് ഈശ്വരനെ ആശ്രയിക്കാനും ഈശ്വരജ്ഞാനത്താൽ ധന്യനായി മനസാ അവിടുത്തെ തുണതേടാനും കാരണം ഈ പ്രതിജ്ഞയാണു്: കർത്താവരുളുന്നു; 'അവൻ തന്റെ സ്നേഹം എന്നിൽ അർപ്പിക്കുക കാരണം അവനെ ഞാൻ മോചിപ്പിക്കും; അവനെന്റെ നാമം അറിഞ്ഞിരിക്കയാൽ ഞാനവനെ ഉന്നതസ്ഥാനത്തെത്തിക്കും. അവനെന്നെ വിളിക്കും, ഞാൻ വിളി കേൾക്കും; അപകടങ്ങൾ ഏർപ്പെടുമ്പോൾ ഞാനവന്റെകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഞാനവനെ മോചിപ്പിക്കും, ആദരിക്കും (സങ്കീ. 91. 14, 15).

8. ഈശ്വരനിൽ വർത്തിക്കുന്നവന്റെ ക്ലേശങ്ങൾ എന്തൊക്കെയെന്നും അവനു ലഭിക്കുന്ന പ്രതിഫലമെന്തെന്നും നീയിപ്പോൾ കാണുന്നുവല്ലൊ? ആകയാൽ, ശരീരത്തിൽ നീ പിൻവാങ്ങിയതുപോലെ വിഷയചിന്തകളിൽനിന്നും പിൻതിരിഞ്ഞു് ഈ ആഹ്വാനം അനുഷ്ഠാനത്തിൽ വരുത്താൻ യത്നിക്കുക. നീ നിന്റെ ഉടുതുണി മാറിയിരിക്കുന്നു; ഇനി ആന്തരഭാവങ്ങളിലും ഒരു വിദേശിയാവുക; ലോകസാധാരണമായ സംഭോഷണരീതിയെയും അതുപോലെ സ്വജനങ്ങളെയും ത്യജിക്കുക. എന്തെന്നാൽ ചിന്തകൾ പുറമേ അലയുന്നതു തടഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, ഉള്ളിൽ പതിയിരുന്നു പിടിക്കാൻ വരുന്നവയെ എതിർക്കാൻ നിനക്കാവില്ല. സ്ഥൂലവസ്തുക്കളെകൊണ്ടു് നിന്നെ എതിർക്കുന്നവരെ നീ കീഴടക്കിയില്ലെങ്കിൽ അദൃശ്യമായി അപവാദം പരത്തുന്നവരെ തുരത്താൻ നിനക്കൊക്കില്ല. ബാഹ്യവിക്ഷേപങ്ങളെ ഒടുക്കി, ആന്തര

ചിന്തകളെ അടക്കിക്കഴിയുമ്പോഴും, മനസ്സ് ആധ്യാത്മികവ്യാപാരങ്ങളിലേക്കും സംഭാഷണങ്ങളിലേക്കും ഉയരും, അഥവാ അവയെക്കുറിച്ചു ബോധവാനായിത്തീരും. അപ്പോഴും, സ്വജനങ്ങളോടും സുഹൃത്തുക്കളോടും പെരുമാറാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കു പകരം നീ യഥാർത്ഥ സ്വധർമത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ ശരിയായി അനുസരിക്കും; ലൗകികസംസാരംകൊണ്ട് പെരുകുന്ന വീൺവാക്കുകൾക്കു പകരം—അവ ആത്മാവിൽ കരിതേയ്ക്കുന്നു—മനസ്സിൽ നടക്കുന്ന ദിവ്യവാണികളുടെ പരിശോധനയും വിശദീകരണവും നിന്നെ ജ്ഞാനദീപ്തനാക്കും, നിന്റെ ആത്മാവിനു് വിജ്ഞാനം അരുളും.

9. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അഴിച്ചുവിട്ടാൽ ആത്മാവു് ചങ്ങലയിലായി; ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ചങ്ങലയ്ക്കിട്ടാൽ ആത്മാവിനു മോചനമായി. സൂര്യൻ മറയുമ്പോൾ ഇരുൾ വരുന്നു; ക്രിസ്തു ആത്മാവിൽനിന്നു വിടുമ്പോൾ കാമാദികളാകുന്ന അന്ധകാരം ആത്മാവിനെ ആവരണം ചെയ്യുന്നു, മനോവ്യാഘ്രങ്ങൾ അതിനെ കടിച്ചുകീറുന്നു. ആകാശത്തിലെ സൂര്യൻ ഉദിക്കുമ്പോൾ മൃഗങ്ങൾ മാളങ്ങളിൽപ്പോയി ഒളിക്കുന്നു; പ്രാർത്ഥനാനിരതമായ ഹൃദയാകാശത്തിൽ ക്രിസ്തു ആവിർഭവിക്കുമ്പോൾ, ലോകത്തോടുള്ള രാഗമൊക്കെ നീങ്ങുന്നു. ശരീരത്തോടുള്ള മമത മറയുന്നു; മനസ്സ് അതിന്റെ സ്വധർമം അനുഷ്ഠിക്കാൻ—ഈശ്വരനെ നിനയ്ക്കാൻ—ഒരുങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നു; ഈ അനുഷ്ഠാനം ഏതാനും നേരത്തേയ്ക്കോ പുരുങ്ങിയ തോതിലോ അല്ല, അന്തിവരെ, ചെയ്യാൻ; അതെ, അതു് ഈ ജീവിതം അവസാനിക്കുംവരെ, ആത്മാവിനു ശരീരത്തെ വെടിയാതെ വയ്യ എന്നാവും വരെ ചെയ്യും. ഇതിനെക്കുറിച്ചു പ്രവാചകൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. 'ഹാ ഞാൻ അവിടുത്തെ നിയമത്തെ എത്ര സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നോ! രാപകൽ എന്റെ ധ്യാനം അതാണു്'' (സങ്കീ. 119.97); രാപകൽ എന്നാൽ ഓരോരുവന്റെയും ജീവിതകാലമത്രയും എന്നർത്ഥം. ഇങ്ങനെ, ബാഹ്യലോകവുമായുള്ള ബാഹ്യസംഭാഷണം, പവിത്രപ്രാർത്ഥനയുടെ സ്ഥാനത്തെയും ക്രിസ്തുവിന്റെ വാസസ്ഥാനത്തെയും കണ്ടെത്തുംവരെ നിർത്തിവെയ്ക്കുക; ക്രിസ്തു തന്റെ ജ്ഞാനംകൊണ്ടും ആവിർഭവംകൊണ്ടും നിന്നെ പ്രകാശമയനും ആനന്ദത്തുന്ദിലനും ആക്കുന്നു; അവിടേയ്ക്കുവേണ്ടി അനുഭവിക്കുന്ന ക്ലേശങ്ങളെയൊക്കെ ആനന്ദമെന്നു് എണ്ണുമാറാക്കുന്നു: ലൗകികഭോഗങ്ങളെ കാഞ്ഞിരക്കായ്പോലെ വെടിയുമാറുമാക്കുന്നു.

10. കാറ്റ് കടലിൽ അല ഉയർത്തുന്നു, കാറടങ്ങാതെ അല അടങ്ങുകയില്ല, കടലു ശാന്തമാവുകയുമില്ല. അതേപോലെ അശ്രദ്ധന്റെ ഉള്ളിൽ ദുർദ്ദേവതകളും താതമാതാക്കളുടെയും കൂടപ്പിറപ്പുകളുടെയും ചാർച്ചക്കാരുടെയും ചങ്ങാതികളുടെയും അതുപോലെ വിരുന്നുകളുടെയും പെരുന്നാളുകളുടെയും നാടകങ്ങളുടെയും

ക്രിസ്തു 'നിനക്കു ശാന്തിയും ആനന്ദവും അചഞ്ചലമായ സമാധാനവും അരുളുന്ന ക്രിസ്തു വാണരുളുന്നതു്. ആന്തരസൂര്യനായ ക്രിസ്തു അരുളുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളാണിവ; സൂര്യൻ കിരണങ്ങളെയെന്നപോലെ ക്രിസ്തു ഇവയെ അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വാസത്തോടുകൂടി നമ്മയെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടു് സ്വാഗതം ചെയ്യുന്ന ആത്മാവിൽ പ്രതിഫലമായി വർഷിക്കുന്നു.

12. അങ്ങനെ നിന്റെ ഏകാന്തമായ പാർപ്പിടത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു് ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കുക; കൂടാതെ, മനസ്സിനെ മറ്റെല്ലാറ്റിൽനിന്നും പിൻവലിച്ചു് അതിനെ നിശ്ശബ്ദം ഈശ്വരസമക്ഷം സമർപ്പിക്കണം. നിന്റെ ഹൃദയം അവിടുത്തെ നോക്കു് ഒഴുകട്ടെ; സ്നേഹത്തോടെ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞുചേർന്നു നിൽക്കുക. ഈശ്വരസ്മൃതിയെന്നാൽ ഈശ്വരധ്യാനമാണു്; മനസ്സിന്റെ വ്യാകുലതയും സൃഷ്ടിയുംതന്നിലേയ്ക്കു് ആകഷ്ടിച്ചു് അതിനെ തന്റെ പ്രകാശത്താൽ പ്രകാശനമാക്കുന്ന അവിടുന്നു്. ദൃശ്യരൂപങ്ങളുടെ വൃത്തികളെയെല്ലാം അറുത്തെറിഞ്ഞു് ഈശ്വരനിലേയ്ക്കു തിരിയുമ്പോഴും മനസ്സു് ഈശ്വരനെ രൂപമോ മൂർത്തിയോ ഇല്ലാതെ കാണുന്നു; അങ്ങനെ, തികച്ചും അവാങ്മനസഗോചരമായ ധ്യേയവസ്തുവിനെ അവ്യക്തമായിട്ടേ ഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളുവെങ്കിലും മനസ്സിന്റെ കാഴ്ചക്കു തെളിച്ചം കിട്ടുന്നു. ഈശ്വരൻ അചിന്ത്യസ്വരൂപനാകയാൽ മനസ്സിനു സ്വധ്യേയവസ്തുവിനെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, ഉണ്മയിൽ ഉള്ളതു് അവിടുന്നു മാത്രമാണു് എന്നു്, ആ ഏകത്തിനു മാത്രമേ ആത്യന്തികസത്ത ഉള്ളു എന്നു് അതു ശരിക്കും അറിയുന്നു. ഈശ്വരനോടുള്ള പ്രേമത്തെ പോഷിപ്പിച്ചും ഈശ്വരനിൽനിന്നും പ്രവഹിക്കുന്ന സദ്ഗുണസമ്പത്തിനാൽ സംതൃപ്തി നേടിയും അതിനു് ഈശ്വരനിൽ ശാശ്വതവും ധന്യവുമായ വിശ്രാന്തി ലഭിക്കുന്നു.

13. യഥാർത്ഥമായ ഈശ്വരസ്മരണയുടെ ഗുണങ്ങളും ഈവകയാണു്. എന്നാൽ പ്രാത്ഥന മനസാ ഈശ്വരനുമായുള്ള സംഭാഷണമാകുന്നു; അതിൽ മനോദൃഷ്ടി ഈശ്വരാഭിമുഖം മാത്രമാക്കിക്കൊണ്ടു് പ്രാത്ഥനയിലെ പദങ്ങളും ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്നു. ചിന്തകൂടെക്കൂടെ ഈശ്വരനാമം ഉച്ചരിക്കുകയും മനസ്സു് ഈ നാമജപത്തിൽ തീവ്രമായി ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, ഈശ്വരബോധത്തിന്റെ പ്രകാശം, ഇഷ്ടദേവതാരൂപേണ സാധകന്റെ സമഗ്രാത്മാവിനെയും, ഉജ്ജ്വലമായ നീരദംപോലെ, ആവരണം ചെയ്യുന്നു.

14. യഥാർത്ഥവും സശ്രദ്ധവുമായ ഈശ്വരസ്മരണയെ സ്നേഹവും സന്തോഷവും അനുഗമിക്കുന്നു. 'ഞാൻ ഈശ്വരനെ സ്മരിച്ചു, ആനന്ദമാർന്നു' (സങ്കീ. 77. 3) എന്നു പറയുന്നു. ദാവീദ്

മറ്റു ഭോഗവിലാസങ്ങളുടെയും ഓർമകളെ കുത്തിപ്പൊക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നു. താതമ്മതാക്കളെ കാണാനും വിരുന്നു് മുതലായവയിൽ സർവദാ പങ്കുചേരാനും അവർ അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ആകയാൽ അവൻ ഏകാന്തത്തിൽ തന്റെ മുറിയിലിരുന്നു പണ്ടു കണ്ടതും കേട്ടതും വെറുതെ നിനച്ചു തൽക്കാലവും പിൽക്കാലവും പാഴാക്കുന്നു. മഞ്ഞിൽ നടക്കുന്നവൻ തന്റെ കാൽപ്പാടുകൾ അതിൽ പതിക്കുംപോലെ, ലൗകികകാര്യങ്ങളുടെ സ്മരണകൾ മനസ്സിൽ പതിയാൻ അനുവദിക്കുന്നെങ്കിൽ ആ യതികൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതം നിഷ്ഫലമാക്കിക്കളയുന്നു. മൃഗങ്ങൾക്കു തീറ്റകൊടുത്തുകൊണ്ടേയിരുന്നാൽ നാമെപ്പോൾ അവയെ പട്ടിണിക്കിട്ടു കൊല്ലും? വിചാരത്തിലും വ്യാപാരത്തിലും നാം അത്മമില്ലാത്ത കൂട്ടുകെട്ടുകളിലും ചടങ്ങുകളിലും ഏർപ്പെട്ടു കഴിയുകയാണെങ്കിൽ, എപ്പോഴാണു നാം ശരീരവേഗങ്ങളുടെ ശവക്കുഴി തോണ്ടുന്നതു്? നാം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തപോലെ ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കാൻ നമുക്കെങ്ങനെ സാധിക്കും? സൂര്യകിരണങ്ങളേറ്റു് ഉരുകിയോ മഴവെള്ളത്തിൽ കഴുകിയോ മഞ്ഞിൽപതിഞ്ഞ കാലടികൾ മാഞ്ഞുപോകുന്നു; ഭോഗങ്ങളുടെ വിഷയങ്ങളെയും വ്യാപാരങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച സ്മരണകൾ, ഒന്നുകിൽ പ്രാർത്ഥനവഴി ഹൃദയത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാർത്ഥമായ പശ്ചാത്താപത്താൽ അത്യഗാധമായ വ്യാകുലതയോടെ ഹൃദയം ദ്രവിച്ചു് ബാഷ്പവർഷം പൊഴിയുമ്പോൾ അവ നിർമാർജനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

11. മനസ്സിൽ പണ്ടേ പതിഞ്ഞിരുന്ന വാസനകളെ, വിവേകംകൂടാതെ പെരുമാറുന്ന ഒരു സന്യാസി എപ്പോൾ തുടച്ചുനീക്കും? ലൗകിക വ്യാപാരങ്ങൾ വെടിയുമ്പോൾ സാധന ശാരീരികമേ ആയുള്ളൂ. തീവ്രവ്യാകുലതയോടെ അടിക്കടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനവഴി പൂർവകർമങ്ങളുടെ സ്മരണകളെ മായിച്ചുകളയുമ്പോൾ മാത്രമേ ആത്മാവിൽ ധന്യസ്മൃതികൾ മുദ്രിതങ്ങളാകയും ദിവ്യവാണികൾ വരുകയും അവിടെ വാസം ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യൂ. ഹൃദയപൂർവമായ പശ്ചാത്താപത്തോടൊപ്പം വിശ്വാസപൂർവ്വം ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കുന്നതിൽനിന്നും ഉദിക്കുന്ന പ്രകാശം അശ്രുപ്രവാഹനകളെ ഒരു കുത്തികൊണ്ടെന്നപോലെ, അറുത്തെറിയുന്നു. തേനീച്ചയുടെ വിവേകത്തെ അനുകരിക്കുക. ഒരുപറ്റം കടന്നൽച്ചുറ്റുംപറക്കുമ്പോൾ തേനീച്ചകൾ തങ്ങളുടെ കൂട്ടിനുള്ളിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു, അങ്ങനെ ആ ദുഷ്ടന്മാരുടെ ദ്രോഹത്തിൽനിന്നും രക്ഷനേടുന്നു. കടന്നൽ എന്നതുകൊണ്ടു ലൗകികവിഷയങ്ങളോടും ലൗകികമനുഷ്യരോടും ഉള്ള സംസർഗ്ഗം എന്നറിയുക. കരുതലോടെ അവരെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുക, നിന്റെ പവിത്രമായ പാർപ്പിടത്തിന്റെ രഹസ്യമായ മുറിയിൽ കയറിക്കൂടുക; അവിടെനിന്നും ആത്മാവിന്റെ ആന്തരതരമായ നിരീക്ഷണസൗധത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ യത്നിക്കുക—അവിടെയല്ലൊ

പ്രവാചകൻ. പവിത്രപ്രാർത്ഥനയെ ഈശ്വരബോധവും ഹൃദയദ്രവീകരണവും അനുഗമിക്കുന്നു. അതേ പ്രവാചകൻ പറയുന്നു: 'ഞാൻ അവിടുത്തെ വിളിച്ചു കേഴുമ്പോൾ ഇതെനിക്കറിയാം, അവിടുന്നു് എന്റെ ദൈവമാണു്, എന്നു്' (സങ്കീ. 56. 9). വീണ്ടും: 'തകർന്ന അഹങ്കാരമാണു് ദൈവത്തിനുള്ള ബലികർമം' (സങ്കീ. 51. 17). ചിന്തയും ചിത്തവും തീവ്രമായ ഏകാഗ്രദൃഷ്ടിയോടും പ്രാർത്ഥനയുടെ ഊഷ്മളതയോടുംകൂടി ഈശ്വരസമക്ഷം നിൽക്കുമ്പോൾ, ഹൃദയം മൃദുലമായിത്തീരുന്നു. ഏകാഗ്രതയാൽ മനവും ജപത്താൽ വാക്കും, മൃദുലതയാൽ ഹൃദയവും ഈശ്വരനോടു് പറഞ്ഞു ചേർന്നു നിൽക്കുമ്പോൾ ആന്തരമനുഷ്യൻ സമഗ്രമായും ഈശ്വരനെ സേവിക്കുന്നു; കർത്താവരുളുന്നതു് അപ്രകാരമല്ലോ: 'നീ നിന്റെ കർത്താവിനെ സർവ്വാത്മനാ സ്നേഹിക്കണം' (ലൂക്കോസ് 10.27).

15. പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണെന്നു കരുതി, പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും അകന്നു്, വെറുതെ പണിപ്പെടാതിരിക്കാനും പാഞ്ഞു നടക്കാതിരിക്കാനുമായി താഴെ പറയുന്ന കാര്യം നീ അറിഞ്ഞിരിക്കണം എന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ബാഹ്യപ്രാർത്ഥനയിൽ, സങ്കീർത്തനങ്ങളും ചൊല്ലുന്നതിനിടയിൽ ചിലപ്പോൾ മനസ്സു് പുറമേ വല്ല ലൗകിക വിഷയങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുകയും തന്മൂലം സങ്കീർത്തനത്തിന്റെ പ്രയോജനമെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോലെ ആന്തര പ്രാർത്ഥനയിലും സംഭവിക്കാം. പലപ്പോഴും ചിന്ത പ്രാർത്ഥനയുടെ പദങ്ങളും ഉരുവിടുന്നുണ്ടായിരിക്കും, പക്ഷേ മനസ്സു് (ഏകാഗ്രത) അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അതു് അതിന്റെ ദുഷ്ടി ഈശ്വരന്റെ നേരേ തിരിക്കുന്നില്ല: അദ്ദേഹത്തെയാണല്ലൊ പ്രാർത്ഥന സ്മരിക്കുന്നതു്; പകരം അറിയാതെ മനം മറ്റു ചിന്തകളിലേക്കു് പാഞ്ഞുപോകുന്നു. ശീലംകൊണ്ടു നാവു നാമം ജപിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മനം ഈശ്വരബോധത്തിൽനിന്നു്—ബോധപൂർവം അവിടുത്തെ സന്നിധിയിൽ നിലകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ സ്മരിക്കുന്നതിൽനിന്നു്—വഴുതിവീണുപോകുന്നു. അപ്പോഴും ആത്മാവു് ചിന്നിച്ചിതറുന്നു, ബോധമില്ലാത്തതുപോലെ ആയിത്തീരുന്നു; എന്തെന്നാൽ മനസ്സു് പലേ മനോരാജ്യങ്ങളിലും അലഞ്ഞുതിരിയുകയോ, അറിയാതെ അതിനെ അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു് വലിച്ചിഴയ്ക്കുകയും കൊള്ളയടിക്കുകയും ചെയ്തതോ, ബോധപൂർവം സ്വയം അനുഗമിച്ചതോ ആയ വിഷയങ്ങളിൽ കറങ്ങിത്തിരിയുകയോ ചെയ്യുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുള്ള സ്വസ്ഥത ആത്മാവിൽ ഇല്ലാത്തപ്പോഴും, ആരുടെ മുമ്പിലാണു താൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതെന്നോ എന്താണു താൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതെന്നോ സാധകനു ബോധമില്ലാത്തപ്പോഴും, ആ പ്രാർത്ഥന അവനെങ്ങനെ സന്തോഷദായകമാകും? ഉംക്കാമ്പിൽ യഥാർത്ഥപ്രാർത്ഥനയില്ലാതെ, ഒരുവൻ

പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോലെ ഭാവിക്കുന്നതേ ഉള്ളുവെങ്കിൽ ഹൃദയത്തിനെങ്ങനെ ആനന്ദം തോന്നും? 'കർത്താവിനെ തേടുന്നവരുടെ ഹൃത്തടം ആനന്ദംകൊള്ളട്ടെ' (സങ്കീ. 105. 3). ഏകാഗ്രചിത്തത്തോടും ഊഷ്മള ഹൃദയത്തോടും ഈശ്വരനെ ആശ്രയിക്കുന്നവൻ അദ്ദേഹത്തെ തേടുന്നവനത്രെ; അടിക്കടിയുള്ള പവിത്രമായ പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന ഈശ്വരജ്ഞാനത്തിനും ഭക്തികൂടുവാനുമായി സകല ലൗകിക ചിന്തകളും വെടിഞ്ഞു് അവിടുത്തെ ആശ്രയിക്കണം.

16. ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ മനസ്സിൽ എന്തു നിനയ്ക്കണം, പ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ ചിന്തയിൽ എന്തപേക്ഷ ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നതു വിശദമാക്കാൻ ഞാൻ നമ്മുടെ കണ്ണിനെയും നാവിനെയും ഉദാഹരണമായിട്ടെടുക്കട്ടെ. കണ്ണിനു കൃഷ്ണമണിപോലെയും നാവിനു് ശബ്ദംപോലെയുമാണു് മനസ്സിനു് ഈശ്വരസ്മരണവും ചിന്തയ്ക്കു് പ്രാർത്ഥനയും. കണ്ണു് ദർശനേന്ദ്രിയംവഴി ബാഹ്യവസ്തുവിന്റെ രൂപം ഗ്രഹിക്കുന്നു, ഒരു ശബ്ദവും ഉണ്ടാക്കാതെ കാഴ്ചയിൽക്കൂടി കാണുന്ന വസ്തുവിന്റെ അറിവു തേടുന്നു; അതുപോലെ മനസ്സു് അതിന്റെ സ്നേഹപൂർവമുള്ള ശ്രദ്ധ ഈശ്വരനിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു് വികാരവായ്പോടെ അദ്ദേഹത്തോടു് ഒട്ടിനിന്നു് അത്യന്തം ഏകാഗ്രമായ ധ്യാനത്തിന്റെ ഏകാന്തതയിൽ ദിവ്യപ്രകാശത്താൽ ഉദ്ദീപ്തമാകുന്നു, വരാനിരിക്കുന്ന പ്രകാശത്തിന്റെ ഒരു സൂചന അതിനു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെയും: നാവു് വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ ഉൾക്കാമ്പിൽ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ആശകളെ ശ്രോതാവിനു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുംപോലെ, ചിന്ത പ്രാർത്ഥനയുടെ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകൾ ഊഷ്മളതയോടെയും കൂടെക്കൂടെയും ഉച്ചരിക്കുന്നതുവഴി സർവ്വസാക്ഷിയായ ഈശ്വരനു തന്റെ ആത്മാവിന്റെ അപേക്ഷകൾ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനയിൽ അശ്രാന്തമായ നിഷ്ഠകൊണ്ടും അവിരതമായ പശ്ചാത്താപംകൊണ്ടും അതു് ദയാമയനായ ഈശ്വരന്റെ കാരുണ്യഭണ്ഡാരം തുറക്കുന്നു, അങ്ങനെ മുക്തിയാകുന്ന സമ്പത്തു സമ്പാദിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞതും അപ്രകാരമല്ലോ: 'സർവേശ്വരാ, തകർന്നതും പരിതാപം നിറഞ്ഞതുമായ ഒരു ഹൃദയത്തെ അവിടുന്നു് അവഗണിക്കുകയില്ല' (സങ്കീ. 51. 17).

17. ശുദ്ധമായ പ്രാർത്ഥന എങ്ങനെയുള്ളതായിരിക്കണം എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ നിങ്ങളെ തുണയ്ക്കുന്ന മറ്റൊരു ഉദാഹരണം, ഒരരചന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന പരിചാരകന്മാരുടെ ആചാരസമ്പ്രദായമാണു്. രാജസമക്ഷം പ്രവേശിക്കാൻ നിനക്കു് അനുവാദം ലഭിക്കുന്നപക്ഷം, നീ ഉചിതമായ രീതിയിൽ ശരീരത്തെ നിവർത്തിനിർത്തുന്നു, നിന്റെ നാവുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു, അപേക്ഷാപുരസ്സരം നിന്റെ ദൃഷ്ടികൾ അദ്ദേ

ഹത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നു. ഒക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുവുള്ളം നേടാൻ ഉതകുമാറു് പ്രാർത്ഥനയിലും അതുപോലെ ചെയ്യുക, പലരുമൊരുമിച്ചു് പള്ളിയിലായാലും തനിച്ചു് തന്റെ മുറിയിലായാലും സഹോദരങ്ങളോടൊപ്പം ഈശ്വരസമക്ഷം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി പള്ളിയിൽ വരുമ്പോഴും, നിന്റെ ശരീരം അവിടത്തെ സന്നിധിയിൽ നില്ക്കുകയും നാവു കീർത്തനം പൊല്ലുകയും ചെയ്യുമ്പോലെ നിന്റെ മനസ്സിന്റെ ശ്രദ്ധ കീർത്തനത്തിന്റെ പദങ്ങളിലും ഈശ്വരനിലും ഉറപ്പിക്കുക; ആരുമായിട്ടാണു് നീ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു് എന്നും ആരോടാണു് നീ അപേക്ഷിക്കുന്നതു് എന്നും വ്യക്തമായ ബോധത്തോടെ നിലകൊള്ളുക. ഉത്സാഹത്തോടെ ചിന്ത പ്രാർത്ഥനയിൽ മാത്രം മുഴുകിയിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഹൃദയം അവാച്യവും അഭേദ്യവുമായ ശാന്തിയും ആനന്ദവുംകൊണ്ടു നിറയും എന്ന കാര്യം ഓർമിക്കുക. നീ നിന്റെ അറയിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴും ചിത്തശാന്തിയോടും ഹൃത്താപത്തോടുംകൂടി ആന്തരപ്രാർത്ഥന നടത്തണം; ചിത്തശാന്തിക്കു പകരം നിനക്കു ദർശനം നൽകപ്പെട്ടാൽ, പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രതിഫലമായി ജ്ഞാനം നിന്നിൽ വന്നു പാർപ്പുറപ്പിക്കും, ഹൃദയ മൃദുലതയുടെ സ്ഥാനത്തു വിജ്ഞാനം നിന്നിൽ ആവേശിക്കും, മൂഢമായ ഭോഗവാഞ്ഛയെ തുരത്തി തൽസ്ഥാനത്തു് ദിവ്യപ്രേമത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു്.

18. ഞാൻ പറയുന്നതു വിശ്വസിക്കുക, സത്യമാണു ഞാൻ പറയുന്നതു്: നീ ചെയ്യുന്ന ഓരോ വേലയും വേർപിരിക്കാനാവാത്തവണ്ണം പ്രാർത്ഥനയുമായി, സർവശ്രേയസ്സിന്റെയും ജനനിയുമായി, ബന്ധപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ നിന്റെ വധുവിന്റെ മണിയറകാണിച്ചുതന്നു് അതിനകത്തു കടത്തി അവാച്യമായ സൗഭാഗ്യവും ആനന്ദവും നിനക്കരുളാതെ പ്രാർത്ഥന അടങ്ങുകയില്ല. എല്ലാ വിഘ്നങ്ങളെയും നീക്കി അതു് സന്മാർഗത്തെ സുഗമമാക്കുന്നു, മുക്തി തേടുന്നവർക്കു് വഴി എളുപ്പമാക്കുന്നു.

19. ഇനി ആന്തരപ്രാർത്ഥനയെന്ന ചിത്രത്തിലേയ്ക്കു് ഒന്നു നോക്കുക: ആന്തരജപം കാമാദി ചാപല്യങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നു; മനസ്സിനെ ഈശ്വരാഭിമുഖം തിരിച്ചു് ലൗകിക ചിന്തകളെ അകറ്റുന്നു; ഹൃദയമാർദവം ദേഹാസക്തിയെ അറുത്തുകളയുന്നു. നിരന്തരം ദിവ്യനാമം ഉരുവിടുക എന്ന പ്രാർത്ഥന മനസ്സിന്റെയും വാക്കിന്റെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും സമന്വയവും സംയോഗവുമാണു് എന്ന വ്യക്തമത്രെ. 'എന്തെന്നാൽ എന്റെ പേരിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ ഒന്നിച്ചു ചേരുന്നിടത്തു്, അവരുടെ നടുക്കു് ഞാനുണ്ടു്' (മത്തായി 18. 20) എന്നരുളുന്ന കർത്താവു്. അങ്ങനെ, ലൗകികവിഷയങ്ങളിൽനിന്നും ചിത്തവൃത്തികളെ പിൻ

വലിച്ചു് അവയെ തമ്മിൽത്തമ്മിലും ത്രിഗുണമായ ആത്മാവി
ലും ഏകീഭവിപ്പിക്കുമ്പോഴും പ്രാർത്ഥന ഏകനായ ഈശ്വരനെ
സത്താത്രയത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. നാനാസദാചാരങ്ങളും
കൊണ്ടു് ആത്മാവിൽനിന്നും പാപത്തിന്റെ കളങ്കം മായിച്ചുകള
യുമ്പോഴും, പ്രാർത്ഥന തന്റെ പവിത്രജ്ഞാനത്താൽ ആത്മാവിൽ
ദിവ്യരൂപത്തിന്റെ മോഹനത മുദ്രണം ചെയ്യുമ്പോഴും, അപ്പോഴും
പ്രാർത്ഥന അവസാനമായി ആത്മാവിനെ ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ
സമർപ്പിക്കുന്നു. ആത്മാവു തത്ക്ഷണം ഈശ്വരനെ തന്റെ
സ്രഷ്ടാവെന്നറിയുന്നു; എന്തെന്നാൽ, 'ഞാൻ അവിടുത്തെ വി
ളിച്ച കേഴുമ്പോഴും, ഇതെനിക്കറിയാം, കാരണം ദൈവം എനിക്ക
നുകൂലമാണു്'' (സങ്കീ. 56. 9) എന്നല്ലൊ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.
അതുപോലെ, അക്കഥ ദൈവത്തിനും അറിയുമാറാകുന്നു; എന്തെ
ന്നാൽ, 'തന്റെ കൂട്ടരെ കർത്താവറിയുന്നു' (2 തിമൊ. 2. 19)
എന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ പ്രതിബിംബം പരിശുദ്ധമാക
യാലാണു് ആത്മാവിനു ദൈവത്തെ അറിയാൻ കഴിയുന്നതു്.
എന്തെന്നാൽ എല്ലാ പ്രതിബിംബവും അതിന്റെ മൂലബിംബ
ത്തിലേയ്ക്കു് ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. സദ്ഗുണങ്ങളിലുള്ള സാദൃ
ശ്യംകൊണ്ടാണു് അതു ദൈവത്താൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്; അതു
വഴി അതു ദൈവത്തെ അറിയുകയും ദൈവത്താൽ അറിയപ്പെടുക
യും ചെയ്യുന്നു.

20. രാജാവിന്റെ കാരുണ്യം നേടണം എന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന
വൻ, അതിനായി മൂന്നു മാർഗങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നു: ഒന്നുകിൽ
ഉചിതമായ വാക്കുകളിൽ അയാളും അരചനോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു,
അല്ലെങ്കിൽ അവിടുത്തെ തിരുമുമ്പിൽ അപേക്ഷാഭാവത്തോടെ
നിശ്ശബ്ദം നില്ക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിലോ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ സാ
ഷ്ടാംഗം നമിക്കുന്നു, എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമേ അയാ
ളെ സഹായിക്കാനാകൂ. അതേപോലെ പവിത്രപ്രാർത്ഥന മന
സ്സിനെയും വാക്കിനെയും ഹൃദയത്തെയും തന്നിൽ സംയോജി
പ്പിച്ചു വാക്കുകൊണ്ടു് ഈശ്വരന്റെ നാമം ജപിക്കുന്നു, താൻ
ധ്യാനിക്കുന്ന അവിടുത്തെ തിരുമുഖത്തേക്കു് വിക്ഷേപരഹിതമായ
മനസ്സോടെ നോക്കുന്നു, ഹൃദയത്തിൽ പശ്ചാത്താപവും വിനയവും
സ്നേഹവും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെയതു് നിത്യത്രിത്വ
ത്തെ പിതാവിനെയും പുത്രനെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെയും—
ഏകനായ ഈശ്വരനെ തന്നിലേക്കു് ആകർഷിക്കുന്നു.

21. വിവിധ ഭോജ്യങ്ങളും, അവ രുചിച്ചുനോക്കാൻ ആഗ്ര
ഹം ഉളവാക്കുന്നതുപോലെ നാനാതരം സദ്ധർമങ്ങളും അവയെ
സമ്പാദിക്കാനുള്ള ആവേശം മനസ്സിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നു. ആകയാൽ
ആന്തരമാർഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കെ പ്രാർത്ഥന ഉരുവിടുക, നിരാശ
നാകാതെ നിരന്തരം അവിടുത്തെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടുത്തോട്

സംഭോഷണം ചെയ്ക. വഴങ്ങാത്ത വിധികർത്താവിന്റെ നെഞ്ചലിയിച്ച ഒഴിയാബാധയായ വിധവയെപ്പോലെ ദൃഢതയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുക. അപ്പോഴം അതിന്റെ അർത്ഥം നീ ആത്മാവിൽ വാഴുന്നു, ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ കാമവേഗങ്ങളെ നീ അനുസരിക്കുന്നില്ല, നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനാപ്രവാഹത്തെ ലൗകിക ചിന്തകംകൊണ്ട് തടയുന്നില്ല, പ്രത്യുത, അനന്യചിന്തയോടെ ഈശ്വരനെ വാഴ്ത്തുന്ന ഒരു ദേവാലയമാണ് നീ, എന്നത്രെ. ഈ വിധത്തിൽ നീ ആന്തരപ്രാർത്ഥന പരിശീലിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവസാനം നീ നിരന്തരമായ ഈശ്വരസ്മരണയിൽ എത്തും, മനസ്സിലെ നിഗൂഢവും അപ്രാപ്യവുമായ നിധി നിനക്കു സ്വാധീനമാകും, ഏകാന്തധ്യാനത്തിൽ നീ ദൈവത്തെ ദർശിക്കും—ഏകാന്തത്തിൽ ഏകീഭാവത്തോടെ ഭജിച്ച്, നിനക്കു മാത്രം അറിയാൻ കഴിയുന്ന പ്രേമവായ്പോടെ ഭജിച്ച്, നീ അദൃശ്യനായ ദൈവത്തെ ദർശിക്കും.

22. പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉറപ്പു കുറയുന്നു എന്നു തോന്നുമ്പോഴം, ഒരു പുസ്തകമെടുക്കുക, വായിക്കുന്നതിൽ മനസ്സു നിർത്തിക്കൊണ്ട് അതിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. ശ്രദ്ധയില്ലാതെ വായിക്കരുത്; അർത്ഥം ആലോചിച്ച് ബോധപൂർവം വായിക്കുക, എന്നിട്ട മനസ്സിലായതു് മനസ്സാകുന്ന കലവറയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കുക. പിന്നെ, ജ്ഞാനത്താൽ ഹൃദയത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുമാറു് വായിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു മനനം ചെയ്ക; വായിച്ചതു് മറക്കാത്തമാതിരിയാക്കി വെയ്ക്കുകയും വേണം. ദിവ്യകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ധ്യാനം നിന്നിൽ ഊഷ്മളത ഉളവാക്കും; 'ഞാൻ ധ്യാനിക്കെ, അഗ്നി ജ്വലിച്ചു' (സങ്കീ. 39. 3) എന്നല്ലൊ ദാവീദ് പറഞ്ഞതു്. ആഹാരം വേണ്ടതുപോലെ ചവയ്ക്കുമ്പോഴം നാവിനു രുചി നൽകുന്നതുപോലെ ദിവ്യവാക്കുകം മനനംകൊണ്ടു മഥിക്കുമ്പോഴം മനസ്സിനെ പോഷിപ്പിക്കുകയും ഹൃദയത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'അവിടുത്തെ മൊഴികകം എന്റെ നാവിനു് എത്ര മധുരം!' (സങ്കീ. 119. 103) എന്നു പറയുന്നു അതേ പ്രവാചകൻ. സുവിശേഷങ്ങളിലെ വാക്യങ്ങളും പവിത്രപിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങളും മനഃപാഠമാക്കുക, അവരുടെ ജീവിതചരിത്രങ്ങളും പഠിക്കുക, ഇവയെല്ലാം രാത്രിയിൽ ധ്യാനത്തിനു വിഷയമാക്കാനായി സമ്പാദിക്കുക.

23. പാരായണവും ദിവ്യവാണികളുടെ മനനവും കഴിഞ്ഞിട്ടും മനസ്സു് പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു വേണ്ടത്ര കരുത്തു് ആർജിച്ചിട്ടില്ല, ചിന്തയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുകയും മനസ്സിനെ പ്രാർത്ഥനയിൽ സജീവവും സന്നദ്ധവും ആക്കുകയും ആവശ്യമുണ്ട്, എങ്കിൽ കീർത്തനം ചൊല്ലുക; സശ്രദ്ധം മെല്ലെ വേണം ചൊല്ലാൻ; നാവു ചൊല്ലുന്നതു് മനം ഗ്രഹിക്കാതെ പോവാനിടയാകരുതു്. ഇതി

നിടയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും മനസ്സിൽ പതിയാതെ പോയാൽ, അതേ കീർത്തനത്തിലേയ്ക്ക് മടങ്ങുക; എത്ര തവണ വേണ്ടിവന്നാലും കൊള്ളാം, നാവു പൊല്ലുന്നതു് മടിവിട്ടു് മനം ഗ്രഹിക്കാൻ വഴിപ്പെടുന്നതുവരെ അതാവർത്തിക്കുക. നാവുകൊണ്ടു കീർത്തനം പൊല്ലാനും അതേസമയം ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കാനും ഉള്ള കഴിവു് മനസ്സിനുണ്ടു്. അനുഭവത്തിൽനിന്നും ഇതു മനസ്സിലാക്കുക. ഒരുവൻ ആരോടെങ്കിലും സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോഴും, അവൻ അയാളോടു സംസാരിക്കുകയും അതേസമയം കണ്ണുകൊണ്ടു് അയാളെ നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേപോലെ നിനക്കു് നാവുകൊണ്ടു കീർത്തനം പൊല്ലുകയും മനക്കണ്ണുകൊണ്ടു് ഈശ്വരനെ നോക്കുകയും ചെയ്യാം.

24. മുട്ടുകുത്തൽ ഒരിക്കലും വിടരുതു്. പാപത്തിൽ പതിക്കലിനെയാണു് മുട്ടുകുത്തൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്, അതോടൊപ്പം പാപത്തെ ഏറ്റുപറയലും അതിൽ പെടുന്നു. മുട്ടുകുത്തലിൽ നിന്നും എഴുന്നേൽക്കുന്നതു് പശ്ചാത്താപത്തെയാണു പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതു്; സന്മാർഗ്ഗജീവിതം നയിക്കുമെന്ന പ്രതിജ്ഞയെയും അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മുട്ടുകുത്തുമ്പോഴൊക്കെ മനസാ ക്രിസ്തുവിനെ വിളിക്കുക; നിന്റെ ദേഹത്തെയും ആത്മാവിനെയും കർത്താവിന്റെ കാൽക്കൽ അർപ്പിക്കുക, അങ്ങനെ ദേഹത്തിന്റെയും ആത്മാവിന്റെയും അധീശനായ ദൈവത്തെ നിന്നിലേയ്ക്കു് ആകർഷിക്കുക.

25. ആന്തര പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്ന സമയത്തു്, മനസ്സിനു വിക്ഷേപം വരുത്താത്ത കൈവേല എന്തെങ്കിലും ചെയ്കയാണെങ്കിൽ, അതും പ്രാർത്ഥനയെന്ന പ്രയാസമേറിയ കൃത്യത്തിൽ ഒരു സഹായമായിരിക്കും. നിർദ്ദിഷ്ടകൃത്യങ്ങളൊക്കെ പ്രാർത്ഥനയുമായി ബന്ധിക്കുമ്പോഴും അവ ഏകാഗ്രതയെ നിശിതമാക്കുന്നു, വിഷാദത്തെ അകറ്റുന്നു, ആത്മാവിനു നവജീവൻ നൽകുന്നു, മനസ്സിനു് ആന്തരസാധനയിൽ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയും തീവ്രമായ ഉത്സാഹവും അരുളുന്നു.

26. മണിയടിച്ചാലുടൻ മുറിയിൽനിന്നും പുറപ്പെടുക, കണ്ണു നിലത്തും ചിന്ത ഗാഢമായി ഈശ്വരനിലും ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുക. പള്ളിയിൽ എത്തി മറ്റു് ആരാധകരും ഒരുമിച്ചു നില്ക്കുമ്പോഴും, അടുത്തുനിൽക്കുന്ന വൈദികനുമായി അത്യാവശ്യം പുലമ്പാൻ നാവിനെ അനുവദിക്കുകയോ, മനസ്സിനെ പൊങ്ങച്ചങ്ങളിൽ തെണ്ടിത്തിരിയാൻ വിടുകയോ ചെയ്യരുതു്. നാവിനെ കീർത്തനം പൊല്ലലിൽമാത്രം ഏർപ്പെടുത്തുക; മനസ്സിനെ സ്ഥിരമായി പ്രാർത്ഥനയിലും. ആരാധന കഴിഞ്ഞാൽ നേരേ മുറിയിൽ പോയി പതിവു ചിട്ടയനുസരിച്ചുള്ള കൃത്യത്തിൽ വ്യാപൃതനാവുക.

27. ക്ഷേണശാലയിൽ എത്തിയാൽ മറ്റുള്ളവർക്ക വിളമ്പിയിരിക്കുന്നതു് എന്തൊക്കെയാണു് എന്നൊന്നും ഒളിഞ്ഞു നോക്കാൻ പോകരുതു്, അനുചിതമായി അങ്ങുമിങ്ങും പതുങ്ങിനടന്നു് ആതു്മാവിനു് കെടുതിയുണ്ടാക്കരുതു്. നിൻെറ മുമ്പിൽ വെയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്ക മാത്രം നോക്കുക, വേറൊന്നും തൊടരുതു്. ശരീരത്തിനു് ആഹാരം കൊടുക്കുക: വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കേൾക്കുക എന്ന വേല കാതിനും പ്രാർത്ഥന ആതു്മാവിനും നൽകുക, അങ്ങനെ ശരീരത്തിനും ആത്മാവിനും പോഷണം ലഭിച്ചു് ഈശ്വരനു്, നിൻെറ അഭിലാഷങ്ങളും കാരുണ്യപൂർവ്വം നിറവേറ്റിത്തന്ന ഈശ്വരനു്, പൂർണമായ സ്തുതി നൽകാൻ നിനക്കു കഴിയുമാറാകട്ടെ. എന്നിട്ടെഴുന്നേറ്റു് വിനയപൂർവം നിശ്ശബ്ദമായി നിൻെറ മുറിയിൽ കടന്നു് ജോലിത്തിരക്കുള്ള തേനീച്ചയെപ്പോലെ നിൻെറ നിത്യകൃത്യങ്ങളും സോത്സാഹം തുടരുക. സഹോദരരോടൊരുമിച്ചു് എന്തെങ്കിലും ജോലി ചെയ്കയാണെങ്കിൽ, കൈയ്കൊണ്ടു ജോലി ചെയ്യട്ടെ. വായ്മൂടിവച്ചു്, മനസ്സാ ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കുക. ആരെങ്കിലും വേണ്ടാത്തതു വല്ലതുംപറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ അത്തരം അരുതാത്ത കാര്യം നിർത്താൻ, എഴുന്നേറ്റു് ഒന്നു കുമ്പിടുക.

28. ചിന്തകളെ ചെറുക്കുക, നെഞ്ചിൽക്കൂടി ഓടിച്ചാടി നടന്നു് അവിടെ കൂടിപാർക്കാൻ അവയെ അനുവദിക്കരുതു്. നെഞ്ചകത്തു കയറിക്കൂടുന്ന വികാരവൃത്തികളും കാമാദികളെ ഉണർത്തി മനസ്സിനെ മുടിക്കും. ആകയാൽ, അവ അടുത്തു വരുമ്പോഴേത്തന്നെ, അവ മനസ്സിൽ തലപൊക്കുന്ന നിമിഷത്തിൽ, പ്രാർത്ഥനയാകുന്ന അമ്പയച്ചു് അവയെ തകർക്കുക, അവ വിടാതെ ചപലചിന്തയുടെയും ഏകാഗ്രതയുടെയും വാതിൽക്കൽ മുട്ടിക്കൊണ്ടു തുടരുന്നെങ്കിൽ, അവയുടെ ആക്രമണത്തിനു മുമ്പേതന്നെ, അവസ്സുവേണ്ടി ഗൂഢമായ ഒരാശയുടെ തുണ അവയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞുകൊൾക. അതുകൊണ്ടു് അവ ആതു്മാവിനെ, തങ്ങൾക്കെന്തോ അവകാശമുള്ള മാതിരി അലട്ടുകയും തൊന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു, കാരണം നിൻെറ ഉപ്രാശകതീക്ഷ്ണ ഇല്ലുക്കമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ അവയെ ഏറുപറഞ്ഞു് തുറന്നുകാട്ടി പരിഹസിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. എന്തെന്നാൽ ദുശ്ചിന്തകളും അവയുടെ കള്ളിപുറത്തായാലുടൻ പറപറക്കും; വെളിച്ചം വന്നുപോയം ഇരുൾ നീങ്ങുംപോലെ, ഏറുപറയുന്നതോടെ കാമചിന്തകളും ഓടിമറയും. കാരണം അവ ഇരുളാണു്. ഉദാഹരണത്തിനു : ദംഭവും കാമവും നിൻെറ ചിന്തയിൽ കയറിക്കൂടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ഏറുപറയുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ലജ്ജകൊണ്ടും പ്രായശ്ചിത്തംമൂലമുണ്ടാകുന്ന പീഡകൊണ്ടും അവ ഉടനടി തുരത്തപ്പെടുന്നു. ഇതു കഴിയുമ്പോഴും മനം വ്യാകുലവും നിരന്തരവുമായ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു പൂർണവും കാമമുക്തവും ആണെന്നു കണ്ടു് ഇതര ചിന്തകളും നാണിച്ചു് ഓടിയൊളിക്കുന്നു.

29. തന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന ചിന്തകളെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് തുരത്താൻ നോക്കുന്നവനു്, അവയെ കുറേനേരത്തേയ്ക്കു് ഓടിക്കാനും കൂടെക്കൂടെ വരാതെ നോക്കാനും സാധിക്കുന്നുണ്ടു്, പക്ഷേ അവയെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല, ചിലപ്പോഴും തോൽപ്പിക്കുകയും ചിലപ്പോഴും തോൽപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു—ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാൻ കാരണം, ആ ശല്യം ചെയ്യുന്ന ചിന്തകളുടെ മൂലഹേതുക്കളോടു് അവനു് അല്പം പ്രിയം ഉണ്ടെന്നതത്രെ; കായികസുഖം, ലൗകികലാഭം ഇവയാണു് ആ ഹേതുക്കൾ, അവ മൂലമാണു് അയാളുടെ ചിന്തകളെ ഏറ്റുപറയാൻ ഉതു്സാഹിക്കാത്തതു്. അതുകാരണം അയാൾക്കു് സ്വസ്ഥതയില്ല. എന്തെന്നാൽ ശത്രുക്കൾക്കു് അയാളെ ആക്രമിക്കാൻ അവകാശമേകുന്നതെന്തോ അതു് അയാൾ തന്നിൽ ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുന്നു. വല്ലവരുടെയും സാധനം കട്ടെടുക്കുന്നെങ്കിൽ, തൊണ്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ അവനെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നും അവനെങ്ങനെ ഒഴിഞ്ഞുമാറാനൊക്കും? അങ്ങനെ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ദുഷ്ടമായി തട്ടിയെടുത്ത സാധനം മടക്കിക്കൊടുക്കാതെ ശത്രുക്കൾ തന്നെ വിട്ടയയ്ക്കുമെന്നു് അവനെങ്ങനെ ആശിക്കാനാകും? എന്നാൽ ഒരു സന്ന്യാസി പ്രയത്നപ്പെട്ടു് ഈശ്വരസ്മരണയാൽ കരുത്തുനേടി, അവമാനത്തെയും കായക്ലേശത്തെയും സ്വാഗതംചെയ്തു് ലജ്ജാഭയം കൂടാതെ തന്റെ തെറ്റു് ഏറ്റുപറയുന്ന പക്ഷം, ശത്രുക്കൾ ഉടനടി പിൻവാങ്ങുന്നു; മോചനം നേടിയ ചിന്ത നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയും അവിച്ഛിന്നമായ ദിവ്യസ്മരണകളും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

30. അന്യരെക്കുറിച്ചു് ഉള്ളിലുണ്ടാകുന്ന എന്തെങ്കിലും സംശയത്തെ നിശ്ശേഷം അറുത്തുകളയുക; കാരണം, അതു് സമാധാനത്തെയും സ്നേഹത്തെയും നശിപ്പിക്കും. എന്നാൽ പുറമേനിന്നു വരുന്ന എന്തൊപത്തും തന്റേടത്തോടെ നേരിടുക; എന്തെന്നാൽ അതു് പ്രയോജനപ്രദമായ തിതിക്ഷയ്ക്കു്—സ്വർഗത്തിൽ ശാന്തിയും ആനന്ദവുമാകുന്ന പ്രതിഫലം നൽകുന്ന തിതിക്ഷയ്ക്കു്—അവസരമേകുന്നു.

31. ഇപ്രകാരം നാം നയിച്ചു്, ധന്യമായ പ്രതീക്ഷയോടെ നീ നിന്റെ ഐഹികജീവിതം ആത്മാവിനു ശ്രേയസ്കരമായ വിധത്തിൽ കഴിക്കും; മരണം വരുമ്പോൾ നീ നിർഭയം ഈ ജീവിതം വെടിയും, നിനക്കായി സർവ്വേശ്വരൻ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള ശാന്തിധാമത്തിൽ പ്രവേശിക്കും, നിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ക്ലേശങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലമായി അവിടത്തെ ലോകത്തിൽ ഭോഗഭോക്തായി വസിക്കും. സർവ്വേശ്വരനു സ്തുതിയും സമാദരവും ആരാധനയും; അവിടത്തെ നിത്യപിതാവിനും പരമപവിത്രവും സദ്ഗുണനിധിയും ജീവദായകവുമായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനും ഇന്നും എന്നും എന്നെന്നേയ്ക്കും സ്തുതി. ശുഭം.

അതേ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒൻപതു പാഠങ്ങൾ

1. ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽനിന്നും പിൻതിരിഞ്ഞു് ഉള്ളിൽ സംയുക്തമായ മനസ്സു് തന്നിലേയ്ക്കു മടങ്ങുകയും മനസ്സിനു സ്വാഭാവികമായ വാക്കുമായി ഏകീഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനു് ഏതാണ്ടു സ്വഭാവസിദ്ധമായ ഈ വാക്കിൽക്കൂടി അതു് പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നു. പ്രാർത്ഥനയിൽക്കൂടി അതു സ്നേഹത്തിന്റെ സമഗ്രശക്തിയോടും ഹൃദയത്തിന്റെ സമ്പൂർണാനുകൂല്യത്തോടുംകൂടി ഈശ്വരബോധത്തിലേയ്ക്കു് ഉയരുന്നു. അപ്പോഴും ശരീരത്തിന്റെ കാമങ്ങളും വിട്ടുപോകുന്നു; ഭോഗവാസനകളെല്ലാം ഒടുങ്ങുന്നു; മന്നിലെ മനോഹര വസ്തുക്കളൊന്നും അതിനെ പിന്നെ ആകർഷിക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അപ്പോഴും ആത്മാവു ശരീരത്തിനകത്തും പുറത്തും ഉള്ളതിനെയൊക്കെ പിൻതള്ളി ക്രിസ്തുവിന്റെ സൗന്ദര്യത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും, അതിനനുരൂപമായ സത്കർമ്മങ്ങളാലും വിശുദ്ധവിചാരത്താലും അതിനെ അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോഴും അതു പാടുന്നു: 'അവനും—അരചന്റെ മകനും—അരചസമക്ഷം ആനയിക്കപ്പെടുന്നു' (സങ്കീ. 45. 14); അതു ക്രിസ്തുവിനെ കാണുന്നു, അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ മുമ്പിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നു. പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞതുപോലെ; 'ഞാനെപ്പോഴും കർത്താവിനെ എന്റെ മുന്നിൽ നിർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ അവിടുന്നെപ്പോഴും എന്റെ വലതുവശത്തുണ്ടു്.' (സങ്കീ. 16. 8). അതു് സ്നേഹപൂർവം ക്രിസ്തുവിനോടു് ഒട്ടിനിന്നുകൊണ്ടു പറയുന്നു: 'പ്രഭോ, എന്റെ ആശയെല്ലാം അവിടുത്തെ തിരുമുമ്പിലുണ്ടു്' (സങ്കീ. 38: 9); അതിന്റെ കണ്ണുകളും ക്രിസ്തുവിന്റെ നേരേതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് അതു വിളിച്ചുപറയുന്നു: 'എന്റെ കണ്ണുകളും എന്നും കർത്താവിന്റെ നേർക്കാകുന്നു' (സങ്കീ. 25. 15). പവിത്രപ്രാർത്ഥനവഴി അതു ക്രിസ്തുവുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ സാനന്ദം അദ്ദേഹത്തെ സന്തോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അതു പറയുന്നു: 'എന്റെ ഈശ്വരധ്യാനം മധുരമായിരിക്കും; ഞാൻ കർത്താവിൽ സന്തോഷിക്കും' (സങ്കീ. 109. 34). എന്തെന്നാൽ ദൈവത്തെ സ്നേഹപൂർവ്വം വിളിച്ചു് തൃണയുപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ, അവിടുന്നു് പ്രാർത്ഥനയുടെ സംഭാഷണം സ്വീകരിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ആത്മാവിനു് അവാച്യമായ ആനന്ദം അരുളുകയും ചെയ്യുന്നു. ആത്മാവോ, പ്രാർത്ഥനാപൂർവമായ സംഭാഷണത്തിൽ ദൈവത്തെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് കർത്താവിൽ ആനന്ദംകൊള്ളുന്നു; പ്രവാചകനോടൊപ്പം ഇപ്രകാരം പറയുകയും ചെയ്യുന്നു: 'ഞാൻ ഈശ്വരനെ സ്മരിച്ചു, ആനന്ദമാർന്നു' (സങ്കീ. 77. 3).

2. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുക, എന്നാൽ വിഷയസുഖത്തിലുള്ള ആസക്തിയെ ഇല്ലാതാക്കാം. വിഷയസുഖങ്ങളെ

സംബന്ധിച്ച സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നുപോവുക, എങ്കിൽ രോഗചിന്തകളെ ഒഴിവാക്കാം. മനസ്സ് സങ്കല്പമുക്തമായി, ഇന്ദ്രിയ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നോ കാമവിചാരങ്ങളിൽനിന്നോ മുദ്രയൊന്നും സ്വീകരിക്കാതെയും അവയാൽ വികാരം പ്രാപിക്കാതെയും നിലകൊള്ളുമ്പോഴാം, അതു് അതിന്റെ കേവലരൂപത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നു. ഐന്ദ്രിയകവും മാനസികവുമായ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നും ഉയർന്നു് അതു് ചിന്തയിൽ ഈശ്വരാഭിമുഖം ഉയരുന്നു; നിരന്തരം ഈശ്വരനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു്, അതിനു് ഉൾക്കാമ്പിൽ ഒരൊറ്റ വിളിയേ ഉള്ളൂ—ഈശ്വരനാമം—ഒരു പൈതൽ അതിന്റെ പിതാവിനെ വിളിക്കുംപോലെ വിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കളിമണ്ണിൽനിന്നും ദൈവം സ്വന്ത കരങ്ങൾകൊണ്ടു് ആദാമിനെ തീർത്തു് അവനിലേക്കു് അവിടുന്നു് ജീവൻ പകർന്നുകൊടുത്തു; അതുപോലെ പവിത്രചിന്തയോടും തീവ്ര ഭാവനയോടുംകൂടി അടിക്കടി ഈശ്വരനാമം ജപിക്കുന്നതുവഴി സദ്ഗുണങ്ങളാൽ പുനഃസൃഷ്ടമായ മനസ്സിനു് ദിവ്യമായ പരിണാമം ഏർപ്പെടുന്നു. ഈശ്വരസ്നേഹത്താലും ജ്ഞാനത്താലും അതിനു നവജീവനും രൂപവും ലഭിക്കുന്നു.

3. നിരന്തര പ്രാർത്ഥന നിന്നെ വിഷയാസക്തിയിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുമ്പോഴാം, ഈശ്വരനിൽനിന്നു താണ സകലതിലും ചിന്ത ബോധശൂന്യമാകുമ്പോഴാം, ഈശ്വരസ്മരണയിൽ നീ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠനാകുമ്പോഴാം, അപ്പോഴാം ഈശ്വരപ്രേമം ഒരു സുഹൃത്തിനെപ്പോലെ നിന്നുള്ളിൽ ഉദിച്ചുയരും എന്തെന്നാൽ പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന ഹൃദയരോദനം ദിവ്യസ്നേഹത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു; ദിവ്യസ്നേഹം, നിഗൂഢമായതിനെ ഗ്രഹിക്കാൻ മനസ്സിനെ സന്നദ്ധമാക്കുന്നു. സ്നേഹത്തോടിണങ്ങിയ മനസ്സപ്പോഴാം വിജ്ഞാനത്തിൽ സാഫല്യം പ്രാപിക്കുന്നു. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ അതു് അത്ഭുതകരമായ കാര്യങ്ങളും വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ പ്രാർത്ഥനാനിരതമായ ഹൃദയത്താൽ നാമംജപിച്ചു വിളിക്കപ്പെടുന്ന നാമിയായ ദൈവം ശ്രുഷ്കതർക്കത്തെ ഒരു വാരിയെല്ലെന്നപോലെ ഉരിക്കളയുന്നു: ജ്ഞാനത്തെ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. തർക്കത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ശരിയായ ക്രമം ഏർപ്പെടുത്തി സദ്ധർമ്മത്തെ നടപ്പാക്കുന്നു, പ്രകാശം പകരുന്ന സ്നേഹത്തെ ഉളവാക്കുന്നു; എന്നിട്ടതിനെ, ലൗകികഭോഗങ്ങളെയെല്ലാം മറന്നു് ശാന്തിയടഞ്ഞ, ആത്മാനന്ദത്തിൽ മുഴുകിയ മനസ്സിലേയ്ക്കു് കൊണ്ടുവരും. ലൗകിക വിഷയങ്ങളോടുള്ള മൂഢമായ മമതയിൽനിന്നും മുക്തമായ മനസ്സിനു് ഈ സ്നേഹം ഒരു സുഹൃത്തായിത്തീരും; എന്തെന്നാൽ അതു് മനസ്സിനു് വിജ്ഞാനവാണികളും പൊഴിക്കാൻ പ്രേരണ നൽകും. അപ്പോഴാം മനസ്സു് സാനന്ദം അതിനെ കണ്ടുകൊണ്ടു്, ബുദ്ധിയുടെ അദൃശ്യവ്യാപാര

ങ്ങളെയും ധർമത്തിന്റെ നിഗൂഢ രഹസ്യങ്ങളെയും അന്യർക്കു് നിർലോപം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു.

4. ഐന്ദ്രിയകമായതിൽനിന്നെല്ലാം മാറിനിലു്ക്കുക, ദേഹധർമങ്ങളെയെല്ലാം കൈവിടുക—എന്നാൽ ആധ്യാത്മിക നിയമങ്ങളും നിന്റെ നെഞ്ചിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടും. എന്തെന്നാൽ ആത്മാവിൽ വിഹരിക്കുന്നവൻ ദേഹത്തിന്റെ കാമങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താത്തതുപോലെ (ഗലാ. 5. 16), ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽനിന്നും ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളിൽനിന്നും അതായതു് ദേഹത്തിൽനിന്നും ലോകത്തിൽനിന്നും വിട്ടുനിൽക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ആത്മാവിൽ വിഹരിക്കുകയും ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. ആദാം ആജ്ഞാലംഘനം ചെയ്യും മുമ്പു് ദൈവം അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്ത കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും നിനക്കിതു മനസ്സിലാക്കാം.

5. വേദവിധികളെ അനുസരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരുവനെ, പ്രാർത്ഥനയാകുന്ന സ്വർഗത്തിൽ വാഴുന്നവനെ, നിരന്തരസ്മരണയോടെ ദൈവസമക്ഷം വസിക്കുന്നവനെ, ദേഹത്തിന്റെ കാമവേഗങ്ങളിൽനിന്നും, ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സകല ചാപല്യങ്ങളിൽനിന്നും ചിന്തയുടെ എല്ലാ വിഷയസങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നും ദൈവം ഉദ്ധരിക്കുന്നു. കാമങ്ങളിലും പാപത്തിലും അവനെ മൃതപ്രായനാക്കി ദൈവം അവനു് ദിവ്യജീവിതത്തിൽ പങ്കാളിത്തം അരുളുന്നു. ഉറങ്ങുന്ന ഒരാൾ ജീവനുണ്ടെങ്കിലും മൃതനെപ്പോലെയായിരിക്കുന്നതുമാതിരി—ശരീരത്തിൽ മൃതപ്രായനും പ്രാണവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നും സജീവനും ആയിരിക്കുന്നതുമാതിരി, ദേഹത്തോടും ലോകത്തോടും മൃതപ്രായനായ മനുഷ്യൻ ആത്മാവിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ സജീവനായിരിക്കുന്നു.

6. നീ ചൊല്ലുന്നതു് മനസ്സിലാക്കുന്നെങ്കിൽ നീ അറിവു നേടുന്നു; അറിവു് ബോധത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു; ബോധത്തിൽനിന്നും അറിയാവുന്നതിന്റെ അനുഷ്ഠാനം ശ്രുപംകൊള്ളുന്നു; അനുഷ്ഠാനത്തിൽനിന്നും അനുഭൂതിസമ്പന്നമായ ജ്ഞാനഫലം ഉണ്ടാകുന്നു; അനുഭവജ്ഞാനം ശരിയായ ധ്യാനത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു: ശരിയായ ധ്യാനം ജ്ഞാനപ്രകാശം പരക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു—കാരുണ്യത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലവാണികൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിറച്ചുകൊണ്ടും, നിഗൂഢതത്ത്വങ്ങൾ സമീപത്തുള്ളവർക്കു് വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടും പരക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു.

7. ആദ്യം മനം തേടുന്നു, കണ്ടെത്തുന്നു; എന്നിട്ടതു് കണ്ടെത്തിയതുമായി ഒന്നായിത്തീരുന്നു. യുക്തികൊണ്ടാണു് അതിന്റെ തേടൽ, സ്നേഹത്തിൽക്കൂടിയാണു് അതിന്റെ ഒന്നിക്കൽ. സത്യ

ത്തിനുവേണ്ടി അത്രേ യുക്തിയോടൊപ്പം തേടുന്നു, നന്മയ്ക്കു വേണ്ടി അത്രേ സ്നേഹംവഴി ഐക്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

8. ഐഹിക ജീവിതത്തിലെ വിഷയങ്ങളുടെ പരിണാമ പ്രവാഹത്തിൽനിന്നും ഉയർന്നുനില്ക്കുന്നവൻ, നശ്വരമായതിനെ കാമിക്കുന്നതിൽനിന്നും അകന്നു വാഴുന്നവൻ, കീഴെയുള്ള താഴ്വരയിലേയ്ക്കു നോക്കുകയോ ഭൗതിക സൗന്ദര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കൊതിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവന്റെ കൺകൾ മേലേയുള്ള കൊടുമുടികളിലേക്കാണു നോക്കുന്നത്: ഉയരത്തിലുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളെ അവൻ കാണുന്നു, പവിത്രമായ ആനന്ദത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ അവൻ ഉന്മംവെയ്ക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഭൂമിയിലെ ഭൗതികഭോഗങ്ങളിൽ മാത്രം താത്പര്യം തോന്നുകയും ദേഹഭോഗങ്ങളിൽ മുഴുകാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവനു് സ്വർഗം അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; കാരണം അവന്റെ മനക്കണ്ണു് ഇരുളടഞ്ഞതാണു്. എന്നാൽ താഴെക്കിടക്കുന്നതിനെ വെറുക്കുകയും അതിൽനിന്നും തിരിഞ്ഞുപോകുകയും ചെയ്യുന്നവന്റെ നോട്ടം മേലോട്ടു നയിക്കപ്പെടുന്നു. അവൻ നിത്യാനുഗ്രഹങ്ങളുടെ മഹിമ ഗ്രഹിക്കുന്നു, സിദ്ധന്മാർക്കു് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദീപത്തിന്റെ പ്രകാശം കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉയരെ ദൈവത്തിൽനിന്നും അവിടത്തെ സ്നേഹം ഇറങ്ങിവന്നു് അത്തരം മനുഷ്യനിൽ പ്രവേശിക്കും. അവൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഒരു ദേവാലയമായിത്തീരും. ഈശ്വരേച്ഛയുടെ പ്രവർത്തനം അവൻ ആശിക്കുന്നു, അവൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നു, അവനു് ദൈവത്തിന്റെ പുത്രപദവി ലഭിക്കുന്നു; അവനു് അവിടത്തെ അനുഗ്രഹവും പ്രീതിയും ലഭിക്കുന്നു. 'എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരാവേശത്താൽ നയിക്കപ്പെടുന്നവരൊക്കെ, ഈശ്വരസന്താനങ്ങളത്രെ' (റോമ. 8.4).

9, പ്രാണനുള്ള കാലത്തോളം ഒരുനാഥംപോലും, അസുഖത്തിന്റെ പേരിൽ പ്രാർത്ഥന വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കരുതു്. അപ്പോസ്തലന്റെ മൊഴികളും കേട്ടോളൂ: 'ഞാൻ ദുർബലനായിരിക്കെ, ബലവാനാണു ഞാൻ' (2 കൊറീ. 12. 10). ഇങ്ങനെ ശീലിച്ചാൽ നിനക്കു വലിയ ലാഭം കിട്ടും; കാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനംവഴി പ്രാർത്ഥന വേഗം നിന്റെ ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുത്തുതരും. എന്തെന്നാൽ ആത്മശക്തിയുള്ളിടത്തു് ക്ഷീണത്തിനോ വിഷാദത്തിനോ സ്ഥാനമില്ല.

മൂന്നാം ഭാഗം

വി. അബ്ബാ ഫിലെമോൻ

സംക്ഷിപ്ത ജീവിതചരിതം:

അബ്ബാ ഫിലെമോൻ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നാണ എന്നു് പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രരേഖകളിലെങ്ങും ഒന്നും കാണുന്നില്ല. അതിപവിത്രനും അതിശാന്തനും അതീവ തപസ്വിയും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹം, പരമഭക്തനും അനുഭൂതിസമ്പന്നനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം എന്നു തുടർന്നു വരുന്ന ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. ഏകാന്തജീവിതമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവും ഇഷ്ടം. മണൽക്കാട്ടിൽ ഒരു ചെറിയ ഗുഹയിൽ പ്രാർത്ഥനയിലും ധ്യാനത്തിലും മുഴുകി, ആനന്ദബാഷ്പത്തിലാറാടി, ഈശ്വരപ്രേമാനന്ദമഗ്നനായി, ഐന്ദ്രികവും മാനസികവുമായ എല്ലാ സങ്കൽപ്പങ്ങളിൽനിന്നും മുക്തനായി അദ്ദേഹം തന്റെ നാളൊക്കെ നയിച്ചു. മൂകനെപ്പോലെയും ബധിരനെപ്പോലെയും അദ്ദേഹം സർവദാ ദൈവത്തിന്റെ തിരുമുമ്പിൽ നിലകൊണ്ടു; ദിവ്യാനുഗ്രഹത്താൽ അത്ഭുതമാമ്മാറു് ഉദ്ദീപ്തനായിരുന്ന ആ പിതാവു്. സൂര്യകിരണങ്ങൾകൊണ്ടെന്നപോലെ ദിവ്യദീപ്തിയാൽ പ്രകാശമാനനായിരുന്ന ഫിലെമോൻ തന്റെ ഉഗ്രമായ മൗനത്താലും ശാന്തതയാലും അത്യുത്തമങ്ങളായ വിവേകജ്ഞാനങ്ങളാൽ സമ്പന്നനായിരുന്നുവെന്ന മാത്രമല്ല, സത്യദർശനത്താലും ദിവ്യദൃഷ്ടിയാലും അനുഗൃഹീതനുമായിരുന്നു. ഇവിടെ പറയാൻ പോകുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഇതിനു വ്യക്തമായ തെളിവുതരും; പവിത്രമായ സമചിത്തതയെ സംബന്ധിച്ച, പ്രായോഗികവും ആധ്യാത്മികവുമായ തലങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള, നെടുനാളത്തെ സ്വാനുഭൂതിയിൽനിന്നുടലെടുത്ത, അത്യന്തം വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളാണു് ഇവ നൽകുന്നതു്. കാമാദികളാകുന്ന നീചവേഷങ്ങൾ വെടിയണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവൻ, അതായതു്, പണ്ടത്തെ കിഴവനെ ഒഴിവാക്കണമെന്നു നിനയ്ക്കുന്നവൻ, ശാന്തിയും കാരുണ്യവുമാകുന്ന ശ്രുഭവസ്ത്രം അണിയണമെന്നാശിക്കുന്നവൻ, അതായതു് യേശുക്രിസ്തുവിൽ നവജീവൻ നേടണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവൻ, ഈ ആചാര്യന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ സശ്രദ്ധം പഠിക്കുകയും യഥാമതി

യഥാശക്തി അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവൻ തന്റെ ലക്ഷ്യം നിർവിഘ്നം നേടുന്നതായിരിക്കും.

അബ്ബാ ഫിലെമോന്റെ വിശിഷ്ടോപദേശങ്ങൾ

1. തപസ്വിയായ അബ്ബാ ഫിലെമോൻ റൊമായിയോസ് എന്ന താപസാശ്രമത്തിൽനിന്നും അല്പം അകലെയായി ഒരു ഗ്രഹയിൽ അടച്ചിരുന്നു് അധ്യാത്മസാധനയിൽ മുഴകി എന്നാണു് കേട്ടിരിക്കുന്നതു്. മഹാനായ അഴ്സേനിയസ് തന്നോടുതന്നെ പറയാറുള്ള ഈ വാക്കുകളെ അനുകരിച്ചു പിതാവു സ്വയം മനസാ ഇപ്രകാരം ചോദിക്കാറുണ്ടു്: 'ഫിലെമോൻ, നീയെന്തിനാണു് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്?' ഈ ഗുഹയിൽ അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം പാർത്തു. കയറുപിരിയ്ക്കുകയും കുട്ടനെയ്കയും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പണി. അവ വിചാരിപ്പുകാരനു കൊടുത്തു് പകരം ചെറുറൊട്ടികളും മേടിക്കും; അതു മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഹാരം. റൊട്ടിയും ഉപ്പുമല്ലാതെ മറെറാന്നും അദ്ദേഹം കഴിച്ചിരുന്നില്ല; അതും എല്ലാ ദിവസവും കഴിക്കാറുമില്ല. തന്റെ ശരീരത്തെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം ഗൗനിക്കാറേയില്ല; എന്നാൽ ധ്യാനനിരതനായിരുന്ന ആ പിതാവു് ദിവ്യദീപ്തിയാൽ ഉജ്ജ്വലനായിരുന്നു; ആ ദീപ്തിയാൽ രഹസ്യമായി നയിക്കപ്പെട്ടു് അദ്ദേഹം ആധ്യാത്മികാനന്ദത്തിൽ മുഴകി വാണു. ശനിയാഴ്ചയും ഞായറാഴ്ചയും പള്ളിയിലേയ്ക്കു പോകുംവഴി തന്റെ ധ്യാനത്തിനു ഭംഗം വരാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ആരെയും അടുത്തുവരാൻ അനുവദിക്കാതെ ഒറയ്ക്കു്, ധ്യാനത്തിൽ മുഴകി നടക്കുകയായിരുന്ന പതിവു്; പള്ളിയിൽ ഒരു കോണിൽ പോയി കീഴോട്ടു നോക്കി കണ്ണീരും വാർത്തു നിലകൊണ്ടു; പശ്ചാത്താപയുക്തനായി മരണത്തെ നിനയ്ക്കാറുണ്ടു്, പവിത്രപിതാക്കന്മാരെ, വിശേഷിച്ചും മഹാനായ അഴ്സേനിയസിനെ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലടികളെ പിൻതുടരാനാണു് അദ്ദേഹം യത്നിച്ചിരുന്നതു്—സ്മരിച്ചും പോന്നു.

2. അലക്സാൻഡ്രിയായിലും ചുറുമുള്ള നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും ഒരു ദൈവനിന്ദ പരന്നപ്പോൾ ഫിലെമോൻ ആ സ്ഥലം വിട്ടു് നിക്കൊറിലെ ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കു പോയി. ദൈവയേമുള്ള പൗലിനസ് അദ്ദേഹത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. സ്വന്തം ഏകാന്തസ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനു താമസിക്കാനായി ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു; തികച്ചും ശാന്തമായി വസിക്കാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു. തികച്ചും ഒരു കൊല്ലക്കാലത്തേയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തെ

കാണാൻ ആരെയും അനുവദിച്ചില്ല; എന്നു മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി റൊട്ടി കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുക്കാനല്ലാതെ താനും അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടിയില്ല. സ്വർഗാരോഹണപ്പെരുനാൾ വന്നു, അവർ തമ്മിൽ കണ്ടപ്പോൾ സംഭാഷണം താപസ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചായി; അപ്പോൾ ഫിലെമോൻ മനസ്സിലായി അത്യന്തം ക്ഷേനായ പൗലിനസ് സോദരനും ഏകാന്തതാപസനാകാൻ അതീവ തത്പരനാണ് എന്നു്. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം വേദപുസ്തകത്തിൽ നിന്നും പിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശത്തിൽനിന്നും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് പൗലിനസിനു് ആധ്യാത്മികാവേശം നിറഞ്ഞ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അരുളി, തികഞ്ഞ ഏകാന്തത കൂടാതെ ഈശ്വരനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനാവില്ല എന്നു് ദൈവദീപ്തനായ പണ്ടത്തെ മോശയെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും പറഞ്ഞു. മൗനം പ്രയത്നത്തിനു് വഴിതെളിക്കുന്നു; പ്രയത്നം വ്യാകുലതയിലേയ്ക്കുനയിക്കുന്നു, വ്യാകുലത ഭയം ജനിപ്പിക്കുന്നു; ഭയം വിനയമുളവാക്കുന്നു; വിനയത്താൽ കണ്ണു തുറക്കുന്നു, തുറന്ന കണ്ണു് സ്നേഹത്തെ വളർത്തുന്നു, സ്നേഹം ആത്മാവിനെ ശുദ്ധവും ശാന്തവും ആക്കിത്തീർക്കുന്നു, അപ്പോൾ അവനറിയാം താൻ ദൈവത്തിൽനിന്നും വളരെ അകലെയല്ല എന്നു്.

3. ഫിലെമോൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു: മൗനാനുശീലനം വഴി മനസ്സിനെ തികച്ചും ശുദ്ധമാക്കുകയും അതിനു് നിരന്തരം ആധ്യാത്മികസാധന നൽകുകയും വേണം. ദൃശ്യവിഷയങ്ങളെ നോക്കുന്ന കണ്ണു് അതു കാണുന്ന വസ്തുക്കളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുംപോലെ സൂക്ഷ്മവസ്തുക്കളിലേക്കു് തിരിഞ്ഞ മനസ്സു്, അതിനു വിട്ടുപോരാൻ വയ്യാത്ത മട്ടിൽ ആധ്യാത്മികമായ ധ്യേയവസ്തുവിനാൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നു. മൗനം മനസ്സിലെ കാമാദിമാലിന്യങ്ങളെ നീക്കി ശുദ്ധമാക്കുന്നു തോതനുസരിച്ചു് അതിനു് ആധ്യാത്മികജ്ഞാനം നൽകപ്പെടുന്നു. തത്ത്വജ്ഞാനത്തിൽ എത്തി, ഈശ്വരനുമായി ഏകീഭവിക്കുമ്പോൾ മനസ്സു് പൂർണത പ്രാപിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ രാജകീയ പദവിനേടിയ മനസ്സു് പിന്നെ ഒരിക്കലും സ്വയം ദരിദ്രമെന്നു കരുതുന്നില്ല; ലോകത്തുള്ള സകല രാജ്യങ്ങളും കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞാലും അതു് വ്യർത്ഥാഭിലാഷങ്ങളാൽ അപഹൃതമാകുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ഇമ്മാതിരി ധന്യത നേടണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ലോകത്തിൽനിന്നും ഓടുക, സിദ്ധന്മാരുടെ കാൽപ്പാടുകളെ സശ്രദ്ധം പിന്തുടരുക; നിന്റെ വേഷത്തെക്കുറിച്ചും ഒട്ടും വേവലാതിപ്പെടാതിരിക്കുക; പാവപ്പെട്ട തുണിയും എളിയ ഉടുപ്പും ധരിക്കുക. മനോഭാവം സരളമാക്കിവെയ്ക്കുക, വാക്കു് നിഷ്കപടവും ഗതി അഗർവവും ശബ്ദം സത്യസന്ധവും ആയിരിക്കട്ടെ. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജീവിക്കാനും സകലരാലും അവഗണിക്കപ്പെടാനും ഇഷ്ടപ്പെടുക, സർവോപരി, മനസ്സിനെ നിലയ്ക്കുനിർത്താനും സമചിത്തത പാലിക്കാനും യത്നിക്കണം; കഷ്ടകാലങ്ങളിൽ

ക്ഷമ വളർത്തുക, ഇതുവരെ നേടിയ ആധ്യാത്മികാനുഗ്രഹങ്ങൾ കേടുപാടുകൂടാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ സർവ്വഥാ ശ്രമിക്കണം. നിന്നിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുക; ശ്രദ്ധമായി അകത്തു കടക്കാൻ വെമ്പുന്ന കാമാദികളെ ഒന്നും സ്വീകരിക്കരുതു്. എന്തെന്നാൽ മൗനം മനസ്സിലെ കാമാദികൾക്കു് കടിഞ്ഞാണിടുന്നുവെങ്കിലും, കത്തിക്കാളിപ്പെരുകാൻ വിട്ടാൽ അവ പണ്ടേതിലുമേറെ ആത്തേരിയും, ഇതിനു വിധേയനാകുന്നവനെ അവ പണ്ടേതിലും ഇരട്ടി ശക്തിയോടെ പാപത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കും. ചൊറിഞ്ഞും മാന്തിയും കനത്തുപോയ വ്രണങ്ങൾ പോലെയാണവ. സാത്താൻ വലിക്കയും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ മൂളുകയും ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഒരു വാക്കു മതി മനസ്സിനെ ഈശ്വരസ്മരണയിൽനിന്നും വഴി തെറ്റിക്കാൻ. ആത്മാവിനെ സൂക്ഷിക്കുക വലിയ പണിയാണു്, കട്ടത്ത പേടിയുമാണു്. ആകയാൽ നീ ലോകത്തെ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കണം: ദേഹത്തോടുള്ള അനുകമ്പയിൽനിന്നെല്ലാം ആത്മാവിനെ പിടിച്ചുവലിച്ചകറ്റി നഗരമോ ഗൃഹമോ ഇല്ലാതെയാകണം, സമ്പാദ്യമോ സമ്പത്തോ സാധനസാമഗ്രികളോ ഒന്നും വെച്ചേക്കരുതു്, ചിന്തയരുതു്, ചങ്ങാതിമാരരുതു്, ലൗകികകാര്യങ്ങളൊന്നും അറിവില്ലാത്ത, എളിയ, കനിവാർന്ന, നന്മനിറഞ്ഞ ഏഴയായ, അടിപതറാത്ത ആളായി, ദിവ്യജ്ഞാനം നിന്റെ നെഞ്ചകത്തിൽ പതിക്കാൻ പോകുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ മഹാനായ ബാസിൽ പറഞ്ഞപോലെ, മുമ്പേ എഴുതിയതു മായ്ക്കാതെ ഒരു മെഴുകുപലകയിൽ നിനക്കു് എഴുതാനാവില്ല. സകല ലൗകിക ശീലങ്ങളും വെടിഞ്ഞവരും അഭ്യുദയം ദിവ്യചിന്തകളും ഉൾക്കാമ്പിൽ നിലനിർത്തിയവരും, 'മണ്ണിലെ അംഗങ്ങളെ' (കൊലൊ. 3. 5). ഉപവാസംകൊണ്ടും ദൈവധ്യേയംകൊണ്ടും സ്നേഹംകൊണ്ടും മൃതപ്രായങ്ങളാക്കിയവരും, ദിവ്യനിയമങ്ങളാൽ ഉദ്ദീപ്തരും സദ്ധർമ്മങ്ങളാലും സദ്വാണികളാലും പ്രകാശിതരും ആയിരുന്ന വിശുദ്ധന്മാർ. എന്തെന്നാൽ, നിരന്തരപ്രാർത്ഥനയും ദിവ്യശാസ്ത്രപഠനവും സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവയെ കാണാൻ കഴിയുന്ന അകക്കാമ്പിലെ കണ്ണു തുറക്കുന്നു. അപ്പോഴും വലിയ ആനന്ദം വ്യാപിക്കുന്നു; അപ്രതിരോധ്യമായ ദിവ്യാവേശം ആത്മാവിൽ ഉദ്ദീപ്തമാകുന്നു; അപ്പോഴും ആത്മാവിന്റെ ആവേശംകൊണ്ടു് ശരീരംപോലും സാനന്ദം ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നു; മനുഷ്യൻ ആകമാനം അധ്യാത്മപൂർണനായിത്തീരുന്നു. ധന്യമായ മൗനം ശീലിക്കുകയും തീവ്രമായ സാധന അനുശീലിക്കുകയും, സകല ലൗകികാസക്തികളിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങി, ഏകാന്തത്തിൽ അനുസ്യൂതം സ്വർഗസ്ഥനായ പിതാവുമായി തനിച്ചു് സംഭാഷണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളാണിവ.

4. ഇതു കേട്ട് ആ ഭക്തനായ സോദരന്റെ ആത്മാവു് ദിവ്യപ്രേമത്താൽ പീഡിതമായി. അദ്ദേഹം ആ സ്ഥാനം വിട്ടു് ഫിലെമോനോടൊപ്പം പോയി. പിതാക്കന്മാരിൽ മഹോന്നതനായവൻ തന്റെ ജന്മസാഫല്യം നേടിയ സ്ഥലത്തെത്തി. അവർ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ കൊലോവിന്റെ ആശ്രമത്തിലെത്തി, താമസമുറപ്പിച്ചു. അവരുടെ താമസത്തിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകളൊക്കെ നോക്കാൻ കാര്യസ്ഥനെ ശട്ടംകെട്ടി. കാരണം അവർ മൗനം അനുഷ്ഠിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ ഈശ്വരകാരുണ്യത്താൽ നിതാന്ത മൗനത്തിൽ വസിച്ചു; ശനിയാഴ്ചയും ഞായാറാഴ്ചയും സഹോദരരൊത്തു് ദിവ്യപ്രാർത്ഥനയിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ മാത്രമേ പുറത്തു വരാറുള്ള. മറ്റു ദിവസങ്ങളിലൊക്കെ അവർ സ്വന്തം സ്ഥാനങ്ങളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. മാത്രമല്ല, ഇരുവരും തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകളും സാധനകളും സ്വതന്ത്രമായിട്ടാണു് അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നിരുന്നതും.

5. ആ ദിവ്യാചാര്യൻ—ഫിലെമോൻ—ഈ അനുഷ്ഠാനങ്ങളാണു് അനുസരിച്ചിരുന്നതു്. രാത്രിയിൽ എല്ലാ സ്തോത്രങ്ങളും ഒമ്പതു കീർത്തനങ്ങളും—പഴയനിയമത്തിലെ കീർത്തനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ധൃതിയോ തിരക്കോ കൂടാതെ ചൊല്ലി; എന്നിട്ടു് സുവിശേഷങ്ങളിലൊന്നിന്റെ ആദ്യഭാഗം വായിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു് ഒരിടത്തിരുന്നു് ഉള്ളിൽ 'നാഥാ, കനിയേണമേ' എന്ന മന്ത്രം ഏകാഗ്രതയോടെ ദീർഘസമയം—ജപിക്കാൻ വയ്യാതാകുന്നതുവരെ—ജപിച്ചു, ഒടുവിൽ തന്നെ ഉറങ്ങാൻ അനുവദിച്ച പ്രഭാതത്തിൽ വീണ്ടും ഒന്നാംമണിക്കൂറിൽ ചൊല്ലേണ്ട കീർത്തനംചൊല്ലി; എന്നിട്ടു് ഒരു പീഠത്തിൽ കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞിരുന്നു് കീർത്തനങ്ങളോ, സുവിശേഷങ്ങളോ, അപ്പോസ്തലന്റെ കൃതികളോ മാറിമാറി വായിച്ചു. ഇങ്ങനെ നാം മുഴുവൻ നിരന്തരമായ കീർത്തനത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും ദിവ്യവിഷയങ്ങളെ ധ്യാനിക്കുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദത്തിലും നയിച്ചുപോന്നു. പലപ്പോഴും ധ്യാനത്തിൽ മുഴുകി താൻ ഭൂമിയിലാണോ അല്ലയോ എന്നുപോലും അറിയാതെ കഴിഞ്ഞുപോയി.

6. അത്ര ശ്രദ്ധയോടെ സാധന അനുഷ്ഠിക്കുന്നതും, ദിവ്യചിന്തകളാൽ ചിലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവമാകെ മാറുന്നതും കണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സോദരൻ ചോദിച്ചു: 'പിതാവേ, ഈ വാർദ്ധക്യത്തിൽ തപസ്സാചരിക്കുന്നതിനും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും അവിടേയ്ക്കു പ്രയാസം തോന്നുന്നുണ്ടോ?' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ പറയുന്നതു വിശ്വസിക്കൂ. എന്റെ ഈ ആഗ്രഹം നിറവേറുന്നതിനു് എനിക്കു് കരുത്തൊട്ടും മതിയാകാതിരിക്കുമാറു് ദൈവം എന്റെ ആത്മാവിൽ അത്രമാത്രം തീവ്രോത്സാഹവും പ്രാർത്ഥനാസ്നേഹവും തന്നരുളിയിട്ടുണ്ടു്. ശരീരത്തിന്റെ ക്ഷീണത്തെക്കുറിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, അതു്

ഈശ്വരപ്രേമത്താലും വരാനിരിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷകളാലും തോൽപ്പിക്കപ്പെട്ട.' ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇമ്മ്ല തികച്ചും മനസാ സ്വർഗത്തിലേയ്ക്കു് സർവസമയവും ആഹാരം കഴിക്കുമ്പോഴുംപ്പോലും പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

7. കൂടെ പാർത്തിരുന്ന സോദരൻ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു: 'ധ്യാനത്തിലെ അത്ഭുതരഹസ്യങ്ങളും എന്തൊക്കെയാണു്?' ആളുടെ നിർബന്ധബുദ്ധി കണ്ടും അറിയാനുള്ള ആത്മാർത്ഥത മനസ്സിലാക്കിയും പിതാവു പറഞ്ഞു: 'മകനേ, ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം മനസ്സു തികച്ചും ശുദ്ധമായവനു് ഈശ്വരൻ തന്നെ സേവിക്കുന്ന ഐശ്വര്യങ്ങളുടെയും മാലാഖമാരുടെയും ദർശനമുളവാകുന്നു.'

8. അതേ സോദരൻ ഇതും ചോദിച്ചു: 'പിതാവേ, വിശുദ്ധ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അങ്ങേയ്ക്കു് അത്യന്തം സന്തോഷകരമായതു് സങ്കീർത്തനപുസ്തകമായതുകൊണ്ടാണു്? അതു മെല്ലെ ചൊല്ലുമ്പോഴും അങ്ങു് ആരോടോ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നതുമെന്തുകൊണ്ടാണു്?' അദ്ദേഹം അതിനു മറുപടിയായി പറഞ്ഞു: 'പ്രവാചകനായ ദാവീദിലെന്നപോലെ ആഴത്തിൽ എന്നിലും ദൈവം സങ്കീർത്തനങ്ങളുടെ പ്രഭാവം അങ്കനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്; അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന നാനാധ്യാനങ്ങളിൽ ആനന്ദംകൊള്ളുക എന്നതിൽനിന്നും എനിക്കെന്നെ ചിന്തിയെടുക്കാനാവില്ല; എന്തെന്നാൽ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ളതെല്ലാം അവയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുണ്ടു്.' അദ്ദേഹമിതു ചോദ്യകർത്താവിനോടു പറഞ്ഞതു് അത്യന്തം വിനയത്തോടെയാണു്; ചോദിച്ചയാളിന്റെ ശ്രേയസ്സിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു്; അതും പലവട്ടം നിർബന്ധിച്ചു ചോദിച്ചതിനുശേഷവും.

9. കടൽക്കരയിൽനിന്നും വന്ന യോഹന്നാൻ എന്ന പേരായ ഒരു സഹോദരൻ ഈ മഹനീയ പിതാവിന്റെ കാൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു: 'പിതാവേ, മോചനം നേടാൻ ഞാനെന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്? എന്തെന്നാൽ എന്റെ മനസ്സു് അങ്ങുമിങ്ങും വേണ്ടാത്തിടത്തു് പാഞ്ഞു നടക്കുന്നു.' അല്പസമയത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം ഫിലെമോൻ പറഞ്ഞു: 'ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നവരുടെ ആത്മാവിനു് ഏർപ്പെടുന്ന ഒരു രോഗമാണിതു്; അതു് അവരിൽ പാർപ്പുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു താങ്കളിലും ഉണ്ടു്, കാരണം താങ്കൾ തികഞ്ഞ ഈശ്വരപ്രേമം നേടിയിട്ടില്ല ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കുകയും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഊഷ്മളത താങ്കൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല.' ആ സോദരൻ ചോദിച്ചു: 'ഞാനെന്താണു വേണ്ടതു പിതാവേ?' ഫിലെമോൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു: 'പോയി ഹൃദയത്തിലെ രഹസ്യോപദേശം സമ്പാദിക്കു; അതു താങ്കളുടെ മനസ്സിനെ ഇതിൽനിന്നും മുക്തമാക്കും.' ദീക്ഷിതനല്ലാതിരുന്നതിനാൽ തനിക്കു ലഭിച്ച ഉപദേശത്തിന്റെ പൊരുൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാതെ അദ്ദേഹം ആചാര്യനോടു ചോദിച്ചു: 'രഹസ്യോപദേശം

എന്താണ പിതാവേ?' പിതാവു പറഞ്ഞു: 'പോയി ആന്തരസംയമം ശീലിക്കുക; ശാന്തമായി ഭയത്തോടെ, വിറയലോടെ, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, അടിയനിൽ കനിയേണമെ' എന്ന മന്ത്രം ജപിക്കുകയും ചെയ്യ. ധന്യനായ ഡയോഡൊക്കസ് പ്രാരംഭകേ സാധകന്മാക്കു നിർദേശിക്കുന്ന സാധന ഇതാണ്.'

10. ആ സോദരൻ മടങ്ങിപ്പോയി; ദൈവത്തിന്റെ തുണയോടും ആചാര്യന്റെ പ്രാർത്ഥനകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അയാംക്കു് ശാന്തി ലഭിച്ചു, ഈ ഉപദേശം കുറെനാളത്തേയ്ക്കു് സന്തോഷകരമായി കണ്ടു. പക്ഷേ പിന്നീടു് സന്തോഷം അയാളെ വെടിഞ്ഞു, അയാംക്കു് സമചിത്തതയോടെ പ്രാർത്ഥനാഭ്യാസം തുടരാൻ വയ്യാതായി. ആകയാൽ അയാം വീണ്ടും ആചാര്യന്റെ അടുത്തെത്തി, സ്ഥിതിഗതികം പറഞ്ഞുകേംപ്പിച്ചു. ആചാര്യൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു: 'മൗനമാർഗത്തിന്റെയും ആന്തരസാധനയുടെയും പരിചയം കുറച്ചൊക്കെ അങ്ങേയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്; അതിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന ആനന്ദവും അനുഭവിക്കുകയുണ്ടായി. അതു് സദാ ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുക; ആഹാരമോ പാനീയമോ കഴിക്കുമ്പോഴും മറ്റാരോടെങ്കിലും സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോഴും സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും സ്വന്തം അറയിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴും സമചിത്തതയോടെ, അചഞ്ചലമായ മനസ്സോടെ, ഒരു നേരവും വിടാതെ ഈ പ്രാർത്ഥന അനുശീലിക്കണം; സങ്കീർത്തനങ്ങളം തുടർന്നു ചൊല്ലുക; പ്രാർത്ഥനകളിൽനിന്നും സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽനിന്നും പാഠങ്ങളം ഗ്രഹിക്കുക. അത്യാവശ്യകാര്യങ്ങളം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും മനസ്സിനെ അലസമായിരിക്കാൻ അനുവദിക്കരുതു്; രഹസ്യമായി കാര്യങ്ങളം ഗ്രഹിക്കാനും പ്രാർത്ഥിക്കാനും അതിനെ നിർബന്ധിക്കുക. ഈ വിധത്തിൽ, ദിവ്യ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഗഹനതയെയും അവയിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രഭാവത്തെയും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു സാധിക്കും; 'ഇടവിടാതെ പ്രാർത്ഥിക്കുക' (1 തെസ്സ. 5. 17) എന്ന പ്രവചകന്റെ ഉപദേശത്തിനു് അനുസൃതമായി മനസ്സിനു് നിരന്തരമായ വ്യാപാരം നല്കുന്നതിനും കഴിയും. ശ്രദ്ധ തികച്ചും അങ്ങയിൽത്തന്നെ കേന്ദ്രീകരിക്കുക; അലസങ്ങളോ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളോ ആയ ചിന്തകളെയോ ദുശ്ചിന്തകളെയോ സ്വാഗതം ചെയ്യാതിരിക്കുമാറു് ഹൃദയത്തെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കണം. ഏതു പൊഴുതും, ഉറങ്ങുമ്പൊഴും ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴും ഉണ്ണുമ്പൊഴും ആരോടെങ്കിലും സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പൊഴും മനസ്സാഗോപ്യമായി സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ ഉപദേശം തേടാനോ, അല്ലെങ്കിൽ, 'പ്രഭോ, യേശുനാഥാ, ഈശപുത്രനേ, അടിയനിൽ കനിയേണമേ!' എന്നു് പ്രാർത്ഥിക്കാനോ ഹൃദയത്തെ പരിശീലിപ്പിക്കുക. അതേപോലെ നാവുകൊണ്ടു കീർത്തനങ്ങളം ചൊല്ലുമ്പോഴം, നാവൊന്നു പുറയുകയും ചിന്ത അങ്ങിങ്ങു് അലഞ്ഞുതിരിയുകയും ചെയ്യാതെ സൂക്ഷിക്കുകയും വേണം.'

11. ആ സോദരൻ അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞു; 'ഉറങ്ങുമ്പോഴും പലേ അലസസങ്കല്പങ്ങളും എനിക്കുണ്ടാകുന്നുണ്ട്.' ആചാര്യൻ മറുപടി നൽകി: 'അലസനോ ഭീരുവോ ആകരുത്. ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് മനസാ ഒട്ടേറെ പ്രാർത്ഥനകളും ചൊല്ലുക; അങ്ങയെ ഇഷ്ടംപോലെ വലിച്ചിഴയ്ക്കാനുള്ള സാത്താന്റെ ശ്രമങ്ങളെയും വിചാരങ്ങളെയും ചെറുക്കുക. ഈശ്വരൻ അങ്ങയെ ആവരണം ചെയ്യട്ടെ. ഉംക്കാമ്പിൽ ഉപദേശവും നാവിൽ നാമസങ്കീർത്തനവുമായി ഉറങ്ങാൻ ആവതും ശ്രമിക്കുക. അശ്രദ്ധകൊണ്ട് അനാവശ്യചിന്തകളും ഉള്ളിൽക്കടക്കാൻ അനുവദിക്കരുത്: പ്രാർത്ഥനാവസരത്തിൽ എന്തു വിചാരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നോ അവയിൽനിന്നു വിജ്ഞാനം നേടുക. കിടക്കയിൽ കിടക്കുമ്പോഴും ഉറക്കത്തിൽ ആവക വിചാരങ്ങളെ നിലനിർത്തണം; ഉണരുമ്പോഴും അവയുമായി സംവാദം നടത്തുകയും ചെയ്യുക. ഉറക്കം പിടിക്കുംമുമ്പ് യാഥാസ്ഥിതികസഭക്കാരുടെ ദിവ്യകുരിശിനെ സംബന്ധിച്ച കീർത്തനം ചൊല്ലുക; എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരനിലുള്ള യഥാർത്ഥവിശ്വാസമാണ് സർവവിധാനുഗ്രഹങ്ങളുടെയും മൂലവും പാലനവും.'

12. ആ സോദരൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: 'പിതാവേ, എന്താണ് അവിടുത്തെ മനോവ്യാപാരം എന്ന്, കാരുണ്യപൂർവം എനിക്കു പറഞ്ഞുതന്നാലും. ഞാനും മോചനം നേടുമാറ് വേണ്ട ഉപദേശം നൽകിയാലും.' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അതറിയാൻ കൗതുഹലം എന്തിനു?' ആ സോദരൻ എഴുന്നേറ്റ് ആ സിദ്ധന്റെ കാൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കാലിൽ ചുംബിച്ചുകൊണ്ട് അതു പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ നിർബന്ധപൂർവം അപേക്ഷിച്ചു. ഏതാനും സമയം കഴിഞ്ഞു ആചാര്യൻ പറഞ്ഞു: 'അങ്ങേയ്ക്കിനിയും അതു ചെയ്യാറായിട്ടില്ല. സത്യത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന ഒരുവനു തന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനും അനുരൂപമായ വ്യാപാരം നൽകേണ്ടതുണ്ട്. പക്ഷേ, വ്യർത്ഥങ്ങളായ ലൗകിക ചിന്തകളിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം മുക്തനാകാതെ ഈ അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുക സാധ്യമല്ല ആകയാൽ, അതുവേണമെന്നു അങ്ങ് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന പക്ഷം, രഹസ്യോപദേശംപവിത്രഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുക. എന്നാൽ, പ്രാർത്ഥനയും വേദവിജ്ഞാനവും നിരന്തരം ഉള്ളിലുണ്ടെങ്കിൽ, ആത്മാവിന്റെ കണ്ണുകളും തുറക്കപ്പെടും; ആത്മാവിൽ അതിയായ ആനന്ദവും ഒരുതരം അവർണ്യമായ ചൂടും അനുഭവപ്പെടും; തന്മൂലം ദേഹംപോലും ആത്മാവിനാൽ ഊഷ്മളമാകും, മനുഷ്യനാകെ ആധ്യാത്മികമാകും. അങ്ങനെ, പവിത്രഹൃദയത്തോടെയുള്ള അനന്യപ്രാർത്ഥന ദൈവം തന്നരുളുന്നെങ്കിൽ, രാത്രിയോ പകലോ എപ്പോഴെങ്കിലുമാകട്ടെ, പതിവുള്ള അനുഷ്ഠാനമെല്ലാം വിട്ട് സർവാത്മനാ ഈശ്വരനോട് ഒത്തുചേർന്നു

നിൽക്കാൻ സർവശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു ശ്രമിക്കുക. അപ്പോഴും സർവേശ്വരൻ അങ്ങു് ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള അധ്യാത്മസാധനയിൽ അങ്ങയുടെ ഹൃദയത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കും.'

എന്നിട്ടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഒരിക്കൽ ഒരാചാര്യൻ എന്റെ യടുത്തു വന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോഴും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിതാണു്: 'ദൈവം തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു നൽകിയ പ്രാത്ഥന എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിരന്തരമായും നിർവിക്ഷേപമായും പതിനൊന്നമേ എന്നു ധൈര്യവാത്മനാ തീവ്രമായി അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ രണ്ടു കൊല്ലം ദൈവസമക്ഷം പ്രാർത്ഥനയിൽ കഴിച്ചു. എന്റെ യത്നവും ക്ഷമയും കണ്ടു് ദയാനിധിയായ ദൈവം ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചതു് തന്നരുളി.'

അദ്ദേഹം ഇതും പറയുകയുണ്ടായി: ലൗകിക വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനസ്സിൽ കാണുന്ന വ്യർത്ഥവിചാരങ്ങളും അലസവും അശ്രദ്ധവുമായ മനസ്സിന്റെ ഒരു രോഗമാണു്. ആകയാൽ ജാഗ്രുകതയോടെ മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കാനും, സശ്രദ്ധം അർത്ഥബോധത്തോടെ കീർത്തനം ചൊല്ലാനും പവിത്രഹൃദയത്തോടെ പ്രാർത്ഥിക്കാനും വേദം നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ആകയാൽ സോദരാ, ഈശ്വരനുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ വ്യാകുലത സച്ചിന്തകളാലും സത്കൃത്യങ്ങളാലും വ്യക്തമാക്കണമെന്നു് ഈശ്വരൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു; പിന്നെ ഭക്തിയാലും നിരന്തരപ്രാർത്ഥനയാലും——എന്നാൽ അവിടുന്നു് നമുക്കു മുക്തിമാർഗം കാണിച്ചുതരും. ഉർമാർഗത്തിൽ നിന്നു തികച്ചും പിൻമാറാതെ, എല്ലാ നന്മകളും നേടാതെ, ഈശ്വരനെ പൂർണമായി സ്നേഹിക്കുകയും അദ്ദേഹവുമായി സദ്ഗുണങ്ങളിലും സ്വരൂപത്തിലും ഐക്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യാതെ, സ്വർഗത്തിലേയ്ക്കു വഴിയൊന്നുമില്ല എന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണു്. ഇവയൊക്കെ ഒരുവനുണ്ടെങ്കിൽ അവൻ വേഗം സ്വർഗം പ്രാപിക്കും. കൂടാതെ, ഉച്ചസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് ഉയരണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവരൊക്കെ തങ്ങളുടെ വിഷയാഭിമുഖങ്ങളായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ വിളംബം വരുത്തിക്കൂടാ. എന്നാൽ ആത്മാവു് യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നതിൽ സന്തോഷംകൊള്ളുമ്പോഴും, പാപകരങ്ങളായ കാമങ്ങളും ഉണർത്തുന്ന വികാരങ്ങളിലൊന്നിലേക്കും അതു തിരിച്ചുവരുന്നില്ല; പ്രത്യുത, ഐഹികഭോഗങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം പിൻതിരിഞ്ഞു്, അതു ശുദ്ധവും നിഷ്ക്കളങ്കവുമായ മനസ്സോടെ ഈശ്വരന്റെ വരവിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ, സർവപ്രകാരേണയും നമ്മെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. കായികമായി പലേ ക്ലേശങ്ങളും സഹിക്കാനും ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ വാണരുളുമാറു് ആത്മാവിനെ പവിത്രമാക്കാനും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അപ്പോഴും നമ്മിൽ

ആവേശിച്ച പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ ദൈവം തന്റെ ആജ്ഞകളും പാപംകൂടാതെ അനുസരിക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കും; അവിടത്തെ സ്വാധീനം നമ്മിൽ സൂര്യകിരണങ്ങളംപോലെ പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ ആജ്ഞകളും നിഷ്ഠയോടെ അനുസരിക്കാൻ അവിടുന്നുതന്നെ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈശ്വരൻ നമ്മെ ബുദ്ധിയുള്ള ജീവികളായി സൃഷ്ടിച്ചു; എല്ലാ ജ്ഞാനവും സമ്പാദിക്കുന്നതിനും അവിടത്തോട് സാദൃശ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനും കഴിയുമാറും നാം സാധനകൊണ്ടും ക്ലേശംകൊണ്ടും നമുക്ക ലഭിച്ച രൂപത്തെ പവിത്രമാക്കേണ്ടതുണ്ട്; ക്ലേശങ്ങളാകുന്ന തീച്ചൂളകളിൽവെച്ച് നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ മാലിന്യങ്ങളെയെല്ലാം നീക്കിയാൽ, നാം രാജാവിന്റെ പദവിയിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടും. ദൈവം മാനവസ്വഭാവത്തെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോഴും, സകലവിധ ആനന്ദങ്ങളിലും പങ്കെടുക്കാൻ കഴിയുംവിധത്തിലാണ് അതിനെ നിർമിച്ചതു്–മഹിമയാർന്ന മാലാഖകളുടെ ആനന്ദനൃത്തത്തെ അന്തരാധ്യാനിക്കുന്നതിനു്, പ്രതാപം, പ്രാവേം, ബലം, അധികാരം എന്നിവയിൽ സന്തോഷിക്കുന്നതിനു്, അപ്രാപ്യമായ പ്രകാശവും ഉജ്ജ്വലമായ മഹിമയും ദർശിക്കുന്നതിനു് സമർത്ഥമായിട്ടാണതിനെ നിർമിച്ചതു്. എന്നാൽ ഏതാനും സദ്ഗുണം സമ്പാദിച്ചാൽ, താനതു് പണിപ്പെട്ട സമ്പാദിച്ചല്ലോ, സോദരൻ അവയെ അവഗണിച്ചല്ലൊ, എന്നു നിനച്ചു സ്വയം ഞെളിയാതെ സൂക്ഷിച്ചോളണം; കാരണം അതു് അഹമ്മതിയുടെ ആരംഭമാണു്. ഏതെങ്കിലും വികാരവുമായി പൊരുതുമ്പോഴും അതു് ചെറുക്കുന്നെങ്കിൽ നിരാശനോ ഭീരുവോ ആകരുതു്; പകരം ഉണർന്നു പ്രവാചകനോടൊപ്പം ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തുനിന്നും 'പ്രഭോ, എനിക്കെതിരെ പോരാടുന്നവരോടു 'പോരാടുക' (സങ്കീ. 35. 1). എന്തെന്നാൽ അവർക്കെതിരെ നിൽക്കാൻ എനിക്കു കരുത്തില്ല.' എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഈശ്വരസമക്ഷം സ്വയം സമർപ്പിക്കുക. അപ്പോഴും അങ്ങയുടെ വിനയം കണ്ട് ദൈവം വേഗം സഹായം അയച്ചുതരും. മറ്റാരെങ്കിലും ഒരുമിച്ചു സഞ്ചരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, വ്യർത്ഥസംഭാഷണത്തിനു് ഇടകൊടുക്കരുതു്; മനസ്സിനു് അതിന്റെ പതിവുള്ള ആധ്യാത്മിക സാധന നല്കണം; ഈ നല്ല ശീലം അതിൽ നിലനിർത്തുന്നതിനും ലൗകികസുഖങ്ങളെ വിസ്മരിപ്പിക്കുന്നതിനും ചിത്തവൃത്തിനിരോധരൂപമായ തുറമുഖത്തിൽ നിലയുറപ്പിക്കാൻ അതിനെ നിർബന്ധിക്കുക.

ഇതും മറ്റു പലതും ഉപദേശിച്ചശേഷം ആചാര്യൻ ആ സോദരനെ പോകാൻ അനുവദിച്ചു.

13. എന്നാൽ കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞു് ആ സോദരൻ മടങ്ങിവന്നു ചോദിച്ചു: 'പിതാവേ, ഞാനെന്താണു വേണ്ടതു്? രാത്രിയി

ലത്തെ അനുഷ്ഠാനസമയത്തു് എനിക്കു വല്ലാതെ ഉറക്കം വരുന്നു; തന്മൂലം ഏറെനേരം ഉണർന്നിരുന്നു് സ്വസ്ഥചിത്തനായി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നില്ല. ആകയാൽ സങ്കീർത്തനം ചൊല്ലുമ്പോഴും കൈയ്കൊണ്ടു് എന്തെങ്കിലും പണി ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നാൽ കൊള്ളാം എന്നു തോന്നുന്നു.' ആചാര്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു: 'തെളിഞ്ഞ മനസ്സോടെ പ്രാർത്ഥിക്കാവുന്ന സമയത്തു് കൈയ്വേലകളൊന്നും തൊടരുതു്. എന്നാൽ അങ്ങയുടെ ചിന്തകളുമായി മല്ലിട്ടു് അവയെ എതിർത്തു് ഉറക്കം അടിപ്പെടുത്തുന്നെങ്കിൽ കൈവേലയെന്തെങ്കിലും ചെയ്തോളൂ.' സോദരൻ ചോദിച്ചു: 'അങ്ങയെ, പിതാവേ, ജാഗരണവേളയിൽ ഉറക്കം ബാധിക്കാറില്ലേ?' ആചാര്യൻ മറുപടി നൽകി. 'അതു എളുപ്പത്തിലില്ല. എന്നാലും ചിലപ്പോഴും ഉറക്കം വന്നാക്രമിക്കുമ്പോഴും എന്നെയും അല്പം ബാധിക്കും. ഞാനപ്പോഴും, മനസ്സിന്റെ കണ്ണു് ദൈവത്തിലേയ്ക്കു് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു് യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം ആദ്യംമുതൽ വായിക്കാൻ തുടങ്ങും. ഉറക്കം ഉടനെ പറപറക്കും. ചിന്തകളുടെ നേരെയും ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു, അതായതു്, എന്തെങ്കിലും ചിന്ത വന്നാൽ ഒരു ദീപനാളത്തെയെന്നപോലെ കണ്ണീർകൊണ്ടു് ഞാനതിനെ കെടുത്തുന്നു, അതു് മറയുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങേയ്ക്കിനിയും അവയുമായി ഇമ്മാതിരി മല്ലിടാനാവില്ല; പക്ഷേ ഉപദിഷ്ടമന്ത്രത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുക, പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള നിത്യപ്രാർത്ഥനകളും ജാഗ്രതയോടെ അനുഷ്ഠിക്കുക—അതായതു് മൂന്നാമത്തെയും ആറാമത്തെയും ഒമ്പതാമത്തെയും മണിക്കൂറുകളിലും സന്ധ്യയ്ക്കും രാത്രിയിലും ചെയ്യേണ്ട അനുഷ്ഠാനങ്ങളും സോത്സാഹം ചെയ്യുക. മറ്റാളുകളെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി യാതൊന്നും ചെയ്യാതിരിക്കാനും കൂടെപ്പിറപ്പുകളിലാരോടും വിരോധം തോന്നാതിരിക്കാനും സർവാത്മനാ യത്നിക്കണം—അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങു് ഈശ്വരനിൽ നിന്നും അകന്നുപോകും. മനസ്സിനെ അലയാൻ വിടാതെ നോക്കുക; സ്വന്തം ആന്തരചിന്തകളിൽ മനസ്സിന്റെ ശുദ്ധകേന്ദ്രീകരിക്കാനും ശ്രമിക്കുക. ദേവാലയത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളെ ധ്യാനിക്കാൻ തയ്യാറെടുക്കുമ്പോഴും തികഞ്ഞ ശാന്തി കിട്ടാതെ സ്ഥലം വിടരുതു്. ഒരേ സ്ഥാനത്തു നില്ക്കുക, പോകാറാകുംവരെ അവിടെനിന്നും അനങ്ങരുതു്. സ്വർഗത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ തിരുമുമ്പിൽ മാലാഖമാരോടൊപ്പം നില്ക്കുകയാണു് എന്നും കർത്താവിനെ അങ്ങയുടെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനാവുകയാണു് എന്നും മനസാ ഭാവന ചെയ്യണം. പവിത്രശക്തികളെ ധ്യാനിക്കാൻ അനർഹനാകാതിരിക്കുന്നതിനു്, യേത്തോടും വിനയത്തോടും ഇതിനായി സ്വയം തയ്യാറെടുക്കുക.'

ആ സോദരനു് ഇങ്ങനെ ധൈര്യം കൊടുത്തു്, അദ്ദേഹത്തെ ദൈവത്തിനും അവിടത്തെ കാരുണ്യത്തിനും സമർപ്പിച്ചു് ആചാര്യൻ പോകാൻ അനുവാദം നൽകി.

14. ഫിലെമോന്റെ ഒപ്പം താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു സോദരൻ പറഞ്ഞ കാര്യമാണു് ഇനി പറയാൻ പോകുന്നതു്. മണൽക്കാട്ടിൽ പാർക്കുമ്പോഴും സാത്താന്റെ പ്രലോഭനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു് ആ സോദരൻ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തിരിക്കെ ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'എന്നോടു ക്ഷമിക്കൂ സോദരാ,—എനിക്കേർപ്പെട്ടമാതിരി സാത്താനിൽനിന്നുമുള്ള പ്രലോഭനങ്ങളും അങ്ങേയ്ക്കു സഹിക്കാൻ ദൈവം അനുവദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, അതിന്റെ കയ്പു താങ്ങാൻ അങ്ങേയ്ക്കാകുമായിരുന്നു എന്നെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. എനിക്കു് വയസ്സു് എഴുപതിനു മേൽ ആയി; മണൽക്കാട്ടിൽ പലയിടങ്ങളിലും തികഞ്ഞ മൗനമായി പാർക്കെ അനവധി പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു് ഞാൻ വിധേയനായിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളവയും ആ സാത്താന്മാരിൽനിന്നും ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയുമായ മനോവേദന, ഏകാന്തവാസംകൊണ്ടു് പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവരോടു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് പ്രയോജനമില്ല. അമ്മാതിരി പ്രലോഭനവേളകളിലെല്ലാം ഞാൻ ഒരേ ചിട്ടയാണു് അനുസരിച്ചിരുന്നതു്: ഞാനെന്റെ വിശ്വാസം ഈശ്വരനിലർപ്പിച്ചു, അദ്ദേഹത്തോടാണല്ലൊ ഞാൻ ത്യാഗപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്; അവിടുന്നു് ഉടനടി എനിക്കു വേണ്ടതൊക്കെ ഒരുക്കിത്തന്നിരുന്നു ആകയാൽ സോദരാ, ഇപ്പോഴും എന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ, നിറവേറ്റാൻ ഞാനൊന്നും കരുതിവെയ്ക്കാറില്ല; അവിടുന്നു് എന്നെ കാത്തരുളുന്നുണ്ടു് എന്നറിഞ്ഞു്, വന്നുചേരുന്ന പരീക്ഷകളൊക്കെ ഞാൻ നിശ്ചിന്തം സഹിക്കുന്നു. ഈശ്വരനെ എന്റെ വശത്താക്കാൻ ഞാനൊരൊറ്റ കാര്യമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ—നിരന്തര പ്രാർത്ഥന. കഷ്ടങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളും ഏറുന്നതിനനുസരിച്ചു് സാധകനു ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന കിരീടവും വിശിഷ്ടമായിരിക്കും എന്ന വിശ്വാസം ഇതിൽ അനല്പമായ ആശ്വാസമേകുന്നതാണു്. എന്തെന്നാൽ ധർമമൂർത്തിയായ വിധികർത്താവു് അവയെ സമഭാരമാക്കിച്ചെയ്യുന്നു. സോദരാ, ഇതറിഞ്ഞു് ധൈര്യംകൊള്ളുക. അങ്ങു് ഈ പോരാട്ടം ഏറെറടുത്തിരിക്കുന്നതു് പടവെട്ടാനാണു്: ആകയാൽ പടപൊരുതുക: നമ്മുടെ പക്ഷത്തു് ദൈവവിരോധിയുമായി പോരാടുന്നവർ നിരവധിപേരുണ്ടു്, ശത്രുസേനയേക്കാൾ നമ്മുടെ എണ്ണം കൂടുതലുണ്ടു് എന്നറിഞ്ഞു് ഉത്സാഹവാനാകുക. ദൈവത്തിന്റെ കരുത്താർന്ന തൃക്കൈയാകുന്ന നാമം നമ്മെ പിടിക്കുകയും കാക്കുകയും പൊതിയുകയും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ വർഗത്തിന്റെ ഭീകരനായ ഈ ശത്രുവിനെ തടയാൻ നമുക്കെങ്ങനെ തന്റേടം കിട്ടും? അവന്റെ പ്രലോഭനേ

ങ്ങളെ മാനവസ്വഭാവത്തിനു് എങ്ങനെ നിരോധിക്കാനാവും? എന്തെന്നാൽ ജോബു് പറയുന്നു: 'അവന്റെ മുഖത്തിന്റെ വാതിൽ തുറക്കാൻ ആർക്കൊക്കും? ഭയങ്കരമാണു് ചുറ്റുമുള്ള അവന്റെ പല്ലുകൾ. അവന്റെ വായിൽനിന്നും എരിയുന്ന ദീപങ്ങൾ പൊഴിയുന്നു. തീപ്പൊരികൾ പാറുന്നു. തിളച്ചുമറിയുന്ന കിടാരത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ അവന്റെ മൂക്കിൽനിന്നും പുക പറക്കുന്നു. അവന്റെ ശ്വാസം കരിയ്ക്കു് തീയു് കൊളുത്തുന്നു, അവന്റെ വായിൽനിന്നു് തീയു് നാളം പറക്കുന്നു. അവന്റെ കഴുത്തിൽ കരുത്തുണ്ടു്, സർവനാശം അവന്റെ മുമ്പിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്നു. അവന്റെ നെഞ്ചു് കല്ലിനൊപ്പം കനത്തതാണു്, അതെ നരകത്തിലെ തിരികല്ലിന്റെ കീഴ്പ്പുപോലെ കട്ടപ്പമാർന്നതാണു്. കടലിനെ ഒരു കലംപോലെ തിളയ്ക്കുമാറാക്കുന്നു അവൻ; സമുദ്രത്തെ അവൻ ഒരു കുഴമ്പുചെപ്പുപോലെയാക്കുന്നു. തനിക്കു പിന്നാലെ ഒരു വഴി തെളിക്കുന്നു അവൻ, കടൽ മാനനീയമെന്നു തോന്നും. ഉന്നതകാര്യങ്ങളെല്ലാം അവൻ കാണുന്നു. അഹങ്കാരത്തിന്റെ സന്തതികൾക്കെല്ലാം അരചനാണവൻ' (ഇയ്യോബു് 41. 14–34). സോദരാ, ഇവനോടാണു നമുക്കു് പോരാടേണ്ടതു്. ഈ വിധത്തിലാണു് ആ അക്രമി വർണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ യഥാവിധി ഏകാന്തജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്കു്, അവന്റെമേൽ വിജയം വരിക്കുക എളുപ്പമാണു്; കാരണം അവർ ലോകം വെടിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അവന്റെ പക്കയൊന്നും അവരുടെ പക്കലില്ല; അവർ ഉത്തമധർമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും നമുക്കുവേണ്ടി പോരാടുന്ന കർത്താവു നമ്മുടെകൂടെ ഉള്ളതുകൊണ്ടും അക്കാര്യം എളുപ്പമാണു്. എന്തെന്നാൽ ഒന്നു പറയൂ, കർത്താവിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു വരുകയും ഉള്ളിൽ ദൈവഭയം പുലർത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏതൊരുവനുണ്ടു് അവന്റെ സ്വഭാവം പരിവർത്തനപ്പെടാതെ? ദിവ്യനീതിയാലും കൃത്യങ്ങളാലും ഉദ്ദീപ്തനായ ആരുടെയെങ്കിലും ആത്മാവു് ഉജ്ജ്വലമാകാതെയുണ്ടോ, ദിവ്യ ചിന്തകളാലും ബോധങ്ങളാലും വിളങ്ങാതെയുണ്ടോ? അത്തരം ഒരുവൻ തന്റെ ആത്മാവു് അലസമായിരിക്കാൻ അനുവദിക്കയില്ല, കാരണം അലംഭാവമില്ലാതെ ജ്ഞാനപ്രകാശം നേടാൻ മനസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ അവന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടു്. അമ്മാതിരി ആക്രമണങ്ങൾക്കു് വിധേയമാകുന്ന ആത്മാവിനെ കാമാദികൾകൊണ്ടു് അനിയന്ത്രിതമാകാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവു് അനുവദിക്കുകയില്ല; പ്രത്യുത, യേശുരൂപമായ ക്രോധവും നിരോധവും പൊഴിക്കുന്ന രാജാവിനെപ്പോലെ അവയെ നിർദയം അരിഞ്ഞുതള്ളുന്നു. അത്തരം ആത്മാ ഒരിക്കലും തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നില്ല, പിന്നെയോ ധർമാനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടു്, തന്റെ കൈയ്കൾ സ്വർഗത്തിലേയ്ക്കു് ഉയർത്തുന്നതുകൊണ്ടു്, ആന്തരപ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു്, പോരിൽ വിജയം വരിക്കുന്നു.'

15. അതേ സോദരൻ പറയുകയുണ്ടായി; 'മറ്റു സദ്ഗുണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഫിലെമോൻപിതാവിനു് ഇതും ഉണ്ടായിരുന്നു: വീൺവാക്കു കേൾക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു സഹിച്ചുകൂടായിരുന്നു; ഓർക്കാതെ ആരെങ്കിലും ആത്മാവിനു പ്രയോജനമില്ലാത്ത കാര്യമെന്തെങ്കിലും പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ അദ്ദേഹം ഒന്നും മിണ്ടാറില്ല. എന്തെങ്കിലും ആവശ്യത്തിനു് എനിക്കെങ്ങോട്ടെങ്കിലും പോകേണ്ടതായി വന്നാൽ, 'എന്തിനാണു പോകുന്നതു്?' എന്നൊന്നും അദ്ദേഹം ചോദിക്കുക പതിവില്ല. മടങ്ങിവരുമ്പോഴും, 'എവിടെ പോയിരുന്നു?' 'എന്താണു ചെയ്തതു്? എങ്ങനെ ചെയ്തു?' എന്നും ചോദിക്കാറില്ല. അങ്ങനെ ഒരിക്കൽ ഞാൻ ഒരത്യാവശ്യ കാര്യം പ്രമാണിച്ചു് അലക്സാൻഡ്രിയയ്ക്കു കപ്പൽ കയറി; അവിടെനിന്നും പള്ളിക്കാര്യത്തിനായി കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിനുപോയി. വിവരം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടു് കുറെനാൾ അവിടെ കഴിച്ചു്, അവിടെയുള്ള സഹോദരന്മാരെ സന്ദർശിച്ചശേഷം, ഞാനൊട്ടുവിൽ പിതാവിൻെറ പാർപ്പിടത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. എന്നെ കണ്ടപ്പോഴും ആചാര്യനു സന്തോഷമായി: പതിവുള്ള അഭിവാദനത്തിനുശേഷം ഒരു പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലിയിട്ടു് അദ്ദേഹം ഇരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്നോടു യാതൊന്നും ചോദിച്ചില്ല; അദ്ദേഹത്തിൻെറ പതിവുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങളും തുടർന്നുകൊണ്ടു പോവുകമാത്രം ചെയ്തു.'

16. ഒരിക്കൽ, അദ്ദേഹത്തെ പരീക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി, കുറെ നാളത്തേയ്ക്കു് ഞാൻ റൊട്ടി കൊടുക്കാതെയിരുന്നു. അദ്ദേഹം റൊട്ടി ആവശ്യപ്പെടുകയോ എന്നോടെന്തെങ്കിലും പറയുകയോ ചെയ്തില്ല. അപ്പോഴും താണുവണങ്ങിക്കൊണ്ടു ഞാൻ ചോദിച്ചു: പിതാവേ, സദയം പറയൂ, പതിവുപോലെ ഞാൻ ആഹാരം കൊണ്ടുവരാഞ്ഞു് അങ്ങേയ്ക്കു ദേഷ്യം തോന്നുന്നുണ്ടോ' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ക്ഷമിക്കണേ സോദരാ, അങ്ങനിക്കു് ഇരുപതുനാൾ റൊട്ടിതരാതിരുന്നാലും ഞാൻ അതിനുവേണ്ടി ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല; എന്തെന്നാൽ എൻെറ ആത്മാവു താങ്ങുന്ന കാലത്തോളം ശരീരവും താങ്ങിനിൽക്കും.' യഥാർത്ഥമായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ ധ്യാനിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അത്രമാത്രം ആമഗ്നനായിരുന്നു.'

17. അദ്ദേഹം പറയാറുണ്ടു്: ഞാൻ മഠത്തിൽ വന്നതിനുശേഷം, എൻെറ അറയുടെ ചുമരുകൾക്കു പുറത്തു് അലയാൻ ചിന്തയെ അനുവദിക്കാറില്ല; ദൈവഭയവും ഭാവിവിധിയുമല്ലാതെ മറെറാരു ചിന്തയെ എൻെറ മനസ്സിലേയ്ക്കു് സ്വീകരിച്ചുമില്ല; പാപികൾക്കു വരാനിരിക്കുന്ന വിധിയെക്കുറിച്ചു്, നിത്യനരകാഗ്നിയെക്കുറിച്ചും പുറത്തെ ഇരുളിനെക്കുറിച്ചും, ഓർത്തു; നീതിമാന്മാരുടെയും പാപികളുടെയും ആത്മാക്കൾ ജീവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് ഓർത്തു; നീതിമാന്മാർക്കു്

എന്തെല്ലാം അനുഗ്രഹങ്ങളാണ് തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് എന്നും, ഓരോരുവനും താന്താങ്ങളുടെ പ്രയത്നത്തിനനുസരിച്ചു പ്രതിഫലമാണു ലഭിക്കുന്നതു് എന്നും ഓർമിച്ചു: ആധ്യാത്മികപ്രയത്നത്തിനു് ഒന്നു്; കാരുണ്യം കാണിക്കുന്നതിനും യഥാർത്ഥസ്നേഹത്തിനും വേറൊന്നു്; നിർലോഭതയ്ക്കും തികഞ്ഞ ത്യാഗത്തിനും മൂന്നാമതൊന്നു്; പക്വമായ വിനയത്തിനും പൂർണമായ മൗനത്തിനും പിന്നെ വേറൊന്നു്; അങ്ങേയറ്റത്തെ അനുസരണത്തിനു് പിന്നെയൊന്നു്; മമതാത്യാഗത്തിനു് വേറെ പിന്നെയൊന്നും. ഇതെല്ലാം മനസ്സിൽ നിർത്തി, മറ്റു ചിന്തകളെ എന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല; ദിവ്യചിന്തകളിൽനിന്നു് അകറ്റപ്പെടുമോ എന്ന ഭയത്താൽ എനിക്കു് മറ്റാളുകളുടെകൂടെ കഴിക്കുകയോ അവരെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുകയോ വയ്യ.'

18. ഈ നിന്റെകൂടെ ഒരു ഏകാന്തതാപസനെക്കുറിച്ചും പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായി: ആ താപസൻ ജിതേന്ദ്രിയത്വം നേടിയിരുന്നുവെന്നും, ഒരു മാലാഖയുടെ കൈയിൽനിന്നും ക്ഷേണം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നുവെന്നും, എന്നാൽ അലസതകൊണ്ടു്, അശ്രദ്ധകൊണ്ടു്, ആ സമ്മാനൃത അദ്ദേഹത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നും പറയുകയുണ്ടായി. എന്തെന്നാൽ, ആത്മാവു് അതിന്റെ പരിശോധനയ്ക്കും മനസ്സിന്റെ തീവ്രമായ ഏകാഗ്രതയ്ക്കും അയവു വരുത്തുമ്പോഴും ആത്മാവിൽ രാത്രി പരക്കുന്നു. ദൈവം വിളങ്ങാത്തിടത്തു്, എല്ലാം, ഇരുളിലെന്നപോലെ, മങ്ങിയിരിക്കും. അപ്പോഴും ആത്മാവിനു് ഈശ്വരാഭിമുഖം മാത്രം നോക്കാനാവില്ല; അവിടത്തെ വാക്കുകളും കേട്ടു നടുങ്ങുന്നു: 'ഞാൻ അടുത്തുള്ള മാത്രമുള്ള ദൈവമോ, അകലെ ഇല്ലെന്നോ?' എന്നു ചോദിക്കുന്നു അവിടുന്നു്. 'എനിക്കു് കാണാനാവാത്ത തരത്തിൽ ആർക്കെങ്കിലും നിഗൂഢസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒളിച്ചിരിക്കാനൊക്കുമോ എന്നു ചോദിക്കുന്നു അവിടുന്നു്. 'മണ്ണും വിണ്ണും ഞാൻ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നില്ലേ?' (യിരമ്യാ. 23. 23. 24). അത്തരം ഉറ്റുവീക്ഷണം ഏറ്റപ്പെട്ട മറ്റു പലരേയും അദ്ദേഹം ഓർമ്മിച്ചു. അദ്ദേഹം സോളമന്റെ പതനത്തെയും പരാമർശിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതുപോലെ സോളമൻ പ്രഭാതസൂര്യനെപ്പോലെ തന്റെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രകാശത്താൽ ഏവരെയും പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നു, അത്രയും വിജ്ഞാനസമ്പന്നനായിരുന്ന അദ്ദേഹം; സകല ജനങ്ങളും സോളമനെ അത്രയേറെ വാഴ്ത്തിയും പോന്നു; എന്നിട്ടും നിസ്സാരമായ കാമംകാരണം ഈ മഹിമയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ആകയാൽ അലസതയെ താലോലിക്കുന്നതു് ആപത്കരമാണു്: അകത്തേയ്ക്കു വരുന്ന എന്തെങ്കിലും ചിന്ത നമ്മെ ഈശ്വരനിൽനിന്നും വേർപെടുത്താതിരിക്കുന്നതിനും ഈശ്വരനല്ലാതെ മറെറന്തെങ്കിലും മനസ്സിന്റെ മുന്നിൽ വിലസാതിരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി സാധകൻ ഇടവിടാതെ പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പവിത്രഹൃദയത്തിനുമാത്രമേ, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആവാസമായി

ത്തീന്ന്, തന്നുള്ളിൽ, ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ സത്യസ്വരൂപനെ തെളിഞ്ഞുകാണാൻ കഴിയൂ.

19. ഫിലമോൻ പിതാവിന്റെ കൂടെപ്പാർത്തിരുന്ന സോദരൻ പറയുന്നു: 'ഇതു കേട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളും കണ്ടും എനിക്കു മനസ്സിലായി ശാരീരികമായ വികാരങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിൽ തീർത്തും കെട്ടടങ്ങി എന്നു; സദാ ദിവ്യ തേജസ്സിനാൽ ഉദ്ദീപ്തനായി കാണപ്പെടുമാറു അദ്ദേഹം പൂർണതയെ തികഞ്ഞ തീവ്രതയോടെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു; അവാച്യമായി നെടുവീർപ്പുകൾ വിടാറുണ്ടു; ഒരു ത്രാസിലെന്നപോലെ, തന്നെ സമതുലിതനിലയിൽ നിർത്തി തന്നുള്ളിൽ തന്റെ ആത്മാവുമായി സംവാദം നടത്തിയിരുന്നു; അറിയാതെ എന്തെങ്കിലും അഴക്കു തന്നിൽ പറ്റിപ്പിടിക്കാതെയും സ്വമനസ്സിന്റെ പരിശുദ്ധിയെ യാതൊന്നും കളങ്കപ്പെടുത്താതെയും ഇരിക്കാൻ അദ്ദേഹം സർവപ്രകാരേണയും പ്രയത്നിച്ചിരുന്നു.'

ആ സോദരൻ തുടരുന്നു: ഇതു കണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതരീതിയെ അനുസരിക്കാനുള്ള തീവ്രാഭിനിവേശംകൊണ്ടും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ആത്മാർത്ഥതയോടെ ചോദിച്ചു: 'അങ്ങയുടേതു മാതിരിയുള്ള ചിത്തശുദ്ധി നേടാൻ ഞാനെന്തു ചെയ്യണം?' അദ്ദേഹം മറുപടി നൽകി: 'പോകൂ—പണിയെടുക്കൂ; എന്തെന്നാൽ ഇതിനു പണിയും നെഞ്ചിൽത്തട്ടിയ ക്ലേശങ്ങളും കൂടിയേ കഴിയൂ. തീവ്രമായ അന്വേഷണത്തിനും പ്രയത്നത്തിനും അനുരൂപമായ ആധ്യാത്മികാനുഗ്രഹങ്ങളും, കിടക്കയിൽ കിടന്നുറങ്ങിയാൽ നേടാവതല്ല. ലൗകിക ശ്രേയസ്സുകൾപോലും പ്രയത്നംകൂടാതെ കിട്ടുകയില്ല. വിജയം വരിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ആദ്യമായി സ്വന്തം ഇഷ്ടങ്ങളൊക്കെ കൈയൊഴിയണം; എന്നിട്ടു നിരന്തരമായ വ്യാകുലതയും നിർലോഭതയും നേടുകയും വേണം. അന്യരുടെ തെറ്റുകളിലല്ല, സ്വന്തം തെറ്റുകളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കൂ; അവയെക്കുറിച്ചു രാപകൽ പരിതപിക്കുകയും ചെയ്യുക. ആരുമായും വേണ്ടാത്ത കൂട്ടുകെട്ടിനൊന്നും പോകരുതു. അപകടം പിടിച്ച തന്റെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു കേഴുകയും പഴയ പാപങ്ങളുടെ ഓർമകൾകൊണ്ടു പൊറിയുകയും ചെയ്യുന്ന ആത്മാവു ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മൃതപ്രായമാണു; അതുപോലെ ലോകം അതിനും മൃതപ്രായമത്രെ; അതായതു, ശരീരത്തിലെ വികാരങ്ങളും നിശ്ചേഷ്ടങ്ങളാകുന്നു; അയാളും അവയെ സംബന്ധിച്ചും നിശ്ചേഷ്ടനായിത്തീരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ലോകത്തെ വെടിഞ്ഞു ക്രിസ്തുവുമായി ഏകീഭവിച്ച ഒരുവൻ; മൗനത്തിൽ വാഴുന്ന ഒരുവൻ, അവൻ ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ പ്രതിരൂപം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു, അവിടുത്തെ സാരൂപ്യത്താൽ ധന്യനായിത്തീരുന്നു; എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരൻ അവനു മേലേനിന്നും

ആത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളും നൽകുന്നു; അവൻ, സാത്താന്റെ പാപ്പിടമെന്ന നിലവിട്ട് ഈശ്വരന്റെ ആവാസമായി ഭവിക്കുന്നു; അവൻ ഈശ്വരനു് ധാർമ്മികകൃത്യങ്ങളും കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പവിത്രജീവിതമാർന്ന ആത്മാവു്, ശാരീരികകളങ്കങ്ങളില്ലാത്ത, മാലിന്യമോ ദുരാചാരമോ വെച്ചുപൊറുപ്പിക്കാത്ത ആത്മാവു് അവസാനം സത്യകിരീടം ചൂടുന്നു, സദ്ധർമ്മങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യത്താൽ തിളങ്ങുന്നു.

'എന്നാൽ അധ്യാത്മജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ വ്യാകുലതയോ, അശ്രുധാരയോ അനന്തപീഡനത്തിന്റെ സ്മരണയോ യഥാർത്ഥ മൗനമോ നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയോ സങ്കീർത്തനമോ സ്വാധ്യായമോ ഇല്ലാത്തവൻ, ഇവയൊക്കെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ നേരേ നിർബന്ധിച്ചു ചെയ്യിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്ത വിധം ശീലമാക്കാത്തവൻ; ദൈവഭയത്തിന്റെ സ്വാധീനം തികച്ചുമില്ലാത്തവൻ, അത്തരം മനുഷ്യൻ ഇനിയും ലോകവുമായുള്ള മമത പുലർത്തുന്നു; അയാൾക്കു് പ്രാർത്ഥനയിൽ മനസ്സു ശ്രദ്ധയാക്കിനിർത്താനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ സദ്ധർമ്മവും ദൈവഭയവും മാത്രമാണു് ജീവനെ വികാരമാലിന്യങ്ങളിൽനിന്നും പരിശുദ്ധനാക്കിത്തീർക്കുന്നതു്; അങ്ങനെ മനസ്സിനെ മോചിപ്പിച്ചു് അതിനെ, അതിനു സ്വാഭാവികമായ ധ്യാനത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു, ഈശ്വരജ്ഞാനത്തെ സമീപിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നു; ഈശ്വരജ്ഞാനം അതിനു് ആനന്ദത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ —പവിത്രഹൃദയർ ഭോഗ്യവാന്മാർ, എന്തെന്നാൽ അവർ ഈശ്വരനെ കാണും—ലഭിക്കുന്നു; ഈ ജന്മത്തിൽത്തന്നെ അതു നേടുന്നവർക്കു് അതു ഭാവിയുടെ ഒരു സൂചനയായി നിലകൊള്ളുകയും അവരുടെ ആധ്യാത്മികപദവിയെ അപഞ്ചലം കാത്തുരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'

'ആകയാൽ നമുക്കു് സദാചാരങ്ങളുടെയും സാധനകളുടെയും അനുഷ്ഠാനത്തിനായി സർവാത്മനാ പ്രയത്നിക്കാം; അവയാണല്ലൊ നമ്മെ ക്ഷേത്രിയിലേയ്ക്കു്, അതായതു് ചിത്തശുദ്ധിയിലേയ്ക്കു്, നയിക്കുന്നതു്; അതിന്റെ ഫലം മനസ്സിനു സ്വാഭാവികമായ ഈശ്വരധ്യാനമാണതാനും. ദിവ്യദൃഷ്ടിയും ദൂരദൃഷ്ടിയുമാണ്ട ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഗ്രിഗറി പറയുംപോലെ സത്കർമ്മം ധ്യാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ആരോഹണമാണു്. അതിനാൽ ഈ സത്കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തെ അവഗണിച്ചാൽ നാം എല്ലാ വിജ്ഞാനസംബന്ധമായ പ്രേമത്തിനും അപരിചിതരായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ സദ്ധർമ്മത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ എത്തിയാൽപ്പോലും, ശാരീരികമായ പ്രാകൃതവാസനകളെ അടക്കിനിർത്തുന്നതിനു് അധ്യാത്മസാധനകളും യത്നങ്ങളും നമുക്കു് അത്യാവശ്യമുണ്ടു്, വിചാരങ്ങളെ നിഷ്കൃഷ്ടമായി നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടുപോലും ക്രിസ്തുവിനെ നമ്മിൽ പാർപ്പിക്കാൻ നമുക്കു നന്നേ ക്ലേശ

മുണ്ടായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ സദാചാരം വളരുന്നതോടെ നാം ആധ്യാത്മികമായി അത്രയ്ക്കും പക്വത നേടുന്നു; അവസാനം മനസ്സ് പൂർണതയിലെത്തുന്നു. ദിവ്യദീപ്തിയാൽ ഉദ്ദീപ്തമായി തികച്ചും ഈശ്വരനോട് ഒട്ടിച്ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു—അപ്പോഴും അവർണനീയങ്ങളായ രഹസ്യങ്ങൾ അതിനു വെളിവാക്കപ്പെടുന്നു. അപ്പോഴും അതിനറിയാം എവിടെയാണു വിജ്ഞാനം എന്നു; പ്രഭാവം, സർവജ്ഞത്വസാമർത്ഥ്യം, ജീവിതം, ദീർഘായുസ്സു, നേത്രദീപ്തി, ശാന്തി ഇവയൊക്കെ എവിടെയാണു എന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഒരുവൻ രാഗാദികൾക്കെതിരേ പൊരുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം അയാൾക്ക് ഇതു് അനുഭവിക്കാനുള്ള ഉപായമില്ല; കാരണം, നന്മയും തിന്മയും മനസ്സിനെ അന്ധമാക്കുന്നു; തിന്മ നന്മയെ കാണാൻ കഴിയാതാക്കുന്നു; നന്മ തിന്മയെ കാണാൻ കഴിയാതെയുമാക്കുന്നു.'

'എന്നാൽ പോരിൽനിന്നും പൊരുതി കിട്ടി, ആധ്യാത്മികാനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിച്ചാൽ പിന്നെ അയാളുടെമേൽ സദാ കാരുണ്യവർഷം പൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും, ദിവ്യപ്രകാശത്താൽ അയാൾ അനുപ്രവിഷ്ടനായിരിക്കും, അയാളെ പിന്നെ ആധ്യാത്മിക ധ്യാനത്തിൽനിന്നും പിൻതിരിപ്പിക്കാനാവില്ല. അങ്ങനെയുള്ളയാൾക്ക് ഈ ലോകത്തിൽ ഒന്നിനോടും ആസക്തിയില്ല; എന്തെന്നാൽ അയാൾ മൃത്യുവിൽനിന്നും അമൃതത്വത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉത്തമ ജീവിതം നയിക്കാൻ ഒരുങ്ങുകയും ഈശ്വരനെ സമീപിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനു് പവിത്രഹൃദയവും ശ്രദ്ധാധരങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കണം; അയാളുടെ ആത്മാവു് ഈശ്വരനോട് ഒട്ടിനിൽക്കുകയും നിരന്തരം സംവാദം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ യഥായോഗ്യം ശ്രദ്ധാധരങ്ങൾ കൊണ്ട് പാവന പദങ്ങളാൽ സ്തോത്രം ചെയ്യാൻ അവ കൂടിയേ കഴിയൂ. ആകയാൽ സോദരരേ, നമുക്കു സദാചാരത്തിന്റെ ഈ ഉന്നതശൃംഗം ലക്ഷ്യം വെയ്ക്കാം: വികാരങ്ങളിൽ കെട്ടുപെട്ട് മണ്ണിൽക്കിടന്നു് ഇഴയുന്നതു നിർത്തലാക്കാം. സാധനയിൽ ഏർപ്പെട്ട് ഈശ്വരനോട് അടുത്തവൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രകാശത്തിൽ പങ്കുചേരുകയും അവിടത്തോടുള്ള പ്രേമത്താൽ പ്രണിതനാവുകയും ചെയ്തവൻ, ഈശ്വരനിൽ അവാച്യമായ ഒരു ആധ്യാത്മികാനന്ദത്തിൽ ആനന്ദംകൊള്ളുന്നു; ദിവ്യസങ്കീർത്തനം പറയുന്നതും അതുതന്നെയല്ലോ: 'കർത്താവിൽ സ്വയം ആനന്ദംകൊള്ളുകയും ചെയ്ക; അവിടുന്നു് നിന്റെ അകക്കാമ്പിലെ ആഗ്രഹങ്ങളെ സാധിച്ചുതരും. അവിടുന്ന് നിന്റെ സദാചാരത്തെ പ്രകാശമായും വിവേകത്തെ മധ്യന്ദിനമായും വെളിപ്പെടുത്തും' (സങ്കീ. 37 4,6). സകലവിധ മാലിന്യങ്ങളും നീങ്ങിയ ആത്മാവിലേയ്ക്കു് ദൈവം പകർന്നൊഴിക്കുന്ന പ്രേമത്തിനൊപ്പം ശക്തവും

അപ്രതിരോധ്യവുമായ സ്നേഹം വേറെ ഏതുണ്ട്? അങ്ങനെയുള്ള ആം ഹൃദയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ അവസ്ഥയിൽനിന്നും സംസാരിക്കുന്നു; അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ഞാൻ പ്രേമത്താൽ പീഡിതനാകുന്നു' (ഉത്തമഗീതം 2. 5). ഉജ്ജ്വലമായ ആ ദിവ്യസൗന്ദര്യം വാക്കിനും വർണ്ണനത്തിനും അതീതമത്രെ. വാക്കിന് അതിനെ ഉച്ചരിക്കാനോ, കാതിന് അതിനെ ഗ്രഹിക്കാനോ കഴിവില്ല പകലിന്റെ പ്രകാശത്തോടോ, ചന്ദ്രന്റെ ധാവള്യത്തോടോ സൂര്യന്റെ തേജസ്സിനോടോ അതിനെ തുലനപ്പെടുത്തിനോക്കുക ആ പ്രഭാവത്തിന്റെയടുത്തു് ഇവയൊക്കെ വെറും നിസ്സാരം; തെളിഞ്ഞ നട്ടുച്ചയ്ക്കു മുമ്പിൽ ഇരുണ്ട ഇരവിനേക്കാളുമോ, ആഴമേറിയ കൂരിരുളിനേക്കാളുമോ തുച്ഛമാണ് യഥാർത്ഥ പ്രഭയുടെ മുമ്പിൽ ഇവയൊക്കെ. ആചാര്യന്മാരിൽ അഗ്രിമനായ ബാസിൽ, സ്വാനുഭവത്തിൽനിന്നു അതിനെ കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്തിട്ട് അതിനെ വർണ്ണിച്ചതും ഇമ്മട്ടിലാണ്.

20. ആ പിതാവിനോടൊപ്പം പാർത്തിരുന്ന ആ സോദരൻ ഇതും മറ്റു പല കാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എളിമയുടെ ഈ തെളിവിൽ ആരുതന്നെ അദ്ഭുതം കൂറുകയില്ല? വളരെ പണ്ടേ വൈദികപട്ടം കിട്ടിയവനെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവും മനസ്സും ദീർഘകാലം ദിവ്യകാര്യങ്ങളാൽ പൂരിതമെങ്കിലും, ദേവാലയത്തിൽ പുരോഹിതകൃത്യം നടത്താൻ കൂട്ടാക്കാതെ അദ്ദേഹം ഒഴിഞ്ഞുമാറിയിരുന്നു; അതൊരു ഭാരമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നതു്; ആകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീർഘമായ സാധനകാലത്തിനിടയിൽ വളരെ വിരളമായേ ദിവ്യാരാധന നടത്താൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളു. ഇതുയും തീവ്രമായ ജാഗ്രതയോടെയാണു പിതാവു ജീവിച്ചുപോന്നതു് എങ്കിലും, അദ്ദേഹം ആളുകളെ കാണുകയോ അവരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുകിൽ ആ വേളകളിൽ ലൗകികമായ യാതൊന്നിനെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കാറില്ല. എങ്കിലും, തന്നോടു സംസാരിക്കുന്നവരുടെ ആത്മാവിനു ശ്രേയസ്കരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളേ സംസാരിച്ചിരുന്നുള്ളു എങ്കിലും, അദ്ദേഹം വി. കുർബാനയിലെ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളും സ്വീകരിക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറിയിരുന്നു. ദിവ്യാരാധനയിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ തയ്യാറെടുക്കുമ്പോഴും കുമ്പസാരം, സങ്കീർത്തനം, പ്രാർത്ഥന എന്നിവവഴി അദ്ദേഹം വളരെനേരം അവിടുത്തെ കാരുണ്യത്തിനായി കേണിരക്കാറുണ്ട്. ആരാധനയ്ക്കുമുമ്പു് പുരോഹിതൻ 'പവിത്രർക്കു് പവിത്രത' എന്നു പറയുമ്പോഴും അദ്ദേഹം വിറയ്ക്കാറുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ, അദ്ദേഹം പറയാറുണ്ട്, ആ മുഹൂർത്തത്തിൽ ദേവാലയത്തിലെങ്ങും മാലാഖമാർ നിറഞ്ഞുനില്ക്കും; സൈന്യങ്ങളുടെ ദൈവമായ കർത്താവു് അദ്ഭുതാവഹമായി അപ്പത്തെയും വീഞ്ഞിനെയും തന്റെ ദേഹവും രക്തവും ആക്കിമാറ്റിക്കൊണ്ടു്

സ്വയം ബലി നടത്തുന്നു', ദിവ്യകർബാനയിൽക്കൂടി നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ, നാം കായികമായും മാനസികമായും ശുദ്ധമായ നിലയിൽ മാത്രമേ ദിവ്യകർബാന സ്വീകരിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടാവൂ, ശരീരബോധത്തെ അതിക്രമിച്ച്, ശങ്കയോ സംശയമോ ഇല്ലാതെ വേണം അതു സ്വീകരിക്കാൻ, എങ്കിലേ അതിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാനാകൂ, എന്നും അദ്ദേഹം പറയാറുണ്ട്. പവിത്രപിതാക്കന്മാർ പലരും മാലാഖമാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്; അവർ അനുചിതമായതിനെല്ലാമെതിരേ മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ അവർ ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ തികഞ്ഞ മൗനം പാലിച്ചു.

21. ആ സോദരൻ വേറൊരു കാര്യംകൂടി പറഞ്ഞു: 'താൻ പണിചെയ്തുണ്ടാക്കിയ സാധനം താൻതന്നെ വിൽക്കാൻ നിർബന്ധനാകുന്ന വേളകളിൽ നുണയോ ആണയിടലോ വീൺവാക്കുപറയലോ സംഭാഷണത്തിലും വിലപേശലിലും വന്നുപോകാവുന്ന മറേറതെങ്കിലും പാപമോ വരാതെ കഴിക്കാനായി, അദ്ദേഹം മിണ്ടാതെ ഒരു മണ്ടനെപ്പോലെ നിലകൊണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിൽപ്പനയ്ക്കുള്ള സാധനം വാങ്ങണമെന്നുള്ളവൻ അതു് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും മേടിച്ചു, അയാൾക്കു് ഇഷ്ടമുള്ള വിലയും കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം പെറുകട്ടകയം നെയ്തിരുന്നു; അതിനു് ആളകയം എന്തു കൊടുക്കുന്നുവോ അതു് ഒന്നും മിണ്ടാതെ നന്ദിയോടെ സ്വീകരിച്ചുംപോന്നു.

ശുഭം

ST. ANTONY'S MONASTERY
Phone : 3140
ALWAYE-1
ACHARYA PALACHENDRAM
LIBRARY
15510

PHILOKALIA

ആദ്ധ്യാത്മപ്രേമം

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org